

Viola Zoltán

violazoli@gmail.com

Kajjám szerelme

TARTALOM

1. fejezet
Az álarcosbál

2. fejezet
A hetedik gyermek

3. fejezet
Mirjan gyermekkkora

4. fejezet
A remetelány

5. fejezet
Az istenítélet

6. fejezet
A királylányok kiszabadítása

7. fejezet
A hullamágia

8. fejezet
A mocsári gurgujok

9. fejezet
Esküvők és bonyodalmak

10. fejezet
Megint az álarcosbál

11. fejezet
Kajjám, a nagy varázsló

12. fejezet
Kajjám szerelme

1. fejezet Az álarcosbál

TROGGFÖLDÖN AZ ÚJÉV a tavaszi napfordulóra esett, arra az időpontra tehát, amikortól már hosszabbak a nappalok, mint az éjszakák, még ha éppen csak egy picit is. Ám ez alkalommal nem szoktak a troggok nagy ünnepséget rendezni, mert az újévet családi ünnepnek tartották, amikor a legtöbben otthon maradtak. Ellenben pontosan tíz nappal később rendezték meg a farsangot, az óévbúcsúztatót. Ez alkalommal pedig álarcos felvonulásokat és szintúgy álarcos bálakat rendeztek, vigadoztak, lármáztak, mert hitük szerint ilyenkor fel szoktak jönni az alvilágból a gonosz lelkek, szellemek, hogy az újesztendőt, ami még fiatal és gyöngé ilyenkor (hiszen csak kevés napja telt el, kicsi ideje „él”), megrontsák. Szerencsére azonban e rossz lelkeknek van egy nagy hiányosságuk: ijedősek, és ha önmaguknál is rondább lényt látnak, rémülten visszaizkolnak a pokolba! E célja volt tehát az álarcba bújásnak.

Persze az uraknál e szokás kifinomodott. Ők már nem akartak senkit sem elijeszteni, ehelyett álarcosbált tartottak, ami majdnem olyan, mint a közönséges bál, csak mindenki valami maskarában érkezik oda, nem lehet tudni, ki kicsoda, legfeljebb a hangja alapján, hogy férfi vagy nő, és a legötletesebbnek tartott jelmez viselőjét a király megjutalmazza a bál végeztével. A jelmezeket is csak akkor vetik le, akkor lehet megtudni, melyik ruha kit takar! Igyekeztek persze előbb is kitalálni egymásról, kit takar a jelmez, de ha ez sikerült, az kudarc volt a jelmezkészítőre nézve, és legközelebb annál jobban igyekezett felismerhetetlenné tenni magát.

Természetesen mindenki hetekkel korábban készülödni kezdett a jelmezbálra. Nagy esemény volt ez!

Este hat óra felé kezdtek beszállingózni a vendégek a palotába, mindenki már felöltözve érkezett. Ez idő tájt Téóé királyné udvarhölgyei is el-eltünedeztek, mert ők is bebújtak a maguk jelmezébe. A szolgák, zenészek és örök kivételével ekkorra már mindenki jelmezben volt.

Ó igen, és kivéve a királynét és Lírisez királyt!

A király jelenlétére okvetlenül szükség volt, méghozzá úgy, hogy mindenki tudja, éppen pontosan ő a király. Elvégre neki kellett eldönteni, melyik jelmez a legkiválóbb!

És az nem lett volna jó, ha a király is jelmezbe bújik. Netán valaki nem ismeri fel, és véletlenül megsérti, megharagszik rá az uralkodó... No meg, neki kellett elrendelni, hogy mikor vegye le mindenki a jelmezét. Ez általában éjfél után szokott bekövetkezni. Persze a mulatság még azután is folytatódott.

És a királyné sem öltözött be. Azt sem ajánlatos megsérteni, pedig ki tudja mi lenne abból, ha valamelyik udvarhölgye netán leszólna a jelmezét, hogy másról ne is beszéljünk! S ha beöltözik, méghozzá olyan sikeresen, hogy saját férje, a király se tudja, hogy melyik maskara alatt rejtőzik a neje, az csak féltékenykedésre nyújtana alkalmat!

Habár, Lírisez király éppenséggel nem tűnt féltékenynek!

Olyannyira nem, hogy... Szóval, amikor ezen emlékezetes álarcosbál reggelén, egy kiadós, mondhatni étvágygerjesztő hajnali szeretkezés után magához húzta feleségét, és beszélgetni kezdett vele az országos gondokról, akkor Téóé királyné sok mindenre el volt készülve, csak arra nem, amit hosszas köntörfalazás után kibökött végül a király.

– Tudod, kincsem, ellenségeim meglehetősen erősek! Sajnos uralmam az országban még számosan nem ismerik el, és némelyek közülük stratégiailag rendkívül fontos várakat vagy

kikötőket birtokolnak. Itt van például a két szinte legerősebb főúr, Sentelmár és Jozdiller is! Talán ismered őket.

– Igen, természetesen láttam már őket! – mondta Téóé, aki meglehetősen jól ismerte az ország nemességét. Igaz, nem volt még nagyon idős, mindössze huszonöt esztendő, de kora gyermekkorától nemesi körökben forgolódott, már akkor is, amikor még nem volt királyné, sőt még reménye sem lehetett e magas méltóságra.

– Na hát, gondolj csak bele, mennyivel jobb volna az esélyem a lázadókkal most folytatott háborúban, ha például Jozdiller engem támogatna! Mert nekem igazából leginkább csak itt a főváros, Vuárd környékén nagy a hatalmam, ellenben Jozdilleré Luár sziget, és a trogg félsziget egész déli része!

– Igen, ez szép, nagy terület – mondta erre Téóé –, de a legerősebb lázadók északon szorongatnak téged!

– Ó, butuskám, látszik, hogy nő vagy, és mit sem értesz a politikához! Egészen más úgy harcolnom észak felé, hogy közben délről biztosítva van a hátam, sőt, a déli szomszéd élelmet és katonákat is küld nekem! Ráadásul, ha Jozdiller behódolna nekem, elismerne hűbérurának, akkor számos más, nála kisebb földesúr is megtenné ugyanezt, mert félnének kettőnk egyesült hatalmától! Vagy ott van például a már említett Sentelmár... Neki Mopa környékén vannak nagy birtokai, és Mopa fontos, gazdag kikötőváros... Milyen jó is lenne, ha ezek ketten a híveim volnának!

– Hát igen – ismerte el Téóé –, ez jó volna, de meglep, hogy most erről beszélsz velem! Van talán valami ötleted ezek megnyerésére? Remélem, nem olyasmire gondolsz, mint néhány éve, amikor kurvát csináltál belőlem, csak hogy legyen pénzed Togornyez király megüresedett trónját elfoglalni?! Mert kezdesz nagyon gyanús lenni nekem, drága férjem!

– Ugyan már, szó sincs ilyesmiről... egészen más jutott az eszembe! És az igenis nem volt kurvaság! Az becsületbeli ügy volt!

– Furcsán értelmezed a becsületességet, ha úgy érzed, attól leszel becsületes, hogy akaratom ellenére erőszakkal felszarvaztatod magadat!

– Eh, ne lovagolj már megint ezen a régi témán, Téóé!

– Én akkor régen sem a témán lovagoltam, hanem egészen máson, egy vadidegen férfi himtagján, a te jóvoltodból, nem is kevés ideig...

– Elég legyen ebből! Nem akarok erről beszélni! Ostoba vagy asszony, alapvető igazságokat sem vagy képes megérteni! Tudod jól, hogy csaknem egész vagyonomat elvesztettem akkoriban, és akkor még király sem voltam...

– Elvesztetted, de a te hibádból, egy ostoba fogadás miatt!

– Az nem úgy volt! Én abba akartam hagyni, csak aztán Togornyez király olyan igazságtalanul osztotta el a fogadásra beadott összeget, hogy nekem morzsák sem maradtak belőle! De jól meg is járta a nyavalyás! Na és, hát valamiből élni kellett még akkor is, ha nem akartam király lenni, aminthogy pedig akartam! Már csak a bosszúért is! És ez a te érdeked is, Téóé, érdeked volt ugye, mert neked is jobb, ha gazdag ember felesége vagy! Én meg semmihez nem értek csak a játékhöz, a fogadásokhoz! Máshogy nem is lehet gyorsan sok pénzt nyerni!

– És elkártyáztad a feleségedet! Ragyogó!

– Ugyan már, Téóé, ne tégy úgy mintha az olyan rossz lett volna neked!

– Rossz éppen nem volt, csak roppantul megalázó! És bevallom, azóta sem tudok felnézni rád, hiába lettél király!

– Ez már a te dolgod, de beláthatnád, nem tehetek róla, hogy éppen rossz volt a lapjárás! Pénzt akartam nyerni, de vesztettem! És az adósságok kifizetése becsületbeli ügy, ráadásul, ha ettől eltekintek is, ha akkor nem teljesítem, amit megígértem...

– Hogy egy éven át minden hónapban egy hétig annak a másik férfinak az ágyába bújok! Pfúj!

– Igen, azt! Ha tehát ezt nem teszem meg, nem küldelek oda, akkor soha többé egyetlen úr sem ült volna le velem játszani, mert azt mondták volna, hogy megbízhatatlan vagyok! És igazuk is lett volna!

– Hát igen, bebizonyítottad, hogy mennyit érek neked! Úgy bántál velem, mint egy rabszolganővel! Megfenyegettél! Először még meg is vertél!

– Hát mi mást tehettem volna, ha egyszer olyan akaratos voltál! És nem is volt csúnya külsejű a fiú, akihez menned kellett, nem igaz?

– Itt nem a külsőről van szó, hanem a megaláztatásról!

– Nézd asszony, a siker utólag mindent igazol! Akkor vesztettem ugyan, de így valóban játszottak tovább velem, és megfordult a szerencse, lám csak, annyi pénzt nyertem, hogy gazdagabb lettem sokkal, mint korábban voltam, és megszereztem a trónt is!

– Tudod, ilyen áron inkább nem akartam volna királyné lenni! Hiába van a fejemen a korona, mindenki tudja az előkelő körökben, hogy mire lettem kényszerítve aránylag nem is olyan régen a te jóvoltodból! Mindenki tudja, hogy én olyan nő vagyok, akit csak úgy el lehet kártyázni! Ha pedig azt lehet, lehet akár elkockázni is, vagy csak úgy egyszerűen adni-venni, tudják hát, hogy nem sokkal vagyok különb a rabszolgáknál! Szép királynéság ez így, mondhatom! Maradtam volna inkább egyszerű tisztességes nő! És mindez miattad!

– Hát, ha nem akarsz királyné lenni, azon könnyen segíthetünk! – szólt erre Lírisez.

– Mit beszélsz?! – döbrent meg Téóé.

– De hiszen tudod, hogy mennyire szeretlek! Ha nem akarsz királyné lenni, nem muszáj ám! Végül is ez mindkettőnknek sokkal jobb lesz. Épp az imént mondtad, hogy nem tudsz azóta felnézni rám. Pedig jelentős részben érted hoztam meg akkor azt az áldozatot, hogy a másik férfi karjaiba küldtelek! Nem szerettem volna ugyanis, ha szegény maradok, mert én ugyan elviseltem volna azt, de borzalmas volt még belegondolni is, milyen rossz lett volna neked, szegénykém, koldusként élni tovább! Ezért hősiezen végigszenvedtem azokat a napokat, tudván tudva pedig, hogy éppen mit csinálsz! Van neked fogalmad róla, mekkora lelki kín az egy férfiembernek?! De tűrtem, a te érdekedben! Na de ne is beszéljünk erről, nem akarom előtted ecsetelni a hőstetteimet, elvégre az az igazi férfierény, ha az ember szótlanul teszi a dolgát, végzi kötelességét, s nem dicsekszik, hogy elismerésre is igényt tartson! Hanem, éppen mert annyira szeretlek, nem tűrhetem el, hogy boldogtalan házasságban élj velem, márpedig boldogtalan az a házasság, ahol a nő nem tudja becsülni urát, nem képes felnézni rá! Én ugyan továbbra is szeretlek, de mert csak a lehető legnagyobb jót akarom neked, kis szentem, ezért örömmel közölhetem, hogy boldogtalan napjaidnak íme vége! Hamarosan nem leszel a feleségem többé! De miattam ne aggódj, nem maradok feleség nélkül, mert Jozdiller herceg megígérte, hogy hajlandó mellém állni, s elfogadni hatalmamat, behódol hát, amennyiben rokon kapcsolat jön létre kettőnk között, és feleségül veszem leányát, az ifjú...

– Aha! Tehát ezért akarsz elüldözni magad mellől! – vágott közbe sápadtan Téóé, azzal fel is ugrott, és szembefordult Lírisszel. Arca nemcsak sápadt, de roppantul haragos is volt.

– Félreértesz, nem arról van szó, hogy fiatal lánykák húsára vágyom, hiszen csak harmincöt esztendő vagyok, az a tíz év kettőnk között semmi, és a leány is tizenhat éves, hozzá képest te sem látszol öregnek, csak...

- Csak éppen megint eladnál, most nem pénzért, hanem szövetségi előnyökért!
 - Ugyan, dehogy! Jozdiller nem akar téged!
 - Kíváncsi vagyok, miként intézed ezt el a papokkal! A szentatyák nem szokták engedélyezni a válást!
 - Emiatt ne fájjon a fejed, a papok, hogy úgy mondjam a zsebemben vannak, amióta megígértem, hogy leszámolok az északi lázadókkal, akik nemcsak lázadók, de veszélyes eretnek-ségek terjesztői is! Igazság szerint már mindent meg is beszéltem a legfőbb szentatyával, aki hozzájárult ehhez!
 - Milyen aljas vagy Lírisez! A hátam mögött egyezkedsz, a megkérdezésem nélkül, engem csak a kész tényekről tájékoztatasz...
 - Csak irántad érzett szeretetem késztet erre, hogy előre ne izgulj, ne aggódj! Hát nem volt jobb neked így, hogy nem kellett napokon át bizonytalanságban élned?!
 - Te egy mocskos dög vagy, és nem is hiszem, hogy Drügez atya elválasztana bennünket! A papok szerint válás, olyan egyáltalán nincs!
 - Persze hogy nincs, kivéve azonban egyetlen esetet: ha a nő hűtlenkedik, és megcsalja az urát!
 - De én nem hűtlenkedtem!
 - Na nehogy már ilyet állíts! Hiszen mindenki tudja, hogy egy teljes éven át rendszeresen megcsaltál! Épp te beszéltél erről az imént!
- Téőé csak hápogni tudott döbbenetében. Hosszú percekig egy hang sem jött ki a száján.
- Te dög, hiszen erre te kényszerítettél! – mondta végül, sokkal csendesebben, mint amire Lírisez számított.
 - Az már mindegy. Megcsaltál, paráználkodtál, hites uradon kívül mással üzekedtél, ezért Drügez kimondja majd a válást a te hibádból, erkölcstelen életmódod miatt!
 - El akarsz hát válni, és úgy, hogy engem mindemellet cédának tüntetsz fel?!
 - De hát cédáskodtál, nem?!
 - És még te mondogattad, hogy ez nem kurvaság!
 - Nem is az! Nézd drágám...
 - Ezek után ne szólíts így!
 - Miért ne? Szóval, drágám, ez szerintem valóban nem kurvaság, én nem is tartalak ringyónak, ez csak, hogy úgy mondjam, egyfajta színjáték a népnek, nemességnek, mindenkinek, hogy nyugodtan elválhassunk!
 - És feleségül vegyed azt az éretlen csirkét hatalmi előnyökért! Velem meg nem is törődsz! Amikor pedig épp amikor kurvává tettél, azzal vigasztalgattál, hogy ilyen meg olyan hatalmas királyné lesz belőlem, csak ezt még viseljem el!
 - Lettél is királyné, nem?! Azt nem ígértem, hogy örökre az maradsz! És már dehogynem törődök veled! Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy csak úgy kilöklek az utcára!
 - Képzelem! Bordélyházba adsz vagy rabszolgának adsz el!
 - Jaj mit beszélsz! Nem vagyok én olyan aljas! Hát úgy viselkedtem én veled, mint aki rosszat akar neked?! Ó, ó, mit kellett megélnem, mit nem képzelsz te rólam! Ekkora hálátlanságot! Igazán bízhatnál jobban is bennem, elvégre még a férjed vagyok! Légy nyugodt, nem lesz

rossz életed a válás után sem, én már mindent jó előre elrendeztem! Lesz új férjed, meg is beszéltem vele mindent! Nem is szegény férjed lesz! Az egyik legnagyobb úr! Sentelmár a neve, ő róla beszéltem az imént! Azt mondta, ha megkaphatna téged, teérted hajlandó lenne engem támogatni! Érted már?! Így két legyet ütök egy csapásra! Ő megkap téged, te nem sokat vesztesz, mert továbbra is gazdag férjed lesz, Sentelmár engem támogat majd, én meg feleségül vehetem Jozdiller leányát! Mindenki jól jár!

– De én utálom Sentelmárt! Mielőtt a feleséged lettem udvarolt már nekem, és kikosaraztam! Nem is kétlem, azért tette ezt az ajánlatot neked, mert meg akar alázni azzal, hogy mindenképpen megszerez engem, aki korábban visszautasítottam őt! Jellemző különben, hogy elő mert állni ilyen ajánlattal – ilyesmit csak annak mondanak, akiről tudják, hogy kuttyába sem nézi a nejét, mert egyszer már elkártyázta!

– De nem végleg! És hát nem látod e házasság roppant előnyeit?!

– Nem. Én most királyné vagyok, és nagyon nagy árat fizettem érte, hogy királyné lehessenek, még ha nem is saját akaratomból, s most meg akarsz fosztani attól, ami az egyetlen hasznom volt az erkölcstelenségből!

– Viszont én vagyok a király, tehát azt kell tenned, amit parancsolok!

– Te tényleg egy rohadék vagy! – kiáltotta Téoeé, és ki akarta kaparni Lírisez szemét, de a király elkapta a kezét, és félrelökte, hogy Téoeé lezuhant az ágyról. Lírisez felállt.

– Hálátlan szuka! Nélkülem még most is egy elszegényedett kisnemes leánya volnál! Legalább ezt néznéd, ha már másért nem vagy hálás nekem! Vedd tudomásul, hogy igenis elválok tőled, ez eldöntött tény, olyannyira, hogy a ma esti jelmezbálon – amelyre különben meghívtam Jozdillert és Sentelmárt is – bejelentem a válásunkat, és azt is, hogy ki lesz az új feleségem, amint végeztünk a válási formaságokkal!

– Tehát még inkább meg akarsz alázni?!

– Ki a nyavalya beszél itt megaláztatásról?! Még azt is megengedem, hogy ma este a bálon utoljára viselhesd a királyné koronáját! Ez nem megalázás, ez egyszerűen politika! Idefigyelj, viselkedj rendesen és fogd be a szádat, ne csinálj botrányt! Ne feledd, hogy szüleid már nem élnek, akár tényleg az utcára is kilökhettek volna...

– És biztos meg is tetted volna, ha nem akarnál még egy kis hasznot kizsigerelni belőlem!

– Zsigereljen téged a hóhér, ne én! Hagyd már abba a hülyeséget! Jó dolgod lesz Sentelmár mellett!

– Visszaélsz a hatalmaddal!

– Nem teszem azt, de ha azt tenném is: minden király ezt teszi!

– De nem a feleségével!

– Mindenki! Sőt, nem is kell, hogy egy férfi király legyen ahhoz, hogy ezt tegye a feleségével! Az ember a teremtés koronája, és a férfi a korona csúcsán a gyémánt! A nő alig is ember! Igazán, érdemedem felül jól bánok veled, úgy érzem!

– Utállak!

– Tudod mit, nekem az is mindegy, amíg azt teszed, amit parancsolok, márpedig azt teszed, mert én vagyok a férfi, tehát az erősebb! A nők mindig azt teszik, amit a férfi parancsol nekik, ez így van rendjén, s így lesz mindig, mert mindenütt és örökké a férfi parancsol, szerencsére, soha nem is lesz másképp! Tehát fogd be a szádat, s készülj az esti bejelentésre! És légy hálás, hogy egyáltalán előre szóltam neked erről, s nem váratlanul ért a bejelentésem!

- Te hazug eb, ezt sem miattam tetted, csak mert tartottál tőle, hogy ha váratlanul ér az aljasságod, akkor botrányt csapok! Pedig megkaphatod azt még így is!
- Megkaphatom, de ha megkapom, akkor számíthatsz rá, hogy kitepitem a nyelvedet!
- Attól nem félek! Úgy már biztos nem kellenék Sentelmárnak!
- Abban ne légy olyan biztos, sok haszna van egy néma feleségnek – például nem feleselhet vissza az urának, mint te most énnekem! Úgyhogy most öltözz fel, és gondolkodj el azon, amit mondtam, s estig idézd eszedbe, mi a nő kötelessége s az asszonyi szolgálat, ez igencsak hasznodra lesz, mert kiállhatatlanul pimasz vagy, és igazán minden tűrhető határ fölött elszemtelenedté! – azzal Lírisez, aki időközben felöltözött, kilépett a hálószobából.

Most este tehát Téóé, aki már nem is tarthatta magát királynénak, amíg nézegette a legkülönbözőbb maszkokba és álarcokba bújt vendégeket, azon tűnődött, vajon melyikük Sentelmár és Jozdiller, az a két főúr, akik miatt ez az egész történik. De nem tudta. Néhány urat ugyan felismert már első pillantásra, például egyiküket, aki hírhedten kövér volt, el sem tudott volna tévesztetni, ő különben méreteihez illő jelmezt talált magának: elefántnak öltözött. Másokat felismert hangról, miután beszélhetett velük. Néhány udvarhölgyét is felismerte, őket is főleg hangról, bár akadt, amelyikről előre tudta, milyen jelmezben lesz. Kíváncsi volt, miként viselkednek majd vele, miután megtudják hamarosan, hogy már nem sokáig lesz az úrnőjük!

A legtöbb megjelentről azonban nem tudta, ki lehet. Az ajtónállók, akiknek a dolga volt most is, mint mindig, az érkezők bejelentése, ezúttal nem az illetők nevét és rangját mondták be, csak olyasfélét, hogy például „megérkezett a kakas!”, vagy „társaságunkat megtisztelte Majom Úr is!”. Ekkor a zene ugyan szólt tovább, de mindenki abbahagyta a táncot és beszélgetést pár pillanatra, és minden szem kíváncsian meredt az ajtóra, szemügyre venni, ki is a belépő, mármint milyen jelmez közeleg feléjük a tükörfényes márványpadlón át.

Még nem volt nyolc óra, és Téóé kíváncsi volt, mikor jelenti be férje, Lírisez az ő „trónfosztását”. Úgy vélte, akkor, amikor már valószínűleg mindenki megérkezett, aki részt akart venni a bálon. A legtöbben ugyan már itt voltak, de úgy vélte, kilencig még van ideje, addig senki nem tudja meg a szégyenét. Micsoda aljasság, úgy tüntetni fel mintha ő lenne a hibás a ringyósáért, ő lenne céda, s ezért kéne elválniuk! Amikor mindezt a férje akarta!

Azt különben, mennyi az idő, mindenki pompásan tudta, mert állt a bálteremben egy hatalmas ingaóra is. Az órát ugyan általában nem lehetett látni, mert a bálterem óriási volt, és számos benyílóval, oszloppal, zegzuggal dicsekedhetett, ellenben ez az óra minden egészkor pontosan annyit kongatott, ahányat mutatott éppen. Egy lángeszű aranymíves készítette még mintegy kétszáz esztendeje, azóta sem tudtak ilyet alkotni. Némelyek szerették volna szétszedni, hogy a titkát megfejtsék, de az uralkodók nem engedték, részben mert féltették az órát, részben mert élvezték, hogy egyedül nekik van ilyen órájuk. Mindig pontosan járt, és sosem kellett felhúzni sem, mert – így mesélték – készítésekor addig fűrtak a földbe, míg egy föld alatti patakocskára leltek, s úgy csinálták meg az órát, hogy e patak ereje hajtja.

Ráadásul az óra még más tudással is kérkedhetett. Mindig mielőtt ütni kezdett volna, kinyílt rajta egy ajtó, azon át négy bábu masírozott ki: két katona, egy elítéltet hurcolva, s mögöttük a hóhér. A katonák egy rönkre hajtották az elítélt fejét, s a hóhér mindig annyiszor sújtott le rá a bárdjával, amennyit kongatott az óra, minden kongatásnál egyet. Az órán az időt pedig nem mutató mutatta, hanem maga a Halál, a kaszája hegyével, és minden gongatásnál és sújtásnál kacsintott egyet a szemével. És amikor az utolsó ütés következett, egy kis ajtó nyílt ki az órán, azon előcsusszant egy felirat: „Lejárt az idő!”, kis ideig ott maradt, majd visszacsúszott a helyére.

Bámulatos óra volt!

De Téóé valahogy sosem szerette. Mindig, amikor a közelben volt, és hallotta a kongatást, úgy érezte, az óriási gong szinte a csontjaiban vibrál, megrezzent minden ütésre, és izmai elgyöngültek, mozdulatai lelassultak, holott inkább menekülni szeretett volna. Nagyon morbidnak érezte azt is, hogy az időt egy halál mutassa, sőt *maga a Halál*, és tudta, akadnak udvarhölgyei között, akik szintén így éreznek.

És persze az órának voltak előnytelen tulajdonságai. Például éppen az, hogy olyan határozottan jelezte az időt. Bár gongját senki soha nem látta, az bele volt építve a szekrényébe, de a szekrény mérete alapján Téóé úgy becsülte, a gong lehet vagy két méteres, jóval nagyobb tehát, mint egy pajzs. Így amikor ütni kezdett, a zenészek abbahagyták a játékot, mert fölösleges is lett volna tovább játszaniuk, úgysem lehetett volna semmit hallani az óraütésektől.

Igaz, utána folytatódott minden tovább, de az ilyesmi akkor is megakasztotta az ünnepet. De az órát elvinni sem lehetett, nemcsak mert nehéz volt, hanem mert ott volt ugye a patak, ami hajtotta...

Nyolcat kezdett ütni az óra, s mert a zenészek ekkor megint elhallgattak, a tánc is abbamaradt kis időre, szinte minden elcsöndesedett, mindenki csak az órára figyelt, még ha nem is látta, és az ütések számolta. És Téóé arra gondolt, igazat mutat most az óra, valóban lejárt az ideje, többé nem királyné, legfeljebb egy órája lehet hátra, amíg még jogosan viseli a koronát, mondhatni tehát, *ütött az utolsó órája*.

És ebben a pillanatban, épp akkor, amikor elütötte az utolsót a nyolcból az óra, a bálterem ajtajában az egyik strázsa koppantott egyet az alabárdjával, és bejelentette:

– Bálunkra megérkezett maga a Halál is!

Mindenki odanézett, mint eddig mindig, s valóban ott állt az ajtóban a Halál, méghozzá egy olyan rémületes Halál, hogy sokan hátráltak első ijedelmükben egy vagy akár két lépést is! Aztán persze eszükbe jutott, hogy ma farsang van, s amit látnak, bizonyára csak egy jelmez, és már szégyellték önmaguk előtt is röpke elgyávulásukat, s a feszültséget oldandó hangos kacagásba törtek ki.

Holott aki az ajtóban állt, minden volt csak nem mulatságos. Külsőre inkább nő lehetett, mint férfi, de olyan nő, aki már legalább egy teljes esztendőt, ha ugyan nem többet, a sírban töltött, és onnan kelt ki. Hosszú fekete köpenyt viselt, csuklyával, jobbában kaszát tartott. Bal kezében egy roppant könyvet fogott, és Téóé, aki azzal az akkoriban ritkaságszámba menő tudománnyal dicsekedhetett, hogy tudott olvasni (bár írni már eléggé gyöngécskén) elolvashatta a könyv címét is: *A Sors Könyve*.

A rémületes jelenség arca teljesen kifejezéstelen volt, semmiféle egyéni vonást nem mutatott, bőre sima, csillogó, szinte fénylő, haja szőke ugyan, de mindenfelé alvadt vérfoltok borították, és ruha alól kinyúló kezéről nyershús-darabok, cafatok csüngtek.

– Hát az biztos, hogy ettől farkukat maguk alá csapva rohannak vissza az alvilágba a gonosz szellemek is! – hallott Téóé egy megjegyzést.

Belépés után a Halál pár métert megtett előre, majd leengedte könyvet tartó kezét, és e mozdulattól szétnyílt köpenye. S ekkor mindenki látta, hogy a köpeny alatt ugyan csupa véres rongyba van öltözve, de maga a köpeny belül vastag prémmel bélelt, s e prém az utolsó körömnnyi darabkáig egy merő bíborszínre van festve! Márpedig akkoriban (és még sokáig) a bíborfesték olyan rémületesen drágának számított, hogy akinek tellett egy bíborszín zsebkendőre, az már tehetős embernek mondhatta magát. Tudták tehát a nemesek, hogy akárkit takarjon is a Halál maszkja, pénzben igazán nem szűkölködhet! Némelyek elsápadtak irigy-

ségükben, mert tudták, hogy ennyi bíbort ők bizony nem engedhetek meg maguknak. Főleg nem egy ocsmány farsangi jelmez kedvéért!

Téoé nem tudott borzongás nélkül nézni a hullaarcba. Az meg igazán kísérteties volt, hogy éppen pontosan nyolckor lépett be a terembe, akkor, amikor az óra, melynek szintén a Halál a díszje, elkongatta az időt, s kiírta, hogy „Lejárt az idő!”.

Azt valószínűnek tartotta ő is és mások is, hogy nő rejtezik a maszk alatt, elvégre ha e perverz ötlet férfi agyából pattan ki, bizonyára férfigalálnak öltözik. Az álarcosbálra a nők is be szoktak öltözni, bár többnyire valamiféle virágnak, esetleg méhecskének, hattyúnak, macskának, ritkábban rókának, volt már olyan is, hogy valamelyikük Holdnak öltözött be, esetleg tündérnek. De istennek vagy istennőnek soha senki nem mert beöltözni, arra megharagudtak volna a papok, s bár a galálnak nem volt külön istensége a trogg vallásban, ez mégis majdnem istenkáromlás volt. Mit meg nem engednek maguknak némely nők!

És most egy oroszán lépett a Halál elé. Furcsa oroszán volt, mert két lábon járt. Meghajolt előtte, s így szólt:

– Hódolatom az ötletességnek! Megtisztelnél, ha táncolnál velem, Halál kisasszony!

Női hang felelt neki:

– Én nem kisasszony vagyok, hanem valóágosan a Halál! Csak azért nőies a külsőm, mert éppen férfiakat készülök elragadni, a férfiaknak pedig a nők a haláluk!

Erre kitört a tapsvihar. Igazán ötletes válasz! Valóban, hej de sokszor halnak meg férfiak nők miatt és kedvéért! Már háborúk is dúltak egy-egy nő miatt!

A Halál szótlanul állt egyhelyben, míg minden elcsöndesedett, majd megszólalt:

– Úgy látom nem értitek. Én valóban a Halál vagyok! Azért jöttem, mert lejárt az ideje a következő személyeknek: – és e szavaknál kinyitotta a Sors Könyvét, olvasni kezdte belőle a neveket:

– Lírisez herceg, ki magát királynak vallja!

– Sentelmár herceg!

– Jozdiller herceg!

– és még sok más nevet is felolvasott.

Ez már azért tényleg túlment a jó ízlés minden határán! Mások élete nem arra való, hogy vicceljenek vele, akár a farsangon is! Ráadásul ez a jelmez túl jól sikerült mindehhez! Mindenki elhitte, hogy ha megjelenne a valódi Halál, az valóban valahogy ilyesféleképpen nézne ki!

Nem is beszélve arról, hogy az ismeretlen tulajdonképpen felségsértést követett el. Nem azt mondta, hogy „Lírisez király”, hanem hogy „Lírisez herceg, aki magát királynak vallja”. Mindenki a királyra nézett, de az fölényesen nevetett és legyintett.

– Nők szava annyi, mint kutyaugatás a karavánnak! A forrásvíz csobogásával többet törődünk, mint asszonyfecsegéssel! A kicsike nagyon szeretne első lenni, de már most közölhetem, hogy erre semmi reménye, mert jelmeze túlságosan is komor, és mi a vidámságot kedveljük! Jó, hogy már nem szarkupacnak, trágyadombnak öltözik!

Erre mindenki más is nevetett, a komor hangulat megenyhült kissé, és újrakezdődött a tánc.

Téoé hangulata azonban egyáltalán nem enyhült meg, sőt még sokkal komorabb lett, és tünődve nézett a Halál felé, mely azonban pillanatnyilag semmi rémületet nem cselekedett,

elballagott erre meg arra, ide-oda a teremben, és szemlátomást érdeklődve nézegette a díszítéseket, faragványokat. Nem úgy nézett ki, mint aki végre is akarja hajtani a halálos ítéleteket!

És mégis... nagyon borzongató volt, hogy fel merte olvasni Lírisez nevét, s hozzá elsőként! És ki merte mondani, hogy Lírisez nem király, csak annak vallja magát! Mert azt Téóé nagyon jól tudta, hogy férje... nemsokára csak egykori férje... hatalmas valóban gyenge lábakon áll! És rögvest ezután annak a két férfinak nevét olvasta fel, akik miatt mindjárt eltaszítja őt magától Lírisez!

És éppen ebben a pillanatban, nyilván Lírisez intésére, elhallgatott a zene, és most felállt a király, s mert trónja mellett állt, egy emelvényen, mindenki jól láthatta. S így szólt:

– Meglepő bejelentést kell tennem, ó szeretett híveim! Ezennel sajnálattal kell közölnöm, hogy feleségem, Téóé, méltatlannak bizonyult nemes címéhez, ahhoz, hogy királyné legyen! Nyíltan szólva, erkölcstelen kapcsolatokat folytatott. Erről nem óhajtok többet szólni, de ez okból kénytelen vagyok elválni tőle! És amint szent egyházunk felbontotta kapcsolatunkat, feleségül fogom venni Jozdiller herceg leányát, a szép Tubarózsát! De mert mégiscsak van bennem felelősségérzet Téóével szemben is, gondoskodom további sorsáról: férjhez adom őt kedvelt hívemhez, Sentelmár herceghez, remélem, mellette már megbecsüli magát, és úgy él, ahogy egy erényes asszonyhoz illik! Persze, mindennek feltétele, hogy Sentelmár herceg óhajtsa maga is még mindig e házasságot!

– De még mennyire, hogy óhajtom! – furakodott a trónus lábához egy vaddisznó. – Én vagyok Sentelmár herceg, és nem érdekel úgysem, nyerek-e a maszkommal, nem bánom, ha megtudják, hogy én vagyok az! Örömmel hallok, hogy nemsokára az enyém leszel! – kiáltotta a közelben álló Téóének, aki sápadtan hallgatta, mennyire egyedül őreá ken minden mocsokságot Lírisez.

Nem is bírta elviselni mindezt szótlantul. Most aztán megmondja a magáét, ha belehal is!

– Csakhogy én nem akarok a feleséged lenni! – ugrott a vaddisznóhoz, és úgy mellbelökte, hogy az nem bírt állva maradni a csülkjein, és elzuhant. Jól meg is üthette magát, mert hangosan nyögött. – Te pedig ne tégy úgy – fordult ezután Lírisezhez – mintha nem te kártyáztál volna el! Én nem akartam másé lenni, de megvertél, hogy menjek, hogy velem fizethesd ki az adósságaidat, tehát, nyíltan szólva, hogy saját szavadat idézzem, a pinámmal szerezted meg a pénzt, amivel módod nyílt most királlyá lenned! Nem én vagyok az erkölcstelen, a céda, hanem te egy aljas, nemtelen, képmutató...

De nem tudta befejezni. Lírisez úgy látszik készült arra az esetre is, ha felesége botrányt akar-na csapni, mert intésére néhány katona ugrott elő, lefoglák Téóét, betömték a száját, és elhurcolták egy szobába, amibe bezárták. Így már senki nem tudta meg, végül is miféle névvel szerette volna illetni a férjét a királyné, de talán senki nem is bánta. Téóé viszont örült, úgy érezte, ami a legfontosabb, azt mégis sikerült kimondania.

* * *

Talán félórácskát ülhetett egyedül a szobában Téóé, bezárva és búslakodva, amikor az ajtó felől valami matatóást, kaparászást hallott, majd elfojtott káromkodást. Végül hangosan csattant valami, s az ajtó óriási lendülettel kivágódott, neki a falnak, majdnem lerepült a forgóvasairól, vissza is lendült, de aki az ajtóban állt, kezével megállította. Majd gyorsan megfordult és eltűnt.

Téóé csak nézett értetlenül. Olyan gyorsan történt mindez, hogy nem is nagyon volt képes megfigyelni, ki áll az ajtóban, mert a folyosó sötét volt, de úgy tűnt neki, mintha a Halált látta volna!

Mindenesetre most már szabad volt. Az ajtóhoz ugrott. Az ajtó és az ajtókeret is ott, ahol a zár volt valaha, kormos, égett volt. Az ajtóban a zár helyén csak egy formátlan fémmasszát látott. Mintha összeolvasztotta volna valaki a zárszerkezetet...

Téoé megborzongott. Igazán érdekes! Akár a Halál volt, aki kiengedte őt, akár másvalaki, vajon miért tette?! És mit kezdjen a szabadságával?!

Semmi jobb ötlet nem jutott eszébe, mint hogy visszasíessen a táncterembe, s újra botrányt csapjon. Mélységesen meggyűlölte Lírisezt, s elhatározta, ott rombolja a tekintélyét, ahol csak tudja. Már csak azért is, mert mindezzel önmaga jóhírének némileg helyrehozza. Elvégre ami mocsokságot sikerül Lírisezre rábizonyítania, az már nem őt szennyezi többé!

Megindult előre a folyosón, s hamarosan be is ért a táncterembe. Amíg odaért, nem látott senkit, odabent persze már sokakkal találkozott, de senki rá sem hederített. Nyilván azt hitték, Lírisez engedte ki.

Lírisezt azonban még nem látta. Sejtette azonban, hogy a trón közelében lehet, elindult hát arra. Mindenképpen szerette volna még egyszer, sőt ha lehet nem is egyszer, megmondani neki a magáét. Úgy vélte, már az is valószínűsíti a vendégek előtt igazát, s ha nem is teljes, de legalább részbeni ártatlanságát, hogy vissza mer menni újra a király elé, ismételten megvádolandó azt.

Nagy volt azonban a bálterem! Igazság szerint nem is egyetlen teremről volt szó, hanem több egymásba nyíló, külön-külön is jókora teremről. S amint Téoé haladt előre, elérkezett ahhoz a teremhez, melyben a roppant óra állott.

Felnézett az óra magasába. Azon a Halál kaszája éppen mozdult előre egyet, s hegye a kilencesen állapodott meg.

– Máris ennyi idő lenne?! – csodálkozott Téoé. – Úgy látszik, jóval több időt töltöttem a szobába zártan, magamban búslakodva, mint hittem!

Körülnézett. Itt keveseket látott, s azok is a másik terem felé igyekeztek, ahol néhány szolgát látott nyüzsgöni. Most kezdődhet hát a lakoma!

S ebben a pillanatban, amikor Téoé már-már megmozdult, elkezdett ütni az óra. Lassan vert, de nagyot, mélyet, és csontrezegtetőn szólt a gong szava. Téoé úgy érezte, teste minden ürege rezonál a gongatásokra. Lábai ismét elgyöngültek, nem bírt tovább menni, és egyszerűen muszáj volt megfordulni, és az órát nézni, mert amíg az gongatott, semmi mást nem lehetett csinálni, csakis ezt az ősi mesterremeket figyelni, aminek illet is volna külön nevet adni, azt hogy „Az Idő Ura”.

S amikor odanézett, hát akkor Téoé arca a rémülettől elsápadt, halotthalványra vált, és sikított, sikoltott, ahogyan csak a torkán kifért, mert a hóhér és a két pribék ugyan most is kijött az órából, és a hóhér ugyan most is lesújtott minden gongatásnál, de egyáltalán nem az áldozatot jelképező kis figura nyakára! A kis figura ugyan most is ott volt, de a hóhér lába előtt hevert a földön. Ott, ahol neki kellett volna feküdnie, a rönkön, ott most egy valódi emberi fej hevert, véres nyakkal, ezt püfölte a hóhér most, ütötte rendületlenül, egymás után kilenceszer. Téoé meg is ismerte a fejet: Jozdiller herceg nyakát díszíthette nem is olyan rég.

És amikor befejeződött a gongatás, az egész mindenség szépen visszacsusszant az órába, és többé semmi nem emlékeztetett az iménti jelenetre.

Épp akkor, amikor bezárult az óra ajtaja, érkezett meg az első néhány vendég Téoéhez, akik az asszony sikoltására siettek oda. Mert bármilyen hangosan gongjon is az óra, Téoé nagyon éles hangon sikoltott, és soká, hosszan, így meghallották.

– Mi történt?! – kérdezték az asszonytól.

Téoé még most is remegve, a félelemtől sápadtan mutatott az órára, és alig bírta eldadozni, hogy mit látott.

Persze senki nem hitt neki.

– Most is hazudik, mint általában! – hallotta hirtelen Lírisez hangját. – Nem tudom, miként szökhett ki, de csak a mulatságunkat akarja elrontani! Láttá, hogy botránnyal nem ér célt, hát most így próbálkozik! De nem sikerül neki, igaz, jó urak?!

– De hát értsétek meg, hogy odabent az órában ott van Jozdiller herceg hullája, legalábbis a feje mindenképpen! Magatok is megláthatjátok, ha kinyitjátok az órát!

– Naná, majd ha bolondok lennénk szétszedni ezt a gyönyörű órát a kedvedért! Látjátok emberek, hogy csak kárt akar okozni?! – kérdezte Lírisez. – Ne hallgassatok rá!

– Gyilkos jár közöttünk! És be tudom bizonyítani a szavamat! Elég, ha csak leveszitek az álarcokat, s kiderül egykettőre, hogy a herceg nincs közöttetek!

– Persze ám! Akkor azonnal vége lenne a farsangnak! Te mindenáron csak kárt akarsz okozni nekünk, Téoé!

– De hát...

– Nem vagyunk kíváncsiak a hülyeségeidre! Gyerünk legények – intett a katonáknak –, zárjátok be újra, de most egy másik szobába, mert úgy látszik abból, ahol volt, nagyon könnyű kiszökni! De most már aztán tisztességesen zárjátok rá az ajtót, jaj nektek, ha kiszökik! És a kulcsot adjátok nekem!

Így aztán Téoét, akinek már nem is nagyon volt kedve beolvasni Líriseznek, annyira elborzasztotta a véres fej látványa, ismét elvitték. Elmentében azonban több vendégtől is hallott efféléket:

– Szégyentelen nőszemély!

– Hitvány céda!

– El is hiszem, hogy a jókedvünk ellen tör – mi mást is várhatnánk attól, aki ringyóskodik?!

– Nem lehet véletlen, hogy az ura elválik tőle...

És Téoé nem is tudta, most rémüldözzön, keseregen, vagy csodálkozzék. Elment ezeknek az eszük?! Hát mindenki őt hibáztatja?! Hiszen rengetegen tudják, hogy Lírisez *valóban* elkártyázta őt annakidején! Miért őt okolja mindenki?! Még ha hibáztatható is, mert esetleg nagyobb tiltakozást kellett volna tanúsítania – bár nem tudhatják, mert nem voltak ott, hogy mennyire tiltakozott – akkor is, Lírisez legalább ugyanannyira hibás, mint ő! Mert jó, ő elment ahhoz a másik férfihoz, de a férje küldte, és egyáltalán, az egész ügy Lírisez ötlete volt, nem neki jutott az eszébe!

Azt ugyan megérti, hogy a királyt nem merték rossz szóval illetni, de legalább annyi belátás lehetett volna bennük, hogy őt sem szidalmazták, ha már Lírisezt nem sújtják a megvetés nyilaival!

– De hát nyalják a seggét, törleszkednek hozzá a jó konc reményében, s ezért ők is belém rúgnak, hogy jók legyenek a király szemében! Ó de aljasak! – gondolta. S hirtelen az jutott az eszébe, nem is bánja, hogy Jozdiller meghalt. Bánja a leprás halál! Hiszen miatta...

– Várjunk csak! – ugrott elő egy gondolat. – Halált emlegettem?! Hiszen lehet, hogy valóban ő volt az, a Halál! Meg is mondta, hogy többek között Jozdillernek is lejárt az ideje! És ha jól láttam, épp a Halál engedett ki!

Elkacagta magát, s a katonák, akik vitték, nem tudták min nevet. Téóé pedig azon kacagott, hogy ő ugyan nem bánja, ha akár az egész nemességet kiirtja a Halál. Megérdemlik! Az aljasok, a mocskok, a rohadékok!

És biztos volt benne, hogy valóban meghal mindenki, akinek a nevét felolvasta a Sors Könyvéből a Halál. Talán még többen is. Mert most értette meg Téóé, hogy a Halál igazat mondott. Aki akkor érkezett, nem jelmezt viselt. Az valóban nem más, mint a Halál!

Ha pedig az az illető valóban maga a Halál, akkor nagyon örülhet ennek ő, Téóé! Mert azt mondta, most férfiakért jön. Tehát nőket nem akar elvinni. Sőt, mintha őt éppenséggel kedvelné is: hiszen kiengedte a szobafogságból!

Az pedig valóban nagy szó ám és kiváló dolog, ha valakinek maga a Halál a barátja!

És mintha valóban és igazán barátja lett volna a Halál, mert ezúttal aztán tényleg nem raboskodott sokáig, s máris újra csattant az ajtó, a levegőben füstszag érződött, s ott állt a bejáratban a Halál! Kezében nagy csomó göncöt tartott, valamiféle jelmezt. Odadobta Téóé elé.

– Ha nem akarod, hogy felismerjenek és harmadszor is bezárjanak, akkor vedd fel ezt! – szólt hozzá kedves, de határozott női hangon. Hangja mindenestre cseppet sem volt olyan borzasztó, mint a külseje.

Téóé felemelte a jelmezt.

– De hiszen ez Sentelmár vaddisznójelmeze!

– Ezzel ne törődj, annak a disznónak nem lesz már szüksége rá! – válaszolta a Halál, azzal kifordult az ajtón. Téóé pedig, tudomásul véve, hogy immár nem fenyegeti a veszély, hogy Sentelmár feleségének kell lennie, magára öltötte a maszkot s a ruhákat. Utóbbiak kissé lötyögtek rajta, de azért sikeresen eltakarták a kíváncsi tekintetek elől. S miután végzett az öltözködéssel, visszasétált a táncterembe.

Odabent állt a multság, és senki nem ismert rá. A lakoma javában tartott, de azért a tánc sem maradt abba, aki nem volt éhes vagy már megette, amit szándékozott, nyugodtan táncolhatott, mert a zenészek szorgosan játszottak tovább. Egy külön emelvényen szép rablányok is vonaglottak (mert amit műveltek, táncnak csak nagy jóindulattal lehetett volna nevezni), és ezzel alaposan felszították a nézők vágyait, mert e szép teremtések egyáltalán nem viseltek jelmezt, sőt, ruhát is alig.

– Na, csakhogy végre megtalálalak! – hallott Téóé hirtelen egy hangot, nem is akárkiét, hanem éppen pontosan férjéét, Lírisezét.

Először megijedt, hogy lám, mégis ráismertek, de a király máris így folytatta:

– Szeretném, ha mielőbb eltávoznál a palotából Téóéval! Félre ne érts, nem a jelenléted ellen van kifogásom, de nem szeretném, ha újra meg újra botrányt csapna! És akadnak barátai, lám, az előbb is kiengedte valaki!

Téóé nem mert válaszolni, félt, hogy hangját felismerné Lírisez, elvégre ha valaki, hát a férje alaposan ismerheti beszédtonusát, ezért csak mormogott valami érthetlent, igyekezve még e morgást is minél mélyebben ejteni. Szerencsére Lírisez nem is nagyon figyelt rá, nem várt választ, hanem folytatta:

– Persze tudom, mit akarsz mondani. Hogy miért nem őriztetem?! Na hát, gondoltam rá, s meg is teszem, ha újra kiszökik, de nem is erről van szó! Természetesen be lehet biztonságosan zárni. Hanem gondoltál-e már rá barátom, hogy rabsága magányában esetleg kárt tehet magában?! Na és, hát azt nem állíthatom, hogy nagyon megrázna a halála, de te annyira akarod őt, s nem szeretném, ha ilyen apróság miatt, mint Téóé élete, örököd csorbulást szenvedne! Hogy mást már ne is mondjak, mi lesz akkor a szövetségünkkel?!

Jobb híján Téóé egyetértően bólogatott. Ez megnyugtatta Lírisezt.

– Látom egyetértünk barátom, nem hiába bíztam benned! Mielőbb el kell távolítanunk ezt a lepcsés pofájú ribancot, mert nekem nem kell, és ha nem vagy hajlandó magaddal vinni, bevallok, ki is végeztettem volna! De hát ha kell neked, én igazán nem bánom, hogy eljátszadozol vele! Meg tudlak érteni, amiért meg akarod leckéztetni azért, hogy régen kikosarazott! De nekem tényleg nem kell, én majd feleségül veszem valamelyik szomszéd király leányát, ha netán Jozdiller herceg meggondolná magát és mégsem akarná hozzám adni a lányát, mert, mit tudom én, túl idősnek talál hozzá... szóval, vidd el őt hamar, kérlek! Igazán kínos lenne, ha megöngyilkolná magát ma este, mindenki azt tuttogná, hogy én tettem, bosszúból, és ez rontaná a hírnevet!

– A rohadék! – dühöngött szótlan némaságban Téóé. – Szóval meg is öletett volna, ha nem kellenék Sentelmárnak... azaz csak kellettem volna, mert ez a vaddisznó már hullá... Bárcsak ledöfhetném valamivel! Vagy legalább jól bokán rúghatnám! De hiszen mindegy is, így is hullá lesz nemsokára, hiszen vadászik rá a Halál!

Téóé odébb akart somfordálni, de Lírisez barátságosan átölelte a vállát, s az asztalhoz invitálta.

– Gyere barátom, egyél-igyál, ami csak beléd fér, hiszen úgyis sovány vagy, mint egy gebe, lötyög rajtad a jelmez! És már hosszabb ideje nem is láttalak ma este! Gyere csak, falatozzál, ne mondd, hogy rosszul tartom a vendégeket, aztán megyünk Téóéért, s viheted! Ne aggódj, ha nem akar veled tartani, legfeljebb gúzsba kötjük, s viszed a válladon! Nehogy ne az történjen már a palotában sem, amit én, a király akarok!

Téóé tehát nem tehetett mást, leült Lírisez mellé az asztalhoz, s eszegetni kezdett, ügyelve rá, hogy óvatosan rakja a falatokat a szájába, ki ne fürkészhessék a jelmez résén át evés közben, hogy női arcot rejt a maszk. És nem is sajnálta, hogy étkezni kénytelen, mert ő ma este még semmit nem ehetett, s így valóban éhes volt. Igyekezett a legislegfinomabb falatokat magába tömni, mert arról viszont fogalma sem volt, hogy mi lesz vele holnap reggel és azután, de úgy sejtette, hogy a palotából mindenképpen távoznia kell, s az is lehet, hogy bizony szegényen! Ki tudja, mikor ehet újra ilyen jókat?! Lírisez meg fog halni ma este, ebben biztos volt, ő tehát özvegy lesz, saját vagyona semmi, így legfeljebb az üres nemesi címe marad meg!

De ezt sem bánta. Annál sokkal jobban utálta egykori férjét. És mindenki mást is már itt a teremben, legalábbis a férfiakat. És pompás szórakozásnak tartotta, hogy ő, a Halál barátja megfigyelheti, miként fogynak ezek majd sorra el, miként dőlnek jobbra-balra a Nagy Kaszás akaratából! Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy munka közben látta a valóságos, élő Halált!

A nagy óra tizet kezdett ütni. Téóé észre sem vette, hogy így múlik az idő. Felállt, hogy kissé körülnézzon. Titokban abban reménykedett, hogy talál néhány hullát.

– Szokatlanul szótlan vagy ma este barátom! – szólt hozzá Lírisez. – De meg tudlak érteni. Biztos elvette a szavadat az öröm, hogy nagy vágyad Téóével hamarosan beteljesedik! És hidd el, jól jársz vele, valóban van ízlésed! Még nem is meséltem neked például, hogy milyen remek az ágyban! Mondhatom, ez a nő felér egy seregnyi rabnővel egymaga! A legtöbb nő például nem szereti, ha a seggét használjuk, de Téóé ezt is szereti, sőt élvezi, nem is beszélve arról, amikor...

– De hiszen ez a disznó képes kibeszélni minden ágybeli titkomat mindenkinek! – döbönt meg Téóé, észrevéve, milyen mohó figyelemmel lesi minden férfi az asztalnál a király szavait. S hogy megakadályozza a további zafos részletek kitérgetését, úgy tett mintha rájött volna az okádkatnék, s elszaladt az illemhely irányába.

– Biztos sokat ivott ma este! – hallotta még maga mögött a hangos kacajt.

Az illemhely meglehetősen messze esett a trónteremtől, ahol a bál is volt, hogy a mindenféle kellemetlen illatok ne bántsák az előkelőségek finnyás orrát. Igaz, akkoriban nem is volt olyan nagyon kényes az emberek orra, mint a későbbi korokban: olyan szagos, többnapos húsokat is zokszó nélkül elfogyasztottak még a hercegek is, amiért kétezer évvel később a Járványügyi Hivatal azonnal lehúzatta volna a rolót a hentessel, sőt börtönbe csukatta volna!

No igen, más idők, más szokások... De hát az ürülék mégiscsak más, arra kényesek voltak az urak!

Ugyanakkor nem szerettek messzire menni szükségüket végezni. Így illemhely volt a palota mind a két emeletén. Az egyik helyen helyes kis kabinok sorakoztak egymás után, volt belőlük tíz is, igaz, odabent nem ülőke volt, csak egy lyuk a padlón. A fölé kellett guggolni, s hogy az ember el ne essen, volt fogantyú a falban, abba lehetett kapaszkodni. Ami kijött az emberből, az a lyukon át lepotyogott az alsóbb emeletre, ahol az ottani szobában volt egy ládácska, azt időnként kiürítették a szolgák. A lyuk mellett volt egy dézsa is, vízzel, abban meg lehetett mosni az illető alfelét, s volt törülköző is. A vizet is, a törülközőt is cserélgették időnként a szolgák.

S meg kell mondani, ha valaki fintorog is a dolgok ilyenén megszervezése ellen, akkoriban ez igazi luxusnak, s a higiénia felülmúlhatatlanul magas fokának számított, és a trogg illemhely-kultúrát bizony nem egy másik királyi palota megirigyelhette volna az idő tájt a világban!

Azt még meg kell említeni, hogy nem volt külön férfi vagy női illemhely. Ezt teljesen feleslegesnek tartották, mondván, hogy hiszen úgymint meglehetősen hasonló a szóbanforgó produktum, akár nőből, akár férfiből jöjjön is ki! Különben is, levetkőzni csak odabent vetkőzik le úgymint mindenki, az ajtót pedig zárni lehet belülről vagy riglivel, vagy retesszel. Igaz, az ajtók úgy voltak megszerkesztve, hogy csak mintegy térdtől felfelé takarják a bennit, ennek az volt az értelme, hogy így könnyen meg lehetett állapítani, egyetlen pillantással, hogy van-e odabent valaki, vagy szabad a kis kuckó. De ha valaki lehajolna, hogy leselkedjék a bennülő nő intim bájjaira, annak valóban igen mélyre kellene hajolnia, s roppantul feltűnő is volna!

Ennek ellenére állítólag az egyik úr, akinek fogazata feltűnően hiányos volt elől, s így nagyon pöszén beszélt, a pletyka szerint úgy vesztette el fogazatát, hogy lehajolt az ajtó előtt meglesni egy nőt, de az észrevette, és kirúgva az ajtó rése alatt, alaposan szájon találta a férfit...

Ide igyekezett most Téóé, mert rájött, ha a hányinger nem is kerülgeti, de pisilnie bizony neki is igencsak időszerűvé vált. Benyitott hát a kabinokat tartalmazó nem is kicsiny terembe, s végignézett a fülkesor alján.

A két kabinsor között egy lélek sem tartózkodott, de az ajtók alatt mindenütt lábakat látott, amennyire meg tudta ítélni, férfilábakat. Végigsétált ugyan a kabinsoron, de jól látta már az ajtóból is: minden fülke foglalt volt!

Márpedig neki egyre jobban kellett... De kénytelen volt várakozni.

Ott állt hát, s már-már a lábait kellett keresztberaknia, annyira kellett, de senki nem akarta abbahagyni létfontosságú dolgát, hogy végre felszabaduljon egy fülke. Ám amint ott állt, feltűnt neki, hogy milyen szokatlanul csöndes ezúttal az illemhely! Sehol nem hallani víz-csobogást, a pottyantás puha, szétlottyadó zaját, sehol egy nyögés, hörgés, megkönnyebbült sóhaj... Mindaz a sok-sok nesz, mely oly ismerős volt a számára, mely barátságossá, mondhatni szinte meghitté, lakályossá varázsolja az emberi szellem és civilizáció e büszke helyét, nos, ezek most mind hiányoztak! Az illemhelyen ezúttal szinte síri csend uralkodott.

Ami hangot mégis hallani lehetett, az is csak egy egészen halk zenész volt, amely a bálról szűrődött be ide.

Ez aztán egy furcsa gondolatot ébresztett benne, s hogy ellenőrizze, benyitott a legközelebbi fülkébe.

S íme, sikerült benyitnia! Ez már önmagában is megerősítette a gyanúját. Mert ugye, ha valaki önszántából ül be oda, akkor biztos bereteszeli az ajtót, az ajtó csak akkor nincs bereteszelve, ha kívülről csukják be, akkor nemigen lehet elérni a benti reteszt...

Odabent egy ló ült a földön, farával eltakarva a lyukat. De nem kellett félni, hogy le nem húzott nadrágjába csinál, mert a halottak nem ürítkeznek, márpedig ez a ló olyan halott volt, hogy már rég beállt nála a hullamerevség, ezt tapasztalhatta Téóé, amikor igyekezett lefejtetni róla a maszkot, mert bár nem tagadható, félt kissé a halotthoz érni, de félelménél sokkal nagyobb volt kíváncsisága, megtudni, kire sújtott le ezúttal a Halál.

Bár ismerte a legtöbb nemesurat, ezt az illetőt még sosem látta. De férfi volt, tehát a Halál nem hazudott, ezúttal sem nőt ölt meg, valóban férfiakat ölni jött!

Kilépett a fülkéből, s benyitott a következőbe. Itt már vetkőztetnie sem kellett a halottat, mert az ruha nélkül ült a földön: ő volt Sentelmár, akinek a vaddisznójelmezét éppen viselte Téóé.

Ekkorra már annyira kínoztá a vizelhetnék, hogy nem finnyáskodhatott, ha nem akart a ruhájába csinálni, kénytelen volt leguggolni a hulla mellé a földre, s odaengedni. Ezt tette hát. Ezután kilépett a fülkéből. De nem szökött ki rögtön a hullaházzá vált illemhelyről, mert elfogta valami perverz kíváncsiság, és sorra benyitott minden fülkébe, s mindegyik áldozatról lehámozta a fejet borító maszkot, hogy láthassa az arcát, s megtudja, ki is az áldozat. S csak amikor ezzel végzett, azután távozott. A fejét csóválta.

– A Halál lefejezte az ország egész nemességét! A halottak közt vannak a legtekintélyesebb urak majdnem mind!

Aztán eszébe jutott, hogy a „lefejezte” szó nem éppen a legmegfelelőbb. A feje mindegyiknek a nyakán maradt ezúttal. Néhány szemlátomást úgy halt meg, mint akit szíven szúrnak egy izzó nyárrsal (bár a halálos fegyver nem volt sem bennük, sem mellettük), másoknál meg képtelen volt megállapítani a halál okát Téóé.

Alig ment pár lépést, az egyik folyosókanyarban szembetalálta magát a Halállal. Nagy nyögések közepette éppen a legkövérebb nemesurat húzta maga után, azt, amelyik elefántjelmezbe öltözött.

– Megölted? – kérdezte nagy bátran Téóé.

– Naná, ez már csak egy döglött elefánt! De nem segítenél?! – kérdezte némileg ingerülten a Halál.

Meglehetősen meghökkent e kérdésen Téóé! Miként lehet az, hogy a Halál segítségre szorul?! Nincs talán elegendő ereje?!

Nagy csodálkozva meredt a Halál arcába, s így kiáltott fel:

– De hiszen te nem is vagy az igazi Halál, te maszkot viselsz!

– Majd mindjárt meglátod, hogy nagyon is igazi halála lehetek akárkinek, ha nem segítesz! Ragadd már meg legalább a lábát, ott könnyebb, aztán vigyük be a többiekhez a klotyóba! Gondolom voltál már ott, láttad, hogy szorgalmasan dolgoztam, és igenis nagyon valóságosan halála vagyok ezeknek! Vagy sajnálsz őket?! – és a rémséges arcból olyan izzó tekintettel meredt Téóére, hogy az hátrahőkölt.

– De hiszen neked világít a szemed!

– Á, csak ha dühös vagyok! Ne is törődj vele. Na de most már aztán tényleg vedd ki a részedet a cipekedésből, mert nem hagyhatom itt a folyosón, nem akarom, hogy észrevegyék! Minél többüket meg akarom ölni, de ha megijednek, elszelelnék! Remélem nem sajnálsz őket, hiszen rájöhetnél, hogy a férjed nem szeret, s mindenki előtt alaposan elrontotta a jóhíredet is!

– Persze, persze, nem hullatok könnyet értük, csak... kissé csalódtam. Azt hittem, valóban barátom az igazi Halál... – de azért Téóé lehajolt és felemelte Elefánt úr lábát.

– Ó kicsikém, ilyen szép nagyra megnőttél, és még hiszel a mesékben?! Hogy is lehetne bárkinek is barátja a Halál?! De amennyire ez lehetséges, hidd el, igazán Halál vagyok én! És lehet, hogy a barátod is. De most vigyük! Hú, de dögnehez ez a dög! Mondhatom, megölni őket semmiség, de elrejteni a hullát, az már aztán igazi munka!

– Azt hittem, fordítva nehezebb!

– Ó igen, persze, eleinte én is azt hittem, de csak amíg az elsőt meg nem öltem! Addig-addig udvarolt, hogy menjek el vele egy sötét sarokba, hogy engedtem a kérésének. Le akart fektetni! Úgy gondolta, amilyen ocsmány a maszkom, olyan szép lehetek alatta. Aztán amikor már nagyon csendes volt, rájöttem, hogy nem hagyhatom ott. Nem is volt nagyon nehéz, felvehettem a vállamra, de pillanatok alatt beállt valamiért a hullamerevség, s így aztán alig vittem pár lépést a tetemet, rájöttem, hogy egy hulla, az kérlek nem holmi búzászsák, ami némi rázogató után kényelmesen megül az ember vállán! Mert a hullának végtagjai vannak, ezek a legkülönbözőbb irányokba kilógnak, kimerednek, mindenbe beleakadnak, a hulla minduntalan le akar pottyanni a vállamról, mondhatom, igazán nagyon rosszindulatú csomag ám egy halott! Cipelés közben a hulla, mondhatni, valósággal önálló életre kel! Na de végre itt is vagyunk! Keressünk neki egy szabad fülkét!

– Már mind foglalt!

– A kurva anyját! – káromkodta el magát a Halál, csöppet sem halálhoz vagy nőhöz illő módon, hogy Téóé egészen belepirult.

– Az összes istenekre kérlek, hiszen te nő kell legyél, a hangodból ítélve, hogy beszélsz?!

– Ahogy akarok, kisanyám! Semmi közöd a modoromhoz, örülj neki, hogy kétszer is megesett a szívem rajtad és kiengedtelek! Különbén is, sokáig volt a barátom egy kanász, tőle ragadhatott rám ez a beszédmodor! De nem csak káromkodni tanultam tőle, más hasznos dolgokat is! És különben se taníts jómodorra, mondtad volna meg előbb, hogy foglaltak a fülké! Nem akarom a fülkesor közepére tenni, az útba!

– Tegyük egy fülkébe kettőt!

– Nem férnek el!

– De, ha valahogyan az egyiknek az ölébe tesszük a másikat!

– Nehéz ügy lesz, de próbáljuk meg!

Nagy izzadtság, átkozódások és nyögések közepette végül elhelyezték az Elefántot is az egyik fülkében. Ő került a padlóra, s egy gúnár az ölébe.

– Huh, csurom víz vagyok, ezt nem vállalom többet! – lihegett Halál kisasszony. – Keresni kell nekik egy másik helyet! Mármint az újabbaknak!

– Ajánlom akkor az én szobámat, ahová bezártak, ott nem keresik őket! – javasolta Téóé.

– Ah, végre egy jó ötlet! – majd kuncogva tette hozzá:

– Nem hittem volna, hogy éppen Lírisez feleségétől fogok segítséget kapni!

- Miért ne, én is megölnék bárkit, ha képes lennék rá, most már, hogy hallottam, hogy még engem mondanak ringyónak, amikor ők is tudják, hogy úgy lettem elkártyázva akaratom ellenére! De persze, hogy kit hová teszünk, azon is múlik, hogy mihez lesz közel: a cellának kinevezett szobámhoz, vagy ehhez, az illemhelyhez!
- Ez így igaz! Nagyon elegendő volt már a cipelésből!
- És gondolod, hogy sikerül megúsznod ezt az egészet? Gondolod, hogy ha felfedezik a sok hullát, nem jönnek rá, hogy te tetted, és bántatlanul kísértálhatsz? – kérdezte kíváncsian Téóé.
- Édes kis szentem, én akkor sétálok ki innen, amikor csak nekem úgy tetszik, és ha rájönnek, hogy én voltam a tettes, és elkezdenek kötekedni, höbörögni, csak annál rosszabb nekik!
- Nagy hatalom birtokában lehetsz, ha ilyen magabiztos vagy! Igazán megtehetnéd, hogy amikor kimész innen, segítesz nekem is kijutni, mert csöppet sem vagyok biztos benne, hogy Lírisez elengedne!
- Amikor én kimegyek innét, Lírisez már javában halott lesz, miatta ne aggódj! Ha már azonban szóba hoztad őt, megtehetnél egy szívességet: állj bosszút rajta!
- Boldogan megtenném, de hát én?!
- Ne ijedj meg, nem azt akarom, hogy kést szúrj belé...
- Pedig azt szívesen megtenném, csak túl gyáva vagyok hozzá!
- ...pusztán arról van szó, hogy elcsalhatnád valami néptelen helyre, ahol várni fogok rá! Az ő kivégzését tartom legfőbb feladatombnak, de valahogy sosem látom egymagában!
- Naná, hiszen mindig szívesen sündörög mindenki a király közelébe, hogy emlékezzék rá az uralkodó!
- Megteszed hát?
- A legnagyobb örömmel! Kezdjük vele a szobám felavatását! Legyen sírboltja az, amit börtönömmé nevezett ki!
- Jó, ott várlak benneteket!
- De kedves izé... nem is tudom, hogy szólítsalak...
- Az „úrnőm”, az megfelel! – válaszolta a Halál a királynénak.
- Tehát úrnőm, ha azt akarod, hogy ne fedezzék fel idő előtt a tetemet, miért raktad Jozdiller fejét az órába?
- Azt legfeljebb óránként láthatják! És ha megijednek, akkor már legalább nagyon ijedjenek meg!
- Hol a kaszád?
- Itt a közelben. A falnak támasztottam, mert azzal nem tudtam volna együtt cipelni azt a kövér barmot.
- Azzal vágta le a fejét?
- Á, dehogy! Másképp történt. De nem mennél már Lírisezért?!
- Csak még azt mondd meg kérlek, mert nagyon érdekel, miként tudta kinyitni az órát?!
- Okos vagyok, rájöttem a titkára! Benne van nemcsak a feje, hanem a többi része is! Most boldog vagy?! Mert ha igen, hozd már nekem Lírisezt! – azzal a Halál megfordult és elsietett.

Belátva, hogy nincs más választása, Téóé a bálterem felé vette útját. És nem mondhatni, hogy bármi lelkiismeretfurdalása is lett volna, amiért épp a halálba – a Halálhoz – akarja csalogatni a férjét. Lírisez undokul bánt vele, hálátlan volt, megérdemli a sorsát! No meg... akárki legyen is a Halál maszkja mögött, érti a dolgát, az biztos! És ha kellően sokakat öl meg, ha jókora lesz a pánik, akkor ő, Téóé, úgy távozhat a palotából, hogy rengeteg kincset vesz előbb magához! Ami igazán nem árt. Ha már nem lesz királyné, legalább koldus se legyen!

Sőt... ha Lírisez meghal, jog szerint ő öröklí a vagyonát, gyermekük nem lévén, s mert hivatalosan még nem vált el tőle Lírisez! Akkor talán nem is muszáj a palotából távoznia...

Megrázta a fejét. Semmi értelme, hogy maradjon. Mindenképpen elmegy. Lírisez rokonai kitúrnák a vagyonból, az biztos! Ha másképp nem megy, megölnék, megmérgeznék. Elmegy, rendben van, de amit csak lehet, magával visz a kincsekből! Talán boldogabb is lesz, ha kissé szerényebben él ezentúl, de nem lesz hatalomvágyó, kapzsi férje, aki ringyót csinál belőle!

És még csak nem is hálás utána...

Visszaért a bálterembe. Alig pillantotta meg a királyt, Lírisez máris így szólt hozzá:

– Na, csakhogy visszajöttél végre! Igazán sokáig tartott, amíg kiokádtad magadat! De most legalább értem, miért voltál olyan szótlan egész végig! Rosszul voltál, csak szégyellted, igaz?! Na mindegy! Ne szégyelld, férfiemberrel megesik ez néha! De most már menjünk inkább Téóéért! Gondolj arra, mi vár rád, ettől biztos elmúlik a rosszulleted!

Téóé egyetértően bólogatott, s kezével intett Líriseznek, hogy vezesse, hisz nem árulhatta el, hogy tudja, melyik szobába kell mennie. Lírisez előre is sietett, Téóé pedig jelmeze rejtekében csendben követte, s még örült is. Íme, csapdába se kell csalnia hálátlan, csalárd férjét, Lírisez végzete a saját rosszindulata lesz! Önmaga igyekszik minél gyorsabban oda, ahol a Halál vár rá!

És Téóé nagyon kíváncsi volt, miként végez a titokzatos nő az áldozataival. Persze lehet, hogy minddel másképp... De legalább ezt az egyet hadd lássa!

Odaértek a szobához. Ajtaja tárva-nyitva állt, már messziről is jól lehetett ezt látni. Lírisez döbbenetesen torpant meg a küszöbnél.

– Innen is kiszökött! És nicsak... hiszen valami teljesen tönkretette a zárat is!

– Az nem valami volt, hanem valaki! Én! – hallatszott egy női hang, s a benti homályból kibontakozott elébük a Halál rémületes jelensége. Még a kasza is a kezében volt, de ezt most egy mozdulattal félredobta, kinyitotta az eddig hóna alá csapva viselt Sors Könyvét, ruhájából előkotort egy széndarabkát, és látványos mozdulattal kipipálta Lírisez nevét a könyvben.

– Így ni! Te is halott vagy, galambom!

– Én ugyan nem! – kacagta el magát Lírisez. – Fogalmam sincs róla, ki vagy te és miért engedted ki innen hűtlen kedvesemet, de nő vagy, és a nők nem tűröm, hogy bosszantsanak! És a hangod cseppet sem ismerős nekem, holott majdnem minden valamire való nemesi nőt és lányt ismerek, sokukat az ágyban is megismertem! Most mindjárt megtudom, ki vagy te! Vedd le a maszkodat!

– Gyere és vedd le te!

– Nagyon szívesen! – azzal Lírisez közelebb lépett a Halálhoz. A Halál nem lépett hátra, hanem hirtelen kinyújtotta jobbát Lírisez felé nyitott tenyérrel, s így szólt:

– Aljas vagy, nem azért, mert hatalomra törtél, hanem azért, ahogyan tetted azt! S főleg mert nem voltál hálás a nőnek, aki sokat segített neked, feleségednek, Téóének! Nem érdemled

meg a könnyű halált, de mert nem szeretném elborzasztani nejedet, mégis könnyű lesz a halálod, mondhatnám, majdnem fájdalommentes!

– Engem ugyan nem borzaszt el a szenvedése, nem érdekel! – szólalt meg hirtelen Téóé, aki nagyon bízott a Halál képességeiben, azzal levette fejéről a vaddisznómaszkot is. – Itt vagyok Lírisez, azt akartam, hogy tudd meg halálod előtt, én is okozója voltam kicsiny részben pusztulásodnak!

Ezen már megdöbbszent Lírisez!

– Téóé! Hiszen ebben a jelmezben... ebben...

– Ebben Sentelmárnak kellett volna lennie. Igen. De ő már halott!

Most már Lírisez agyába is belopódzott a félelem, és a sejtelem is, hogy hátha mégis fenyegeti valami veszély, de már nem maradt ideje cselekedni. Mert most a Halál így szólt:

– Megállítom a szívedet, Lírisez! Szép lassan összeszorítom lelki kezemmel, s az megszűnik dobogni! – azzal kinyújtott kezének tenyerét lassan marokba szorította a király melle előtt. És bár tenyere üres volt, sőt, hozzá sem ért Lírisezhez, Lírisez hirtelen mégis valóban úgy érezte, mintha valaki megmarkolná a szívét, s az hiába lüktet egyre hevesebben, dobogni igyekezően, mind kisebb és kisebb helye van, ahol mozoghat.

Fájdalmat nem is érzett, de rendkívül szokatlan, furcsa és kényelmetlen érzés volt. Nagy gyöngeség is elfogta hirtelen, térdre esett, és két kezével a melle felé nyúlt, mert önkéntelenül is le akarta tépni a szívét szorító kezet magáról, de hát ott nem volt semmi, és a mellébe ő nem bírt belenyúlani... Arca eltorzult, s megpróbált felugrani, s a Halálra vetni magát, de már nem volt benne erő, s mozdulatai csak szánalmas vonaglásokba torzultak, majd elterült a padlón, s nem lélegzett többé.

– Hát, ennyi volt az egész! Vége! – közölte a Halál a feszülten figyelő Téóével.

– Nem lehet, hogy csak elájult és feléled?! – kérdezte az egykori feleség, most már özvegy, a megrendülés legcsekélyebb jele nélkül.

– Kikérem magamnak a gyanúsítgatást, én tökéletes munkát szoktam végezni! De különben sem szándékoztam így hagyni – azzal a Halál jobb tenyere külső tenyérével Lírisez torkához illesztette, majd vakító villanás kápráztatta el Téóé szemét, s amikor egy gyors pislogás után ismét körülnézett, azt látta, hogy Lírisez feje immár testétől különváltan van, ott lóg a Halál baljában. A nyakon a vágás nyoma olyan tökéletesen egyenes volt, hogy a legügyesebb kardforgató sem képes különbül vágni.

– A pusztá kezeddal metszted le a fejét?! – ámult.

– Ugyan már, még hogy a kezemmél! Dehogyan, inkább egy... mondjuk villámmal, ami a kezemből jött... bár ez nem is volt igazi villám... Na de mindegy!

– Tehát mégis a kezeddal, ha abból jött a villám!

– Jó, hát ha neked ugyanaz a szerszám is meg a kéz is, ami a szerszámot fogja, akkor igazad van!

Majd hirtelen elnevette magát.

– Min nevensz? – kérdezte Téóé, aki örült ugyan Lírisez pusztulásának, de igazán semmi mulatságosat nem talált az esetben.

– Tudod, rájöttem, hogy az eredmény szempontjából igazad van, és valóban mondható, hogy a kezemmél csináltam! Mert eszembe jutott a Serte kanász kedvenc mondása, ami jól illik az ilyesféle esetre:

– „Én nem szartam a kútba, csak a kávéjára, és egy bottal belepiszkáltam!”

S bár ez is csúnya beszéd volt, e mondatra Téóéből is ellenállhatatlan erővel buggyant ki a kacagás, és le kellett ülnie a földre, hogy férje fejten hullája mellett jól kinevethesse magát.

Míg a királyné nevetett, a Halál kissé hátrébb húzta a csonka törzset, a fejet pedig rátette egy kis asztalkára, hogy a szemek egyenesen az ajtóra nézzenek. Összeszedte a szobában található virágokat is, és elrendezte a fej körül.

– Ne mondhasa senki, hogy nincs bennem kegyelet és művészi érzék... – válaszolta Téóé csodálkozó pillantására.

– Te igazán nagyon meg akarod rémíteni a palotabelieket! – szólt töprengően Téóé.

– Nem is titkolom!

– De ha itt megtalálják Lírisez fejét, mindenki azt fogja hinni, hogy én öltem meg!

– Félsz a többiek bosszújától?

– Mi tagadás, igen!

– Megvédelek, ne aggódj!

– Örülök, hogy ezt hallom, de remélem bízhatom az ígéretedben, s nem feleded a döntő pillanatokban!

– Ugyan már, miért tenném?! Azt hiszed épp akkor esik majd meg a szívem a többiekén?! Meg különben is... Tudod, én nagyon utálok a hazugságot, ezért aztán magam sem hazudok! Neked sem. Legfeljebb akkor hazudnék, ha az életem múlna rajta! De erről most szó sincs.

– No igen, sokan bizonygatják, hogy ők mennyire becsületesek...

– Ne sérts meg a bizalmatlanságoddal! Semmivel sem szolgáltam rá! Különben sem tudlak semmivel sem meggyőzni! De azt elárulhatom, hogy a hazugságoktól való irtózásom kora gyermekkoromra vezethető vissza. Talán még öt esztendősem lehettem, amikor egy nap egyedül voltam a szobában, édesanyám pedig valahol kint volt az udvaron. Én pedig be akartam hívni. Arra már nem emlékszem, miért nem én mentem ki utána, meg arra sem, hogy miért hívtam, de mindenesetre kiáltottam neki. És ő valamiért nem indult azonnal, hanem azt kiáltotta vissza, hogy „Mindjárt megyek!”. Én többször is kiáltottam, s mindig valami efféle választ adott, azt is, hogy „Máris indulok, kicsim!”.

– Ez még nem hazugság! – válaszolta erre Téóé.

– Persze hogy nem, ezzel még nem is volt semmi gond, csak aztán anyám egyszer csak a következőt kiáltotta:

– „Ne aggódj, kicsim, már ott is vagyok!”

Én pedig annyira hittem neki, sőt úgy általában a felnőtteknek, hogy szó szerint értettem a szavát, és a lehető legkomolyabban körülnéztem, hogy merre is van, a szoba melyik részén. Azon ugyan elcsodálkoztam kissé, már rögvest az első pillanatban, hogy milyen érdekes, ő itt van, de a hangja még az udvarról szól, jé, gondoltam, anyám megelőzte a saját hangját, milyen ügyes! De elfogadtam a furcsa tény, mint olyan csodát, amire úgy látszik képes az én nagyszerű anyukám.

Csak hogy hiába meresztettem a szememet, sehol nem láttam anyámat! Igaz, alig egy perc múlva valóban betoppant, de ez már mindegy volt, mert *akkor*, amikor azt mondta, hogy már ott is van, *akkor* nem volt ott! Hazudott!

Ekkor értettem meg Téóé, hogy a felnőttek nem mindig mondanak igazat! Azt sem tudtam még akkor, hogy van olyan szó, hogy „hazugság”, de amikor anyám mégis bejött, engem már nem is érdekelt az, amiért hívtam, de jól leszidtam, miért mondott olyat, ami nem is igaz, hogy ő itt van, amikor pedig nincs is itt! Mondhatom, igazán megdöbben, magyarázta, hogy de hát itt van, én meg mondtam erre neki, hogy persze, most már valóban itt van, de amikor mondta, akkor még nem volt itt! És megsértődött, és azt válaszolta, hogy ne vádoljam hazugsággal!

Ekkor értettem meg a hazugság-szó jelentését, ebből az esetből, és tudtam, hogy akármit mondjon is anyám, igenis hazudott! Elismerem, nem akart rosszat a hazugságával, de akkor is hazudott, és ez nekem nagyon rosszul esett és nagyon megdöbbenett, és ha lesz gyermekem, sosem követek el ellene ilyen borzalmasságot!

– De hát anyádnak volt igaza és ez még valóban nem hazugság! Ő csak azt akarta mondani, hogy pillanatokon belül ott lesz!

– Akkor mondja is azt! Minden szónak pontos jelentése van, és nem való, hogy más összefüggésben használjuk a szavakat, mert az, mint látszik is, súlyos félreértésekre ad alkalmat! Anyám olyat mondott, ami nem felelt meg a tényeknek, tehát hazudott! Persze, félre ne érts, egyáltalán nem haragszom ezért rá, sőt nagyon szeretem!

– Izé... Nézd, úrnőm, én tudom, hogy egyetlen villámmal porrá égethetsz, de, szóval... nem tudom megállni, hogy meg ne kérdezzem... egészen biztos vagy te abban, de tényleg semmi kételyed nincs afelől, hogy te teljesen normális vagy?!

– Naná, de még mennyire, és sokkal jobb lenne a világ, ha minden ember úgy gondolkodna, mint én! Hogy úgy mondjam, vagy én vagyok normális, vagy a többi ember hülye, más lehetőség nincs!

– De hiszen ez nem alternatíva, ez ugyanazt jelenti!

– Pontosan erről van szó! Na de elég a pihenésből, gyerünk még egy kicsit öldökölni!

– Menj te, nekem ugyan mi közöm ahhoz?! Nem én vagyok a varázsló!

– Nem mondtam, hogy varázsló vagyok!

– Azok után, amit láttam tőled, igazán nem tiltakozhatsz, ha varázslónak mondalak! Az lehet, hogy nem vagy az igazi Halál, de hogy félelmetes képességeid vannak, holtbiztos! S akármi légy is, nem szorulsz a segítségemre!

– Dehogynem! Lírisezhez is milyen jól jött, hogy a kezemre játszottad!

– Á, hiszen ő maga akart idejönni, hogy odaadjon annak az undok Sentelmárnak! Korábban legalább elkártyázott, most meg ajándékba adott volna már, egyre kevesebbre becsült, meg is érdemelte a halált! Bárcsak én szoríthattam volna össze a szívét! Hanem nélküled semmire se mentem volna. Köszönöm! Élvezet volt látnom, ahogy meghalt! De nem akarok semmit sem kockáztatni, te csak öld tovább őket, sok sikert kívánok hozzá, de ami engem illet, én inkább megyek és összepakolok magamnak egy batyura való kincset a reggeli meneküléshez! Mintegy útravalóul!

– Jó, nem bánom, hozz egy kis aranyat, ilyesmit, de nagyon ne törődj a pakolgatással! Azt hiszem, hamarosan visszatérünk mi még ide a palotába!

– Hogy érted ezt?

– Az most nem fontos. Leginkább ne is a pénzzel törődj, hanem szerezd meg a koronát és a jogart, tehát az uralom jelképeit!

– Azokat őrzik! Nem hiszem, hogy odaadják nekem!

– Ugyan már! Mondd azt, hogy Lírisez kéri! Még nem tudhatnak a király haláláról, sőt, szerintem még arról sem, hogy Lírisez el akart válni tőled, hiszen ez még csak az urak közt lehet beszédtema! Ha pedig nem sikerül, majd megyünk érte együtt! Na de most már tényleg igyekezz, mert szeretném, ha mielőbb visszajönnél!

– Miért?

– Mert ha az öléshez nem is kellesz, de a hullák elrejtéséhez annál inkább! Mondtam már, hogy utálok cipekedni! Na, indulj már! – lökte enyhén hátba a habozó Téóét a titokzatos idegen nő, maga pedig elballagott a bálterem irányába.

Bár Lírisez volt a király, senki észre nem vette hiányát éjfélig. Mindenki azt hitte, éppen valahol másutt van, mással beszélget, máshol táncol, vagy esetleg valami sürgős dolga akadt. Mert ugye, az nem lehetetlen, hogy akár a király is túlegye magát, vagy a sok bortól rájöjjön a hascsikarás...

Mégis, ha a király senkinek nem is hiányzott különösebben, a vendégek köre valamivel nyugtalanabb volt, mint szokott lenni. Elvégre a Halál áldozatai között jócskán akadtak olyan urak, akik feleségükkel vagy más rokonukkal, vagy éppen valami barátjukkal együtt jöttek el a bálra. És e rokonok-ismerősök most nem találták őt. Nem találták, mert nem tudták, hogy már rég az illemhely padlóján ücsörög, nagyon halottan. Egy darabig persze nem volt senkinek sem gyanús a távollétük, de idővel óhatatlanul elkezdte mindenki keresni-kutatni az ismerősét, nők a férjüket (a nők azért is, nem most csalja-e őket valakivel az a csapodár férfi egy sötét sarokban!), és mert sehol nem találták, hiába járták be keresztül-kasul az egész báltermet meg más helyiségeket is többször, érezhetően nyugtalanok lettek. Mondható úgy is: gyanakodni kezdtek, hogy valami nincs rendben. Csak éppen még azt nem tudták, mire is gyanakodjanak...

Igen ám, de elközelgett az éjfél! Márpedig hagyomány szerint éjfélkor szokták levetni a maszkokat. Persze a király parancsára. Sőt engedélyével. És a király is ekkor szokta kihirdetni a jelmezbál nyertesét. A legsikerültebb maszk birtokosát.

Most már bizony egyre sürgetősebbé vált Lírisez megtalálása, és több nagyúr is szövetkezett, hogy megkeressék a királyt, mert csak néhány perc lehetett már hátra éjfélig. És lehet, hogy nem szentírás, hogy éjfélkor kell a maszkokat levetni, de azért most már mégis jó lenne, ha őfelsége mutatkozna végre!

Előbb a néhány úr egy csomóba verődve járta végig a tánctermet, de sikertelenül. S bár kissé borgőzös állapotban leledzettek ekkorra már, mégis hamarost nyilvánvalóvá vált előttük, hogy így nem érnek célt.

– Figyelj, én megnézem az illemhelyen, hátha ott rókázik valahol! – mondta egy feltűnően rövid nyakú zsiráf az orrszarvúnak. – Te meg – fordult a Fehér Lóhoz – keresd a Sárga Szalonban! Mert véletlenül tudom, hogy ott szeret a legjobban hancúrozni a nőkkel!

– Aztán mi lesz, ha megtalálom, azt hiszed félbeszakítom a mókáját?!

– Ugyan már, majd szép csöndesen odébb állsz, de akkor már legalább tudjuk, merre van és megvárjuk, amíg kijön! Ti meg keressétek másfelé, te jobbra, te meg balra! – intett a disznónak és a krokodilnak.

– És honnan tudjuk, ki mit talált?

– Úgy, hogy találkozzunk mondjuk az óra előtt! Na, induljunk, mert így reggelig sem leljük fel! Pedig még az is lehet, hogy segítségre van szükség!

– Ugyan már, szerintem legfeljebb székrekedése van! Ott trónol a klotyón! – röhögött fel a disznó, azzal már el is ment.

A zsiráf maga is úgy vélte, erősen valószínű, hogy épp ő jár sikerrel. Nem is tévovázott, egyenesen az illemhely felé vette útját.

A többiek, a disznó, az orrszarvú, a Fehér Ló, a majom és a krokodil is megjárták a maguk útjait, s nemsokára az óra előtt találkoztak. De bár meglehetősen sokáig váraoztak, zsiráf barátjuk nem óhajtott előkerülni!

– Mi lehet ezzel, beleesett a klotyólyukba?! – csodálkozott a krokodil.

– Ugyan már, inkább belefutott a seggmosóvízbe! – röhögött a disznó.

– Á, annyira nem volt részeg... – védte a zsiráfot a majom.

– Gyerekek, szerintem nézzük meg! Menjünk utána! – szólt a Fehér Ló.

– Minek, kíváncsi vagy a meztelen bájaira?! – kérdezte a disznó.

– Eh, ne kötekedj, ne légy már ilyen disznó! De lehet, hogy tényleg rosszul lett, vagy mit tudom én!

– Jó, nem bánom! – vonogatta a vállát a majom. – De ha előkerül, megnézheti magát! Ő mondta, hogy itt várjunk az óra előtt, aztán még ő késlekedik! – és szemrehányó mozdulattal bökött az óra felé, mintha az tehetne mindenről.

S e pillanatban kezdett az óra éjfél ütni. Most nagyon közel voltak hozzá, s ők is csontjaikban érezték a roppant gong ütéseinek vibrálását. Ettől valahogyan elkomorodtak. Annál is inkább, mert természetesen most is kinyílt az órán az ajtó, kivonult belőle a két pribék és a hóhér, és a hóhér – jól láthatták most ők is – nem ám a szokásos bábut püföli, hanem Jozdiller úr megüvegesedett szemű fejét!

– A mindenségit, hiszen ez valóban Jozdiller! Téóé igazat mondott! – kiáltotta az orrszarvú, bár a gongatástól szavai felét sem értették, azzal nagy bátran az órához ugrott, belemarkolt Jozdiller hajába, s lerántotta onnan a fejet. Az ott lógott most a kezében.

– Hé, mindenki! Gyilkosság történt! – kiáltotta, azzal már meg is fordult, és rohant, ahogy csak bírt, a trónterembe, egyenesen a lakomázóasztalhoz. Ott felállt egy székre, s felemelte a magasba a fejet, hogy aki még nem vette volna észre, most jól láthassa.

– Jozdiller urat megölték! Ott volt a feje az órában, ahogy a királyné mondta! – kiáltotta.

– Téóé már nem királyné... – dörmögte valaki, de nem figyelt senki sem rá, mert a legtöbben sikoltozni kezdtek, persze csak a nők és lányok, a férfiak inkább komoran, döbenten és zavarodottan hallgattak. Szokva voltak a halálhoz, s nem is csodálkoztak volna, ha Jozdiller vagy más egy csatamezőn hal meg, vagy akár szívroham végez vele evés közben és csak úgy lefordul a székről, de hogy csak egyszerűen levágják a fejét a multság kellős közepén... Ez már azért igazán rémületes!

Egy emberi fej mégiscsak elég nehéz, így az orrszarvú hamarosan lerakta a fejet az asztalra, egy tál banán elé.

Jozdillernek nem volt itt a bálon semmiféle rokona, mindazonáltal így is – enyhén szólva – nagy nyugtalanság tört ki a vendégek közt, mert azok a nők, lányok s egyéb rokonok, akik már egy vagy két órája nem találták szerettüket, barátjukat, aggódni kezdtek sorsa miatt.

Menten szét is szaladtak mindenfelé, s immár hangosan kiabálták a férfiak nevét. Válasz természetesen sehonnan sem érkezett.

– Gyerünk az illemhelyre, nézzünk utána a zsiráfnak! – javasolta a majom.

– És a királynak! Mert nekem ez az egész nem tetszik! – mondta a Fehér Ló.

Megszaporázták lépteiket, s hamarosan ott álltak ama bizonyos nemes helyiség ajtaja előtt. Benyitottak.

Odabent néma csend. Ugyanakkor minden ajtó alatt látható volt a bennülők lába.

– Hé, zsiráf, itt vagy?! – kiáltotta a majom.

Továbbra is néma csend.

– Itt bűzlik valami! – jegyezte meg Fehér Ló.

– Haha, ez jó! Hát persze, hogy bűzlik! A sok szar és húgy! – kacagott a disznó.

– Te marha, én nem arra értettem! Nekem itt valami nem tetszik!

– Hé, mondjon már valaki valamit! – kiáltotta az orrszarvú.

Még mindig néma csend. Erre odanyúlt az első ajtóhoz és kitárta.

– Lássuk, ki van itt!

Odabent természetesen egy hulla feküdt. Azaz... nem is egy, hanem kettő, egyik a másik ölében: egy pók tartott a karjaiban egy denevért.

– Magasságos istenek, ezek meghaltak! – kiáltotta az orrszarvú. – Ezekkel is végzett valaki!

– Meg ezekkel is! – szólt most egy másik fülkéből a majom, ahol egy kutya és egy béka feküdt békésen, bár végtagjaik eléggé összegabalyodtak.

A harmadik fülkében az orrszarvú egy másik orrszarvút talált, meg egy oroszlánt. A negyedikben egy kutya ült, egy macska és egy sólyom, itt tehát három hulla is volt, igaz, ezek eléggé kis méretűek. Úgy látszik, a gyilkos eléggé rendszerető ember lehetett!

Az ötödikben egy bohóc feküdt, hasán egy csukával. A hatodikban egy bagoly, egy dobókocka és egy csillag. A hetedikben egy rák, egy vaddisznó és egy zebra...

– De hiszen itt a klotyóban egy egész cirkuszra való állatsereglet, s mind holtan! – kiáltotta csodálkozva a disznó.

– Ne légy már ennyire minden kegyelet híján, hiszen meggyilkolták őket, és nem állatok, hanem a barátaink! – utasította rendre őt a Fehér Ló.

– Mind azért nem a barátunk... némelyiknek az arcát sem látjuk, de a többi közül is akad, amelyik legalábbis nekem éppenséggel az ellenségem, például a zebra...

– Hé fiúk, itt a zsiráf! – mutatott az utolsó fülkébe a majom.

– Meghalt? – kérdezte a krokodil.

– Na mit gondolsz, mi?! –

– Azt, hogy bevégeztetett neki.

– Eltaláltad, nem nyertél semmit!

– Hogyan halt meg?

– Valaki a hasára tette a fejét!

– Nocsak!

– És éppoly egyenes a vágás a nyakán, mint Jozdillerné!! Értett hozzá a fickó, akárki volt is!

– Hé, én pár éve láttam egy istenítéletet, abban valami külszági fickó volt a bajnok – szólt a disznó – és az olyan szempillantás alatt lemetszette az ellenfele fejét, hogy öröm volt nézni! Nem lehet, hogy az jár köztünk álruhában?!

- Lehet, hogy ő bújt a Halál maszkja mögé! – töprengett a majom.
- Te hülye, az nem lehet, mert az nő!
- Attól még érthet jól a kardhoz, ritkaság ez nőben, de nem példa nélküli...
- Nincs is kardja!
- De ott a kaszája... És azt mondta, hogy ölni akar...
- Te örült, próbáltál már kaszával nyakazni?! Néha még vastag kórót is nehéz levágni kaszával, nemhogy nyakat! Az erős, izmos kardforgatóknak karddal is nehezen megy! Különben sem mindegyikkel végeztek úgy, hogy a fejét vették!
- Félsz a nőktől?! – érdeklődött barátságosan a krokodil.
- És miért épp a halál maskarájába bújt nőtől félsz, miért nem épp az éjszakai pillangótól, a kócsagtól, a tavirózsától vagy a fecskétől? – kérdezte a vaddisznó.
- Azért mert ő halál, és itt halál történt, nem is egy! Az összefüggés nyilvánvaló!
- Nem is annyira, attól, hogy disznónak öltöztem, még nem vagyok disznó magam is!
- Elég legyen ebből, ne veszekedjünk, hiszen javában ránk vadászik valaki!
- Csak tudnánk, hogy ki!
- Én mindenesetre egy percig sem maradok tovább! Azonnal megyek haza! Ez a palota egy óriási halottasverem!
- Hé majom komám, hiszen még vége sincs a bálnak, le sem vettük az álarcokat...
- Szarok rá! Úgyis jó helyen vagyok hozzá! Én megyek!
- És a király? Hiszen az ő...
- Ne is folytasd, szerintem ő is halott! Aki ennyi sok nagyurat megöl, nem tesz vele kivételt!
- Nincs a halottak közt Lírisez!
- Akkor másutt van! Jozdillert is az órában találtuk meg! További nyugodalmas jóéjszakát kívánok mindenkinek, de én már itt sem vagyok! A bölcsek tudják, mikor kell távozni! – és a majom kilépett az ajtón.
- Nem a bölcsek, hanem a patkányok szoktak gyorsan eltűnni a süllyedő hajóról! – mormogta a disznó.
- Lehet, hogy patkányok, de attól még lehetnek bölcs patkányok! Én is távoztam! – szólt Fehér Ló, és már ment is.
- Na jó – szólt erre a disznó –, akkor megyek én is, de nem azért, hogy elszeljeljek a palotából, hanem hogy megkeressem a királyt!

Ment is, a krokodil egy darabig követte, amíg átnéztek egy-két szobát, de aztán zavartan elnézést kért, hogy meg kell keresnie a feleségét, és elment mellőle valamerre. A disznó úgy gyanította, hogy ő is el akarja hagyni a palotát.

Távozó barátai úgy látszik mindenkinek elújságolták, mit találtak ott, ahol pedig legfeljebb tisztos magányba elvonult élő férfiakat és enyhe seggszagot lett volna szabad találniuk, mert most sok nő rohant az illemhely felé, megtudni, ott van-e férjük vagy apjuk a halottak közt, s nem egy kíváncsiskodó is követte őket. A nők között volt a Halál is, elmaradhatatlan kaszájával és a Sors Könyvével, és csöppet sem tűnt olyanak, mint aki ölni akar. Mások nagy csapatot szerveztek, a királyt vagy annak holttestét felkutatóknak. Utóbbira, hogy csak tetemét lelik, meglehetősen jó esélyük volt, hiszen már az illemhelyen is húsznál több holttestet leltek,

pedig ahogy az izgatott nők számából sejtette a disznó, lehetnek még többen is, akik reggelre özvegygé válnak! Nem is biztos, hogy minden holttest ott van, azok közt!

S igaza lett. Ahogy a palota folyosóit járták, az emeletről levezető lépcsősor tetejénél a majom tetemére bukkantak. Neki sem volt a nyakán a feje, hanem szépen ráhelyezték azt a lépcső széles korlátjának tetejére.

– Na majom komám, nem is voltál olyan bölcs, téged is elkapott a gyilkos! Ezért kár volt olyan sebesen elfutnod! – sóhajtotta a disznó.

Ekkorra már a palota összes őre Lírisez kereste-kutatta, mert mindenkit a legrosszabb sejtelmek kínoztak. A nők egy csomóba verődve álldogáltak, egyszer ugyan megindultak lefelé, hogy kimenekülnek a palotából, de amint meglátták a majom fejét a lépcsőkorlátnál, megtorpantak, mint riadt zergenyáj, ha szakadék széléhez ér, és nem mertek lemenni a lépcsőn. Végül a Halál megoldotta a kérdést. Nagy bátran odalépett, felemelte a fejet, s így szólt:

– Ha itt maradunk, az mindennél veszélyesebb! Ez nem árthat nekünk! Menjünk! – azzal a fejet odébb dobta, s erre, mert semmi baja nem esett, a nők nagy része leviharzott a lépcsőn.

Mások viszont maradtak, azt mondták, addig maradnak, míg biztosat nem tudnak férjük sorsáról. S mert ez bátor tettek tűnt, a férfiak sem akartak a nőknél alábbvalónak tűnni, s maradtak, persze, alaposan felfegyverezve, kivont karddal járkáltak a folyosókon, és nem is igen akadtak, akik megkockáztatták, hogy egyedül, s ne társakkal karöltve folytassák a keresést. Szívesen elinaltak volna, de még az elmenekült nők közül is visszasüdüngött néhány később, rokonait keresendő, s nem akartak gyáva nyúlak látszani a nők szemében. Akik persze leginkább azért voltak olyan merészek, mert női tetemre egyelőre még senki nem bukkant...

A visszajött nők között volt a Halál is. De ennek akkor még senki nem tulajdonított jelentőséget.

Természetesen elkövetkezett az a pillanat is, amikor a kutatócsoport eljutott abba a bizonyos szobába, ahol Lírisez feje várta őket virágdíszbe öltözötten. Nosza, felfedezésüket rögvest világgá kiabálták, mire mindenki odasereglett, férfiak is, nők is, s csak amikor néhányan közelebb merészkedtek a fejhez, akkor vették észre, hogy meglehetősen álságos a virágdíszítés, mert messziről ugyan úgy néz ki, mintha tiszteletet adna a halottnak, közlőrl szemlélve azonban épp az ellenkezője tűnik szembe: valaki ugyanis felmászatott az asztal tetejére, a fej fölé guggolhatott, s ott végezte el a dolgát, mert Lírisez király feje tetején jókora adag szarupac tornyosul, mintha erre cserélte volna el királyi koronáját!

– Ejnye! Mire nem vetemedett valaki! – csóválta fejét a Halál, és oldalba bökte a mellette ácsorgó vaddisznót.

– Mit tehettem volna, na, nagyon kellett már, és különben is megérdemelte a bosszút haló poraiban is! Nem akarom, hogy akár az emlékét is tiszteljék! Ennek pedig híre szalad mindenütt! – suttogta válaszképpen Téóé.

Az, hogy királyukat valaki fekáliával szentelte fel haló poraiban, természetesen nem derítette jobb kedvre a vendégeket. Ráadásul Lírisez feje mögött, a szoba túlfelében újabb tizenöt holttestet fedeztek fel, egy kupacba hányva.

S ekkor hirtelen így kiáltott fel valaki:

– Ez éppen az a szoba, ahová Lírisez király bezárta ringyó feleségét, Téóét! És Téóé nincs itt! Egészen biztos, hogy ő tette, a királyné! Kiszökött, megőrült, és válogatás nélkül gyilkolja a férfiakat!

– Ne tréfálg, hiszen egy nő képtelen lenne erre, nincs is meg a kellő ereje, ügyessége... – ellenkezett a disznó.

– Ugyan már, hiszen nem tudhatjuk, nem tanulta-e ki a fegyverforgatás művészetét valamikor ifjúkorában! És egyszer már kiszökött a fogságból! És az örültek néha nagyon erősek is és ravaszak, ne feledjétek! Keressük meg Téóét és akasszuk fel! Igyekeztek! Most már tudjátok, hogy kit kell keresni! Higgyétek el, ő tette, nem is lehet véletlen, hogy bár itt a szobában nincs, de sehol másutt sem láttuk jó ideje!

S erre tökéletes lett hirtelen az összhang a vendégek közt. Mindenki az özvegy királynét kezdte kutatni, kisebb csoportcskáiban, nők is és férfiak is, bár inkább férfiak, és elhatározták, hogy azonnal kardélre hányják, amint észreveszik valahol. És Téóé nagyon örvendett most, hogy mindenki jelmezben van még most is, és így szabadon mozoghat mindenki között, mégsem lelik meg.

– Nem menekülnénk már el?! – kérdezte a Haláltól. – Az ékszerek már megvannak, a korona is, és semmi értelme tovább maradnunk!

– De! Még mindig nem vagyok megelégedve a ma éjszakai hullatermással! Még néhányat jobblétre szenderíték közülük, és ne feledd, Téóé, ezek a mocskos uracskák mások zsírján híznak, egész életüket ingyenélőként töltik, henyéléssel, szórakozásból kínozzák a pórnépet, s amikor jobbat nem tudnak, csak hadakoznak egymással, ártatlan katonák ezreinek halálát okozva mohó hatalomvágyukkal! Ne sajnáld őket! Egyszerűen annyi történik most, hogy azokra sújt le a vész, akik meg is érdemlik!

Disznó Úr egy kacsával együtt egy hétfős csoportnak volt a tagja, ők együtt keresték Téóét, az örült királynét. S bár Disznó Úr nem volt minden bátorság híján, biztos, ami biztos, hátramaradt, ha nem is ő volt a legutolsó. A kacs (különben fiúkacs, tehát gácsér) még mögötte totyogott.

– Szeretném, ha mi találánánk meg ezt a rohadékot! – szólt hátra a disznó a kacsának. – Mégiscsak nagy érdem volna, s jókora dicsőség, ha mi tekerhetnénk ki a királygyilkos nyakát!

– Szó se róla, valóban híresek lennénk! – értett egyet vele a kacs.

– Mit gondolsz, nem menekült ki a palotából, most, hogy megölte már a királyt is? Vagy esetleg elmúlt róla az örület és nem is emlékszik rá, hogy mit csinált? Mert hallottam már ilyen esetről is!

Ám Disznó Úr kérdésére nem érkezett válasz. Ez fel is tűnt a kérdezőnek, megállt, s megfordult.

– Hé, válaszolnál végre?!

A kacs ott állt szótlanul mögötte, két keze ernyedten lógott a teste mellett, majd hirtelen előredőlt, mintha csak a disznó karjaiba akarna omlani. Disznó Úr hátra is ugrott előle. S ekkor elszörnyedve látta, hogy a kacs úgy dőlt el, hogy közben a feje szabályosan legurult a nyakáról, egyenesen az ő lába elé!

Ijedtében nagyot kiáltott, s erre mindenki más is megfordult, és most már egy csomóba verődve szörnyülködhettek.

– De hát hogy történhetett ez?! – ámult egy nemesúr, aki férfi létére mégis téhennek öltözött be.

– Fogalmam sincs! Az imént még beszélgettem vele! – csóválta a fejét a disznó. – Hacsak nem úgy, hogy itt a szoba mellett elmenve, az ajtóból kibukkant a gyilkos, a hátunk mögé lopódzott, levágta a fejét, majd eliszkolt!

– De hát egy akkora suhintást, ami lemetszi a fejét a válláról, meghallottunk volna! – ellenkezett a tehén. – Főleg úgy, hogy olyan erővel suhint, hogy a fej még kis ideig a nyakán marad! Igazság szerint el sem tudok képzelni ekkora erős suhintást, akármilyen éles legyen is a kard!

A többieknek is melegük lett erre a gondolatra, ahogy elképzelték mi történhetett. És Disznó Úr nagyon örült, hogy nem ő haladt leghátul.

– Az itt a kérdés, miként sikerülhetett mögénk lopakodnia! – mondta. – Mindenütt emberek járnak, akik mind őt keresik! Okvetlenül észrevennék, kivéve egyetlen esetet: ha maga is jelmezbe bújt! Márpedig jelmezből van elég! Amíg mindannyian le nem vetjük a maszkot, addig nyert ügye van!

– Igazad van! – szólalt meg erre egy szénaboglya. Még egy kis vasvilla is bele volt tűzve a feje tetejébe. – Gyerünk a bálterembe, és mondjuk el mindenkinek mire jöttünk rá! Mindenkinél le kell vennie a maszkot! Igen! Ez jó ötlet! Szegény Lírisez király úgysem rendelheti már el ezt!

– És már éjfél úgyis elmúlt! – jegyezte meg egy vakond.

Visszatértek a bálterembe, még hozzá nagyon gyorsan, mert senki nem akart most már hátul, utolsónak kullogni, mindenki előre törekedett, így egyre gyorsabban mentek, a végén már futottak.

– Nocsak, így megijedtetek? – kérdezte tőlük a krokodil, amikor visszaértek.

– Jé, krokodil komám, azt hittem, már rég elszeleltél!

– Csak folytasd a kötekedést, te disznó, s kihívlak párbajra! Megmondtam, hogy a feleségemért megyek!

– És megtaláltad? Mert nem látom ám melletted!

– Igen, megtaláltam, le is kísértem a kapuhoz, hazaküldtem a hintóval, én meg visszajöttem!

– Jól van, na, így már más, belátom, hogy nem vagy félős!

– Nem a bátorságomat fitogtatni tértem vissza, hanem mert kíváncsi vagyok, mi történik itt! Nem tudom elhinni, hogy Téóé tette volna! Nincs benne elég erő ehhez! Hanem ti hogy futottatok! Még lihegték is!

– Igen, de nem gyávaságból rohantunk, hanem mert mielőbb el akartuk mondani nektek, mire jöttem rá! Siettünk, hogy hírünkkel életet mentünk! Ami meg Téóét illeti, nem kell ehhez nagy erő, ha például lesben állt a klotyóban, és aki betért, azt sorra megölte!

– Persze, biztos így intézte el a legtöbbet, de akkor is kellett ehhez erő, a suhintáshoz! Sőt, a klotyóban még hely sincs, ahol lendületet vehet!

– Ezen ne vitatkozzunk, a tényekkel nem szállhatsz vitába, megtette és kész, hiszen halottak! Hanem figyelj csak! Gyilkos jár közöttünk!

– Lángész vagy komám!

– Eh, ne gúnyolódj, úgy értem, jelmezbe bújt! Ezért nem leljük!

– A mindenségit, ez bizony lehet!

– De lehet ám! Mondjuk el mindenkinek, hogy le kell vetni a maszkot! Akkor lelepleződik! Az gondolom már úgysem érdekelt senkit, hogy ki lett volna az első helyezett!

Így is cselekedtek, felmásztak az asztal tetejére, kiabálni kezdtek, hogy csend legyen, majd felszólítottak mindenkit, hogy vegye le a maszkját.

- Nem vetkőzhetünk pucérra! – riadt meg egy százszorszépnek öltözött nő.
 - Hogy te milyen hülye vagy! – dorgálta meg dörögő hangon egy kókuszdió. – Hiszen nem a segge ripacsairól akarjuk felismerni a királynét! Elég, ha csak a fejedről szeded le a jelmezt! Már ha van fejed egyáltalán...
 - Igen, igen, le a maszkokkal! Le az álarcokkal! – kiáltotta mindenki, akkora boldogsággal, olyan hevesen, mintha csak valóban az álarcosbál megszokott vége érkezett volna el.
 - Kezdem én magam! – szólt a disznó, azzal leemelte fejéről a maszkot, s a földre hajította. – És folytasd te! – bökött a nem messze álldogáló Halálra. – Te nagyon gyanús vagy nekem!
 - Tessék! – szólt a Halál, azzal egy mozdulattal hátradobta a csuklyáját, a másikkal pedig lefejtette a kendőt a fejéről, amire, mint kiderült, álhaj volt ragasztva. Arca előtt is valami hártyszerű volt, most ezt is leszedte, s kiderült, hogy csinos fiatal leány, talán még húsz esztendőssincs. – Meg vagy elégedve? Úgy nézek én ki, mint a királyné?! – kérdezte mosolyogva.
 - Nem... De téged akkor sem láttalak még!
 - Most udvarolni akarsz?
 - Eszem ágában sincs! De ki a nyavalya vagy?!
 - Csak nem akarsz azzal dicsekedni, hogy minden nemeskisasszonyt ismersz?! Rádásul nem is régóta nemes a családom! De nem tartozom magyarázattal neked, te disznó! Foglalkozz a dolgoddal, és ne kötekedj velem, ne rőfögj itt nekem, mert akkor valóban a halálod leszek: odalépek hozzád, tőkön rúglak, majd agyoncsaplak egy nagy kupával!
- Mindenkiből kitört a kacagás. A disznó elpirult.
- Jól van, na... hiszen valóban nem te vagy a királyné...
 - Ha szabad javasolnom – szólt most a krokodil –, menjünk mindannyian, így együtt, ahogy vagyunk, végig az egész palotán, minden szobába kukkantsunk be, és valahol csak megleljük Téóét, mert mindenkit, akivel találkozunk, a maszkja levevésére kényszerítünk!
 - Remek ötlet! – bólintott a disznó, s megindultak előre.
- Jó néhány Téóét kereső csoportocskával találkoztak útközben, de mind habozás nélkül hajlandó volt levenni a maszkokat. Végül egy ötfős csapatra bukkantak, közvetlenül az első emeletre vezető lépcső mellett.
- Le az álarcokkal! – kiáltotta a disznó, kardjával is vezényelve.
 - Levenni a maszkokat! Mindenki mutassa az igazi arcát! – kiáltotta a krokodil.
 - Emberi pofákat akarunk látni! – bömbölte a tehén.
 - Látni akarjuk, nincs-e köztetek a királyné! – magyarázta némileg szelídebben a vakond.
 - És ez rád is vonatkozik! – kiáltotta a csoportocska vége felé, ahol egy vaddisznó a lépcsőn lefelé ballagva igyekezett mielőbb eltűnni az ismeretlenségben. Ám a vaddisznó nem engedelmeskedett, hanem ehelyett futásnak eredt.
 - Az lesz a királyné! – kiáltotta a disznó, azzal már ugrott is, szinte egyetlen szökkenéssel a vaddisznó mellett termett, s a két disznó, a vad és a nem vad, pár pillanatig heves küzdelemben gabalyodott össze. Alig pár szívverésnyi idő múlva a nem vad disznó győzedelmeskedett, és letépte a másik fejéről a maszkot. S íme, valóban a királyné rejtezett alatta!

– Öljük meg a galádot! Pusztuljon az aljas, a nyavalyás! – kiáltotta a krokodil. – Vágd ki a szívét, pajtás! – biztatta a disznót, aki Téóé két kezét szorította, erősen, büszkén, hogy elfogta a merénylet.

Ám hirtelen elsápadt, elengedte Téóét, térdre rogyott, két keze begömbült, mintha önnön mellébe kívánná beletépni, majd végigzuhan a földön, s nem mozdult többé. S erre határozottan megkönnyebbült Téóé, annyira, hogy szája mosolyra húzódott. Úgy látszik, a Halál, akárhol legyen is a tömegben, valóban irtózik a hazugságoktól, mert íme, igazat mondott, s nem hagyta magára nagy bajában, a veszélyben!

– Ő tette! Megölte valami varázslattal őt is az átkozott! – hallatszott egy kiáltás a tömegből. – Ne közeledjetek hozzá, nyilazzátok le! Gonosz boszorkány!

Igen ám, de hát kinek van nyila egy palotában?! Kardot még csak-csak bevitték akkoriban ilyen helyre a tekintély végett, de ugyan ki visz íjat-nyilat egy mulatságra magával?!

Ám kése volt némelyiküknek, s most elsuhan egy kés Téóé füle mellett. De nem talált, a lépcsőnek ütközött, és csengve pattant vissza róla.

– Fojtsátok meg! Nemcsak ribanc, de boszorkány is! – üvöltözték a nők.

– Ő gyilkolta meg a férjemet!

– Az én férjemet is!

– Nekem meg mindkét fiamat!

– A szerelmesemet!

– Hol vannak a papok?! Ilyenkor bezzeg nincsenek itt, amikor egy valódi boszorkányt kellene elfogniuk!

Szegény Téóé közben csak állt ott, s tekintetével egyre a Halált kereste a tömegben, de így csuklya, álarc nélkül nehezen tudta volna felismerni, sőt sehogy, mert a kaszát ezúttal sehol nem látta, s mert a Halál nem az első sorokban volt, nem látta a ruháját. És nem tudta, most mit tegyen, meneküljön-e vagy várjon valamire. Egyben volt csak biztos: magyarázkodnia teljesen fölösleges, úgysem hinnék egy szavát sem! Annyi világos volt előtte, hogy óriási csávában van, mert ha a Halál úgy akarja, mindent az ő nyakába varrnak, és végeznek vele!

És nem kizárt, hogy ez a Halál szándéka. A disznótól ugyan megmentette, de talán csak azért, hogy legyen bizonyíték a varázslóságára!

– Emberek, ha mindnyájan egyszerre rátámadunk, hamar megölhetjük, nem lehet képes mindenki vel egyetlen pillanat alatt végezni! – javasolta a krokodil. Ám e pillanatban ő is a melléhez kapott, s már rogyott is össze. Mire fölé hajoltak, már halott volt.

Erre megijedt a tömeg, s riadtan húzódott hátrébb, de közben többen is kést hajítottak Téóére, ketten kardot is, az egyiket csak egy gyors elhajlással tudta a királyné elkerülni. S mert így a királyné helyzete egyre veszélyesebbé vált, barátnője cselekvésre szánta el magát. Kilépett a tömegből, s Téóé mellé állt.

– Tévedtek! – szólt. – Ugyanis nem Téóé a gyilkos. Én vagyok az!

– Hogyhogy?! – tátotta el magát a fecskének öltözött nő.

– Úgyhogy! – vonogatta a vállát a Halál. – És mondhatom, igazán hülyék vagytok! Hiszen az első pillanatban, amikor beléptem közétek, *megmondtam*, hogy én vagyok a Halál! Még neveket is felolvastam, kiket akarok meggyilkolni! És én nem szoktam hazudni! Szóval, tartozom nektek egy vallomással: Téóé teljesen ártatlan!

– Öljétek meg akkor őt! – kiáltotta valaki a leghátsó sorokból. Onnan persze könnyű volt bátorságra, cselekvésre biztatni másokat: hiszen kibicnek semmi sem drága!

Még mások élete sem.

Az elől levőknek már több eszük volt. Sejtették ők jól, hogy az, aki csaknem negyven nemesurat megölt egyetlen éjszaka, sőt az éjszakának még vége sincs, az nem fog megijedni egyesült támadásuktól sem! Hátráltak immár, s ezt látva Halál kisasszony felnevetett.

– Fussatok csak, fussatok! Főleg ti nők, ti fussatok, mert nem szívesen gyilkolok nőket, de megteszem, ha ellenem támadtok! – azzal ezt kérdezte Téóétől:

– Hol a korona?

– Nincs nálam, nem cipelhettem magammal, mert...

– Sok a beszéd! Értelek! Vezess, menjünk érte!

– Téóé szövetkezett a gonosz boszorkánnyal! – kiáltotta valaki, de már nagyon is futtában. Ekkor már a legtöbben iszkoltak amerre tudtak.

– Hová megyünk? – kérdezte a Halál.

– A hullakamrába. Akarom mondani, az illemhelyre! Gondoltam, oda dugom, a hullák közt, miután egyszer már megnézegették őket, senki nem mászkál már, ott nem lelik meg!

– Jó. Ha arrafelé megyünk, legalább kedvenc kaszámat is magamhoz vehetem, itt nem messze a falhoz támasztottam! – nevetett a Halál.

Igen ám, de ahhoz, hogy odaérjenek, a legrövidebb út a tróntermen át vezetett, s alig fordultak be az arra vezető folyosóra, máris kiderült, hogy a palotaőrség igenis rendelkezik nyilakkal, s a menekülők értesítették őket, mert nyilazni kezdtek rájuk.

– A nyilakat utálok! – közölte a Halál. – Nem szeretnék nagy pusztítást végezni, de ha rákényszerítenek... – mormogta, azzal felemelte a kaszát, és elhajította a nyilazók felé.

A kasza pedig nem olyan sután repült, mint gondolnánk! Hanem repülés közben pörögni kezdett, nagy, vízszintes köröket írva le a levegőben, miközben egyre közeledett az ellenséghez.

Na már most, ugyan kinek van kedve a helyén maradni, amikor derékmagasságban egy óriási, forgó kasza közelít feléje?! Ki akarja, hogy kettévágja a kasza derékban?! S még ha biztos is benne, hogy nem lesz halálos a vágás: nyilvánvaló, hogy legalábbis súlyos sebesülésre el lehet készülni! A nyilazók szétfutottak mindenfelé, ők ketten pedig szép kényelmesen beballagtak a trónterembe, s közben a kasza is visszarepült a Halál markába.

A trónterem távolabbi végében még láttak egy-két menekülőt, amikor odaértek. A Halál nem is törődött velük.

– Aztán az a férfi, aki elnyert egy időre téged kártyán, rosszul bánt veled? – kérdezte kedélyesen csevegve Téóétől, mintha nem is egy ellenséges palotában lenne, hanem valahol a néptelen tengerparton.

– Igazából nem, nemigen, de olyan megalázó volt, hogy úgy méregetett a tekintetével, mint egy lovat vagy más állatot! És ha néha vonakodtam, vagy akárcsak annyit mondtam, hogy épp akkor nincs kedvem hozzá, kicsit később inkább, akkor mindig azzal fenyegetett, hogy kölcsönad a barátainak, ha nem engedelmeskedem, mert az övé vagyok erre az időtartamra, s azt kell tennem, amit mond! Különösebb kívánságai nem voltak, nem akart semmi szörnyűt az ágyban, de az, hogy tökéletesen semmibe vette az érzéseimet, s úgy kezelt, mint egy rabszolgát... Ó, ne is beszéljünk erről, kérlek!

Elértek az illemhelyre.

– Kezdem egészen otthonosan érezni magamat errefelé, annyit jártam már itt! – szóló szende gyermekmosollyal az ajkán a Halál, amikor beléptek oda.

Téóé gyorsan előkaparta a kincsekkel teli csomagot az egyik fülkéből, két hulla háta mögül, majd már fordultak is ki.

Ismét a tróntermen át vezetett az útjuk. De ekkorra már jó hetven fős katonaosztag várakozott rájuk, és számolatlanul hullottak a nyílveesszők. Alig tudtak visszahúzódní egy fal mögé. A katonákkal volt néhány nemesúr is, akik minden eddigi tapasztalat ellenére is bíztak a túl-erőben, saját létszámfőlényükben.

– Menjünk inkább másfelé! – indítványozta a Halál.

– Nem bírsz el velük?! – csodálkozott Téóé.

– Tréfálsz?! Egyszerűen nem szeretek gyilkolni.

– Ezt épp te mondod, s éppen a történtek után?!

– Igen, mert ezek többsége nem potrohos pap vagy nemesember, csupán közkatona!

– Nézd, én természetesen alávetem magamat akaratodnak, úrnőm, arra megyünk amerre csak akarod, még utat is mutatok, ha nem ismernéd a járást, de ha igazán a barátnődnék tartasz, megtehetnél nekem egy szívességet! Tudod, eddig nem mondtam, mert nem volt rá alkalom, de ott azok közt van az is, aki elnyert Líriseztől! Az, akiről beszéltem az imént! Ő bújt tehénjelmezbe... És nem tudom, hogy mi lesz velem ezek után, de csak akkor érezném úgy, hogy végképp eltörlődött már a múltam, ha... Érted, ugye?! És tudom, hogy nagy kérés, de ne feledd, kérék, én is segítettém neked megölni a királyt, és igaz, hogy Lírisez halálának én is örültem, de...

– Ne beszélj már annyit, nem vagyok sem süket sem hülye, értelek! Ha a tehén életét kéred, megkapod! És egyáltalán nem nagy kérés! – azzal a Halál így szólt:

– Te csak maradj mindig mögöttem! – majd szép nyugodtan kiállt az ajtóba a katonák céltáblájául. Lőttek is rá azok számtalan nyílveesszőt, de ekkorra már szép vörös fénykör derengett fel körülötte, s amint e körhöz érkeztek légi útjuk során a nyílveesszők, egy villanással elhamvadtak.

– Ostobák! Meg akarjátok ölni a Halált?! – kiáltotta a Halál, azzal kinyújtotta jobbát, s mutatóujjából vörös villám csapott ki, egyenesen a tehén mellkasába. Nem is kicsi villám: nemcsak egyszerűen átégette a férfi mellkasát, de erejétől hátrarepült az órának. És a villám erejéből még az órába is jutott, kilyukasztotta azt, fa tokja lángra lobbant, de csak pár pillanatig égett, mert víz tört ki belőle, nyilván a föld alatti patak vize, ami hajtotta, ez eloltotta a tüzet, s elárasztotta a tróntermet. De a tehenet nem sodorta el, mert a férfi egyik lába beleakadt az órán keletkezett lyukba, s ez helyben marasztotta. S bár most nem volt egész óra, de úgy látszik elromlott az időmérő szerkezet, mert elkezdett gongatni az óra, gongatott vég nélkül, abba nem hagyta, kinyílt a kis ajtó is az órán, előcsusszant a felirat a tehén teteme fölé: „Lejárt az idő!” de azután nem csusszant vissza a helyére, hanem ott maradt.

– Igaza van ennek az órának, valóban lejárt az ideje! – szólt fagyosan a Halál. – És nem sajnálom ezt sem, mert utálok azokat, akik rosszul bánnak a nőkkel! – s ezután körülnézett, akad-e még ellenség, de a katonák már nem voltak ott, elmenekültek. Minek is maradjanak ott, egy olyan rémületes jelenség ellen harcolni, akit nem fog még a nyíl sem?!

– Na gyere kedveském, mehetünk! – intett Téóének a Halál.

– Hová?! – kérdezte remegve a nő. Mert az óra még mindig kongatott, s ő ilyenkor nagyon rosszul érezte magát.

– Hogy hová? Hát haza! Hazamegyünk!

– Nekem nincs többé otthonom.

– Majd én megmutatom, hogy ezentúl hová tartozol! Gyere csak velem! – azzal karon ragadta a nőt, és vezetni kezdte, ki a palotából. Senki nem merte útjukat állni.

Ahogy távolabb értek, ahol már nem hallatszott az óra kongatása, Téóé hangulata is egyszeriben megjavult.

– Ne haragudj, de nem bírom ennek az órának a hangját! Hanem mondd, ez most már örökké így fog kongatni?

– Amíg szét nem szedik, vagy el nem állítják a patak folyását... Sajnálom különben, mert nekem tetszett! És nem is akartam rombolni. De talán egy ügyes mester meg tudja javítani. Arra azonban büszke vagyok, hogy elértem a célomat: meghalt Lírisez, és minden jelentősebb nemesúr, s közben egyetlen nőt sem öltem meg!

– De hát ki vagy te?! Válaszolj már kérlek!

– Eh, erre nehéz röviden válaszolni.

– Akkor hosszan! Nem leszek türelmetlen, ígérem!

– Ne is legyél. Mert hogy én ki vagyok, nos, ez valóban egy nagyon hosszú történet...

Azzal a Halál mesélni kezdett.

2. fejezet A hetedik gyermek

HAT GYERMEKE VOLT MÁR Ofmózernek, s ebből csak egyetlenegy fiú, a tíz esztendő Pimez. Aki épp ezért Ofmózer kedvence volt, nem is szólította hát másként csak úgy, hogy Pim, így, kedveskedően, de hiába volt Pim a kedvenc, azért nem csodálható mégsem, hogy Ofmózer nagyon szeretett volna egy újabb fiút! Hiszen az apák mindig, mindenütt fúnak örvidenek inkább!

Aminek nemcsak az az oka, hogy a saját nemével megegyező utódhoz jobban húz a szíve. Ez is igaz ugyan, de rút anyagi okai is vannak ennek. Fiúgyermek többet tud segíteni apjának a munkában. Szánthat, vethet, arathat, sőt, még ha nem is nőtt teljesen fel, hajthatja a mezőn az ökröket, almozhat az istállóban, hányhatja a trágyát, de a lánynak ugyan mi haszna?! A leánygyermek mihaszna! Az még egy félig teli búzászsákot sem tud elvinni tíz lépésre sem! De etetni, tartani bizony azt is kell! Sőt, ha eladósorba érik, ki kell házasítani, s mi rengeteg pénzbe kerül a kelengyéje! Márpedig hozomány nélkül ritkán veszik feleségül még a szép lányokat is!

Ofmózer ugyan a falu gazdagabb parasztjai közé tartozott, de nagyon örvidett neki, hogy ha már az istenek öt leánnyal verték meg, legalább csinos mindegyik. Így is kész tönkremenés lesz mindegyiket férjhez adni, de jobb bele se gondolni, ha valamelyik akárcsak kissé is kancsal lenne. Akkor bizony, hacsak nem tudna egy egész csorda bárányt vagy tehenet vele adni, mindörökre szülei nyakán maradna, ingyenélőnek és szülei szégyenének, mert az ilyen tényleg csak kenyérpusztítónak való, hisz másra sem jó, csak legfeljebb, hogy szőjön, mosson, varrjon, s a tyúkokat megetesse. Ez meg nem sok, akkor már érdemesebb felfogadni olcsó pénzért egy szolgálégynt.

Nagy reményeket fűzött hát Ofmózer a felesége, Zítia hetedik szüléséhez. Úgy mondják a bölcsek, hogy a hetes szám szerencsés. Hátha megsegíti őt Júsen, az igazság istennője! Ő is, felesége is sokat fohászkodott hozzá, hogy lenne fiú a hetedik poronty! Elvégre nem igazság, hogy a hatból eddig csak egy sikeredett fiúvá! Legalábbis felesbe illenék, sőt, a faluvégen annak a részeges, munkakerülő Riblimillumeznek, akinek már a neve is olyan hosszú, hogy ennyi szótagot meg sem érdemel, neki bezzeg tizennégyszer szült a felesége, tíz gyermeke életben is maradt e tizennégyből, és közülük kilenc fiú lett!

Ezt az egyet bizony irigyelte Ofmózer Riblimillumeztől.

Mindenféleképpen igyekezett bebiztosítani magát az újabb leány ellen. Rendszeresen imádkozott, rendkívül istenfélő életet élt, sok-sok pénzt és terményt adományozott a közeli templomnak, ahol minden istennek volt oltára, a legfinomabb falatokat minden hétvégén a falu papjának vitte, de biztos, ami biztos, a vásárokon számos talizmánt is vásárolt, amiket mind a nejére aggatott. Ujjára megszentelt gyűrűt húzott, sőt nemcsak a bal, de a jobb gyűrűsujjára is. Szentelt övet kötött a nagy hasa köré, nyakláncot rakott a nyakába, szent táblácskával, melyen ez a titokzatos szöveg volt:

RABAK
ABAKA
BAKAB
AKARA
KABAR

– Ez mire való? – kérdezte Zítia, amikor megkapta.

– Ez igazi varázslatos amulett, megesküdött rá a kereskedő, akitől vettem! Ennek birtokában teljesen biztos, hogy fiút szülsz! Láthatod magad is milyen varázslatos: rengetegféleképpen ki lehet belőle olvasni azt a szót, hogy „rabak”!

– Aha! – bólogatott Zítia, bár némileg bizonytalanul, mint aki nincs teljesen meggyőzve. – Nem is tudtam, hogy tudsz olvasni!

– Azt nem, de arra a néhány szóra, ami ide van írva, megtanított az amulettáros! – azzal Ofmózer elsorolta neki, milyen szavakat lehet kiolvasni az amulettból.

– És mit jelent például az, hogy „rabak”?

– Fogalmam sincs! Ez valami bűvös szó lehet!

– Hát nem kérdezted meg a kereskedőtől?

– Dehogynem, de azt mondta, nem árulhatja el, mert akkor elveszítené a hatását az amulett!

– Ó! Remélem nem adtál sokat érte?!

– Mit mondjak, megkérte az árát, egy szép bikaborjú ára teljesen ráment, de hidd el, megéri, mert semmit nem sajnálok azért, hogy végre még egy fiam legyen! A kereskedő azt mondta ugyanis, ha mégsem születne fiam, visszafizeti az árát!

Zítia a fejét csóválta, s inkább csöndben maradt. Úgysem lehetett változtatni a dolgon. Ő is nagyon szeretne volna, ha fia születik, de abban erősen kételkedett, hogy ha mégis lánya születne, és a férje visszavinné az amulettet, visszakapná a bikaborjú árát. Valószínűbbnek tartotta, hogy meg sem találja az amulettárust. Ám ezt nem mondta el Ofmózernek. Jobban teszi az asszony, ha nem veszekszik a férjével!

De mindenféle más módon is igyekezett a gyermek nemét kedvező irányba terelni Ofmózer. A tisztaszoba, ahol Zítia a szülést várta, tele volt aggatva nem éppen olcsó szentképekkel, volt Zítiának szent sálja, szent cipője, megszentelt lepedőn feküdt, naponta szentelt vízben mosott kezet, és mielőtt enni kezdett, sosem mulaszthatta el az étkezés előtti imát, s ujjával a Szent Kör felrajzolását az ételek fölé a levegőbe, erre Ofmózer nagyon ügyelt. Bizony, Zítia olyan figyelmes törődést kapott hetedik szülése előtt, hogy az valószínűleg példa nélküli volt még eddig a trogóföldi parasztcsaládok körében.

Zítia mindezt elviselte, mert nem volt különösebben kellemetlen, sőt előnyös vonásai is akadtak, például Ofmózer megtiltotta neki, hogy dolgozzon, attól a pillanattól kezdve, hogy megtudta, ismét várandós. Eltúrte mindezt, bár nem is nagyon hitt mindebben. Azt ugyan túlzás lenne mondani, hogy Zítia vallástalan lett volna, erről szó sem volt. Sőt, meggyőződése volt neki is, hogy valamiféle istenek kétségkívül kell, hogy létezzenek. Még a varázslatokban is hitt. Mindössze kétlette, hogy az isteneket különösebben érdekelné, fiút vagy lányt szül-e egy parasztasszony, azt sem hitte, hogy emberi cselekvésekkel befolyásolni lehetne akarataikat. És azt sem hitte, hogy ezek a bárgyú hókuszpókuszok és szent tárgyak valódi varázslatok lennének.

Zítia józan nő volt, és semmiképpen sem hiszékeny.

* * *

Midőn elközelgett a szülés órája, a bába, Szulla anyó szinte mindennapos vendég lett a házukban, hiszen nem lehetett tudni, mikor is következik be a nevezetes esemény. Ezt Szulla anyó igazán nem bánta. Azért nem, mert mindig, amikor ott volt, finom falatokkal kínálták, sült csirkével, sült kacsával, borjúvelővel, de még palacsintával is. Alig egy hét alatt egész szépen kigömbölyödött tőle az öregasszony, mert igyekezett mindig annyit magába tömni, amennyit csak bírt, elvégre nem gyakran tisztelik meg ekkora jóltartással az egyszerű falusi bábát! Magában azért imádkozott, hogy bárcsak elhúzódna még egy kicsit a szülés!

Mindazonáltal nem tagadta meg mesterségét, igyekezett is jótanácsokat adni Zítiának, bár ennyi szülés után Zítia is meglehetősen gyakorlottnak volt már mondható ilyesféle dolgokban, elvégre a gyakorlat sokat tesz! De Szulla anyó mondta neki mégis azt, hogy most már jó volna, ha nem feküdne állandóan, igyekezzen pár lépést tenni ide-oda, hogy ne gyöngüljön nagyon le, s könnyebb lesz akkor a gyermeket is kinyomni, ami Zítia hasának méretéből következően, éppenséggel nem lehet kicsi!

– Erős fiú lesz! – örvendett ennek hallatán Ofmózer.

– Igen, reméljük! – bólogatott a fogatlan Szulla anyó. – Hacsak, persze, nem a magzatvíz sok csupán... mert láttam én már olyat is! – tette hozzá töprengően.

– Persze, tudom, te aztán mindent láttál! De ne károgy nekem, ne hozd rá a szerencsétlenséget a fiamra! – pirított rá Ofmózer. – Fiú lesz, és nagy lesz, erős lesz, úgy áll a kezében majd az eke, mint... mint... – és megakadt, mert nem tudta, hogy miként fejezze be a hasonlatot.

– Mint ellenség szívében a dárda! – segítette ki őt kedvenc és egyetlen fiacskája, a tíz esztendő Pim.

– Elhallgass te is! Te is majdnem olyan semmirekellő vagy, mint a húgaid! Mindig csak ilyesmin jár az eszed, hogy fegyver, vitézség, bajvívás! Holott jó név ám az, hogy bajvívás, név teszi nemcsak az embert, de a tetteket is, mert sokszor a bajvívás olyan vívás, amely nagy baj mindkettőnek: súlyosan megsebesül mindkettő, olykor meg is halnak!

– Pedig apám, én vitéz akarok lenni! Páncélban akarok lenni, úgy lovagolni...

– Kussban légy te, ne páncélban! Parasztból sosem lesz vitéz, nem is való az nekünk! Én is csak a fejszéhez értek, nem a kardhoz! Remélem az öcséd, aki mostanában igyekszik majd kifelé ide a világba, józanabb lesz, mint te! – azzal Ofmózer megint elábrándozott. – Nagy fiú lesz, hatalmas, széles vállakkal, igen, és úgy áll majd a kezében az eke, de úgy...

E szavakra Pim kissé féltékeny lett még meg sem született öccsére, s magában hirtelen úgy döntött, nem is bánná, ha ez az újabb gyerek is lány lenne. Akkor továbbra is ő maradna az egyetlen fiú a családban!

– Úgy fogja majd az eke szarvát... – ábrándozott Zítia nagy hasát nézve tovább Ofmózer. – Úgy tartja majd...

– Mint szűz leány a hímtagot, amikor életében először ragadta meg! – kiáltotta „segítségképpen” a féltékeny Pim, azzal máris elszaladt, mert tudta, hogy ezt nem úszhatja meg büntetés nélkül. De egyáltalán nem bánta, hogy elronthatja apja ábrándos kedvét. Rosszcsont kölyök volt, talán azért is, mert ő volt a kedvenc. S a büntetést sem félt nagyon. Nem lesz az súlyos, főleg ha sikerül kihúznia estig, elbujdokolva addig valamerre, addigra már lecsillapodik apja haragja, mert Ofmózer nem haragtartó. Tudta ezt jól Pim!

Hanem egy gondolat befészkelte magát a fejébe. Mégiscsak jó volna megmaradni egyedüli fiúnak! Úgy vélte, csöppet sem alaptalan az aggodalma, hogy ha anyja fiút szül, akkor vége a kedvencségnek. Mit is tehetne ezért?!

Természetesen csakis a mágia jöhet szóba. Igaz, az ilyesmit bünteti a papság, de Pim úgy vélte, tulajdonképpen a talizmánok, amulettok is a mágia részét képezik. Igen ám, de neki nincs pénze, hogy ilyet vegyen! És idő sincs ilyesmire, mert a szülés bármelyik pillanatban bekövetkezhet! Sőt, ha volna is pénze: ugyan miként mehetne el a messzi városba, egyedül, tízévesen, innen Nakjú faluból?!

Egyvalami azonban eszébe jutott. A nemcsak az ő falujában, de mindenfelé elterjedt babona szerint gurgujt látni szerencsétlenséget jelent. Anyjának ugyan nem akart bajt, de nem is hitte,

hogy ártana neki ezzel. Ha azonban elintézi, hogy anyja gurgujt lásson, talán rájuk szakad a szerencsétlenség, hogy megint leány születik – ami neki, Pimnek persze szerencse lesz!

Gurgujra bukkanni viszont csöppet sem könnyű! A gurgujok népe ugyan közelebb él hozzájuk, Nakjú lakóihoz, mint más falvakhoz, mert már nem messze a falutól húzódik az az észak felé terjeszkedő, végtelen nagy mocsár, amiben ők laknak, de nagyon félénkek, amit persze érthetővé tesz, hogy a katonák és papok gyakran vadásznak rájuk, bár a mocsár bel-sejébe nemigen merészkednek be. Sok jó lovagot elnyelt már a láp alattomos mélye!

Ugyanakkor persze, abban valóban lehet valami, hogy gurgujt látni szerencsétlenség. A gurgujok néha kijönnek a mocsárból, hogy sanyarú étrendjüket némi lopott terménnyel, elhajtott állattal tegyék változatosabbá, és ha ilyenkor többen vannak, s magányos pásztorral találkoznak, nemigen haboznak, hogy jobblétre szenderítsék.

Pim megvakarta az üstökét. Nyilván vele sem sokat teketóriáznának. Nem valószínű, hogy vele tartanának, csak azért, hogy megmutathassa őket anyjának! Ráadásul a mocsár útjait sem ismeri. Ami különben is gyakran változik.

Egyetlen dolgot tehet. Felöltözik gurgujnak!

Felderült az arca. Ezt megteheti. Vagy sikerül, vagy nem. De megpróbálni, az nem lehetetlen!

Tőle telhetően igyekezett elmaszkírozni a külsejét. Nemrég vágta disznót, s még megvolt a füle. Megkereste, s két jókora darabot vágott belőle, aminek jó hegyes volt a vége. E csúcsokra egy-egy bojt fekete lószőrt kötött, majd csirizzel a saját füléhez erősítette tákolmányát. Ahogy megnézte a dézsa víztükrében, meg volt elégedve magával.

– Ez jó lesz! Messziről egészen úgy nézek ki, mint azok a mocsári manók, a gurgujok! Azoknak ilyen hegyes a fülük, a végén bojttal! Bár igaz, azoknak szebb a füle, nem sertés, mint a disznóé... Állítólag a gurguj lányok egészen csinosak... és ha manóknak nevezik is őket, nem törpék, nem olyan kicsik, mint én... de sebj! Úgyis lelepleződöm, csak az a lényeg, hogy az első pillanatban elhiggye anyám, hogy gurguj vagyok! – és felkacagott.

Azt is megpróbálta, hogy ajkát a gurgujokéhoz hasonlatossá tegye. Vastag ajkat persze nem tudott csinálni magának, de ezt is utánozta úgy, hogy vörös téglaport vastag rétegben a szája köré kent, és ajkát előre csücsörítette.

– Most már minden tőlem telhetőt megtettem! – gondolta, azzal a szülőszoba felé indult.

Meggörnyedve igyekezett az ablak alá. Olyan óvatosan, hangtalanul lépdelt, ahogyan csak bírt.

És mégis! Alig ért az ablak alá, hirtelen valami hátrarántotta a nyakánál fogva. Olyan váratlan volt ez, hogy ő, aki ijeszteni akart, maga kiáltott fel ijedten. Az első pillanatban azt hitte ugyanis, valami kígyó tekeredett a nyakára.

Nem kígyó volt, hanem apja hosszú, kampós botja. Annak horgas végét akasztotta bele Pim nyakába.

– Hát itt vagy, te akasztófára való! Azt hitted, elbújhatsz előlem, hogy nem ismerlek fel, pusztán csak mert ebbe a szánalmas maskarába bújtál?! És ki engedte meg neked, hogy a kamrába mászkálj, s a húsokhoz nyúlj?! – azzal letépte a disznófüleket Pimről. – Na gyere csak velem a csűrbe, mindjárt megkapod a magadét! Ezért is, meg azért is, hogy illetlenségeket beszélsz anyád és a baba előtt! – azzal, mert fülön ragadni nem akarta, Pim füle ugyanis mocskos, csirizes volt, a haját markolta meg, s vitézség ide vagy oda, Pim bizony visított, mint egy szíven szúrt malac, míg apja derekasan elnászpángolta.

Ez a varázslat bizony nem sikerült!

Pim tulajdonképpen kevesebb elnászpángolást kapott, mint amire ő maga is számított. S hogy a nagyját megúsza, azt a még meg sem született testvérének köszönhetette. Mert alig csapott rá a fenekére kettőt vagy hármat apja, igazából még csak próbálgatta a verést, voltaképpen még a „bemelegítésen” sem járt túl, amikor a házból nagy kiabálás hallatszott, de igazán nagy, olyan nagy, hogy még Pim visítozását is túlszárnyalta.

Pim persze nem annyira a fájdalomtól kiabált, sokkal inkább bölcsességből. Ő elhatározta ugyan, hogy hős lesz, nagy vitéz, de úgy döntött, hogy ráér erre később is, amikor már nem lesz apjának kiszolgáltatva. Úgy vélte, ha hangosan jajgat, előbb abbahagyja édesapja a verést, mert előbb megszajnája. S bolond lenne több büntetést kiállni, mint feltétlenül muszáj!

Üvöltött hát torkaszakadtából, de a házból még ennél is hangosabb ordibálás szűrődött be ide a csűrbe, s ez bizony megijesztette Ofmózer, aki nagyon aggódott várandós feleségéért. Abbahagyta hát a buzgólkodást fia fenekén, s kirohant megnézni, mi történt, talán bizony ellenség ütött rajtuk vagy kigyulladt a tető?!

Sem egyik, sem másik. A nagy kiabálás a szülőszobából jött. Pedig még meg sem született a gyermek!

Mire Ofmózer odaért, ott volt nemcsak a bába, de minden lánygyermek is, sőt a béresek közül is sokan, természetesen csupán a nők, mert a férfinak ilyenkor nem illik ide belépni. Mindazonáltal Pim is látott mindent, bár ő nem lépett be a szobába, de ott kukucskált a nyitott ablaknál. Ez is bizonyította, hogy nem kapott nagy elfenekelést, ha a jó szándék megvolt is ehhez apjában, a tett elmaradt tőle. Mert ha megkapta volna, ami kijár neki, nem bírt volna a rosszcsont ifjonc ilyen gyorsan ideszaladni!

Zítia még mindig az ágyon feküdt, de nagy hasa különös fényben pompázott, s a tetején mintha sárga lángnyelvek lobogtak volna. A sárga szín annál is inkább feltűnő volt, mert maga a has bíbor fénygyűrűben derengett.

Zítia nem kiabált, még csak ijedt sem volt. Csendes félmosollyal figyelte az eseményeket, s nyugtatgatta az ijedt bábát s a többieket, hogy jól van, és semmi fájdalmat nem érez.

– Azonnal hozok vizet, s eloltom a tüzet! – buzgólkodott Szulla anyó.

– Nem, nem, hagyd! – tiltakozott Zítia. – Nem akarom, hogy leöntsél, akkor fáznék! És ez nem is tűz, hisz látod, semmit nem gyújt meg!

– De hát mi ez, hogyan kezdődött?! – tátogott értetlenül Ofmózer.

– Elaludtam, miután kimentél...

– Akkor nem sokat aludhattál!

– Valóban nem. De elaludtam, és álmod láttam! Láttam magamat, sőt beleláttam magamba, a hasamba, a méhembe, és azt láttam, hogy ott nem gyermek van, hanem egy fénypont, egy erős ragyogás, és kifelé igyekszik! És azt is tudom, hogy mégsem fiú lesz.

– Micsoda?!

– Lány lesz. Ő mondta.

– Ki? A fénypont?!

– Igen. Azt mondta, hogy ő lány, az is marad, bármit is csináljunk, sőt, lány volt már fogamzása pillanatában is, és ezt semmilyen varázslattal nem lehet megváltoztatni!

– Nem értem! Te beszéltél a még meg sem született gyermekkel?! – hitetlenkedett Ofmózer.

- Én ugyan nem! Nem én beszéltem hozzá, hanem ő énhozzám! Egészen különleges gyermekünk lesz, drágám!
 - De nem fiú!
 - Mit számít az ezek után!
 - Tényleg, mi történt ezután?!
 - Felébredtem. S akkor megláttam ezt! – mutatott a hasát övező bíbor és sárga ragyogásra.
 - De hát mi ez?!
 - Nem tudom, talán az a fénypont most már akkora, hogy nem fér belém, és egy kis része kibújt belőlem.
 - A bőrödön, húsodon át?!
 - Ki tudja?! – azzal hirtelen furcsán elrévedő pillantással nézett valahová, majd szemét is lehunyta, s így szólt:
 - Megint beszél hozzám! Azt mondja, ma este megszületik, de ne siessünk neki nevet adni!
 - Te megőrültél, asszony! – kiáltotta Ofmózer. – A gyerekek azonnal nevet kell adni, különben a Gonosz Erők prédájára jut!
 - Azt mondja ez babonáság, ne törődjetelek vele!
 - Ki mondja ezt?
 - Hát a gyermek!
 - Tudod mit, majd ha megszületett, s maga mondja, elhiszem!
 - Nem fog semmit se mondani. Csak most beszél. Azt mondja, ha megszületett, nem fog emlékezni a születése előtti időre.
 - Hát én mindjárt megőrülök! – kapott a fejéhez Ofmózer.
- Ebben a pillanatban a bíbor ragyogás elenyészett.
- Nem akart megijeszteni a fényekkel, azt mondja, mindössze nem bír még egészen az erejével! – mosolygott szinte szendén Zítia. – Reméli, nem lesz semmi baj, de jó lenne, ha mindent kivinnétek innen a szülőszobából, mert előfordulhat, hogy születése közben kellemetlen események történnek! Amíg tud, igyekszik vigyázni mindenre, de elsősorban engem akar megvédeni, s nem tud mindenre ügyelni!
 - Én... én... – kezdett hebegni Szulla anyó, majd így szólt, sebesen pörgetve a szavakat:
 - Én nem vállalom ennek a szülésnek a levezetését! Nagyon sajnálom! Nem, nem, nem vállalom! Köszönöm a szíveslátást-vendéglátást, de rám itt különben sincs semmi szükség!
 - Hát akkor ki vezeti majd a szülést?! – komorodott el Ofmózer arca.
 - A gyermek! – bökött Zítia hasa felé Szulla.
 - Úgy van! – bólogatott Zítia. – Ő maga mondta épp most, hogy nem kell bába, nem kell senki sem, majd mi ezt ketten, ő és én elrendezzük!
 - Én már itt sem vagyok! – kiáltotta Szulla anyó, s olyan gyorsan eliramodott, hogy azt ki sem nézték volna öreg lábaiból.

Aztán persze csak visszatért estére az öreganyó. Nem volt más választása: Ofmózer közölte vele, hogy vagy segít a szülésnél, vagy megfizeti azt a sok-sok finomságot, amit az utóbbi

napokban befalatozott náluk. Erre természetesen nem volt pénze. De kikötötte, hogy ő csak ott lesz Ofmózer házában, de nem a szülőszobában, s oda csak akkor lép be, ha Zítia kiált, hogy kell valami segítség.

Gondolt arra is Szulla anyó, hogy értesíteni kéne a papokat. Hátha ez valami boszorkányság, vagy varázslóság?! Azt pedig máglyával büntetik a papok! Nem lesz-e baja belőle, hogy segít egy ilyen gyermek világrajövetelében?!

Mégsem mert a papokhoz fordulni. Akkor biztosan összeveszne Ofmózerrel. Ez ugyan még a kisebbik baj volna, mert a papok természetesen sokkal hatalmasabbak, mint egy paraszt, még ha gazdagabb paraszt is. De ugyan miféle bizonyítéka is van neki?! És mi történik, ha a papok őt is megkínózzák?! Mert bizony a Szent Kerék egyháza fenntartotta magának a jogot arra, hogy szükség esetén akár a tanúkat is megkínózza.

Ha meg mégsem lesz bizonyíték, rágalmazásért a nyelvét is kivághatják...

No és félhet a megszülető gyermektől is. Az a lány, aki már születése előtt is képes beszélgetni az édesanyjával, ki tudja milyen bosszúra képes!

S még azt sem tudhatja, valóban a Gonosz Erők műve-e mindez, vagy talán valamelyik isten szándékozik újra megszületni az emberek közé! A papok szerint történt ilyesmi többször is a régmúlt korokban!

S mindezekon felül ott volt még az az ok is, hogy senkinek sem akart rosszat Ofmózer házában a bába. Csak azt remélte, a lila ragyogás más látói, tanúi is befogják a szájukat. De ez úgylát Ofmózer dolga, aki nyilván a körmükre néz. Ofmózer nem volt elnéző, erősen a kezében tartotta az uralmat a portáján lakók, tehát családtagjai és a béresei körében, nem is lehetett ez másként, hisz ha nem így tesz, nem is vitte volna sokra, nem lett volna helye a falu gazdagabbjai körében. Tulajdonképpen Ofmózernél csak a bíró volt gazdagabb, s talán még két másik család. De egyszer, vagy öt éve, még bírónak is majdnem Ofmózert választották meg.

Szulla anyó tehát hallgatott, s remélte, hogy nem kell belépnie a szülőszobába.

Ez a reménye teljesedett is. Nyugodtan ücsöröghetett a konyhában, míg odabent a szülés zajlott, amin Zítia kérésére senki nem volt jelen. Mert amikor Zítia szólt, hogy úgy érzi, itt az idő, mindenki magára hagyta.

Talán néhány perce várakozhattak odakint, s a bába is, Ofmózer is nagyon figyelt rá, hall-e jajgatást odabentről, de minden tökéletesen csendes maradt. Ám egyszer csak Szulla anyó rémülten sikoltott fel:

– A falak! A falak! Jaj drága jó istenek, a falak!

Nem fogalmazott pontosan. Csak egyetlen fallal történt valami furcsa, nem mindegyikkel: azzal a fallal, amely a konyhát a szülőszobától elválasztotta. Ahogy korábban Zítia hasa, úgy most ez a fal ragyogott bíbor és narancssárga fényekben, sőt, nemcsak ragyogott, de furcsán hullámozott, mintha nem is kemény, erős vályogtéglából lenne, de holmi finom csipkefüggönyből. S mintha valahogy homályossá is vált volna, pedig egyáltalán nem volt sötét a konyhában, mert a kemence ontotta magából a meleget, de a fényt is, sőt, számos gyertya és fáklya is szolgáltatta az ott tartózkodók kényelmét.

Ofmózer már épp azon volt, hogy bármit mondott is a felesége vagy a gyerek, benéz, hogy lássa, mi történik odabent, s nem kell-e valami segítség, amikor hirtelen óriási robaj hallatszott, megremegett a ház, még a padló is, kicsapódott a szülőszoba ajtaja, annyira, hogy még az ajtófélfáról is leszakadt, s mindössze néhány ujjnyival került el Ofmózer döbrent arcát.

Egyenesen a kandallóba repült, óriási szikraesőt fröcskölve ezzel mindenfele. Igaz, gyorsan kihúzták onnét.

Ofmózer bátor ember volt, s bár kissé elsápadt, nem habozott azonnal a szülőszobába rontani. S amint belépett az egykori ajtó helyén, azt látta, hogy tekintete akadálytalanul fűrődhat bele a ház mögötti kert holdfényes homályába, mert a szoba hátsó fala immár nem létezett, eltűnt a tető egy részével együtt. A falak máshol is megroggyantak, kifelé öblösödtek, mintha a szoba belsejéből egy gigantikus térd akarta volna kinyomni azokat, nem is egészen sikertelenül.

– Mi történt itt, asszony?! – kiáltotta.

– Megszületett! – válaszolta boldog mosollyal Zítia, s a gyermekre mutatott, mely valóban kislány lett. – Megszületett! És egyáltalán nem fáj!

– De... de ez a rombolás...

– Ó, hiszen megmondta, hogy adódhatnak gondok a születése körül, ezért is nem akarta, hogy bárki itt legyen!

– Igazán nem valami barátságos a születésed, hallod-e! – nézett rá szigorúan a kislányra Ofmózer, de az csak nézett vissza rá, értetlen képpel, és egy szót sem szólt.

– Na mindegy! – legyintett Ofmózer. – Fogalmam sincs mi történik itt, de azonnal ki kell jönnöd innen, anyjuk, mert a szoba akármelyik pillanatban összeroskadhat!

Ezzel Zítia is egyetértett, s így aztán ő is, kislánya is átköltöztek a konyhába.

– Remélem nem omlasztja össze az egész házat! – morgolódott Ofmózer. – Lesz úgysis éppen elég bajunk az eddigi károkkal is!

Ám jól látszott rajta, nem annyira a ház aggasztja, mint inkább, hogy azt sem tudja, miféle gyermeke született: valami ördögi teremtmény-e, vagy esetleg valami isten – mert ez nemcsak a bábának, de neki is megfordult az agyában.

– Egyáltalán, milyen nevet adjak neki?! – tűnődött hangosan.

– Ne feledd, azt mondta, hogy ne siessünk a névválasztással! – figyelmeztette őt Zítia.

– Jó, jó, de hát valamiféle név kell! Mit szólnak majd a szomszédok, ha megkérdik, miként hívják, s mi azt se tudjuk megmondani nekik, mi a gyerek neve! Egyáltalán, bármelyik pillanatban itt lehetnek, megtudakolni, mi történt a házzal!

– Mondd azt, hogy villám csapott belé! – javasolta Zítia.

– A derült égből?! –

– Nem tudják, hogy valóban igazán derült-e, hiszen sötét van már!

S mert jobbat nem tudott, Ofmózer valóban így cselekedett. A szomszédok erre el is mentek, aznap este úgysem tehettek semmit a segítséget illetően, de nem győztek csodálkozni Zítia szerencsésén, aki ugyan abban a szobában volt, ahová a villám csapott, mégsem esett semmi baja! S mert azt ők is tudták, hogy ez éppen egybeesett a kislány születésével, sokan előjelnek tekintették ezt az eseményt, csak még azt nem tudták, jó avagy rossz előjelnek tartsák-e.

Ezt különben Ofmózer sem tudta. A bábára már semmi szükség nem volt, hazaküldte hát, s végül a még névtelen kislányt nem számítva, kettesben maradt a feleségével. Éppen erről kezdett el gondolkodni.

– Furcsa gyerekünk lett, asszony! Biztos vagy egyáltalán abban, hogy tőlem van?

– Csak nem tételezed fel rólam, hogy megcsaltalak?! – sápadt el Zítia, de hangja nem annyira ijedt, mint inkább méltatlankodó volt.

- Azt nem, de talán álmodban meglátogatott valamelyik isten! Állítólag történik néha ilyesmi!
- Ugyan már, tudnék róla, ha így lenne!
- Nem mondott neked semmit sem erről, hogy ki ő?
- Mindent, amit mondott, elmondtam neked! De akárki legyen is, az én gyermekem, szeretem őt! S jó lenne, ha odahatnál, hogy ne fecsegyenek erről a szolgák, de a bába sem, mert félek, hogy mit tesznek a papok vele és velem, ha ez kitudódik! Ennél jóval kevesebért is kaptak már sokan máglyahalált!
- Mindent megteszek, Zítia! Én sem akarnám elveszíteni – bár nem fiú!
- Nem, de szép kislány, ugye?
- Csecsemőnek szép, de azt nem tudom, hogy mivé női ki magát! Remélem, csúnyább csak nem lesz, mint a nővérei! Ettől nem is nagyon félek, csak... Furcsa úgy beszélni a gyerekről, hogy nincs neve! Nagyon furcsa! Mégiscsak el kéne neveznünk valahogyan! Csak tudnám, hogy miként!
- Majd én megmondom! – hallott erre egy ismeretlen női hangot. S amint a hang irányába pillantott, azt látta, hogy a rommá lett szülőszoba ajtaja előtt ott áll egy még soha nem látott, idegen nő.
- Te ki vagy és mit keresel itt?! – kérdezte döbbenten Ofmózer. Zítia is megijedt kissé.
- Varázsló vagyok – válaszolta egyszerűen a nő.
- Haha! Szép, mondhatom! Miért higgyem el, hogy varázsló vagy?! – kérdezte Ofmózer, s hangjában mélységes gyanakvás csengett.
- Nem látszom tán varázslónak? – kérdezte a nő a szoba közepére sétálva.
- De nem ám! Egészen közönséges a külsőd is, az öltözed is...
- Kikérem magamnak az ilyen beszédet! Én egyáltalán nem vagyok *közönséges*!
- Nem úgy értettem, hé! Szépnek szép vagy, de az ember elvárja egy varázslótól, hogy ne úgy nézzen ki, mint akármelyik közönséges kéregető vándor, aki egy kis élelemért és melegért bárhová betér útja során! Főleg akkor várja el, ha az illető nő, mert egy nő, ha vándoréletet él, csak akkor teszi ezt, ha erkölcstelen fehérnép: tolvaj, színész vagy ringyó, sőt valószínűleg egyszerre mindhárom!
- Hát ami a meleget illeti, valóban hűvös mostanában az időjárás errefelé! – sóhajtotta a nő. – Rámfér egy kis meleg, az biztos, bár nem vagyok se ringyó, se semmi, amit az előbb felsoroltál! – azzal a kandallóhoz lépett, leguggolt, s egyszerűen bebújt az óriási tűztérbe. A lángok megélénkülve lobogtak körbe az alakját, s arcára ördögi vörös színeket festettek.
- Jóságos istenek! – kiáltotta rémülten Zítia.
- Nyugi, csak nyugi kedveskéim, egészen jól érzem itt magamat, látjátok ugye, hogy még a ruhám sem pörkölődik meg, igaz? – kérdezte a csinos idegen nő, s kényelmesen maga alá húzta a lábát, mint akinek nem is olyan sürgős kikászálódnia az izzó fahasábok közül. – De még mindig nincs elég meleg! Nagy a huzat! – azzal intett a kezével, és erre a széttört ajtó visszarepült a helyére, méghozzá újra tökéletesen épen, s rendbejött az ajtófélfá és a fal is az ajtó környékén.
- Visszavarázsolhatnám éppenséggel az egész szülőszobát is hibátlanná – szólt a nő –, de nem teszem, mert az nagyon gyanús lenne holnap reggel a látogatóknak! S ugye ti sem akarjátok, hogy híre szaladjon annak, hogy egy varázsló járt nálatok?!

– Nem, nem, persze hogy nem... bocsánat, amiért az előbb kételkedtünk a hatalmadban... – nyögte rémülten Ofmózer.

– Ne ijedezz, nincsenek rossz szándékaim! – válaszolta a nő, azzal mégiscsak kimászott a kandallóból, s újra a szoba közepére lépett. Ruháján nemhogy égésnyom, de még csak koromfolt sem látszott. Egy intésére előtűnt a semmiből egy óriási tükör. Alaposan megszemlélte magát benne.

– Hát igen, lehet is valami a meglátásodban, hogy nem vagyok varázslóhoz méltóan öltözve! De nem akartam feltűnést kelteni, amíg végigyalogoltam a falun.

– Itt élsz talán a faluban? – érdeklődött Zítia, bár csodálkozott, mert a nőt még sosem látta.

– Dehogy, dehogy, hova gondolsz! Idáig természetesen repülőszőnyeggel érkeztem. Különbö-
nben úgy hívnak, hogy Tindra.

– Az én nevem...

– Zítia – vágott közbe Tindra. – A férjedet pedig Ofmózernek hívják. Tudok mindent rólatok, ne is fáradozzatok a magyarázkodással, bemutatkozással!

Újabb mozdulatára eltűnt a tükör, ám Tindráról is eltűnt régi ruhája, és helyette mindenféle selyem- és bársonycsoda pompázott rajta.

– Így már jobban tetszem? – kérdezte. – Ne is haragudjatok, de ékszereket nem vagyok hajlandó magamra aggatni, mert nem jelmezbálban vagyok, és nem szeretek afféle fölösleges szemeteket cipelni! De ne higgyétek, hogy meghaladná az ilyesmi a tudásomat! Itt vannak az ékszerek is, csak hordani nem akarom őket! – azzal ujjával Zítia ágya mellé mutatott, mire nagy halom aranypénz termett ott, sok szép nyakláncsal, gyűrűvel, karpereccel, s a halom tetejére ráadásul még egy jogar és egy királyi korona is jutott.

– És most fejezzük be a bohóckodást! Vagy elhiszitek ezek után, hogy varázsló vagyok, vagy már el is tűntem, mert akkor olyan ostobák vagytok, hogy semmi keresnivalóm nálatok!

– Igen, igen, persze, elhiszem, eszem ágában sincs kételkedni benne! – kiáltotta Ofmózer, majd szemében sóvár vággyal az aranyhalom mellé lépett, s így szólt:

– De ez ugye nálunk maradhat? Ugye nem akarod eltüntetni?!

– Tőlem! – vont vállat Tindra teljes közönnyel. – Legalább nem kell fáradnom a takarítással! De most hagyd csak ott, mert utálok a zörgést, pakolgatást, s megkövetelem, hogy ha szólok, mindenki csakis rám figyeljen!

– Úgy lesz! – ígérte Zítia. – Ráadásul nagyon is kíváncsi vagyok, hogy miért kerestél fel bennünket!

– A kislány miatt! – válaszolta Tindra nemes egyszerűséggel.

– De hiszen még csak az imént született! Miként tudhattál róla?!

– Az az én dolgom. Ez amolyan varázslói dolog. De biztosíthatlak róla, hogy már napokkal ezelőtt tudtam, hogy lányod lesz, s azt is, hogy különleges képességekkel fog rendelkezni!

– És miért jöttél hozzánk? – kérdezte még mindig óvatosan Ofmózer. – Miért fordítottál ekkora figyelmet ránk?

– Azért, hogy segítsek nektek! Mert enélkül azt sem tudjátok, hogy mit kezdjetek egy ilyen gyermekkel! Vagy tudjátok talán?! Mert szerintem még arról sincs fogalmatok, hogy milyen nevet adjatok a kicsinek!

– Nem, azt valóban nem tudjuk... – motyogta Ofmózer.

– Na hát! És azt sem ajánlom, hogy egy paptól kérjétek tanácsot, mert ha mindazt, ami itt történt, elmondjátok a papoknak, hamarosan a Vörös Kör Védelmezői kezdenek el kérdezősködni, s annak kínvallatás majd elégetés lenne a vége! Tudom ugyan, hogy errefelé mindenféle zagyvasággal tömik az emberek fejét, hogy a varázslók ilyen meg olyan gonoszak, de talán sikerült bebizonyítanom a jószándékomat! – bökött fejével az aranyhalom felé.

– Feltéve, hogy nem tűnik el a kincs semmivé, amint eltűnsz te is... – mondta ki a kételyét nagy bátran Ofmózer.

– Kikérem az efféle sértegetést! Túl vagyok már a hatvankilencedik beavatásomon is, nem végzek fél munkát, az én varázslataim természetesen tökéletesek!

Ofmózer ugyan nem egészen erre gondolt, hanem hogy a varázsló, ha gonosz, szándékosan tünteti el az aranyat, de inkább bölcsen csöndben maradt.

Tindra Zítia ágya mellé lépett, hogy jobban lássa a csecsemőt, majd leült, bár nem is volt semmi ülőalkalmatosság a háta mögött. Ő azonban oda sem nézett, de az utolsó pillanatban megjelent egy kényelmes karosszék a feneke alatt, pontosan akkora, hogy a legjobban illeszkedjék a méretéhez.

– Hát ő lenne az! – bólogatott, alaposan szemügyre véve a babát. – Hát kicsikém, te aztán igazán zajosan jöttél a világra!

– Pedig azt mondta, igyekszik majd, hogy ne legyen semmi baj! – jegyezte meg Zítia félénken, s bár hangsúlya kissé korholó volt, mégis úgy tűnt, mintha a kislányát védelmezné.

– Igyekezett is! – válaszolta komolyan Tindra. – El se tudod képzelni, mi lett volna, ha nem igyekszik! De hát az az igazság, hogy nehéz úgy ám a világra jövetel, s az ő ereje sokszorosan felülmúlja az enyémet is! Az lett volna a csoda, ha semmi nyoma nem marad annak, hogy megszületett!

– Most miért nem beszél hozzám, ha már születése előtt is képes volt erre?

– Mert most már nem képes erre. Tudod, az ember lényege az agya! Amikor még benned volt, kapcsolatban volt a testeddel, akkor rendelkezett minden tudásoddal, emlékeddel! Most elszakadt tőled. Még a trogg nyelvet is elfelejtette. Éppen olyan, mint egy közönséges csecsemő. De csak látszólag! Mert a képességei, hogy úgy mondjam a rejtett ereje, az rendkívüli! Egyelőre persze még nem ura az erejének.

– A kislányom tehát varázsló? – kérdezte Zítia.

– Lehet az is belőle.

– Nem értem!

– Most még csak az biztos, hogy rendkívüli élete lesz. A különleges képesség, a rendkívüli belső erő sokféle irányban megmutatkozhat. Amennyire belelátok a jövőjébe, lehet belőle természetesen varázsló, nagyon nagy képességű varázsló, még nálam is kiválóbb. De lehet belőle akár világhódító is!

– Nő létére?! – ámult Zítia.

– Miért ne, ha varázsló is lehet belőle vagy belőlem, holott például én is nő vagyok! Azt hittem még ti is tudjátok, hogy egy igazi hadvezér ritkán megy önmaga a csatába, mert van erre embere bőségesen! Neki a hadjáratok megtervezése, a parancsok kiadása, no és persze az uralkodás a dolga!

– Nincs kifogásom ellene, ha a lányomból világhódító lesz! – ragyogott fel Ofmózer arca a boldogságtól. – Ez még annál is sokkal több, mint amit a fiamtól reméltem!

– No igen... De tudnotok kell, ha világhódító lesz, soha egy barátja sem lesz! Férje sem. Úgy látom a jövőjét, hogy ez esetben neked és anyjának tisztos megélhetést biztosít, de minden testvérét kivégezteti idővel, nehogy a trónjára törjenek, ő maga pedig öregkorában mérgezés áldozata lesz. A birodalma azonnal részekre szakad, véres háborúk sorozatában. Ugyanakkor a neve évezredekre fennmarad, és legendák szólnak majd róla. Utódot nem hagy maga után.

– A hírnév sem megvetendő... – mormogta Ofmózer. – De azért így már nem is tetszik annyira! Miért kell kivégeztetni a testvéreit?!

– A nagy hódítók így szokták. Nem is tehet másként, ha bárkiben is megbízna, azonnal megölnék! De nem vagytok kíváncsiak, mi lehet még belőle?

– De, de, nagyon is! – bólogtak a szülők.

– Lehet belőle még világhírű tudós is! Rengeteg ügyes gépet talál fel, nagyszerű felfedezéseket tesz ekkor a matematika, a számok tudománya terén is, neve így is évezredekre fennmarad, s neki köszönhetően indul el újra a technika fejlődése, hogy hamarosan újra tudja az emberiség mindazt, amit Tlapantlua elpusztult népe is tudott!

– Ez sem hangzik rosszul! – bólogott Ofmózer.

– Ha ez lesz a sorsa, akkor sajnos nem lesz boldog! Elismerést rengeteget kap majd, de csak halála után! Életében hol ide – hol oda kell vándorolnia, mert kis idő múlva mindenütt üldözni fogják, amiért megtámadja tanaival a régi bölcsek tekintélyét! Lesz férje, azaz inkább szeretője nem is egy, de sorra mindben csalódik, mert mind elhagyja majd, nem bírják elviselni vele a nyomort, nélkülözést, üldözést. Végül pedig nagy az esélye, hogy mint eretneket, istentelent máglyán égetik meg.

– Ez sem nagyon tetszik nekem! – fintorgott Ofmózer.

– Lehet belőle még országos hírű kurtizán, az örömlányok legismertebbje és legdrágábbika! Idővel a király kedvese lesz, az első számú ágyas, aki bár még csak a királyné címet sem kapja meg, de ténylegesen mégis ő irányítja az országot, méghozzá jól, mert Troggföld az ő titkos uralma alatt gazdag lesz, és területe is megnövekedik. Az ország népe áldani fogja a nevét, de az urak jelentős része ellene áskálódik majd. De ő nagyon élvezi majd mind a szeretkezéseit, mind az uralmat. Végül mégiscsak a nagyravágyása okozza a bukását: megpróbálja vagy azt, hogy királynő legyen, vagy legalábbis azt mindenképpen, hogy ő legyen a király elismert hivatalos felesége, s e próbálkozását nem éli túl! A neve így is fennmarad, bár nem lesz olyan elismert név a történelemben, mintha világhódító vagy tudós lenne. De boldogabban él, amíg él, mint a másik két esetben, és a testvéreit sem öleti meg.

– Nem igazán örülnék neki, ha a lányom kurva lenne, még ha a király ribanca, akkor sem! – rázta a fejét Ofmózer. Zítia egyetértően bólogott.

– Még ha legalább boldogan halna meg, de ez sem adatik meg neki!

– Végül lehet a kislány próféta is! – mosolygott rájuk Tindra. – A szeretet vallását fogja hirdetni, s egyben a szabadságét. Furcsa vallás lesz az övé, mert olyan eretneknek tűnő tanokat hirdet majd, hogy például a család minden rossz forrása, mert benne a férfiak elnyomják a nőket, hogy a pénz fölösleges a világban, az a legfőbb gonosz, s egyéb ilyen furcsaságokat. Sokan fogadják el majd e tanítást, főleg nők, de nem csupán azok, végül el is vonulnak messze földre, hogy megalapítsák a saját országukat, ami sikerül is nekik. Abban az országban a nők lesznek az urak. De a lányotok ezt már nem éli meg, mert vértanúhalált hal: ellenségei halálra kínozzák. A neve azonban fennmarad, még jobban, mint ha világhódító lenne. Ami annál érdekesebb, mert nem is lesz sok ideje rá, hogy nevét beleírja a történelembe: így hal meg majd a legfiatalabb korban, a harminc évet sem éri meg!

- Nem értem, miért van mindegyik sorsban valami rossz, még hozzá iszonyú rossz?! – kérdezte Zítia.
 - Azért, mert a jó mindig együtt jár a rosszal, s így a nagy jó általában nagy rosszal jár együtt!
 - De hát mitől függ az, hogy mi lesz a sorsa?
 - Leginkább a nevétől! – mosolyodott el Tindra.
 - És ki adja neki a nevet?
 - Én. Ezért jöttem el!
 - Hát akkor nem mi, a szülei döntjük el, hogy mi lesz a saját lányunk neve?! – vágott csalódott arcot Ofmózer.
 - Nem. De a sorsát, azt ti dönthetitek el! Válasszatok a felsorolt sorsokból, s ha döntöttetek, én megmondom, hogy ehhez a sorshoz melyik név illik! Az lesz a kislány neve. S így a sorsa is. A név: sors, s egyben az értő fülnek figyelmeztetés is!
- Most aztán eltöprengtek a szülők, de alaposan ám! Végül Zítia ezt mondta:
- Amennyire emlékezem, a varázsló-sorshoz semmiféle rosszat nem mondtál!
 - Akkor biztos elfelejtettem. Ha varázslónő lesz, akkor nemcsak ő maga tud majd varázsolni, hanem egy nagy varázsló lesz a férje is. Még ez előtt azonban elfogják őt a papok, és kínhalált hal!
 - Akkor hogyan lehet utána egy varázsló felesége?!
 - Egyszerű! A varázsló feltámasztja! Persze még utána sem lesz igazán gondtalan az élete. Sokszor kerül majd kínos helyzetekbe, mert a varázslók élete sem csupa gondtalanság, hiába hiszitek ezt ti, emberek! Igaz, gondjaink nem olyanok, mint a tieteké, de akadnak azért néha bőven! A férjével is gyakran támad majd vitája. De amennyire én látom, minden bajából győztesen kerül ki végül, idővel, s ő lesz az úr otthon is, nem a varázsló férje.
 - Eddig ez hangzik a legjobban! – tűnődött Zítia.
 - Persze, a kínhalál, mi?! – gúnyolódott Ofmózer.
 - Na és, mi van akkor, mit számít az, ha úgylátom feltámad, mint egy istenség?!
 - Ne káromold az isteneket, asszony!
 - Olyat nem is tettem! S vedd észre, apjuk, hogy a többi sorsban is ott leselkedik a számára a halál, sőt, a kínhalál is, például ha próféta lesz! Bár például nekem eléggé rokonszenves ötletnek tűnik egy olyan ország, ahol a nők az urak... De ezt nem a lányom szenvedése árán akarom létrehozni...
 - Hé, mi bajod van velem?! – ámult el Ofmózer.
 - Semmi!
 - Akkor hogy is tetszhet neked egy olyan hely, ahol ti, oktalan nők vagytok az urak?!
 - Lennél csak nő, megtudnád, hogy mi tetszik benne! – vágott vissza Zítia. – És azt sem értem, most mi a bajod, drága uram, hiszen épp most mondtam, hogy nem ezt a sorsot szánom neki!
 - Talán majd eldöntöm én, mi legyen a lányom jövője, ha megengeded!
 - Nem is tudtam, hogy ragaszkodsz a prófétaságához!
 - Ragaszkodik a kaszás halál, nem én!

– Aha, akkor végképp nem értem, mi bajod van velem, hiszen én is azt mondtam, hogy nem akarom prófétának!

– De sajnálod, hogy nem lesz az!

– Azt nem. Csak azt az országot!

Tindra vigyorogva figyelte a házaspárt. Most megszólalt.

– Az országot ne sajnáljátok, mert ti ugyan már nem élitek meg, de az az ország a lányotok prófétasága nélkül is létrejön, csak így később! Különbön nagyon fog tetszeni a lányotoknak, amennyiben esetleg varázsló lesz és megéli a létrejöttét. Mert ne higgyétek, hogy bármely sorsot választva is, a többi jellemvonás, mely az egyéb sorsok betöltésére tenné alkalmatossá őt, eltűnik belőle! Pusztán arról van szó, hogy lesz egy bizonyos vonás, mely uralkodik a többi fölött. Ha például próféta lesz, úgy mutatkozik meg varázslói képessége, hogy tesz néha, öntudatlanul kisebb csodákat. Hódító is lesz, mint próféta, mert híveivel elfoglal bizonyos területeket, s eszméket segít uralomra. Tehát szellemi, lelki téren hódít úgy főleg! Tudós is lesz, csak nem technikai tudományokkal foglalkozik majd, hanem erkölcsi kérdésekkel. És a kéjvágya sem szűnik meg, hisz tanításában központi szerepet kap majd a nők joga arra, hogy akármikor kiélhessék vágyaikat!

Ha tudós lesz, akkor is enged vágyainak, nem törődik majd azzal, férje-e az a férfi, akire kedvet érez, vagy más nő a férfi felesége. Varázslói képességei lehetővé tesznek majd számára bizonyos korlátozott jövőbelátást, bár ő nem is tud majd erről, azt hiszi, álmodik csak, de ez segíti a találmányok megalkotásában, előrejelzésében. Prófétai hajlamai itt úgy mutatkoznak majd meg, hogy bírálja a papságot, amiért az vonakodik találmányai alkalmazásától, ez is vezet majd a pusztulásához. Világhódító itt úgy lesz, hogy találmányai, eszméi hódítják meg a világot, és soha nem enged céljaiból.

Ha kurtizán lesz, a király mellett fokozatosan átveszi a hatalmat, úgy indíthat háborúkat. De emellett pártolja majd a művészeteket is, s azoknál is jobban a tudományokat. Sok új fegyvert találnak majd így fel neki, amik a hódításokban is segítik. A szegények életén is igyekszik segíteni, mintha csak próféta lenne, összefogást sürget a társadalmi csoportok között, ezért is kedvelik majd sokan, bár ledér életéért elítélik.

Mint világhódító, természetesen hódít gátlástalanul, s mert ő lesz a legnagyobb úr, azaz úrnő, természetesen gátlástalanul kiélheti minden szerelmi vágyát is. Ki is használja majd a lehetőségeket, ritka lesz az olyan nap, hogy egyedül bújik ágyba, s nem valaki még ismeretlen, csinos férfival. De ekkor is pártfogolja a tudományokat, lesz is számos új fegyvere, s az elfoglalt országokban kiirtja a nemességet, s vagyonuk egy részét szétszítja a szegények között, egyben olyan törvényeket alkot, melyek megkönnyítik a nők helyzetét. A rabszolgaságot is eltörli. Tehát, itt csak az a lényeg, melyik hajlama lesz a legerősebb!

– És ha varázsló lesz?

– Akkor uralkodói hajlamait úgy éli ki, hogy nem a férje, de ő lesz a ház ura. Szellem-seregeknek is parancsolhat majd. Számos jót tesz az igazságtalanságokat szenvedőkkel. Tudománszeretete abban nyilvánul meg, hogy a varázslás mellett sokat foglalkozik a tudományokkal is, főleg a tudományok királyával, a matematikával, ami nagyon fontos a varázslatokhoz, s amikor bár nélküle, de mégis megalakul a nők országa, akkor gondosan figyeli azt messziről, hogy ha valami ellenség támadná meg azt, segítségükre siessen, mert érzi majd, hogy ő lélekben közéjük való! Kéjvágyát sem lesz nehéz kielégítenie így, mert a varázslók tetszésük szerint változtathatják az alakjukat, s ez természetesen a férjére is vonatkozik – és Tindra várakozóan elhallgatott.

A szülők megint elgondolkodtak. Végül Zítia ezt mondta:

– Úgy látom, a legerköcsösebb életet akkor éli, ha varázsló lesz! Akkor csak a férjével fog... izé... – és elpirult.

– De attól félek, akkor nem marad fenn a neve évezredekig! – ellenkezett Ofmózer.

– De fennmarad ő maga! Mert én azt hiszem, a varázslók örökéletűek, ugye? – kérdezte Tindrától.

– Igen, amennyiben megtanulják a megfelelő varázslatot, és nem halnak meg valami balesetben.

– Balesetben mindenki meghalhat, az nem számít! – legyintett nagyvonalúan Zítia.

– De hát hallgass már asszony, nem adhatod varázslónak a lányunkat, hiszen a papok...

– Te hallgass! – csattant fel Zítia, azzal előrehajolt ültében, és olyan villámló tekintettel nézett Ofmózerre, hogy férje hátrahőkölt. Ilyennek még sosem látta a mindig engedelmes, szelíd Zítiát. – Hát mit akarsz te, ostoba férfi, mi legyen belőle?! Troggföld legnagyobb kurvája talán?! Vagy világhódítóként testvérgyilkos, aki aztán senkitől sem szeretve fordul fel, méregtől, mint egy kártékony dúvad?! Vagy tudós, aki egész életében menekül, mert senki nem ismeri fel és el a nagyságát?! Ennél még a próféta is jobb! De én azt sem akarom, mert úgy fiatalon halna meg – azzal a nő Tindrára nézett.

– Meddig él, ha ez vagy az lesz?

– Mint próféta, kevesebb, mint harminc évet. Bár ez nem is olyan kevés, mert ti emberek tudhatjátok, hogy aki nem tartozik a gazdagabb parasztok közé, mint ti, azoknak bizony az a sorsuk, hogy még a férfiak is ritkán élnek többet, mint negyven évet, a nők pedig már harmincévesen is vénasszonynak számítanak!

– De az *én* lányomnak nem lehet ez a sorsa!

– Vagy igen, vagy nem. Parasztasszony biztos nem lesz belőle, túl sok benne ehhez a tettvágy, az energia. Ha világhódító lesz, akkor lesz talán a leghosszabb életű, megéli a hetven évet is, sőt, talán a nyolcvan is, bár ebben nem lehetek biztos még én sem. És még az sem biztos, hogy méreg végez vele, mert lehet, hogy tör vagy kard. De a méreg a legvalószínűbb, s biztos, hogy nem békésen hal meg.

Ha tudós lesz, mintegy negyven évet jósolhatok neki. Ha örömlány, akkor is ugyanennyit.

– És te hány éves vagy, ha szabad kérdeznem? – tudakolta bátran Zítia.

– Nyolc évezrednél többet éltem idáig!

– És ha a lányom varázslónő lesz, megélhet ő is ugyanennyit?

– Még sokkal többet is. De ezt nem ígérhetem meg! Annymra nem látom előre a jövőt, s ez sok mindentől függ.

– De, gondolom, annál azért biztos jóval többet, mint akár világhódítóként!

– Ó, persze! Mi varázslók az életkorunkban nem is nagyon számoljuk már az évszázadokat!

– És miért ne nevelkedhetne fel köztetek a lányom?

– Képes lennél lemondani a neveléséről, te, az édesanyja?! – hökkent meg Ofmózer. E beszélgetés során egyre jobban megdöbbenett neje viselkedésén. Egészen új oldaláról ismerhette meg Zítiát.

– Persze hogy lemondanék róla, hogy felneveljem, ha ezzel teszem a legjobbat neki! Miért is ne, hiszen szeretem őt!

Tindra nemet intett a kezével.

– Neveld csak te, Zítia, nem fogadhatom el az ajánlatodat! Kísérleteztünk már ilyesmivel, s nem vált be! Helyes, ha a leendő varázsló néhány évet, legalább tíz, de inkább húsz esztendő, sőt akár többet is, közönséges emberként él le, mert másképp nem ismeri meg az emberek világát, s nem tudja értékelni a varázslók közt uralkodó jólétet sem! Elbizakodottá, gőgössé válik akkor, nem tudja, nem érti, nem érzi, hogy ő is az emberek közül származik, nem érez sorsközösséget velük! Csak olyankor szoktunk gyermekvarázslókat magunk közé fogadni, ha életüket nagy-nagy veszély fenyegeti, tehát a legvégső esetben! És akkor is nagyon nem szívesen, mert kivétel nélkül nagy gondok vannak ezekkel később mindig!

– Akkor eldölt a kérdés! Varázsló lesz! – jelentette ki határozottan Zítia, elszántan nézve Ofmózer szemébe. – Így lesz a leghosszabb életű!

– Olybá vehetem hát, hogy eldöntöttétek? Varázsló legyen? – kérdezte Tindra.

– Igen! – felelte határozottan Zítia.

– Hé, várjunk csak egy kicsit, ezt jól meg kell gondolni! – bizonytalankodott Ofmózer.

– Semmi helye a tétovázásnak! – kiáltotta Zítia. – Nehogy mást merészelj mondani! A másik öt lányommal, de még a fiammal, Pimmel is azt tehetsz, amit akarsz, de nem tűröm el, hogy elrontsd e gyermekem sorsát!

– Csillapodj már asszony, én is azt szeretném, hogy jó legyen neki...

– Akkor varázsló lesz és kész! Ne merészelj megszólalni, ellenkezni! Ez így kell legyen és kész! Mondd azt a nevet, ami ehhez a sorshoz való! – nézett követelődzve Tindrára.

– Teljes az egyetértés? – kérdezte Tindra Ofmózertől. – Te is azt akarod, hogy varázsló legyen a lányod?

Ofmózer kétségbeesetten pislogott, láthatóan fogalma sem volt, hogy mit mondjon. Tindrára nézett, aztán Zítiára... Zítia olyan metsző pillantásokkal méregette, hogy bár idáig mindig ő volt az úr a házban, tudta, ebben az egyben nem mondhat ellent. Igazság szerint, Ofmózer döbbenet jött rá, most, e pillanatban fél a feleségétől! Szereti az asszonyt, igen, szereti még most is, de fél tőle! Zítia szeméből azt olvasta ki, hogy ha most ellenkezni merészel, neki vége, a nő sosem bocsátja meg ezt neki, sőt: megöli!

Mert sokat habozott, Zítia így kiáltott:

– Hát nem érted, hogy ez az egyetlen sors biztosítja a gyermekemnek az örök életet, s a hatalmat a természet erői felett?!

Ofmózer nagyot lélegzett.

– Azt hiszem az én véleményem itt felesleges is! Ez a nők dolga! Elvégre akármi lesz is a gyermekből: úgyis lány marad! Ha fiú lenne, más lenne, akkor nekem, a férfinak kéne döntenem, de így... tulajdonképpen nem is olyan fontos a dolog! – legyintett, mint akit nem érdekel különösebben az ügy. Úgy érezte, sikerült a lehető legtökéletesebben megoldania a problémát: férfiúi önérzete egyáltalán semmi sérülést, csorbát nem szenvedett.

És el kellett ismernie, kissé még örült is felesége határozottságának. Így nem neki kellett döntenie, márpedig azt sem tudta valóban, hogy mi lenne a leghelyesebb döntés, ellenben bármi alakuljon is rosszul, nyugodtan mondhatja a nejének, hogy hiszen ő akarta ezt, ő döntött, ő a vétkes!

Tindra pedig lehajolt a kislányhoz, erősen a szemébe nézett, s így szólt:

– Mostantól a neved ez: Mirjan! Mirjannak hívnak!

– Mirjan! Szép név! – ismételte meg Zítia.

– Szép név. És szép lesz a sorsa is. Nem az a dolgom, hogy megítéljem választásokat, de azt hiszem helyesen döntöttetek! – mosolygott rájuk Tindra, majd mintha csak egy ködgomoly lenne, szétfoslott a levegőben.

3. fejezet

Mirjan gyermekkor

A KISGYERMEKEK FECSEGŐK. Ezért Zítia nem szólt lányának egészen tíz esztendő koráig semmit arról, milyen is lesz a sorsa, nem mondta el, hogy varázslói képességekkel rendelkezik, mert félt, hogy nem lesz elég belátása ahhoz, hogy másoknak el ne dicsekedjék vele. Annak pedig rossz vége lett volna, mert a trogg papok a varázslókat máglyán szokták elégetni!

Ofmózer is ehhez tartotta magát, s így Mirjan nem is szerzett tudomást erről. A béresektől meg testvéreitől pedig csak annyit tudhatott meg – mert azok fecsegték azért –, hogy születésekor villám csapott a házba. Hogy anyja hasa körül színes fények villogtak?! Ugyan már! Sok idő eltelt azóta, s Mirjan hajlamos volt úgy gondolkodni, hogy valamit rosszul láthattak a félhomályos szobában.

Zítia később megbánta, hogy nem szólt korábban leendő sorsáról Mirjannak. Mert amikor végül elhatározta, hogy beszél neki erről, kiderült, hogy Mirjan, akit varázslónak szánt – nem is hisz a varázslásban!

Különben ha nem derül ki Mirjan hitetlensége, még tovább is hallgatott volna erről Zítia, de ekkor már úgy látta, hogy elkerülhetetlen lánya felvilágosítása.

Úgy esett a dolog, hogy az egyik szomszédasszony a legkisebb gyermekét Zítia gondjaira bízta, míg ő másokkal együtt bement a vásárba. És Zítia mesélni kezdett a kis négyéves csöpp-ségnek. Ezt a mesét mondta neki:¹

A babák magánélete

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, és volt ennek a kislánynak három babája.

Egyik nap, amikor hazajött a kislány, látja ám, hogy a három baba más helyen van, mint ahol ő hagyta. Megkérdezte anyukáját, hogy ő rakta-e más helyre a babákat. Anyukája azt mondta, hogy nem. A kislánynak ez nagyon gyanús lett. Elhatározta, hogy kinyomozza.

Este lett, úgy csinált mintha elaludt volna. Erre az egyik baba megszólalt:

– Játsszunk bújócskát!

– Jó! – mondták a babák.

De a kislány ekkor elaludt.

Másnap a kislány semmire sem emlékezett. Azt is elfelejtette, hogy más helyen voltak a babák. Mert erről a babák gondoskodtak, ugyanis ők hárman tündérek voltak.

Azóta is van minden játék között legalább egy tündér, hogy ügyeljen az ilyen dolgokra.

A kis Mirjan elég udvarias volt ahhoz, hogy csöndben hallgassa végig a mesét, de amint anyja befejezte azt, hangos kacagásban tört ki.

– Micsoda hülyeség! Még hogy tündér! Tündérek egyszerűen nem léteznek!

Anyja megdöbbsent. Nem azon, hogy Mirjan a „hülyeség”-szót használta, mert eddigre már bőséges tapasztalatot szerzett arról, hogy leánya meglehetősen szabadszájú, főleg ahhoz

¹ A most következő mesét leányom, Viola Hajnalka írta, az ő engedélyével közlöm. (A szerző megjegyzése).

képest, hogy lánynak, és nem fiúnak született. Jól emlékezett rá például, hogy nem is olyan rég, fél éve sem volt még ennek, miféle bajba keveredett leánya a nem is annyira csúnya, mint inkább szemtelen beszéde miatt.

Az történt, hogy Mirjankára bízta, hogy elhajtson egy kecskét a bakhoz. Nem mondták neki miért kell odavinni a kecskét, mert a bak gazdája tudta azt magától is. De Mirjan is tudta úgy látszik magától, hogy miről van szó. Talán mert nagyon szerette a kecskéket, és sokat mondták neki, hogy lesz majd kiskecskéje is az anyaállatnak. S persze nem is akarták Mirjanra bízni ezt, de Mirjan nagyon szerette nemcsak úgy általában a kecskéket, hanem különösen éppen ezt, és nem akarta hagyni, hogy más hajtsa. Ha pedig a fejébe vett valamit, nemigen lehetett lebeszélni róla, hát ráhagyták.

Így aztán Mirjan szép nyugodtan végighajtotta a falun a különben nagyon engedelmes és szelíd kecskét, s elhaladt a pap háza előtt. A pap épp kint ült a tornácon, s amikor meglátta Mirjant, megkérdezte:

– Hová hajtod azt a nagy kecskét, te kis tökmag? Vagy nem is te hajtod, csak az húz téged?! – és elnevette magát.

Mirjan arca, ahogy később elmesélte, pipacspiros lett. Utálta, ha tökmagnak nevezik. Márpedig ha Mirjanka dühös, nem szokta megválogatni a szavát.

– Viszem a bakhoz meghágtatni!

Erre viszont a pap lett bosszús, mert nem szerette, ha a nők, főleg a gyerekek ilyen szabad-szájúan beszélnek a szaporodással kapcsolatos dolgokról. S mert nem értette, miért Mirjanra bízta ezt, megkérdezte:

– Ejnye, lányom! Hát nincs neked bátyád?!

– Nem vagyok a lányod! Bátyám pedig van, csak éppen nem szokott kecskét baszni!

Ezután Mirjan kénytelen volt mégis a sorsára hagyni kedvenc kecskéjét, mert a pap úgy megmérgesedett, hogy el akarta kapni egy kis elfenekelésre, de Mirjan gyorsabb volt nála, mert nem kellett olyan kövér hasat cipelnie. A kecske különben elég eszes volt ahhoz, hogy alkonyatra magától is hazaballagjon.

Ofmózernek nem kevés erőfeszítésébe tellett a pap kiengesztelése. Magában azonban jót nevetett. Tetszett neki, hogy Mirjannak így fel van vágva a nyelve, s mindig kész a frappáns válaszra. Különben is, a pap kezdte! Miért nevezi tökmagnak a lányát?! Igazán nem is olyan kicsi!

Mirjan persze nem nagyon kedvelte ezek után a papot, de az sem őt.

Az hát nem volt újdonság Zitiának, hogy Mirjan néha csúnyán beszél, az azonban már meglepte, hogy azt sem hiszi, hogy léteznek tündérek. Ezt eddig nem tapasztalta.

– Ugyan miért ne létezhetnének tündérek?! – kérdezte.

– Csak! – vont vállat Mirjan. – Nem léteznek és kész! Ilyesmikben csak a nagyon kicsik hihetnek, vagy a teljesen ostobák! Az agyatlan idióták!

– Beszélhetnél több önmérséklettel is, mert én is hiszek a tündérekben, pedig csöppet sem tartom magamat *agyatlan idiótának*!

– No persze – senki nem tartja magát annak! – válaszolta Mirjan, azzal olyasmit mondott, ami, bár nagy szemtelenség volt, mégsem a benne rejlő nem kevés sértés miatt döbbsentette meg Zitiát, hanem mert mély filozófiai gondolatot tartalmazott, ami hüen mutatta, hogy szellemileg meglehetősen koraérett nő már Mirjan, ha testi jelei nem is mutatkoznak még ennek.

– Tudod, anyuci – mosolygott anyjára határozottan leánya, nyilván, hogy tompítsa a sértést –, ha hinnék az istenekben, azt mondanám, hogy egyetlen valamit osztottak szét igazságosan az emberek között, és ez az ész, mert akármilyen kevés is van belőle valakinek, mégis mindenki tökéletesen elégedett azzal a mennyiséggel, amit kapott!

Bár ez a célzás Zítiára is vonatkozott a tündérhit miatt, Zítia nem kevés örömmel adózott magában lánya éleselméjűségének. Csak később jutott el tudatáig a mondat első része.

– Te nem hiszel az istenekben?! – sápadt el rémülten.

– De nem ám! Csöppet sem! – nevetett a kis Mirjan. – Minek is higgyek ebben, amikor még soha egyet sem láttam! Minden ilyesmi csak kitaláció! Istenek, tündérek, varázslók, boszorkányok, pokol, mennyország – ez mind csak ostoba képzelődés! Én azt hiszem, amit látok!

– Ne bolondozz gyermekem, hiszen te vagy az ostoba, ha még azt sem hiszed, hogy létezhetnek olyan lények, amiket nem láttál!

– Ismeretlen állatokat hajlandó vagyok elhinni. Azokról legalább azt nem kell elhinnem, hogy bárhol megjelenhetnek váratlanul, és hogy sosem halnak meg!

– Te tényleg nem hiszel még a varázslókban sem?!

– Persze hogy nem! Varázslót sem láttam még soha!

– Na hát, tudd meg, hogy én viszont találkoztam igazi varázslóval!

– Csak azzal, tündérrel nem?

– Ne gúnyolódj! Varázslót mondtam! Épp aznap találkoztam vele, hogy megszülettél! – azzal Zítia mindent elmondott Mirjannak.

– Hogy én varázsló lennék?! – ámult Mirjan, majd hirtelen olyan nevetés tört ki belőle, hogy a földön fetrengett tőle. Alig bírta abbahagyni. – Ez aztán a nevetséges! Én mint varázsló! Hahaha! Miért nem én leszek mindjárt a Napisten?!

– Ne beszélj ilyeneket, mert ha meghallják a papok...

– Nyugodj meg, anyuci, okosabb vagyok annál, hogy ilyesmiket előttük mondjak ki!

– Aha, akkor te sem vagy bölcsebb, mint a többi ember, akiken az imént gúnyolódtál, mert lám csak, te is okosnak tartod magadat, elégedett vagy a neked kijutott ésszel!

– Okosnak tartom magamat az igaz, de az eszemmel nem vagyok megelégedve, mert az olyasmi, amiből szerintem akármennyi sem sok! Nagyon boldog lennék, ha sokkal több eszem lehetne! De ahhoz tényleg varázslónak kéne lennem, hogy még több eszet növezzek magamnak!

– Na, most szavadon foglak! – pattant fel az anyja.

– Hogyan? Bebizonyítod, hogy varázsló vagyok?

– Azt nem, de ha nagyon akarsz okosodni, arra igenis van mód!

– Ugyan mi? Beíratasz tán a varázslóiskolába?! – kacagott Mirjan.

– Oda nem, bár amit Tindra mesélt, hogy ő már a hatvankilencedik beavatáson is túl van, az arra utal, hogy igenis létezik valahol legalább egy varázslóiskola! Sajnos azt, hogy hol, nem tudom, de hát Tindra azt mondta, nem árt ám, ha az újszülött varázsló egy ideig a közönséges emberek közt él. Nem látom be azonban, miért kéne ezalatt hülyének maradnia! Ha tehát olyan nagyon büszke vagy az eszedre és okosodni akarsz, akkor beíratlak egy közönséges, embereknek való iskolába, persze a legjobba! Majd ott megtanulsz mindent, amit csak lehet, rádfér úgyis, hogy izzadj, erőlködj, mert igazán nagy a szád, módfelel szemtelen vagy! Ott

még akár írni és olvasni is megtanulhatsz, bár azt nőknek nem nagyon szokták oktatni, de hát ez is, mint minden, csak pénzkérdés! Kíváncsi vagyok, mit szólsz majd ehhez a tudományhoz – én ugyan nem értek hozzá, de azt mondják, hogy hírhedten nehéz! Különben csakis hasznodra válhat, mert feltételezem, hogy a varázslók mind tudnak legalábbis olvasni, másképp nem tanulmányozhatnák a varázskönyveket!

Mirjan csak nevetett.

– Ugyan már, anyuci, nem vagyok olyan buta, hogy elhiggyem, komolyan is gondolod ezt! Nincsen nekünk annyi pénzünk, iskolába csak hercegek járnak, de legalábbis nagyon gazdag kereskedők kölykei, még közülük sem mindenki!

– Beszélj illendőbben, mert kölykei állatoknak vannak, nem embereknek! És igenis van hozzá elég pénzünk! Ha tehát tovább szemtelenkedel, valóban iskolába adlak!

– Tudod mit, anyuci, hadd cseréljünk szerepet: én foglak szavadon téged! Igenis adj iskolába! Itt a faluban csak az a potrohos kövér pap tud olvasni, de szerintem írni már ő sem! Sőt lehet, hogy még olvasni sem tud, csak úgy tesz mintha tudna! Zabálni bezzeg annál jobban tud, ahhoz igazán ért! Egyszer elbújtam a kertjében, s hallottam, mekkorákat nyög az árnyékszékben, bizony, fíngott akkorákat, hogy majd' szétszakadt a fabódé! Okosabb akarok lenni, mint ő! Igen, íráss csak be iskolába, biztos vagyok benne, nem is olyan nehéz, amit tanulni kell ott! De honnan veszel hozzá pénzt?

– Szemtelen, pimasz kölyök!

– Ne szidj, anyuci, te mondtad, hogy kölykei csak állatoknak vannak, s én nem vagyok állat!

– De ember sem!

– Na persze, varázsló! – Mirjan hangja csepegett a gúnytól.

– Igenis varázsló, legalábbis megvan a tehetséged hozzá, hogy az legyél! Ami meg a pénzt illeti, ne feledd, azt mondtam, Tindra varázsolt egy csomó aranyat nekünk, sőt, még koronát is! A koronát elástuk a jogarral együtt jó mélyre a földbe, mert ha valaki megpillantja, biztos, hogy meggyilkolja a családunkat érte! De persze tudjuk, hogy hol van. Ám semmi szükségünk rá, mert az aranypénzek bőségesen elegendőek önmagukban is! Mit gondolsz, miből lettünk mi a falu leggazdagabb emberei?!

– Eddig azt hittem, szorgalmasak voltatok!

– Hogy te milyen pimasz vagy, de tényleg! Persze hogy szorgalmasak vagyunk! De az arany is segített!

– És még maradt belőle?

– Bizony! Sőt, nagyon is sok maradt belőle, csak egészen kis részét használtuk el!

– Hiszi a piszi! Ha olyan sok pénzünk van, miért nem lettetek kereskedők, sőt földesurak?!

– Ahhoz nem elég a pénz, ahhoz érteni is kell! Tudhatnád, hogy akármilyen gazdag is egy paraszt, nem költözhet el engedély nélkül a birtokáról, márpedig az urunk nagyon érdeklődött volna, gondolhatod, miért is akar egyik parasztja hirtelen saját birtokot venni, sőt, honnan van erre pénze! Hiszen itt minden az övé, Kotrigez úré, nemcsak a föld, de még az emberek is!

– Igen, ezt tudom – mondta Mirjan –, nemrég is a szomszéd lány, amikor férjhez ment, el kellett mennie Kotrigezhez, hogy az vegye el a szüzességét! Mennyire sírt a szerencsétlen! Pedig azt hittem, a férje kapja meg!

Zítia elkomorodott.

– Igen, ezt úgy mondják, hogy *az első éjszaka joga*! Nagyon csúnya törvény, szerintem is!

- De miért nem ölitek meg akkor Kotrigezt? – kérdezte ártatlanul Mirjan.
- Butuskám, az nem megy olyan egyszerűen, akkor sok parasztot megölnének a katonák, s lenne másik úr helyette, csöppet sem jobb nála!
- Anyuci, téged is Kotrigez úr ölelgetett meg először? – kérdezte váratlanul Mirjan.
- Semmi közöd hozzá! – vált Zítia arca falfehérre.
- Aha, szóval igen! – és Mirjan eltöprengett. – És milyen volt? – kérdezte aztán.
- Na jó, ha nagyon érdekel, hát rossz! Én apádat szerettem már akkor is! Én is sírtam, mint a szomszéd lány, akkor is meg később is!
- Hát többször is előfordult?! – ámult Mirjan.
- Persze! Gondolhatod! Én voltam a falu legszebb lánya, sőt, még most is szebb vagyok a legtöbb fiatal lánynál is, pedig ez nagy ritkaság az én koromban!
- Akkor most miért nem kellesz a földesúrnak?
- Megunhatott – vont vállat Zítia.
- De ha akarná, elmennél vele?
- Jaj, most már elég legyen! Ez még nem neked való téma!
- Dehogynem, hiszen nemsokára én is abba a korba lépek!
- De te a városba mész tanulni, nem leszel itt!
- Na hát, tudd meg, hogy engem senki nem tesz a magáévá, ha én nem akarom! Azé leszek, akit én nézek ki magamnak, és senki nem fog parancsolni nekem!
- Bolond beszéd, a földesúr erősebb nálad, erősebb mindenkinél!
- Nem igaz, láttam már, az is éppen olyan hájas barom, mint a pap!
- De vannak katonái! S ha ellenkezel, csak még rosszabb lesz, azok is rád másznak! – és Zítia szemét hirtelen könny futotta el. – Hallgass már el, Mirjanka, nem tudsz te semmit az életről!
- Most már igen! – szemlélte anyját látszólag tökéletes érzéketlenséggel és szeretetlenül Mirjan. – A földesúr beléd dugta, mint a kakas a tyúkba, s nem is csak egyszer, de sokszor, s utána vagy közben még néhány katonája is! És most is megtehetné, ha akarná! Hát tudod anyám, nem is csodálom, hogy elment az eszed és azt képzeld, hogy varázsló vagyok, mert azt szeretnéd, ha bosszút állhatnék az átélt sérelmeidért! Meg is tenném, ha tudnám! Csak azt nem értem, miért éppen rólam képzelsz ilyesmit, s nem valamelyik nővéremről! Vagy azt hiszed, hogy ők nem apámtól vannak, hanem a földesúrtól?
- Jaj, dehogy! – és Zítia megrázta az arcát. – Született ugyan egy gyermekem, aki valószínűleg az övé volt...
- Mi lett vele? S fiú vagy lány volt?
- Nem tudom! – és Zítia különös tűzben égő szemekkel meredt Mirjanra. A kislány valósággal megijedt tőle. – Mert tudd meg, hogy nem hívtam bábát a szüléshez, és amikor kijött belőlem, meg sem néztem, hogy mi a neme, rögtön vászonba bugyoláltam, követ is kötöttem belé, és bedobtam a tóba! Nem akartam azt a gyermeket, akit az az átkozott részeges barom csinált belém! Vagy valamelyik katonája! S még meg is vert közben többször!
- De hát ez nagy igazságtalanság! Már az első is, de ha az a neve ennek a törvénynek, hogy az *első* éjszaka joga, akkor semmi köze a többi éjszakához!
- Mondtam már: az úr mindent megtehet! De ne feledd: egy varázsló, az még annál is többet!

- Hagyd már ezt anyám, nem vagyok én varázsló!
- Még nem. *Még* nem! De egyszer az leszel! Varázsló, és egy másik varázsló felesége!
- Ha ez megnyugtat, megígérem, hogy ha varázsló leszek, megbosszullak! – kacagott Mirjan.
- De ez akkor is csak álom!
- Igazán?! Mit gondolsz, akkor honnan van a sok pénzünk?!
- Mint mondtam már, azt hittem és most is azt hiszem, hogy szorgalomból!
- Eh! Makacs vagy, mint egy öszvér, és a fejed kemény, mint a kő!
- Csöppet sem! Te beszélsz furcsákat, anyám! Például hogy én egy varázsló felesége legyek! Majd épp a Vörös Kör papjai adnak össze engem egy varázslóval?! Épp ők?! Akik elégetik a varázslókat?!
- Nem kell ahhoz szertartás, hogy az övé légy!
- Az igaz! Ebben egyetértünk! Ha valaki megtetszik nekem, nem fogom visszafogni a vágyaimat addig, míg a nászt egy hájas pap méltóztatik megengedni nekem! Az én testem az enyém, s nem az övé! De varázslóé nem lehetek, mert varázsló, olyan nem létezik!
- És az a sok, akiket a papok megégetnek?
- Ugyan már! Azok ártatlanok, vagy hibbantak, akik csak hiszik magukat varázslónak!
- Hát a gurgujokban hiszel?
- Persze, hisz láttam már magam is gurgujt, amikor egy rabszolgakaraván áthaladt a falun, volt benne gurguj, kettő is!
- Na hát, akkor miért nem hiszel a varázslókban?
- Mert más a hegyes fül, és más a varázsolni tudás!
- Látom már, felesleges ez a vita, gyermekem! Ma este megbeszélem ezt az iskolaügyet apáddal, s talán már a héten elutazol a városba!
- Ennek viszont örülök! – felelte Mirjan, azzal máris felpattant, s elszaladt, mert anyja újabb mesébe kezdett a szomszéd gyereknek, de amikor Mirjan hallotta az első mondatokat, hogy ez is valami tündérekről szól, nem volt kíváncsi rá.

Bátyját, Pimet kereste fel inkább. Pim eddigre húszéves szép szál legénnyé serdült, sőt, inkább kész férfi volt már semmint fiatalember. Erős, vállas, és meglehetősen széparcú ember. Sok lány nem bánta volna a faluban, ha udvarolni kezd nekik, düllesztgették is ki nagy bögyösen a mellüket, ha elhaladt mellettük Pim, aki persze nemcsak szép volt, de szülei révén gazdag férjjelöltnek is számított, hanem Pim egyelőre nem gondolt nősülésre. Ennek okát még szülei sem tudták, amikor apja óvatosan kérdezgetni kezdte, Pim csak vonogatta a vállát, hogy egyelőre nincs kedve hozzá és kész. Ofmózer pedig nem sürgette. Valóban, van még rá ideje!

Hogy mégis mi ennek az oka, azt épp most fejtette meg – Mirjan. Mert amikor felkereste, rögvest panaszkodni kezdett neki.

- Képzeld Pim, anyámra, attól félek, valami örület tört rá! Olyan képtelenségeket beszél, hogy én varázsló vagyok!

Pim belebökte a nagy halom trágyába a vasvillát, mert épp azt pakolta kocsira, megtörölgette a homlokát, majd így válaszolt:

- Persze hogy az vagy! Ne aggódj, anyádnak semmi baja!

- Tessék?! – hökkent meg Mirjan. – Már te is kezdod?!
- Mit?
- Hát a macerálásomat! Nem lehetsz te is olyan buggyant, hogy elhidd, léteznek varázslók!
- Hogy sokan vannak-e, azt nem tudom. De hogy te az lehetsz egykor, az biztos!
- Ugyan miből gondolod?!
- Onnan, hogy láttam a színes fényeket anyád hasán! S azt is láttam, hogy amikor megszületél, szinte szétszakadt a ház! De ez még mind semmi, mert tudd meg, hogy hallgatóztam ám, amikor megjött a varázsló hozzád! Szüleink ugyan nem tudják ezt, mert sosem mondtam nekik, de kihallgattam minden szavukat! Pontosan tudom azt is, hogy Tindra a varázslónő neve! Márpedig hiszek neki! Hiszen ki is értene ehhez jobban, mint egy valódi varázsló, aki legalább nyolcezer éves?!
- Bolond vagy, képzelődtél csak!
- Én is és a szüleid is?!
- Nem úgy értem! Szerintem csak valami éhenkórász csavargó tette bolonddá a szüleinket és téged is.
- A szüleim szerint a varázsló csak úgy szétfoszlott a levegőben, s előtte sokáig ült az izzó parázson is!
- Akkor ügyes bűvész volt! Hülyeség az egész!
- Márpedig hugicám, én inkább hiszek a szüleimnek, s főleg a saját szememnek, mint a te kételyeidnek! Azért is nem nősültem eddig meg!
- Nem értem! Mi köze van ennek ahhoz, hogy...
- Az, hogy én kibőjtölöm, amíg belőled varázsló leszel!
- Akkor várhatsz halálodig! S miért olyan fontos ez neked?!
- Mert ha te varázsló leszel, én király akarok lenni! És hercegnőt veszek feleségül!
- Ebben a családban mindenkinek elment az esze! – sápadt el Mirjan, és már nevetni sem volt kedve.
- Dehogysis! Figyelj már! Ha varázsló leszel, varázsolsz nekem aranyat! Sokat! Szervezek belőle hadsereget, hiszen az ilyesmi egyedül csak pénzkérdés, s ha van nagy hadseregem, akkor már minden csak rajtam múlik! S tudod miért akarom ezt?!
- Gondolom, mert jól akarsz élni!
- Persze! Azért is! De az igazi ok az, hogy utálok Kotrigez urat! Nem az zavar, hogy gazdag, hanem hogy látom, nem érdemli meg a gazdagságát!
- Azt hiszed, az ország nemesei eltűrik majd, hogy egy paraszt uraskodjék felettük?!
- De hát épp erről beszélek! Nem kell eltűnniük, mert egyszerűen kiirtok mindenkit, akinek nem tetszik a pofája! Kotrigézzel kezdem. Aztán majd az lesz nemes, akinek azt én megengedem!
- Kotrigezt nem bánnám, ha megölnéd... Most tudtam meg, hogy megerőszakolta anyát!
- Ezt már régóta sejtettem! Minden kicsit is csinos lánynak ez a sorsa errefelé, ha parasztnak születik! – bólogatott Pim. – Sőt, minden nővérem is átesett ezen a sorson. De egyszer úgyis lenyomom a torkán a saját pöcsét! Csak legyél mielőbb varázsló, drága húgom, s adj sok aranyat! Persze ha valami jó varázsfegyverre teszel szert, az sincs ellenemre!

– Hülye! – kiáltott rá Mirjan. – Értsd meg, hogy semmi ilyesmihez nem értek! Ha varázsló lennék, akkor elég lenne egy nagyot intenem a kezemmel így – és Mirjan mutatta is mire gondol – s erre ott a bokrok között egy nagy zacskó arany teremne! De ez nincs így! Én iskolába megyek, méghozzá hamarosan, ezt mondta anyánk!

– Nagyon helyes, legalább később, ha rájössz, hogy varázsló vagy, kevesebbet kell már tanulnod, nem kell olyan apróságokkal foglalkoznod, mint például az olvasás! Több időd marad a mágiára!

– Te tényleg megbolondultál a mamával együtt, sőt, ezek szerint a papa is sültbolond! – toporzékolt Mirjan. – Jobb is lesz valóban a városba mennem tanulni, és nem hülyék között lakni! – azzal berohant a házba.

Nem zavarta senki a bosszankodásban jó két óra hosszat, mígnem egyszer csak Pim rontott be hozzá lázas izgalomban.

– Te tényleg varázsló vagy, tudd meg! Bebizonyítom!

– Hagyjál már, mert beléd rúgok! – kiáltotta Mirjan. Az nem zavarta, hogy Pim férfi, s tíz évvel idősebb nála. Nem hitte, hogy megverné a bátyja, mert Pim mindig nagyon jó volt hozzá. Lehet persze, hogy csak számításból, mert jobban akart lenni a leendő varázslónővel...

– Figyelj drága húgom! Rámjött a hugyozhatnék, elmentem a bokrok közé, és tudod mit találtam?! Ezt! – nyújtott elő egy nagy zacskót diadalmasan, s tartalmát Mirjan ölébe rázta. Tele volt arannyal.

– Na és?

– Hát nem érted?! Amikor gúnyolódtál a varázslattal, hogy ha így csinálsz akkor ott teremne egy zacskó arany, akkor valóban ott termett! Ez az! Sikerült! Varázsoltál, s hozzá aranyat, életed első varázslataként! Igazi varázsló vagy!

– Te egy rohadék vagy, Pim, tudd meg! Ezt nem is én varázsoltam, van apának aranya ennél több is, s tőle szerezted valahogyan, hogy engem, a te kishúgodat ilyen csúnyán becsapj! De nem vagyok olyan kicsi, hogy elhiggyem, annyira buta nem vagyok! Szóba sem állok veled többé! Te is piszok vagy, mint minden férfi! Nem ismerlek többé! Hagyj engem békén! – és duzzogva elfutott, hogy senkit ne is lásson a családtagjai közül.

Igazán nem bántódott, amikor néhány nap múlva a fővárosba, Vuárdba vitték egy híres leányiskolába.

Vuárd már akkoriban is Troggföld fővárosának számított. De nemcsak troggföldi, hanem világviszonylatban is nagy volt, s Mirjan ámulatlan nézdegélt körös-körül, amint apja mellett öszvérháton ügetve a városba kocogott. Útjukra különben Pim is elkísérte őket.

Főleg az lepte meg Mirjant, hogy itt nemcsak sok ember van, de még gurgujokat is lehet olykor látni közöttük.

– Ó, kedveském, hát azt hitted, hogy gurgujok csak a mocsárban élnek?! Tudod, ezek nem olyan vad gurgujok, mint azok. Egy nép ezek is amazokkal, de már megszeliődtek. Igaz, meglehetősen sanyarú az életük, de cserébe azért, hogy engedelmeskednek a törvényeknek, nem üldözi senki őket, és így nyugodtabban élhetnek! – válaszolta apja.

– Nekem bizony nem kéne ez a sors! – szólt Pim, sötét szemmel méregetve a környéket, s kiköpött a földre. – Igazán nem akarom a gurgujokat védeni, hisz nekünk is már többször okoztak kárt, birkát épp egy hónapja is loptak, kettőt is, nem védem őket, de jobban becsülöm

a mocsáriakat, mint ezeket! Pfuj! Rabszolgafajzat valamennyi! A mocsáriak legalább szabadok! Ha gurguj lennék, közük állnék magam is! Hiszen ezek, ezek itt a városban vagy bárhol másutt... Például meg van tiltva nekik, hogy trogg férfihoz menjen feleségül gurguj lány, vagy hogy gurguj férfi trogg nőt vegyen feleségül! Trogg embert nem alkalmazhatnak szolgának, trogg férfi nem szólíthatja úrnak őket, még akkor sem, ha koldus az a trogg férfi, ha peres ügyük van, csak trogg ember lehet a tanú, még akkor is, ha két gurguj pereskedik... Ó, még ezen felül is rengeteg megaláztatásban van részük! Örülök, hogy nem vagyok gurguj, de ha az lennék, ezt akkor sem túrném!

– Persze, de azt igen, hogy a feleséged szüzességét Kotrigez úr vegye el, igaz?! – vágott vissza csípősen Mirjan.

– Nem! Azt sem tűröm el! Hiszen mondtam már, hogy megölöm! S nem is nősülök meg addig, míg varázsló nem leszel, s akkor majd hercegnő lesz a feleségem!

– Fogd be a szádat, fiam, mert ha nem, én fogom be! Ilyesmit jobb, ha soha ki nem mondasz, mert még ráhozod Mirjankára a Vörös Kör Védelmezőit! – mordult fel Ofmózer.

– Jaj, adjatok már be mielőbb az iskolába, utálom, hogy örökké csak ezt a lehetetlenséget kell hallgatnom! – tört ki Mirjan.

– Figyelj, Mirjan, megegyezhetünk ám! – szólt azonnal Pim. – Ha nem akarod ezt hallani tőlem, teljesítem a kérésedet, és soha többé szóba sem hozom, egy feltétellel: ígérd meg, hogy ha *mégis* varázsló leszel, hozzásegítesz, hogy én legyek a király Troggföldön!

– Olyan sose lesz! Nem vagyok varázsló!

– De az leszel!

– Majd ha az összes isten kiül a felhők szélére, és vöröset pisilnek jókedvükben!

– Illedelmesebben Mirjan, és sokkal csendesebben, mert valaki meghallja! – mondta apja.

– Nézd, Mirjan, ha biztos vagy benne, hogy sosem leszel varázsló...

– Igenis biztos vagyok benne!

– Akkor nyugodtan megígérheted!

– Hülye!

– Örvendek, én Pim vagyok!

– Tessék?! – ámult Mirjan.

– Pim a nevem!

– Ezt én is tudom!

– Tényleg?! Azt hittem, bemutatkoztál, azért mondtad a nevedet, azt hogy „Hülye”! Ezért mondtam meg én is a nevemet! Vagy nem úgy hívnak téged, hogy Hülye?!

Ám Mirjanról most lepergett az ironia.

– Értsd már meg, hogy...

– Megígéred?! – vágott közbe Pim. – Mert nekem ez nagyon fontos!

– Na jó, de akkor aztán tényleg hagyj békét nekem!

– Természetesen, te kis méregzsák, mindaddig, míg varázsló nem leszel!

– Tehát halálomig! Nagyszerű!

– Haha! Azt még meglátjuk!

- Tudom, amit tudok!
- Én is! Na, tehát megígérted?!
- Meg! És most többet nem akarok erről hallani!
- Ne is, gyerekek, hallgassatok el, mert megérkeztünk az iskolához! – szólt apjuk.

Hatalmas volt az iskola épülete. Háromemeletes, pedig ez még palotában is nagy ritkaság volt! S a hossza meg a szélessége is olyan, hogy Mirjan majdnem azt hitte, vége sincs ennek a nagy építménynek.

Éppen ezért mindhárman meglepődtek, amikor az iskola vezetőnőjétől, Feoi nénitől megtudták, hogy mindössze százhusz tanulójuk van.

- Akkor miért ekkora az épület?! – tátotta a száját Ofmózer.
- Mert az én iskolám a legjobb! A leghíresebb! S persze a legkényelmesebb is! Általában hatan laknak egy szobában, de aki megfizeti, azt olyan szobába is be tudjuk tenni, ahol mindössze másodmagával lakhat. Ezenkívül minden folyosóhoz külön illemhely is tartozik, úgy bizony, még az emeleteken is! Minden emeleten van külön étkező és imaterem, van a földszinten fürdő, úszómedence, orvosi szoba, ha megbetegedne valaki, számos szoba a személyzetnek, külön konyha, nyolc tanterem, minden emeleten két játszószoza, külön hímző szoba, van saját mosókonyhánk, van bálterem is, házi kápolna, zeneterem saját orgonával, és két külön szoba csak arra, hogy a növendékek látogatókat fogadhassanak, mert a szobáikba természetesen még idegen nőket sem eresztünk be, nemhogy férfiakat!

Majd ezután fürkésző szemmel nézett végig Ofmózeren, s ezt kérdezte:

- Úgy látom, paraszti származású vagy! Biztos vagy abban, hogy éppen nálam akarod taníttatni a lányodat?! Mert tudd meg, hogy itt nálam hercegnők is tanulnak!
- Tehát nem vállalod a lányom okítását, tisztelt asszonyom? – kérdezte aggódva Ofmózer.
- Azt nem mondtam! Engem igazán nem érdekel kiféle-miféle a tanítvány, de nem olcsó ám az iskolám, ezt jó, ha tudod! Ráadásul annál drágább, minél jobb elhelyezést akarsz a lányodnak! Őszintén szólva kétlem, hogy meg tudnád fizetni a szolgálataimat! Némely bárónak is nem kevés megterhelést jelent! Hogy is lenne erre képes – egy paraszt?!
- Ha így véled, miért mutatod be ilyen készségesen az iskoládat?! – kérdezte csípősen Pim.
- Mert büszke vagyok rá! Bevallom, szívesen dicsekszem! Pedig nem is az enyém az iskola, én csak vezetem! Férjemé az egész!
- Természetesen megelégednék a legszerényebb elhelyezéssel! – mondta alázatosan Ofmózer.

– Az sem parasztnak való! A legszerényebb elhelyezés, az azt jelenti, hogy egy ágy hatágyas szobában, de amellé is jár a teljes ellátás, mert éhen nem halhat, s mert parasztra nem számítottunk, legalacsonyabb rangú növendékeink is dúsgazdag kereskedők lányai, nos, ehhez méltó az étkeztetés is! Persze van, aki ennél is jobbat kap! De lányod is ezt kapná, s ebbe is beletartozik a napi egyszeri húsétel! És még két másik étkezés! A mosónő az ő ruháit is ki kell mossza havonta egyszer, mert tiszta iskola a miénk! A medencehasználatot neki is ugyanúgy meg kell fizetnie, mint a hercegnőknek, mert megköveteljük, hogy ne csak a ruhája, de ő is megtisztuljon legalább havonta! Mindez tehát évi háromszázhatvanöt aranyat jelent, minden napra egy aranyat! Nálam ez a legolcsóbb elhelyezés! Ebben természetesen a tandíj is benne van már. Ennél csak több pénzért tanítanak itt! És az iskolába legalább négy évig szoktak járni nálam!

Ofmózer megkönnyebbülten hallgatta e szavakat.

– Akkor semmi baj! Ha nem is könnyen, de ennyi pénzt még ki tudok fizetni! Évente fizetnék, egyszerre egy évet!

– Ebből az árból úgy becsülöm – gondolta –, hogy még a hercegnői elhelyezésre is futná a varázslónő pénzéből, de hát nem lenne jó feltűnést kelteni!

Feoi néne elcsodálkozott.

– Honnan van ennyi pénzed?!

– Megbocsáss, de nem mindegy az?! Azt mondtad, csak az érdekel, hogy megfizessék a szolgálataidat!

– Ez igaz, bár... Na mindegy! Igazad van, nem tartozik rám!

– És mit tanulhatok itt ezért a sok pénzért? – kérdezte Mirjan.

– Elsősorban arra törekszünk, hogy a lányokból illedelmes, istenfélő, erényes nőket neveljünk, akik uruk hű szolgálói lesznek, ha majd férjhez mennek! Minden nap imával kezdődik, s az egész oktatás során különös gondot fordítunk az imádságok helyes megtanulására! Mindazonáltal ez nem papi iskola, tehát hagyunk elegendő időt játékokra is a növendékeknek, ez szükséges az egészséges testalkat kifejlődéséhez is! Megtanulják ezenkívül azt is, amit egy sokfős háztartásban tudni illendő a háziasszonyoknak, tehát hogy miként kell bánni a személyzettel, megtanítjuk őket hímezni, énekelni, különböző hangszereken játszani...

– Apa, menjünk innen! – szólalt meg Mirjan, Feoi szavába vágva. – Itt csupa hülyeséggel tömnék a fejemet! Itt mindent megtanítanak, ami fölösleges, értelmetlen, és semmi hasznosat nem tanulhatok!

– Mi neked a fölösleges?! Az imák vagy a hangszerek ismerete?! – pirított rá szigorúan Feoi.

– Mindkettő! Ha imát akarok, ott a templom, hogy meghallgassam a papot, hangszereket pedig, legalábbis furulyát, akármelyik kanászlegénytől tanulhatok! Az nem is kerül ennyi pénzbe! Menjünk apus valami olyan iskolába, ami talán nem ilyen előkelő, de ahol tanulhatok írni, olvasni, meg a számokat is megismertetik velem!

– Lehet ám azokat is tanulni nálam, kisasszony! – nézett rá gúnyosan Feoi.

– Nem vagyok kisasszony!

– Nálam minden növendék megszólítása kisasszony, amennyiben nem rendelkezik nemesi címmel! Tehát Mirjan kisasszony, aki akarja, tanulhat ilyesmit is, de csak szabadidejében, nem a kötelező órák rovására! Ami az írást illeti, abból is kötelező valamennyi, mert megköveteljük a mi országos hírű intézményünkben, hogy minden innen kikerülő növendékünk gyorsan, gondolkodás nélkül képes legyen leírni a saját nevét! Úgyhogy nem lesz okod panaszra, meg is bánod majd hamarosan, hogy van írás a világon, mert ennek gyakorlását utálják itt nálam a legjobban a növendékek!

– Úgy igazán olvasni, azt nem lehet itt megtanulni?! – kérdezte Mirjan.

– Dehogynem, mondtam már! Bár nem írnokokat képzünk! Van egy osztály, ahol általában a kereskedők gyermekei tanulnak, ezek szülei általában ragaszkodnak hozzá, hogy lányaik olyan tudásra tegyenek szert, mellyel segíthetik őket a munkában! Ide természetesen nem járnak el a rangosabb csemeték. Itt kevesebb hímzést tanulnak, szigorú a fegyelem, naponta két órán át is kell tanulni a betűket, később a számokkal bánást is, s tanulnak ezenkívül mindenfélét a távoli népek szokásairól is, mert az is kell a kereskedőknek! Tudod mit, igazad is van, odavaló vagy, mint iskolám legkevésebbé nemesi növendéke! Nem is hiszem, hogy jól éreznéd magadat a hercegnők között!

Feoi eme jóslata a későbbiek fényében szinte prófétai jövődölésnek bizonyult.

Miután Ofmózer fizetett, s megtörtént a nagy búcsúzkodás Mirjan és apja meg bátyja között, Feoi felvezette a kislányt a harmadik emeletre, a szobájához.

– Miért megyünk ilyen magasra?! Jobb szeretnék földszintes szobát! – ellenkezett már itt, rögvest az elején is Mirjan.

– Azt el is hiszem, de csak nem gondolod, hogy kijár neked az olyan?! Az a hercegnőknek van fenntartva, mert úgy nem kell olyan sok lépcsőt mászniuk!

– Persze, persze, mert én paraszt vagyok! – morogta rosszkedvűen és sértődötten Mirjan.

– Nem azért, mert te paraszt vagy, hanem mert a hercegnők szülei többet fizettek! Ez nemcsak jóhírű, de igazságos iskola is, legalapvetőbb elvünk tehát, hogy aki többet fizet, kivételesebb elbánásban részesül!

Egy jókora szobába vezette Mirjant, ahol volt már rajta kívül öt másik lány, s ezek közül csak egy volt Mirjan-korú, a többi mind idősebb valamivel nála, sőt, az egyik jóval idősebb, meglehetett tán tizenhat esztendő is, amin Mirjan nem győzött csodálkozni, mert falujában az ilyen korú leányok már férjnél szoktak lenni, sőt, gyakorta már szültek is.

– Bemutatom nektek új társatokat, Mirjan kisasszonyt! Ismerkedjete meg egymással! – mondta Feoi.

Erre sorra bemutatkoztak a szobában levők. Hárman ők is kisasszonyok voltak, tehát nemesi rang nélküliek, de a negyedik egy bárónő, az ötödik pedig éppenséggel hercegnő, úgy hívták, hogy Vallindra. Ő volt a legidősebb.

– Azt hittem a hercegnők lentebb laknak! – csodálkozott Mirjan, ám csöppet sem volt megilletődve a magasrangú szobatárstól.

– Én magam akartam fent lakni, tudd meg, mert itt jobb a levegő, mint a földszinten! Itt csak ennek a három nemtelen pórnak kell a bűzét elviselnem – intett fejével Vallindra a másik három kisasszonyra –, no meg ezek után a tiedét, de a földszinten egész Vuárd mocskát kénytelen volnék belehelni!

– Na hát akkor én mentem is, remélem jól fogtok egymással szórakozni gyerekek! – mosolygott Feoi, s valóban távozott is.

Mirjan kétlette a jó szórakozást. Vallindra szavai éppenséggel nem utaltak holmi barátságos lélekre, annál inkább mérhetetlen gögre.

Odalépett az egyetlen szabad ágyhoz, és kis motyóját, melyben például két váltás ruha volt, letette az ágyra. Ezután leült az ágy szélére, hogy kibontsa, s a bennelevőket rendben elhelyezze az ágya fölötti polcon.

Senki nem szólt egy szót sem, csak nézték őt. Őt és Vallindrát.

– Ki engedte meg neked, hogy leülj?! – csattant fel Vallindra kérdése a háta mögött.

– Tessék?! – fordult meg csodálkozva Mirjan.

Vallindra ott állt előtte, csípőre tett kezekkel.

– Paraszt vagy, komám, ugye?! Le se tagadhatod a ruhádból!

– Nem is tagadom. Nem szokásom a hazudozás.

– Nemcsak paraszt vagy, de még a jó modorról sincs fogalmad! Én hercegnő vagyok, s különben is, már három éve járok ide! Idősebb is vagyok nálad! Hát megengedtem én neked, hogy leülj?! Na, azt mondd meg, megengedtem tán?!

– Nem! – válaszolta nyugodtan Mirjan, bár a lelkében egyre csak növekedett a düh. Mindig is hirtelen haragú volt. S most úgy érezte, semmivel sem szolgált rá erre a kötekedésre. Ő tanulni akart, azért jött ide, nem veszekedni. De ha ez veszekedést akar, hát megkaphatja! Akár még verekedést is! Mirjan, épp mert gyorsan szokott felmérgesedni, meglehetősen gyakran verekedett a falujabeli lányokkal, olykor még fiúkkal is, nem volt hát minden tapasztalat nélkül ezügyben sem. Igaz, Vallindra sokkal nagyobb és erősebb nála, nem kétlette hát, hogy alaposan kikap tőle, ha egy kis hajtépésre kerül sor. De abban is biztos volt, hogy a hercegnőnek is örökre emlékezetes marad ez a nap. S ez a lényeg! Vallindra, tudta ezt jól Mirjan, sokkal inkább érzi majd megverve magát, mint ő, Mirjan, mert az efféle kényeskedő nyafkák soha nem szoktak hozzá, hogy őket püföljék. Hercegnőt mindenki fél megütni, nem mernek visszaütni neki!

– Lehet, hogy már az első pofonnál sírva menekül majd! – gondolta Mirjan. – Azt pedig tőlem könnyen megkaphatja, csak kötekedjék még egy kicsit!

– Na hát, te büdös paraszt, mit gondolsz, miért nem engedtem meg neked, hogy leülj?! – kérdezte Vallindra.

– Mert nem kértem rá engedélyt – válaszolta Mirjan, látszólag angyali szelídséggel, de a pakolgatást abbahagyta, s már azt nézte, hová lenne a legérdemesebb rúgnia.

– Erről van szó! Tudd meg, hogy ebben a szobában én vagyok az úrnő, s tilos bárkinek is leülnie anélkül, hogy erre engedélyt adnék! Tehát álljon fel mindenki!

Rögvest fel is pattant mindenki. Még a bárólány is.

Mindenki. Kivéve Mirjant. Mert ő ülve maradt.

– Nem hallottad, te hitvány?! Egyáltalán, azt hiszed, hogy eltűröm, itt aludj az ágyon?! Mert ha nem látnád, ez ahová a mocskos seggedet letetted, az én ágyam mellett van!

– Nem vagyok vak, látom! – felelte Mirjan. S valóban látta. Nem is olyan ágya volt, mint amilyen Mirjannak jutott, hanem sokkal szélesebb, puhább, tele szép vánkosokkal.

– Hát azt hiszed, megengedem, hogy itt aludj?! Minek toltad ide az ocsmány pofádat, mi?! Vedd tudomásul, hogy te majd ott alszol az ajtó mellett a padlón, mint a kutyák! Az való a parasztoknak! Egyáltalán, mindent meg kell tenned, amit parancsolok! Te vagy a leghitványabb e szobában, te leszel mindenki szolgálja, legfőképpen az én szolgám! Tehát állj fel és takarodj a padlóra, amíg jól van dolgod! Micsoda förtelem, idepofátlankodni az ágyam mellé!

– Ez volt az egyetlen üres ágy! – mondta látszatszerénységgel Mirjan, magában pedig ezt gondolta:

– A lába köze! Igen, az jó lesz! Nemcsak a fiúknak érzékeny az!

Igazság szerint már szinte örült neki, ami mindjárt be fog következni. Nagyon megutálta Vallindrát.

– Az, hogy üres az ágy, nem biztosít jogot neked rá! Azért üres, mert én nem akarom nemtelen korcsok szagát szívni a közelemben!

– Akkor miért nem kértél külön szobát?

– Mert akkor nem volna, aki kiszolgálja! És kérdezned sem szabad az engedélyem nélkül!

– Azt hittem azért üres ez az ágy, mert senki nem akar egy hozzád hasonló beképzelt majom közelében aludni! – mondta Mirjan, azzal felnézett mosolyogva Vallindra arcába.

– Mi... mi... Tessék?! – hüledezett Vallindra, s döbbenetében még hátrált is egy lépést. Nyilván még soha senki nem mert így visszaválaszolni neki.

– Az igaz, hogy paraszt vagyok – mondta Mirjan. – De nem rabszolga! Ráadásul nem is a te parasztod! Ez az én ágyam, itt fogok aludni, s ha nem tetszik, tőlem akár hegyeset is hugyozhatsz kínodban, mert az sem érdekel! A szoba többi lakója tőlem ugrálhat neked, ahogy akarsz, ha gyáva rabszolgalelekkel verték meg őket az istenek, de hogy én csak akkor teszek valamit, ha nekem is úgy tetszik, az biztos, döglök meg, ha ez nem így van! Még a szüleimnek sem mindig engedelmeskedem, hát akkor majd mindjárt neked leszek a bohóc, azt hiszed?! Na és most kotródj előlem, mert elfogod a napfényt, pedig az nem a tiéd, mert a Nap egyformán süt mindenkire, hercegnőre és parasztra, szegényre és gazdagra egyaránt!

Mindenki nemcsak döbbenten, de szinte rémülten meredt Mirjanra. Ilyet mondani Vallindra hercegnőnek! Senki nem kétlette, hogy ennek talán vérontás is lehet a vége.

A legdöbbenetebb éppen Vallindra volt. Valóban hosszú ideig bámult Mirjanra, nem tudható mit gondolt magában, de végül döntött. Óriási pofon csattant Mirjan arcán.

– Azonnal állj fel, és csókold meg a lábamat alázatod jeléül, vagy laposra verlek!

– Jól van, felállok! – felelte Mirjan. – De csak mert magam is felállni akarok! – és valóban felállt. – Ám alázatod helyett egészen mást kapsz! – azzal hirtelen teljes erejéből Vallindra lába közé rúgott. S mert tudta, hogy Vallindra mégiscsak erősebb nála, nem is elégedett meg ezzel, hanem rögvest ezután az összegörnyedő Vallindra arcába is belerúgott, kétszer is, öklével is csépelni kezdte, s rugdosta tovább, kímélet nélkül, ahol csak bírta.

S íme, kiderült, hogy a tizenhat éves, gögös, és Mirjannál jóval erősebb Vallindra egyáltalán nem is gondol visszatámadásra! Valóban úgy volt, ahogy Mirjan sejtette is: még soha elő nem fordult vele, hogy bárki visszaütött volna neki! Ő már sokszor vert életében, de soha nem *verekedett*! Most tehát csak jajgatott és üvöltött, mint akit elevenen nyúznak, és kezével igyekezett védeni a fejét, ennyi telt tőle, nem több.

Jónéhány ütés és rúgás erejéig csak nézték döbbenten a szobatársai az elképesztő jelenetet, végül szinte egyszerre mozdultak, és mind Mirjanra vetették magukat.

– Védjük meg a hercegnőt! – kiáltotta egyikük. És mindenki Mirjant kezdte verni.

– Marhák! Barmok! Hügyagyú állatok! Hát annyira szeretitek?! – kiáltotta Mirjan.

De a nagy kiabálásban talán meg sem hallották a hangját. Nemsokára nem tudott már Vallindrával foglalkozni Mirjan, s így a hercegnő kimenekülhetett karjai közül. Nem is mert a továbbiakban a verekezésbe avatkozni, félrehúzódott a szoba legtávolabbi sarkába, és onnan kiáltozott mindenfélét, gyűlölettől rikácsolóvá vált hangon, bár hangja el- elcsuklott, mert számtalan sebből vérzett, a bordáit ért rúgások miatt nehezen is lélegzett, arca is egy merő vér volt, egy foga ki is tört, ruhái rongyokban lógtak, s haja is jócskán meg lett tépdesve. Mindez Mirjan miatt, pedig nem is volt olyan sokáig kitéve a kis tízéves méregzsák dühének.

Mirjan viszont nehéz helyzetbe került. Nem könnyű feladat négy ember ellen védekezni, pláne, ha mindegyikük nagyobb nála valamivel, bár annyira nagy egy sem volt, mint a hercegnő. Ebben már neki sem volt gyakorlata!

Egyre több ütest kapott. Ám még eközben sem szűnt meg logikusan gondolkodni.

– Ha védekezni kezdek – jutott eszébe – akkor sem hagyják abba! Csakis úgy menekülhetek meg, ha mindegyikük kedvét elveszem attól, hogy a közelemben jöjjön!

Erre pedig csak egyetlen módot látott. Nem szabad egyszerre mindegyikükkel küzdenie, csakis egyszerre egy fővel, még ha emiatt a többiek szabadon férnek is hozzá. Hanem az egyetlen kiválasztottat istenesen helyben kell hagynia!

Így is tett. Kiválasztotta ellenfelei legnagyobbját, belefejelt a gyomrába, nem törődve vele, hogy hátát és oldalát a többiek miként ütik-rúgják. S mert eközben egy földön heverő vázára

lert, felemelte, s ahogy csak bírta, fejbevágta vele támadóját, aki különben épp a bárólány volt. Az elterült a földön, Mirjan azt hitte meghalt, de semmi sajnálatot nem érzett iránta. Később azonban kiderült, hogy nem halt meg, csak elájult.

Elkapták két karját, a harmadik lány pedig eléállt, és az arcába öklözött. Mirjan hiába vergődött, nem bírt szabadulni. Egy hirtelen ötlettel felrántotta mindkét lábát és belerúgott az előtte álló lányba. A váratlan súlynövekedés és lendület egyben fogvatartóitól is megszabadította, s hátrarepült egy székre. A szék összetört alatta.

– Nagyszerű! Most már van fegyverem! – kiáltotta, azzal lehajolt, felemelt egy széklábat, s mint megvadult tigris, ellenfeleire rontott. Ütötte, ahol csak érte őket.

– Segítség! Segítség! – kezdtek azok erre már maguk is kiabálni. Immár nem akarták megverni Mirjant, menekültek ők is előre. De most már késő volt, mert Mirjan, hogy úgy mondjuk, „tűzbe jött”, kergette őket, akinek a közelébe jutott, arra rávágott teljes erejéből, nem nézve, hogy mely testrészét találja el, s bizony még Vallindrának is kijutott a széklábas püfölésből, amikor épp a közelében járt Mirjan. Visított is a hercegnő, mint a szíven szúrt malac!

– Te nem tudsz tisztességesen verekedni, hát nem látod, hogy nekünk nincs fegyverünk?! – kiáltotta az egyik lány.

– Éppen olyan tisztességes vagyok, mint ti, akik négyen támadtok egyre! – kiáltotta vissza Mirjan. – Nesze! Nesze!

Maga sem vette észre, hogy odakint a folyosón már nagy tömeg tolongott eddigre, érdeklődve figyelték a jelenetet. S most Mirjan hirtelen azt érezte, hogy valaki elkapja a karját, kicsavarja belőle a széklábat, s két pofont kever le neki.

– Nyughass már, te veszett állat! – hallotta maga fölött Feoi néni hangját.

– Ők kezdték, nem én! – kiáltotta Mirjan. – Ők, főleg Vallindra! Azt akarta, hogy a földön aludjak és a szolgálja legyek!

– Hát mi mást vártál paraszt létedre?! – ámult Feoi. – A földön alvás kissé túlzás volt az igaz, bár nem is hinném, hogy ezt mondta volna, de az valóban szokás, hogy a fiatalabbak kiszolgálják itt az idősebbeket! S te ráadásul valóban paraszt vagy! Örülj neki, hogy egyáltalán tanulhatsz! Ha megéled, hogy több évet is itt töltesz, egyszer majd téged is kiszolgál esetleg valaki!

– Erre nem vagyok hajlandó! Nem kell, hogy kiszolgáljanak, s én sem szolgállok ki senkit! – és Mirjan kitepte magát Feoi kezéből, a csomagjához szaladt, kiemelt belőle egy kést, amit különben csak az étkezésekhez hozott magával, és hegyével felfelé mereven maga elé tartotta. – Ha valaki meg akar alázni, esküszöm, hogy nem sokáig marad szűz, mert ezt fogom feldugni neki!

– Te megőrültél! – sápadt el Feoi. – Nem vagy eszednél!

– Pedig nagyon is! Én Mirjan vagyok, és nem szoktam meg, hogy kényeskedő úrhatnám ingyenélő majmok parancsolgassanak nekem! Mondtam neki is: ha paraszt vagyok is, nem az ő parasztja!

– Add ide azt a kést! – lépett közelebb hozzá Feoi.

– Jobb, ha nem jössz közelebb, Feoi néni! Nem tréfálok, láthatja a többiek arcán! Nem vagyok hajlandó senkit kiszolgálni! A kést nem adom oda, de elteszem, ha megígéred nekem, hogy nem raksz ilyen hibbantak közé!

– Te vagy a hibbant! – sikoltotta még mindig zokogva Vallindra. – Van neked fogalmad róla, mennyit ér ez a ruha, amit tönkretettél?!

– Majd az apja megfizeti! – nyugtatgatta Feoi.

– Még csak az kéne! Amikor ő kezdte! – kiáltotta Mirjan.

– Fogd be, te eszement boszorkány, hát mióta lehet igaza egy parasztnak egy hercegnővel szemben?! – ordított rá Feoi mérgesen.

– Az igazság nincs ranghoz kötve!

– Az talán nem! De a törvény igen!

– Utálom a törvényeket!

– Én meg téged! Dögölj meg, ne is lássalak! – köpött feléje Vallindra.

S erre így szólt Feoi:

– Igen, azt hiszem ez lesz a legjobb! Nem vagy emberek közé való, te hebrencs hörcsög! Fogalmad sincs a jómodorról! Szigorú büntetést kapsz!

– Én ugyan nem! – intett a késével fenyegetően Mirjan.

– De bizony! Többé nem lakhatsz mások között, külön szobát kapsz, természetesen minden kényelem nélkül, mert azt nem fizették meg a szüleid! Majd ott unatkozatsz eleget!

– Nem engedem bezárni magamat!

– Nem leszel bezárva, de kijönöd, amikor nincs óra, tökéletesen felesleges, mert nem hiszem, hogy bárki is barátkozna egy paraszttal, főleg ezek után! – intett körbe a szobában, s az összevert lányok felé.

– Remélem is, hogy senki nem kötekszik velem, jó is lesz, ha nem szólnak hozzám, mert látom már, hogy itt csupa idióta lakik és tanul, s azok társaságából nem kérek! – azzal Mirjan fogta a motyóját, fejét büszkén felemelte s így szólt:

– Mehetünk máris! – s míg az ajtó felé lépdelt, mint egy hadvezér, még ezt is mondta az öt néma csöndben figyelő lányoknak:

– Ne feledjétek: Én győztem! Mind az ötöt megvertem! Egymagam! Én győztem! Aki kétli, nézzen csak végig Vallindrán! Meg a többiekén! Mert nem én zokogok, hanem ők! Így kötekedjen velem ezentúl bárki is!

Mirjan a nagy épület másik végében kapott szobát. A helyiség feleakkora volt csak, mint a korábbi hatágyas, de mert ebben csak ő egyedül kellett, hogy elférjen, ez azt jelentette, hogy tágasabb körülmények közé került. Ágya kemény fapriccs volt, néhány vánkossal, volt a szobában néhány fapalc is, egy szék, egy nagy asztal, más semmi.

– Nem ajánlom, hogy még egy botrányt kirobbants, mert rosszul jársz! – figyelmeztette őt Feoi.

– Nem lesz semmi baj velem, ha nem kötekednek a többiek! És igenis Vallindra kezdte!

– Ezt én is tudom, de akkor sem verhetsz el egy hercegnőt!

– Ez tévedés, mert látható, hogy mégis megtehettem! Meg is öltem volna, ha nem jössz! Nem tűröm, hogy megalázzanak!

– Ostoba vagy és nem értesz semmit! Nyughass, mert másképp megkeserülöd! Ha reggel az ügyeletes tanár végigjárja kolomppal a folyosókat, akkor az azt jelenti, hogy kelned kell, s

gyülekező a folyosó végi nagy teremben, onnan vonultok az osztályokba! Akkor tudod meg azt is, melyik osztályba kerülsz! Nem ajánlom, hogy elaludj vagy elkéss! És most jó unatkozást!

– Beee! – nyújtotta ki Mirjan a nyelvét a távozó Feoi háta felé. – Akkor is igazam volt, tudom, hogy igazam volt, nekem volt igazam, csak nekem volt igazam, igazam, igazam, igazam! Csakazértis! Úgy ám!

És hogy ne unatkozzék, kése hegyével egy nagy képet karcolt a szoba falára, ami egy emberi fejet ábrázolt, egy hegyesfülű gurgujt, gonosz szemekkel, nagyon hosszú nyelvvel, amit éppen kiölt valakire. A későbbi napokban, amikor már festékeket is szerzett be, ki is színezte. Így nézett ki:

Az iskolában nyolc osztály volt. Egy osztályba átlagosan tizenöt gyerek járt. Másnap reggel, a közös ima után Mirjan azt is megtudta, hogy e nyolc osztályból három van fenntartva azoknak, akik sok írás-olvasást akarnak tanulni, számtant, sőt, emellett még dzsanar nyelvet is. Ez az a három osztály, ahová főleg kereskedőcsemeték járnak.

– Te az elsőbe kerülsz – mondta neki Feoi néni – mert még semmit nem tudsz! Bár nem szívesen raklak oda, mert ott már tizenennyolcan vannak, s nem szeretem, ha tizenötnél többen vannak egy osztályban, az lerontja a tanulás határfokát! Eh! Néha sajnálom, hogy elvállaltalak, látod, mennyi baj van veled!

– És a többi osztályban nem ugyanazt tanulják?

– De, csak a kereskedők osztályaiban van különbség, mert az elsőbe járnak a kezdők, a másodikba a haladók, a harmadikba a legerősebben haladók! Ott vannak különben a legkevesebben is, most éppen tízen, mert sokan nem járják végig az iskolát, hiába, nehéz ám a tudományokat megtanulni! Belőled se nézem ki, hogy képes lennél rá!

– Feoi néni, akkor megoldom a gondodat! Rakj engem kérlek a legerősebben haladók közé! Úgyis ott vannak a legkevesebben!

– Ne legyél már ilyen bolond, hiszen mondtam már, hogy nehéz ám az olvasás és a számtan, s te semmit nem tudsz! Miért akarnál épp a legerősebben haladók közé kerülni?!

– Éppen mert semmit nem tudok! Hiszen aki semmit nem tud, annak kell a legerősebben haladnia, ezt még te is tudhatnád!

Feoi néni olyan döbbenten meredt Mirjanra, hogy pillanatokig még lélegezni is elfelejtett. Majd ezt mondta:

– Beképzelt majom! Igen, te vagy a beképzelt majom, nem Vallindra hercegnő! De ha ezt akarod, legyen! Elmegy majd a kedved tőle úgyis hamar!

Így Mirjan rögtön a harmadik osztályban kezdte a tanulmányait. Mondhatni, a végzősök között.

És nem ment el a kedve. Vagy három napig ugyan nem sokat értett abból, ami az osztályban folyt, de aztán minden megvilágosodott előtte.

– Aha, hiszen az olvasás csak annyit jelent, hogy ha ilyen vagy olyan kis képecskét látok ezekből, amiket betűknek neveznek, akkor a megfelelő hangot ejtsem ki! Hiszen ez nem is olyan nehéz, nincs ebben semmi különös! Ez igazán nem boszorkányság!

És ezután már nagyon gyorsan ment neki az olvasástanulás. Mindössze két héttel azután, hogy az iskolába került már bármit el tudott olvasni, igaz, egyelőre még lassan, és a hosszabb szavaknak néha kétszer is neki kellett rugaszkodnia. Eddigre azonban teljesítette azt a követelményt is, melyet a többi osztályok tanulóinak is kiszabtak: megtanulta leírni a nevét.

Két hónappal azután pedig, hogy az iskolába érkezett, már ő volt az osztály leggyorsabban olvasó diákja, felolvasni is ő tudott a legszebben, mert nem kellett már külön-külön törődnie az egyes betűk felismerésével, s így a szép hangsúlyozásra tudott figyelni. Az írás ugyan lassabban ment neki, de hát ez mindenkinél így volt. De az sem okozott neki különösebb gondot.

A számokkal sokáig nem barátkozott meg. Őszintén szólva, unalmasnak tartotta őket. Nullától kilencig gyorsan megjegyezte őket, az sem okozott gondot neki, hogy bármilyen nagy számot leírjon, de ami a számokkal való műveletvégzést illeti, ennek tanulását elhanyagolta, amíg olvasni tanult. Az olvasást szerette, mert tudta, ha azt elsajátítja, akkor érdekes, szép történeteket olvashat el. De a számok ismeretéből nem számíthat ilyesféle haszonra!

A számtant egy idős, ősz hajú nő tanította nekik, aki rabszolga volt, ez látszott azon, hogy fagyűrűt viselt a gyűrűsujján. Valamikor régen írnofeleség volt, de aztán valahogyan valakik elrabolták, s eladták rabszolgának. Még szerencséje volt, hogy ide került, mert itt jól bántak vele. Igaz viszont, hogy nagy tekintélye nem volt, mert minden gyermek tudta, hogy akkor sem verheti meg őket, ha nem csinálják meg a leckét és nem tanulnak, hiszen szabad emberek rabszolga nem emelhet kezét, azonnal meg is ölnék, ha ilyet tenne!

Egyik órán a nő, akit különben úgy hívtak, hogy Zieti, így szólt hozzájuk:

– Nagyon szomorú vagyok, hogy így elhanyagoljátok a tanulást! Pedig ennek súlyos következményei lesznek! Én ugyan senkit meg nem büntethetek, de a számok megbosszulják magukat! Egy kereskedő, az nem teheti meg, hogy ne ismerje a számokat! És olvasni tudni, azt lehet rosszul. Ha valaki dzsanarul vagy más nyelven tud rosszul, abból is csak haszna lehet, bár nem annyi, mint ha jól tudja a nyelvet. De aki a számokat rosszul tudja – az inkább egyáltalán ne ismerje őket! Mert ha azt hiszi, hogy jól ismeri őket, tévedhet egy műveletben, s ráadásul azt sem tudja, hogy téved, azt hiszi jó eredmény jött ki neki! S így bárki becsaphatja, azt sem tudja mennyit fizetett és mennyi pénze van, mennyi a haszna, mennyi árut kell rendelnie! A nyelv az egyetlen, amit rosszul tudni is érdemes – a számtan viszont éppen az a tantárgy, amit egyedül csak kiválóan érdemes tudni!

– De olyan nehéz! – kiáltott fel az egyik lány.

– Van egy nagyon egyszerű módszer arra, miként lehet jól megtanulni e tudományt – válaszolta nyugodtan Zieti.

– Mi az?! – kérdezték többen is reménykedően.

– Egyszerűen csak rengeteg sok példát kell megoldani egymás után! Naponta több tucatnyit! Akkor olyan gyakorlatot szerez vele az ember, hogy a számok ismerete készségi szinten erősödik meg benne!

– Ó! – vágtak csalódott arcot a növendékek.

– Sajnálom, de ez a tudomány is olyan, mint a többi: csak akkor tanulódik, ha tanulják! És ne is higgyétek, hogy valami különlegesen sokat kell megtanulnotok! Még amit én tudok, annak is csak egy kis részét tanítom nektek, csak az összeadást, kivonást, szorzást, osztást, és például az ötödik műveletről, a hatványozásról nem is beszélek nektek! Pedig mi még az én tudásom is az igazi mesterekéhez képest! Valójában, ha komolyan vennétek a tanulást, mindez egyetlen hónap alatt is meg lehetne tanulni, elég nagyok vagytok hozzá!

A diákok csak fintorogtak, a körmüket rágták, vakaródtak, vagy lehajtották a fejüket, s a világért sem néztek volna Zieti arcába.

– Ez nem igaz! – jelentette ki végül bátran egyikük. – Ha ez így volna, az iskola sem tartana ennyi évig!

– Az iskola azért ilyen hosszú, mert aki több időt tölt itt, az többet fizet Feoi néninek! – szólalt meg Zieti helyett önmaga számára is váratlanul Mirjan.

– Tessék?! – vágott csodálkozó képet a lány. – Te talán elhiszed azt, hogy már egyetlen hónap alatt is meg lehet tanulni a számtant, éppen a számtant, ami a legnehezebb?!

– Miért ne? – vonogatta a vállát Mirjan.

– Akkor már te is tudnád, mert már több mint egy hónapja jársz ide!

– Igaz, de nem érdekelt annyira eddig, fontosabb volt a számomra az olvasás meg az írás! Különb, aki nem tud olvasni, az a számtant sem tanulhatja meg, mert annyit már a számtanból is tudok, hogy ezt lássam! Mindenképpen az olvasással kellett kezdenem!

– Na látod, te tényleg gyorsan tanultál meg olvasni, de a számtan, az nehezebb annál, s még az olvasáshoz is kellett neked bő két hónap, pedig te tényleg gyorsan tanultál meg olvasni!

– Na és ha a számtan könnyebb?! – kérdezte Mirjan.

– Hogy éppen az?! Lehetetlen! – felelte szilárd meggyőződéssel a lány, s a többi diák is osztozhatott e vélekedésében, mert hangosan kacagtak.

Zieti, a tanárnő, nem szólt bele. Nem volt újdonság a számára, hogy beszélgetnek az óráján, ráadásul úgy vélte, talán hasznára is válik ez a tantárgyának. Bár számára is meglepő volt, hogy valaki a diákok közül osztja a vélekedését!

– Pedig a számtan biztos könnyebb, mint például a nyelvtanulás, mert itt nincsenek kivételek, csak néhány szabály, amit ismerni kell, és kész! – ellenkezett Mirjan. Azzal megkérdezte Zietitől:

– Tényleg van olyan művelet, amit nem is tanítasz nekünk?

– Igen, a hatványozás!

– Na hát, azt én tudni akarom, mert én akarok a legokosabb lenni!

– Éppen ő! A paraszt! Beképzelt, hülye picse! – suttogta egy lány a másiknak, de Mirjan meghallotta. Sebesen hátrafordult, átnyúlt a pad fölött, és úgy megrántotta a copfját, hogy a lány beleverte az orrát a padba, el is eredt a vér belőle, és ordított.

– Ezt megérdemelted, mert azt hitted, hogy süket vagyok! Ráadásul hazudtál is, mert egyedül abban van igazad, hogy paraszt vagyok! De nem vagyok beképzelt, mert máris okosabb vagyok nálatok, lusta csöcselék! Úgy jöttem ide, hogy semmit nem tudtam, ti meg állítólag az erősen haladók vagytok! Pfuj, milyen lehet az az osztály, amelyik nem halad ilyen erősen! Hiszen máris jobban olvasok, mint bárki! Tehát igazán minden lehetek, éppen csak hülye nem! És nemcsak picsából állok, van például fejem is, nem is akármilyen! – azzal Zietéhez fordult.

– Zieti néni, mit gondolsz, ha valaki megold mondjuk ezer példát, az már utána jól tudja, amit kell, és azt a hatványozás nevű dolgot?

– Igen, bár jobb lenne azért inkább háromezer példa erre! Nem a tanulás miatt, mert megtanulni sokkal kevesebből is meg lehet, de azért, hogy később akkor se felejtse el a megtanultakat, ha hosszú ideig nem gyakorolja!

– Helyes, legyen akkor háromezer példa! Láttam nálad egy nagy könyvet, mindig abból adod ki nekünk a példákat – van abban háromezer belőle?

– Van, több is, de a hatványozás nincs benne.

– Jó, akkor megkérlek add kölcsön a könyvedet, és szerezz nekem a hatványozásról is példákat! Megoldok belőlük legalább háromezret!

– Ez még így sem fog sikerülni egy hónapon belül! – gonoszkodott vele az egyik lány.

– De előbb tanulom meg, mint ti! És sikerülhet is egy hónap alatt, mert más sem kell hozzá, csak hogy naponta mindössze száz feladatot megoldjak, s így máris kész az egész mondjuk harminc nap alatt!

– Persze, a hatványozással együtt, mi?!

– Ha arról is lesznek példák, azzal együtt! Aki nem hiszi, csinálja utánam!

De nem akadt önként jelentkező.

– Száz példa egy nap alatt! Borzalmas! – kiáltotta a padtársa.

– Ugyan miért?! Óránként ha csak tíz feladatot oldok meg, akkor sem kell napi tíz óránál többet tanulnom!

– És az olvasás? Az írás?!

– Azokat már úgyis tudom, sőt, a példák megoldásához is kell írnom, még ha főleg számokat is!

– És az éneklés? Hímzés? A tánc?

– Ez a hónap tanulásra lesz szánva, nem játékra! Később annál könnyebb lesz nekem! Röhögök majd eleget rajtatok, lusta disznók, amíg izzadtok, mert én már mindent tudni fogok, amit ti nem, még többet is!

– Az imák?

– Ráérnek! És sosem érdekeltek igazán! Nem papnak készülök!

– Szégyentelen! Megharagszanak rád az istenek!

– Dehogy, megbocsátanak inkább! Hiszen ez a dolguk! A papok is mindig azt mondják, hogy az istenek kegyesek! Megkapom a könyvet? – kérdezte Zietitől.

– Kölcsönadom! – bólintott a tanárnő. – De vigyázz rá, mert nagyon nagy érték!

– Mit tanulsz majd egy hónap múlva, ha ez sikerülne neked? – kérdezte a padtársa. – Itthagyd az iskolát?

– Ugyan már! Akkor jön majd például a dzsanar nyelv! Az biztos tovább tart majd! Bár biztos vagyok benne, hogy azzal is előbb végzek, mint bárki más! Nem lenne rossz egy másik nyelv megtanulása sem, kár, hogy itt nem oktatnak csupán dzsanart!

– Én tudok tlapantluaiul... – jegyezte meg csendesen Zieti, de egyelőre nem biztatta semmivel a kislányt. Nagyon kíváncsi volt, betartja-e Mirjan a szavát. Vagy csak megint heveskedik, s lelohad a lelkesedése?!

És Mirjan betartotta a szavát. Egy hónap múlva mind a négy alapl műveletet megismerte, sőt a hatványozást is, bár erről kissé csalódottan nyilatkozott:

– Azt hittem, ez valami különlegesség lesz, aztán kiderül, hogy semmi más csak a szorzás meg többszörözése!

Annak ellenére tanulta meg mindezt Mirjan egy hónap alatt, hogy közben még igazi barátnőre is tett szert.

Ami éppenséggel nem volt könnyű, mert Mirjant senki nem szerette. Az volt a vélemény róla, hogy beképzelt, gőgös, mindenképpen túl büszke paraszt létére, képtelen az alkalmazkodásra, ráadásul őrült is. Ez utóbbi miatt, meg mert nyilván jól tud verekedni, hisz ezt be is bizonyította már, jobb nem is szólni hozzá!

Mirjan ezt nem nagyon bánta. Ő sem igen bízott az itteniekben, nem volt olyan az első napja, hogy kellemetes érzésekkel teljen el irántuk! S úgy vélte, ha nem foglalkoznak vele, ha nincs szobátársa sem, annál jobb, több ideje és nyugalma marad tanulásra!

– Varázsló ugyan nem vagyok, bármit képzeljen is anyám, de okos ember azért mégis lehetek!
– mondogatta magának.

S mert a többiektől nem sok jót várt, s mert azt is látta, hogy milyen gyorsan tanul azokhoz képest, kezdte megvetni őket, s nem is igyekezett, hogy megkedveltesse magát velük. Sőt, nem is sok idő múltán már élvezte, ha bosszanthatja őket, persze nem olyan közönséges módon, ahogy azok egymást, hanem ha minden lehető alkalommal az orruk alá dörgölheti a saját kiválóságát!

Persze hogy senki nem szerette őt! Ezek után!

Mert ez egy önerősítő körfolyamat volt. Első napján igyekeztek őt megalázni és megverni, s bár ez nem sikerült, de Mirjan nem feledte, és nem bízott bennük, nem szerette a többieket. Gyanakodott, bizalmatlan volt, ezt azok észrevették, s gőgösségnek magyarázták, még tartózkodóbbá váltak vele szemben. Mirjan ezt is észlelte, megerősítve látta saját gyanúit, hogy itt csupa rohadék tanul, akik őt kirekesztik, s mert magát sokra becsülte, e különbségtételt úgy fogadta csak el, hogy ha ő az okos és ő nem kell ezeknek, akkor azok a hülyék! Ha ő a jó, s ő nem kell nekik, akkor azok a rosszak!

S természetesen minél inkább megalázta a tanulókat Mirjan a saját kiváló képességeinek a megmutatásával, annál jobban utálták azok Mirjant. De Mirjan is annál inkább gőgösködött előttük, s kérkedett a tudásával...

Nem akadt senki, aki barátkozni akart volna Mirjannal, de Mirjan sem akart senkivel sem közelebbi kapcsolatot létesíteni, még csak beszélgetni sem.

Persze más dolgokért is megszólták Mirjant a lányok.

A földszinti úszómedencét például, amikor nem volt tanítás, bárki használhatta. Mirjan szeretett fürdeni, gyakran élt is a lehetőséggel. S első alkalommal, amikor odament, majdnem a röhögögörcs tört rá. Mert azt látta, hogy ott a fürdés úgy megy, hogy a lányok hosszú, bokáig érő ruhában, afféle köpenyben sétálgatnak a medencében lassan, méltóságteljesen!

– Hé, mi megy itt, összetévesztitek a fürdőt a táncparkettel?! – nevette el magát teli torokból, aztán csak leült a medence szélére, és verte a térdét jókedvében.

Azok csak néztek rá, és azt sem értették, hogy mi lelte, mi baja.

Mirjan nem vesztegette magyarázatokra az időt. Rajta is volt egy köpeny, ledobta magáról, aztán ahogy volt, egy szál bugyiban s felül egy vászontrikóban pompás fejest ugrott a vízbe, néhány métert a víz alatt úszott, majd a felszínre bukkant, s alig pár karcsapással máris áttempózta a medencét. Ki sem lépett a szélére, máris fordult vissza, s megtette még vagy ötször oda-vissza az egész távot. Kiválóan úszott, még a falujában tanult meg úszni anyjától. Volt egy nagy tó a közelükben, s kedvenc szórakozásai közé tartozott a benne úszkálás a többi falusi gyerekkel. Anyja óvta is nemegyszer, mert a gurgujok is elbóklásztak néha egészen odáig a mocsárból, s bár olyan eset még nem fordult elő, hogy gyerekeket öltek volna, mégis

féltette egy szem lányát. Mert ha meghal, vízbe fül, ugyan miként lesz varázslóvá?! De Mirjannak persze hiába beszélt...

Most hát Mirjan úszkált, mint egy hal, néha kilépett a medenceszélre, de csak azért, hogy óriási fröcsköléssel fejeseket ugorjon. A többiek meg csak nézték.

– Pfuj, micsoda illetlenség! – fintorgott Vallindra.

– Meglátszik, hogy paraszt! – köpött egyet Mirjan felé egy másik lány, szintén hercegnő, de ügyelt rá, hogy rövid legyen a köpése, mert nem akart verekedni Mirjannal. Még kitelik tőle és vízbe fojtja! Különb is, azt jól látták, hogy bár Mirjanon csak egy bugyi van és a trikó, a derekán mégis bőrvet hord, rajta egy nagy késsel. Mert igazság szerint Mirjan jobban megijedt attól az első naptól, mint magának is be merte volna vallani, kissé rájött az üldözési mánia, s bár már senkinek eszébe nem jutott, hogy parancsoljon neki vagy megverje, állandóan késsel mászkált mindenhová, bár legtöbbször rejtve viselte, ruhája alatt. De most az uszodában nem volt hová elrejtene. Meg kell jegyeznünk azt is, hogy bár arról fogalma sem volt, miként kell a kést egy késpárbajban használni, egyvalamihez jól értett a késsel kapcsolatban: kiválóan dobott célba vele! Szükség esetén nem is lett volna tehát olyan haszontalan e fegyver a kezében. Ezt egy kanászlegénytől tanulta meg, aki híres volt róla, hogy húsz lépésről is eltalál egy szaladó tyúkot a késével úgy, hogy a kés a tyúk fejébe áll bele, rögvest megölve így azt. Mirjan pedig sosem bírta elviselni, ha valaki valamiben kiválóbb nála, tehát amint egyszer a saját szemével látta ezt, addig kezdett gyakorolni, míg neki magának is sikerült ilyen tökélyre vinnie a késhajítást. Rögvest az emlékezetes első nap után kiment a piacra, és vásárolt magának nem is egy kést: két kicsit, vékonyat, amiket jobb és bal alkarjára szíjazott, s egy pompás nagyot, jó tizenöt centis pengével, borotvaéleset, elefántcsont markolattal, ez volt most a derekán, s tudta, mert megvizsgálta, hogy jó a súlyelosztása, kiválóan lehet hajítani.

Most, hogy a többiek mind őt nézték és ócsárolták, ezt kérdezte:

– Most meg mi bajotok van?! Nem arra való tán a víz, hogy fürödjünk?!

– Persze, de fürdőruhában! – válaszolta Vallindra.

– Hát nem abban vagyok? – nézett végig magán Mirjan. – Mert odahaza akárhányszor pucéran fürödtem a tóban, a ti tiszteletetekre öltöttem ünneplőbe még most is, hogy az uszodában vagyok!

– Illedelmes nő nem mutogatja a testét! – közölte ellentmondást nem tűrő hangon valaki, akit még nem ismert Mirjan.

– Pedig ilyen hosszú ruhában sosem tisztultok meg, mert a kosz nem bír eltávozni a bőrtöktől, ott marad a bőrtök és a ruha között!

– Faragatlan tuskó! Nemcsak tisztaság van a világon, de illem is! – mondta Vallindra.

– És melyik a fontosabb? – kérdezte Mirjan.

– Természetesen az illem!

– Nekem erről egészen más a véleményem! Ráadásul fiúk úgyszólván itt! S még ha volnának sem érdekelnének! Nem akarok trágyadomboként szaglani az illem miatt!

– Legalább ne ugrálj, úrinő nem tesz ilyesmit!

– De hát ti mondtátok, hogy paraszt vagyok! Különb is szórakoztat! – és Mirjan természetesen továbbra is úgy fürdött és ugrált, ahogy neki tetszett.

Azon a napon, amikor barátnőhöz jutott, szintén az uszodát látogatta meg, úgy alkonyattájt, amikor már semelyik osztálynak sem volt tanítás.

Alig ért az uszoda közelébe, amikor hangos jajgatást hallott odabentről, meg nevetgélést, beszélgetést, csevejt, jelezve, hogy most is, mint általában, sok növendék van ott, a víz örömet élvezni. Mirjan kíváncsi lány volt, nem habozott hát bemenni, hogy megnézzze, mi a jajgatás oka, úgysí épp odatartott.

Amint belépett, a következőt láthatta:

Vallindra hercegnő a medence szélén guggolt. Előtte egy Mirjannál idősebb, de Vallindránál fiatalabb lány feküdt a hátán, anyaszült meztelenül, két lába terpeszbe téve, két karja is kitarva, és mindegyik végtagján két-két lány ült. A szerencsétlen tehát moccanni sem tudott. A feje mellett is egy-egy nő guggolt mindkét oldalon, Vallindrát nem számolva, s ezek a lány arcához egy-egy kést szorítottak, egy-egy másik kést pedig a szeme fölé emeltek, hogy a kés hegye csak hajszálnyival legyen a lány szemgolyója fölött.

– Így ni! Jól van, lányok! – vezényelte Vallindra. – Most már nem mozdulhat, és a fejét se mozgathatja jobbra-balra, mert megszúrják a kések, fel sem emelheti, mert megvakul! S akkor kezdődhet a civilizálás! Most megmutatom nektek, miként kell egy gurgujból troggot csinálni! Ne félj te undok bélféreg, nem ölünk meg, még csak meg sem vakítunk, csak ne kapkodd a fejedet! Mindössze kitépkedem a füledről a szórt, aztán kissé kerekre szabom az alakját, hogy ne legyen olyan hegyes!

– Ne, ne, kérlek, könyörüljetek! Hiszen semmit sem vétettem ellenetek!

– Ne rikácsolj, hiszen könyörületes vagyok! Méghozzá duplán! Először, mert a műtét előtt levetkőztettelek, hogy a füledből a vér össze ne fröcsköljön a ruhádat, aztán meg mert az ajkadat nem vágom józan méretűre! De ha sokat pofázol, azt is megkaphatod! Tehát kussba légy, nem akarom, hogy idecsődíts valakit a jajgatásoddal!

– Engem máris idecsődített! – hallott Vallindra egy ismerős hangot, s amikor megfordult, Mirjant pillantotta meg, mintegy öt lépésnyi távolságból.

– Te rohadt boszorkány, mindig a legrosszabbkor látlak!

– Furcsa dolog az élet, Vallindra! Ami az egyiknek rossz, az a másiknak jó! Mint például ennek a lánynak is itt ni! – mutatott a kínzáshoz előkészített lányra. Ekkor vették észre, hogy Mirjan kezében bizony ott pompázik az óriási kés, igen, már nem a derekán van, hanem a kezében! És senki nem kételkedett benne, hogy merné is használni.

– Hogy hívnak? – kérdezte Mirjan.

– Csividszi vagyok, úrnőm! – válaszolta azonnal a lány. Mirjan még soha nem látta őt.

– Azonnal engedjétek el! – parancsolta a lányoknak Mirjan. Hárman máris felugráltak Csividszi végtagjairól, de a többiek nem mozdultak.

– Elment végleg az eszed, Mirjan?! Hiszen ez csak egy gurguj! – dühösködött Vallindra.

– Gurguj, de nem „csak” gurguj! Ő is ugyanolyan ember, mint te, Vallindra!

– Még hogy ugyanolyan! Én trogg vagyok, sőt: trogg hercegnő!

– Fogadj meg egy jótanácsot tőlem, Vallindra, és titkold el, hogy hercegnő vagy, másképp a többi hercegnő szégyelli majd, hogy veled egy rangba tartozik!

– Ezt a vérforraló pimaszságot!

– Pimasz vagyok vagy sem, de nem tűröm, hogy bántsod a gyöngébbet! Sőt, még ahhoz is gyáva vagy, mert megint sokan támadtok egyre!

– Nem vagyok gyáva, csak nem akartam, hogy a többiek kimaradjanak a mulatságból! Különben is: megverni, azt tudnám egyedül, de én megmúteni akartam, hogy emberi külseje legyen!

– Nekem így sokkal jobban tetszik, és neki sincs hozzá kedve! Utoljára mondom, Vallindra: azonnal engedd el! És ti is! – intett a többieknek. – Mert ha háromig számolok és ez meg nem történik, belédhajítom ezt a kést, Vallindra! A szívedbe! Ez olyan biztos, mint a halál!

– Akkor meghalsz, mert nekünk is vannak késeink, és te fegyvertelen leszel!

– De te is meghalsz, Vallindra, s az, hogy én meghalok-e, nem nagyon érdekel, hiszen tudjátok, hogy örült vagyok! Ráadásul így a te hercegnői életed elpusztul egy parasztért! Hát megéri ez neked, Vallindra?! És még csak nem is ez az egyetlen kés! – és kirántott egy másikat is. Ez ugyan jóval kisebb volt, ez volt az egyik, amit az alkarjára szíjazva hordott, de így is félelmetes volt a két késsel.

– Nem hiszem, hogy megteszed!

– Egy!

– Lányok, ne engedjünk a zsarolásának! Nekünk több késünk van! És tudd meg Mirjan, ha...

– Kettő!

– ...ha bármit teszel, megölöm a gurgujodat! – és Vallindra Csividzsi szíve fölé helyezte a kését.

– Megölheted. Ez még jobb lesz, Vallindra! Akkor már nem is egy trogg parasztért, de egy gurgujért pusztulsz el!

– Úgysem mersz megölni!

– De. Előbb azonban megpróbálom megmenteni a lányt.

– Azt ugyan soha!

– Három! – jelentette ki Mirjan, azzal máris elhajította a kisebbik kést, s az megállt Vallindra kést markoló csuklójában. Az persze azonnal elengedte a saját kését, kezéből dőlni kezdett a vér, vörösre festve Csividzsi hasát, Mirjan pedig megindult feléjük, s íme, mintha csak valóban boszorkány volna, még mindig két kés volt nála, egy kicsi és egy nagy!

– Akar még valaki ellenkezni velem?! Mert egy rossz szó, és a következő kés! valakinek a szívébe repül!

A többi lány hanyatt-homlok menekült, még késeiket is ott hagyták. Mirjan gondosan felszedte őket. Vallindra még mindig üvöltött, kezéből merőlegesen messzire kiállt a kés, mert befűrödött két csont közé.

– Te állat, te tényleg örült vagy, tönkretetted a kezemet!

– Tényleg? Mutasd csak! – hajolt közelebb Mirjan, majd hirtelen megragadta a kést, és kirántotta.

– Elnézést, de ez az enyém!

Vallindra megint üvöltött, majd elszaladt, hogy valakivel bekötöztesse magát.

– Menjünk innen! – javasolta Mirjan, és Csividzsi bólintott. Beugrott a medencébe, hogy lemossa Vallindra vérének magáról, aztán magára kanyarította a köpenyét, s máris fürgén lépdelt Mirjan nyomában. S mint kiderült, szobája éppen Mirjané mellett volt.

– Hogyhogy én eddig nem vettelek észre?! – csodálkozott Mirjan.

– Ma érkeztem! És senki nem akart egy gurguj mellett lakni, tudod. Egy évet már jártam ide korábban, s most érkeztem meg a második évre, és eddig is sokat gonoszkodtak velem a lányok, de ilyesmit még soha nem akartak tenni. Nagyon köszönöm, hogy megmentettél!

– Á, semmiség, mindig örömmel tölt el, ha felbosszanthatom Vallindra hercegnőt! De most jobb, ha a szobádba mész, később szívesen beszélgetek veled, de most úgy sejtem hamarosan látogatót kapok!

Igaza is lett. Mert az ügynek ezzel természetesen korántsem volt vége. Mirjan csöppet sem csodálkozott, amikor néhány perc múlva Feoi néni tört rá, és se szó – se beszéd, rögvest két nagy pofont kevert le neki.

Erre Mirjan egyszerűen belerúgott Feoi nénibe.

– Mit merészelsz, te rusnya kölyök?! – kiáltotta az iskola vezetőnöje.

– Utálok az igazságtalanságot, s eltérni se vagyok hajlandó! Sejttem, hogy miért jöttél, de tudd meg, hogy megint nem én vagyok a hibás, mert Vallindra le akarta vágni Csividszi fülét!

– Akkor is! Egyáltalán semmi nem jogosít fel rá, hogy kezét merj emelni egy hercegnőre!

– Nem illetttem őt a kezemmel!

– Annál rosszabb! Késsel! Huh! Borzalmas! Nagyon megsebezted őt, még az sem biztos, hogy nem marad élete végéig nyomorék, és egyáltalán, meg is ölhetted volna!

– Valóban megölhettem volna, s meg is ölöm, ha ő megöli Csividszit!

– Nem erről beszélek te átkozott pokolfajzat, hanem véletlenül a szívébe is találhattál volna a késsel!

– Véletlenül, azt nem! Kizárólag szándékosan! Húsz lépésről is eltalálom egy tyúk fejét, még akkor is, ha szalad! Tudod Feoi néni, ez is, mint minden tudomány és mesterség, kizárólag gyakorlás kérdése! Ráadásul nekem nagyon jó mesterem volt, a Serte kanász, aki...

– Elég! Nem érdekelnek a paraszti kapcsolataid! Indíts, gyerünk, azonnal állj sarokba! Ott fogsz állni egész éjjel és holnap is egész nap! És ha Vallindra keze nem jön rendbe, elkészülhetsz a legrosszabbakra, mert megkötözve viszlek a szülei elé!

– Aha, szóval Feoi néni most önmagát akarja megbüntetni! Mert akkor itt kell ülnöd egész nap velem egy szobában, hogy ellenőrizd, a sarokban állok-e!

– Itt is fogok ülni! – és Feoi belökte a sarokba Mirjant.

Mirjan engedelmesen beállt a sarokba.

– Hol vannak a késeid?! Azonnal add elő őket! – szólt néhány perc múlva Feoi.

– Azokat ugyan soha meg nem találod!

– Nem is keresem őket, add elő magad!

– Majd ha olyan bolond lennék, mint aki biztat! Akkor mivel védem meg magamat a többiektől, s miként védek meg másokat?!

– Nem te vagy az igazság lovagja, hiszen kicsi vagy és nő is vagy! Bízd ezt másokra! Tudod mit kellett volna tenned?! Elszaladni és szólni nekem! Akkor, igen, akkor jót cselekedtél volna! De nem így!

– Hogyne, milyen jó is lett volna, képzelem, el sem hitted volna, hogy ilyet akar tenni egy hercegnő, s mire nagy nehezen mégis méltóztatsz elvándorolni a fürdőhöz, addigra már Vallindra levágta volna Csividzsi mindkét fülét, talán az ajkát is!

– Az ajkát nem akarta!

– Aha, tehát bevallotta, hogy mire készült! És a fülét szabad tán?!

– Azt sem akarta teljesen levágni!

– Naná, csak megnyomorítani! Az is fájt volna! És nekem nagyon tetszik Csividzsi füle! Olyan helyes, jópofa, és olyan aranyosan tudja mozgatni oldalra meg fel és le!

– Minden gurguj undok szőrösfülű!

– Én is ezt hittem eddig, de most látom, hogy ez sem igaz, mert nem szőrös ám a füle, egyedül csak legfelül van egy kis pamacs, és az is nagyon aranyos! Ha ennyire véded Vallindrát, kedvem volna, hogy kissé megfarigcsálja a te füledet is! Majd akkor rájönne, hogy milyen kedves leány is Vallindra! Utálom Vallindrát, de most már téged is Feoi néni, mert állandóan csak azt a taknyos beképzelt majmot véded pusztán mert egy hercegnő szarta a világra, és...

– Elhallgass! Borzasztóan beszélsz, ocsmány vagy, igazi tuskó paraszt, hitvány cenk!

– Nekem mindegy. De azt nem szeretem, ha bántják a gyöngébbet!

– Add ide a késeidet!

– Soha! Különben is mindegy, mert akármikor vehetek másikat! Na és most én kijövök a sarokból, mert...

– Azt szeretném én látni!

– Nagyszerű, örvendek, hogy örömet okozhatsz neked! – és Mirjan valóban kijött a sarokból.

– Tudod, Feoi néni, már nem is haragszom rád! Lehet, hogy nem tehetsz róla, hogy ilyen ostobának neveltek gyerekkorodban, és mindig behúzod füled-farkad a meg nem érdemelt rang előtt! De én a te ostobaságod miatt nem vagyok hajlandó igazságtalanságot elszenvedni, márpedig akárhogy gondolkodom is a dolgon, mindig csak arra a következtetésre jutok, hogy nekem volt igazam, és Vallindra csak azt kapta, amit megérdemelt, s különben is figyelmeztettem előre, tanúm erre minden lány! Tégy velem, amit akarsz, de sarokba nem állok, és ha megversz, védekezni fogok! Igazán gondolhatnál arra, hogy talán értékesebb ember vagyok, mint Vallindra, hisz én vagyok iskolád legjobb tanulója és nem ő, akkor meg lehet, hogy az erkölcsi érzék is, amiről oly sokat prédikáltok imaórán, nálam fejlettebb és nem nála! És csak ne védj annyira a hercegnőket, mert te is csak Feoi *kisasszony* vagy, neked sincs nemességed!

Feoi elképedve nézte Mirjant, majd hirtelen elnevette magát.

– Bámulatos a szemtelenséged! Aki ennyire pimasz, az már szinte tiszteletet érdemel! Idefigyelj Mirjan, azt látom, hogy sokkal értelmesebb vagy, mint bárki a korosztályodból. Őszinte leszek hozzád: én sem rajongok a hercegnőkért! De fogd már fel végre, hogy *belőlük élek*! Fogalmad sincs róla, hogy mibe kerül egy ilyen iskola fenntartása! Ne csak azt nézd, hogy milyen sok pénzt fizetett nekem apád, meg még ennél is többet fizetnek a nemesi szülők, de rengetegbe kerül a személyzet, az élelmezés, s minden más is, ráadásul hatalmas adót követel tőlem a király! Ahhoz, hogy ide adják be a gyermekeiket a gazdagok, kell, hogy itt ők ne unatkozzanak, ezért is hívok meg gyakran színészeket, regösöket, énekmondókat, mutatványosokat előadásra, s azok sem olcsóak! Nem tehetem ellenségemmé a nemeseket, mert akkor vége az üzletnek, de talán még az életemnek is! Érted már, hogy akármennyire igazad van is, nem adhatok igazat neked?! Nekem drága az életem, de ha az megmarad is, a vagyonomat, s az iskolámat sem akarom elveszíteni! Nem érdekel, ha akármilyen gyávának tartasz is, de én nem vagyok egy örök lázadó, mint te, és bár nehezemre esik ezt mondani,

mert talán fősvény és kapzsi is vagyok, de ha még egyetlenegy botrány is lesz körülöttem, kicsaplak az iskolából, mert nem érsz nekem annyit, amennyit árthatsz!

– Hát egyáltalán nem érdekel téged az igazság?!

– De igen. Ám mert most őszinte vagyok, közlöm veled, hogy ennél is jobban érdekel a pénz, mert a piacon nem igazságot kérnek tőlem a zabálnivalóért, nem is méltóságot, nem is tisztességet, hanem pénzt! És erre te is rájössz majd, ha felnősz! Jó lenne, ha tudomásul vennéd, hogy az igazság, az inkább csak a képzeletünkben létezik, és nem a valóságban! Nagyon is igazságtalan világban élünk, és visszafoghatnád a benned buzgó prófétai hevületet, mert a világot nem válthatod meg, főleg nem parasztivadékként! De még annak sem volna sok értelme, ha sikerülne új vallást alapítanod, mert szerintem minden vallás igazságosként kezdte, de mégsem lett jobb soha egyiktől sem hosszútávon a világ, hisz elég csak a mi Troggföldünket megnézni! Minden tanítást kiforgatnak idővel, úgy, hogy akár ellenkezőjét is belemagyarázzák a próféta szavaiba! Jó hát, ha nem igyekszel felforgatni a világot, mert ezerhez egy csak az esélyed, hogy sikerül, valószínűbb, hogy belepusztulsz, de ha mégsem, akkor is csak átmeneti sikert arathatsz! És légy hálás nekem, hogy így beszélek veled, mert még soha egyetlen gyermekkel sem voltam ilyen őszinte, nem is tudom most sem, mi vitt erre rá!

– Az, hogy kezdesz becsülni! – nézett Mirjan mosolyogva Feoi arcába.

– Igen, becsüllek, amennyire egy lelkes, de bohó ifjancot becsülni lehet, de sajnállak is, mert boldogabb lennél, ha belenyugodnál a sorsodba! És nehogy elkezd hirdetni, amit mondtam neked vallásról vagy bármiről, mivel csak azért mondtam neked, mert tudván tudom régóta, hogy úgysem hiszel semmiféle istenben, hisz hiába vagy másban valóságos lángész, imát talán egyet sem tanultál meg! Azt hitted tán, nem veszem észre, hogy a közös imákon nem éneksz, csak tátogsz?! Szóval, senkinek el ne mondd, mert úgyis letagadom! Maradj nyugton Mirjan, másképp előbb kirúglak, aztán ha a faludban sem lesz nyugtod, csúf véget érsz!

– Nem akarom megváltani a világot, beélném azzal is, ha a környezetemben nem történe igazságtalanság!

– Ezt sem kaphatod meg! Azt viszont én követelem meg, hogy az én környezetemben, az iskolában ne csapj botrányt!

– Ez nem tőlem függ! – rázta meg a fejét Mirjan határozottan.

Feoi nagyot sóhajtott, és leült az ágyra.

– Figyelj már! Nem lenne neked jobb, ha tovább tanulhatnál nálam?!

– Nem azon az áron, hogy feladom a meggyőződésemet! Különben is, a dzsanar nyelv kivételével már jóformán mindent megtanultam! Nem is lehet itt olyan sokat tanulni! És még ez a legjobb iskola?! Nem lesz ám olyan nagy büntetés, ha kirúgsz innen!

– Néha csodálom, hogy egy olyan jófejű lány, mint te, miként gondolkodhat ilyen ostobán! Te tényleg azt hitted, hogy egy olyan iskolában, ahová hercegek, grófok, bárók gyermekei járnak, ráadásul még csak nem is fiúk, hanem lányok, itt tehát valami napestig tartó kimerítő tanítás folyik?! Ugyan már! Nem ez a cél! A cél az, hogy meg legyenek elégedve a lányok is és a szülők is, a lányok, mert könnyű az életük, szórakoztató, de a szülők is, mert elhitetem velük, hogy a lehető legjobbat tették gyermekeikért, amikor ide írátták be őket! Persze kell, hogy valamit tanuljanak valóban a gyermekek, de szándékosan a legkönnyebb tantárgyakat válogattam össze, s bőven elég nekik, ha a nevüket le tudják írni, mert a legtöbb nemesi sarj arra sem képes, aki tehát ezt tudja, az már valóságos tudósnak számít a körükben! S még erre sincs szükségük igazából, mert úgyis írnokot alkalmaznak! Valójában persze nem csapom be őket, mert sokkal fontosabb egy hercegnőnek például, hogy szépen énekeljen, esetleg hímezzen,

mint hogy olvasni tudjon, mert előbb-utóbb férjhez megy, s a férj nem az eszére lesz kíváncsi, inkább a hangjára! Az a célom, hogy a szülők elégedettek legyenek, mert tőlük kapom a pénzt, de a lányok is, mert ha sokat panaszkodnak, akkor sem elégedettek velem a szülők! De a lányok nem lehetnének itt elégedettek, ha...

– Ha nem kínozhatnának másokat!

– Ha nem érezhetnék magukat úgy, ahogy az dukál a rangjukhoz! És azt te is el kell ismerjed, hogy a paraszt, az sehol sincs a hercegnőkhöz képest, egy gurguj, az pedig még a parasztnál is kevesebb, nem is ember!

– Nekem erről egészen más nézetem van!

– De hát ki a nyavalyát érdekeli a nézeted?! Én a hercegnőkről beszéltem!

– A parasztokról és a gurgujokról beszéltél!

– Arról, hogy a parasztokat és gurgujokat minek tekintik a nemesek! Én azonban, bár haragszom rád, sajnálalak is, még ha paraszt vagy is! Látom már, hogy nem leszel hosszú életű!

Mirjan nevetni kezdett, mert az jutott eszébe, hogy anyja viszont varázslónak tartja őt, ha pedig varázsló, akkor örökéletű lesz. Így higgyen a gyerek a felnőtteknek: egymással szöges ellentétben levő dolgokat állítanak szilárd meggyőződéssel!

– Min kacarászol?!

– Jaj, ezt nem mondhatom meg, Feoi néni, ne is haragudj! De ez így akkor sem lesz jó, mert Vallindra gonosz, és én nem tehetem meg, hogy ha megtámad, ne védekezzem! És ha látom, hogy mást bánt, s nem segítek neki, akkor utána nem tartanám magamat embernek!

– Vallindra nem gonosz! Még mindig nem értesz semmit! Azt hiszed, hogy a nemeseket annyira érdekli a tanulás?!

– Nem értem! Mi köze van ennek Vallindra gonoszságához?!

– Csak az, hogy a kedvenc gyermekeit még soha senki nem adta be hozzám az iskolába! Ide csak akkor kerül nemesi gyermek, ha a család nagyon sokadik leánya, akivel már nem akarnak foglalkozni, útban van otthon, vagy ha első lány is, de valamiért nem kedvelik a lányokat csak a fiúkat, vagy valami meghalt távoli rokon gyermeke, akit nem szeret az, akihez került, de becsületből gondoskodni akar róla... vagy akármi másért is, de nem szeretik különösebben! Érted már? Aki itt van nemesi csemete, azt egyiket sem szeretik otthon! Lehet, hogy mondják nekik, hogy jaj kincsem, mennyire szeretlek, de igazából nem szeretik őket, s azért dugják be az iskolába, hogy a lelkiismeretüket megnyugtassák! Pénzzel akarják megvásárolni a nyugalmaikat és lelki békéjüket, mert egyszerűbb fizetni, mint szeretni! Sokféle oka lehet annak, hogy valamiért valakinek terhére van egy lány, de a lényeg mindig ugyanez! Nem tűnt még fel neked, hogy milyen sok csúnya leány jár az iskolába?!

– Vallindra egyáltalán nem csúnya, sőt, tüneményesen csinos! Én sem vagyok csúnya, de igazság szerint irigyelem, olyan szép! Csodálkozom is, hogy ilyen szép arc, hogy rejthet ekkora gonoszsgát!

– Nem gonosz! Csak elkényeztetett!

– Előbb még azt mondtad, hogy ezeket a szerencsétlen nemesi lányokat, akikért megszakad a szívem, senki nem szereti!

– Ne gúnyolódj! Igazat mondtam! A csúnya lányokat nehéz férjhez adni, tehát inkább az iskolába adják, hogy ne is lássák őket! Pénzt persze sokat kapnak, mert ezzel is csökken a szülő lelkiismeretfurdalása! Azt is remélik, hátha tanul valamit, hogy ezzel is nőjön az értéke a leendő kérők szemében! De persze nem mind csúnya, Vallindra például valóban nagyon

szép, de őrála véletlenül tudom, hogy apja előző feleségétől származik, és a második asszonytól született már öt lány és két fiú is, és a mostohaanyja piszkálta addig az apját, míg az beadta ide! Érted már?! Őt nem szereti a mostohaanyja, az nyilvánvaló, és apja, ha szereti is valamennyire, többet ér neki a családi béke! Azt persze elvárják a szülők így is, hogy elégedettek legyenek ők is, s a lányuk is az iskolával!

– Attól még nem kéne Vallindrának így viselkedni!

– Nem kéne, de hát gondolkozz már egy cseppet! Sosem figyeltek rá otthon! Szeretne valaki lenni! Szüleiből semmi haszna, egyedül csak a hercegnői cím, hát akkor arra büszke! És ha nem ő a vezér a többiek közt, akkor lenne más vezér! Csak éppen akkor neki is engedelmeskedni kellene annak a másik vezérnek! Persze hogy inkább akar ő a parancsoló lenni, mint akinek parancsolnak!

– Mindez nagyon megható, de ne úgy akarja megtölteni élményekkel szerencsétlen sivár gyermekkorát, hogy engem vagy a barátnőimet gyöttri! Hogy mást ne mondjak, tanulni is lehetne helyette!

– Nincs is barátnőd!

– Szerintem már van! Csividszi!

– Nézd Mirjan, én elmondtam neked mindent!

– De Feoi néni, arra nem gondoltál még, hogy nemcsak parasztokat aláznak meg az iskolában, sőt főleg nem azokat, mert paraszt csak én vagyok, de másokat is?! És azok sem érzik jól magukat! Nem tűnt még fel neked, hogy milyen sokan maradnak ki az iskolából a négy év letelte előtt?! Szerintem azért, mert megalázzák őket! Biztos Csividszi sem járt volna ide többet, ha levágnák a fülét, pedig gondolom annyit, mint énutánam, őutána is fizetnek a szülei! Ez neked mind óriási veszteség! Azt pedig nem hiszem, hogy mindössze mert nem kegyetlenkedhetnek, máris ne járnának ide a hercegnők, s egyéb nemesek! Úgysem hinném, hogy sok efféle leánynevelde volna, főleg nem ennyi kényelemmel, ráadásul ha valóban nem szeretik e lányokat otthon, akkor azért még nem haragudnának meg a szülők, hogy ilyen csekélyke mértékű önfegyelmet megkövetelnek tőlük! Nyugodtan megmagyarázhatod a szülőknek, hogy mindez a saját lányuk érdekében is van, mert ha engednéd az ilyesmit az iskolában, akkor lehet, hogy legközelebb az ő lányukkal történne meg mindez, s annak már nem örülnének! S képzeld csak el, ha egy hercegnő fülét vágják le a te iskolában, abból micsoda botrány lenne, talán ki is végeznek téged!

– Hm! – nézett csodálkozva Feoi Mirjanra. Majd így szólt: – Nem szeretnék megválni iskolám legjobb tanulójától, meg még apádtól is remélek pénzt, ajánlok tehát neked egy alkut: ez a beszélgetés maradjon köztünk, és meg se büntetlek! A lányoknak azt mondom majd, hogy megkaptad a büntetésedet, de nem mondom el, hogy mi volt az a büntetés!

– Én nem akarok hazudni!

– Nem is kell, elég, ha nem mondasz semmit, de akár mondhatod te is, hogy kaptál büntetést, hiszen valóban adtam neked két pofont! Azt nem hiszem, hogy Vallindra nagyon dicsekedne a történetekkel, hiszen ismét ő húzta a rövidebbet, már másodszor aláztad meg őt nagy nyilvánosság előtt, ráadásul mindig ő kezdte a veszekedést. És szerintem ő is tudja a lelke mélyén, hogy nem válik dicsőségére, amit tenni akart Csividszivel. Tehát nem hiszem, hogy ebből Vallindra szülei révén bajod lenne. De többé ilyet ne tégy, hanem ha valami efféle történik, szaladj hozzám, és én rohanvást sietek intézkedni! Még ma kihirdetem, hogy te ugyan helytelenül cselekedtél, amikor kést használtál Vallindra ellen, de Vallindra is helytelenkedett, mert ő is kést akart használni Csividszi ellen! Ami a szobákban történő egyéb megáláztatásokat illeti, az ellen csak akkor tehetek valamit, ha szól valaki, de hogy ezt a lehető

legkevesebbre csökkentsem, ezentúl nem lakhat bárki ott, ahol akar, hanem holnap szétköltöztetem a lányokat úgy, hogy mindenki kizárólag olyanokkal lakjon együtt, akikkel azonos rangban van, s így már gondolom nemigen fordulhat elő nagy durvaság, mert egy hercegnő egy másik hercegnővel szemben legfeljebb gúnyosan beszél majd, de nem mer magának olyasmit megengedni, mint például egy kereskedő leánya ellen! De te Mirjan többé valóban ne használj fegyvert!

– Igyekszem nagyon megfontolt lenni, Feoi néni!

– Ez nem egészen az, amit hallani szerettem volna, de reméljük a legjobbakat! – sóhajtotta Feoi, azzal távozott.

Távozása után Mirjan átment a másik szobába Csividzsihez, s így szólt:

– Most már visszaadhatod a késeket!

* * *

Feoi néni meg is tette, amit mondott, s emiatt Vallindrának le kellett költöznie a földszintre, mert a többi hercegnő mind a földszintet választotta. Ez egyáltalán nem tetszett neki, fintorgott is a bűz miatt, bár Mirjan szerint csak azt sajnálta, hogy most már nem uraskodhat a szobában.

Ezután egy darabig eseménytelenül teltek-múltak a napok, hacsak azt nem számítjuk, hogy Mirjan megcsinálta mind az ígért háromezer példát, még kicsit többet is, s ezen nem győztek csodálkozni osztálytársai, de még tanárnője, Zieti is. Eltekintve az olyan, Mirjan által haszontalannak ítélt tantárgyaktól, mint az imák, hímzés, éneklés, már csak a dzsanar nyelv maradt, amit meg kellett tanulnia, de Mirjan úgy vélte, hogy a tehetségéből futja egy nyelvnél jóval többre is: Zietitől elkezdett tlapantluaiul tanulni, s pusztán kíváncsiságból gurgujul is, utóbbit természetesen Csividzsitől. Nagyon összebarátkozott szobaszomszédjával, aki nem győzött hálálkodni neki.

– Ugyan már, mondtam, hogy semmiség! Csak nem hagyhattam, hogy levágják ezeket a helyes fülecskéket! – mondta számtalanszor Mirjan. – Tudod, irigylem ám e füleket tőled! Bárcsak nekem is ilyen füleim volnának! Rendkívül kifejező a mozgásuk!

– Pedig ha tudnád, mennyi gúnyban és megaláztatásban van részem miattuk!

– Mégis, gondolom a hallásod sokkal jobb, mint az enyém!

– Az igaz. De ha te azt tudnád, mennyire utálok e fülek miatt az őseket!

– Miféle őseket? – csodálkozott Mirjan.

– Hát Tlapantlua lakóit! Állítólag ők, az Ősi Birodalom lakói hoztak létre bennünket, gurgujokat, mert akkora volt a tudásuk, hogy képesek voltak élőlényeket a saját tetszésük szerint készíteni! Még embereket is!

– Vigyázz az ilyen beszéddel, Csividzsi, mert a papok szerint életet csak az istenek teremthetnek!

– Előttük nem is mondom! De ez ősi gurguj legenda a származásunkról, és tudom, hogy te se nagyon hiszed a papok tanait! De minek kellett bennünket megalkotniuk, ha ennyi utálatban van részünk, azt nem tudom!

– Na de, Csividzsi, ha ez igaz, akkor te tökéletesebb ember vagy, mint én vagy bárki trogg, s el is ismerted, hogy legalábbis a hallásod valóban jobb! Légy inkább büszke, ne sajnálkozz!

Mirjan azon is csodálkozott, hogy egy gurguj lánynak van annyi pénze, hogy iskolába járhat, s hozzá ilyen drága helyre. De Csividzsi elmondta neki, hogy apja matróz volt, s egyik útján

nagy kincset talált, abból tudja őt taníttatni, bár még így is csak a legolcsóbb elhelyezésre telik, olyanra tehát, amit Mirjan is kapott.

Csividzsi különben szintén a kereskedőgyermek osztályába járt, de nem abba, amelyikbe Mirjan, hanem a másodikba, a haladók közé. Ám Mirjan addig beszélt neki, hogy mennyire könnyű az erősen haladó is, hogy végül átkérte magát Mirjan csoportjába, s azontúl egymás mellett ültek, egy padban. S íme, miután Mirjan néhány napot segített neki tanulni, Csividzsi valóban úgy érezte, hogy képes megbirkózni az itteni követelményekkel is.

– Ó, ez nagyon jó, papus örülni fog neki, mert így egy évvel kevesebbet kell fizetnie utánam!
– ujjongott. – Köszönöm neked Mirjan, nélküled nem lett volna ehhez bátorságom, sőt, eszembe sem jutott volna!

– Mindent csak akarni kell, Csividzsi! Minden csak elhatározás, akarat és szorgalom kérdése!

– Azért talán mégsem minden! Például az élet sem!

– Az élet hosszára gondolsz?

– Igen. Az például nem tőlünk függ, hogy megbetegszünk-e, s az sem, hogy meddig élünk!

– Pedig szerintem sok függ tőlünk a betegségekkel kapcsolatban is, például aki piszkosan él, könnyebben betegszik meg! Ami meg az élethosszat illeti... tudod, lehet ám, hogy az emberek csak bebeszélük maguknak, hogy pedig ők legkésőbb ötven-hatvan éves korukban meghalnak, de a száz évet már biztos nem élik túl! Aztán mert ezt elhiszik, úgy élnek mintha csak ennyi évük volna, és a végén valóban meghalnak, mert ha mást mondanak is, *meg akarnak halni* – hiszen azt hiszik, így van ez rendjén! De ha mondjuk valahol lenne egy sziget, amin olyan emberek laknak, akik legkevesebb háromszáz évig élnek, és el sem tudják képzelni, hogy valaki, akit nem ér baleset, meghalhat háromszáz éves kora előtt, és ide, ezek közé eljutna egy trogg matróz, mondjuk hajótörés következtében, akkor szerintem a többiek meggyőződése olyan erősen hatna rá, hogy valamiképpen ő is kihúzná háromszáz évig, mielőtt meghal! A legtöbb ember nem bízik önmagában, hát nézd csak meg, én is azért tanultam meg mindent ilyen hamar, mert bíztam önmagamban és tettem érte, bele mertem kezdeni, végigcsináltam, és erre bárki képes lett volna, de senki nem merte követni a példámat, még te is csak arra voltál képes, hogy átgyere az én osztályomba, ezt is csak hosszas buzdításomra, de nem mersz nekikezdeni annak, amit én pedig már végigcsináltam! Pedig a képzeletünk sok-sok csodára képes!

– De Mirjan, ha ez igaz, akkor ez nem más, mint a varázslás!

– Ostobaság, ne is említs nekem efféle babonáságot, mint a mágia! Ez valóság, ez, amiről beszéltem, nem képzelődés! Csak a legtöbb ember lusta, nemcsak másokban, de önmagában sem bízik, ezért nem jut soha semmire!

– Na jó! Tudod mit, Mirjan? Holnap én is elkérem azt a könyvet Zietitől, és én is megcsinálom mindazt a sok példát, amit te!

– Na végre! Végre látok valami akaratot benned!

– Tudod, muszáj megtanulnom nekem is, mert látom már, hogy nem becsülsz másképp, Mirjan, és én nem szeretném elveszíteni az egyetlen barátnőmet, mert sokat jelentesz nekem!

Mirjan mérgesen toppantott a lábával, s a haját kezdte tépni mérgében.

– Nem, nem, nem! – kiabálta. – Ne értem tedd meg! Magadért! Önmagadért! Csakis magadért, egyedül önmagadért! Velem akármi lehet, meghalhatok, elmehetek az iskolából, kirúghatnak, nem állhatok mögötted egész életedben! Semmire se méysz soha, ha másoktól függesz!

– Jó, jó, elhiszem, csak ne idegeskedj! Te tényleg egy igazi hörcsög vagy! Néha úgy viselkedsz, mint egy dühös vadember! Elhiszem, hogy igazad van, ne kiabálj már! Megtanulom, megcsinálom a példákat önmagamért, csak ne kiabálj!

– Ne azért csináld meg, hogy ne kiabáljak, hanem mert gyorsan akarod megtanulni, hogy utána legyen idő, mondjuk, mondjuk... például a tlapantluai nyelvre is! Vagy bármi másra! Még akár késdobálásra is!

– Gondolod, hogy azt is sikerülne megtanulnom?

– Te hülye, hát nem figyeltél rám?! Gondolod, hogy valamelyik isten ajándékozott meg egy csodakéssel?! Mondtam már, hogy a Serte kanásztól tanultam! Hetekig gyakoroltam! Bárki képes rá, csak sok ezerszer kell célba dobnia! Nézd, ha akarod, rakunk ide a szoba falára egy deszkát céltáblának, s a másik végéből dobálhatsz rá! Semmi boszorkányság nincs benne! Ne feledd el, egyedül csak az örökre a tied, amit megtanulsz! Bármi mást elvehetnek tőled, de a tudásodat, azt nem!

Hogy ez mennyire igaz, arra nem is sokkal később fényes bizonyítékot kaptak.

Mintegy két hónapja ismerte már Csividzsit Mirjan, amikor egy beszélgetés közben a gurguj lány megemlítette neki, hogy mostanában szokatlanul csendesnek és visszahúzódnak látja Vallindrát.

– Nem is tudtam, hogy annyit foglalkozol azzal a fenséges majomfajzattal, hogy állandóan őt figyeled!

– Figyeli a halál! De hát tudod, hogy milyen, örökké ő szokott beszélni, s persze mindig valami csúfságot, igazán feltűnő, hogy mostanában alig látni, s ha mégis, akkor sem szól senkihez sem! Igazán, ha nem tudnám, hogy semmi baja, azt hinném, fél valamitől!

– Eh! Ha valóban olyan, amilyennek lefestetted, akkor igenis van baja! Ha pedig baja van, akkor persze hogy fél, főleg ő, egy hercegnő! Az ilyen mindig sokkal gyávább, hiszen meséltem is neked, hogy amikor nekiestem, még védekezni sem mert, holott ő kezdte a verekedést!

– De hát mi baja lehet egy hercegnőnek?! – kérdezte tanácstalanul Csividzsi.

– Mit tudom én, akármi! Például hamarosan lekölykedzik! – fintorgott Mirjan.

– Juj, Mirjan, én értem, hogy nem szereted Vallindrát, de hát szabad így beszélni?!

– Nekem igen! – jelentette ki határozottan, mélységes meggyőződéssel a hangjában Mirjan.

– Én hálás vagyok neked Mirjan, szeretlek is, de tényleg nehéz néha veled ám, nem csodálom, hogy senki másnak nem tetszik a viselkedésed! Ilyet mondani egy emberről, hogy „lekölykedzik”?! Azt csak állat szokta! Különb is, csak nem hiszed, hogy Vallindra várandós volna?!

– Attól, hogy hercegnő, még lehet olyan hülye, hogy széttesz a lábát valakinek! Ha pedig ezt teszi egy nő, akkor jó esélye van rá, hogy megsaporodik a család! Mert tudod ez nem attól függ, hogy mi a rangja, címe, hanem hogy mennyi az esze, az pedig neki szerintem nem sok van!

– Hú, mekkora botrány lesz ebből! – sápítózott Csividzsi.

– Lesz ám! – bólogatott csendes kárörömmel Mirjan. – De úgy kell neki! Ennél nagyobb bajt nem is kívánhattam volna neki!

Pedig nem ez történt Vallindrával, hanem még ennél is nagyobb baj.

Hogy mi van Vallindrával, mi történt a kényeskedő, úrhatnám hercegnővel, azt Mirjan meglehetősen váratlan módon tudta meg, néhány nappal a Csividzsivel folytatott beszélgetése után.

Úgy történt e jelentős esemény, ami aztán nagyon fel is bolygatta az iskola életét, mert hetekig csak erről beszéltek, hogy Mirjan szokása szerint egyik délután elindult fürdeni.

Általában eddigre Csividzsivel együtt szokott menni mindenhová, mert Csividzsi nemigen érezte magát biztonságban Mirjan nélkül, aki bár kisebb és fiatalabb volt nála, de hörcsögtermészete miatt olyan volt mintha egy kicsi, de bátor és harapós kutya kísérné. És Mirjan is jobban érezte magát Csividzsivel, mert így nem volt olyan magányos, s mert azért, ha nagy veszélybe kerül, nyilván Csividzsi is segítene neki. De most mégis egyedül ment fürdeni, mert Csividzsi fáradt volt, aludt, és Mirjan nem akarta felkelteni.

A fürdő, mint tudjuk, a földszinten volt, s eddigre már minden hercegnő a földszinten lakott, sőt sok más kisebb rangú nemeslány is. S amint leért a lépcsőn a földszintre, s a fürdő felé tartott, Mirjan arra lett figyelmes, hogy az egyik szoba előtt, azelőtt ahol újabban Vallindra is lakott, nagy tömeg áll, és egymás hegyén-hátán tolonganak, hogy benézdhessenek a nyitott ajtón, s eközben nagyokat vihognak-nevetnek.

Mirjan ugyan nem nagyon szokott törődni az iskola egyéb növendékeivel, de a kíváncsisága sosem hagyta nyugodni, azonnal úgy döntött hát, hogy nem olyan sürgős neki a fürdő, megnézi előbb, hogy mi folyik ott. Ráadásul élt a gyanúpörrel is, hogy megint valakit kínoznak tán ott. Nem húzta elő a kését, de ellenőrizte, hogy a helyén van-e, majd fejét felemelte, komor arcot vágott, s elszánt képpel arrafelé tartott. Mikor közel ért, még el is kiáltotta magát:

– Engedjete, hé, én vagyok az őrült Mirjan!

Azonnal széthúzódtak előle a lányok, és tisztos távolból állták körbe, mert féltek, hogy valami dührohamában belemélyeszi a pengét a veséjükbe. Így aztán Mirjan kényelmesen beállhatott az ajtóba, s láthatta, hogy mi történik odabent.

S attól, amit látott, olyan elképedés tört rá, hogy szaporán pislogni kezdett, mert ha korábban valaki azt mondja neki, hogy ez lehetséges, azt válaszolta volna neki, előbb hiszi el magáról, hogy varázsló, mint ezt!

Odabent a szoba lakói és sok más lány körben állt a fal mellett, vagy ültek az ágyakon, előttük a padlón pedig Vallindra csúszkált négykézláb, anyaszült meztelenül. Időnként valamelyik lány egy-egy rézpénzt vagy ezüstöt dobott elé.

– Nesze tyúkocskám, csipegesd fel ezt is!

S ilyenkor Vallindra odanégykézlábazott a pénzhez, s addig ügyeskedett, míg szájával, a keze segítségével felemelte a pénzt, aztán a szoba egyik sarkába vitte, s egy ottani kis pénzhalomra helyezte.

– Gyerünk, tyúkanyó, kotkodácsolj! – rúgott a fenekébe az egyik lány. – Kotkodácsolj is, vagy nem dobunk neked több pénzt, s koldulhatsz, ha kikerülsz az iskolából!

Vallindra sírt, szipogott, de kotkodácsolt.

– Még! Még! Hangosabban! – azzal az egyik lány, maga is hercegnő, egy egész aranyat szedett elő, leköpte, s azt dobta Vallindra elé.

– Nesze, Vallindra tyúkocská, Vallindra *kisasszony*, ez egy egész arany, de nehogy letöröld, ezt is a száddal vedd fel, mint a többi, másképp nem a tied!

És Vallindra ezt is megtette.

– De hát mi folyik itt?! – kérdezte ámulatlan Mirjan, mikor végre engedte a döbbenete, hogy hang is kijöjjön a torkán, s ne csak tátogjon, mint a partra vetett hal.

– Ebbe ne szólj bele, Mirjan, ehhez semmi közöd, ez a hercegnők dolga! S Vallindrát te is utálod!

– Az igaz, de utálok a verekedést is!

– Eh, szó sincs itt verekedésről! Vallindra maga vállalta, hogy a tyúkocskánk lesz némi pénzért!

– De miért?!

– Tudd meg, hogy amikor hazamentem, apám mondta, hogy Vallindra apja, Apsáz herceg elvesztett egy tengeri csatát a dzsanarok ellen, s ezért a király kivégeztette! Megfosztotta hercegi rangjától, s elkobozta minden birtokát! Ez talán egy hónapja lehetett. És ezt Vallindra is tudta, azért is volt olyan feltűnően csöndes az utóbbi hetekben, hogy azt hittük valami betegség kerülgeti, de most már tudja ám mindenki, mert amint ma megjöttem az iskolába hazulról, elmondtam mindenkinek!

– Nem értem, hogy ha mindez így van, akkor miért van még mindig itt Vallindra! – csodálkozott Mirjan.

– Hát mert a szülei kifizették előre ezt az egész évet neki! Igaz, a mostohaanyja eljött ide, és kérte vissza Feoitól a pénzt, amit alig három hónappal ezelőtt fizetett ki neki, de Feoi kidobta, azt mondta, hogy pénzt természetesen soha nem ad vissza, mert ő kereskedő, a tudás kereskedője és nem hülye, de Vallindra természetesen bármikor elmehet az iskolából, amikor csak akar! Erre Vallindra anyja azt mondta, hogy neki ugyan nem kell a lány, hisz még azt sem tudja, hogy a saját lányainak mit ad enni, most, hogy elkergették őket a birtokról, majd megátkozta Feoit, erre Feoi kidobta. És szólt Vallindrának, elmonda neki, hogy mi történt, és mondta, hogy Vallindra maradhat nála, amíg ki van fizetve neki a tanéve, mert kidobhatná ugyan, most már semmi baja nem lenne ettől, de ebből nem származna különösebb haszna sem, és ő becsületes nő! De azután, hogy vége a kifizetett időnek, Vallindrának távoznia kell, tehát erre gondoljon Vallindra is, és ne szórja a pénzét! És Vallindra ekkor megijedt, mert már majdnem minden pénze elfogyott, épp akkortájt várt újabb zsebpénzt a szüleitől, de most már nem kapott semmit! Akkor lett olyan bánatos! Mindezt ő mondta el nekünk, amikor én megkérdeztem tőle, hogy miként is esett ez a dolog az apjával. Aztán, hogy elmonda, természetesen jól leszidtuk, hogy miért nem mondta el korábban, mert kellett volna legyen benne akkora tisztesség, hogy szóljon nekünk, hogy ő már nem érdemli meg a hercegnői tiszteletet, hogy mást ne is mondjak, ezentúl csak kisasszonynak szólítjuk őt, de ez már egy hónapja így kellett volna legyen, s ezalatt Vallindra érdemtelenül kapta meg tőlünk a hercegnő-megszólítást!

– Nem képzeltem volna legmerészebb rémálomban sem, hogy így bántok majd velem! – tört ki zokogásba Vallindra.

– Most nem mondtuk, hogy kotkodácsolj! – intette le megvetően a lány. – Különben is: nagyon kegyesek vagyunk hozzád! Az én ötletem volt, hogy segítsünk nyomorodon, s ha a tyúkocskánk lesz, felcsipegethatsz némi pénzmagot, ami nagyon jól jön majd neked, mert idővel ugyan úgyis koldus vagy ringyó lesz belőled, de így később! És te beleegyeztél, ugye?! Na hát akkor most kussban legyél, és csipegezzél! – és újabb rézpénzt dobott Vallindra elé. Ezután Mirjanhoz fordult:

– Amint látod, Mirjan, semmi rossz nem történik itt, csak segítünk egy szegény leánynak! Nézegesd te is nyugodtan, megengedjük! Ha akarod szórakozhatsz te is rajta, úgyis tudjuk, hogy nem szereted őt!

– Ez igaz! – válaszolta Mirjan. – És az ellen sem lehet kifogásom, ha Vallindra eladja a hercegnői méltóságát néhány rézpénzért! Ez az ő dolga, nem az enyém! De engem az ilyesmi nem szórakoztat! – azzal megfordult, és elment fürödni.

Nem is úszkált sokáig, talán csak negyed órácskát. Közben a világ változékonyságán tűnődött. Lám csak, mennyire igaza volt! Még a hercegnői rangot is milyen könnyedén elveszítheti bárki! Egyedül a megszerzett tudás marad örök!

Megtörölközött, s visszaindult a szobájába. Vallindra szobájából azonban minden eddiginél nagyobb lármát hallott, most már nem nevetgélést és kotkodácsolást, hanem kiabálást, sikoltozást, főleg Vallindra üvöltözését.

– Mocskok! Szemetek! Az a pénz már nem a tietek! Megdolgoztam érte!

– Mi folyik itt?! – állt Mirjan ismét az ajtóba. De senki nem figyelt rá. Mindnyájan Vallindrát püfölték, némelyek pedig azt kiabálták, hogy „vegyük el a pénzt, mióta van pénze egy tyúknak!”, meg hogy „Hé, az az én aranyam volt!”, s más hasonlókat.

– Azonnal hagyjátok abba! – ordította Mirjan, olyan erővel, hogy nem is sejtette, kitelik ekkora hang tőle. – Abbahagyni, vagy szólok Feoi néninek!

Erre a verekedés abbamaradt.

– Csak ne árulkodj, Mirjan, semmi közöd ehhez, itt még mindig Vallindrával foglalkozunk, akit nem szeretsz, vele, nem mással!

– Az igaz, hogy nem szeretem, de az igazságtalanságot még nála is jobban utálom! Márpedig, ha jól sejtem, itt az folyik, hogy a pénzt, amit neki ígértetek, el akarjátok venni tőle! Gyűlölöm a hazugságot!

– Nincs szó semmiféle hazugságról! – vigyorgott az egyik lány, aki, úgy látszik, Vallindra „trónfosztása” után a szoba szószólója és vezére lett. – Mi ugyanis csak azt ígértük Vallindrának, hogy ha a tyúkunk lesz, felcsipegetheti a pénzt! Azt nem mondtuk, hogy a pénz örökre nála is marad és nem vesszük vissza tőle – hát mióta van pénze egy baromfinak?! A baromfi, az a barom fia, nem ember fia, nem való pénz neki!

– Szerintem itt egészen másról van szó: ti szerződést kötöttetek, hogy ha Vallindra eltűr bizonyos megaláztatásokat, akkor kap ezért valamennyi pénzt!

– Meg is kapta a jussát!

– Igaz. Az tehát már az ő pénze, s aki el akarja venni tőle, közönséges tolvaj! Vagy rabló! Nagyra értékelném, ha békén hagynátok Vallindrát, sőt amit eddig visszavettetek tőle, azt is visszaadnátok neki, másképp szólok Feoi néninek! Nem tűröm, hogy bárki bántsa a gyöngébbet! – mutatott Mirjan a nála jóval magasabb, erősebb, idősebb Vallindrára.

– Nem értelek, Mirjan, tényleg! Hiszen téged akart megverni az első nap Vallindra! – kérdezték többen is.

– Tényleg nem szeretem. De mondtam már: van, amit nála is kevésbé szeretek, s ez a hazugság és erőszak!

– Az erősebbnek mindenhez joga van! – kiáltotta valaki.

– Ez igaz, joga van bármihez, de csak önmaga és szerettei élete védelmében! Ám ti nem úgy néztek ki, mint akinek a létét bármi fenyegetné, főleg nem Vallindra és Vallindra pénze! Tessék azonnal visszaadni neki!

– Ugyan, szólj csak nyugodtan Feoinak, te hitvány áruló, Feoi néni úgysem veszi el a pénzünket!

– De én igen! Mert mindjárt kiderül, ha sokat pofáztok, hogy én vagyok az erősebb! Akinek állítólag mindenhez joga van! Ugye senki nem akar megismerkedni a késemmel?! Ne feledjétek, hogy az első nap egymagam szétvertem egy egész szobát, pedig akkor még késem sem volt! Háromig számolok! Ha addig Vallindra nem kapja vissza a pénzét, akkor...

De nem kellett számolnia egyig sem. A lányok dühös arccal Vallindra elé dobták a pénzt. Vallindra szepegve szedte fel azt a padlóról. Mirjan még megvárta, míg az egykori hercegnő felöltözik, majd ezt mondta:

– Fogadj meg egy jó tanácsot, Vallindra, és azonnal add át a pénzedet Feoinak megőrzésre, mert ezek ellopják tőled éjszaka, vagy elveszik már most, amint én elmentem innét!

– Úgy lesz, Mirjan! Köszönöm! – válaszolta Vallindra, s máris kifutott az ajtón. Mirjan pedig visszament a szobájába.

*

– Mi az, már megint összevesztél Mirjannal?! – kérdezte elképedve Feoi, amint Vallindra könnyáztatta arcát megpillantotta.

– Nem, nem, dehogyis, Feoi néni, szó sincs róla, éppen ellenkezőleg, Mirjan mentett meg! – azzal Vallindra teljesen őszintén elmesélt mindent, s megkérte Feoit, hogy vegye át megőrzésre nagy nehezen megkeresett pénzét.

– És azt is szeretném, ha kaphatnék egy külön szobát, azt sem bánom, ha egészen egyszerű lesz minden kényelem nélkül, mint a gurguj lány vagy Mirjan szobája! Nagyon szépen kérlek Feoi néni, tedd meg ezt a kedvemért! Én nagyon félek ezek után megmaradni a többi hercegnővel, de bárki mással is, mert mind utálnak, és biztos, hogy előbb-utóbb nagyon megvernek, megaláznak...

– A megalázást magad vállaltad!

– Igen, mert ez még mindig jobb, mint utcalányként pénzt keresni, arra gondoltam, de megtennék ezt ők fizetség nélkül is! Engem senki sem szeret!

– Nem gondolod, hogy magad is oka lehetsz ennek?! – kérdezte szigorúan Feoi. – Nem gondolod, hogy oka van annak, hogy most félhetsz mindenkitől?!

– Minden bizonnyal, de nagyon szépen kérlek segíts rajtam, Feoi néni, és hadd ne kelljen senkivel sem együtt laknom!

– Márpedig nem segíthetek rajtad, Vallindra, mert minden szobám foglalt! Nem hiszem, hogy bárki is szívesen zsúfolódna össze a te kedvedért, és én sem óhajtok senkinek ilyen kellemetlenséget okozni miattad! Megmondom őszintén neked, örülj neki, amiért egyáltalán olyan becsületes vagyok, hogy nem doblak ki az utcára és maradhatsz, amíg ki van fizetve a tandíjad, ezt sem sokan tennék meg a helyemben, de én már csak ilyen rendes vagyok, s többre becsülöm magamat, ha becsületesen járok el a tanítványaimmal szemben! S azt is megmondom, nagyon megutáltam a mostohádat, mert nem is titkolta, hogy abból a pénzből, amit visszakért, te semmit nem láttál volna! Hanem arról azért szó sem lehet, hogy egy év után is itt maradj ingyenélőnek, sőt még arról sem, hogy bárki mással is, akinek a szüleitől még várhatok pénzt, összevesszek miattad! Ha volna üres szoba, nem bánnám, hogy odaköltözz, de mert nincs, erről többé szót se halljak, viseld el a sorsodat, amit önmagad építettél magadnak!

– De... de... engem meg fognak ölni! – zokogta Vallindra.

– Azt nem! Annyira, hogy megöljenek, senki nem vetemedik, azt senki nem merészné, még Mirjan sem, hiába olyan nagy a szája!

– De, de, Mirjan az igen, az egy őrült, az egy hörcsög, egy vipera, egy tigris, egy hős, egy próféta és egy zseniális tudós keveréke! Ő aztán megteszi, ha mondja, még most is itt a kése nyoma a kezemen, kész csoda, hogy nem nyomorodtam meg örökre, de az is biztos, hogy életem végéig viselni fogom a jókora fehér heget! Még most hónapokkal később is alig bírok megmarkolni valamit, mert olyan gyöngö! Mirjan, az igen, az megteszi, az nem normális ember, félek tőle, de csodálom is, mert tudom, hogy utál és jogosan utál, mégis megmentett! Nem értem, hogy miért tette! Én a helyében beálltam volna magam is az engem gúnyolók közé! És meg is érdemeltem volna! Igen, Mirjan az megölné azt, akire kimondja a halált, és ezt nemcsak én hiszem el róla, de a többi lány is, azért is adták vissza a pénzemet! De én nem is Mirjantól félek, mert ha meg akarna ölni, akkor nem mentett volna meg, hanem a többiektől! Engem lehet, hogy mernének megölni, mert most már senki nem vagyok, még annyi sem, mint Mirjan, én már koldus vagyok vagy utcalány, csak van még egy évem addig! Ó jaj nekem, szegény szerencsétlennek! Hát ki keresne engem, kinek kellek én, ki kérné rajtuk számon a halálomat?!

Ezen Feoi is elgondolkozott.

– Te tudod Vallindra, hogy van-e, aki ennyire akarna ártani neked, te tudod, hogy megbántottál-e ennyire valakit! Az igaz, hogy ha megölnék, én nem fogom a gyilkosodat nyomozni, és senkit meg nem büntetek, mert többet ér nekem bármelyik is, aki után fizetnek, mint te, akitől több bevételt már nem remélhetek! Mert én bár becsületes vagyok, de alapvetően mégiscsak kereskedő! Mindez azonban nem jelenti azt, hogy megszaporodott volna az üres szobák száma, tehát ne is reménykedj! Légy résen, csak ezt tanácsolhatom! Két üres szobám volt csak, egyikbe raktam Csividzsit, mert gurgujjal senki nem akart együtt lakni, a másikba Mirjan került, akit éppen te üldöztél ki a szobából, más nincs! És én akár a gurgujtól, akár Mirjan szüleitől több pénzt remélhetek, mint tőled! Ha azonban akarod, azonnal elköltözhatsz az iskolámból! Természetesen a tandíjból te sem kapsz vissza egy garast sem, mint mostoha-
anyád sem!

– Nem, nem, az nem lenne jó, mert akkor azonnal utcalány lennék!

– Nem mindegy az neked, előbb vagy később?!

– Persze hogy nem! Talán... talán addig valaki feleségül vesz... elég szép vagyok hozzá...

– Az igaz, de semmi vagyondod, és semmihez sem értesz! Az még hagyján, hogy olvasni sem tanultál meg, de még főzni sem tudsz! Varni sem!

– Akkor is reménykedem, hátha történik addig valami kedvező fordulat! De így abban a szobában életveszélyben vagyok! De esetleg... talán...

– Mire gondolsz?

– Talán ha Mirjan átköltözne Csividzsihez, vagy Csividzsi Mirjanhoz... Hiszen bőven elég bármelyik szoba is kettőjüknek... És ők olyan jó barátnők... Akkor a felszabadult szobába én beköltözhetnék...

Feoi csak a fejét rázta.

– Megmondtam neked, Vallindra: Bármelyikük többet ér nekem, mint te! Még a gurguj lány is, Mirjan pedig ráadásul valóban zseni, ahogy mondtad, és iskolám legtehetségesebb növendéke! Ha képes lenne udvariasan bánni a nála rangosabbakkal, már régen felajánlottam volna neki, hogy tanítsa a kezdők valamelyik csoportját, mert ez neki biztos jobb lenne, mint a falujában a mezőn robotolni, s nekem is jobb lenne, mint megfizetni sok pénzért valakit, vagy még sokkal többért venni egy rabszolgát, aki érti a tudományokat, márpedig arra is gondolnom kell, hogy Zieti már idős, ki tudja meddig él?! Mirjan biztos egészen kevés pénzért is eljönne, legalábbis remélem, bár apjának mintha gyanúsán sok pénze lenne paraszt létére... De

hát mindegy is, mert amilyen hebrencs hörcsög, alkalmatlan erre! De becsülöm őt, jobban, mint téged, s egyszer talán még ő is megkomolyodhat! Ne is álmodj róla, hogy akárcsak meg is említem neki! De megengedem neked Vallindra, hogy abba a szobába költözz, ahová csak akarsz, s ahol találsz üres ágyat! Ha megbeszéled a költözést Mirjannal vagy a gurgujjal, semmi kifogásom ellene, hogy úgy legyen, de ezt neked kell elintézned velük!

– Nem, nem, azt nem lehet, félek beszélni Mirjannal, megölne!

– Dehogy, hiszen ő mentett meg!

– Az igaz, de egészen más, hogy most követelőddez is!

– Te hülye, hát ne követelőddez, csak kérd szépen!

– Nem, nem, akkor is illetlenség lenne, és úgylát nemet mond, ha nem is öl meg, biztos megver, olyan kegyetlenül tud nézni, ha nem tetszik neki valami...

Feoi meg sem várta, hogy Vallindra befejezze a mondatát.

– Nincs időm a nyavalygásodra Vallindra, megmondtam, hogy mihez tartsd magadat, a többi rajtad múlik! – azzal már ment is a dolga után, faképnél hagyva Vallindrát.

Mirjan gondolatait bátortalan, félénk kopogás szakította félbe. Félretette a palatáblát, amire a tlapantluai szavakat írta, így tanulván a nyelvet, s így kiáltott:

– Bújj be!

Azt hitte, Csividzsi lesz az, akit várt is ma estére, de legnagyobb meglepetésére Vallindra érkezett hozzá. Az egykori hercegnő olyan óvatos volt, hogy bár Mirjan beinvitálta, de először csak a fejét dugta be az ajtón.

– Bocsáss meg kérlek Mirjan kisasszony, de tényleg bejöhetek? Nem zavarok? – kérdezte.

– Hát tudod mit, igenis zavarsz, és csöppet sem örülök, hogy látlak, de ha már idetoltad a képedet, hát gyere és mondd, hogy mit akarsz! De csak gyorsan, mert tanulok, nem úgy, mint te meg a hozzád hasonló! – azzal Mirjan, biztos, ami biztos, felállt, ágyához lépett és fel-emelte a kését. A körmét kezdte piszkálni vele unott arccal. Nem mintha attól tartott volna, hogy anélkül nem bírna elbánni Vallindrával, de attól már tartott, mi lenne, ha Vallindra kaparintaná meg a kést! Igaz, hogy segített Vallindrán, de attól még nagyon bizalmatlan volt vele, s kinézett belőle minden gonoszsgot, alattomossgot.

Ahogy ellépett korábbi helyéről, Vallindra szabadon pillanthatott rá a Mirjan háta mögötti asztalra, ahol egy óriási torta tornyosult, rajta négy gyertyával, bár a gyertyák még nem égtek. Ezen egészen elámult, mert azt ugyan nem tudta, hogy mennyibe kerül egy ilyen torta, de úgy sejtette, jó sokba. Nem hitte volna, hogy a parasztlánynak ennyi pénze van. De hogy mit keres itt ez, azt nem merte kérdezni. Ehelyett belépett a szobába, becsukta maga mögött az ajtót, majd térdre esett Mirjan előtt, és kezét könyörgően feléje nyújtva, mint a legelesettebb koldus, így esdekelt hozzá:

– Mirjan, ó, kedves Mirjan, kérlek bocsáss meg nekem minden korábbi rosszaságért!

– Nekem nem sokat ártottál, annál inkább magadnak, mert a te tekintélyed csökkent minden vereséged után!

– Ó, akkor remélhetem, hogy nem haragszol, ugye remélhetem?! Mirjan, te olyan jó vagy, olyan nagylelkű, értsd meg kérlek, hogy engem meg fognak ölni! Nemcsak a pénzemet fenyegeti veszély, de az életemet is! Engem senki nem keresne, senkinek sem kellek már, senkit nem érdeklek, és ezt ők is tudják! Ezt mindenki tudja! Engem, bármelyik szobába is költözzem, előbb-utóbb megölnék!

– Ez bizony könnyen lehet! – bólintott Mirjan, s még hozzá is tette kegyetlenül:
– De inkább előbb, mint utóbb! Én is megtenném a helyükben!
– Mi... micsoda?! – hebegte rémülten Vallindra. – Hiszen azt mondtad, már nem haragszol rám!

– Én ilyet nem mondtam! Én csak azt mondtam, hogy magadnak ártottál! Nemcsak haragszom arra, de gyűlölöm is, aki a gyengébbet bántja! Mert ha hajótörést szenvedsz Csividszivel, nincs mit enned, s megölöd őt, hogy megegyed, te ölöd meg őt és nem ő téged, mert te vagy az erősebb, akkor azt mondom, hogy rendben van! Te vagy az erősebb, te maradtál életben! Ez teljesen jogos, így van az állatvilágban is, és ha nem teszel így, mindketten elpusztultok, márpedig jobb, ha csak egy halál történik kettő helyett! De ha nem az élete függ valakinek ettől, akkor nem szabad visszaélni az erejével, nekem ez a véleményem, s te ráadásul nem is magad támadtál rá, egyedül, hanem másokkal együtt! Ez nagyon csúnya volt! Ez még annál is csúnyább volt, mint amikor engem akartál megverni, mert akkor legalább egyedül rontottál rám!

Vallindra lehajtotta a fejét.

– Mindez igaz, de... de... most akkor te is meg akarsz verni?!

– Lószart! Nem azért segítettem rajtad! Habár attól még valóban megtehetném, mert más dolog a verés, és más a tolvajlás! De ne félj, nem verlek meg, se most se később, mert miféle győzelem is az, amikor széttaposok egy kukacot! Ha tehát ettől féltél, nyugodtan elmehetsz, tőlem nem kell félned! Nem fogok ártani neked, még csak nem is gúnyolódom rajtad! Távozhatsz!

– De... én nem csak ezért jöttem... értsd meg, nekem nincs hol aludnom, de a városba sem merek kimenni éjszakára... azonnal megerőszakolnának, rabszolgának is eladnának... arra szeretnék kérni tehát, hogy... hogy... – és Vallindra hangja elcsuklott, s már csak zokogott. Nem bírt elegendő bátorságot összeszedni magában ahhoz, hogy kimondja a kérését a költözésről.

Mirjan csak nézte egy darabig, majd így szólt:

– Na jó, nem bánom, gyere te szerencsétlen! Lakjál nálam, fenséges hercegnő, majd én, a tuskó paraszt megvédelek! De az ágyadat egyedül kell átcipelned, mert hogy én ugyan nem gürcölök a kedvéért, az olyan biztos, mint a halál!

– Tessék?! Ez... ez biztos?! – és Vallindra hitetlenkedve nézett fel, mert ezt szinte remélni sem merte. Nemcsak lesz külön szobája, de még éppen Mirjannal is lakhat, pontosan az örült Mirjannal, aki megígérte neki, hogy megvédi?!

Tett két lépést a térdén, majd megcsókolta Mirjan lábát.

– Nagyon hálás vagyok neked, Mirjan, az életemet mentetted meg, és én...

Két akkora pofont kapott, hogy azt hitte elszáll a feje, előbb jobbra majd balra.

– Tisztázzunk néhány dolgot! – hallotta Mirjant. – Először is, e pofonokat azért kaptad, hogy megjegyezd: ilyesmit, hogy lábcsókok, kézcsók, egyebek, nem csinálsz! Még csak nem is térdelsz, tehát tessék azonnal felállni!

Vallindra rémülten engedelmeskedett.

– De miért?! – nyögte.

– Azért, mert akkor magam is hercegnőnek érezném magamat, de amióta láttam, hogy milyenek vagytok ti hercegnők, azóta semmi vágyat nem érzek rá, hogy hozzátok hasonlítsak,

mert akkor utálhatnám magamat! Ha velem akarsz lakni, próbálj kissé parasztmódra viselkedni! Tudom, hogy nehéz lesz, mert nem tanultál illedelmes viselkedést barátomtól, a Serte kanásztól, de próbáld azért meg, te fatökű!

– Parancsodra Mirjan! – válaszolta megszeppenve Vallindra, bár azt megállapította magában, hogy Mirjannak furcsa elképzelései vannak az udvariasságról, ha azt szerinte egy kanásztól lehet megtanulni. És biztos a szép, nyájas beszédet is a kanásztól tanulta, azért beszél néha úgy, ahogy... De azért Vallindra meg is ismételte:

– Parancsodra, Mirjan!

– Úgy ám, parancsomra, mert attól, hogy most már itt lakhatsz, még nem leszel itt is szobaparancsnok! Itt most én vagyok a főnök! Mert én legalább paraszt vagyok, de te még az sem, mert ha kikerülsz innét, valóban csak ringyó vagy koldus leszel! Valószínűleg mindkettő! De megnyugtatlak, semmi olyasmit nem fogok követelni, amit te akartál tőlem, nem alázlak meg és akkor ülsz le, amikor csak akarsz, de elvárom, hogy például tanulni, azt hagyj, és ne zavarj akkor sem, ha aludni akarok!

– Természetesen, Mirjan, minden úgy lesz, ahogyan azt te akarod, te vagy a főnök, fel sem merült bennem, hogy ne te legyél az! – és Vallindra szinte szent borzadállyal nézte a még tizenegyedik évét sem betöltött Mirjant. És az jutott az eszébe, hogy ez a Mirjan, ez nem lehet más, mint igazi boszorkány. Másképp nem érhetne volna el, hogy mindenki így tartson tőle, s még ő, a már majdnem tizenhét éves Vallindra is ilyen könnyedén alávesse magát Mirjan akaratának. De tudta, akkor sem merne Mirjannak támadni, ha az fegyvertelen volna, de nála lándzsa volna. Mert Mirjan úgy nézett rá, de úgy...

Vallindra megborzongott, és tudta, hogy minden szál szőr feláll a hátán.

– Nagyon hálás vagyok neked, Mirjan, de igazán!

– Akkor most fogd be a szádat, hozd az ágyadat, ha akarod, aztán maradj csöndben, tégy úgy, mintha nem is volnál, akkor nem veszünk össze!

– Igen, csak még egyetlenegyre hadd kérjelek! Nagyon csúnyán viselkedtem Csividzsisel is, mondd, nem telne ki végtelen jószágodból, hogy szólsz nála pár jó szót az érdekemben?

– Nem én bántottam meg, neked kell a bocsánatát megkérned!

– Persze, fogok is bocsánatot kérni tőle, de ő talán nem lesz olyan megértő, kegyes, mint te, mert még egy olyan, mint te nincs a világon, ha tehát legalább annyit mondanál neki, hogy te már megbocsátottál nekem, és helyesnek tartanád, hogy ő is ezt tegye...

– Majd meglátom! De nem vagyok Csividzsi úrnője! Ez a torta azonban azért van, mert Csividzsinek vettem, meglepetés, születésnapja van ma, ezzel kedveskedem neki, amikor majd átjön hozzám, akkor tehát rimánkodhatsz neki is! És most eredj az ágyadért, engem meg hagyj tanulni!

– Jaj Mirjan, én annyira szégyellem magamat! – és Vallindra ismét sírni kezdett. – Ha tudom, hogy ilyen vagy, dehogyis kezdelek el bántani akkor az első nap!

– Tudtad-e, hogy nem vagyok ilyen?! Nem tudtad! Senkiről nem tudhatsz előre semmit, de titeket hercegnőket nem is érdekel senki más, senki, aki nem hercegnő, de még a hercegnők sem érdekelnek benneteket, egyedül csak a cím, a rang, az üres szó, hisz lám csak, veled sem azért bánnak most így a többiek, mert más vagy, mint korábban, pusztán csak mert nem jár neked az a néhány hang, amik a hercegnő-szót alkotják! Sőt, nem is ezért, hanem mert apádnak nem jár a herceg-szó! Mert őt fosztották meg a rangjától, nem téged! Hogy én mennyire megvetlek benneteket, nemesi korcsfajzatokat! – fintorgott Mirjan. – Előbb lennék bélféreg, ganajtúró bogár, vagy bármi más, mint hercegnő! Igazából már nem is haragszom se

rád se a többiekre, de szánlak titeket, mert nem látjátok az igazi értékeket ti üresfejűek, és megvetlek mindannyiótokat! Hisz hogy is lehetne tisztelni azt, akinek mosogatólé van a fejében ész helyett?!

– Én már más vagyok, megjavultam, hidd el!

– Nekem ne szabd meg, hogy mit higgyek és mit ne! És igenis nem hiszek neked! Csak a nyomorúság beszél belőled, s a félelem a jövőtől!

– Persze hogy félek, nem is tagadom, ez az elmúlt hónap maga volt nekem a pokol, a legborzasztóbb lidércnyomás, és most is rettegek attól, hogy mi lesz alig több mint fél év múlva! De ha újra hercegnő lennék, vagy akár csak egyszerűen egy kissé is gazdag, akinek nem kell félnie a holnaptól, egészen biztos, hogy másképp viselkednék, mert már én is tudom, mit éreznek azok, akiket megaláznak, s látom azt is, te vagy a példa rá, hogy akinek nincs nemesi címe, az is lehet értékes ember, még értékesebb ember is, mint a magamfajta! Ó Mirjan, nem lehetnénk igazán barátnők?! Engem még sosem szeretett senki! Ezért voltam csak rossz! Hogy is tudhatnám, hogy mi az igazi szeretet, hogyan szerethetnék, ha senki nem tanított rá, ha sosem tapasztalhattam ezt?! Kérlek, Mirjan, nagyon kérlek, ne csak eltűrj magad mellett, de próbálj meg bízni bennem és szeretni!

– Ugyan már! Mit érnék veled, Vallindra?! Néhány hónapot töltünk együtt, aztán kimész valami utcasarokra és sosem látjuk egymást, legfeljebb, ha valamiért a piacra megyek!

– Igen, én is ettől félek! – szipogott Vallindra. – Bezzeg, ha tanultam volna! Talán lehetnék írnok valahol... Igaz, nőket nem szoktak írnokként alkalmazni... De talán Feoi néni alkalmazna akkor tanárnőnek... hisz mondta, hogy téged is felfogadna, ha tisztelnéd a nemeseket, ha viselkedni tudnál velük... De ó jaj nekem, hiába minden, most már úgys késő...

– Ha nagyon akarod, akkor nem késő! – mondta csendesen Mirjan, és olyan furcsán nézett Vallindrára, hogy a hercegnőt ismét a borzongás kerülgette, megint felállt a szőr a hátán. De elkapta a reménység is.

– Azt mondd, hogy... hogy...

– Semmit sem mondtam! Mindössze gondolkoztam! Mert én azt is szoktam néha, gondolkozni, nem úgy, mint a hercegnők! Majd még meglátom, hogy akarok-e tenni valamit érted!

– Úgy érted, hogy kitaláltál valamit arra, hogy ne kelljen az utcasarokra mennem?!

– Nem ezen gondolkoztam, mert ehhez nekem nem kell gondolkodni: azt, hogy ne légy koldus vagy utcalány, igazán könnyű megoldani, első pillanattól kezdve világos volt előttem, hogy miként lehetne segíteni ezen a bajon! Mindössze azt kell meggondolnom, hogy kockáztassak-e veled, elég méltó vagy-e a segítségemre, no meg hogy valóban van-e elég kitartás benned ahhoz, amit akarok! Utóbbi, igaz, könnyen megtudhatom, elég ehhez próbára tennem téged. De még az sem biztos, hogy méltó vagy akár a próbára is!

– Igen, igen, kérlek, tégy próbára! Vállalok bármit, ha megígéred, hogy nem kell ringyóvá züllennem! El sem tudom képzelni, hogy mit találhattál ki, de hiszek neked, mert olyan okos vagy! Bármilyen próbát megállok, nem tudsz olyat mondani, amit meg ne tennék!

– Na majd meglátjuk! Hozd a cuccodat, aztán meglátjuk!

Vallindra szinte vidáman szaladt vissza régi szobájába, elfeledte félelmét, elfeledte bánatát, még a könnyei is felszáradtak, kiderült jókedvének égboltozatja, eloszlottak róla a felhők, amik már jó egy hónapja elsötétítették azt. Nem kell ringyónak lennie! Koldusnak sem! Nahát! Hihetetlen, hogy így legyen, de hát Mirjan ezt mondta, és Mirjan nagyon okos! Hozzá képest ugyan alig látszik ki a földből, de az esze akkora, mint egy templomtorony! Ó igen,

Mirjan majd gondoskodik róla! Mirjan egy örült, de zseniális örült, és a szíve aranyból van! Most már minden rendben lesz!

Berohant a szobába, nem is köszönt a többieknek, az ágya fölötti polcra lesöpört mindent a lepedőre, majd felnyalabolta azt a sarkainál fogva, és máris átszaladt vele Mirjanhoz. Aztán visszatért a váncosokért. Ekkorra már felfigyeltek költözésére a többiek, s kérdőre vonták:

– Hová mész? Máris kitelt a sorod, s költözől a városba?! Melyik utcasarkon árulod majd a bájaidat?!

– Mit érdekel az téged?! – vágott vissza Vallindra.

– Engem nem érdekel, de van egy bátyám, szólnék neki, mert szép nő vagy, biztos tetszenél neki...

– Vedd tudomásul, hogy maradok az iskolában, amíg lehet, különben pedig csak töletek költözöm el, mert nem alszom együtt tolvajokkal, egyáltalán, semmiféle hercegnővel, mert a hercegnők módfelett gőgösek és kiváltképpen undokok, én is az voltam korábban, elismerem, de már nem vagyok hercegnő, jól mondtátok ezt, és hálás vagyok a sorsnak, hogy nem vagyok hercegnő, mert most már külön embernek tartom magamat, hogy nem vagyok hercegnő, bizony ám, utálok és gyűlölök minden nemest, a hercegnőket leginkább, de most már másképp lesz minden, mert mától újjászülettem!

– Újjá ám, kurvának!

– Annak biztos nem!

– Elment az eszed, hát mi lesz veled egy év múlva, mi?!

– Az nem az én dolgom, de nem az, amit ti hisztek!

– Aha, tehát magad sem tudod! Azt tudod legalább, hogy hová költözől? Vagy ezt sem tudja Vallindra főhíbbantsága?!

– Nem rád tartozik, de megmondom, hogy irigykedjete: Új szobatársam Mirjan!

– Tessék?! – hápogtak szobatársai. – Te Mirjanhoz költözől, ahhoz az örülthöz?!

– Miért ne?! Csak nem akarod megtiltani?!

– Azt nem, de hogyhogy befogad téged?! Hiszen azt mondta, ő sem szeret téged!

– Bocsánatot kértem tőle! És ő megbocsátott, úgy bizony, mert sokkal jobb ő, mint ti valamennyien, s mint én voltam korábban! És most eredj az utamból, engedj kimennem, mert ha ellenkezel, rosszul jársz, mert nekem már Mirjan a barátnőm, a védelmezőm, sőt: példaképem és mesterem!

– Hagyjátok, hadd menjen, úgymint mindegy, fél év múlva majd együtt röhögjük, amint az utcán árulja magát!

– Azt ugyan soha! Mirjan megígérte, hogy gondoskodik azután is rólam, tehát ne is álmodjatok ilyesmiről! Megígérte, és ő lehetetlen, hogy be ne tartsa az ígéretét, mert ő nem olyan, mint ti, meg, amilyen sajnós én voltam korábban!

Ezen döbrentek csak meg a többiek igazán! Mirjan, aki azt mondja, hogy gondoskodik Vallindráról a későbbiekben is?! Ez igazán elképesztő hír volt!

Többen Vallindra után siettek, hogy lássák, valóban Mirjan szobájába megy-e, de hát valóban odament. Aztán visszatért az ágyért, ki is húzta a folyosóra, de a lépcsőn bizony nem bírta felcipelni az első emeletre sem, nemhogy a harmadikra.

Szégyenkezve somfordált Mirjan elé.

- Kérlek ne haragudj... tudom, azt mondtad, hogy egyedül cipeljem ide az ágyamat...
- Nem bírod egyedül? – találta ki Mirjan a baját.
- Valóban nem!
- A többiek sem segítenek?
- Maguktól nem ajánlották fel, és szégyelltem megkérni őket... nem barátaim többé...
- Na gyere! – intett neki lemondóan Mirjan, de nem az ágyért mentek még, csak a szomszéd szobába.
- Itt van Csividzsi, tudod ugye? – szólt az ajtó előtt Mirjan Vallindrához. – Most tőle is bocsánatot kérhetsz! S lásd milyen vagyok, amíg elvoltál, megmondtam neki, hogy szeretnél kibékülni vele! Azt mondta, meggondolja.

Vallindra olyan félénken settenkedett be, mintha haldokló ágyához közeledne.

- Csividzsi, nagyon szépen kérlek... – kezdte, de tovább nem jutott. Mert amint Csividzsi megpillantotta őt, felállt, hozzálépett, és átölelte.
- Ne is mondj semmit, Vallindra, tudok már mindent rólad! Felejtsük el a múltat! Ha akarsz, lehetünk jó barátok! Tudod, engem sem szeretett soha senki... Mármint a szüleimen kívül... S ha téged még a szüleid sem, az igazán borzasztó lehetett...

És e szavakra Vallindra úgy elérézékenyült, hogy minden eddigénél hevesebb zokogás rázta meg, és csak sírt, sírt Csividzsi vállán.

- Úgy látom, hogy Csividzsi még sokkal megértőbb, mint én! – kajánkodott a hátuk mögött Mirjan. – Ő nem olyan hörcsög, mint én, ugye?! Na de egymást ölelgetni ráérték később is, most akkor hozzuk fel az ágyat, mert örökké nem maradhat ott!

Lementek a lépcsőn. Az iskola minden tanulója ott volt eddigre már, őket nézték, a hihetetlen: Vallindra kibékült az örülltel és a gurgujjal, naát, micsoda képtelen barátság!

Hanem az ágy már nem volt érintetlen. Az ágyneműt Vallindra már korábban felvitte róla, de az ágy deszkáin több nagy rakás szarkupac is ott díszelgett.

- Ki tette?! – kérdezte szigorúan Mirjan.

Persze senki nem válaszolt. Ellenben annál többen nevettek.

- Most mi lesz?! – kérdezte sápadtan Vallindra.

- Semmi gond! Fogjátok meg, s húzzátok arrébb! – vezényelt Mirjan. Aztán amikor a lépcső szabadrá vált, így szólt:

- Jöjjetek velem!

Elvezette őket Vallindra korábbi szobájába, ahol csupa hercegnő lakott, s ezt mondta:

- Válassz ki egy neked tetsző ágyat, Vallindra, s már visszük is!
- Ezt nem tehetitek! – kiáltotta azonnal az egyik lány.
- Ezt nekem, az örüllnek merte mondani valaki?! – nézett nagyot Mirjan. – Inkább meg sem hallottam! Ugyanis nem akarok tragédiát! – és látványos mozdulattal megsimogatta a kését.
- És senki ne feledje: mostantól Mirjan nincs egyedül! – állt Mirjan mellé Vallindra. – Mirjan, ha adsz egy kését, nem leszek gyáva használni!
- De én sem! És már egészen jól megy nekem is a célbadobás! – szólalt meg Csividzsi.

– Ne fenyegetőzzetek, semmi szükség erre, csak a pofájuk nagy, de úgysem merik megakadályozni! – legyintett Mirjan, azzal megfogta a legszebbnek tűnő ágat, egy mozdulattal lerántotta a rajta levő ágyneműt, s így szólt:

– Vihetjük!

S valóban vitték is.

Odafent a szobában aztán megették a tortát boldogan, hármasan, habár ez már nem is lett meglepetés, mert az ág felállításakor Csividszi is látta azt. Ez azonban egyáltalán nem zavarta az örömeiben.

– Nekem még soha senki nem vett tortát! – s látszott, hogy a könnyeivel küszködik. Erre természetesen nem is kaphatott más választ Mirjantól, minthogy a „hörcsöglány”, ahogy magában nevezte Mirjant, váratlanul alaposan hátbavágta, s így szólt:

– Hé, nehogy nekem elsírd magadat, mert istenesen megcibálom a füledet! Nem azért vettem a tortát neked, hogy bögj, hanem hogy jól érezd magadat és örülj!

– De hiszen örülök!

– Aki örül, az nevet és nem sír!

– Tudom, hogy pofátlanság... de ugye engem is megkínáltak? – kérdezte félénken Vallindra.

– Én ugyan nem! – rázta a fejét Mirjan. – Ez Csividszi tortája! De ha ő ad belőle neked, az az ő dolga!

– Természetesen háromfelé osztjuk! – válaszolta azonnal Csividszi. – Azt szeretném, ha komolyan barátnők lennének mind a hárman, elválaszthatatlan jóbarátok, akik jóban-rosszban összetartanak, ezért szeretnék megkérni rá Mirjan, hogy te se gúnyolódj már Vallindrával, nem kell furtonfurt felhánytorgatni neki, hogy ilyen meg olyan gonosz volt, mert tudja ő is, hogy helytelenül viselkedett! Ha őszintén megbocsátunk neki, az ráadásul sokkal jobb hatással is lehet rá, nem gondolod?

– Nincs nekem már semmi bajom vele, de az, hogy nem haragszom, még nem jelenti azt is, hogy feltétel nélküli bizalmat szavazok neki! Elvégre több ideig volt hercegnő, mint amit én összesen megéltem eddig, nem hercegnő pedig alig egy hónapja, de ennek nagy részében is eltitkolta, hogy már nem hercegnő! Tehát meglátom majd, hogy miként viselkedik!

– Ne legyél már ilyen kegyetlen, Mirjan, elvégre az én fületem akarta levágni! És azért is megkapta a magáét, ott a kés nyoma a kézfejen!

– Jaj, Csividszi, olyan kedves vagy, és én annyira szégyellem magamat! – sírt Vallindra.

– Én viszont nem vagyok kegyetlen, csak hörcsög, ahogy nagy kedvesen elneveztetek! – és Mirjan a fejét felemelve olyan gögösen nézett végig kettejükön, ahogy talán még Vallindra sem nézett soha, leghercegnősebb napjaiban sem. – Megvédem Vallindrát, mindent megteszek érte, de én bizony nem vagyok olyan könnyen bízó, mint te, Csividszi, és nem is érzékenyedelek el olyan könnyen, mint bármelyikőtök! És kell is hármunk közé egy kemény jellem, másképp ki lenne a vezér?! Márpedig nagyon remélem, hogy senki nem kétli, hogy itt én vagyok a főnök?! – és szigorúan nézett körbe, megint azzal a tekintettel, amitől Vallindra hátán felállt a szőr.

– Nem, nem, persze, senki, én ugyan nem az holtbiztos! – válaszolta sietve a tízéves apróságnak ő, a már majdnem felnőtt lány.

– Persze, hogy engedelmeskedem neked Mirjan, még szép, hogy ezt teszem, hiszen te mentettél meg! – válaszolta Csividszi is.

- És tőlem mentett meg! Úgy szégyellem! – hüppögött Vallindra.
- Nemcsak tőled, sokan mások is voltak ott! – vigasztalta Csividzsi.
- Na most már elég a szóból, jó étvágyat, falatozzatok! – zárta le a témát Mirjan.

Nem is szólaltak meg egy darabig, de Csividzsi ezt gondolta:

- Hála érte az összes isteneknek, hogy Mirjan nem hercegnőnek született, mert amilyen zsarnok, hörcsög és akarnok, milliószor rosszabb lett volna száz Vallindránál is! Valószínűleg nem nyugodott volna, amíg királynő nem lesz belőle, sőt akár világhódító is!

Az újabb beszélgetést Vallindra kezdte.

- Higgyétek el, valóban nagyon utálok már én is a hercegnőket! – bizonykodott. – Mert még, ha minden más hibájuktól el is tekintek, akkor is hihetetlenül hálátlanok! Azt még megértem valahogyan, hogy miután megszűntem hercegnő lenni, nem engedelmeskednek a szavamnak, de hát ezek tönkre akartak tenni teljesen, megkínózni, megölni! Pedig én még Csividzsi fülét is azért akartam akkor régen megvagdalni, leginkább azért, hogy nekik szórakozást szerezzek! Ezt nagyon szégyellem, de ez az igazság!
- Nem ez az igazság! Ezt is önmagadért akartad, hogy élvezd az ámulatukat, hogy ezzel is erősítsd vezéri helyedet! – mondta határozottan Mirjan.
- Hát... lehet, de akkor egyáltalán nem gondoltam ezt végig!
- Azon pedig ne csodálkozz, hogy mindenki neked esett, amint megszűntél hercegnő lenni! Én, a paraszt, gyakran láttam kutyafalkákat a falun, s ez úgy van, hogy ha a falkavezér nagyon megsebesül, a többiek nekiugranak és széttépik. Szinte azt mondhatnám, bosszút állnak, amiért addig engedelmeskedni voltak kénytelenek. Miért lenne ez másképp az embereknél?!
- Mert emberek vagyunk!
- Ez az én szememben nem előny, sőt, szerintem az emberek rosszabbak az állatoknál! Hogy csak egy példát említsek: az állatok között nincsenek hercegnők és egyéb nemesek!

Erre Vallindra inkább meg sem szólalt.

Mikor befejezték az eszegetést, Csividzsi szólalt meg.

- Lenne egy kérésem, Mirjan! Mondd, megengednéd, hogy én is ideköltözzem hozzád? Mert, tudod, amíg mindegyikünknek külön szobája volt, az rendben volt. Ám most, hogy te már Vallindrával kettesben laksz, én a másik szobában egyedül nagyon magányosnak érezném magamat, attól félek! És szerintem kényelmesen elférnénk itt hármasban is!
- Gyere, ha akarsz! – bólintott kegyesen Mirjan.

S így aztán Csividzsi is átköltözött hozzájuk. Rögvest nekiállt a szobát kényelmesen berendezni is, mert Mirjan meglehetősen egyszerűen élt, kizárólag a tanulással foglalkozott, s a legcsekélyebb törődést sem fordította a szobája lakályossá tételére. Túl lusta volt hozzá. Csividzsi ellenben igazi házas lány volt. Azonnal előszedett holmijai közül egy szép függönyt, amit maga varrt azt mondta, s felrakta az ablak elé. Néhány képet is kiakasztott a falra, ezeket is maga festette, s egész szépek voltak. A torta négy gyertyáját felrakta egy polcra, hogy ott világítsanak nekik, ha sötét lesz.

- De miért négy a gyertyák száma, amikor nem is négy éves vagyok? – kérdezte hirtelen.

Mirjan a vállát vonogatta.

– Csak! Ez a torta tetszett meg a legjobban, és eszembe sem jutott a gyertyák számát nézni! Sosem törődtem ilyen csekélységgel!

Csividzsi nevetett.

– Ó, Mirjan, nem is tudom néha, hogy mit gondoljak rólad! Olybá tűnsz a szememben, mint akinek női testébe egy férfi lelke költözött! Azoknak nincs érzékük a finomságok iránt, azok ilyen pukancsok, hörcsögök, bátrak, erőszakosak, harcosok, parancsolók, igen, azok, de ezt nem bántásnak szántam, mert nagyon szeretlek! – és átölelte Mirjant.

Vallindra is a négy gyertyát nézte.

– Ha csak három gyertya volna, jelképezhetne hármunkat, örök barátságunkat!

– Csak lassan a testtel, amikor az örök barátságot emlegeted, mert előbb még be kell bizonyítanod, hogy méltó vagy hozzám és segítségemre! – hűtötte a lelkesedését Mirjan.

– Mirjannak van egy bátyja, Pim, aki nagyon szereti az ő hugicáját! – szólt most Csividzsi. – Vele együtt pedig már négyen vagyunk!

– Pim soha nem fog a szobánkba költözni! – vetett véget a beszélgetésnek Mirjan. – Álmos vagyok, gyerünk, mindenki azonnal feküdjön le és egy hangot ne halljak, mert gyűlölöm, ha nincs síri csend, amikor álmra hajtom a fejemet! És ha horkol valamelyikőtök, azt úgy tegye, hogy akkor azonnal lerúgom az ágyról!

S természetesen semelyikük sem szólalt meg, nehogy megháborítsák öföhörcsögsége nyugalma.

* * *

Másnap reggel Mirjan szó nélkül nekikezdett tanulni, még azelőtt, hogy órára kellett volna mennie, aznap ugyanis korán kelt fel. Bár Mirjan igazán nem zajongott, Vallindra mégis felébredt, s felébredt Csividzsi is. Vallindra pedig nem bírta megállni, hogy ne csupán szép jó reggelt kívánjon, de újra hálálkodni kezdett, majd megkérdezte, mi is Mirjan terve, hogy ne kelljen ringyóvá züllenie.

– Azt csak bízd rám! – mondta fensőbbbségesen Mirjan. – Előbb még hátravan a próba, s még utána sem feltétlenül mondom el neked a tervemet előre! Legyen elég annyi, hogy amíg azt teszed, amit mondok, addig nem kell kurválkodnod, de koldulnod sem! Ha pedig néhány garasért képes voltál mások tyúkja lenni, méghozzá jogosan, mert valóban egy hülye tyúk vagy, akkor igazán engedelmeskedhetsz nekem is, hisz én még csak meg sem alázlak!

– Készséggel teljesítem minden óhajodat! Állok elébe a próbának!

– Jó. De nehéz próba lesz, és hónapokig tart majd!

Vallindra arca kissé elfanyalodott ennek hallatán.

– Ilyen sokáig? Miért?

– Mert sokáig voltál hercegnő is! Embert kell nevelni belőled! Ehhez pedig az kell, hogy ne maradj meg hülyének, és légy képes valami hasznosat is művelni! Könnyű belátni, hogy ez mindenképpen legalapvetőbb érdeked, mert ha semmihez nem értesz, akkor tényleg csak a lábad közelével keresheted meg nem is olyan sokára a mindennapi betevő falatot! Hiszen még varni sem tudsz!

– Még sosem varrtam, az igaz, de láttam már, hogy mások hogyan csinálják, s nem lehet olyan nehéz!

– Helyes – azzal Mirjan odalökte az egyik ingét Vallindrának. – Látod, lyukas az ujja, ott a polcon a tű, cérna, gyerünk, varrd meg! És ne hidd, hogy ezzel meg akarlak alázni vagy ki-

szolgáltatam magamat. Utálok varrni, ez igaz, de most azért épp veled csináltatom, hogy gyakorold!

– Hát persze, Mirjan, megvarrom, nem lesz semmi baj! – és Vallindra tényleg nekigyürkőzött a feladatnak.

Amikor látta, hogy mit csinál Vallindra, Csividzsi már majdnem megszólalt, de Mirjan olyan villámló szemekkel meredt rá, hogy inkább csöndben maradt.

– Kész! – nyújtotta át kissé később az inget Vallindra Mirjannak.

Mirjan oda sem nézett, csak ennyi mondott:

– Öltsd magadra!

Vallindra nem értette, minek kell felvegye Mirjan ingét, de engedelmesen levette a sajátját, hogy belebújjék. Ekkor vette észre kétségbeesetten, hogy itt bizony nagy bajok vannak, mert a lyukat ugyan bevarrta, de sajnos úgy, hogy összevarrta a ruhaujjat is!

Sírva fakadt.

– Én valóban egy tudatlan, semmire sem való, értéktelen...

– Kuss! Nyavalygásra nincs idő! Az olló is ott van, ahol a cérna, fejtsd fel, amit csináltál, és kezd újra, s kérlek tényleg csak a cértát vagdald, ne az inget! Addig csinálod, míg jó nem lesz! Sőt, nemcsak jó, de szép is! Az ágyam alatt még találsz néhány lyukas holmit, mert bevallom, lusta vagyok varrni, de én legalább érték hozzá! Azokon is gyakorolhatsz! Nem hinném, hogy bárki hiányolna az iskolában, tehát ezentúl ne is menj az órákra, gondolom itt úgyszólván nagyobb biztonságban érzed majd magadat. Tanulni ezentúl csak én és Csividzsi járunk. Ezentúl te leszel a mi kis háziszolgánk. Ismétlem nem azért, hogy megalázzunk, hanem hogy tanulj! Megtanítunk nemcsak varrni, de mosni is, ételt készíteni, takarítani, meg mindenre, amit egy nem nemesi nőnek tudnia kell. És ez még mind semmi, de a többit ráérsz megtudni, ha visszajöttünk, mert úgy hallom kolompolnak, tehát mennünk kell az órákra. Jó varrogatást!

– búcsúzott Vallindrától Mirjan, aztán Csividzsivel együtt már mentek is.

Nagyon kíváncsi volt, megvarrja-e a ruhákat Vallindra, mire visszatérnek! Nos, mire újra a szobájukba értek, valóban megvarrt minden szakadást Vallindra, erősen, bár rondán. De nemcsak ezt tette, hanem szépen össze is söpört, kiszellőztetett, kicserélte a vizet a lavórban, hozott friss ivóvizet a korsóba is, és elmosogatta a fatányérokat, tehát látszott, hogy igyekezett hasznossá tenni magát.

– Jó lesz ez így, Mirjan? – kérdezte alázatosan.

– Kezdetnek megteszi! – dörmögte Mirjan. – Na és akkor most látod ugye Csividzsinél azt a könyvet a rengeteg példával?! Készülj fel rá lélekben, hogy neked is meg kell oldanod azt a sok-sok számtanpéldát!

– De hát én még olvasni sem tudok! – riadt meg Vallindra, még bele is sápadt.

– Még nem, de azt is megtanulod! Nem mondtam, hogy a számtan az első. Előbb természetesen olvasni tanulsz meg, no és írni is, anélkül nem megy a matematika! – vigyorgott Mirjan.

– Persze nem kötelező! Te döntöd el, hogy a puncikádat tömőd hímtagokkal, vagy a fejedet tudománnyal! Az előbbiben nem segítek neked, de a tudományokkal kapcsolatban nagyon szívesen. Gondolom Csividzsi is. Nekem két hónap alatt sikerült a betűk tudományát elsajátítanom, neked elég kell legyen ehhez egy hónap is!

– De hát én nem vagyok olyan okos, mint te!

– Az lehet, de sokkal nagyobb kényszerhelyzetben vagy! Ha nem sikerül, leveszem rólad óvó kezemet! Aztán jön a matematika, arra is lesz egy hónapod. S mert még legalább fél évre megvan a tandíjad Feoinál, ez azt jelenti, hogy mindezek után bőségesen marad időd a dzsanar nyelvre is!

– Arra szerencsére nem kell, mert hála az isteneknek a dzsanart úgy beszélem akárcsak a trogot, mert dzsanar dajkám volt, még csecsemőkoromban megtanultam tőle!

– Ó, ez remek! – örvendett Mirjan. – Akkor ezentúl csakis dzsanarul beszélgetek veled, hogy tanuljam a nyelvet! Nagyon helyes! – és már dzsanarul folytatta, bár egyelőre még borzasztó rossz dzsanarsággal:

– Akkor utána lehet neked megtanul tlapantluai nyelv! Megértesz engem?

– Igen, Mirjan, értelek, csak nagyon félek!

– Mitől van neked félés?! Betűk nem harapnak! Számok is harapnak nem! Itt van csak én, aki harap!

S így aztán nem volt más választása Vallindrának, mint hogy behódoljon a Mirjanból sugárzó akaratsnak, s nekiveselkedjék a tanulásnak. És sikerült is megtanulnia olvasni egy hónap alatt, bár korántsem olyan „profi” színvonalon, ahogy azt addigra már tudta Mirjan. De sikerült. Természetesen nem azért tudta ezt feleannyi idő alatt elsajátítani, mint Mirjan, mert kétszer okosabb lett volna nála, hanem mert nem volt magára hagyva, hanem két kedves tanítója is volt: Mirjan és Csividzsi, és mindkettő tudta, hogy nekik mi okozott nehézséget a tanulás elején.

Vallindra maga sem hitte volna, hogy sikerül ez neki, de tette a dolgát ellenkezés nélkül. Közben számtalanszor kérdezgette ugyan Mirjant, hogy mi a terve, mi lesz vele a fél év letelte után, de Mirjan sem neki, sem Csividzsinek nem mondta el azt. Mindig csak ezt a választ kapta:

– Te csak hallgass! Most a tanulás a dolgod, nem a kíváncsiskodás! Ne kérdezzél, élvezze!

– Mit élvezek?

– Hát azt, hogy okosodol!

És Vallindra valóban élvezte az okosodást.

– Egészen más embernek érzem magamat, mint aki korábban voltam! – mondta végül, mikor már mindent el tudott olvasni, s hozzá nem is akadozva.

– Más ember is vagy! Most már jóval többet érsz! Meg vagyok elégedve veled! – jelentette ki Mirjan, és amióta Vallindra beköltözött hozzá, szinte most először szólt hozzá barátságosan.

– De hát ez egyszerűen hihetetlen, erre négy év van szánva az iskolában, s énnekem már sikerült mindössze egy hónap alatt... ez elképesztő... bár igaz, a négy év alatt a számokat is megtanulják...

– Ez csak azt bizonyítja, hogy Feoi néni sem becsüli semmire a hercegnőket, mert tudja, hogy olyan hitványak, annyira elkényeztetettek, hogy négy év alatt tanulják meg, amit két hónap alatt is lehet, sőt, még négy év alatt sem, hiszen többségük még a saját nevét is alig tanulja meg leírni!

– De a számok nyilván nehezebbek!

– Tudod mi a nehéz?! Ha ráülök a fejedre, az, igen, az nehéz! Nem a számok! Megint nem bízol magadban! Hol a híres büszkeség, mi?! Azt mondogasd: én hercegnő vagyok, tehát igenis sikerül kevesebb idő alatt megtanulnom, mint annak a tuskó paraszt Mirjannak!

– Jaj, Mirjan, kérlek, ne bánts, rég nem tartom magamat hercegnőnek, hiszen mondtam már sokszor!

– Ne mondd inkább egyszer sem, csak ess neki és tanulj! Csividzsi, tanítsd meg neki a számjegyeket, a számok leírását, ilyesmiket, mert ilyen kezdő dolgokkal nincs türelmem foglalkozni, mondhatom, a számtan terén túl hülye hozzá, hogy kiérdemelje a figyelmemet! Én majd akkor jövök, ha már legalább az összeadást magyarázhatom neki! Ott, a műveletvégzéseknél majd segítek neki, ígérem!

Ez volt az egyetlen Vallindrának tett ígérete, amit Mirjan nem tartott be, mert Vallindra az egész matematikát, legalábbis ami a négy alpműveletet illeti, mind Csividzstől tanulta meg. Méghozzá sikerült az egy hónapos határidőt tartania, bár igaz, ebbe neki csak a négy alpművelet fért bele, a hatványozás már nem, mert az osztással nagyon megkínlódott, s ez sok idejét vette el. De Mirjan nagyvonalúan legyintett.

– Az nem olyan fontos már, az tényleg csak a haladóknak való!

– De Mirjan, hiszen én már az erősen haladók közé kell számítsak az itt töltött időm alapján!

Mirjan megvetően fintorgott. Ugyancsak kifejező volt az arcjátéka.

– Eh, ez az egész iskola szerintem csak kezdőknek való, még azoknak is csak nagy jóindulattal! Főleg, ami a matematikát illeti!

E kijelentése arra alapozódott, ami miatt mégsem ő tanította meg Vallindrának az alpműveleteket. Ez pedig amiatt volt, hogy nagyon jól ment neki a dzsanar nyelv, mert Vallindrával állandóan dzsanarul beszélgetett, jól ment neki a gurguj nyelv is, mert azt meg Csividzstől tanulta, de a tlapantluai már nehezebben. Igaz, eddigre már rég nem járt semmiféle órára, egyedül csak Zieti nénihez, amikor annak nem kellett órát adnia, hogy tőle tlapantluaiul tanuljon, s ebbe Feoi néni bölcsen nem szólt bele, hisz fő, hogy meg legyenek elégedve a diákok, de Mirjan ezt még mind kevésnek érezte. Leginkább azt hiányolta, hogy nem akad valami tlapantluai nyelven írt olvasmánya.

S épp az idő tájt, hogy Vallindra megtanulta a számok leírását, s már el lehetett volna kezdeni őt összeadásra okítani, történt, hogy Mirjan gondja megoldódott. Ez pedig úgy esett, hogy egyik reggel Feoi néni így szólt az összegyülekezett diákokhoz:

– Óriási karaván érkezett a városba, gyermekeim! Mára tanítási szünetet rendelek el, hogy kimehessetek a városba, nézelődni! Vannak mindenféle állataik, van közöttük sok mutatványos, meg természetesen kereskedők, ritka portékákkal! Akár indulhattok is!

Nem volt ritka Feoi néni iskolájában a tanítási szünet, először tehát nem is sejtette Mirjan, mekkora szerencséje lesz. Annyira nem, hogy ki sem ment a városba, bár Csividzsi és Vallindra hívták. Ő inkább úgy döntött, hogy kihasználja az alkalmat, hogy Zieti néninek most egész nap semmi órát nem kell tartania, s egyfolytában vele foglalkozhat. Így aztán, bár jó barátnők voltak, Csividzsi és Vallindra nélküle mentek el a karavánt megnézni.

Akkoriban lányoknak kíséret nélkül mászkálni a városban meglehetősen veszélyes volt, de csak éjszakánként. Akkor nemhogy nő, de férfi sem tette bölcsen, ha egyedül kimerészkedik az utcára, kivéve, ha ő maga akar megpróbálkozni valaki kirablásával, vagy nagyon erős és ügyes harcos. Nappal viszont, egészen míg be nem alkonyodott, elég biztonságos volt a város, férfiaknak is, nőknek is, mert legfeljebb a zsebtolvajoktól kellett tartani, mástól nem. Mind-

emellett már nemcsak Csividzsi, de Vallindra is meglehetősen ügyes késdobálóvá képezte ki magát, ezt gyakorolta szórakozásképpen Vallindra, amikor már zúgott a feje a sok tanulástól. Mostanára igazán fényes lett a jókedve, mert bízott benne, hogy Mirjan valóban kitalált valami okosat, igen, Mirjannak mindig igaza van, tudja mit beszél, lám csak, valóban sikerült megtanulnia az olvasást egy hónap alatt! De már Mirjan nélkül is sokkal jobb az esélyei, például alkalmazhatja valami előkelő nő felolvasólánynak, vagy akár nyerhet pénzt fogadáson is, mert biztos volt benne, ügyesebben dob célba, mint a legtöbb férfi.

Nem esett a lányoknak semmi bajuk, s igazán vígan értek haza kora délután. Kéz a kézben léptek be a szobába, s egyszerre, kórusban kiáltották el magukat:

– A mi szeretve tisztelt mesterünknek! – azzal két óriási csomagot helyeztek le Mirjan elé a földre. Mindegyik vászonbatyu volt, benne néhány szögletes tárgy.

– Mi ez? Ajándékot vettetek nekem? – kérdezte Mirjan.

– Bizony ám! – mosolyogtak a lányok.

– Nem kellett volna! És ez biztos sokba került!

– Nem is annyira! Na, nyisd már ki, hogy lásd, mi van benne!

Mirjant nem kellett nagyon biztatni, mert kíváncsi volt, így kibontotta a csomagokat, s lám, könyvek voltak mindegyikben, kicsi és nagy könyvek egyaránt, s mind-mind tlapantluaiul, az Ősi Birodalom nyelvén megírva!

Mirjan szinte extázisba jött ennek láttán.

– Hát ezeket meg hol szereztétek?!

– Természetesen a karavánnál, a piacon! Volt ott egy Tindra nevű nő, aki mást sem árult csak könyveket, és...

– Várj csak! Milyen nevet mondtál?! – kérdezte Csividzsitől Mirjan.

– Nem értem! Mire gondolsz?!

– Hogy hívták azt a nőt?!

– A könyvárut? Úgy, hogy Tindra! Ismered?

– Nem, bár... na mindegy! Végül is szép név az a Tindra, sok nőt hívhatnak Tindrának... Na, folytasd!

– Nincs mit folytatnom, mindenféle könyveket, ilyesmiket árult, erre az jutott Vallindra eszébe, hogy te annyira igyekszel tlapantluaiul tanulni, vegyünk neked legalább egy ilyen könyvet! Ha telik rá a pénzünkből! Mert, tudod te is, a könyvek rémisztően drágák! De aztán kiderült, hogy nem is olyan drágák, azaz, nagyon is drágák, de csak a más nyelvű könyvek drágák, drágábbak még annál is, ahogy mi sejtettük, hanem a tlapantluai nyelvűek, azok igazán nagyon olcsók voltak! Annyira olcsók, hogy nemcsak egy könyvet vehettünk, de mindent megvettünk, ami tlapantluaiul íródott, és szerencsénk volt, mert éppen pontosan annyiba kerültek együtt amennyi pénzünk kettőnknek összesen volt!

– Hát nem alkudtatok?

– De igen, s így tudtuk megvenni mindet, de egyébként sem voltak drágák, ahhoz képest, hogy könyvek! A nő elmondta, hogy azért nem adhatja drágábban őket, mert ezek matematikával foglalkoznak, az meg keveseket érdekel errefelé!

Valóban, mindegyik könyv matematikai tárgyú volt. Ilyen címeket viseltek:

A magas matematika
A logaritmus titkai
Valószínűségszámítás és matematikai logika
Vektoranalízis
Koordináta-geometria és elemi differenciálszámítás
Mértan, avagy a tér tudománya
Nagy Integrálkönyv
Topológia
Azok a titokzatos fraktálok
Végtelen sorok és sorozatok

– Ez igazán csodálatos! – nézegette a könyveket Mirjan. – Tlapantluai könyvek, nagy könyvek, vastag könyvek, ráadásul matematika, olyan komoly matematika, hogy még a címüket sem értem... De megtanulom mindet, mert én akarok a legokosabb lenni... Ó, igazán, nagyon, nagyon köszönöm nektek! – és úgy elérzékenyült, hogy könnybe lábadt a szeme. Megölelgette mindkettőjüket. Ilyennek még sosem látták. – Magatoknak akkor semmit sem vehettetek! Nem maradt rá pénzetek, ugye?

– Nem, de ez nem számít! Te sokat tettél értünk! – mondta Vallindra.

– Engedjétek meg, hogy kifizessem, biztos van annyi pénzem, és...

– Nem! – kiáltották mindketten, majd Csividszi ezt mondta:

– Ha kifizetnéd, akkor megszűnne ajándék-jellege! Érted?!

– Akkor legalább neked, Vallindra, mert neked most semmi pénzed nem maradt, tehát...

– Nem, Mirjan! Erről szó sem lehet! Sőt, tudd meg, örülök, hogy semmi pénzem nem maradt, s végre megszabadultam minden garastól, amit mostohámtól kaptam, hercegnő koromban! Most már nem nehezedik rám a múlt emléke! S főleg megszabadultam így attól a mocskos pénztől, amit megalázkodva, a hercegnők tyúkjaként kerestem! Úgy érzem, azzal, hogy abból a pénzből nem magamnak vettem valamit, azzal tehát lemostam magamról az akkor vállalt szégyent! Persze a többi hercegnő nem tud erről, s ha tudnák sem vélnék így, de ez nem számít, az a lényeg, hogy én önmagam előtt hogyan érzem! Érted Mirjan?! Úgy érzem, most végre megtisztultam! És nem is kell nekem pénz, megbízom benned, te biztos elintézed, hogy ne kelljen koldulnom!

– Nem kell, Vallindra! Valóban van tervem, nem hazudok! De az én pénzem mától a tiétek is!

– majd hozzátette titokzatosan:

– És több ám a pénzem, mint hinnétek! De ezek a könyvek minden pénznél többet jelentenek nekem!

– Mirjan, Csividszi, nekem eszembe jutott valami! – szólt hirtelen Vallindra. – Tudjátok, enni azért eddig én is a hercegnőkhöz jártam le, az ő ebédlőjükbe, de sosem éreztem jól magamat! És nem is való, hogy én olyan finomakat egyek, amikor már nem vagyok hercegnő!

– De hercegnői étel jár neked, mert ez van kifizetve! – emlékeztette őt Mirjan.

– Igen, de ezentúl tényleg legyünk egymás őszinte barátnői! Ezentúl itt étkezem a szobában, idehozom a reggelit-ebédet-vacsorát, s megesszük közösen! Jusson nektek is a finomságokból!

– Ennek szerintem nincs sem akadály, sem nagy jelentősége, legyen hát, ahogy akard! – vonogatta a vállát Mirjan.

– De Feoi néni engedi vajon? – kérdezte Csividszi.

– Az nem szól semmiért, mert nem akarja, hogy ne járjak hozzá jövőre! – vigyorgott Mirjan. – Legfeljebb meglepődik még jobban, bár annál jobban talán már ő sem, mint amikor meglepődött, hogy Vallindrát befogadtam!

– Mirjan... én megbízom benned... elhiszem, hogy kitaláltál valami ügyeset... De értsd meg: nagyon kíváncsi vagyok! Annyira, hogy emiatt kevésbé tudok figyelni még a tanulásra is! – kezdte óvatosan Vallindra. – Nagyon szépen kérlek, áruld el nekem, hogy mi a terved! Legalább nagy vonalakban!

– Igen, Mirjan, tessék elmondani nekünk! – követelte váratlanul Csividszi is. – Minek kínoz bennünket?! Ez egyszerűen nem méltó hozzád!

Mirjan lenézett a matematikakönyvek nagy halmára. Legszívesebben azonnal nekikezdett volna a tanulásnak, de még azt sem tudta, melyik legyen az első – a bőség zavarával küzdött.

– Na jó! – sóhajtott végre egy óriásit. – Ha nem lenne tervem, koldus és kurva lennél Vallindra, igaz?

– Igaz, persze! De van terved, azt mondtad!

– Van hát! Nem is akármilyen! De *ha* kurva lennél, mi volna a legtöbb, amiben reménykednél?!

– Nem is tudom... Talán abban, hogy valakinek úgy megtetszem, hogy feleségül vesz! Gondoltam is erre mielőtt hozzád költöztem, hogy amíg még itt lehetek az iskolában, talán sikerül férjhez mennem, s akkor nem kell ringyóvá zülljek!

– Nem is kell! Én ugyanis találtam férjet neked!

– Igazán?! – döbönt meg Vallindra.

– Igazán ám! Nem is akármilyen férjet! Húsz éves, csinos fiú, nőtlen, erős, külseje is szép, kedves, ráadásul igazán jó családból származik, mert még véletlenül sem herceg, hanem legtávolabbi ősei is a legtisztább vérű parasztok közül valók! Neve: Pimez, becenevén Pim, ő az én bátyám!

– Ó... – nyögte Vallindra, és több hang nem is jött ki a torkán.

– Örömmel látom, hogy szóhoz sem jutsz a megtiszteltetéstől. Akkor most már tudsz annyit amennyit kell, és egyelőre szó se essék erről, tessék tanulni, mert holmi műveletlen idiótát nem lökök az én drága bátyókám karjába, akármilyen szép legyen is! Tanulj Vallindra, tanulj szorgalmasan, mert méltónak kell lenned Pim kezére, elvégre, bár mondtam már, de nem győzöm elégszer hangsúlyozni, hogy ő nem akárki, hanem igazi paraszt, ezért nem elégszik meg akárkivel!

E szavak hallatán Csividsziből kitört az ellenállhatatlan nevetés. Vallindra csak nézett bambán, majd ő is kacagni kezdett.

– Nem mondom Mirjan, van humorérzéked... Persze félre ne érts, nincs kifogásom a bátyád ellen, remélem valóban csinos fiú... De akar-e vajon házasodni?

– Majd én rábeszélem! Különben amit mondtam nem tréfa, valóban nagyra tartja magát, például azt mondta, hogy addig nem nyugszik, míg hercegnőt nem kap feleségül! Te pedig bizonyos értelemben hercegnő vagy! De ez akkor sem elég! Tessék tehát tanulni, másképp nem szólok az érdekedben Pimnek!

– Tanulok Mirjan, tanulok szorgalmasan!

– Akkor jó, mert én is azt teszem! – azzal Mirjan beletemetkezett a könyveibe.

És nagyon izgalmasnak tartotta a könyveket. Ez már valóban érdekes része volt a matematikának, különösen a valószínűességszámítási és kombinatorikai tudomány nyűgözte le őt. S így aztán csak tanult-tanult, s mindig, amikor Vallindra azt kérte, hogy tanítsa őt egy kicsit a számtanra, leintette, hogy mindjárt, mindjárt csak még ezt elolvasom, csak még ezt a példát megoldom, vagy egyszerűen azt mondta:

– Majd később!

De szerencsére Csividzsi is elég volt ahhoz, hogy megtanítsa Vallindrának, amit annak tudnia kellett.

Ezek után egyáltalán semmi különös nem történt velük négy teljes hónapig, hacsak azt nem számítjuk, hogy Mirjan közben betöltötte tizenegyedik születésnapját. Vallindra, akinek egy fillére sem maradt, nem tudott ajándékot venni neki, de még Csividzsi is csupán egy szép ágyterítővel kedveskedett neki, ezt azonban maga hímezte, méghozzá titokban, mindig akkor dolgozott rajta, amikor Mirjan nem volt a szobában. Az ágyterítőn a saját hegyesfülű gurguj arca pompázott, Vallindra is rákerült, s a kettő közé – egy csodálatosan élethű hörcsög lett megmintázva!

Mirjan nagyon örült neki. Annyira, hogy nemcsak ágyterítőnek használta, de hűvösebb éjszakákon ezzel takarózott.

Születésnapja alkalmából apja, anyja és bátyja is meglátogatta, s apja pénzzel is bőségesen ellátta. Annyira bőven, hogy Mirjan gyanakodni kezdett, hogy apja is esetleg kincset talált ifjúkorában, mint Csividzsi apja, vagy esetleg kirabolt egy gazdag utazót.

Mindenesetre megnyugtatta őket, hogy jól van, ne aggódjanak, Feoi néni pedig közölte Zítiával, hogy Mirjanka az iskola legjobb tanulója, csak a magatartásával vannak némely gondok, de amióta külön szobába rakta és szerzett két barátnőt is, azóta szerencsére ezek a nehézségek is megszűnőben vannak.

Mikor Mirjan elmondta szüleinek, hogy már kiválóan olvas és ír, sőt, már a matematikából is jóval többet tud, mint amit itt egyáltalán tanítanak, apja feltette a kézenfekvő kérdést:

– Van-e annak értelme egyáltalán, hogy még ide járhj?

– Hogyne! Dolgom van itt!

– Ugyan micsoda?!

– Egyengetni a barátnőim életútját! Aztán meg, ha nem vagyok itt, a nyelvtanulást sem tudnám folytatni! Annak is csak itt van esélye, hogy esetleg valami újabb könyveket beszerezzek magamnak! Nem, apám, egyelőre nem szándékozom hazaköltözni!

– Na de...

– Csitt apjuk! Hagyd Mirjant, hogy a saját életét élje! Ne feledd: nem te uralkodol felette, hanem a neve! – tette a tenyerét Ofmózer karjára Zítia.

És Ofmózer nem ellenkezett.

Mirjan arra is módot talált, hogy rokonait, főleg Pimet, messziről megmutassa barátnőinek. Pimre legkiváltképpen természetesen Vallindra volt kíváncsi, és megnyugodva tapasztalta, hogy Pim valóban megnyerő külsejű.

– De, gondolom, ő sem tudja leírni a nevét! – jegyezte meg némileg fitymálva.

– Csak ne légy olyan nagyra a frissen sült tudományoddal! – bökte oldalba őt Mirjan. – Ő nem járhatott iskolába, mint te! Majd te megtanítod olvasni!

Eltelt a látogatás után újabb két hét, amikor Feoi néni ismét szabadnapot adott a diákoknak. Gondolhatjuk, Mirjan ezt azonnal arra akarta használni, hogy újra egész nap Zietitől tanuljon tlapantluaiul. Mert az igaz, hogy a matematikakönyvek jóvoltából bámulatosan haladt előre e nyelvben is, de hát mégsem azonos az írott szöveg és az élőbeszéd! Ám Zieti ezzel fogadta:

– Mirjan kisasszony, kérlek, ha lehet, ma inkább ne tanuljunk, jó?! Rendkívül fontos feladatot kaptam, meg kell oldanom, mert Feoi letépi a fejemet, ha nem készülök el vele estig, én meg még azt sem tudom, hogy miként kezdjek neki, tehát muszáj időt hagynod rá, hogy gondolkozzam!

– Nocsak! Azt hittem, tanárnő vagy, s nem diák, aki feladatokat kap! – csodálkozott Mirjan.

– Persze hogy nem vagyok diák, de attól még adhat nekem feladatokat Feoi, elvégre sajnos rabszolga vagyok! És ki mást bízna meg egy matematikai problémával, ha nem engem, a matematikatanárnőt?!

– Aha, tehát ez matematikai jellegű probléma?! – vált figyelmessé Mirjan tekintete. – Mondd el kérlek, nagyon kíváncsi vagyok!

Zieti sóhajtott egy nagyot, de nagy baja lett volna belőle, ha megharagítja Mirjant, s remélte, hogy miután kielégítette a kislány kíváncsiságát, az elmegy és nyugtot hagy neki. Ezért aztán így szólt:

– Ez igazán nem neked való feladat Mirjan, ez már komoly tudósoknak való! És tudd meg, hogy ezt még Togornyez király tudósai sem tudták megoldani! Arról van szó, hogy két herceg, Lírisez és Datrisez már régóta gyűlölik egymást, ugyanakkor mindketten a király feltétlen hívei, s a király is kedveli őket. E két nemes végül megegyezett egymással, hogy fogadnak, méghozzá óriási összegbe, negyvenezer aranyba, ami jóformán az egész vagyonuk! Mármint külön-külön tesznek fel negyvenezer aranyat.

– És mi volt a fogadás tárgya?

– Egyszerűen kockadobás. Megegyeztek, hogy dobznak egy kockával, felváltva, és azé lesz a teljes összeg, akinek először sikerül ötször hatost dobni. Nem feltétlenül egymásután, hanem akinek először jön össze a dobásokból öt darab hatos! A fogadást nagy nyilvánosság előtt bonyolították le, Troggföld színe-java jelen volt, még a király is!

– Elég hülyék, a fogadók is, meg az is, akit érdekel az ilyesmi és odamegy nézni, de mi köze van ennek hozzád, Zieti néni?

– Hát csak az, hogy Lírisez már elsőre dobott egy hatost, de azután a következő tíz dobás során egyetlenegy hatost sem dobott, de ellenfele, Datrisez eddigre már négy hatost dobott a szükséges ötből! Lírisez megijedt, hogy elúszik a vagyona. És ezért amikor rákerült a sor, úgy döntött, hogy befejezi a fogadást, visszalép, nem kellett már neki Datrisez pénze, csak a magáét szeretne volna vissza. Igen ám, de Datriseznek ez nem tetszett, mert már nagyon biztos volt benne, hogy ő fog nyerni, ragaszkodott hozzá, hogy játsszanak tovább, de ezt Lírisez nem akarta. A király úgy döntött, hogy senkit nem lehet arra kényszeríteni, hogy akarata ellenére folytasson egy játékot, mire Datrisez azt mondta, hogy övé az egész pénz, mert ő sokkal jobb helyzetben van. Lírisez azt mondta, hogy csak Datrisez pénze Datrisezé, az ő pénze az a magáé, mert nem játszották végig a fogadást, s még akár nyerhetne is. A király megkérdezte a tudósait, hogy szerintük hogyan kellene igazságosan elosztani a nyolcvanezer aranyat. A tudósok meg is válaszolták ezt a kérdést, de nem egységesen, véleményük eltérő volt, mert az egyikük például azt mondta, hogy a pénz négyötöde Datrisezé, egyötöde Lírisezé, mert négyszer dobott hatost Datrisez, és csak egyszer Lírisez! Egy másik tudós azt mondta, hogy negyvenezer arany Datrisezé, a saját negyvenezre, és Lírisez negyvenezréből az övé a négyötöd

rész, mert Lírisez hibájából maradt félbe a játék! Volt olyan tudós is, aki szerint a pénzt úgy kell elosztani Datrisez és Lírisez között, hogy egytizenegyed részét kapja Lírisez, négytizenegyed részét kapja Datrisez, a megdobott hatosok miatt, mert összesen tizenegyszer dobta, a maradékot pedig felesben kell elosztani. Volt olyan is, aki szerint pedig Datrisez dobott több hatost, négyet, eszerint a fogadás négyötöd része lett lejátszva, ebben ő nyert, a pénz négyötöde tehát az övé, s a maradékot kell felesben elosztani. A király pedig megzavarodott, mert ha a tudósok egységes véleményen lettek volna, könnyű a dolga, de most miként tegyen igazi igazságot a két kedvelt híve között?! És ekkor Togornyez király kihirdette, hogy a két fogadó tétjéből csak hetvenezer aranyat osztanak el, igazságosan, tízezret pedig annak a nemesembernek adnak, aki megmondja, hogy hogyan kell igazságosan osztozkodni ilyen esetben, sőt nemcsak megmondja, mert mondani sok mindent lehet, de matematikailag be is bizonyítja, hogy éppen az az osztozkodás a legigazságosabb! Akkor van bebizonyítva, ha ő a király elfogadja, hogy az az osztozkodás az igazságos, elfogadja a két fogadó nemes közül is legalább az egyik, és a vitatkozó királyi bölcsek közül a többség. És most Feoi néni rámparancsolt, hogy én értek legjobban a matematikához, oldjam meg a problémát, ha jót akarok magamnak, mert meg akarja nyerni a tízezer aranyat!

– Jó sok pénz! Majdnem harminc évi tandíjam! – füttyentett Mirjan. – De csak nemesembernek van kitűzve a feladat?

– Igen, gondolhatod, hogy nem nemes szavának úgysem hinnének!

– Feoi kisasszony sem nemes, s te sem vagy az!

– Ez igaz, de Feoi férje báró, s nyilván úgy tennének mintha ő találta volna ki a megoldást! Úgyhogy hagyj kérlek most Mirjan, légy megértő, mert ennek készen kell lennie estig!

Mirjan eleget tett a kérésének, de gondolhatjuk, hogy szobájába érve máris belemerült a feladatba!

Azt rögtön látta, hogy ez alapvetően valószínűségszámítási probléma. Kis idő múlva a fejét csóválta.

– Csak azt nem értem, mi ebben a nehéz! Nem vagyok nagy véleménnyel a királyi bölcsekről, az biztos!

Nem tellett fél órájába a példa megoldása. Ezután arca olyan széles mosolyra húzódott, mint még soha, és felkereste Feoi nénit.

– Kössünk egy mindkettőnk számára hasznos üzletet! – szólt hozzá minden bevezető nélkül.

– Üzletet? Veled?

– Velem hát! – és Mirjan minden engedélykérés nélkül szépen leült Feoival szemben egy kényelmes, üres fotelba, lábát keresztbe tette, két kezét összekulcsolta hátul a tarkóján, s így folytatta:

– Tudok róla, hogy meg akarod nyerni a király által kitűzött tízezer aranyas díjat!

– Honnét tudsz te erről?!

– Zietitől. És Zieti okos, de annyira azért nem, hogy ezt meg tudja oldani. Soha nem fog rájönni. Én azonban tudom a helyes választ.

– Eh, választ adni erre könnyű, nem az a lényeg, hogy miként vélekedik valaki, hanem hogy be is tudja bizonyítani!

– Be tudom bizonyítani.

– Semmire se mésh vele, mert nem vagy nemes!

– Eszem ágában sincs a király elé menni. Én csak arra gondoltam, bizonyos feltételek teljesülése esetén megmondom neked a megoldást! Aztán mehet a férjed a király elé. Ezért mondtam, hogy kössünk üzletet! Ne feledd, hogy én vagyok itt a legjobb tanuló, s elég örült is vagyok ahhoz, hogy igazam legyen!

Feoi elgondolkozott. Mirjan már megint nagyon szemtelen, ha azt hiszi, okosabb, mint a matematikatanára, de talán valóban igaza van! És tízezer arany, az bizony rengeteg pénz! Rengeteg!

– Erre nem mondhatok látatlanban igent, mert nem tudom, hogy jó-e a megoldásod, s azt sem tudom, hogy mit kérsz érte!

– Először is azt, hogy minden tandíj nélkül maradhassak a továbbiakban az iskolában, amíg csak akarok, de legfeljebb öt évig! Ez vonatkozzék nemcsak rám, de a barátnőimre, tehát Csidezsire és Vallindrára is! Továbbá, erre az időre nem a mostani, hanem hercegnői ellátást kérek magunknak! A szobát viszont nem kell kicserélned, mert már megszoktuk, elég ha az étkezés javul meg, és az ágyakat meg ágyneműket cseréled ki. Ez tehát nem kerül sokba neked. Ami sokkal inkább mellbevág majd téged, Feoi mama, az az, hogy kérek a tízezerből kétezer aranyat, méghozzá előre, még azelőtt, hogy megmondanám a választ, és kérem emellé még a rabszolgádat, Zietit is!

– Zietit, a matematikatanárnőt?! – ámult Feoi.

– Őt bizony! Nagyon megkedveltem!

– De hát mióta van rabszolgája egy parasztnak?!

– Nincs törvény rá, hogy nem tarthat a paraszt rabszolgát! És nem is akarom rabszolgának. Te magad elé hívatod őt, megmondod neki, hogy ezentúl az enyém, azután pedig hívod a városi írnokot, és szépen megíratom vele Zietit szabadítólevelét! Nekem nem kellenek rabszolgák, csupán barátnők. Ott fog lakni a mellettem levő szobában, neki is hercegnői ellátást kérek, de csak addig neki is, amíg én itt lakom nálad, nem tovább.

– Nagyon sokba kerül egy tudós rabszolga, Mirjan, nem tudod te, hogy mit beszélsz!

– Én ne tudnám?! Zietit már idős, semmiképp sem érhet többet, mint legfeljebb ötven arany, de ezzel is túlbecsültem!

– Akkor sem adhatom el. Nem lesz, aki tanítson helyette!

– Nem féltelek, veszel majd mást helyette! Vagy alkalmazd Vallindrát!

– Éppen őt?!

– Ugyan miért ne?! Ő hercegnő, pontosan tudja, hogy miként kell bánni hercegnőkkel! És kiválóan olvas és ír, sőt matematikából is tud annyit, ami akár a kereskedők osztályába is kell! Elhiheted, mert megtanítottuk őt ezekre én és Csidezsi, márpedig ha én, Mirjan azt mondom, hogy tudja, akkor tudja is, mert nem szoktam a levegőbe beszélni!

– Vallindra már nem hercegnő, semmi tekintélye nem lesz a többiek előtt!

– A hercegnők előtt talán nem, de a kereskedőcsemeték előtt okvetlenül! És az sem igaz, hogy nem hercegnő, mert csak a vagyonát vesztette el! A király, úgy tudom, csak apját fosztotta meg a hercegi rangjától, azt nem mondta, hogy Apsáz herceg lánya már nem hercegnő! Annyi tekintélye biztos lesz, mint Zietinek, aki rabszolga!

Feoi nem válaszolt, csak a gondolataiba merült.

– Túl nagy bizalmat követelsz magadnak, Mirjan! – mondta végül. – Mert a hercegnői ellátás neked meg a barátaidnak még hagyján, ha nem lesz jó a megoldás, visszavonom és kész! De

ha már készen van Zieti szabadítólevele, akkor ő már nem lesz újra a rabnőm, s ha előre odaadtam neked a kétezer aranyat, akkor úgy eldugod, hogy azt sem vehetem vissza!

– Én Mirjan vagyok, s amit megmondok, az úgy is van! A megoldás jó!

– Nem, Mirjan, miért nem bízol meg te énbennem?! Elég becsületes vagyok, Vallindrát sem dobtam ki!

– Ez igaz, de ez valóban nagyon sok pénz, ne is haragudj! – azzal Mirjan felállt. – Látom már, hogy hiába jöttem ide, Feoi néni! Én ugyanis csak neked akartam jót! Mert nincs ám szükségem rád! Mint mondtam, Vallindra névleg még most is hercegnő, elmondom neki a megoldásomat, elmegy a királyhoz, és megkapja egymaga mind a tízezer aranyat! Még ha utána kétezer aranyat ajánlok is fel neked Zietieért, akkor is sokkal jobban járok! Én tényleg csak neked akartam jót, meg arra is gondoltam, nem tenne jót talán Vallindra jellemének, ha újra sok pénze volna! De ha te így viselkedel, ha nem vagy elég hálás, hogy először hozzád jöttem... – azzal Mirjan pimaszul nézve Feoirát, a fejét csóválta, majd az ajtó felé indult. – Ha meggondoltad magadat, tudod, hogy hol a szobám, de csak holnap reggelig várok! És most már nem is elégszem meg kétezer arannyal, hanem háromezret kérek! Ez a büntetésed, amiért nem bízol meg bennem, Mirjanban!

– Ó hogy az a rohadt... – és a folytatást Mirjan már nem értette, mert Feoi lenyelte a mondat végét. Ezután Feoi gyakorlott kereskedő módjára elmosolyodott, s így szólt:

– Várj! Nyertél, Mirjan! Igazad van, belátom, hogy nincs feltétlenül szükséged rám! Legyen neked, szövetkezzünk! De a háromezer arany sok, mert a kockázatot mégis én viselem, és...

– Még mindig nem értesz, Feoi néni! Én nem kockáztatok és te sem! Én biztos vagyok magamban! Ha nem mondasz igent, akkor tényleg Vallindrát küldöm a királyhoz! Döntsd el, hogy kiben bízol inkább: bennem vagy Zietiben!

– És ha Zieti találta meg a megoldást, s csak azért küldött téged, hogy visszanyerje a szabadságát?!

– Ez nem így van, de ha így lenne is, az sem számítana, mert neked úgyis bőven megéri! Úgyhogy dönts, de ha innen kimentem, már csak négyezer aranyért édesgethetsz vissza!

– Jól van, állj meg! Te nemcsak hörcsög vagy, de egy ravasz kígyó is! A csudába is! Rendben van! Megkapod Zietit, megkapod a pénzt is előre, de ha én ezek után nem kapom meg a tízezer aranyt a királytól, esküszöm, megöllek!

– Akkor máris számolhatod a markomba a pénzt, azután felmegyek, leírom a megoldást...

– Bizonyítással együtt!

– Persze. Egyszerű az egész. Nem a példa nehéz, a király bölcsei a hülyék. Tehát addig hívasd ide a városi írnokot, csináltass pecsétes szabadítólevelet Zietinek, és cserébe megkapod a megoldást!

Feoi sóhajtva előhúzta a pénzesládáját, és fancsali képet vágva fizetett.

– Vidámabban, Feoi néni, sokkal vidámabban! Bőven megtérül ez a kis befektetés, nagy nyereséged lesz! – vihogott éles gyerekhangján Mirjan. – És adj egy üres pergament is, hogy leírjam a megoldást!

Majd a pénzt megkapva felszaladt a szobába.

– Nézzétek milyen gazdag vagyok! – és a sok-sok aranyat ráöntötte az ágyra. Vallindra és Csividszi nem győztek álmélkodni.

– Mirjan! Ezt miként szerezted?!

– A tudásommal! Na, csend legyen, később majd mindent elmesélek, de most sürgős dolgom van, tehát a parancsom ez: síri csend és hullaszag, légy szárnya se rebbenjen, mert nem akarok hibázni! Ti addig szedjétek össze az aranyakat, mert Feoi néni ugyan elég becsületes, de azért csak kereskedő, és hátha fellobban a szívében a kapzsiság!

Azzal kiterítette maga elé a Feoitól kért üres pergament, s írni kezdett:

– Az egyetlen igazságos osztzkodás az lehet, ha kiszámoljuk, mekkora lenne az esélye, hogy Lírisez vagy Datrisez nyeri meg a játékot, ha folytatnák, s ennek arányában osztjuk szét a hetvenezer aranyat. Datriseznek a nyereshez elég lenne egyetlenegyszer hatost dobnia még. Ahhoz azonban, hogy Lírisez nyerjen, neki még négyszer kellene hatost dobnia. Líriseznek akkor a legnagyobb a szerencséje, ha a következő négy dobásának mindegyike hatos, ez könnyen belátható. Egy dobásnál a hatost dobás valószínűsége egyhatod, hiszen a kocka hatoldalú, s csak egyik oldalán van hatos. Ugyanakkor, amikor ő dob, Datrisez is dob, és Lírisez csak akkor folytathatja a játékot, ha nemcsak hogy ő hatost dobott, de Datrisez ugyanakkor nem dob hatost! Annak esélye, hogy Datrisez nem hatost dob, öthatod. Annak valószínűsége, hogy egyszerre következzen be, miszerint Lírisez hatost dob és Datrisez nem dob hatost, egyhatodszor öthatod, vagyis öt harminchatod. E páros eseménynek egymásután négyszer kell bekövetkeznie, és csak ekkor nyerhet Lírisez Datrisszel szemben! Ezen esemény négyszeri bekövetkezésének esélye pedig öt harminchatod a negyedik hatványon, vagyis $625/1679616$, és ez egyenlő 3.721088629782 -ször tíz a mínusz negyedikennel, e szám reciproka pedig 2687.3856 , ami azt jelenti nem matematikai nyelven, hogy ha folytatnák a játékot, akkor Datrisez esélye a nyeresre nagyjából 2687 -szer nagyobb, mint Lírisezé! Igazságos tehát csakis akkor lesz az osztzkodás, ha az egész hetvenezer aranyat felosztjuk 2687.3856 részre, ebből egy részt kap Lírisez, és a többit mind Datrisez! Hogy ez mennyi aranyban, azt is könnyű kiszámolni: Lírisezt illeti 26.04762048 arany, tehát 26 arany és némi rézpénz, az összes többi pedig Datrisezé!

Mire befejezte a körmölést, máris ott állt az ajtóban Feoi.

– Jöhetsz, Mirjan, vár az írnok is, Zieti is! Leírtad a megoldást?!

– Természetesen! – és Mirjan máris Feoival ment.

Az írnok nem egyedül jött, vele volt két másik, alacsonyabb rangú írnok is, hatósági tanúnak. Mire Feoi Mirjannal visszatért a szobába, ott volt e három férfi, és Zieti is, de a tanárnő arcán látszott, hogy fogalma sincs róla, miért hívták ide. Most Feoi szólalt meg:

– Zieti, te rabszolga vagy, az én rabszolgám, s a rabszolgámmal azt teszek, amit akarok! Én pedig úgy döntöttem, hogy mától nem vagy a rabszolgám, hanem az itt látható Mirjannak adlak!

Zieti arca egy merő csodálkozás volt.

– De... de... miért?!

– Ahhoz neked semmi közöd, bár azt hiszem Mirjan elmondja majd később neked. De nem itt és most! – azzal Mirjanhoz fordult sürgetően:

– Gyerünk, Mirjan, tedd, amit akarsz, ha meg nem gondoltad magadat, mert tőled még jár nekem valami, és mielőbb meg akarom kapni!

– Írnok úr, kérlek írd meg a szabadítólevelet ennek a Zieti nevű rabnőnek!

– Most kaptad öt ajándékba, s máris felszabadítod?! – csodálkozott az.

– Éppenséggel nem *ajándékba* kaptam, és igenis felszabadítom! Mondd, nem mindegy neked?!

- Végül is mindegy, de ennek a díja egy arany nekem és egy-egy ezüst a tanúknak!
 - Feoi néni, fizess légy szíves, mert nem hoztam pénzt magammal!
 - Nyugodtan felszaladhatsz a szobádba a pénzért, megvárnak az urak!
 - Én Zieti szabadságát kértem többek között tőled, és szó sem volt róla, hogy fizetnem kell érte! Hiszen most te fizetsz nekem, nem én neked!
 - Dögvész és átok...! – morogta Feoi, de odaadta az írnokoknak az illetéket.
 - De hát nem értem! Tényleg visszaadod a szabadságomat, asszonyom?! – kérdezte csodálkozva és hitetlenkedve Zieti.
 - Én nem, ne nekem hálálkodj! – intett elutasítóan Feoi. – Én jól bántam veled, remélem ezt te is elismered így utólag is, de soha fel nem szabadítottalak volna! Mondtam már sokszor: én nem hülye vagyok, hanem kereskedő! Az én nevem az, hogy Feoi, és nem az, hogy Hülye! Ennek a hebrencs hörcsögnek köszönd! – mutatott Mirjanra. – Ő intézte el neked!
 - El sem hiszem, hogy ez valóság! – ámult Zieti. – Mivel érted el ezt, úrnőm?! – és térdre borult Mirjan előtt, hogy így egy magasságba kerüljön a kislánnyal, s átölelte a derekát. – De mindegy is, hogy miként tetted, köszönöm neked! Rabszolgád vagyok mindörökké!
 - Hé, én az okosságodat szerettem meg, tehát ne beszélj ilyen bárgyúságot, nehogy most menjen el az eszed a nagy örömtől! Hát nem épp most írják, hogy nem vagy már rabszolga, miért mondod akkor, hogy a rabszolgám leszel örökké?! Elég legyen ebből, állj fel, és viselkedj szabad emberhez méltóan!
 - Ó, Mirjan, te valóban hörcsög vagy, de én nagyon szeretlek! Ez a legboldogabb nap az életemben!
 - Elég legyen már a megható jelenetből, mert én még nem kaptam meg a magamét! – nyújtotta Feoi követelőzőn a markát. – Add ide Mirjan a pergament, de azonnal! Mindjárt készen lesz Zieti szabadítólevele, tanúk is vannak rá, tehát remélem nem hiszed, hogy becsaplak!
- Mirjan átnyújtotta az írást Feoinak.
- Tessék!
- Feoi átolvasta.
- Én ugyan nem tudok sok matematikát... arról fogalmam sincs például, mi az a hatványozás, de amit megértettem belőle, az ígéretesnek tűnik... – azzal hirtelen átnyújtotta Zietinek.
 - Már nem vagy a rabszolgám, de annyit még megtehetsz, hogy leellenőrizd Mirjan megoldását! Szerinted helyes?!
- Zieti elolvasta azt.
- Ah, már kezdem érteni! Ó, Mirjan, te lángész, hát sikerült megoldanod?! És ilyen hamar?! És a szabadságomat kérted érte?! Ó, ó, ó!
 - Elég ebből, azt akarom hallani, jó-e! – toppantott a lábával Feoi.
 - Szerintem igen! Egészen biztos vagyok benne, hogy tökéletes! – és Zieti ismét elolvasta. – Igen, így, hogy készen van és csak el kell olvasnom, egészen nyilvánvaló előttem, hogy ez a helyes megoldás, de én soha életemben rá nem jöttem volna! Nem jutott volna eszembe, hogy azt vizsgáljam, mi lenne, ha tovább játszanának, *hiszen abbahagyták a játékot!* Hogy úgy mondjam, ellentétes a józan ésszel azon törni a fejünket, mi lenne, ha nem úgy volna, ahogyan pedig van! Az volt a kérdés, hogyan osztozzanak most, hogy nem játszanak tovább – erre ez a

zseni lány elkezd azon gondolkodni, mi lenne, ha mégis tovább játszanának! Ehhez egészen különleges ész kell! Igen! Nemhogy estig, életem végéig nem gondoltam volna erre! Én is, mint a többi tudós, csak olyasmiken gondolkoztam, hogy eddig mennyit dobtak, s nem gondoltam rá, mennyit kellene még dobniuk! De ez a helyes megoldás, asszonyom, most már, hogy látom, tudom, hogy ez a helyes!

– Akkor add vissza a pergament! – vette el azt gyorsan Feoi.

– Igen, ez a pergamen a tied, de ez meg a tied, Zieti! – és az elkészült szabadítólevelet Mirjan a tanárnő markába adta. Az ősz hajú nő keze remegni kezdett, ahogy átvette.

– Remélem Mirjan benned is van tisztesség és nem küldöd Vallindrát énelöttem el a megoldással a királyhoz! És másnak sem mondd el!

– Én betartom a szavamat! Ha akarod, ma és holnap egész nap ki sem mozdulok az iskolából, s a barátnőim sem! Ennyi idő elég kell legyen neked!

– Akkor legyen úgy, roppantul megnyugodnék!

– Jó, de ma vacsorára már hercegnői ellátást kérünk! Én sült libát kérek, ez jó lesz Csivdzsinek is, Vallindra viszont, ha jól tudom, a galambpecsenyét kedveli! Te mit szeretsz, Zieti?

– Én?! – döbrent meg a tanárnő.

– Tudod, nemcsak szabad ember vagy, de ha szabad így mondanom, befizettelek hercegnői kosztra öt évre Feoihoz! És a mellettem levő szobában fogsz lakni, ott, ahol korábban Csivdzsi lakott!

– Van még idő bőven vacsoráig, addig majd eldönti Zieti, hogy mit akar, most inkább arra válaszoljon, mint szabad nő, akar-e a továbbiakban nálam tanítani illő bérért! Ugyanazt kell tennie, mint eddig. Elvégre valamiből meg kell éljen!

– Erről szó sem lehet! – kiáltotta Mirjan. – Az igaz, hogy szabad nő, és nem tilthatom meg neki, de én szereztem a szabadságát, és nagy modortalanságnak tartanám a részéről, ha most cserbenhagyna! Én azt akarom, hogy semmi más dolga ne legyen, mint hogy engem tanít tlapantluai nyelvre! Tényleg, más nyelvet nem ismersz, Zieti?

– Tudok egy kicsit gүнүлүl...

– Maradsz tanítani, Zieti?! – kérdezte határozottan Feoi.

– Nem tehetem, asszonyom! Tartozom ennyivel Mirjannak!

– Akkor mehetek, semmi szükség itt rátok! Mirjan, küldd le Vallindrát, hogy megbeszéljem vele, átveszi-e Zieti helyét a kereskedőknél! Remélem beválik, s igazad lesz, de persze sokat nem kockáztatok, legfeljebb kirúgom! Na, menj már, és imádkozz, hogy jó legyen a megoldásod!

Felmentek a szobába, de Mirjan jódarabig nem küldte le Vallindrát, előbb elmesélte neki, Csivdzsinek és Zietinek, hogy tulajdonképpen mi is történt, mit csinált.

– Nem is tudom, hogy miként köszönjem meg neked, amit értem tettél! – nézett könnyes szemekkel Mirjanra Zieti. – Mindent megtennék érted, de sajnos mit sem adhatok, ami kifejezné a hálámat!

– Egyvalamit talán igen! Ott van még most is a fagyűrű az ujjadon! Húzd le, mert már nem vagy rabszolga, és add nekem! Felrakom a nyakamba nyakláncként, ez emlékeztet majd rá, hogy jót tettem! – azzal Vallindrára nézett, s így szólt:

– Látod, Vallindra?! Ez az igazi ékszer, nem az arany vagy gyémánt! Jótetteket gyűjts, azokat senki el nem lophatja tőled!

– Megjegyeztem, Mirjan! Hidd el, valóban mesteremnek tartalak és nagyon figyelek minden szavadra és tetteredre! Mondd, mit tegyek most: vállaljam el Zieti helyét, vagy ne?

– Feltétlenül! Egyáltalán nem árt meg neked, ha dolgozol egy kicsit, így megbecsülöd a pénzt, amit aztán elköltesz! Más ám az, ha saját magad is keresel pénzt, mint ha ingyenélő vagy! És ez kellemesebb munka, mint a tyúkot játszás! De abba bele ne egyezz, hogy nemesekhez is beküldjön órát adni Feoi, mert annak csak csúfos kudarca lenne a vége, nem becsülnének, nem engedelmeskednének neked! Még a kereskedőgyermek között is nehéz lesz a sorsod, de ott legalább azt megteheted, hogy akár meg is pofozod valamelyiket, ha szemtelenkedik és erősebb vagy nála, mert te hercegnő vagy, az meg nem hercegnő!

– És mennyit kérhetek Feoitól?

– Ezt rád bízom. Fogalmam sincs, hogy itt mennyit keresnek a tanárok, te, a valahai hercegnő, jobban kell ismerjed a pénz értékét, mint én! Gondolom, annyit mindenképpen, amennyibe egy személy élelmezése kerül egy napra, ha nem is hercegnői, de közepes szinten, és még valamennyit!

– Na jó, majd megpróbálok megalkudni vele...

– Nehéz lesz, mert Feoi tényleg igazi kereskedő! Ezért amikor beleegyezel az alku végén, tedd még hozzá, hogy egy hónap múlva emelést kérsz, ha meg lesz elégedve veled!

– Jó, így teszek! De tényleg, miért nem engem küldtél a királyhoz? Akkor az egész pénz a mienk lett volna! Mert azt nem hiszem ám, hogy azt hitted, elrontana a sok pénz! Tízezer arany valóban sok pénz, de nagyon messze van attól, hogy egész életem végéig elég legyen, főleg hercegnői módon élve!

Mirjan csak mosolygott.

– Csacsikám! Azt hiszed, egyáltalán fogadott volna a király?! Ó, Vallindra, te voltál hercegnő, gondolkodj már! Csak nő vagy, sőt, csak lány! Még ha fogad is, hónapokig tartott volna mire elébe jutsz! Vagy lett volna pénzed megvesztegetni a hivatalnokokat?! Mert nő vagy, a király el sem hitte volna, hogy tudod a megoldást, sőt, a tudósok mindent elkövettek volna, hogy bebizonyítsák, hogy a megoldás rossz, még akkor is, ha tudván tudják, hogy jó, csak azért, nehogy kiderüljön, hogy hülyébbek, mint egy nő! A király is nekik hitt volna és nem neked! Már ha egyáltalán fogad, mert biztos azt hitte volna, csak a jóindulataért akarsz könyörögni, mint a kegyvesztett hadvezér vagyontalan lánya! És éppen azért is gyanús lett volna a megoldásod neki, mert a kivégzett herceg lánya vagy! Semmi esélyed nem lett volna! De még ha mindettől el is tekintünk, mire elébe jutsz, az tényleg sok időbe telik, azalatt más is rájöhet a megoldásra, vagy ha nem is jön erre rá senki, azok a barmok, akik tudósnek képzelik magukat, meggyőzik a királyt, hogy az egyik rossz megoldásról higgye azt, hogy jó!

– Akkor Feoi néninek sincs esélye?!

– Mindenesetre több az esélye, mint neked, mert az ő férje férfi, nemes is, nyilván bejáratos is a palotába valamennyire, ha Feoi azt gondolta, hogy van esélye, és a férje nem is valami kegyvesztett nemes rokona! Különben is: én nem mondtam, hogy a király elé jut, azt sem, hogy a király betartja a szavát, csak azt, hogy jó a megoldásom!

– Akkor ez, hogy engem küldesz a király elé, ha nem áll rá, csak egy óriási blöff volt?! – ámult Vallindra.

– Majdnem. Nem teljesen, mert ha tényleg nem jutok egyezségre, megpróbáltam volna. De nagyon megkönnyebbültem, amikor ráállt, mert nem sok esélyt adtam volna magunknak! De ezt el ne mondd neki! Na, eredj, s alkudj meg vele, *tanár néni*! – nevetett Mirjan, s barátságosan az ajtó felé lökte Vallindrát.

Feoi néni valóban kereskedő volt, s ügyes kereskedő, mert sikerült elérnie, hogy fogadja a férjét a király – talán mert olyan sok nemes gyermekét nevelte, jók voltak a kapcsolatai. És a király el is ismerte, hogy a megoldás jó, ezt Datrisez is belátta, Lírisez persze nem, mert nem tetszett neki, hogy még harminc aranyat sem kap a pénzéből vissza. De a tudósok is, bár napokig tanakodtak, végül belátták, hogy a megoldás bizonyos értelemben valóban a legigazságosabb.

– Nemcsak *bizonyos értelemben!* – füstölgött Mirjan. – Tudatlan, hájas agyú barmok! Így próbálják elkendőzni, hogy semmit nem értenek a matematikához!

– Ugyan már, ne bosszúskodj! – nevetett Feoi néni, és átölelte Mirjant. – Az a lényeg, hogy megkaptam a pénzt! Én tudom, hogy teljes mértékben neked van igazad! Szerencsét hoztál nekem! Nagy hörcsög vagy, de legalább aranyhörcsög! S én bár kereskedő vagyok, de becsületes, sőt jólelkű is: ma estére ökörsütést szerveztem az iskolaudvarra a te tiszteletedre, én fizetem a hozzávalókat, neked csak örülnöd kell, te ülsz a díszhelyre, s persze jöhetnek a barátaid is!

S így is lett, s a lányok nagyon jól érezték magukat. És a mulatozás közben is gyakran megdicsérte Feoi néni Mirjant.

– Ritkán kapok egyszerre ennyi pénzt kézhez! Ez most nagyon jól jött nekem! Megvásárolom a mellettünk levő épületet is, és ott fiúkat fogok tanítani, írnokiskolát nyitok! Méghozzá olyat, ahol elsősorban nem nemeseket oktatok, s ha valaki mégis odamegy tanulni nemes létére, meg lesz mondva neki jó előre, hogy nem lesz semmi kivételezés! Az ugyanis olyan iskola kell legyen, hogy a növendékek rendkívüli tudással kerüljenek onnan ki! Ez is emelné iskolám fényét, tekintélyét!

– Honnan jött az ötlet, Feoi néni? – kérdezte Mirjan.

– Csak onnan, hogy amint megtudták a palotában, hogy én iskolamester vagyok, s a férjem jött rá e komoly probléma megoldására – mert úgy mondtuk azt ott, hogy a férjem találta ki, érted ugye – rögvest megszorodott a jelentkezők száma az iskolámba, s többen kérdezték, hogy fiúkat nem nevelnék-e! Mert ők a gyermeküket ilyen okos embereknél akarják taníttatni! Jó kereskedő pedig sosem mond nemet az előnyös üzletre! S mert a fiúk mégsem lakhatnak a lányokkal, kell egy új épület! És nyilván még sokkal többen lesznek a nem nemesi csemeték. Tehát nagy hely kell. Ezért veszem meg a szomszédos házat.

– Ezt mind értem, de azon csodálkozom, hogy a terveidet elmondod nekünk! – húzta magasra a szemöldökét Mirjan.

– Miért ne, károm nem hiszem, hogy lenne belőle! Ráadásul terveim vannak veletek! Szeretnék rábeszélni, Mirjan, hogy vállald el ott azoknál, a fiúknál, a tanítást!

– Hogy én, a hörcsög?!

– Miért ne, ne feledd, hogy azokkal nem kell olyan tisztelettudóan viselkedni, mint a nemesekkel, mert még ha lesz is köztük egy-két előkelő gyermek, előre szólok neki is és apjának is, hogy erre ott nem leszünk tekintettel, ha tehát ez nem tetszik neki, keressen más iskolát! Másrészt, kissé még hasznos is lehet a hörcsögséged, mert ne feledd, hogy azok fiúk, s ha olyasvalakit tennék oda tanárnak, mint például a szelíd, szerény Csividzsi, vagy mint akár Zieti, semmi tekintélye nem lenne előttük! Te ugyan kicsi vagy, de azt hiszem hamar elérnéd, hogy akár a fejükön is ugráljanak, ha azt akarod!

A csodálkozó Mirjanra nézett, majd így szólt:

– Látom még mindig nem érted! Pedig ugyanarról van szó, mint a hercegnők esetében! Most is elsősorban az a cél, hogy a szülők meg legyenek elégedve, mert tőlük kapom a pénzt! Ide azon szülőktől jönnek majd a gyerekek, akik azt akarják, hogy bármi áron is, de a gyermekük nagyon komoly tudásra tegyen szert, mert királyi tudóst akarnak csinálni belőle, vagy később papi iskolába szánják őt, vagy írnoknak, munkafelügyelőnek, építőmesternek, vagy más ilyesminek. Itt nem lehet, hogy a diák ne tudjon, mert akkor visszakérnék a pénzüket és hozzá jogosan. Itt senki nem fog megharagudni, ha nem leszünk elég tisztelettudóak a növendékkel, de annál inkább akkor, ha az még három év múlva sem fog tudni olvasni!

– Köszönöm a megtisztelő ajánlatot, de nem fogadhatom el! – rázta a fejét Mirjan.

– Pedig hajlandó volnék sokat fizetni neked, kapnál háromszor annyit, mint Vallindra, mert ez nehezebb osztály lesz, ezek fiúk!

– Akkor sem. Tízannyiért sem vállalnám el. Én nem tanítani akarok, hanem tanulni, és főleg most, hogy megszereztem magamnak Zietit! Úgy látom a legtöbb tudást a tlapantluai nyelven írt könyvek rejtik, azt a nyelvet tehát úgy kell ismernem, mint az anyanyelvemet! Mindemellet pedig még a dzsanart és gurgujt is tanulnom kell. Három nyelv egyszerre, s hozzá még a matematika, amit az új könyveimből tanulok, ez még nekem sem kis erőpróba Feoi néni! Nem érek rá ilyesmire!

– Én viszont szívesen elvállalnám ezt a munkát! – szólt gyorsan, az alkalmon kapva Vallindra.

– Hogyhogy?! Hiszen neked már van osztályod!

– Igen Feoi néni, ez igaz, de azt mondtad, hogy háromszorosa lenne a fizetésem! Ráadásul úgy érzem, azokkal a rosszcsont fiúkkal még sokkal könnyebben érnék el sikert, mint itt a lányoknál! Ezek előtt nincs tekintélyem, azt is alig tudom elérni, hogy egyáltalán csöndben maradjanak az órán, alig tanulnak és ez idegesít, bosszant, értelmetlennek érzem a munkámat... Pedig meg tudnám fegyelmezni őket, meg én, van tervem rá, de hát nem viselkedhetek velük úgy, ahogy szeretném, mert akkor őfelségeik elégedetlenek lennének! És ők is tudják, hogy semmit nem tehetek velük! De ha a fiúknál nem fontos, hogy ők maguk elégedettek legyenek, csak a szülők, akkor az a hely igazán nekem való! Hohó! Alkalmaz csak engem, Feoi néni, s nem csalódot! Pompásan fogom érezni magamat! Szinte újra hercegnő leszek, s persze az is vagyok a címemet illetően, ha vagyonom nincs is, meg is mondhatod nekik, hogy hercegnő vagyok, annál nagyobb lesz a tekintélyem, s jobban megy a tanulás is!

– Esetleg tehetnék egy próbát veled, de akkor a te helyedre kell találnom valakit...

– Rám gondoltál, ugye? – kérdezte enyhe szemtelenséggel, mosolyogva Csividzsi.

– Hogy rád?! Nem, még véletlenül sem! Azt talán még elhiszem, hogy tudsz annyit amennyi kell, de neked még annyi tekintélyed sem volna, mint Vallindrának!

– Az igaz, de annyi tekintélyem bizonyára volna, mint Zietinek, a rabszolgának! És engem egyáltalán nem zavarna, hogy nem figyelnek. Nem érdekelne. Tudod mi érdekelne, Feoi néni?

– Mi?

– Az, hogy rendben megkapjam tőled mindig a pénzt, ami jár nekem a tanításért! Adj nekem annyit, mint Vallindrának, és lesz egy jó tanárnőd! Én pontosan úgy fogok tanítani, mint Zietitette. Elmondom, amit tudniuk kell, megválaszolom a kérdéseiket, kijavítom a hibáikat, és kész, aki tanul az majd tud, aki nem tanul az marad hülyének! Ha Zietit jó volt neked, jó leszek én is, a gyerekek elégedettek lesznek, és én is, mert végre nem viszem el a pénzt otthonról, de már keresem is azt a tudásommal!

– Mégis, egy gurgujt megtenni tanárnak... engem ugyan nem zavarna, de hogy a többiek mit szólnak majd...

– A diákok?! Semmit! – legyintett Mirjan. – Mert egy gurguj, az legalább szabad ember, nem rabszolga! Különb, annyit megtehetek, hogy egy-két alkalomra bemegyek Csividszivel, s kinyilvánítom előttük, hogy Csividszi a barátnőm, ha ezt még valaki hülye nem tudná közülük, s aki ellenkezik vele, az velem ellenkezik, és az lehet, hogy Csividszi nem olyan örült, hogy megbökdösse, de én, Mirjan levágom annak a fülét, azt teszem hát, amit ők akartak tenni Csividszivel! Aztán hogy ez a csoport itthagya az iskolát, az újakkal már nem lesz semmi baj, mert beleszoknak addig a rendbe!

– Na jó! Teszek veletek egy próbát! – nevette el magát Feoi. – De csak akkor, ha Mirjan azt is jóváhagyja, hogy Vallindra átmenjen a fiúkhöz! Ő ismeri az új barátnőjét! Márpedig hajlamos vagyok egyre többet adni ennek az aranyhörcsögnek a véleményére!

– Vallindra képes megnevelni a fiúkat! – bólintott Mirjan. – S ha mégsem, besegítek neki is, de nem hinném, hogy szükség volna rám ott! Én is azt hiszem, hogy Csividszi dolga jóval nehezebb lesz, mint Vallindrának! De ha valóban olyan sokra becsülsz Feoi néni, megtehetnél nekem egy szívességet!

– Mondd csak, aztán majd meglátom!

– Van nekem otthon a faluban egy bátyám, a neve Pimez, de nyugodtan lehet Pimnek hívni, én is azt teszem. Ő tulajdonképpen felnőtt ember már, mostanára már huszonegy éves, erős és csinos, derék legény, de persze a nevét sem tudja leírni. Szeretném, ha eljárhatna az iskolába! Persze a fiúiskolába. Azt én magam ígérem meg, hogy nem lesz vele semmi baj, ő lesz a legilletelmesebb diákok, mert figyelmeztetem, hogy az első panaszszóra letépek a fejét, s ő már ismer engem, mert légy nyugodt Feoi néni, otthon sem vagyok kevésbé hörcsög, sőt: itt csak hörcsög vagyok, de otthon valóságos gonosz démon!

– Bár életkora alapján kissé idősnek tűnik, én nem ellenzem, hogy akár vénemberek is eljárjanak hozzám, csak fizessék meg, amit kell!

Mirjan sóhajtott egyet. Feoi néni valóban kereskedő! Dicséri őt az igaz, de mindjárt nagyon óvatos lesz, amint a pénzre kerül a sor!

– Biztos kitaláltad már, hogy ingyenes elhelyezést szeretnék neki.

– Nem, Mirjan! Hercegnői elhelyezést kaptál te, Vallindra, Csividszi, Zieti, újabb kedvezmény nem jár!

– Eszem ágában sincs hercegnői ellátást kérni Pimnek, hiszen ő csak férfi, és meggyőződése szerint a férfi amúgy is kevesebbet ér, mint a nők! Hiszen egy nő, ha sokat edzi magát, lehet olyan erős, mint egy férfi, de akármennyit gyakoroljon is egy férfi, sosem fog gyereket szülni! Tehát, Pimnek csak a legszerényebb ellátást és szállást gondoltam.

– Az is kiadás nekem! – rázta a fejét határozottan Feoi. – Hisz gondolj csak bele, nem is lett olyan nagy a nyereségem e tízezer aranyból sem! Eddig utánad Mirjan, az apád háromszázhatvanöt aranyat fizetett egy évre, a hercegnői ellátás pedig évi ötszáz arany! Most, hogy ingyen vagy nálam, elestem az utánad való bevételtől, elestem a Csividszi utáni bevételtől is, és négyötök egyéves költsége négyszer ötszáz, tehát kétezer arany, s öt évre kérted, tehát máris a tízezer aranynál vagyunk, pedig abból én csak hétezret kaptam, s még Zietit is neked adtam... Még veszteségeim is vannak!

Mirjan elnevette magát.

– Feoi néni, engem akarsz becsapni?! Engem, aki megoldottam azt a feladatot is?! Jól tudom, hogy ezt nem így kell számolni! Mert az igaz, hogy te ötszáz aranyat kérsz egy évre a

hercegnőktől, de a költségeid a legmerészebb számításaim szerint sem többek, mint száz arany! Négyünkre tehát négyszáz! Öt évre, az kétezer! Ehhez jön még Zieti ára, ami talán ötven arany! Neked tehát ebből jó ötezer arany hasznod származott, és kérlek ne tüntesd fel úgy az elmaradt hasznót, mint veszteséget, mert az nem ugyanaz! Ráadásul valószínűleg nem is maradunk nálad öt évig! Tehát a további évek hasznától amúgy is elesnél, ugyanakkor azok költségei sem terhelnek téged! S egyszerre kaptál kézhez most ilyen sok pénzt, nem apránként, ezt te is elismerted! Ez pedig nem elhanyagolható szempont! Tehát csak őszintén, ha megkérhetlek!

– Jól van, na! Te boszorkány, te mindenre rájössz!

– Nem volt nehéz! Ha tényleg veszteséged lett volna, most nem lennél ilyen elégedett, amilyennek még sosem láttalak! Sőt, még ökörsütést is rendeztél!

– Jó, jó, de ezt az üzletet akkor is megkötöttük már, nem állhatsz elő újabb követelésekkel!

– Szó sincs követelésről, hát nem azzal kezdtem, hogy kérek?!

– Mirjan, ezt hagyd abba kérlek! Hát nem ismered kedvenc mondatomat?!

– Tudom, tudom, te nem hülye vagy, hanem kereskedő!

– Úgy van! Nézd Mirjan, van elég pénzed ahhoz, bőven elég, hogy beírasd hozzám a bátyádat! Hiszen csak tőlem kaptál háromezret, s nyilván van zsebpénzed is apádtól! Nézd, nem óhajtanám, hogy megharagudj rám, de az üzlet, az üzlet! Jószívemből kitellett annyi, hogy megrendeztem ezt az ünnepet a saját költségemen a tiszteletedre, de ami sok, az sok! És nem is kerülne olyan sokba a bátyád taníttatása, mert ez elsősorban nem nemesi iskola lesz, olyanra kell szabnom az árat, hogy a szegényebbeknek is teljen rá, persze azért nem a legszegényebbeknek! Már előre kiszámoltam mindent, így örömmel közölhetem, hogy a legjobb ellátás is mindössze évi száz aranyba kerül! Tehát már pusztán az a pénz, amit nyertél, az is bőven elég bátyád nagyonsokéves taníttatására is! Szép ajándék lenne, nem gondolod?!

– Biztosan, hanem én mást javaslok! Tudod, Feoi néni, Vallindra vigyáz majd ott a rendre, de csak akkor, amikor úgyis ott van, órát adni! Ki ügyel majd a diákokra, hogy ne verekedjenek, ne szökdössenek, ne hozzanak kurvákat az iskolába, ne rongálják a berendezést, ki vigyáz mindeerre, amikor ő nincs ott?! Ehhez neked okvetlenül kell alkalmaznod oda valakit, még-hozzá férfit, felnőtt, erős embert, aki képes fegyelmet tartani, és erre a bátyám kiválóan alkalmas! Mert ha azt mondtam is, hogy szép, ne valami kényeskedő úrhatnám hercegi fiúcskát képzelj el! Szép ugyan az arca, de erős, széles vállú, keménykötésű, izmos, kérges a tenyere az ekeszarvtól, s nem ijed meg az árnyékától! Kiválóan megőrizné a rendet az iskolában! Ez lenne a dolga, s fizetséget nem kérne érte csak teljes ellátást, külön szobát, még-hozzá nem is kéne neki nagy szoba, eljárhat ingyen az órákra, de ételmezésben a legjobbat kapja, amit a fiúknak adsz, mert másképp csökkenne előttük a tekintélye!

– Az ételmezésben ott nem lesz különbség, mondtam, hogy nem lesz kivételezés, mert nekem is úgy a legegyszerűbb megszervezni az egészet! A különbség ott mindössze abban lesz, hogy ki hány ágyas szobákban lakik.

– Annál jobb! Feoi néni, hát nem látod, hogy így még nyersz is, mert ingyen kapsz egy felügyelőt, akit különben meg kéne fizetned?!

– Te tényleg egy boszorkány vagy, Mirjan, mert megint igazad van, jobbnál jobb dolgokat találsz ki! – nevetett Feoi. – Nem bánom, mondd meg hol lakik a bátyád, aztán üzenek neki, jöhet hozzám! De te felelsz érte, hogy tudja a dolgát, tartsd szemmel, mert a te felelősséged lesz ő!

* * *

Nemcsak Pim érkezett meg néhány nap múlva, hanem Ofmózer és Zítia is.

– Mi történt lányom, mi a baj?! – kérdezte az anyja aggódva Mirjant, azonnal, amint meglátta.

– Baj?! Miféle baj?! – csodálkozott Mirjan.

– De hiszen Feoi lovasfutárt küldött hozzánk, hogy Pim jöjjön azonnal az iskolába, mert te hívatod őt! Lett is nagy ámulat a faluban, képzelheted, egy külön futár érkezik hozzánk, ó, ilyen se volt még!

– Aha, tehát nem mondta Feoi, hogy miért hívatom Pimet? Na sebaj! Így talán még jobb is! Nyugodjatok meg, nincs semmi baj, legfeljebb annyi, hogy te, apám, kénytelen leszel lemondani Pim további segítségéről, mert úgy döntöttem, hogy Pim nem megy veled haza, itt marad a városban, az iskolában, és tanulni fog! Persze nem a lányoknál, hanem a szomszédos épületben.

– Na de kedves leányom...

– Elég ebből, apus! Hát nem hallottad, hogy így döntöttem?! – és Mirjanon látszott, hogy még egy szó és azonnal toporzékolni fog.

– Jó, jó, értem én, de hát tényleg azt hiszed, hogy van arra elég pénzem, hogy még Pimet is beírassam egy ilyen drága helyre, ahol...

– Hallgass már meg! Először is tudd meg, hogy igenis van rá pénzed, mert elintéztam, hogy én a továbbiakban ingyen tanulhassak, tehát én már egy garasodba sem kerülök! Aztán azt is elintéztam, hogy Pim is ingyen tanulhasson, még hozzá teljes ellátást is kap! Mindezekon felül pedig még szereztem egy csomó pénzt is! – és Mirjan elmesélt nekik mindent. Szülei és bátyja nem győztek ámulni.

– Milyen okos nő is lett az én lányom! – nézte Mirjant Zítia. – Lám csak, valóban lehetne belőle világhírű tudós is!

– Azért talán azt a Zietit nem kellett volna felszabadítani, jól jött volna egy rabszolga nekünk is... – tűnődött Ofmózer.

– Apám, ha még egy ilyen szót hallok, esküszöm, hogy beléd rúgok! Vedd tudomásul, hogy ő a barátnőm, érted?!

– Jó, jó, persze, én csak úgy mondtam... de mi lesz vele, ha már nem tanulsz itt?!

– Természetesen hazajön velem, velünk lakik majd! Az ellen sincs kifogásom, hogy dolgozzék otthon, persze csak a könnyebb munkákat, és szabad nőként, családtagként, nem úgy, mint rabszolga! Megértetted?!

Ofmózer erre csak bölcsen bólogatott. Mirjan ugyan tűrhetetlen modorú, de tény, hogy végül is megkereste bőven Zieti ellátásának költségét. Már pusztán azzal is, hogy nem kell többet fizetni a tanításáért.

– A pénzt szívesen hazaviszem ám, nehogy ellopják tőled! – ajánlkozott.

– Haha, még mit nem! Az kell nekem! Ezer aranyat odaadok, ezzel visszaadtam azt, amit költöttél rám, még jóval többet is, de a többi csak maradjon nálam, kell, hogy legyen pénzem, könyvekre vagy akár miféle váratlan kiadásokra! Na és most, hogy mindent megbeszéltünk, gyere Pim, megmutatom az új otthonodat! Épp időben érkeztél, mert holnap lesz az első tanítási nap!

– Hát nem is tudom... Mit tanítanak itt nekem? Azt, amit neked, számokat, ilyesmit?

– Azt is, de azt majd később, előbb írni, olvasni tanulsz meg!

- Hát, bevallom, nem érzek ám nagy kedvet hozzá, tudod hugicám... és otthon sok ám a munka!
 - Az lehet, hogy otthon sok a munka, épp ezért örülj, hogy most ilyen könnyű életed lesz! Mert sokkal könnyebb vigyázni néhány kölyökre és tanulni, mint a mezőn izzadni!
 - Igen, ez igaz, csak hogy apámat magára hagyjam...
 - Apádat mindenképpen magára hagynád, legkésőbb amikor családot alapítasz!
 - Igen, igaza van Mirjankának, fiam, megleszek én nélküled! – biztatta Ofmózer is.
 - Na jó, a felügyeletet elvállalom, aztán majd meglátom mi lesz a tanulással, ha nem teszik, legfeljebb...
 - Erről ne is álmodj! – vágott közbe Mirjan. – Igenis tanulni fogsz, vedd tudomásul!
 - Fogok is, ha érdekel, de tartok tőle, hogy nem lesz nagy kedvem hozzá!
 - De hát ki a bűdös halál beszél itt a kedvedről, ki a nyavalya kérdezte, hogy van-e hozzá kedved!?! – és Mirjan testi erőszakra ragadtatta magát, mert váratlanul megrángatta Pim fülét, bár ehhez fel kellett ágaskodnia. Pim meg is billent, lehajolt, s ekkor Mirjan teli torokból a fülébe ordított:
 - Én akarom, hogy okosodj, hogy tanulj, én, én, én, Mirjan, vedd tudomásul! Téged itt senki nem kérdezett te hülye! Azt akarom, hogy tanulj, és nemhogy tanulnod kell, de te kell, hogy legyél ott a legjobb tanuló, mert ha nem így lesz, szétrúgom a pöcsödöt!
 - Hé, azért így mégsem beszélhetsz a bátyáddal!
 - Mi?! Hogy én?! Én, Mirjan?! Hát már hogy az istenbe ne beszélhetnék így veled, amikor még tényleg csak egy tudatlan tuskó vagy! Én már kerestem háromezer aranyat a tudásommal, meg tandíjmentességet, meg egy rabszolganőt is, mert akkor is megkerestem, ha utána felszabadítottam, te meg mit kerestél?! Semmit! Te Pim egy műveletlen tahó vagy, igazi bugris paraszt, egy trágyaszagú ökör, semmi más, lennél inkább hálás, hogy gondolkod rád! Különben is, mit gondolsz, eltűröm majd, hogy Troggföldnek olyan királya legyen, aki még a nevét sem tudja leírni?!
 - Aha, tehát belátod már, hogy varázsló vagy?!
 - Nem! Egyáltalán nem hiszek benne! De ha te elhiszed, s reménykedel benne, akkor gondolkodnod kell arra, hogy egy király, az el kell tudjon olvasni bármit, mert másképp akármelyik tinta-foltos írnok becsaphatja, hogy nem azt olvassa el, ami az üzenetre le van írva! Írnod is kell, mert lehet, hogy valamit fontos lesz leírni, s valamiért nincs egy írnok sem a közeledben, mert, mit tudom én, mind meghalt egy csatában! Számolnod is tudni kell, különben a kincstárnokok úgy lopják a vagytonodat, ahogyan az nekik tetszik! Hogy lehetsz olyan bárgyú barom, hogy erre magadtól nem jöttél rá?!
 - A mindenit, ebben igazad van! De ha veszem a fáradságot, hogy mindezt a sok szörnyűséget megtanulom, akkor tényleg királyt csinálsz belőlem!
 - Feltéve, hogy varázsló leszek! Amit nem hiszek!
 - De én igen! Ne feledd, hogy megígérted!
 - Jó, jó, bunkókám, persze, persze, álmodj csak szépeket! Na hát akkor kedves szüleim, búcsúzzunk el, mert vinnem kell ezt az idiótát az iskolába!
- Zítia mosolyogva figyelte őket. De Ofmózer szája szélén is kaján vigyor bujkált.

– Menj csak, *felség!* – hajolt meg az apja Pim előtt. Annak arca vörös lett zavarában, így inkább gyorsan elfordult, s már ment is Mirjan után.

– És ne feledd, rendet kell tartanod, ez a dolgod! – mondta neki útközben Mirjan. – Egyáltalán nem bánom, ha keménykező leszel! Képzeld azt, hogy máris király vagy, de legalábbis hadvezér! Ha azonban valakivel nagy baj van, akkora, hogy a megfegyelmezéséhez nem elég néhány pofon hanem súlyosabb büntetést érdemel, akkor ne intézkedj önhatalmúlag, mert az nem a te dolgod, akkor szólj a tanárnőnek, még akkor is, ha az már nincs ott, hanem át kell jönnöd ide ebbe az épületbe!

– Hát nő fog tanítani?! – ámult Pim.

– Igen!

– Te?

– Nem én. Vallindra a neve, és nagyon okos, és nemcsak tanítani fog, hanem vedd tudomásul, hogy ő a főnököd, mindenben engedelmességgel tartozol neki! Én nem a te főnököd vagyok, hanem Vallindráé. Hát mit képzeltél, mi, bátyókám, majd közvetlenül én foglalkozom éjsötét-agyú fejeddel, mi?! Ugyan kérlek, sokkal nagyobb úr vagyok én annál!

– Na de hogy egy nő parancsoljon nekem...

– Miért, én nem nő vagyok?! Nem ugyanazt teszem?! Nem parancsolok neked?! Pedig Vallindra sokkal idősebb nálam, nemsokára tizenhét éves lesz! Igenis tudomásul kell vened, hogy amit mond, azt meg kell tenned, vita nélkül engedelmeskedsz neki, különben kikapárom a szemedet, és semmit nem teszek az érdekedben! Hülyéből nem csinállok királyt! Mellesleg, Vallindra nem akármilyen nő ám, nagyon szép, és ráadásul hercegnő is!

– Igazi hercegnő?!

– Az ám! Igaz, vagyontalan, mert apja kegyvesztett lett a király előtt, de hercegnő! Sietve megjegyzem azonban, nem ezért kell engedelmeskedj neki, hanem mert először is a barátnőm, másodszor meg mert a tanárod!

– Persze, persze!

– És ha megtudom, hogy egyetlen óráról is hiányzol, szétrúgom a pöcsödet! Minden alkalommal megkérdem Vallindrát, hogy ott voltál-e! Neked egyetlen dologhoz lesz jogod ott: tanulni, többet tanulni, és annál is többet tanulni! Neked kell a legokosabbnak lenned, ne feledd el, különben Vallindra figyelmét már felhívtam rád, s azt mondta, ha elég szépen kéred, talán hajlandó lesz különórákat is adni neked a tanítás után!

– Szívesen beszélgetek egy hercegnővel...

– Nem beszélgetsz vele, hanem tanulsz tőle! Na, itt vagyunk, ez a szobád, rendezkedj be, aztán viseld jól magadat, mert én máris mentem tanulni! – és Mirjan otthagya Pimet, s ment a dolga után.

Másnap reggel Pim kolompszóra ébredt. Engedelmesen kikászálódott a szobából, és elballagott a nagy osztályterembe. Rajta kívül még huszonötén voltak ott. Mire odaért, a többiek már jórészt elhelyezkedtek. Pimnek csak hátul jutott hely. Azaz, csak hátul jutott *volna*. Ő azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Okvetlenül minél közelebbről szeretne volna látni a tanárhercegnőt. Ezért aztán odalépett a legelső padok egyikéhez, amelyik leginkább megtetszett neki, s így szólt a benne ülő két fiúhoz:

– Az én nevem Pim, és én ügyelek a rendre az iskolában! Én itt fogok ülni, tehát keljetek fel, és üljetek valahová máshová!

– Még mit nem! – nevetett az egyik. – Én ültem ide előbb!
– És különben is, te csak egyetlen ember vagy, miért kéne mindkettőnknek elülni innen?!

– Mert nem akarom, hogy más zavarjon a tanulásban! Szeretek kényelmesen ülni! Na, mozduljatok!

– Miért, mi lesz, ha nem mozdulok?! – kérdezte hányavetin az egyik.

– Ez! – válaszolta Pim, azzal megragadta fél kézzel a ruháját, kiemelte a padból, és hátra-repítette, hogy valahová a harmadik padba esett bele. Erre a padtársa egy kést rántott elő, de Pim észrevette, és óriásit csapott a csuklójára. Az a padnak ütődött, a kés kiesett belőle, a fiú pedig üvöltött a fájdalomtól.

Pim eltette a kést.

– Ez szép kés, jó lesz nekem! Na, kotródj innen, kölyök! Vegye tudomásul mindenki, hogy itt én vagyok a király, Feoi néni akaratából, de a magam akaratából is! Mindennek úgy kell lenni, ahogyan azt én parancsolom, s aki nem engedelmeskedik, annak kitaposom a belét! – azzal leült a padba, bátran hátat fordítva nekik.

A határozott fellépés megtette a magáét. Nem mertek kötekedni vele, valóban, mindegyiküknél erősebb volt, s most azt is megmutatta, hogy komolyan gondolja, amit mond.

Ekkor nyílt az ajtó, s azon át belépett Vallindra.

A hercegnőt még soha nem látta Pim, de felismerte, hogy ez lesz a tanára, már csak abból is, hogy ugyan mi másért jött volna ide egy nő?!

Vallindra gyönyörű volt, arca csak egészen enyhén barna, majdnem fehér, szeme nagy, szemöldökét szépen kihúzta és kikerekítette, hosszú haját pedig copfba fonta, és e copfot körbetekerte homloka fölött. Igazán tüneményes jelenség volt!

Öltözéke azonban minden volt csak nem hercegnői. Leginkább talán azon hölgyek öltözetére emlékeztetett, akik lovagolni indulnak, de még ezekhez képest is óriási volt a különbség. Vaskos börmellényt viselt, s alatta sem szoknyát, hanem bőrnadrágot. Derekat is vaskos bőrszíj övezte, s ezen mindkét oldalon két-két kés lógott. Jobb kezében vékony, de erősnek tűnő furkósbotot lóbált, amely egy méternél is hosszabb volt.

– Én vagyok Vallindra hercegnő! – mutatkozott be miután besétált. – Én vagyok a tanárnőtök, én oktatlak majd benneteket hülye majmokat mindarra, amit már régen tudotok kéne! Nagyon kedves leszek azokhoz, akik jól tanulnak, és kiállhatatlanul undok leszek azokkal, akik rosszul tanulnak! Aki pedig ellenkezik, beszélget az órán, súg a másiknak, köpköd, vihog, kacarászik, eszik, gúnyolódik, nem figyel, alszik, zörög, vagy bármit tesz, ami nekem nem tetszik, azt egyszerűen megölöm! Remélem világosan beszéltem?!

A diákok egy percig szájtátva bámultak rá, majd kitört belőlük a nevetés.

Vallindra csak állt és figyelte őket. Tudta, nem lehet örökké nevetni. Amikor a kacaj alábbhagyott, megint megszólalt.

– Látom hülyébbek vagytok, mint képzeltem, mert nem értettetek meg! Mostantól vége a csavargásnak és szabadságnak, és itt az iskolában én vagyok a számotokra az összes isten egyszemélyben! Ha azt parancsolom, hogy kézen járjatok és lábbal egyetek, azt is meg kell tennetek!

– Valamit valamiért, hercegnő! – röhögött az egyik legnagyobb fiú. – Én hajlandó vagyok jól tanulni, de akkor tényleg légy velem *nagyon* kedves! Főleg éjszaka!

– Természetesen beszélni sem lehet az engedélyem nélkül! Senki nem szólalhat meg, csak akkor, ha kérdezem!

– Nem is beszélgetni akarok én veled, hanem egészen mást!

A következő pillanatban kés suhant át a levegőben, és éppen pontosan a fiú szíve mellett állt be rezegve a padba.

– Még egy szemtelenség és a következő késem a szívedbe repül! – szólt jeges hangon Vallindra. A szeme pedig villámokat szórt, de ezek a villámok sem forrók voltak, hanem igencsak fagyosak. Ezt a nézést nagyon eltanulta Mirjantól. – Azt hiszi a bugris parasztfajtátok, hogy ellenkezhetsz, szemtelenkedhetsz velem, Vallindra hercegnővel?! Hé te, te szarfazék, húzd ki a kést és hozd ide vissza nekem!

– Én ugyan soha!

– Aha! Tehát meg akarsz halni! – és Vallindra újabb kést húzott elő. – Háromig számolok! Addigra itt legyen a kés, különben véged! Ne hidd, hogy nem merlek megölni! Egy hercegnő bármit megtehet azzal, aki nem herceg!

Az osztályban mindenki döbbenten figyelte az eseményeket. Még maga Pim is.

– Kettő! – kezdte a számolást Vallindra.

– Hát az egy, az hol marad?! – kérdezte valaki. Az a fiú azonban, akinek a számolás szólt, gyorsan kirántotta a kést a padból, és Vallindrához szaladt vele.

– Add ide! – szólt Vallindra. A fiú egy pillanatig habozott, szeme gyűlöletben égett, nyilván azon gondolkozott, hogy odaadja-e vagy döfje Vallindrába, ám ekkor lesújtott Vallindra botja, s kiverte a kést a kezéből. A fiú ordított, mert az ütés olyan erős volt, hogy csaknem eltörte a karját.

– Vedd fel a kést és add ide! – hallotta Vallindra hangját.

Most már engedelmeskedett a tanárnőnek.

– Most visszamehetsz a helyedre! És meg ne halljak még egyszer illetlen célzásokat! Egyáltalán, *semmit!* – azzal odalépett ahhoz a fiúhoz, aki azt kérdezte, hogy hol marad az egy, amikor számolt. Felemelte a husángot és így szólt:

– Te az előbb megszólaltál az engedélyem nélkül! Feküdj a padra, hogy elfenekeljelek érte!

– Micsoda?! – ámult a fiú. Erre rögvest lendült Vallindra ökle, és a fiú szájában állt meg.

– Megint pofáztál az engedélyem nélkül! Azt mondtam, hogy feküdj a padra, hogy elfenekeljelek! Ne akard, hogy szétverjem a bottal a fejedet vagy leszúrjalak!

– Na de hát...

Óriási pofon.

– Ne hagyd magad, üss vissza! – kiáltotta valaki. A fiú azonban vesztes helyzetben volt, mert ült, be volt szorítva a padba, Vallindra pedig előtte állt. Ennek ellenére megpróbált kiugrani, de Vallindra botja tarkón találta, fejét beverte a padba, és orra vérezni kezdett. Vallindra néhányszor alaposat vert a hátára és derekára. A fiú üvöltött.

– Na, fekszel már, hogy megkapd a büntetésedet?!

A fiú szepegeve engedelmeskedett. Vallindra ötször vert a fenekére a bottal, és nem is kicsiket.

– És most te következel! – fordult ahhoz, aki azt mondta, hogy a másik üssön vissza. – Engedetlenségre biztattad diáktársadat! Ez nagyon súlyos véték! Feküdj te is hasra a padon! Engedelmeskedj azonnal, vagy szétverem a fejedet!

A fiú nem mert engedetlenkedni, rémülten meredt csupán Vallindrára, majd engedelmeskedett. Ő tíz botütést kapott.

Ezután Vallindra visszasétált a katedrára.

– Remélem megértettük egymást, rusnya banda! Aki beleugat a magyarázatomba, az ennél csak rosszabbra számíthat, mert ez csak a bemutatkozás volt! Tisztelnetek kell, mert okosabb vagyok nálatok, mert a tanárotok vagyok, mert hercegnő vagyok, s mert nő vagyok! Az nem érdekel, ha utáltok, mert nem szeretetet várok el, hanem engedelmességet! Azt is vegyétek tudomásul, hogy a tanulás nem addig tart, amíg engem láttok, hanem mindig mielőtt távozom, adok majd nektek feladatokat is, sokat, nagyon sokat! És azoknak másnapra készen kell lenniük, mert akinek nem lesz készen, az csúnya világnak néz elébe! A szomszédos iskolában a lányoknál három évig is eltart, amíg megtanulnak olvasni, már amelyik, mert sokan addigra sem, de ti ezt meg kell, hogy tanuljátok három hónap alatt, és még nagyon elnéző vagyok veletek, csibészek, mert én egyetlen hónap alatt tanultam meg! És ugye senki közületek nem állítja magáról, hogy hülyébb, mint egy nő?! Ami meg a tiszteletadást illeti, ezentúl akit felszólítok, köteles felállni! Ha azt kérdezem, ki tudja a választ, nem fogtok egyszerre brekegni, mint tóparton a békák, hanem tessék a kezeteiket a magasba emelni, s akire rámutatok, az mondhatja a választ, persze úgy, hogy előbb az is felemeli tohonya seggét, tehát feláll! Aki felállt, csak akkor ülhet le, ha azt mondom, hogy leülhet! Na de elég a beszédből, kezdődjék a tanítás! Elsőnek a betűkkel ismerkedünk meg, méghozzá a magánhangzóknak nevezett betűkkel, mert ezeket könnyű kiejteni... – azzal Vallindra a táblához fordult és írni kezdett.

S mindenki döbbenet figyelt, még Pim is, mert ilyen nőt még sosem látott.

– Na, hogy telt az első napod? – kérdezte kíváncsian Mirjan, amikor Vallindra „hazaérkezett”, tehát visszatért közös szobájukba.

– Ragyogóan! – sugárzott Vallindra arca a boldogságtól. – Sikerült tökéletesen megutáltatnom magamat! Mondhatom, ilyen jól még sosem telt egy napom sem! Minden tanácsodat megfogadtam, és végre úgy éreztem magamat, ahogy leghercegnőibb napjaimban mindig is akartam! Pontosan úgy engedelmeskednek nekem, ahogy régen a szobatársaim, sőt még annál is jobban! Félnék tőlem, tisztelnek, s persze utálnak, de ezt már megszoktam! Nem lesz itt semmi gond, meg majd a tanulás, mint az ágybavizelés! Itt a lányoknál minden nap egy betűt tanítanak, én meg most rögvest az első napon leadtam nekik az összes magánhangzót, s megparancsoltam, hogy másnapra minden magánhangzóból írjanak le ezer darabot!

– Az rengeteg pergamenbe kerül!

– Ugyan már! Adtam mindegyiknek egy grafitdarabot, kijelöltem egy-egy falfelületet a szobájukban, oda firkálhatnak! Minden falfelület tetejére leírtam a fiú nevét is, le se tagadhatja, hogy az az ő feladata!

– De akkor összefirkálja a falat!

– Persze! De megbeszéltem Feoival, ő ad nekem néhány hordó meszet, majd lemeszelik a kölykök! Ez még mindig jóval olcsóbb Feoinak, mint a pergamen vagy papirusz! Holnap az lesz a feladatuk, hogy a saját nevüket írják le ezerszer! Nagyon hamar megtanulnak ezek mindent, Mirjan, nem lesz semmi baj! És ahogy bámultak rám, hohó! Most végre valakinek érzem magamat! És tudom, hogy főleg nem azon álmélkodnak, hogy hercegnő vagyok, hanem

azon, hogy egy nő tanítja őket! Okosnak érezhetem magamat! Köszönöm nektek barátaim, hogy megtanítottatok mindenre!

– És a bátyám? Most közelről láhattad, hogy tetszett?

– Elég csinos, majd azt persze meglátom még, hogy miként megy neki a tanulás! Mert most már nem szorulok rá mindenáron arra, hogy a felesége legyek valakinek, és hülyéhez nem megyek hozzá, ezt biztos te sem akarod, Mirjan! Annyi bizonyos, hogy én tetszem neki, mert szinte a nyála is elcseppent, úgy figyelt engem!

Teltek-múltak a hetek, s Feoi nagyon meg volt elégedve Vallindra módszerével, mert amikor elment a fiúkhöz és leellenőrizte a tudásukat, úgy látta, hogy messze sokkal többet tudnak, mint amire legmerészebb álmaiban is számított. Mert alig múlt el egy hónap, s a fiúk, ha akadozva is, de már jórészt tudtak olvasni!

– Csak hallgassatok Vallindra hercegnőre, mert ő az iskolám egyik legjobb tanárnője! – mondta végül a fiúknak, azzal távozott. S rögvest Mirjanhoz ment, és megdicsérte, mert tudta, hogy Vallindra módszereinek ötlete valószínűleg Mirjantól származik, s egyáltalán, Vallindrát is Mirjan nevelte ki. Elég jó kedve volt, hogy újabb ünnepséget rendezzen nekik, ezúttal nem ökörsütést, hanem mindenféle édes-mézes csemegéket vásárolt, azzal kínálta meg őket.

– Hívjam meg rá a bátyádat is? – kérdezte Mirjan.

– Felesleges! Akkor olybá tűnne, hogy kivételezünk vele, s félek, akkor buzgalma rögvest lelohadna! Amíg nem tudja olyan jól az írást, mint én, meg legalább a négy alapl műveletet, addig nem méltó a társaságunkra! – jelentette ki határozottan Mirjan.

Úgy látszott azonban, hogy semmi nem lesz az ünnepségből. Mert a csemegéket ugyan meghozatta már Feoi, de ekkor egy gurguj érkezett az iskolához, és Csividzsi vel akart beszélni. A lány ki is ment hozzá, s amikor visszatért, a könnyei úgy hullottak, mint a záporosó.

– Ne várjatok rám a csemegézéssel! Elmegyek és nem jövök vissza estig! Lehet, hogy napokig! Édesapám a halálán van!

– Micsoda?! – pattant fel Mirjan. – Mi a baja?!

– Nem tudom, azt mondja a szomszéd, hogy apám folyton csak azt emlegeti, hogy megátkozták! Azt mondta, eljött érte a halál kétfejű kutyája és vége!

– Megtébolyodott szegény! – sajnálkozott Vallindra.

– Nekem mindenesetre mellette a helyem! Máris indulok!

– Várj Csividzsi, azonnal megyek én is! – felelte erre Mirjan. – Barátnők vagyunk elvégre, nem igaz?! Nem hagylak el ezekben a nehéz pillanatokban!

– És én is megyek! – kiáltotta Vallindra.

– Ugyan, maradjatok csak, másképp semmi nem lesz az ünnepségből!

– Hát azt hiszed, hogy van kedvünk ilyenkor ünnepelni?! Te bolond nő!

– De Feoi néni...

– Ő is megérti, ha elmondjuk neki!

– Nem hinném, mert nem nagyon kedveli a gurgujokat!

– Félreismered, őt semmi más nem érdekli csak a pénz! Szólunk neki, aztán megyünk! – intézkedett határozottan Mirjan. – Muszáj odamennem, mert fel vagyok háborodva!

– Miért?

– Apád végtelen hülyesége miatt! Csak érjek oda, jól beolvasok neki!

– Csak nem akarod összeszidni haldokló apámat?!

– Akár él, akár haldoklik, megérdemli a szidást, ha olyan hülye, hogy hisz az átkokban! Még hogy átkok! Meg a halál kétfejű kutyája! Ekkora bődületes baromságokat! Apád vagy beteg, s akkor orvost kell hívni hozzá, vagy semmi baja csak képzelődik átokról, s akkor csakis hasznára válhat a jelenlétem, mert majd én jól helyrebillentem az esze kerekeit! Gyerünk máris!

Útnak indultak. Méghozzá nem is hárman, hanem négyen, mert amikor Zieti megtudta, hogy hová mennek, ő is velük tartott.

Sokáig kellett menniük, mert Kegúció úr, Csidevzi apja, a város másik végében lakott.

– Én csak azt nem értem, ha te is várdi vagy, miért jöttél bentlakásos iskolába! – érdeklődött Vallindra.

– Mert nem bentlakásos, olyan nincs is nőnek! És mindjárt meglátod miféle környéken lakunk... szégyellem is... megérted majd akkor, hogy szívesebben lakom Feoinál, mint otthon...

Egyre elhanyagoltabb környéken jártak. Az utcákon helyenként térdmagasságig emelkedett a szeméthalom, s minden büzlött a piszoktól. Vallindra ugyancsak fintorgott, de Mirjannak is meg-megvonaglott az arca. Lábuk alatt patkányok rohangásztak, fényes nappal! Itt-ott döglegyek százai nyüzsögtek egy-egy felpuffadt kutya-, macska- vagy patkánytetemen. Minden kis szabad helyen gurguj koldusok ücsörögtek, fekélyes testüket mutogatva, kéregetve, vagy ringyók kínálgatták a bájaikat, persze nem nekik, mert hisz maguk is nők voltak. Végül házakat már nem is láttak, legfeljebb egy-két romot, néhány deszkaviskó árválkodott csak itt-ott. Annál több volt a földbevéjt lyuk.

– Ezekben az odúban is emberek laknak?! – ájuldozott Vallindra.

– Bizony! Efféle helyekre kényszerítik a trogok a gurgujokat! Pedig mi is emberek vagyunk!

– felelte Csidevzi.

– Te is ilyen helyen születél?!

– Nem. Nekem kijutott egy egész deszkabódé! Nekem tehát még nagyon jó gyermekkorom volt a legtöbb gurgujhoz viszonyítva, bár az egyetlen kis szobára nyolcan voltunk testvérek.

– Te szegény, mennyire szűkösen lehettetek!

– Igen, de nem sokáig, mert hamarosan mind a hét testvérem meghalt, egyedül én maradtam életben!

Vallindra megtörölgette a szemét.

– Csidevzi... ugye tényleg nem haragszol rám a régi dolgokért?! – és átölelte a lányt.

– Persze hogy nem, sokkal inkább örülök annak, hogy végre barátnőm lettél! És már itt is vagyunk! – és megállt a majdnem legutolsó deszkabódé mellett, mely közvetlenül a városfalhoz tapadt. A bódé előtt mindenféle rongyok kupacai hevertek, némelyikük már félig elrothadt. Közeledtükre számtalan egér futott szerteszét.

– Tudjátok, apám matróz volt, de egy balesetben, egy hajótörés során megsántult, s azóta rongykereskedésből él... – magyarázta Csidevzi.

– Azt mondtad, hogy kincset talált! – csodálkozott Mirjan.

– Persze, talált ő kincset, de az nem volt olyan sok, hogy magára merje költeni, mert ennél fontosabbnak tartotta, hogy engem kitaníttasson! Azt mondta, nagyon fontos, hogy minél okosabb legyek, mert akkor jobban élhetek már, mint ő vagy anyám, mert akármi történjék is velem, még ha valamikor rabszolga is leszek, akkor is egészen más lesz az életem, mint ha nem értenék semmihez sem! És igaza is van, lám csak, Zieti is rabszolga volt, de sokkal jobban élt, mint a legtöbb rabszolga, mert más dolog ám tanítani, mint a mezőn izzadni vagy örömlányként dolgozni! De menjünk be!

A bódé talán háromszor három méteres lehetett belülről. Az ajtó olyan alacsony, hogy erősen meggörnyedve lehetett csak belépni.

Odabent ágy sem volt, csak néhány marék szalma leterítve az egyik belső sarokba. Ezen feküdt Kegúció, Csividzsi apja. Ám először észre sem vették, mert ablak a bódén nem lévén, olyan sötét volt odabent, hogy szemük hozzá sem szokott rögvést a benti körülményekhez. Mire képesek lettek tájékozódni, már elébük is toppant egy középkorú gurguj nő, és sírva ölelgette meg Csividzsit.

– Jaj, édes lányom, de jó, hogy jöttél, s még időben! Még elbúcsúzhatsz jóapádtól! És kiket hoztál magaddal?

– Ismerd meg a barátnőimet, anyám, legkiváltképpen őt, a csodálatos Mirjant, akinek rengeteget köszönhetek, de a többieket is, ő Vallindra, és igazság szerint hercegnő, ő pedig Zieti, ki nem is olyan rég még egyik tanárnőm volt! Ő pedig – mutatta be a többieknek anyját – Csícéci, az édesanyám!

– Mit beszélsz?! A te barátnőd egy hercegnő, egy igazi hercegnő?! – sápítozott Csícéci, és izgatottságában a kezét kezdte tördelni.

– Ugyan, rég nem tartom magamat hercegnőnek! Magyarázd meg anyádnak, kérlek, Csividzsi, hogy...

Hanem Csividzsi ekkor már nem figyelt rájuk, hanem apjához szaladt. Mirjan és Zieti is követték.

Kegúció nagyon rosszul nézett ki. Azt nem tudhatták, hogy mennyire volt erős, izmos korábban, de hogy most valóban csak hálni járt belé a lélek, az látszott. Bizonytalan mozdulattal emelte fel a karját, hogy megölelje leányát, de azután félúton nem bírta már tartani, és az visszahanyatlott a szalmára. Karján izom semmi nem volt, egyedül csak csontból és bőrből állt.

– Leányom... – nyögte. – Jó, hogy jöttél... hadd búcsúzzam el tőled...

– De apám, mi történt veled?! Nincs mit enned?!

– Hát nem sok, de azért volna, de hiába, mert két hete egy falat sem megy le a torkomon... amióta megláttam a halál jelét...

– Miről beszélsz?!

– A kétfejű kutyáról! De csak jogos büntetésemet kapom! Figyelj, hallgass meg! Emlékszel ugye, hogy amikor három esztendeje hazatértem a tengeri útról, azt mondtam, kincset találtam?! Hát nem igaz! Nem találtam kincset!

– Nem értem! Hiszen volt pénzed, hogy taníttass, még ha nagy nehézségek árán is!

– Igen, pénzem, az lett, de nem találtam a kincset! – és Kegúció köhögni kezdett, majd a roham, hogy lecsillapodott, kissé egyenletesebben kezdett beszélni.

– Tudod – magyarázta –, hajótörést szenvedtem Trapanától délre! Mert Trapanba igyekeztünk, de a vihar messzire sodort... Mindenki meghalt! Csak én maradtam meg, és Cetrázs, a rilgent

származású vitorlamester... De én is lesántultam, ő pedig még rosszabbul járt, mert amikor úszott a partra, egy cápa leharapta a jobb lábát térdben... Én ápoltam, igyekeztem megmenteni, a partra is én húztam ki, pedig nem is volt nagyon jó ember, egyszer meg is korbácsolt... Aztán mindenféle bogyókon tengődtünk, mert én sántán még azt se próbálhattam meg, hogy észak felé a parton haladva elérjek Trapanba, előbb meg kellett gyógyuljon a lábam... És az én lábam gyógyult is, de az övé üszkösödni kezdett, tudtam, hogy meg fog halni, és ő is tudta ezt, és aztán amikor már a halálán volt, azt mondta, hogy Mopa környékén elásott egy kis pénz, mert nem vitte soha magával az összes pénzét. És arra kért, hogy ha valamiképpen hazajutok, akkor menjek el a pénzéért, és adjam oda a papoknak, hogy azok a pénzért cserébe imádkozzanak az ő bűnös lelkéért! Megesketett rá szörnyű esküvel, hogy ha nem teszek így, akkor jöjjön el értem a pokol kétfejű kutyája, és sorvadjak el! És én meg is esküdtem mindenre, és komolyan is gondoltam, aztán Cetrázs meghalt, én pedig elkezdtem észak felé bicegni, és hatalmas szerencsém volt, mert sok hét után sikerült is elérnem Trapanba. Aztán még ide Troggföldre is hazajutottam, és hazajöttem hozzátok. De akkor... akkor láttam, hogy míg én távol voltam, hét gyermekem meghalt, s te maradtál csak meg, Csividszi... És akkor az jutott az eszembe, hogy lesz, ami lesz, ha el is kárhozom, de nem adom azt a pénzt a papoknak! Majd imádkozom én Cetrázsért! Ha az istenek meg akarnak bocsátani neki, megteszik pénz nélkül is, hiszen minek pénz nekik, amikor minden az övék, a pénz csak a papoknak lenne, de a papok úgyis elég gazdagok... inkább Csividszit taníttatom, hiszen már csak ő maradt meg nekem egyedül, nincs más gyermekem, és elmentem a pénzért, és beíratam belőle Csividszit az iskolába... és nem is bántam meg, de nemrég láttam éjszaka a kétfejű kutyát, rámugatott mindkét fejéből... és láttam még egyszer két nappal később... tudom, hogy meg fogok halni, de nem bánom, mert tudom, hogy Csividszi jól tanul... csak mondjátok meg, hogy sikerült, hogy ő már többre jut, mint én és az anyja... hogy ő már nem a szemétben és patkányok között lakik majd...

– Jaj, hát persze hogy nem, persze hogy nem, apus! – sírt Csividszi, és csak csókolgatta haldokló apját. – Hát persze hogy nem! Tudd meg, hogy egy hónapja már nem is tanulok semmit, hanem én oktatom a kereskedőgyermeket, és ráadásul pénzt is kapok érte! Már én is tanár vagyok Feoinál! Már nem is kell semmit fizetni utánam!

– Akkor jó! Megérte! – mosolygott Kegúció. – Most már békével halok meg, nem érdekel mi lesz velem odaát! Most már jöhet értem a pokol kétfejű kutyája!

– Ez hülyeség, mert... – kezdte mondani Mirjan, ám ebben a pillanatban valaki elkapta hátulról, betapasztotta a száját, és villámsebesen kicibálta a kunyhóból. Olyan gyorsan történt az egész, hogy még ellenkezésre sem maradt ideje. Kegúció ebből mit sem vett észre, s Mirjan kiáltását talán meg sem hallotta.

Odakint aztán elengedte Mirjant a támadója. Mirjan méltatlankodva fordult meg, s már készült rá, hogy előrántsa a kését, amikor azt látta, hogy aki e méltánytalanságot elkövette ellene, nem más, mint Zieti!

– Hát ezt meg... – kezdte, de a tanárnő leintette.

– Csendesen Mirjan, hallgass meg! Tudom, hogy mit akartál mondani, s ha engem kérdezel, igazad is van, mert valóban hülyeség! Én is azt hiszem, amit te, hogy csak átkozódás van, de nem átok! Az istenekben én sem hiszek, s a pokol kutyájában még úgy sem! De azzal nem mész semmire, ha most a fejére olvasod a babonáságait! Döntsd el, hogy a mindentudó pózában akarsz tetszelegni, vagy segíteni próbálsz rajta!

– Egyedül úgy segíthetek rajta, ha megmagyarázom, hogy mekkora párját ritkító ökör, mert szerintem semmi baja, csak hogy beszart a félelemtől, amikor meglátott két kutyát, amik párzás közben összeragadtak! Egészen biztos, hogy ez történt, megesik ez olykor kutyákkal, én is láttam nemegyszer ilyesmit a falvunkban, sőt egyszer még a bika is beleragadt az egyik

tehénbe! S ez biztos alkonyatkor történt Kegúcióval, s messziről kétfejű kutyának nézte a félhomályban!

– Persze, elhiszem, Mirjan, én is így vélem, de Kegúció nem fogja ezt elhinni neked!

– Akkor is meg kell próbálnom, mert szerintem nincs más baja, csak hogy elhitte, hogy vége, és azért gyöngült le, mert nem eszik! Kínozza a lelkiismeretfurdalás, pedig semmi oka rá, a lehető legjobbat cselekedte, amit csak tehetett, mert a papoknak valóban mérhetetlen a vagyonuk, de Csividzsi helye nem ezen a nyomortanyán van! – és Mirjan hirtelen sírni kezdett, pedig Zieti még sosem látta Mirjant könnyezni. – Ez borzalmas hely, és iszonyú, hogy Csividzsi itt töltötte az egész gyermekkorát!

– Akkor segíts neki és mentsd meg az apját!

– Hogyan? Hiszen nem akarod, hogy megmondjam neki, hogy képzelődik csak, és...

– Persze hogy nem! Azt vagy elhiszi vagy nem, de inkább nem! Hanem Kegúció komolyan hisz az istenekben, pokolban, ilyesmikben! Menj be oda hozzá, mondd, hogy te hatalmas varázsló vagy, és meggyógyítod őt, leveszed róla az átkot! Csinálj mindenféle látványos hókuszpókuszt, s ha elhiszi, akkor talán meg is gyógyul! Persze nem rögtön, de elkezd újra enni, s meg is erősödik!

– Nem szeretem a hazugságot!

– Én sem, de ő maga követeli meg, mert látod milyen babonás! Másképp nem érünk célt!

– Jó, akkor miért nem te játszod el a varázslót?

– Mert rólam mindenki tudja itt, hogy Csividzsi tanárnője vagyok, hiszen bemutatott Csividzsi, s talán megjegyezte Kegúció is!

– De ott van még Vallindra is, és Vallindra nagyobb, mint én!

– De hercegnő, és egy hercegnő nemigen szokott varázsló lenni! Ne is vitatkozz, Mirjan, neked kell eljátszanod a varázslót! Különb is te vagy a legalkalmasabb rá, mert Csividzsi már a legelején éppen téged dicsért fel a leginkább, azt mondta, hogy a „legkiváltképpen” téged mutat be, ami már jelzi, hogy nem vagy akárki! És te Mirjan, ha akarsz igencsak határozott tudsz lenni, roppantul meggyőző, még Feoit is meggyőzted róla, hogy jó a megoldásod, előre kifizetett neked háromezer aranyat, épp ő, Feoi, a kereskedő, amikor neki még a szíve helyén is pénzeszacskó dagad! És úgy tudsz nézni, hogy még az is reszketni kezd, aki teljesen ártatlan! Te Mirjan parancsolásra születél, s most erre van szükség! Győzd meg őt, hogy leveszed az átkot, s meggyógyul!

– Hülyeség, úgysem sikerül!

– Hát nem te mondtad, hogy amit akarunk, azt elérhetjük, ha hiszünk benne?! Próbáld meg!

– De hát nem vagyok varázsló! Varázslók nincsenek!

– Nem azt mondtam, hogy varázsolj, hanem hogy hitesd el vele, hogy azt teszed!

– Tehát csapjam be!

– Igen, csapd be, ha ezen múlik az élete!

– Aki hülye, haljon meg!

– Jaj Mirjan, ne légy már ilyen! Kegúció megérdemli az életet, mert jót akart Csividzsinek! És Csividzsi is szomorú lenne, ha meghalna az apja!

– Gyűlölöm a majomparádét!

– Mirjan, hallgass rám, mint tanárodra: ha hagyod meghalni Kegúcot, később megbánod majd! Nagyon megbánod! Lehet, hogy nem most rögtön, de később, amikor már komolyabban gondolkodol, felnőttebben! És halottat tényleg nem támaszthatsz fel már te sem!

– De így is meghalhat!

– Persze, de a lényeg, hogy mindent megtégy érte!

– Hát nem bánom, esetleg megkísérelhetem... – fanyalgott Mirjan. – De tényleg utálok a hazugságot!

– Ne Mirjan, ne így menj be! A haldoklók nagyon éles megfigyelők olykor! Mielőtt bemész, próbáld átérezni, hogy valóban varázsló vagy! Csak akkor sikerülhet elhítned vele, ha már önmagaddal is elhitted! Nézd, te remek lány vagy, de a felnőtt én vagyok, és nagyobb az élettapasztalatom! Hidd el, hogy másképp nem sikerülhet! Győzd meg magadat! Az igazi nagy színészek is mind így csinálják, hogy amikor szerepet játszanak, arra az időre elhiszik, hogy ők királyok, hercegnők vagy oroszlánok, mindig az, amit játszanak!

– Ó a csudába is, nem hittem volna, hogy még tőled is azt hallom, amit a szüleimtől és a hülye bátyámtól, hogy legyek varázsló!

– Miről beszélsz?! – ámult Zieti. – Azok azt mondják, hogy varázsló vagy?!

– Á, dehogy, ez csak olyan hülye babona tőlük, hogy állítólag születésem előtt én beszéltem anyámhoz az anyaméhéből, meg hogy egy varázslónő jelent meg és azt jósolta, hogy én hírneves mágus leszek... Szóval csupa ostobaság, ugyanolyan hülyeségek, mint Kegúco kétfejű kutya!

– Mindegy, hogy hülyeség-e, de most próbáld hinni benne! Mert ez nagyszerű, hogy a szüleid is ezt mondják! Mirjan, képzeld csak, hátha tényleg varázsló vagy?! Hátha nem is véletlen, hogy a sors idevezérelt?! Képzeld csak, milyen nagyszerű volna varázslónak lenni! Akkor varázsolsz aranyat, amikor akarsz! Embereket menthetsz meg! Életet adhatsz, ha akarsz, és megbüntetheted a gonoszokat! Ábrándozz erről egy kicsit, Mirjan!

– Ugyan már, én józan nő vagyok... De nem bánom, a játék kedvéért...

– Ezen a játékon egy ember élete múlhat! – figyelmeztette őt Zieti.

– Na jó, tehát én egy nagy varázsló vagyok... – és Mirjan megpróbálta elképzelni, hogy ő nagy varázsló. Milyen is egy nagy varázsló?

Kis idő múlva azonban Zieti legnagyobb döbbenetére lecsüccsent a mocskos földre, és nevetőgörcsbe tört ki.

– Nem megy, Zieti, jaj, nem megy! Elképzelttem magamat hosszú köpenyben és csúcsos sipkával, de olyan hülyén festek benne, hogy muszáj röhögnöm tőle!

– Eh, Mirjan, viselkedj komolyabban! A varázslók nem így néznek ki!

– Ugyan hogyan másképp?! Hiszen minden mesében ilyenek!

– De ez nem mese, ez valóság! Milyen volt az a varázslónő, akiről a szüleid azt mondják, hogy a születésednél megjelent?!

– Mit tudom én, nem mondták csak azt, hogy csinos volt és nyolcezer éves, és hogy először úgy nézett ki, mint bármelyik szegény vándor!

– Na látod, nem a ruha teszi a varázslót!

– Akkor mi?

– A tudása! A... a belső tulajdonságai!

- Remek! Képzeld el, amit látni sem lehet!
 - De, Mirjan, láttál te már olyat, hogy hatvány?
 - Persze, számtalan matematikapéldában!
 - És mondd, milyen például az egyenletekben az iksz?
 - Az iksz? Ami az ismeretlent jelzi? Hát egy kereszt!
 - De ugye az hol pozitív számot jelent, hol negatívot, hol nullát, egyszer ez az iksz végtelen nagy, máskor végtelenül kicsi, szóval akármilyen lehet! Te mégis el tudod képzelni, és bánni tudsz vele! Az ikszet is a belső, nem látható tulajdonságai teszik értékessé, hasznossá! Tudod mit, majd én megmondom neked, hogy milyen egy varázsló! Egy varázslót a mágikus ereje tesz varázslóvá! Hunyd be a szemedet, és képzeled azt, hogy van benned egy... egy olyan... szóval, hogy te bármit meg tudsz tenni, egyszerűen bármit! Hogy egy csillag lobog benned, a melled közepében, és ha akarod bármit porrá égethetsz az erőddel, de bárkit meg is gyógyíthatsz, ha adsz neki az erődből! Hogy egy gigantikus folyam forrása vagy, erőfolyamé! És hogy egyszerűen bármit megtehetsz, csak igazán akarnod kell! Te vagy a varázsló, ezért egyszerűen mindennek engedelmeskednie kell az akaratodnak! Engedelmeskedem neked én, Vallindra, Csividszi...
 - Naná, még szép, hogy engedelmeskedtek, meg is haragudnék, ha nem így volna... – morogta Mirjan, aki lehunyta szemmel hallgatta Zieti álmosító monológját.
 - Azért engedelmeskedünk neked, mert te vagy a varázsló! Egy varázsló jogosan várhatja el, hogy minden és mindenki engedelmeskedjék neki! Minden és mindenki! Érted, Mirjan? Minden és mindenki! Apád, anyád, a bátyád...
 - Mert azt hiszik, hogy varázsló vagyok!
 - Na látod! Még Feoi is engedelmeskedett neked, odaadta azt a temérdek pénzt, a háromezer aranyat! Azóta sem győzők ámulni ezen! De nemcsak az emberek engedelmeskednek neked! Engedelmeskednek a tudományok is, hisz lám, milyen könnyen megtanultad a betűket, az olvasást, írást, matematikát, a nyelvek is könnyen mennek... De engedelmeskednek neked a tárgyak is, csak akarnod kéne és leomlana ez a kunyhó, felemelkedne ez a városfal, engedelmeskedik neked az összes betegség is, bárkit meggyógyíthatsz, mindent megtehetsz, mindenható vagy... Hiszen te vagy a varázsló...
- Mirjan testét furcsa bizsergés járta át. Tudatának egy kis zuga ugyan kacagott e szavakon, oda bújt a józanság, ugyanakkor kezdte átérezni azt, amit Zieti mondott. Elvégre Zieti szavai lelke érzékeny húrjait pengették meg. Valóban, ő mindig is úgy érezte, hogy mindent jobban tud, okosabb másoknál! Mindig el is várta, hogy mindenki engedelmeskedjék neki! Ez így van rendjén, ez így helyes! Ha pedig elhiszik róla, hogy varázsló és engedelmeskednek neki, nos, akkor bizonyos értelemben ő valóban varázsló, nem igaz?! Na és ha netán valóban varázsló?! Jó, rendben, ő varázsló! Elvégre valami biztos történt a születésénél!
- Kinyitotta a szemét.
- Igen, én varázsló vagyok! Egészen világos, hogy varázsló vagyok, hiszen senki más nem lehet varázsló, csakis én! Sőt, még a varázslók közül is én vagyok a legnagyobb varázsló! Mert ha nem így lenne, akkor kénytelen volnék engedelmeskedni a nagyobb varázslóknak, az pedig lehetetlen, hogy én, Mirjan, bárkinek is behódoljak!
 - Ez az, látod, gyermekem, ez az! Megy ez, látod! Igen, te vagy a legnagyobb varázsló! Nincsen nálad hatalmasabb! Most alázatosan megkérek, tiszteld meg azzal méltatlan személyünket, hogy kegyeskedsz előhívni roppant varázserőd kicsinyke töredékét, s meggyógyítod odabent azt a gurguj férfit, akit szeretünk!

– Jó, akkor most előparancsolom a varázserőmet... kinyitom belsőmben a zsilipet, hogy kiömljön belőle a varázserő folyamja... ez forró víz, igen, már jön is, felmelegíti a testemet... Jé, egész érdekes ez a játék, Zieti, hiszen én valóban melegszen, olyan furcsán érzem magamat mintha lázas volnék... Na jó, akkor most bemegegyek, gyere velem! – intett Zietinek. Majd hirtelen ezt kérdezte:

– De miért nézel olyan rémulten?

– Mirjan, te... neked... hiszen te valóban... veled történt valami...

– Micsoda?

– Neked szikrák pattognak a hajadból!!!!

– Nagyon helyes, látszódjék egy varázslón, hogy varázsló! – nevetett Mirjan, aki azt hitte, hogy Zieti még mindig játszik, és csak biztatja. – Gyere csak, mindjárt szabadjára engedem csodálatos gyógyító erőmet! – és bement Kegúcióhoz.

Zieti döbbenten bámult utána, majd három gyors lépéssel utolérte, és elkiáltotta magát:

– Utat a hatalmas varázslónak! Utat Mirjannak, a hatalmas varázslónak!

A sötét szobában pompásan látszott a Mirjan feje körül szikrázó ibolyaszín fénykör, aminek külső peremén narancssárga lángnyelvek libegnek-lobognak, ugyanaz a színekombináció tehát, ami születésekor ölelte át Zítia hasát. Mirjan azonban ezt észre sem vette.

– Tudjátok meg, hogy én hatalmas varázsló vagyok! – szólt mosolyogva mindenkire. Vallindra, Csividzsi és Csicéci döbbenete sem tűnt fel neki, azt hitte ezt csak Zieti kiabálása okozta. – Úgy bizony, hatalmas varázsló vagyok! Tudjátok, már születésem is tele volt csodálatos eseményekkel! Már születésem előtt beszélgettem anyámmal az anyaméhből, s még egynapos sem voltam, amikor egy Tindra nevű varázslónő kereste meg a szüleimet, megjósolta, hogy varázsló leszek, még nagyobb varázsló is, mint ő, s ő, a varázslónő adta nekem a Mirjan nevet! Addig azonban nem kezdhettem el a varázslóéletet, amíg meg nem tanulok olvasni, mert hogy is tanulmányozhatnám másképp a varázskönyveket?! De most már tudok olvasni, és érzem a bennem tolongó varázserőt! Én egyszerűen bármit megtehetek! – azzal Kegúció ágyához lépett. Kegúció igazán csodálkozva figyelte Mirjant!

– Csividzsi, felelj nekem: szeretnéd, ha apád meggyógyulna?!

– Igen, igen, igen, nagyon szeretném, ó, Mirjan, ez csodálatos, nem is sejtettem soha, hogy varázsló vagy, jaj, milyen hihetetlen, hogy egy varázslónő az én barátnőm, milyen nagy öröm is ez, a legcsodálatosabb dolog, ami csak történhetett velem az életben!

– Csicéci, szeretnéd, ha meggyógyítanám a férjedet?

– Igen, persze, ó, tedd meg kérlek, de semmivel sem tudom neked meghálálni...

– Eh, ne sértegess, akkor varázsolok aranyat, amikor csak akarok! Na és te, Kegúció, felelj, meg akarsz halni, vagy szeretnél még élni?

– Én... hát persze, hogy szeretnék... de a kutya...

– Arra felelj csak, amit kérdeztem! – és Mirjan ezt gondolta:

– Nagyon határozottnak kell lennem, hogy meggyőzzem, most igazán villámló szemekkel kell ránéznem, olyan parancsolóan, mint még soha!

Úgy is tett, és ő persze nem látta, de igyekezetét siker koronázta, mert szeme szélénél citromsárga fénykör kezdett el derengeni, s e fénykör egyre terjed-vastagodott, végül már fél arcát beborította. Annyira élethű és valóságos lett a mutatványa, hogy Kegúció szinte jobban megijedt tőle, mint a kétfejű kutyától, csaknem belehalt ijedtébe.

– Jaj, jaj, kegyelmezz, igen, élni szeretnék, persze, nagyon szeretnék élni!

– Asszony, adj akkor neki enni! – parancsolta Mirjan Csícécinek. Az egy régi, penészes cipót adott a férfinak.

– Ha élni akarsz, zabálj! Tőlem rettegj, ne a kutyától! – parancsolta Mirjan. És Kegúció megragadta a cipót, és csak tömte, tömte magába.

– A kutyát bíz rád! Majd én elbánok vele! – dörögte Mirjan. – Ez az én dolgom, ez a varázslók dolga! Azért vagyok, hogy legyőzzem az efféle démonokat! Add ide a jobb kezedet!

Kegúció remegve nyújtotta feléje a kezét. Mirjan megragadta. Abban a pillanatban Kegúció felordított, s ő, aki nemrég még alig bírt mozdulni, majdnem a plafonig ugrott.

– Ááááá!

– Mi bajod?

– Forró a kezed! Éget!

– Az a jó! Mert ez azt jelenti, hogy most megy beléd az életerő! – és Mirjan azt hitte, hazudik, pedig a legigazibb igazat mondta. – Most én, Mirjan, feloldozlak az átok alól! Egyben megdicsérlek, mert bátor voltál, szívedre hallgattál a butasággal szemben, és Csividszire költötted a pénzt, s nem a papokra! Ez jutalmat érdemel! Gyere ide Csícéci! – intett a kezével. – Öleljétek át egymást, s te a bal kezedet add ide!

A nő kezét is megfogta Mirjan, így most jobbában Csícéci balját tartotta, baljában Kegúció jobb kezét. Érintésétől a gurguj asszony is remegni kezdett.

– Nagyon... nagyon forró a kezed, tiszteletre méltó varázsló... éget... fáj... nagyon fáj...

– Ne törődj vele! Az átkot ezennel levettem rólad, Kegúció, az többé nincs, megszűnt, olyan mintha nem is lett volna! S jutalmul, mert bölcs voltál és bátor, megfiatalítalak benneteket tíz esztendővel! Erőt, életerőt adok nektek! Ha igazán hisztek bennem s az életben, ha élni akartok s ha szeretitek egymást, akkor befogadjátok az erőmet, és te, Kegúció meggyógyulsz! Érzitek, hogy hogyan áramlik belétek az erő? Érzitek? Innen jön a szívemből, végigcsorog a karomon, egyenesen a ti szívetekbe! Érzitek?!

– Igen, igen, érzem, jaj, jaj, jaj a kezem... – ordították.

– Már nem fáj a kezetek! – kiáltotta ekkor Mirjan.

– Jé... már tényleg nem fáj... – álmélkodtak csodálkozva.

– Ez az! Látjátok?! Minden engedelmeskedik az akaratomnak, még a fájdalom is! Mindketten tíz évet fiatalodtatok, és te, Kegúció, erős és egészséges vagy újra! Semmi bajod! Olyan erős vagy, hogy még a lópatkót is meg bírod hajlítani! Egyedül csak akarnod kell! Étvágyad remek, és alig várod, hogy dolgozhass valamit a csaláododért!

– Igen, igen, érzem, hogy teli vagyok tetterővel! Jaj nekem, hogy milyen éhes vagyok! Ó hogy csikarja a hasamat az éhség!

– Hát akkor vége, csak ennyit akartam varázsolni! – jelentette ki Mirjan váratlanul és egyszerűen, azzal elengedte a gurgujok kezeit. Majd lecsüccsent a földre, s így szólt:

– Hű a nyavalyába is, ez nehéz volt, egészen elálmosodtam! Meg is éheztem! Induljunk haza, mert ennem kell valamit!

Ám hirtelen lecsukódott a szeme, és mély álomba merült.

Késő este volt már, amikor Mirjan felébredt. S mert emlékezett rá, hogy a gurgujok kunyhójában aludt el, most csodálkozva tapasztalta, hogy újra saját szobájában van, az iskolában.

– Hogyan kerültem ide vissza?! – kérdezte álmélkodva.

– Hát úgy, hogy gyorsan összetákolattam Kegúcióval és Csícécivel egy hordágyfélét, rápakoltunk, aztán hazacipeltünk, egyik végét vitte Kegúció, a másikat felváltva én, Csícéci vagy Zieti, akarta vinni Csividzsi is, de nem engedtem, mert ő olyan kicsi és gyönges! – válaszolta Vallindra.

– De hát az nagyon hosszú út! Nagyon kimerülhettetek!

– Hát bizony, szó se róla, még most is sajog minden izmom, de hát mit meg nem tesz az ember a barátnőjéért, főleg ha az varázsló is! Tudod, arra gondoltunk, hogy szívesebben pihensz itthon az ágyadban, mint ott a koszos és csupasz földön! Ennyi figyelmesség igazán jár neked, egy varázslónak! De még több is! Mert nem vagy éhes? Azt mondtad elalvás előtt, hogy ehetnél, s én megjegyeztem! – azzal körbemutatott a szobában. Minden telis-teli volt a legínycsiklandozóbb falatokkal: volt ott sült pulyka, lépes méz, kalács, gesztenye, dinnye, banánból három kosárra való is! De maga a szoba is úgy nézett ki, hogy alig lehetett ráismerni: a padlót süppedős szőnyeg borította, az asztalt kicserélték, a régi nem tudni hová került, de ez az új asztal valódi ébenfából készült, s márványlap volt a teteje, a falakat is szőnyegek borították, az ablak előtt csipkefüggöny libegett, és most így alkonyat után a fényt a mennyezetről lelógó óriási ezüstcsillár ontotta, melynek huszonnégy ága volt, mindegyikben egy-egy karnyi vastag gyertyával!

Mirjan nem győzött álmélkodni.

– Mi ez az egész?! – mutatott körbe.

– Mi, mi, hát gondolhatnád, hogy most, miután kinyilvánítottad, hogy varázsló vagy, nem hagyjuk, hogy nyomorogj! Gondoltuk, nemcsak hazahozunk, de szerzünk neked egy kis meglepetést is! Leszaladtunk a bazársorra, s átrendeztük a szobát, ugye nem is vettél észre semmit belőle! Nagyon mélyen aludtál! Nem is csodálom, elképesztő erőfeszítésbe telhetett megfiatalítani tíz évvel egyszerre két embert! Na de ne aggódj, drága Mirjan, majd én kézbe veszem a dolgokat, jó házvezetőnőd leszek és mindennel kiszolgálak!

– Megörültél, hogy ilyesmikre fecséreled a pénzünket?! Hiszen ez rengetegbe kerülhetett! Te bolond, te hülye, te... te... *te hercegnő!* Ismerem ezt a szőnyegfajtát, nálunk a faluban is van szövődéje egy kereskedőnek, aki bérbevett néhány lányt a földesúrtól! Tudod te, hogy mibe kerül egy ilyen szőnyeg?!

– Tudom hát, nekünk is ilyen volt otthon! Ez sem volt olcsó, hétszáz arany az ára!

– Igen, annyi, pontosan, két évi tandíjammal egy az ára! De nemcsak e pénzt látom én benne, hanem a rengeteg szenvedést és könnyet is! Ahhoz, hogy ez elkészüljön, évekig kell egy szerencsétlen gyereklánynak hajolgatnia és a csomókat kötöznie, pitymallattól, amíg csak látni sem lehet, pihenés nélkül, és sokszor nádpálcával állnak a háta mögött, hogy ne lanyhuljon! Megfájdul a dereka, néhány év alatt megvakul, mert félhomályban kell dolgoznia, hogy a Nap ki ne szívja a szövet színét! Kisgyermekként kezdik a munkát a szőnyegszövők, hatévesen, s mire akkorák lesznek, mint Csividzsi, tizennégy évesek, már görnyedtek maradnak egész életükre, s vaksin hunyorognak, mint a vénasszonyok! Akkor aztán kilövik őket, mint a rühes kuttyákat, mert már semmire nem lehet őket használni, s persze már feleségül sem veszi senki őket, ott fordulnak fel az árokszáron! De nem baj, a szövőde gazdája nem sajnálja őket, mert alkalmaz újabb gyereket! És tudod miért gyereket?! Hát azért, mert a gyerekek ujja kisebb, finomabb csomókat tudnak kötni, apróbbakat, sűrűbbeket! Ez a szőnyeg akkora, hogy leg-

alább hat évig dolgozott rajta valaki szerencsétlen, ezt tehát nyugodtan tekinthetjük egy teljes emberi életnek! Ezért herdáltad el a pénzem jelentős részét! Hát mióta engedtem meg neked, te átkozott, hogy bármit is a saját fejed után tégy, mi?! Mondtam én valaha, hogy te itt bármit is tehetsz?! Nem emlékszel rá tán, hogy azzal a feltétellel fogadtalak be, hogy itt én vagyok a főnök?!

– Bocsáss meg kérlek, nem akartam rosszat, igazán nem... – sápadt el Vallindra. – Én csak arra gondoltam, a pénz ügyem számít, hisz magad mondtad, hogy akármikor varázsolsz aranyat... És ennyit meg is érdemelsz, mint varázsló...

– Te tényleg egy állat vagy, egy ökör, egy tinó! És te is az vagy Csividszi! Hát nem lehet igaz, hogy észre nem vettétek, nem jöttetek rá, hogy ez az egész csak játék volt, színházasdi, hogy becsapjam azt a buggyant Kegúcót, elhitessesem vele, hogy már nincs megátkozva, és így elkezdjen újra enni! Hát ennyire idióták lennétek, hogy nem jöttetek rá?! Tényleg hisztek olyan képtelenségben, hogy varázsló meg varázslás?! Hát úgy nézek én ki, mint aki varázsló?! Na, gyerünk, gyerünk, mondjátok csak, ne hazudjatok, nézzetek rám, mondjátok a szemembe, úgy nézek én ki, mint aki varázsló?! – követelte a választ.

– Igen! – bólintott rémülten, de őszintén Csividszi.

– Hát persze, hogy úgy nézel ki, hiszen most is kezd megint világítani a szemed! – válaszolta Vallindra.

– Nem igaz! Nem lehet igaz! Ugyanolyan hülyék vagytok, mint a szüleim! Én megőrülök mellettetek! Ha ti normálisak vagytok, biztos is, hogy akkor én vagyok a bolond! De hát legalább Zieti nem szólt, hogy ne tegyétek?! Vagy nélküle cselekedtetek?! Igen, biztos így eshetett, mert Zieti sokkal józanabb, és...

– Tévedsz Mirjan, hiszen még ő maga mondta el nekünk, hogy varázsló vagy! Tudod, ez úgy volt, hogy amikor varázsoltál majd elaludtál, mi nagyon megijedtünk, s akkor éppen Zieti mondta, hogy vigyünk téged gyorsan haza, s amikor már itthon voltunk és Kegúcó meg Csícéci elmentek, akkor Zieti elmesélte nekünk, hogy ő biztatott varázslásra téged, de valóban csak így játékból, ahogy te mondtad most, ám kiderült, hogy valóban tudsz varázsolni, mert szikrák pattogtak a hajadból, világított a szemed, s ami a legfőbb: sikerült is meggyógyítanod apámat! – magyarázta lelkesülten Csividszi. – Elmondta nekünk, hogy te nem hiszel a varázslatokban, ezért nehéz dolgunk lesz, míg meggyőzünk téged, és ő sem hitt eddig benne, de most látta, hogy varázsló, olyan létezik, mert te egy varázsló vagy!

– Nem létezik! Hol az a bolond öregasszony?! Hívjátok ide, hadd beszéljek a fejével!

– Nem hívhatjuk ide, mert nincs itt, bár már biztos visszaér nemsokára! Tudod, ő is magához vett vagy ezer aranyat, s elment, hogy örömet szerezzen neked! Azt mondta, ismer egy kereskedőt, akinél jobbnál-jobb könyvek vannak, matematikakönyvek is, ezeket akarja megvenni neked, bár a kereskedő csöppet sem olcsó, meg vannak nála mágiakönyvek is, ezeket is megveszi, bár ezek még sokkal drágábbak, mert a papok máglyával büntetik az ilyesmik árusítását, de Zieti azt mondta, hogy neki eladja majd jó pénzért a kereskedő!

– Áááá! Nem lehet igaz, hogy amint kicsit is lehunyom a szememet, minden rosszra fordult! A matematikakönyveket nem bánom, de a mágia hülyeség, még rézpénzeket is sajnálók efféle kacatokra! Ostoba, húgyagyú banda! Egyszersmindenkorra megtiltom, hogy bármit is tegyetek a megkérdezésem nélkül! Tolvajok vagytok, vegyétek tudomásul, közönséges tolvajok! Hogy merésztetek a pénzemhez nyúlni! Legalább ha figyeltetek volna Zietire, tudhatnátok, hogy én még sosem varázsoltam aranyat, hiszen az a gyógyítás volt a legelső varázslatom, ráadásul az sem varázslás, hanem csak játék! De ha varázslónak hisztek is, eszetekbe kellett volna jusszon, hogy aranyat még nem varázsoltam, nem is biztos, hogy sikerül! Szórni a pénzt, azt bezzeg tudjátok, igen, Vallindra, ez aztán méltó volt a hercegnői rangodhoz, szép, mond-

hatom! Te meg, Csividzsi, méltó tanítványa lettél! S még Zietit is megbolondítottátok, vénségére több esze is lehetett volna! Ilyen hülyét, komolyan veszi a saját játékát!

– De Mirjan, értsd már meg végre, hogy te valódi varázsló vagy! – gyözködte őt Csividzsi. – Hallgass már el és hallgass engem meg, hadd mondjam el, hogy apám tényleg meggyógyult! Nemcsak hogy eszik, de farkasétvágya van! Különb en adtam is neki pénzt utólagos engedelmeddel, éppen hétszáz aranyat, azt a két évi tandíjat, amit eddig rám költött! De előtte megeskettem, hogy nem adja a papoknak!

– Ezt legalább jól tetted, ennek több értelme volt, mint a szőnyegnek, ami csak porfogónak jó! De ha jól számolom, akkor te fizettél hétszázat, ha jól emlékszem a szőnyeg is valami ilyesféle árba került, ezret elvitt Zietit, itt az ezüst csillár meg a többi szőnyeg és a finomságok... szép mondhatom, azt hiszem szinte semmi pénzünk nem maradt! Legfeljebb egy-két arany mutatóba! Hiszen még az is elfogyott, amit zsebpénzként kaptam apámtól még régebben, mert ezer aranyat visszaadtam neki! Hülye tyúkok, nem gondoltok a jövőre! Nagy kedvem volna szétverni a pofátokat! Letörni a kezeteiket, hogy ne nyúlkaljátok a más pénzéhez! Egyáltalán, hát miféle főnök vagyok én, hogy belekotnyeleskedhettek a pénzügyekbe, a szervezésbe, mindenbe, mi?!

– De Mirjan, hát hallgass már el, és ne törődj ilyen részletkérdésekkel! Az lehet, hogy mi nem vagyunk másra alkalmasak csak a pénzköltésre, de ahhoz valóban értünk, azzal neked nem kell törődnöd, törődj inkább azzal, ami a te dolgod: a varázslással! Vedd már észre, hidd már el, hogy te valóban varázsló vagy! Mert apám meggyógyult, de nemcsak úgy, hogy eszik, hanem az izmai is mind-mind visszavarázsolódtak, nem is bírt volna idáig cipelni téged, ha ez nem így van! Sőt, olyan erős, mint soha még nem volt, igazi vasgyúró, pontosan úgy van, ahogyan mondtad: meghajlítja pusztá kézzel még a lópatkót is! Kipróbálta, sikerült neki!

– Eh, apád mindig erős kellett legyen, mert ha nem kivételesen erős, akkor soha nem is alkalmaztak volna matrónak egy gurgujt! És ha sántán képes volt elbicegni a dzsungelben Trapanig, akkor különösen ellenálló kell legyen!

– Persze, az volt mindig ez igaz, de hát láttad te is, hogy mennyire sovány volt, amikor meglátogattad! Most meg olyan virgonc, hogy szavakat sem találok rá! Sőt – és Csividzsi elpirult – azzal búcsúzott, hogy siet vissza anyámmal, mert azonnal elkezd dolgozni azon, hogy egy kistestvérkét csináljon nekem! És tudd meg, hogy valóban fiatalodtak mindketten tíz esztendő! Anyámnak már nem is ősz a haja! Újra vörös, mint régen! És apám sántasága is elmúlt! Te valóban varázsló vagy és valóban meggyógyítottad őket! A te dolgod Mirjan most az, hogy minél jobban kifejleszd e rendkívüli tudásodat!

– Elég legyen ebből a sületlenségből! Varázslás nincs!

– Mindjárt meggyőződhetsz róla magad is, hogy van! – azzal Vallindra egy aranyat dobott Mirjan ölébe. – Tessék, azt mondtad, hogy kevés a pénzünk: nos, ne aggódj, hanem ha kevés, hát varázsolj néhány aranyat! Ott a minta a kezeden!

Mirjan mérgesen hörrent egy nagyot és az aranyat Vallindrához vágta.

– Hagyj békén, nem játszom a hülyét, meg sem próbálom azt, ami nyilvánvalóan lehetetlen!

– De hát nem az! De nézd, jó, ha nem akarsz aranyat varázsolni, nem bánom! – azzal Vallindra a jobbát Mirjan elé tartotta. – Nézd, ez ugyanolyan gyógyítás, mint amit Kegúccóval csináltál! Itt van még mindig a késed nyoma a kezemen! Elismerem, jogos volt, hogy belém vágtd, de én már megjavultam! Tüntesd el légy szíves a heget a kezemről! És amikor verekedtünk, egy fogamat is kiverted, azt is visszavarázsolhatnád!

Mirjan óriásit csapott Vallindra kézfejére.

- De hát hányszor mondjam, hogy megértsetek, hogy *nem* vagyok varázsló?!
- Pedig az vagy, Mirjan! – hallatszott az ajtóból.
- Zieti állt ott, nagy csomó könyvvel a karjában.
- Tessék, ezeket neked hoztam! – azzal lerakta elébe.
- Matematikakönyvek, remélem!
- Nem mind! – rázta a fejét Zieti. – Ez például: A mágia filozófiai lényege. Aztán ez: A Hatalom Belső Útjai. Aztán...
- És te ilyesmikre herdáltad a pénzemet?! Okosabbnak hittelek, Zieti néni!
- De hát...
- Csend! Kuss! Pofa be mindenkinek! Ha nem tudtok másról beszélni, inkább hallgassatok vagy takarodjatok a másik szobába! – azzal Mirjan duzzogva a fal felé fordult, s addig-addig haragudott csendben mindenkire, míg újra elaludt.

*

Három napig szinte hozzá se lehetett szólni Mirjanhoz, olyan bosszús volt. Ezalatt az idő alatt többnyire nem is szólította másképp barátnőit, még Zietit sem, csak így: „tolvajok”. Mindig amikor beszélni akartak vele, csak így válaszolt:

- Hagyjatok békén, semmi közöm hozzátok, tolvajokkal nem tárgyalok!
- Végül aztán Csividzsi nagyon meguntta ezt, s így szólt:
- Igenis, nem hagylak békén, Mirjan! Nézd, lehet, hogy nem kellett volna a pénzhez nyúlnunk, de csak jót akartunk! Egy kis meglepetést akartunk okozni...
- Sikerült! – válaszolta epésen Mirjan.
- Rosszul sikerült, na, elismerem! És jó, nevezz tolvajnak, valóban más pénzéhez nyúltunk! Belátom, nem kellett volna a te pénzedből a szüleimnek adni! Minek is hittem azt, hogy valóban elválaszthatatlan jó barátnők vagyunk, akik jóban-rosszban összetartanak, minek is hittem azt, hogy a gazdagok között lehet olyan is, aki megosztja vagyonát a szegényekkel!
- Rám célozatsz?!
- Persze Mirjan, ki másra! Egyetlen boldogságos pillanatig azt hittem, hogy te meg én egyek vagyunk, hogy számíthatok rád...
- Jaj, Csividzsi, ne bánts már! Nem erről van szó, tudod jól!
- Igenis erről van szó! Pontosan erről, mert tolvajnak neveztél!
- Nem tettem szemrehányást neked, hogy adtál hétszáz aranyat a szüleidnek! De a többit nem kellett volna elherdálni mindenféle baromságra, erre a szőnyegre, meg könyvekre...
- Nem örülsz tán a matematikakönyveknek?
- Azoknak igen, de a mágiakönyvek, azok már tényleg csak szemétnek jók, másra sem, csak hogy az egerek vackot készítsenek maguknak a lapjaikból! S ráadásul még ez a szőnyeg, meg a csillár...
- Mirjan, bármit gondolj is ezekről, azt nem tagadhatod, hogy ezeknek nemcsak mi vesszük hasznát, a könyveknek aztán végképp nem! Ha te nem is hiszel a mágiában, el kell hinned, hogy nem magunknak vettük azokat! Neked vettük mindegyik könyvet, a kényelmesebb szobát pedig te ugyanúgy élvezed, mint mi! Egyedül az apámnak adott pénzért nevezhetsz tehát csak tolvajnak...

- Azért nem nevezlek!
- Pedig azért megtehetnéd. Ha azonban azért sem, akkor semmiért sem! Ne légy igazságtalan!
- Jó, jó, na, nem vagy tolvaj! De akkor is sajnálom a pénzt! Nemrég még vagyonos voltam, most meg ismét koldus!
- De Mirjan, mi lenne, ha mégis megpróbálkoznál a varázslattal?!
- Ne idegesíts már, mert szétpukkadok!
- Mirjan, bármilyen könnyelműnek tartasz is bennünket, csak nem képzeled, hogy hazudunk?! Neked igenis szikrák pattogtak a fejedből, meg a szemed is világított! És apám is meggyógyult!
- Apád persze hogy meggyógyult, amikor soha nem is volt semmi más baja csak a képzelődés!
- De sovány volt!
- Csak rosszul láttuk a sötétben, mert ott minden tele volt árnyékokkal!
- És a sántasága?!
- Láttam én már olyat, hogy valaki nagyon sánta volt, aztán amikor megtámadták, megijedt és futott, mint a nyúl, nyoma sem volt a sántaságnak, ez is valami ilyesmi lehet!
- Reménytelen vagy! Mivel magyarázod, hogy láttuk a hajadon a szikrákat és a szemed világítását?!
- Mi sem egyszerűbb ennél! Az ember szeme gyakran csillog, ha ráesik a fény! És én sötét helyre léptem be a világosból, mögöttem világított a Nap, úgy tűnhetett hát, hogy fény van a fejem körül!
- Ha mögötted volt a Nap, akkor nem csilloghatott a szemed!
- Az már akkor csillogott, amikor Kegúció felé fordultam!
- Nem vagyok annyira hülye, hogy összetéve veszem egy szem csillogását a világítással!
- De bizony, Csividszi, mert meglepett benneteket az, hogy varázslónak mondtam magamat, s te akartál is hinni benne, hogy varázsló vagyok, mert szeretted volna, ha meggyógyítom apádat! Ilyenkor az ember hajlamos az önbecsapásra! Látod, mindenre van ésszerű magyarázat!
- És az, hogy anyám haja már nem fehér, hanem vörös újra?!
- Eh! Ha valaki megöszülhet egyetlen éjszaka alatt valami nagy bánat miatt, miért is ne színesedhetne vissza a haja valami nagy öröm hatására?! Hagyj már az ilyesmikkel! Mágia nincs, nem létezik, nem is volt soha, és kész, és én többet nem akarok hallani erről! S mert mindent megmagyaráztam neked, remélem, ezzel a témát mindörökre lezártuk!
- Önfejű vagy, makacs, mint egy öszvér, kőből van a fejed, semmit nem lehet beleverni!
- Mindössze józan vagyok, s nem hiszek a mesékben!
- Elhihetnéd pedig, hogy mi sem estünk a fejünk lágyára, engem sem ringattak kőbölcsőben, már csak azért sem, mert bölcsőre sem tellett! Én is és Vallindra is láttuk, amit láttunk, sőt Zieti is, és bánt, hogy azt tételezed fel rólunk, barátnőidről, hogy hülyék vagyunk!
- Azt nem, de azt már annál inkább, hogy összetévesztitek a vágyaitokat a valósággal! És most már tényleg elég legyen ebből! Most már akkor sem próbálkozom meg varázslással, ha bármelyiktek is lenne a halálán, mert látom már, hogy ilyesmivel tréfálni sem érdemes, több a

baj belőle, mint a haszon! Eredj tanulni vagy ahová akarsz, ha meg maradsz, akkor hallgass és hagyj engem tanulni!

Ekkora makacsság láttán Csividzsi csak a fejét csóválta és nem szólt. Fogalma sem volt róla, mivel győzhetné meg Mirjant.

Vallindra különösen bűnösnek érezte magát Mirjan rossz hangulata miatt, mert a szőnyeg az ő ötlete volt. Igyekezett is mostanában minél kevesebbet Mirjan szeme elé kerülni. Attól nem félt már, hogy bárki bántaná régi „barátnői” közül, mert azóta rég elterjedt, hogy micsoda félelmetes tanárnő ő, a „késhercegnő”, vagy más néven a „kések hercegnője”, ahogy a fiúk elnevezték. Mikor először sétált végig a leányiskola folyosóin a késekkel a derekán s a husánggal a jobbájában, fejét komor pillantással a magasba emelve, a többi nemeskisasszony csak bámult rá egyetlen hang nélkül, s a szemüket dörgölték, hogy jól látnak-e.

– Hol jártál, Vallindra?! – kérdezte végül egyikük.

– A fiúkat tanítottam, ma volt az első tanítási napom! – válaszolta olyan mérhetetlen göggel, mint még soha. Mert Vallindra még most is nagyon haragudott a többi lányra, akik, úgy gondolta, elárulták őt, amikor a legnagyobb szüksége lett volna a barátságukra, s így nem nagyon szokott beszélgetni velük, de azt nem tudta megállni, hogy most ne dicsekedjék. Mert azok még mindig csak ostoba tanulók, de ő már tanárnő, sőt, most már tiszteletet is követelhet maga iránt! Most már hatalom is van a kezében!

– Te fiúkat tanítasz?! – ámuldoztak.

– Mi az hogy! Miért is ne, azok is csak emberek! Legalábbis, bizonyos értelemben...

– De hát hogyan öltözködsz, miként nézel te ki!

– Tudod ez úgy van, hogy ha a fiúkhoz benézek, így kell kinéznek valahogyan! Hadd lássák, hogy ki az erősebb!

– Erősebb?! Csak nem verekszel velük?!

– Eszemben sincs, csak az verekszik, akinek merészelnek visszaütni, de erről szó sincs! Én nem verekszem, hanem verek! Azzal kezdtem, hogy elvertem kettőnek is a seggét, egyet meg majdnem agyonhajítottam a késsel! És most kuss legyen ti bégető barmok, mert tudjátok, hogy elegendem van belőletek, s ha tovább sipáskoltok a fülembe, ti is megismerkedtek a pálcámmal! – azzal máris továbbment.

Nem félt tehát már akárhová is menni, s mert szégyellte magát Mirjan előtt, az emlékezetes este óta gyakran időzött az iskolában, s ha már ott volt, általában tanított is. Ezeket a napokat tehát nagyon megutálták a fiúk, s visszasírták a régi szép időket, amikor naponta csak három-négy órát tanította őket a késhercegnő. Most nem ritkán nyolc vagy még több órán át is egyhuzamban ott díszelgett az osztályteremben, s aki bármit is nem tudott jól vagy habozott a válasszal, az azonnal megérezhette magán Vallindra botját. Néha bizony még Pimnek is kijutott e fenyítésből, mert Vallindra nem kivételezett, de Pim valóban nagyon igyekezett, Mirjan és a leendő királysága miatt, s így ő valóban csak hébe-hóba kapott egy-egy ütést.

Az is ő volt, aki egyik nap meglepetést szerzett Vallindrának.

Amikor aznap reggel Vallindra belépett az osztályterembe, azonnal minden fiú felpattant, kihúzta magát szálegyenesre a pad mellett, s kórusban ezt kiáltották:

– Soká éljen a mi szeretett hercegnőnk, a szépséges és igazságos Vallindra!

– Hát ez meg mi a csuda?! – ámult Vallindra.

– Én parancsoltam meg nekik, hogy így köszöntsenek, elvégre az én felelősségem a rend biztosítása! – válaszolta neki Pim.

– Hm... hát igen, végül is valóban megérdemlek ennyi tiszteletet... nem bánom, legyen mindig így! – és Vallindra keblét mintha hájjal kezegették volna. – De ne hercegnőnek, hanem tanárnőnek emlegetsetek, mert igaz, hogy hercegnő volnék, de sokkal büszkébb vagyok tanárnő voltomra!

S ezentúl ez így is lett.

Annak is meglett különben az eredménye, hogy Vallindra oly sokat foglalkozott velük. Nem sokkal ezután ugyanis meghalt egy írnok, s így betöltetlen lett egy hely a déli városkapunál, ahová pedig kellett ember, aki feljegyzi a vámokat, illetékeket, egyebeket, s a főírnok versenyt hirdetett Vuárd írnoktanulói között, hogy a legjobb kapja meg ezt az állást, ami ha nem is a legislegjobb, ami elképzelhető, de kezdő írnoknak kétségkívül fölöttébb vonzó. Négy írnokiskolából is jöttek növendékek, mindegyikük több éve tanulta a szakmát. Feoi néni megkérdezte Vallindrát, hogy mi a véleménye, elküldje-e a fiúkat oda? Vallindra habozás nélkül azt mondta, hogy igen.

– Lehet ugyan, hogy nem nyernek – tűnődött –, de az sem baj, mert legalább látják, hogy mit tudnak a többiek!

Így aztán Feoi néni elment a fiúk közé, s közölte velük, hogy egy hét múlva nagy megmérettetés lesz, s reméli, hogy nem hoznak szégyent az iskolájára.

– Egészen biztos, hogy nem! Ahhoz képest, hogy még fél éve sem tanulnak, biztos, hogy jó eredményt mutatnak majd fel! – bizonykodott Vallindra. – Mert ha nem...! – kiáltotta hirtelen, és botjával akkorát vágott az asztalra, hogy még Feoi néni is összerezsent, nemcsak a fiúk. – Kitaposom a belét annak, aki nem jut túl az első fordulón! Nem azért vertem belétek a tudást, hogy most a döntő próbán elbukjatok! Minden esélyetek megvan akár a győzelemre is, mert a többi iskola tanulói tanulnak talán négy éve is, de naponta csak két-három órát, ti meg sokkal többet, mert az is tanulás, amikor én nem vagyok ugyan itt, de a feladatokat csináljátok! S a többi iskolában a fiúk tanulnak mindenféle imákat is meg más egyebeket, amik nem fontosak annyira egy írnoknak, s nem is lesz most számonkérve a versenyen, ti ezalatt is az írással és matematikával foglalkoztatok, ez is az előnyötök! Ha rosszul szerepeltek, nem lesz kegyelem, és nem leszek olyan szelíd, mint eddig! Ne akarjátok, hogy a rossz oldalamról is megismerjétek! A hátralevő héten minden nap tizenkét órát kell tanulni, itt leszek végig veletek, hogy a körmőtökre nézzek, és akinek nem sikerül óránként legalább tíz közepesen nehéz matematika-példát megoldania, azt kiherélem! Még meg is eszem nyersen a golyóit! Az olvasást most nem kell tanulni, azt már úgyis tudjátok, meg az írást is! Ha nem is ti győztök, de legalább a döntőig elvárom, hogy eljusson közületek néhány!

A verseny ugyanis négy fordulóból állt. S mert a fiúk elgondolkoztak azon, hogy magasságos istenek, hát milyen lehet a rossz Vallindra, ha idáig csak a jót ismerték, a maradék egy héten még buzgóbban tanultak, mint eddig bármikor. Nemcsak a tizenkét órát, hanem még azután is. Nem egynek megfordult ugyanis a fejében a gondolat, milyen jó lenne nyerni, amire lehet is esélyük, ha Vallindra azt akarja, hogy eljussanak a döntőbe. Aki oda eljutott, az már akár nyerhet is egy kis szerencséivel! S az többé nem kéne, hogy iskolába járjon, megszabadulna ettől a sárkánytól!

Óriási meglepetést arattak Feoi néni fiai. Senki nem akadt közülük, aki kiesett volna az első fordulóból, pedig a másodikba már csak a jelentkezők fele került bele. Aztán a többi fordulónál már potyogtak ki közülük is a diákok, de ez a verseny természeténél fogva várható is volt, ellenben mindenki legnagyobb csodálkozására a negyedik fordulónál, a döntőnél kiderült,

hogy nem is maradt más abba bejutó, csakis olyan, aki Feoi néni iskolájában tanult! A döntőt tehát Vallindra tanítványai vívták egymás között az állásért!

Ez akkora siker volt, hogy még maga Feoi néni és Vallindra sem győzött csodálkozni. S amikor kihirdették az eredményt, kiderült, hogy az állást Pim nyerte el.

– Nem mertem nem első lenni, mert a húgom megharagudott volna rám... – mondta mosolyogva.

Mindazonáltal nem fogadta el az állást.

– Legyen azé, aki a második lett! – szabadkozott mosolyogva. – Tudjátok, úgy érzem, még van bőven tanulnivalóm! Mert kétségtelen, hogy Vallindra tanárnőm többet tud nálam, s mindazt én is tudni szeretném!

Ezen sem győztek álmélkodni, főleg a főírnok.

– Ha nem kell az állás, miért jöttél el a versenyre? – kérdezte.

– Hogy megmutassam, mit érek! – s e szavaknál Pim pimaszul Vallindrára kacsintott, aki csodák csodájára elpirult.

Mikor aztán eldől, hogy kié lesz az állás, Pim meglátogatta Mirjant, s elmesélt neki mindent.

– Ott pedig pénzt kereshetnél volna! – emlékeztette őt Mirjan.

– Eh, a keresés, az munka, én a pénzt nem keresni, hanem találni szeretem! Na de félretéve a tréfát... ha odamegyek, Vallindrát is kevesebbet láthatom! Ugyan már húgocskám, szólhatnál neki pár jó szót az érdekemben, dicsérhetnél, mert veszettül tetszik nékem ökelme!

– Nemrég még azzal hencegtél, hogy amíg király nem leszel, nem nősülsz!

– Attól, hogy nős vagyok, még lehet belőlem király! Szóval, legyél már egy kicsit jó hozzám!

Más csodálatos esemény is történt a verseny napjának végén. Feoi néni ismét ökörsütést rendezett, ezúttal minden fiú hivatalos volt rá, mert úgy gondolta, megérdemlik, a leányiskola tanulóit viszont nem hívta meg rá, mert azok nem arattak sikert. Nagyban mulatoztak, majd Feoi így szólt Vallindrához:

– Az okos gazda, ha zsugori is, megbecsüli a szorgos állatait! Jól tartja a jól húzó ökröt, lovat, mert tudja, hogy ha nem takarmányozza kellően, nem dolgozik úgy, ahogyan tudna, s kevesebb hasznot hajt neki! Amelyik gazda nem tesz így, az hülye! Én pedig nem hülye vagyok, hanem kereskedő! Tehát, Vallindra, mátol kétszeresére emelem a béredet, mert alaposan megszolgáltad! Tudod, nem is az a legfontosabb, hogy az én egyik tanítványom nyerte el az állást. Ez ugyan nagyszerű, de ennél sokkal többet ér iskolám hírnevének az, hogy a döntőbe senki más be nem jutott csak az én iskolám tanítványai! Akármibe le merem fogadni, hogy hamarosan özönlenni fognak hozzám a jelentkezők, a szülők, akik fiaikat itt akarják nálam taníttatni! Megérdemled a kétszeres bért, mert én is kétszeresére emelem ezek után a tandíjat, bőven meg tudom hát fizetni neked, s ezentúl több fiúosztály lesz, más tanárokat is felfogadok, de abban az iskolában te leszel mindegyik tanár és tanárnő főnöke, te leszel a vezető tanárnő, mindegyik feltétlen engedelmességgel tartozik neked! Azt az iskolát teljesen rád bízom, minden úgy történik majd benne, ahogyan azt akarod!

Vallindra e szavak hallatán nagy-nagy elégedettséget érzett.

– A dicséret mégsem engem illet! – mondta aztán szerényen. – Az én érdemem csupán annyi, hogy volt elég eszem és Mirjan minden tanácsát megfogadtam!

– Az már engem nem érdekel, hogy téged ki tanított ki jó tanárnőnek, az a lényeg, hogy már tudod, hogy mit kell tenned!

Aztán kiderült, hogy a fiúk számára is nevezetes volt a verseny napja. Mert amikor másnap Vallindra az osztályába lépett, azt látta, hogy az osztályt virágokkal díszítették fel, a tanári asztalon pedig egy karkötő pompázik, ami ugyan vékony volt, de aranyból.

– Ez meg mit keres itt? És mi ez az egész? – kérdezte Vallindra, körbemutatva.

– A válasz a karkötőbe van vésve! – kiáltotta hirtelen az egyik diák, pedig Vallindra meg sem engedte, hogy szóljanak.

Felemelte a karkötőt, és megszemlélte. Ez volt belevésve:

– A legjobb tanárnőnek!

– Ó... ez nagyon kedves, de nem fogadhatom el, Pim! – szabadkozott.

– Á, ehhez semmi közöm! – válaszolta azonnal Pim. – Az én ötletem mindössze az osztály feldíszítése volt! A fiúknak maguktól jutott az eszükbe, hogy vegyenek neked valamit, ami a versenyre emlékeztet, s összeadták rá a pénzt, de így is sokat kellett alkudni a kereskedőnél, hogy megvehessük! Én meg egy garast sem adtam bele, mert nincs pénzem, tehát én aztán teljesen ártatlan vagyok benne!

– Aha! Nos, köszönöm! – és felhúzta a karkötőt. – Tökéletesen igazatok van, mert valóban megérdemlem, amilyen sokat fáradoztam veletek! Kedves, hogy gondoltatok rám. De nehogy azt reméljétek, hogy hagyom magamat megvesztegetni, és ezentúl elnézőbb leszek veletek, komisz csibészek, lókötők, zsványok, és még sorolhatnám a megérdemelt jelzőket! Mert ahogy hallgattam a példákat, tudjátok meg, nem is voltak azok olyan nehezek! Nem ti voltatok nagyon jók, hanem a többi iskola tanulói minősíthetetlenül tudatlanok, ezt csak azért mondom nehogy elbázzátok magatokat! Bár azon azért így is csodálkozom, hogy ezt megvettétek nekem, mert azt hittem ki nem állhattok!

– Ez így is volt, de csak tegnapig! – szólt most az egyik fiú. – Mert tudod Vallindra, tegnap késő este összedugtuk a fejünket mi fiúk, és beláttuk, hogy nagyrészt igazad van! Ha nem vagy olyan kegyetlen és erőszakos, eszünkbe sem lett volna tanulni, főleg nem ennyit! De most nagyon büszkék vagyunk, mert egész Vuárdban mi vagyunk a legjobbak, most már, ha kimegyünk a városba, mind büszkén mondhatjuk, hogy Feoi iskolájába járunk, és mindenki tudja majd, hogy ez azt jelenti, hogy mi nagyon-nagyon okosak vagyunk! És ez jó érzés! És ezt neked köszönhetjük! Köszönjük neked, Vallindra!

– Jó, akkor most megköszöntétek! Na tehát, akkor most befejezni a szövegelést, mert a botom még mindig nem tört el! Jutalmul, mert olyan jól szerepeltetek, úgy döntöttem, hogy megadom nektek a jogot arra, hogy még többet tanuljatok! Olyat, amit tudtommal semelyik másik iskolában sem tanulnak! Én is egy barátnőmtől, Mirjantól tanultam ezt a csodálatos dolgot, mert Mirjan, bár fiatalabb nálam, de sokkal okosabb, mint én, messze-messze sokkal okosabb, mondhatom igazán egy tanulatlan tuskó vagyok hozzá képest, ám örüljétek neki, hogy mégsem ő tanít benneteket, mert ő meg én, az olyan, hogy én vagyok egy szelíd doromboló kiscica, ő pedig egy vérszomjas oroslán! Ha ő járna hozzátok tanítani, már a fele osztály nem élne! De az esze óriási! Ezt csak azért mondtam el nektek, hogy tudjátok, én is tanítvány vagyok, Mirjan tanítványa, ha tehát valaha netán találkoznátok a leányiskola tanulói közül egy Mirjan nevezetűvel, akkor el ne felejtétek neki megadni a megfelelő tiszteletet, mert megérdemli, másrészt meg aki nem így tesz, az nagyon fog szorulni tőlem, ha egyáltalán életben marad, mert nem kizárt, hogy Mirjan maga végez a szemtelenkedővel! De erről nem is szólok többet, remélem megjegyeztétek. Ma más a tananyag. Ma tehát megismertetlek benneteket épp ezért a hatványokkal... – és Vallindra a tábla felé fordult és írni kezdett.

S a diákok szorgalmasan figyeltek. Érdekes Vallindrára figyelni, ezt megtanulták.

Hanem azért Vallindra nagyon büszke volt a karkötőre, ha nem is mutatta. Ez az ékszer valóban sokat ér, – ezt ugyanis kiérdemelte! Teljes joggal lehet rá büszke, ez éppen olyan, mint Mirjan nyakláncán a rabszolgagyűrű, amit Zieti ujjáról szedett le! Ez is, az is egyaránt jótett – az egyik szabadítás, a másik tanítás! Bár tulajdonképpen a tanítás is szabadítás – megszabadította a fiúkat a tudatlanságtól! Lám csak, még a fiúk is elismerték, hogy jót tett a szigorúság!

Nagyon várta, hogy mielőbb megmutassa Mirjannak, hogy eldicsekedjék vele, így ma nem is tanított többet a fiúknak csak mindössze két órát, amit azok nem bántak, mert szó, ami szó, az előző hét hajrája igencsak kimerítette őket! A két óra letelte után Vallindra valósággal rohant a másik épületbe, fel a szobához. De még oda sem ért, máris üvöltözést hallott kiszűrődni a csukott ajtó mögül.

– Nem, nem, nem, százszor is nem és nem! – kiabálta valaki, s igazán nem volt nehéz rájönni, hogy ez a valaki Mirjan maga. Négyőjük közül egyedül Mirjan kiabált. Ő, Mirjan, az úrnő. Mert ha nem Mirjan az úrnő, akkor ki más is lenne?! És ki más merészelne Mirjan szobájában kiabálni?!

Azt, hogy mit mondtak Mirjannak, Vallindra nem hallhatta a csukott ajtón át, mert csak Mirjan kiabált, de beszélgetőpartnere nem, ám Mirjan válaszát annál jobban hallhatta.

– Értsd meg már, Csividzsi, hogy apádat sem gyógyítottam meg, hogy is lennék képes hát önmagamat! Ehhez valóban varázslás kéne, de én nem vagyok varázsló! Hagyj már engem békén, hát nem elég, hogy eltört a lábam, még te is nyavalygatsz?! Figyelj, ha ilyen hülye vagy költözz inkább Zietiehez, nem akarok örültekkel együtt lakni!

Vallindra úgy gondolta, épp ideje bemennie, hogy félbeszakítsa a veszekedést, mielőtt Mirjan véglegesen megsérti Csividzsit. Be is nyitott.

– Nem tudom, hogy mi történt, de beszélj sokkal csendesebben, Mirjan! Kihallatszik minden szavad a folyosóra, s más sem kell, mint hogy valaki feljelentsen varázslóságért, s akkor aztán félhetsz a papoktól még akkor is, ha nem lennél varázsló, hát még, ha az vagy! És tudod ugye, hogy senki nem szeret az iskolában rajtunk kívül!

– Jó, de akkor ne baszogassatok!

– Pocsék a modorod! Hogy is baszogathatnánk, ha egyszer egyikünk sem férfi! Legalább úgy veszekedj, hogy logikus dolgokat mondasz! Nem kell mindig a Serte kanászt utánozni, aki már csak azért sem lehet a példaképed, mert biztos a nevét sem tudja leírni! Azt mondd el inkább, mi történt!

– Mi, mi, hát csak az, hogy valaki hülye állat szappant vitt a fürdőbe és otthagyta a nedves szappant a kövön, én meg ráléptem és elcsúsztam, mert közben is erre az oktondi Csividzsire figyeltem, aki azt próbálja bemesélni nekem, hogy én nagy varázsló volnék! És estem akkorát, de akkorát, hogy csillagokat láttam, mert a jobb lábam eltörött! Persze ezen kívül is van számos zúzódásom, de a lábam! Jaj a lábam, hogy mennyire fáj!

– Megnézhetem? Vagy már sínbe raktátok?

– Persze, Feoi néni megcsinálta, ért hozzá szerencséire, de így is nagyon fáj, és ettől még láthatod, mert csak kétoldalt tartja a sín, középen nem!

– Mi az, hogy középen nem?

– Úgy értem, hogy a két sín csak alul és felül köti össze a kötél, középen nem, mert nem mertük nagyon elszorítani! Na, nézd meg, borzalmas, igaz?! Majdnem átfúrta a törött csontvég a bőrt! Lehet, hogy elmérgesedik, túl sem élem!

Vallindra óvatosan felhajtotta a takarót. És valóban elszörnyedt a látványtól. Mirjan jobb láb-szára egy merő duzzanat volt. Igen, ezt a lábat csak alig-alig lehetett sínbe rakni, a két láb között fölül a bőr jócskán kiduzzadt, s e duzzanat lilásfekete volt a sok vértől, ami beléömlött. Alaposan felsérthetett a törött csont odabent valami főeret.

– Te szegény, ez így nem maradhat, ezt le kell vágni, mert elmérgesedik és meghalsz!

– Feoi néni is ezt mondta – válaszolta Mirjan, s hangja most inkább ijedt volt, mint mérges. – De én nem akarok féllábú lenni!

– Meghalsz inkább?!

– Igen! Jobb sehogy sem élni, mint nyomorékon! És hagyj békén! Ezt is nektek köszönhetem, a hülye babonátoknak, hogy varázsló vagyok, mert ha Csividzsi nem győzködik épp erről, akkor észreveszem a szappant, és nem esem el!

– Próbáltam rábeszélni, hogy igyekezzék meggyógyítani önmagát, az sem lehet nehezebb, mint amit apámmal tett, de nem hallgat rám! – tördelte a kezét kétségbeesetten Csividzsi.

– Naná! Van úgyis éppen elég bajom, most is borzalmasan fáj a lábam, hát hagyjatok már békén, ne izélgessetek! Adjatok egy könyvet a kezembe, talán akkor sikerül elterelnem a gondolataimat a fájdalomról!

– Talán inkább, ha beszélgetnénk... – javasolta bátorítanul Vallindra, de Mirjan hajthatatlan maradt.

– Nem! Akkor megint erről a hülyeségről pofáznátok csak, hogy varázsló meg effélék, s abból már egy életre elegendem van! Adj egy könyvet a kezembe, s jobb, ha ki is mentek!

– Akkor nem lesz, aki kiszolgálja!

– Inkább ne legyen!

– Na jó, te vagy a főnök, Mirjan, tessék, itt egy könyv!

– Te hülye, te állat, ez valami szarság, ez „A mágia filozófiai lényege”, ez olvashatatlan, hát kinek kell ez a babonaság?! – és Mirjan Vallindrához vágta a könyvet. – Azt add, azt ott ni!

– De Mirjan, a babonaság is lehet érdekes, ha másért nem, hát hogy ne vessünk rajta!

– Az igaz, s valamikor talán azt is elolvasom, de nem most! Most valami könnyű, üdítő, pihentető olvasmányt akarok! Azt ott, ott a polc szélén! Aminek az a címe, hogy „Kombinatorika és többdimenziós valószínűségi eloszlások!” Az kell nekem, akkor talán nem figyelek a lábamra! Ó jaj nekem, de fáj!

– Bárcsak szenvedhetnék helyetted! – nézte részvétlenül Mirjant Csividzsi.

– Igen, úgy is illene, mert te dumáltál nekem varázslókról! És most kifelé húgyagyúak! Takarodjatok! Nyugalmat akarok magam körül! Babonás bárgyú buggyant barmok bégető bandája, ezek vagytok ti, nem is emberek! Még hogy varázslók! Huh! Így tegyen jót az ember! Megmentek egy embert, az apját, aztán addig cseszegetnek varázslással, amíg itt fekszem törött lábbal, s lehet, hogy féllábú is leszek! Jobb is lesz, ha elköltöztök a szobámból! Nem vagyunk mi egymáshoz valók! Én az értelem oldalán állok, ti a babonaságén! Na, kifelé, kifelé!

A lányok szomorúan somfordáltak ki az ajtón, Mirjan pedig a könyvébe mélyedt.

Sokáig nem történt semmi különös. Mirjan olvasott, a lányok pedig ki tudja mit csináltak valahol másutt, nem Mirjan szobájában! Mirjant nem is érdekelte ez. Nem tréfált, amikor azt mondta, hogy nyugalmat akar. Igazság szerint borzasztóan rémült volt a lába miatt. Nem

látszott rajta, de úgy félt, mint még soha. És még csak nem is a haláltól, hanem a nyomorékságtól. Gyakran lehetett látni mindenfelé koldusokat, s ezek közül sokan, ha ugyan nem a többség, nyomorék volt. Nyomorék ember nem is lehetett más, mint koldus. De úgy sem élt soká. Mirjan nem akart magának ilyen sorsot.

Kifejezett örömeire szolgált, hogy gondolatait elterelheti a valóság mocskos, piszkos világáról, és a matematika képzeletbeli, de annál kristálytisztább, világosabb tájain kóborolhat. És Mirjan egyre forróbb szerelmet kezdett érezni a matematika iránt. A matematika, az valami csodálatos dolog, úgy érezte!

Nem is tudta megérteni, miként lehet az, hogy valaki másként érez. Vallindra is, Csividzsi is megtanulták az alapműveleteket, sőt addig unszolta őket, míg végül a hatványozást is elsajátították, de amikor egyszer-egyszer belenézegettek az ő magasabb matematikával foglalkozó könyveibe, borzadva tették félre. Mirjan viszont úgy érezte, minden oldal csak még emésztőbb szomjúsággal tölti el, s e szomjúságot csak újabb és újabb matematika fogyasztásával lehet csillapítani legalább egy kis időre. Különösen élvezte azokat a részeket, ahol nemcsak matematikát mutat be a könyv, de felcsillant valamit a Nagyok, az Igazi Matematikusok gondolkodásából is!

Most, a könyv 262. oldalánál éppen egy ilyen részhez érkezett. A határérték problémáját tárgyalta.

...A pillanatnyi sebességet határértékként definiálván tehát, azt mondhatjuk, hogy a pillanatnyi sebesség v , ha minden pozitív ε számra $\Delta s/\Delta t$ -v abszolút értékben kisebb, mint egy másik pozitív δ szám (amelyik ε -től és t -től függ).

Ez a definíció már korrekt, olyan értelemben, hogy a szemléletesség minden vonását levetkőzte, s így az ebből fakadó csapdákat kiküszöbölte, de ugyanakkor az a nyomasztó gond vetődött fel, hogy a v -t két új mennyiség, ε és δ segítségével, sőt: az ezek közötti összefüggéssel definiáltuk, vagyis egyetlen definiálandó mennyiség helyett kettőt kaptunk, s bár ezeket bizonyos értelemben tetszőlegesen vehetjük fel, ugyanakkor azonban, szintén bizonyos értelemben, ezeknek tulajdonképpen semmi közük magához a v -höz. Legalábbis amikor korábban határoztuk meg a pillanatnyi sebességet, akkor ebben korántsem akadályozott meg bennünket az, hogy nem ismertük az ε -t és a δ -t. Igazság szerint már definíciónk előtt tudtuk, hogy mi a pillanatnyi sebesség, s a logikai konzisztencia végett olyan definíciót fogadtunk el, melyet nehezebb megérteni, mint a definiálandó fogalmat...

– Igen, milyen igaza van ennek az írónak! – gondolta Mirjan. – Bár az az igazság, hogy nekem tökéletesen szemléletes már ez az epszilon-delta konstrukció, de való igaz, hogy a pillanatnyi sebesség könnyebben érthető... – és olvasott tovább. Ám ekkor a szomszédos szobából hangos kiabálás szűrődött ki hozzá. Legnagyobb csodálkozására Vallindra és Csividzsi veszekedtek. Méghozzá rajta, mindegyik a másikat okolta azért, hogy hármójuk barátsága elromlott.

– Te vagy az oka, te bűdös gurguj, mert temiattad törte el a lábát! – kiabálta Vallindra.

– Nem igaz, mert te kezdted, azzal az ostobasággal, hogy vegyük meg a drága szőnyeget, pedig én mondtam is, hogy nem kell az nekünk! – kiáltotta Csividzsi.

– De te adtad apádnak is a pénzt!

– Az nem baj, mert Mirjan azt megbocsátotta!

– Sőt, helyeslem, hogy odaadta! – kiáltotta Mirjan, de úgy látszik nem hallották a saját hangjuktól.

Mirjan látta, hogy kiabálnia felesleges, átmenni meg nem tudott, hogy lecsendesítse a vitát, így bár nehezebbre esett, de erőnek erejével tovább próbált olvasni. Egy darabig sikerült is. Főleg mert nagyon izgalmas dolgokat tudott meg.

– Az infínitezimálisok létezése – mondta a könyv – egyenes következménye a kompaktsági tételnek. Amennyiben ugyanis a Λ pszeudonyelven írt igaz állítások minden véges részhalmaza érvényes a standard pszeudouniverzumra, úgy létezik olyan nemstandard pszeudouniverzum, amelyben egyszerre igaz az állítások teljes halmaza, ezt mondja ki a kompaktsági tétel. A valós számokat, mint standard pszeudouniverzumot tekintve, az olyan állítások, mint $x > C > 0$, ahol x helyére tetszőlegesen kicsi pozitív szám behelyettesíthető...

Ez roppantul érdekesítő volt, de Mirjan gondolatait szétzilálta a szomszéd szobából beszűrődő egyre erősebb lármák. A veszekedés már kolosszális méreteket ölthetett. Már különböző puffanások, ütődések is hallatszottak, sőt robaj is, mint amikor asztalt borogatnak. Egyáltalán nem fékeztek a hangjukat, ordítottak teli torokból.

– Te átkozott, soha nem hittem volna, hogy képes vagy még azok után is megütni, hogy bekönyörögted magadat Mirjanhoz! – hallotta Mirjan Csividszi hangját.

– Mi az, hogy képes vagyok?! Persze hogy képes vagyok! Te rohadt gurguj! Te mocsok! Tudhattam volna, hogy nem szabad megbízni gurgujokban! És tudd meg, hogy már nem is érdekel Mirjan barátsága! Mirjan is le van szarva! Elegem van belőletek! Ő paraszt, te meg gurguj vagy, semmit nem érsz, egy marék fos vagy csak, tudd meg! És ha nem tetszik, kaphatsz még egyet! Nesze! Nesze!

– Jaj, jajajaj! Ne bánts, Vallindra!

– De bizony, hogy bántalak! Elegem van belőled! Semmit nem érsz, én legalább szőnyeget vettem, de te a bűdös, koszos apádra herdáltad a pénzt! Te tényleg tolvaj vagy! Most megkapod a magadét! Szétrúgom páros lábbal a seggedet! Most kinyúvasztalak!

– Jaj Vallindra, ne bánts, kérlek ne bánts, nem tehetek semmiről, nem akartam rosszat!

– Akkor is! Nincs szüksége rád a világnak, dögöltél volna meg anyád méhében! Nesze! Most elintézek!

– Azt hittem megjavultál!

– Meg is javultam, most már tudom mit kell csinálni a hozzád hasonlókkal! Akkor voltam okos, amikor meg akartalak vagdalni, de nemcsak a füledet kell levágnom, hanem ki kell metszenem a szívedet, arra valók az ilyenek!

– De ne tedd, Mirjan szeret engem, és...

– Nem igaz! Megmondta Mirjan is, hogy már nem szeret téged, engem sem szeret, ő csak magát szereti! És úgyis mindegy, mert meg fog halni, most nem védhet meg téged, mert meg se tud moccanni, és levágni sem engedi a lábát, tehát napokon belül felfordul, mint egy rühes eb! És nem is kell már nekem Mirjan, most már megállok a saját lábamon, most már nagy ember vagyok, tanárnő, igazi valaki!

– Hálátlan disznó!

– Mi?! Te disznónak neveztél?! Engem, egy hercegnőt?! Nesze, nesze!

– Jaj jajajaj!

– Veled is azt kell tenni, mint a fiúkkal: szétverni a seggedet és a pofádat! Azt is teszem! Aztán levágom a füledet és azután megöllek! Aztán átmegegyek Mirjanhoz, és ha csak egy szót szól is, vele is végzek! Most én leszek az úrnő! Nem is való, hogy paraszt parancsoljon hercegnőnek! De előbb téged tanítalak tisztességre! Majd most megtanulod, hogy ki is vagyok én!

Mirjan döbbsen hallgatta Vallindra szavait. Mit akar ez az átkozott hercegnő?! Levágni Csividszi fülét?! Meg hogy ő az úrnő?! Hát mit képzelsz magáról?! Majd mindjárt megtanítja tisztességre! Az átkozott! A cafka! Az áruló! És ő, a hülye, már elhitte, hogy egy hercegnő képes megjavulni! Majd mindjárt elintézi! Lehet, hogy belerokkan, lehet, hogy leszakad a lába, de igenis átmegy és megöli! Az biztos is! Belemártja a kését, megforgatja Vallindra szívében, és még iszik is a véreből! Lehet, hogy ő maga is beledöglök, de előbb még ezt végigcsinálja! Az biztos, az teljesen biztos!

Úgy eluralkodott rajta a tettvágy, hogy valóságos vulkán kellett fortyogjon a belsejében, mert emésztő forráság égte belülről. Egyetlen mozdulattal felült. Korábban, ha csak megmoccant, máris pokoli fájdalom hasított a lábába, de most, hogy felült, még akkor sem érzett semmit. Ez elégedettséggel töltötte el. Tudta, sokszor a súlyos sebesültek sem érzik fájdalmukat a csata hevében. Vele is így lehet ez.

– Haha! Nem is vagyok én olyan beteg, Vallindra! – üvöltötte. – Igenis át tudok menni hozzád, te nyomorult áruló, és kibeledlek! Igen! Vagyok én annyira egészséges, hogy ne hagyjam megtorlatlanul a mocsokságodat! Te dög! Te rohadék! – és ezután már teljesen el is feledkezett a lábáról. Még fel sem kelt ágyáról, de képzeletben máris ezernyi apró darabkára vagdalta Vallindrát.

Felugrott, és könnyedén az ajtóhoz szaladt, mindössze egy szál hálóingben. Nagy kését is útközben kapta a kezébe. Megragadta az ajtókilincset, egy mozdulattal meglendítette az ajtót, s kiugrott a folyosóra. Az ajtó a hatalmas rántástól akkora erővel csapódott a falnak, hogy ripityára tört, s a fal megremegett belé, de Mirjan ezt észre sem vette. Dühös fúriaként rontott a másik szobába.

– Te patkányszar, te hányadék, te gennycsomó az emberiség testén, most véged! – üvöltötte. – Most mindjárt... – és emelte a kését. S csak ekkor tudatosult benne, hogy nem verekedést lát, Vallindra és Csividszi egymást átölelve állnak a szoba közepén, az asztal is a helyén áll, semmi felfordulás, a két lány mögött ott áll Zieti is, mindhárman őt nézik, és hangosan kacagnak.

– De... de... ti az előbb... mit jelentsen ez?! – hebegte értetlenül Mirjan.

– Ezt! – mutatott Csividszi Mirjan lábára.

– Micsodát?

– Jaj, Mirjan, te olyan okos vagy matematikában meg másban, hogy lehetsz most szégyenszemre ilyen hülye! – rótt meg őt igazi tanári modorában Vallindra. – Nézd már meg a lábadat, mert annak egészségesnek kell lennie, különben nem tudtál volna átjönni ide, az első lépésnél összeestél volna!

– Ugyan már, az ember, ha dühös nem érzi a fájdalmat, és...

– Az igaz, de attól még a csont vagy törött, vagy nem! S a te csontod olyan törött volt, hogy nem bírta volna el a súlyodat! Na, nézz már oda, ne beszélj! Nézz oda és mondd: hát látsz te ott most duzzanatot?!

Mirjan lehajolt, és szemügyre vette a lábát. Tökéletesen ép volt, sérülésnek semmi nyoma. Leoldotta róla a kötést, a sít, és habozva tapogatta, előbb óvatosan majd egyre nagyobb erővel, de egyáltalán nem fájt. Végül már ugrált is, de még akkor is tökéletesen jól működött a lába, amikor már fél lábon ugrált, természetesen a korábban törött lábán.

– Ez hihetetlen! És ti ezt az egészséget csak azért csináltátok, hogy engem idecsaljátok?!

– Természetesen, hidd el semmi bajunk egymással!

– Hát, ha megunod a tanárnőséget, megélnél te színésznőként is, Vallindra, meg te is Csividzsi, mert igazán élethű volt!

– Most nem ez a lényeg! – szólalt meg Zieti.

– Hát mi?

– Az, hogy belásd végre, hogy varázsló vagy! Amikor dühös voltál, át akartál jönni, ez volt minden vágyad, s el is érted, tettél róla, hogy át tudj jönni, s mert ez csak egészségesen lehetséges, hát meggyógyítottad magadat! Mondd, nem akarsz ezen elgondolkodni, Mirjan?

– De, feltétlenül! De... majd később! Most nem is tudom mi van velem... annyira fáradt vagyok... egészen elálmosodtam... – azzal Mirjan két lépéssel odatántorgott Zieti ágyához, végigfeküdt rajta, de úgy, hogy szinte rádőlt, s már aludt is.

*

– Úgy látszik mindig ez történik vele, ha valami varázslatot végez: elalszik! Legalábbis komolyabb varázslat esetén! – hallotta Csividzsi hangját Mirjan, amikor ébredezni kezdett.

– Ezen még csak csodálkoznotok sem kell, gyerekek! – hallotta válaszként Feoi hangját. – Én ugyan nem vagyok varázsló, de életbölcességem azt súgja, ez egyáltalán nem annak a jele, hogy kicsiny a hatalma, persze nem is bizonyíték a nagy mágikus hatalomra! Mindössze arról van szó, hogy még gyakorlatlan, és hamar kifárad! Gondoljatok arra, hogy egy járnai tanuló kisgyerekeknek igencsak megerőltető kibotladozni még a szomszéd szobába is, egy felnőtt pedig talán még attól sem fárad ki komolyabban, ha elgyalogol a szomszéd faluba! Mirjan most tanul járnai a mágia ösvényein, s így e kezdeti lépések kifárasztják. De ez nem lesz mindig így. Ezen egyetlen módon segíthet csupán: ha sokat gyakorol! Minél többet gyakorol, annál jobban megerősödik különleges képessége, s annál előbb nő ki a varázslással kapcsolatos csecsemőkorát!

– Mi lehet belőle, ha már most, „csecsemőként” is ilyesmikre képes! – sóhajtott Csividzsi.

– Ami a gyakorlást illeti, majd én teszek róla, hogy ne lustálkodjék! – mondta határozottan Vallindra. – Egy darabig én leszek a főnök, s úgy bánok majd vele, mint a fiúkkal: egyedül ahhoz lesz joga, hogy tanuljon, még többet tanuljon, s annál is többet tanuljon! Természetesen nem matematikát, hanem mágiát!

– Na még csak az kéne! – pattant fel hirtelen Mirjan, igazi megvadult fúriaként, s mellbelökte Vallindrát. – Ne is álmodj róla, hogy behódolok az akaratomnak! Hát mit képzelsz te, mi?!

– Jó, jó, na, hát hiszen csak jót akartam!

– Hidd már el, hogy jobban tudom, mi a jó önmagamnak, mint te! És én sem vagyok olyan hülye, hogy hagyjam elkallódni mágikus tehetségemet! Bár nagyon meglepő, mert nem értem, hogy miként létezhet mágia, hiszen ez képtelenség! De ha már így esett... Hanem mit jelentsen ez, hogy Feoit is itt látom?! Megint hülyék voltatok, és elpofáztátok mindenfelé, hogy varázsló vagyok?! Mert akkor menekülhetek, hisz bármelyik pillanatban itt lehetnek értem a papok emberei, a Vörös Kör Védelmezői!

– Dehogy Mirjan, egészen hülyének mégse tarts bennünket! – ellenkezett Zieti. – De Feoi előtt nem titkolhattuk el, mert ő pontosan tudta, hogy törött a lábad hiszen maga rakta sínbe, s most feljött, hogy borogatást cseréljen rajta! Ha nem engedjük, gyanús lett volna neki, s mert nem hülye, azt sem hitte volna el, hogy ilyen hamar magától meggyógyult! Ezért inkább elmondunk neki mindent őszintén! Ne tarts tőle, nem fog ő semmit sem árulkodni, hiszen...

– Hiszen – vágott közbe Feoi – én nem hülye vagyok, hanem kereskedő! Márpedig, aki nem hülye, az nem hisz istenekben! Én sem hiszek! Azt sem hihetem hát, hogy az istenek megbüntetnek, amiért varázslóval cimborálok! Az istenekből eddig semmi hasznom nem volt

különben sem, tehát ha léteznek is, nekem olyanok, mintha nem léteznének! Belőled azonban, Mirjanka, még lehet hasznom, s remélem is, hogy lesz! Tudom, hogy még csak most tanulgatod a varázslást, de remélem, hogy egyszer majd eljutsz odáig, hogy aranyat tudj varázsolni! S akkor majd varázsolsz nekem sok-sok aranyat, ugye? Ugye?! – és Feoi szeme szinte izzott a sóvár vágytól.

– Hát, majd meglátjuk! – mormogta rosszkedvűen Mirjan. – Egyelőre annyit mondhatok, hogy bár párszor megpofoztál, de nincs bennem harag irántad, Feoi néni! Arról egyelőre fogalmam sincs, hogy miként kell aranyat varázsolni. Pim szerint ugyan varázsoltam már egyszer aranyat, mintegy véletlenül, akkor ugyan, amikor ezt mondta nem hittem neki, de ezek után már hiszek! De az akkor is véletlen volt, s lehet, hogy ha valaki elhajít egy kést az éppen egy céltábla kellős közepébe fúródik véletlenül, de egészen más ez, és az, hogy tudatosan, szántszándékkal hajigálunk kést, és elvárjuk, hogy tíz dobásból legalább kilenc a középpontba találjon! Érted, ugye?!

– Értem hát, de ez csak gyakorlás kérdése!

– Minden bizonnyal, de még csak nem is emlékszem rá, mit csináltam, amikor az a véletlen aranyvarázslás sikerült! De persze meg fogom próbálni, azt is és még sok mást is, mert ez az én érdekem is!

– Igyekezz Mirjan, igyekezz, mert nagy reményeket fűzök hozzád! És légy nyugodt, hogy ezentúl mindenben engedelmeskedem neked, ezentúl te vagy az úrnő az egész iskolában, ami csak tőlem telik, mindent megteszek érted!

– Ez a legkevesebb! – bólintott Mirjan minden megilletődöttség és meglepetés nélkül, szinte komoran. – Ezzel nekem semmi újat nem mondtál Feoi néni!

– De Mirjan, úgy festesz, mint aki nem is örül annak, hogy varázsló! – nézte barátnőjét Vallindra.

– Hát nem is tudom... Örülni örülök, de valahogy úgy érzem magamat, mint aki nemcsak örül, de örül is! A mágia logikátlan, és ez nekem nem tetszik! Össze van zavarodva a világképem! Eddig a matematikát szerettem, ami kristálytisza, logikus, nincsenek benne kivételek, mindennek van oka és okozata, na de a mágia...

– De Mirjan, akkor hadd segítsék neked! – kiáltotta Csividzsi. – Figyelj csak! Mindjárt bebizonyítom neked, hogy a kettő bizonyos értelemben ugyanaz!

– Miféle kettő?

– Hát a mágia és a matematika! – azzal Csividzsi felemelte azt a könyvet, melynek ez volt a címe: „A mágia filozófiai lényege”, kinyitotta a legelső oldalon, majd így szólt:

– Felolvasom neked az első fejezet mottóját! Így hangzik:

„Bármilyen szakmában el lehet jutni egy csekélyke kezdőszintig komoly szakismeretek nélkül is. Ez igaz a mágiára is. Komoly eredményt azonban a varázstudományokban csakis megfelelő előretervezés birtokában érhet el egy varázsló, s az előretervezés szíve, lényege: a matematika!”

– Hé, hé, micsoda?! – kapott azonnal a könyv után Mirjan. – Add csak ide! Ha valaki a matematikát dicséri, akkor az nem is lehet hülye!

– Tessék Mirjan! Ez a legelső oldalon van, s már rég tudtad volna, ha nem vagy tele előítéletekkel, s legalább egyetlen pillantásra érdemesíted s belenézel!

– Ha a mágia alapja a matematika, akkor elismerem, hogy nem lehet ostobaság!

– Remélhetem hát, hogy ezek után elolvasod a könyveket, amiket hoztam? – kérdezte Zieti.

- Persze, természetesen, mind egy szál! Hanem előbb van még egy-két kötelességem! Feoi, te szaladj le kérlek és hívd ide Pimet, de ne fecsegsd el neki, hogy miért hívatom! És tégy kivételt, hogy fiú nem jöhet be a leányiskolába, mert semmi kedvem kilépni a szobából!
 - Természetesen, Pimnek ezentúl szabad bejárása van bárhová!
 - Én addig megpróbálom meggyógyítani Vallindra kezét meg a fogát!
 - Jó, Mirjan, ezt örömmel hallom – mosolygott Vallindra –, de ha megkérhetlek, engem ne fiatalíts meg tíz évvel, mert nem akarok hatéves lenni!
- Feoi felállt, s elment, hogy Pimet értesítse.

Pim alig pár perc múlva már meg is érkezett Mirjan szobájába.

- Mit akar tőlem Mirjan? – kérdezte fennhangon, mert Mirjant először nem is látta. Azután észrevette, hogy Mirjan az ágyában fekszik, és édesdeden csicsikál.
- Pszt! Maradj csöndben, mert az úrnő alszik! – csitította őt Csividszi.
- Miféle úrnő? Á, hogy Mirjan?! De hát akkor miért hívott?!
- Nem akart elaludni, de mindig így van ez, ha varázsol! – válaszolta Vallindra.
- Tessék?! Varázsolt?! Na végre, éppen ideje volt!
- Azért elvártam volna, hogy meglepődj! – húzta össze a szemöldökét Vallindra.
- Eh, régóta tudom, hogy a húgom varázsló, csak az volt a baj, hogy ő nem hiszi ezt el! Én azon lepődtem meg inkább, hogy ti tudtok a képességeiről!
- Persze hogy tudok róla, amikor az imént gyógyította meg a kezemet! Miután elszalasztotta Feoit érted, elkezdett foglalkozni velem, és sikerült is, amit akart, eltűnt a heg a kezemről és kinőtt a hiányzó fogam, de megint rátört az álmoság, s lefeküdt! Most vagy menj vissza, vagy...
- Inkább az utóbbi! Leülök itt és megvárom, míg felébred! Még a végén dühös lenne rám, hogy nem beszélhettem velem!
- Ugyan, ezt nem hiszem!
- Én pedig jobban ismerem a húgomat! S nem akarom megharagítani, mert akkor nem tartja be az ígéretét, és nem csinál királyt belőlem!
- Tessék?! – meresztett nagy szemeket Vallindra.
- Bizony! Ez még egy régi ügy, nem hitt abban, hogy varázsló, s én kicsikartam belőle egy ígéretet, hogy ha mégis varázsló, akkor engem királlyá tesz! Gondolom, nektek is kinéz egy-egy udvarhölgyi poszt!
- És te úgy véled, Pim, megállod a helyedet majd, mint király?
- De még mennyire!
- Azt akarod, hogy Mirjan varázslással vívja meg a csatákat helyetted?!
- Ugyan, erre semmi szükség, elég, ha elegendő pénzt ad! De mit is mondtál? Mert mintha arra céloztál volna, hogy Feoi néni is tud a húgom varázslóságáról!
- Úgy van!
- Akkor megbocsáss, de most magatokra hagylak benneteket, és szaladok hozzá! Megkérem, hogy szerezzen nekem néhány hadtudományi munkát! Mert ha Mirjan varázsló, nekem illik,

hogy jó hadvezér legyek, nem árt az egy királynak, sőt, nagyon is ajánlatos! Mirjan előtt, ha felébred, mentsetek ki azzal, hogy szorgalmasan tanulok, ezt örömmel hallja majd! Természetesen, ha hívat, azonnal rohanok hozzá!

Vallindra tűnődve nézett Pim után, majd felvágott egy gránátalmát és eszegetni kezdte.

– Azt hiszem hamarosan döntően megváltozik az életünk! – szólt közben elgondolkozva Csividszihez.

– Biztos, hogy meg fog változni, de nem biztos, hogy hamarosan! – válaszolta erre Csividszi.
– Mert az az egy bizonyos, hogy egy varázsló hihetetlenül sokat kell tudjon, s ki tudja mennyi ideig tart, míg Mirjan mindezt megtanulja!

– Az igaz. De ahhoz, hogy segítsen Pimnek királlyá lenni, nem kell feltétlenül mindentudó varázslónak lennie! Ez a Pim igazán nem hülye, mert egy királyság megszerzéséhez győztes háború kell, háborúhoz elsősorban valóban hadsereg kell. A hadsereg pedig lényegében csupán pénzkérdés! Amint Mirjannak sikerül aranyat varázsolnia, megnyílt az út Pim számára a korona felé! És tudod mit mondok én neked, Csividszi? Ha Pim király lesz, én királyné akarok lenni!

Vallindra meggyógyítása nem okozott akkora fáradságot Mirjannak, mint Kegúció meggyógyítása, nyilván mert itt nem is annyira gyógyításról sőt fiatalításról volt szó, mint inkább csak egy kis „kozmetikai kezelésről”. Így aztán nem is aludt sokáig. Amikor felébredt, Vallindra már nem volt mellette, de Csividszi még igen. És Csividszi igazi alázattal a hangjában így szólt:

– Hívjam Pimet ide, Mirjan?

– Á, hagyd csak, majd én elballagok hozzá! Hol van Vallindra?

– Nem tudom. Kiment valamiért.

– Gondolom, azóta azért járt itt Pim és mindent elújságoltatok neki?

– Hát igen, hisz mit is tehattünk volna?!

– Például lehetett volna hallgatni is! Na de mindegy. Viszont most tényleg átmegyek hozzá, mert nem kell, hogy elbízsa magát, s jó lesz a fejébe vernem, hogy én még egyelőre nagyon kezdő vagyok, tehát ne követeljen lehetetlent, s főleg ne dicsekedjék azzal, milyen hugicája van!

– Ó, azt nem hinném Pimről!

– Én viszont igen! Ne feledd: semmi más csak egy férfi, s a férfiak mind-mind csupáncsak nagyra nőtt gyerekek! – azzal Mirjan kissé illendőbben felöltözött, s már ment is át a fiúiskolába, Pim szobájához.

Meglepő kép fogadta, amikor belépett! Vallindra anyaszült meztelenül hevert az ágyon, előtte állt Pim, szintén úgy, ahogyan világra jött, és férfiasága büszkén meredezett a magasba, mint a legsudárabb jegenye.

Mirjan ugyan meglepődött, de attól ő még Mirjan maradt, aki nem megy a szomszédba egy kis gúnyért.

– Mi az, Pim, fát akarsz vágni, hogy olyan kemény a farkad, mint a fejsze vasa?!

Mirjan bejövetelét csak most vették észre ők ketten, most, hogy Mirjan megszólalt. Pim rémülten kapott a ruhájáért, és Vallindra is magára rántotta a plédet, bár őt már korábban is

sokszor láthatta meztelenül Mirjan, hiszen egy szobában élt vele. Nem is a meztelenségét szégyellte most sem, csupán hogy milyen körülmények között látja őt Mirjan meztelenül.

Mirjan nem mutatta jelét annak, hogy távozni óhajtana. Lecücscent egy székre.

– Na hát, szépen vagyunk! Ezt nem hittem volna rólatok! – csóválta a fejét.

– Remélem nem sajnálsz tőlem egy kis örömet?! – kérdezte aggódva Pim. – Mert tudod, az még egy királynak is kell néha!

– Ó nem, dehogyis! Tőlem akár Troggföld valamennyi lányát és asszonyát végigkamatyolhatod, engem igazán nem érdekel!

– Ah, ezt megkönnyebbülten hallom! – sóhajtotta Pim.

– Azért olyan nagyon ne könnyebbülj meg! Mert, ha jól sejtem, egyelőre még semmi, hm... *komolyabb* nem történt köztetek!

– Nem, de amennyiben látogatásod célja ráérne egy kis ideig...

– Aha, szóval menjek a fészkes fenébe! Micsoda udvariasság! De nincs olyan szerencséd, mert ha már megleptelek benneteket, akkor el is mondom, amit akarok! Tehát, még nem játszottad el a kiskakas szerepét Vallindra tyúkanyón! Na hát, igazán nem óhajtom megtiltani, hogy kakas legyél, és Vallindrának sem, hogy a tyúkod legyen, tőlem még kotkodácsolhat is közben, mert a lába köze az övé, s nem az enyém!

– Ó, már kezdtem attól félni, hogy erénycsősz vagy! – sóhajtott ismét Pim.

– Én aztán nem! Mindig is hülyeségnek tartottam, hogy az olyan természetes dolgot, mint a párzás, ami nélkül nem is élhetnénk, meg sem születünk volna, holmi házasságtól meg papi áldástól tegyük függővé! Sőt, az én szememben a család bizonyos mértékig nem más, mint bilincs a nőn, mely egy férfi rabszolgájává züllesztí! Nem ez a gond itt, bátyókám!

– Hát akkor mi?

– Az, hogy én Vallindrát nemcsak szép, de okos nőnek is tartom! No, messze nem annyira, mint önmagam, de azért okosnak, okosabbnak, mint a legtöbb nőt! Ő pontosan tudja, hogy bár a szüzességet ostobaság értéknek tartani, a legtöbb férfi mégis annak tartja a nőkben, lányokban, tehát ezret teszek egy ellen, hogy soha le nem vetkőzött volna előtted, ha nincs rá komoly oka! A komoly ok pedig csak kétféle lehet: egy nagyszerű ígéret, vagy erőszakkal való fenyegetés! De te nem olyan vagy Pim, mint aki erőszakoskodik, tehát marad az ígéret! S azt is tudom mit ígértél neki: azt, hogy feleségül veszed és királyné lesz! Ugye így van?! – nézett Pimre szigorúan.

– Hát, ígéretről azért nem volt szó...

– De célozgattál rá, ugye?! És Vallindra mindenesetre így értette! Azért volt pucér, amikor beléptem! Azért páرزott volna veled!

– De Mirjan, kérlek, ne beszélj úgy, hogy páرزottam volna, ez olyan közönséges! – pirult Vallindra.

– Márpedig nem mondhatok szerelmeskedést, mert az ugyan lehet, hogy érzel némi szerelmet a bátyám iránt, de ugye nem e szerelem vezérelt elsősorban, hanem az, hogy királynévá tesz, igaz?! Akkor pedig ez nem *szerelmeskedés*, csak párzás! De ne aggódj, ettől még nem vetlek meg. Mint mondtam akkor párzol, amikor csak óhajtasz, tőlem akár házasságon kívül is, nincs nekem semmi bajom veled, Vallindra! Én most Pimről és Pimhez beszélek!

– De ha Vallindrával nincs bajod, akkor mi bajod van velem?! – értetlenkedett Pim.

– Tulajdonképpen veled sincs bajom, csak szeretnék figyelmeztetni: te azt ígérted Vallindrának, hogy ha lefekszik veled, akkor királyné lesz! Legalábbis mindent megtettél, hogy szavaidat így értse! Legjobb esetben is olyanokat mondogattál, hogy ő királyné lesz, a feleséged lesz, tehát akár már most is engedhet a csábításodnak! Ne is tagadd, Pim, ismerlek, ha akarsz valamit, csuda elbájoló tudsz lenni! Na már most, ha akarjátok én elmegyek és folytathatjátok, de jó, ha tudod, ha most megízéled Vallindrát, akkor ragaszkodom ahhoz, hogy be is tartsd az ígéretedet és feleségül vedd, mert másképp a bűdös életben soha nem teszek királlyá, akármilyen nagy varázsló is leszek! És nem azért, mert annyira védem Vallindra puncikáját, hanem mert elvárom, hogy egy király, az mindig betartsa az ígéretét! Nem csinállok királyt egy hazug szöszegőből, az nem méltó Troggföld trónjára, de más trónra sem! Mert ha ilyen becstelen vagy, akkor semmivel sem vagy méltóbb a trónra, mint a mostani király, Togornyez! Érted már?! Engem nem az érdekel, hogy beledugdosod-e a fütykösödöt valakibe házasság előtt, s az sem érdekel, hogy kinek teszi szét a lábát Vallindra, szintén akár házasság előtt is, kizárólag az, hogy betartsd az ígéreteidet, az azonban annál jobban!

– Izé, Mirjan... ugye nem vetsz meg, tényleg nem, amiért... hogy is mondjam...

– Ne nyögdécselj Vallindra, kitalálom, mit akarsz mondani! Amiért ekkora hatással lehetett rád a királynéságra vonatkozó ígéret! Nem, persze hogy nem! Akármelyik lánynak elment volna ettől az esze! Kivéve engem, természetesen!

– De, szóval... tartozom neked egy vallomással! Igazság szerint én jöttem el ide Pimhez magamtól, no nem azért, hogy felkínálkozzam neki, legalábbis nem ilyen értelemben, de, szóval, hogy megmagyarázzam neki, röviden szólván, hogy ő mégiscsak egy paraszt, nem más, s nem ismeri az urak világát, hogy mi a szokás a nemesek körében, miként kell egy országot irányítani, mi van az adókkal meg ilyesmi, tehát ha király lesz, akkor nagy hasznára lenne egy olyan feleség, aki hercegnő volt korábban, s mindezt tudja! Tehát abban, hogy így találtál bennünket, én is hibás vagyok!

– Nem egészen, mert a vetköztetést egészen biztos, hogy nem te kezdted, hanem Pim! De meg nem is tartom még azt sem bűnnek, ha te kezdted volna. Értsétek meg, engem egyedül és kizárólag az érdekel, hogy egy leendő király ne ígérgeessen felelőtlenül! Engem még az sem zavar, ha te Vallindra azt mondtad volna esetleg Pimnek, hogy „Idefigyelj Pim, lefekszem veled azonnal, ha megígéred, hogy feleségül veszel!” Én még ezt sem tartom erkölcstelenségnek, mert ez a részedről Vallindra egyszerű üzleti ajánlat! Az igaz, hogy kurvaság, mert a lábad közéért jólétet kérsz, de én a kurvákat sem vetem meg, mert valamiből élni kell azoknak is, és kisebb ellenszolgáltatásért is tették már szét nők a lábukat! Ha azonban erre Pim azt mondja, hogy jó, megígérem, – akkor be is kell tartania! Én csakis akkor fáradozom valakinek a királysága érdekében, ha az olyan király lesz, aki mindig betartja bárkinek tett ígéreteit, még akkor is, ha kurvának vagy koldusnak tett ígéretet!

– Ilyesmit azért nem mondtam Pimnek, Mirjan!

– Elhiszem, csak a példa kedvéért mondtam! És most már unom a témát, halljuk Pimet, mit mond énelőttem, feleségül vesz-e téged, ha lefekszel vele vagy nem, s amint meghallottam a választ, már itt sem vagyok! Azután szabadon eldöntheted Vallindra, hogy mit csinálsz! Mert tőlem akkor is a bátyámé lehetsz, ha nem vesz feleségül, ha semmit nem ígér, engem ez sem érdekel, csak akkor már tudjuk, hogy hányadán állunk Pim szándékaival, és nem hazudozik a leendő király, mert erre kényes vagyok!

– Igazság szerint hálás vagyok neked Mirjan, hogy bejöttél! – szólt hirtelen Vallindra. – Mert ahogy most belegondolok, ha valóban feleségül akarna venni Pim, meglehetné ezt még azelőtt, hogy király lesz!

- Nem, nem, hogy is képzelsz ilyet! – ellenkezett gyorsan Pim. – Ezt nem tehetem, és több okból sem!
- Akkor halljuk azokat az okokat gyorsan, mert én egyetlen ilyen okot sem ismerek!
- De Vallindra, gondold csak bele, akkor nem tudnék neked királynői esküvőt biztosítani...
- Hát királynő leszek?! Jaj, de kedves vagy! Azt hittem, csak királyné lesz a rangom!
- Nem értem! Mi a különbség a kettő között?!
- Na tessék, látod, rögvest kiderül, hogy paraszt vagy, s nem értesz az ilyesmikhez! A királynő, az olyan személy, aki amellet, hogy nő, király is, tehát nőnemű uralkodó! Ő parancsol, a szava feltétlen törvény! A királyné, az azonban csak olyan nő, aki a király felesége! Neje! Persze sok dologban parancsolhat ő is, és nagy a tisztelete, de nem ő az igazi uralkodó, hanem a férje, a király!
- Ó, ezt jó tudni!
- De jó ám! Na, ilyesmikre kellenék én neked!
- De hiszen kellesz is te nekem, csak...
- Csak mégsem, mert akkor azonnal feleségül vennél!
- De hát a pompázatos királyi esküvő miatt...
- Az engem nem érdekel annyira! Különben is, majd akkor tartasz pótesküvőt, vagy rendezel valami más címen nagy ünnepséget nekem, például valamelyik házassági évfordulónkra!
- Te, Vallindra csak nem bízol bennem, hogy mégis feleségül veszek majd!
- Jó, tudd meg, hogy valóban nem bízom annyira benned! Ti férfiak rengetegszer becsapjátok a nőket! Amíg akartok valamit addig csuda mézesmázosak vagytok, aztán meg azt mondjátok, hogy a nő, aki engedett a vágyaitoknak, az csak egy kurva! S nem veszitek észre ti szánalmas férgek, hogy az ilyen beszéddel önmagatokat alázzátok meg, mert ha minden nő, aki enged nektek, kurva, akkor ez azt jelenti, hogy nektek csak kurvák engednek, tehát csak kurvákhoz vagytok méltóak! Igenis jóval nagyobb biztonságban érezném magamat, ha már korábban feleségül vennél!
- Hát ez az, éppen a biztonságod miatt nem tehetem, ez a második ok, mert nekem, míg király leszek, rengeteg lesz az ellenségem, s ha te a feleségem leszel, esetleg úgy akarnak majd bosszút állni, hogy téged megkísérelnek megölni!
- Ó, butuskám, ez engem nem nagyon érdekel, mert vigyázol majd rám! Sőt, hát mit képzelsz te, azt hiszed, hogy most lefekszem veled, azután hagyom, hogy egyedül küzdj a trónért?! Természetesen végig melletted leszek, hogy segítssek a tanácsaimmal, s hogy a más nőket elmarjam mellőled, s emiatt akkor is ki lennék téve e veszélyeknek, ha nem lennék hivatalosan a feleséged! Akkor meg már mindegy, s jobban szeretném, ha királyné vagy királynéjelölt lennék, s nem csupán a leendő király szajhája, akit aztán később vagy feleségül vesz, vagy nem!
- Jó, Vallindra, ahogy akarod úgy leszel, de akkor ez valóban csak egy nagyon egyszerű esküvő lesz, mert nincs ám semmi pénzem!
- Ó, Pim, már megint kiderül, hogy mit sem értesz a magasabb ügyekhez, a politikához! Te tanulj csak hadvezérnek, a pénzügyeket meg bízd a nőkre! Még csak az kéne, hogy esküvőt férfiak szervezzenek meg! Bízd ezt rám, Mirjanra – és Feoi nénire!
- Éppen arra a pénzeszacskó-szívű nőre?!
- Persze! Ő majd ad pénzt az esküvőnkre, figyeld csak meg!

– Hát persze, boldogan adok pénzt Mirjan bátyjának az esküvőjére! Boldogan adok erre pénzt Vallindra, igazán boldogan! Hiszen nem hülye vagyok én, hanem igazi kereskedő! Örvendek, hogy valamivel lekötelezhetem Mirjant! Egészen biztos, hogy sokszoros haszonra teszek szert később, ez a lehető legjobb befektetés! Aztán mondd csak, ki lesz az a boldog leány, aki Pim párja lesz?!

– Ki, ki, jaj Feoi néni, azt hittem, hogy magadtól is kitalálod! Természetesen én magam!

– Ó, ó, ah, nahát, ejnye, erre tényleg nem gondoltam! De azért hadd gratuláljak neked, Vallindra, ez igazán jó hír! Így még sokkal szívesebben kölcsönzök pénzt! Ez már nemcsak üzlet lesz a részemről, hanem igazi szívbeli öröm, hiszen téged sokra becsüllek, nagyon sokra, úgy ám! Hanem megkérlek egy kis szívességre! Szeretném, ha szólnál Mirjannak pár szót az érdekemben! Tudod, amikor meséltétek, hogy Mirjan megfiatalította Csividszi szüleit, hát az szöveget ütött a fejembe, és azóta is azon gondolkodom, hogy ez bizony nekem sem ártana! Igaz, nem vagyok még olyan nagyon öreg, csak negyvennégy éves, de bizony el tudnám viselni, ha vissza lehetne pörgetni az időm rokkáját tíz esztendővel, de még akár a húsz év ellen sincs kifogásom!

– És mi lesz a férjedd?

– Őt is megfiatalíthatja Mirjan, de ha nem akarja, én azt sem bánom, mert jobb, ha csak én leszek fiatalabb, mint ha egyikünk sem! Különbözik a férjem még, ha nem is lesz fiatalabb, akkor sem bánja majd, hogy én fiatalabb leszek, hiszen mióta bánják a férfiak az ifjú feleséget?! És Mirjan igazán nem úgy tűnik, mint akinek nagy áldozat e gyógykezelést végrehajtani, lehet, hogy utána sokat fog aludni, de ez az egyetlen kellemetlensége! Nézd, Vallindra, még csak nem is kérem ingyen: tegyen Mirjan huszonnégy évvé, és vagyonom felét neki adom! Az pedig igazán roppant összeg, és egyelőre Mirjan még nem tud aranyat varázsolni!

– Hm! Megpróbálhatom rábeszélni Mirjant, de nem javaslom a húsz évet, elég lenne tíz is! Nagyon feltűnő lenne az, hogy akit mindenki néninek szólít, egyszeriben olyan fiatal lesz, alig idősebb, mint azok a lányok, akiket tanít!

– Ugyan már, gondoltam én erre! Hányszor mondtam még, hogy én nem hülye vagyok, hanem kereskedő?! Márpedig egy jó kereskedő igyekszik eltitkolni a kincseit mások elől, óvni azt a figyelő tekintetektől! És a legnagyobb kincs az ifjúság! Majd parókat teszek a fejemre, s óvatosan festek és ragasztok néhány ráncot magamnak! Eddig azt gyakoroltam, miként tüntethetem el magamról az öregség jeleit, most épp ellenkező lesz a feladat! De attól, hogy öregnek álcázom magamat, még igazából fiatal leszek! És majd nagy óvatosan, hónapokon át apránként engedem csak elő-előbukkanni ifjúságom igaz valóját, hogy megszokják a tanítványok, érted?! S mindig azt mondom majd, hogy ilyen meg olyan csodálatos gyógykrémet vettem roppant pénzért dzsanar vagy más kereskedőktől, karavánoktól! Veszek is majd néhány ilyesmit, vagy keverek én magam néhány ártalmatlan gyógynövényből, s árulom is majd ezeket, s a hatóerejükre én leszek az élő bizonyíték! Ezzel is hihetetlen összegeket fogok keresni!

– Ez csalás!

– Az, de azt hiszed más kereskedők különbek?! Annyit az én kenceficém is ér majd, mint másoké! S nem is a haszon érdekel elsősorban, hanem hogy megkapjam a fiatalságot! Ó, Vallindra, intézd ezt el Mirjannál, s nem tudtok olyasmit kérni, amit meg ne tennék, hiszen elveszített ifjúságomat csakis tőle kaphatom vissza! Akármilyen megteszek ezért, akár még meg is alázhat, ha úgy tetszik neki, rabszolgája leszek, leszek a tyúkocskája, mint te voltál más lányok tyúkjá egyszer Vallindra, akár bérbeadhat ringyónak is vagy hetekig kínozhat, az sem számít, csak fiatalítson meg! Ó, Vallindra, látom nem értesz, de csak azért nem, mert te még

fiatal vagy, s nem tudod mit jelent az, ha az ember naponta mind több és több ráncot fedez fel önmagán! Te még azt hiszed mindig ilyen maradsz, mert ha tudod is, hogy ez nem így van, nem érzed át igazán! Szólj kérlek Mirjannak! Szólj neki, mert ezt megteheti, ezt biztosan tudja hisz csinálta már, ezt nem kell kikísérleteznie, mint az aranyvarázslást!

Vallindra megtette, amit Feoi kért, s elmondta Mirjannak a nő kérését. Mirjan eltűnődött.

– Nem is tudom... kezd nem tetszeni nekem a további ittmaradás!

– Hogy érted ezt, Mirjan?

– Attól félek, ha itt maradok Vuárdban, a végén igenis kitudódik a tevékenységem, az, hogy varázsló vagyok! Akkor pedig elkészülhetek a legrosszabbakra, mert nem vagyok még olyan erős varázsló, hogy megvéddhessem magamat a papokkal szemben! Ha megfiatalítom Feoit, s ő lelepleződik, nem hinném, hogy nem árulja el a kínpadon, hogy én voltam az a varázsló, aki ezt csinálta vele!

– Ez jogos veszély, Mirjan – bólintott Zieti is –, de azt se feledd el, hogy ahhoz, hogy gyakorolj, mindenképpen varázsolnod kell! Ez is egy varázslás! Itt egy önként jelentkező, hogy gyakorolj rajta!

– Igen, ez is igaz! De ez így akkor sincs jól! Mert azután mások is azt kérik majd, hogy megfiatalítsam őket, például te is, Zieti, igaz? És minél több ilyen ember lesz, annál nagyobb a lelepleződésem veszélye!

– Bevallom, én is el tudnám viselni, hogy újra ifjú legyek! – sóhajtotta Zieti. – Már Kegúció megfiatalítása óta azon rágódom, hogy merjek-e szólni neked róla! Tudod kis úrnőm, én még Feoinál is idősebb vagyok, gyakran fájnak már az ízületeim is...

– Tőled tanultam a matematikát, ezt a csodálatos tudományt Zieti, legalábbis az alapjait, s ezt sosem felejttem el neked! Természetesen megfiatalítalak! De ennek két feltétele van: egyik az, hogy csak Vallindra lakodalma után kerülhet rá sor, mert azon még biztos részt akarsz venni, s igencsak feltűnő lenne egy fiatal Zieti, a másik pedig az, hogy a városon kívül fiatalítalak meg, s ide már vissza sem térsz, hanem azonnal útnak indulsz a falumba! A szüleimnél majd ellaksz.

– Boldogan, Mirjan, én is bármit megteszek a fiatalságért, mint Feoi, gondolhatod!

– És mi lesz Feoival? – kérdezte Vallindra.

Mirjan a vállát vonogatta.

– Nem tudom! Ez nehéz ügy!

– Na de Mirjan, ha Feoi megkérdez, nem válaszolhatom neki azt, hogy „nem tudod”? Valamit mondani kell neki, valami határozottat, hogy igen vagy nem! Legalább azt mondd meg, hogy amennyiben vállalod a megfiatalítást, akkor a férjét is megfiatalítod-e, vagy csak őt! Ezzel még nem kötelezed el magadat!

– Jó, annyit mondhatok, hogy nekem szinte mindegy, hogy megteszem-e a férjével is vagy csak vele. De tudod Vallindra, a dolog úgy áll, hogy én nem hülye vagyok, hanem varázsló, ha szabad egy kicsit gúnyolódnom Feoi kedvenc mondásán, és így tudom azt, hogy rendkívül kockázatos nekem megfiatalítani Feoit, mert mindenképpen lelepleződhet, s ha fecseg, akkor nekem végem! Igaz, neki is, de nekem is, az ő balsorsa tehát nem vigasztal már!

– De Mirjan, ezt ő is tudja, s éppen ezért nem fog fecsegni!

– Most őt pártolod, Vallindra? Biztatsz arra, hogy megtegyem?

– Azt nem mondtam, de segíték neked összegyűjteni a fiatalítás mellett és ellene szóló érveket! Az is lehet például egy szempont, hogy valóban jól jönne nekünk Feoi pénze!

– Ezen az áron nem, Vallindra! Ez rendkívül kockázatos! Ez olyan, mint amikor a tolvaj a király kincstárát szemeli ki magának! Nézd, Feoi, ha fiatal lesz is, a régi életét akarja folytatni! Tehát továbbra is inkább kereskedő akar lenni semmint hülye! Újra az iskolát szeretné vezetni, holott furcsa lesz, hogy ő már nem ő, érted?! Ismer majd jól embereket, akik nem ismerik őt, mert nem jönnek rá, hogy ez a fiatal fruska a régi Feoi! Másoknak feltűnik a hasonlóság, és csodálkoznak, hogy ekkora lánya van Feoinak, akit korábban nem ismertek! Megint másoknak az lesz gyanús, hogy épp akkor bukkant fel Feoi „lánya”, amikor az idős Feoi eltűnt, ők talán arra is gondolnak majd, hogy a lány megölte édesanyját, hogy az iskolát átvehesse s a pénzéhez hozzájusson! Egyáltalán, mivel igazolja majd a fiatal Feoi a vagyona tulajdonjogát?! Sehol egyetlen szerződés, ám ilyet nem is csinálhat, mert nem jelenhet meg a városi főírnok előtt egyszerre az idős és a fiatal Feoi! Csupa-csupa megoldhatatlan probléma! Érted már, Vallindra?! Ha megfiatalítom, s így egy új életet kap, akkor valóban új életet kellene kezdenie, teljesen új életet, vadonatúj életet, mindent felszámolva, ami korábban volt, még a helyet, Vuárdot is itthagya, s elvándorolni valahová nagyon messzire, mert egyedül úgy lehetek biztonságban, de nemcsak én hanem ő is!

Vallindra e beszélgetésről beszámolt Feoinak. A nő elgondolkozott, s ezt válaszolta:

– Ez bizony kemény feltétel, de Mirjan szavaiban sok igazság rejlik! Mondd meg neki, kérlek, hogy... De nem is! Majd megmondom neki én magam!

És Mirjan csodálkozására Feoi maga kereste fel a szobájában, ami még nem is lett volna nagyon szokatlan, hanem most magával hozta férjét, Ázezárt is.

Ráadásul nem is akárhogyan közeledtek. Kopogtak az ajtón, majd amikor Mirjan elkiáltotta magát, hogy „Bújj bel!”, kinyílt az ajtó, s azon át térden csúszva alázatoskodott be Mirjan felséges színe elé előbb Feoi, majd mögötte Ázezár.

– Hé, hé, ez meg mit jelentsen?! – nyílt a csodálkozástól akkorára Mirjan szeme, mint egy jókora csésze.

– Irántad érzett feltétlen tiszteletünket és alázatunkat szeretttük volna nyilvánvalóvá tenni, ó csodálatos Mirjan! – hallotta Feoi választát. – Látod már, hogy tényleg bármire hajlandó vagyok, de nemcsak én, hanem a férjem is, csak hogy visszaadd nekünk elröppent ifjúságunkat?! Nem tudsz olyat kérni, amit ne teljesítenénk! Ha kedvelsz valamennyire, akkor kérlek ne azt magyarázd meg Vallindrának vagy nekem, hogy miért nem teljesítheted a kérésemet, mert az ennyi meg annyi veszéllyel jár, tedd csupán azt, hogy kitaláld, milyen feltételeknek kell engedelmesséknünk, s mi habozás nélkül vállalunk mindent!

– Akár azt is, hogy valahol másutt teljesen új életet kezdünk! – tette hozzá gyorsan Ázezár.

– De akkor már nem lennél nemesember, csak egy senki és semmi!

– Az igaz, de legalább úgy egyáltalán lennék, így meg már nem sokáig leszek, mármint élő, hát nézz rám úrnőm milyen idős vagyok már! És még ha szerencsém van s élek is netán még húsz vagy akár harminc esztendő, milyen élet az úgy, hogy egyre több mindenem fáj, kihullik a fogam, nem tudok aludni, nem élvezem a feleségemmel az ágybeli örömeket, gyöngé leszek, botra szorulok, ó nem, a fiatalságnak lehet, hogy üres a zsebe, de mégis mindent megér az, hogy újra ifjúnak érezhessem magamat!

– Előre figyelmeztetek benneteket, hogy az öregséget úgysem tudjátok elkerülni! Azóta már olvastam a könyvekben, hogy ezen a módon, ahogyan én csinálom, csupán egyetlen alkalommal lehet megfiatalítani bárkit is!

– Ez azt jelenti, hogy van más módszer is! – szölt rögvest Feoi.
– Minden bizonnyal, de halovány fogalmam sincs egyelőre más módszerekről!
– Nekünk ez is csodálatos ajándék lenne! Ám jöjjön az öregség, de előtte még újraélhetjük fiatalságunkat!

– Szegényen, távol Vuárdtól... – kezdte Mirjan, de Feoi közbevágott.

– Mit számít ez?! Vagyok én olyan okos kereskedő, hogy újrateremtsem a vagyonomat, elvégre mondtam sokszor, hogy nem vagyok hülye! És ha feltételül szabod is, hogy el kell mennünk innen, azt még nem mondtad, hogy koldusként kell távoznunk, bár azt feltételezem, hogy vagyonom nagyobbik részét kérni fogod, de hidd el nem sajnálom!

Mirjan egy szót sem szölt, csak eltöprengett.

– Nézzétek! – válaszolta végül. – Nem vagyok semmi jónak az elrontója! Bizonyos feltételek mellett szó lehet róla, hogy megtegyem értetek. De úgy látom, hogy kétféle megoldás is kínálkozik. Az egyik az, hogy mindössze mintegy tíz esztendő fiatalítok rajtatok, ezért némi pénzt kérek csak, amiben majd megegyezünk, mást nem, s maradhattok itt Vuárdban is, mert ennyi fiatalságot még meg lehet magyarázni holmi csodálatos kenceficékkel. Ekkor, ahogy Vallindrának mondtá Feoi, még jó üzletet is csinálhat e csodagyógyszerekkel. Ha kevésnek tartjátok a tíz esztendőt, akkor viszont csak úgy csinálhatom, hogy Feoi nagyon-nagyon megfiatalodik, afféle korú lesz, mint Vallindra, olyan tizenhat esztendő körüli, legfeljebb húsz éves, és a férje sem lesz idősebb, mint huszonöt, de lehet, hogy ő is húsz vagy tizenhat, tudjátok, teljesen pontosan még nem tudom adagolni az életerőt...

– Igen, igen, ezt szeretnénk! – kiáltozták boldogan mindketten, egyszerre vágva Mirjan szavába.

– Azért mondom, hogy ez a két megoldás lehetséges, mert ha annyira visszafiatalítalak benneteket, akkor már nem valószínű, hogy rátok ismernek mostani barátaitok és üzletfeleitek. Ebből következik azonban a sok-sok feltétel is: a továbbiakban semmit nem csinálhattok, mint eddig, az iskolát is el kell hagynotok!

– Nem baj, Mirjan! Neked ajándékozom! – válaszolta azonnal Feoi.

– Igen, igen, hallgass kérlek a feleségemre, csak annyit hagyj nekünk, hogy ne koldusként távozzunk, pár aranyat mindössze, minden más a tied lehet! – mondtá Ázezár is.

– Nem féltek új életet kezdeni? Nem nyomaszt a gond, hogy azután miből éltek majd meg?

– De, egy kissé – válaszolta őszintén Feoi –, de ez a számomra csak olyasféle, mint amikor új, s kissé kockázatos üzleti vállalkozásba kezdek! És hogy itt aztán óriási a nyereség, az nyilvánvaló!

– Hát jó, akkor most beszéljünk a fizetségről! – vont vállat Mirjan. – Mert tudjátok meg, hogy a teljes vagyonotok, az nekem nem elég!

Feoi és Ázezár csodálkozva néztek össze.

– Na de kis úrnőm, mi egyebet adhatnánk még?!

– Azt Feoi, hogy továbbra is úrnők leszek! Nem mondtam még eddig nektek, de távlati terveim között szerepel, hogy bátyámból királyt csináljak! Igazság szerint ezt nem is annyira én akarom, mint inkább ő, de egy gyöngé pillanatomban megígértem neki, és én be szoktam tartani az ígéreteimet, ezt is betartom hát, hacsak Pim nem lesz méltatlan a trónra! A leendő királynak szüksége van hű emberekre. Én tehát megfiatalítalak benneteket, s az iskolát itt kell hagynotok, de ezzel még nincs vége mindennek, mert én azután elmegyek innen, vissza a falvamba. Jöttök ti is. Ott azt mondjuk, hogy iskolatársaim voltatok, mármint te, Feoi, Ázezár

pedig a te ifjú férjed! A falvamban letelepedtek, ott szemmel tudlak tartani benneteket. Ott majd belekezdtek valami munkába, amit éppen akartok... Habár talán még ebben is tudok segíteni nektek, mert motoszkál bennem egy gondolat, de ezt még végig kell gondolnom... De ami a lényeg: Ti ezzel mindörökre eladtátok magatokat nekem! Hogy úgy mondjam, a lelketek az enyém, mintha szövetkeztetek volna a Gonosz Erővel, nekik eladva a lelketeket, ha mondok valamit, azonnal és gondolkodás nélkül teljesítenetek kell! Mert jó, ha gondoltok rá, hogy embereket nemcsak megfiatalítani lehet, de megőregíteni is, sőt az utóbbi még sokkal könnyebb!

– Rabszolgáid leszünk, úrnőm! – válaszolta Feoi azonnal.

– Arra semmi szükség, elég, ha feltétel nélküli hűséget fogadtok, s jó barátnőm leszel Feoi, te meg Ázezár, a barátom! Aztán a későbbiekben, ha Pim harcba indul a trónért, őt támogatjátok, ami nem is lesz éppenséggel haszontalan, mert nyilván gazdag jutalomban részesedtek, amint megkoronázzák!

– Persze, Mirjan, minden így lesz, ahogyan mondod, s még örülök is, hogy ezt elmondtad, mert ezzel nemcsak az ifjúságunkat kapjuk vissza, de egy csodálatos üzletet is felajánlász nekünk! Ezek, amiket mondasz, számomra nem is feltételek, ez a fiatalság mellé egy újabb ajándék! – mosolygott Feoi.

– Jó. Az iskolát még mielőtt megfiatalítanálak benneteket, Zietinek adjátok. De nem ennek a Zietinek, hanem Zieti a lakodalmon bejelenti, hogy elutazik, mert él valahol egy leánya, akit most már szabad nőként meglátogat. Ezután bevonul ide a szobámba, én megfiatalítom, s itt kuksol legalább két hétig, ki sem dugja az orrát. Aztán megjelenik, és azt mondja, hogy ő Zieti lánya, hívhatják őt is Zietinek, és bár a rabszolga Zietitől ő is rabszolgának született, de nagyon jó gazdája volt, aki a lányaként nevelte, mert másik gyermeke nem született, kitaníttatta, s nemrég meg is halt a gazdája, előtte pedig minden vagyonát ráhagyta, tehát roppantul sok a pénze, s anyjától azt hallotta, hogy ez egy nagyon jó iskola, tehát eljött megnézni! Aztán te Feoi összehívsz minden diákot, s azt mondod, hogy a fiatal Zieti olyan sokat kínált az iskoláért, hogy a jó üzletnek nem tudtál ellenállni, tehát mindent eladtál neki, s te a férjeddal elutazol. Meg is csináljátok a hivatalos írásokat, majd feljöttök a szobámba, megkapjátok a fiatalságot, s másnap kora hajnalban elutazunk innen, ti ketten, én, Vallindra, és Pim is. Csividszi maradhat itt tanárnőnek Zieti mellett, jobb dolga lesz itt, mint a faluban. Minden pénzeteket nekem adjátok, mert én vagyok a főnök, persze hagyunk itt Zietinek annyit, hogy az iskola működni tudjon. Jó lesz nekünk ugyanis egy iskola itt Vuárdban, ahol megszállhatunk, ha valamiért erre vezet az utunk! Megfelel ez így nektek?

– Meg, meg, kis úrnőm, nagyon is! – bólogatott Feoi és a férje.

– Akkor most mehettek is, és intézkedj Feoi a lakodalom ügyében! Ne feledd: minél előbb nősül a bátyám, annál előbb leszel te is fiatal!

*

A lakodalom megszervezése Feoinak egy hetébe sem tellett, mert nagyon igyekezett. Elvégre nem állt érdekében a halogatás, mert ha sokat tétovázik, időközben Mirjan esetleg meggondolja magát! Ráadásul nem is kellett sok vendégre számítania. Ez Vallindra esküvője volt elsősorban, márpedig Vallindra határozottan kijelentette, hogy a leányiskola növendékei közül egyáltalán senkit sem óhajt meghívni az esküvőre. Hivatalos volt azonban a lakodalomra Pim minden iskolatársa, tehát a fiúk, akiket Vallindra tanított, s akik körében Pim is vitathatatlan tekintélyre tett szert. A fiúk nagyon örültek az ünnepségnek, elvégre jóval kellemesebb lakodalmazni, mint tanulni, ráadásul azt remélték, hogy az esküvő után Vallindra talán szelídebben bánik majd velük. Meglepetésként érte őket a „késhercegnő” bejelentése, hogy vége itteni

pályafutásának, mert az esküvő után pár nappal elutazik. A legtöbb fiú határozottan sajnálta ezt.

– Miért ne maradhatna itt az iskolában Vallindra? – kérdezte Zieti.

– Mert a közelemben akarom tudni legalább egy barátnőmet! – válaszolta egyszerűen Mirjan.

Meghívták az esküvőre Csividzsi szüleit is, s természetesen Pim apját-anyját, no meg testvéreit és azok férjét, gyermekeit is. Igazán váratlanul érte őket a meghívás, a hamari esküvő, sietniük is kellett, hogy megérkezzenek időben, de odaértek.

Az esküvő után Pim és Vallindra visszavonultak, hogy újrakezdzék, amit azon az emlékezetes napon Mirjan váratlan megjelenése félbeszakított, s bár már este volt, de Mirjan és Zieti is félrevonult, természetesen Mirjan szobájába, hogy ott Mirjan visszavarázsolja szeretett tanárnője fiatalságát. Feoi és Ázezár megkérték Mirjant, hogy ha nincs ellenére, hadd legyenek jelen ezen az eseményen, hogy lássák, mi vár rájuk. Mirjan azt mondta, végignézhetik, ha Zieti beleegyezik, s ha megígéri, hogy bármi történik is, csöndben maradnak. S akkor már persze Csividzsi is ott volt Zietivel.

Mirjan megfogta Zieti két kezét, behunyta a szemét, s igyekezett felidézni magában azokat az érzéseket, amiket Kegúció meggyógyítása során érzett. Hamarosan érezte is, hogy növekszik a belsejében a forróság, s a melegség átáramlik a kezén keresztül Zietibe. Bár szeme csukva volt, látta is ezt, látta saját két kezét és Zieti testét is, mezítelenül, amint saját magából vörös csíkok formájában áramlik Zietibe az életerő. De egyáltalán nem a szívébe, ahogy Mirjan hitte pedig, hanem a gerincoszlop tájékára.

S ekkor Mirjan valami akadályt érzett, először csak homályosan, majd meg is pillantotta: egy nagy, sötét, lilásfekete csomót Zieti tüdeje tájékán, ami visszalöki Mirjan gyógyító energiáit.

Mirjan csodálkozott, és először el sem tudta képzelni mi lehet az. De határozottan érezte, hogy az az akármilyen rossz, majdhogynem gonosz, és semmi keresnivalója Zieti testében. Az eddig Zietibe átáramlott piros energiaadagok megzavarodva kavaroztak, mert a feketés csomótól nem bírták megtalálni a helyüket.

Mirjan határozott lépésre szánta magát. Elengedte Zieti kezét, s ha szabad így mondanunk, visszavonult önmagába. Sok-sok erőt gyűjtött össze egyetlen csomóba, majd tenyerét ráhelyezte Zieti mellére, arra a tájra, ahol a fekete csomót látta, s útjára bocsátotta az összegyűjtött energiát. Zieti felkiáltott, nagyon, fájdalmasan, s hirtelen a teste légi útra kelt, mintha Mirjan iszonyú erővel meglökte volna. Lerepült az ágyról, és nekiütközött a falnak. Ott lerogyott a földre. Elöl a ruhája lángra lobbant, de Csividzsi gyorsan Zietéhez ugrott, s eloltotta a tüzet. Zieti maga erre nem volt képes, mert elájult.

– Mit csináltál, Mirjan, beleégett a kezed nyoma Zieti húsába! – kiáltotta Csividzsi.

– Az nem számít, hozzátok vissza az ágyra! Gyorsan, mielőtt elalszom! – vezényelte Mirjan.

Máris az ágyon feküdt előtte Zieti. Valóban, égett, vörös hús látszott csak Zieti testén, közvetlenül a mell alatt, látszott rajta Mirjan mind az öt ujjának a helye.

– A gyógyító energiák nem rombolnak, de úgy látszik, nem vagyok még képes biztonságosan elkülöníteni egymástól a kettőt! – mormogta Mirjan. – No és persze én úgymint harcolni akartam, legyőzni a benne bujkáló betegséget...

Újra megragadta Zieti kezét, s ezúttal már ahogy szemügyre vette „lelki szemével” a tanárnő belsejét, nem látott benne sötét csomót. Most már a szokott útján haladhatott minden, és Feoi, Csividzsi, Ázezár szeme előtt fokozatosan visszafiatalodott Zieti, egy csinos, kedves, szép leánnyá. Éppen pontosan olyan korú lett, mint Vallindra. Az égésnyomok is eltűntek a melléről.

– Hát, sikerült! – mondta Mirjan, nagyot ásítva. – Megmondhatjátok neki, ha felébred, hogy nem élt volna már soká, mert egy daganat volt a tüdején! Most aztán nagyon-nagyon kifáradtam, semmiképp se keltsetek fel! – azzal már aludt is. És egyfolytában csak aludt két napon át, s a többiek már nagyon aggódtak érte, amikor felébredt, de semmi baja nem esett, csupán roppantul éhes volt.

4. fejezet

A remetelány

MÉG HAZA SEM ÉRTEK Nakjű faluba, amikor Mirjan váratlan bejelentéssel képesztette el szüleit, de barátnőit, Vallindrát s a megfiatalított Feoit és Ázezárt is.

– Nem fogok veletek lakni! – közölte hirtelen, minden bevezető nélkül.

– Hogyhogy?! – ámult apja.

– Úgy, hogy beköltözöm az Akasztottak Barlangjába, oda, magasan a hegyoldalba, az jó lesz nekem! Tudjátok meg ugyanis, hogy remetének állok!

– Te?! Egy nő?! – vágott bamba arcot Pim.

– Én bizony! Eljátszom a szent ember szerepét! Nézzétek, én sem szívesen élek távol a barátaimtól, de ez feltétlenül szükséges. Nekem muszáj gyakorolnom, hogy fejlesszem a mágikus képességeimet, s ha ezt nálatok lakva végzem, kedves szüleim, annak óhatatlanul az lesz a vége, hogy előbb-utóbb rosszul csinálok valamit, s kitudódik minden! Mit tudom én, olyan fényjelenségek lesznek, mint születésemkor voltak, vagy látja valaki, amint kidöntök egy fát, ha éppen ilyesmit gyakorolok, vagy akármi, még veszélyes is lehet a számotokra, mert lehet, hogy el akarok tüntetni egy kis kavicsot, aztán netán a fél ház tűnik el a bennelakókkal, ha rosszul végzem a varázslatot! Senkinek sem volna jó, ha ez így esne! Az Akasztottak Barlangja távol van mindenkitől...

– De rossz a hírneve, ott kísértetek vannak! – ellenkezett Pim.

– Bolondság, kísértetek nincsenek!

– Ezt mondtad a varázslókról is!

– Jó, de csak nem képzeled, hogy nemcsak varázsló vagyok, de kísértet is?! Különben, ki más bánhatna el a kísértetekkel, ha nem egy varázsló?! Figyelj, attól, hogy valamikor két nyomorult éhenkórász felakasztotta magát ott, az a hely nagyon megfelel nekem! Akkor is, ha nem önmagukat akasztották fel, hanem más akasztotta fel őket! Vagy előbb az egyik a másikat, azután pedig öngyilkos lett! És az régen volt, sok-sok évvel ezelőtt! Na tehát, én odaköltözöm, ott nyugodtan varázsolgathatok, s még ha kiderül is, hogy mit teszek, az sem számít, mert azt mondom majd, hogy én nem varázsló vagyok, hanem remete, s a csodákat nem én teszem, én csak imádkozom, s hitem kedvéért az istenek tesznek csodákat! Ebbe még a papok sem szólhatnak bele, mert azt ők sem tagadják, sőt hirdetik inkább, hogy az istenek igenis tehetnek csodákat!

S ez így is lett, mert mindenki tudta, hogy úgysem beszélhetik le Mirjant arról, amit a fejébe vesz, s abban sem voltak biztosak, hogy jól tennék, ha lebeszélnék erről. Most már tehát csak a részletkérdéseket kellett megbeszélni.

– Mit eszel majd? – kérdezte Zítia.

– Valamelyiktek majd hoz időnként fel nekem élelmet.

– És a kényelem? Ott már hideg van, mivel fűtesz, mivel takarózol?!

– Gallyakat én is szedhetek össze, takarózni meg elég egy pléd, sőt, azt hiszem hamarosan az is meg a tűz is fölösleges lesz, mert nemsokára képes leszek megtanulni miként melegítem fel önmagamat! Igaz, ettől még kényelmetlen lesz ott élnem, és az is igaz, hogy szeretem ám a kényelmet, de most nem az a cél, hanem, hogy előrehaladjak a tanulmányaimban, s azt hiszem a túlzott kényelem inkább akadályozna is, mint segítene! Elterelné a figyelmemet, értitek?

Nem értették, de ráhagyták. S így Mirjan néhány nappal azután, hogy megérkezett szülőfalujába, beköltözött a barlangba, ami nem sokkal az örök hó határa alatt nyílt a hegyoldalon. Ennek híre persze hamar elterjedt a faluban is, mert amikor megkérdezték Zitiát, hogy hová viszi az élelmet a kosarában, nem tagadta, hogy a lányának, akire szent révület tört rá, és elhívást érzett a remeteéletre.

Ha Mirjan azt hitte, hogy most biztosítva lesz a nyugalma a nyugodt varázsolgathoz, hát nagyot tévedett. Nakjú falunak eddig egyetlen nevezetessége volt csak, a szőnyegszövőde, ahol a végsőig kiuzsorázott, kimerült gyereklányok dolgoztak, de abból sem a parasztoknak volt hasznuk. Most azonban van egy igazi, saját remetjük, s e remetelány ráadásul félig még gyerek, annál biztosabb hát, hogy igazi szent! És ráadásul művelt, okos szent kell legyen, mert előtte sokáig tanult a városban! Nemsokára sokan kezdtek el Mirjanhoz zarándokolni, hogy imádkozzon értük, hátha úgy az istenek megkönyörülnek a sorsukon, és segítenek a bajukon.

Ez Zitiának nagyon jó volt, mert Mirjan ugyancsak magasan lakott, sokat kellett baktatni, míg elvitte neki az élelmet, öszvérháton sem volt éppen könnyű és hamari oda az út, most azonban a Mirjanhoz zarándokoló falusiak mindig vittek ezt-azt a lányának, így Mirjan élelmezése nemcsak gondot nem okozott, de több mint bőséges volt. Óhatatlanul megismerkedett azonban a kis falu minden bújával-bajával.

Eleinte a kérések meglehetősen szokványosak voltak, olyasfélék, amikkel híres szentek nyughelyéhez is el szoktak zarándokolni az emberek. És Mirjan ugyan nem imádkozott egy szőnyit sem, de mindenkinek megígérte, hogy imádkozik majd az érdekében, s akinél úgy találta, hogy jogos a kérés és hogy módjában áll segíteni rajta, azon meg is próbálta.

Néha mindenki megelégedésére dolgozott. Legtöbbször azonban sajnos hiába sikerült a varázslata, mégis kudarcot vallott. Furcsa pedig, hogy sikeres varázslat is lehet oka a kudarcnak, de nála szinte törvényszerűvé vált, hogy a varázslat sikerül, a siker mégis elmarad, sőt, nyilvánvalóvá lett, hogy jobb lett volna, ha be sem avatkozik a természet menetébe.

Mindjárt legelső csodatétele is efféle volt.

Egy sírósszemű fiatal asszonyka jött hozzá, akit Mirjan már korábbról is ismert. Ő volt az első azok hosszú sorában, akik aztán Mirjan elé járultak. A nőt úgy hívták, hogy Dacsi, és huszonkét esztendő volt. Hat esztendeje volt már asszony, már akkor is feleség volt tehát, amikor Mirjan még el sem utazott Vuárdba tanulni, így Mirjan jól tudta, hogy mi a bánata. Amint Dacsi azzal kezdte, hogy volna egy nagy kérése, Mirjan rögvest kitalálta, s így szólt:

– Azt szeretnéd, hogy imádkozzak az istenekhez, hogy áldják meg gyermekkel a házasságodat!

– Hogy találd el, Mirjan?! – nézett rá csodálkozva Dacsi.

– Ez a dolgom! Hiszen azért vagyok remete, nem gondolod?

– Ó, persze, bocsáss meg nekem! S én, a méltatlan, még kételkedtem benned! Megteszed, ugye?! Hat éve vagyok asszony, és nem született gyermekem! A férjem meg engem hibáztat, azt mondja, bennem a baj, meg hogy tisztességtelen nő vagyok, s biztos ezért nem adnak nekem gyermeket az istenek! Pedig esküszöm, hogy más férfira rá sem néztem! Néhanapján már meg is vert emiatt, és sokat jár más nők után, el akar hagyni tudom! Nemsokára biztos elűz majd maga mellől, de még a szüleimhez sem mehetek vissza, van azoknak számos más gyermekük meg unokájuk, és ők is megvetnek, mert nem szültem még!

– Meglátom, hogy mit tehetek, Dacsi! Feküdj ide le szépen, én meg aztán melléd térdelek, s imádkozom érted! De csak magamban!

– Köszönöm, nagyon köszönöm!

Mirjan leguggolt Dacsi mellé, de persze nem imádkozott, hanem mágikus képességeit használva szemügyre vette a nő testét. S valóban úgy találta, hogy a méhe nem egészen olyan, mint lennie kéne. Nem tudta, hogy pontosan mi a baj, de ez nem is érdekelte. Akármilyen is, nem olyannak kell lennie, ő tehát igyekezett annyira rendbe hozni, olyan tökéletessé, amilyen az csak egy női méh lehet.

– Nem ígérhetek semmit – szólt végül –, de megtettem, ami tőlem telik, s úgy érzem az istenek meghallgatták az imámat! Eredj békében!

Dacsi elment, hangosan hálálkodva. Ezután egy darabig senki nem nyaggatta Mirjant, teljes mintegy negyven napig. Ezután azonban Dacsi boldogan kezdte újságolni a faluban mindenkinek, még kéretlenül is, hogy valószínűleg terhes lett, s erre már megindult az asszonyok áradata hozzá. Mirjan egészen elámult milyen nagy gondot jelenthet a terméketlenség! Igaz persze, nemcsak olyanok jöttek hozzá, mint Dacsi, aki valóban jogosan kért Mirjantól beavatkozást, hanem idős asszonyok is, akik már jó néhányszor szültek, de most idős korukban is szerették volna, ha gyermeket fogannak. Ezekkel nem tehetett mást Mirjan, mint hogy nagy óvatosan megfiatalította őket egy kevéssel, hogy újra szülőképes korba kerüljenek, s remélte ennyi elég lesz a boldogságukhoz.

A hatás nem maradt el, s vele a botrány sem, de míg kiderült, hogy mit szabadított rá e mágikus műtékekkel a falura, addig le kellett, hogy teljen a természet által bölcsen elrendelt kilenc hónap. Ez az idő sem maradt azonban Mirjan számára csöndes, és, ha szabad így mondani, „terméketlen”, már ami a botrányokat illeti.

Teljesen közönséges módon kezdődött az eset. Egy Flua nevű nő jött hozzá, akinek volt már ugyan egy gyermeke, de csupán kislány, s a férje fiút is szeretett volna. Flua pedig már harminc éves volt, ami komoly kor az idő tájt, s igazán szokatlan, hogy még csupán egyszer szült.

Mirjan a lehető legjobb tudása szerint megvizsgálta, s megállapította róla, hogy Flua igazán makkegészséges, és akár tucatnyi gyermeket is kihordhatott volna, ha rajta múlik.

– A férjedben lesz a hiba! – közölte végül vele.

– Akkor imádkozz a férjemért, kérlek!

– Azt csak akkor tehetem, ha ő maga jön el, mert... szóval csak akkor tehetem és kész, hogy miért az nem tartozik rád!

Flua nem is kíváncsiskodott, s néhány nap múlva megjelent a férj, Risez, mérgesen, dúlva-fúlva, hogy miként is képzei ez a csitri, Mirjan, hogy benne hiba lehet! Ő igazán makk-egészséges, s olyan erős, hogy a bikát is leüti egy csapásra, egyáltalán, ő *férfi*, s igazi férfi, naponta akár féltucat nőt is képes lenne megizélni, miféle ostobaság hát, hogy neki nem lehet fia?!

– Csak nyugodtan, és mellőzd a káromkodásokat Risez, mert ha előttem állsz, akkor az istenek színe előtt beszélsz! – közölte vele Mirjan. – Imádkozzunk, s az igazságot az istenek megvilágítják előttünk!

– De nekem semmi bajom, és...

Erre Mirjan megfogta Risez kezét, s a férfi hirtelen úgy érezte, mintha valami furcsa bizsergés kúszna végig a karján.

– Érzed a szentségem erejét?! – kérdezte a lány.

– Igen... igen... – válaszolta döbbenten a férfi, mert ilyesmit még soha nem érzett. Egészen megdöbbsent ettől. A szeme kerekre tágult rémületében és csodálkozásában.

– Akkor ülj le a földre, de azonnal!

Risez engedelmeskedett, Mirjan pedig hozzálátott a vizsgálathoz. Nem is tellett sok idejébe, s rögvést megállapította, hogy Riseznek soha nem lehet gyermeke. Az ok pedig igencsak egyszerű volt: a férfi heréi nem ott voltak, ahol lenniük kellett volna, a zacskóban, hanem a hasüregben!

Mirjan nem is kérte magát, azonnal elmagyarázta a férfinak, hogy annál a férfinál, aki egészséges, két érzékeny golyó kell, hogy lötyögjön a zacskóban, s ezt akármikor ellenőrizheti is bármely férfitársán, aki engedi magát megvizsgálni. Neki viszont nincsenek ilyen golyói a zacskóban, mert ehelyett valamiképpen a hasüregben vannak ezek, s így sajnos nem lehet gyermeke.

– Soha? Egyáltalán? – kérdezte a férfi.

– Teljes mértékben kizárt, hogy valaha is gyermeked lehessen így! Hidd el, igazat mondok, lásd, le sem vetköztél előttem, mégis tudom miként is van ez nálad a lábad között, mert az istenek megsúgták nekem az igazságot!

– És mondd csak, remetelány, nem lehetne segíteni ezen a dolgon? – kérdezte Risez.

– Hát nem is tudom... ez végül is az istenektől függ...

– Megfizetném!

– Eh, ne sértegetsz, nincs szükségem pénzre! Ha az istenek megsegítenek téged, azt csak egy módon viszonyozhatod!

– Viszek ajándékot a papoknak!

– Nem! Hiszen nem a papok segítenek neked! Jótettekkel viszonyozhatod! Egyezzünk meg: én megpróbálok segíteni rajtad, könyörgök az istenekhez, és siker esetén tartozol nekem egy kívánsággal! Ha valamikor esetleg kérek tőled valamit, teljesíted!

– Áll az alku, remetelány! Nagyon szeretnék fiút!

Mirjan nekikészülődött a varázslásnak, és bár nagyon kimerült, sikerült Risez férfiasságát olyanná formálnia, amilyennek annak mindig is lennie kellett volna. És Risez egyáltalán nem kételkedett Mirjan szavában, elhitt mindent neki, mert amikor távozott tőle, igazán kézzelfogható bizonyítékát tapasztalta, hogy ez a remetelány érti a dolgát.

A következmény nem is váratott magára sokáig. Már másnap megjelent Mirjan előtt újra Flua, Risez felesége, egy tizenegy esztendőös leánykát cipelve maga után, a gyermekét. Flua borzalmasan nézett ki: arca tele volt zúzódásokkal, kék foltokkal, egyik karja törött volt, ott lógott a nyakába kötve, és csak sántikálni tudott. Fején a haj nagy foltokban hiányzott, s ahol nem volt kitépve, ott is csak kicsiny sörtényi hosszban maradt meg, s a hajszálak vége fekete volt.

– Mi történt veled, Flua?! – kérdezte döbbenten Mirjan, amint észrevette.

– Mirjan, ó, ó, ó, Mirjan, kérlek segíts rajtam! Tudom, hogy bűnös nő vagyok, utálatos ribanc, tudom, hogy csak megérdemelt büntetésemet kaptam, de kérlek, szánj meg, segíts rajtam!

– De hát ki volt az a galád, aki ezt tette veled?!

– A férjem vert meg, Risez! Össze-vissza rugdosott, amikor hazajött tőled, kitépte a hajamat, a többi meg leégett, amikor úgy meglökött, hogy beleestem fejjel előre a kemencébe! Mert megtudta tőled, hogy neki úgy, ahogy volt soha nem lehet gyermeke, nem is lehetett volna, s így kiderült, hogy Liolla sem tőle van! – mutatott a kislányra, aki nem sokkal lehetett

fiatalabb, mint Mirjan. – És meg is ölte volna Liollát, ha el nem fut előle, pedig eddig nagyon szerette, örökké csak dédelgette, mint egyetlen gyermekét! És azt mondta, hogy te csodálatos nő vagy, igazi szent ember, biztos igazad van, és én is tudom, hogy igazad van, mert valóban nem Riseztől lehet Liolla, tudod, én sosem akartam Risez felesége lenni, a szüleim erőltették a házasságot, és sokáig nem lett gyerek, és Risez nagyon akart gyermeket, s akkor én azé a fiúé lettem, aki már korábban is nagyon udvarolt nekem, tőle van Liolla, és nem is volt semmi baj, amíg Risez nem járt nálad! Most vége mindennek, Mirjan, olyan jól megvolt pedig Risez a szüleimmel is, de most ők is ribancnak neveznek, haza nem mehetnek, a szüleimhez sem mehetnek, és én talán meg is érdemlem, de nézz Liollára, ő semmiről sem tehet és Risez is nagyon szerette tegnapig, de most látni sem akarja, és azt mondta, ha meglátja, beledöfi a vasvillát! Nekem eszembe sem jutott, hogy ez lesz belőle, én nem ezért jöttem hozzád remetelány, nagyon kérlek találj ki valamit! Hiszen én csak annyit akartam, hogy csinálj valamit a férjemmel, hogy legyen fiam tőle, és kész, én nem akartam, hogy kiderüljön a múlt! Akkor régen különben sem elsősorban a magam vágyának engedtem, hanem azt is akartam, hogy Risez ne legyen olyan boldogtalan, mert nincs gyermeke!

Bár Mirjan okos nő volt, először még azt hitte, talán sikerül összebékítenie Fluát Risezzel, de Flua annyira félt a férjétől, hogy hallani sem akart róla, hogy visszatérjen.

– Értsd meg, remetelány, ő tényleg megöl, ha visszamegyek! Sőt még akkor is megölhet, ha nem akar megölni, mert olyan erős, mint egy bivaly, lehet, hogy azt hiszi, kicsit üt és nekem mégis beszakad a fejem! Most is eltörte a karomat! Apámat is megverte, mert hogy milyen kurvává nevelte a lányát, engem, akit aztán hozzáadott! Most tehát mindenki haragszik mindenkire, Risez rám és a szüleimre, a szüleim is rám, de Risezre is, és én egyikhez sem mehetnek!

– És te is haragszol mindenkire, még rám is! – mondta Mirjan.

– Dehogya, én csak azt nem tudom minek kellett beleszületnem ebbe a borzalmas világba, hát hogy is haragudhatnék rád egy szent emberre, sosem merném! Segíts rajtam, mert azt sem tudom mit eszem ma vacsorára, éhen halok a lányommal!

– Menj férjhez valakihez!

– Ugyan kihez?! Ki venne engem feleségül ezek után?! Hiszen rossz a hírem, s van egy lányom is! Kinek kellenék én?!

– A régi szerelmednek, akitől Liolla is van!

– Ugyan már, azóta más nő férje ő, s talán el sem hiszi, hogy Liolla épp tőle van!

Mirjan töprengett egy kicsit, közben Flua egyre csak zokogott előtte. Végül Mirjan ezt kérdezte:

– Aztán hajlandó vagy-e bármire, hogy segítsek rajtad?

– Bármire! Igen! Persze hogy hajlandó vagyok!

– Akkor menj be Vuárdba...

– Vuárdba?! Ó, remetelány, de hát csak nem akarod azt, hogy ringyó legyek ott a városban a kis Liollával?!

– Ostoba! Hallgass végig! Bemész Vuárdba, megkeresed azt az iskolát, amit egy Zieti nevű nő vezet, különben az a nő fiatalabb, mint te, mert nem idősebb húsz évesnél, és odaadod neki azt a levelet, amit írtam! Ebben azt írom, hogy ti az ismerőseim vagytok, s azt kérem, hogy biztosítson ott neked és a lányodnak helyet ingyen, szobát is és ellátást is, de csak addig, amíg jól tanultok, mert amint nem, lökjön ki az utcára benneteket! Ő megteszi majd a kedvemért. Aztán ha megtanultál ott olvasni és írni, meg a számokat, már valami csak lesz veled, úgy

többet érsz, mint így, tudatlanul, s amíg tanulsz, amikor nincs éppen órád meg leckéd, kereshetsz valami munkát is magadnak, érted már?!

– Igen, igen, ó, hálásan köszönöm neked, remetelány! – hálálkodott Flua.

– Na jó, akkor ezt megbeszéltük! Előbb még meg is gyógyítalak, azaz imádkozom, hogy az istenek meggyógyítsanak, mert borzalmasan nézel ki!

S minden így is esett.

Jött Mirjanhoz egy Csácsár nevű férfi is. Róla régóta tudta Mirjan, hogy már jó tíz esztendeje él együtt Iana nevű feleségével. A feleség kissé csúnyácska volt, de Csácsár mégis nagyon szerette, mert Iana okos, élelmes, s ugyanakkor kedves és szerény nő volt. Márpedig Csácsárnak nagy szüksége volt egy efféle feleségre, Csácsár ugyanis – vak volt.

Éppen emiatt jött Mirjanhoz, hogy a remetelány imája talán visszaadná a látását.

Sok munkájába került ez Mirjannak, de végül sikerült. S íme, nem telt el egyetlen hónap sem, és Iana kereste fel sírva Mirjant, hogy tud-e segíteni rajta, tudna-e a számára szépséget szerezni az istenektől, mert amióta látja őt a férje, állandóan csak megvetően viselkedik vele, gúnyolja, megalázza a csúnyasága miatt, nyoma sincs már a régi szeretetnek, olyannyira nincs, hogy tegnap már el is zavarta, be sem engedi a házába, s nyíltan megmondta, hogy más nőt fog feleségül venni, aki nem olyan csúnya!

Mirjan nem tudott szépséget varázsolni. De ha tudott volna sem teszi meg, úgy vélte, az már igazán nagyon gyanús lenne. Ellenben addig kísérletezett, míg úgy vélte, sikeresen birkózik meg egy komoly varázslattal, innen a távolból Csácsárral kapcsolatban, s nem is tévedett: mert amikor másnap reggel a férfi felébredt, ugyanolyan vak volt, mint korábban!

Persze rémülten sietett újra Mirjanhoz, már amennyire egy vak sietni tud egyáltalán.

– Nem érdemelted meg a látást, mert csúnyán bántál a nővel, aki támaszkod volt fogyatékoságod idejében! Ezért imádkoztam az istenekhez, s ők visszavették tőled a meg nem érdemelt ajándékot! Most tehát távozz, ha nem akarsz, hogy a süketségedért is imádkozzam!

A férfi elment, s másoktól később megtudta Mirjan, hogy bocsánatot kért Ianától, a nő visszaköltözött hozzá, elvégre nemigen akadt volna a faluban senki, aki feleségül vette volna, s újra együtt élnek, csak éppen most már jóval kisebb a szeretet közöttük, mint korábban volt.

S Mirjan nem tudott nem gondolni rá, hogy jobb lett volna, ha semmit nem csinál. Mert ha ez nem kudarc, akkor mi a kudarc?!

Sokan jöttek Mirjanhoz, nők is és férfiak is, hogy tegyen valamit, hogy ne lányuk, hanem fiúk szülessen. Mirjan azonban erre nem volt képes. Tudta már a mágiakönyveiből, hogy a gyermek nemét a férfimág határozza meg. Csakis olyan varázslat lehetne tehát eredményes, ami biztosítja, hogy a nőbe kizárólag a megfelelő nemet meghatározó férfimág-részecskék kerüljenek bele, de efféle varázslatot ő a távolból nem képes elvégezni. Még akkor is kérdéses a siker, ha épp előtte szeretkeznének. No meg, az ugyan lehet, hogy talán még ebbe a feltételbe is beleegyeznének nagy fiúvágyukban a szülők, de ha ezt szóba hozná, az meglehetősen furcsán hatna egy „szent ember” szájából! Így Mirjan inkább azt mondta, hogy majd imádkozik a fiú utódért, de ezügyben csöppet sem biztos a siker, mert az istenek akarata megmáshíthatatlan. Mindennek ellenére, ahogy az várható is volt, az esetek egy részében magától is fiú született, s ez növelte Mirjan hírnevét, a néhány kudarc pedig nem csökkentette az iránta érzett bizalmat, mert tudomásul vették, hogy még a remetelány sem mindenható. Elvégre ő csak imádkozik, s a csodát az istenek teszik!

Jöttek hozzá olyan nők is, kiknek férjük iszákos volt. Sokáig gondolkodott Mirjan, hogy ezeknél mit tegyen, mert szeretett volna segíteni, végül azt találta ki, hogy amennyiben elhozzák hozzá a férfit, el tudja intézni, hogy valahányszor bort iszik, olyan rosszul legyen, hogy hamar megundorodjék a szesztől. De mindössze egyetlen férfit sikerült rábeszélnie a feleségnek, hogy elmenjen Mirjanhoz. Nála el is végezte Mirjan, amit kellett, s a férfi hazament, s valóban „elkezdett nem inni”. A felesége nem győzött Mirjannak hálálkodni. Mintegy két hét után azonban a férfi eljött újra Mirjanhoz, de nem köszönetet mondani, hanem kérte, hogy csinálja vissza Mirjan, hogy újra tudja élvezni az italt.

– Azelőtt rendben teltek a napjaim – panaszkolta – megittam, amit kellett, s jött a kellemes kábulat! Most azonban egész nap józan vagyok, s látom, hogy a jövőm kilátástalan, paraszt és szegény leszek egész életemben, nem kellek a világnak és a világ sem kell nekem, semmi értelme az életemnek, sőt egyre nagyobb vágyat érzek arra is, hogy megverjem az asszonyt, mert ő fosztott meg az italtól, s azért is, hogy egyáltalán csináljak valamit!

– Hát dolgozz valami értelmeset! – tanácsolta Mirjan.

– Eh, minek?! Semmi haszna a munkának! Ha többet termelek, többet visz el adóba a földesúr! És a munka különben sem élvezetes! Add vissza az italomat, remetelány!

– Ilyesmiért nem imádkozom, mert az gonosz dolog volna! Meg is haragudnának rám az istenek, s elveszteném a szentségemet! Éljen úgy, mint a többiek!

A férfi csalódottan távozott. Nem jött vissza többé: két nappal később a folyóba ölte magát.

Ez a hír meglehetősen megrázta Mirjant, s egyáltalán nem bánta, hogy több iszákos nem jön hozzá. Láta, tudta, hogy nem volt elég, amit végzett a férfin. Meg kellett volna változtatnia a gondolkodását is, hogy tudjon mit kezdeni az idejével, életével, élvezze az életet, de hát erre nem volt képes. Egyelőre biztos nem.

– Olyan vagyok, mint az egyszeri orvos: a műtét sikerült, a beteg meghalt! – nevetett idegesen.

Így aztán nagy ellenszenvvel hallgatta azt a férfit, aki nem sokkal később eljött hozzá, hogy gyógyítaná meg az iszákos feleségét.

– Szó sem lehet róla! Nem imádkozom érte! Nem akarom, hogy ő is a folyóba ölje magát!

– Ugyan már, nála nem fenyeget ez a veszély, mert szeretem őt, a családjá is szereti, hisz ha nem így lenne, ha nem szeretném, már rég elzavartam volna! A szeretetem majd segít neki, hogy élvezze az életet s ne akarjon meghalni!

Mirjan nagyon sokáig kérette magát, de aztán már a nő is eljött hozzá, és fogadkozott, hogy nem lesz vele semmi baj, mert ő alapvetően nem akar inni, csak nem bír ellenállni az itálnak.

– Nem én vagyok a bűnös, hanem az, aki kitalálta a bort! És sokkal jobban fogom érezni magamat, ha nem mutogatnak rám ujjal a faluban, mint most! Mert sokkal jobban megvetik ám az iszákos nőket, mint az iszákos férfiakat, és ez nekem nagyon rossz!

Végül Mirjan jobb meggyőződése ellenére mégis elvégezte a kezelést, és várta az eredményt. Az nem is váratott magára.

Egyetlen hónap sem telt el, s a nő férje újra felkereste Mirjant. Alig pillantotta meg őt Mirjan, máris elkomorodott az arca.

– Csak nem halt meg?! – kiáltotta.

– Á, dehogy, nagyon is él! Épp ezért jöttem, remetelány! Pedig nehéz nekem erről beszélni... tudod... Azóta Gíta egészen másképp néz ám ki!

Gítának hívták a feleségét.

– Most már nem csapzott, nem koszos, ad magára, szép...

– Ez csupa jó hír!

– Igen, persze, de... tudod, őt eddig hát szóval nem becsülték, és most nagyon élvezi, hogy másképp néznek rá... főleg a férfiak... na hát, élvezi is alaposan az életet! Igazság szerint a legnagyobb ribancok egyikévé vált, de nem pénzért teszi, csak úgy élvezetből... Alig telt el egy hónap, remetelány, de már ötször is rajtakaptam őt más férfiakkal a hitvesi ágyunkban, egyik alkalommal ketten is voltak nála... és alig múlik el úgy nap, hogy ne kelljen keresgél-nem esténként, mert sokszor tér be másokhoz... nem is tagadja, hogy merre jár, azt mondja, most végre valóban élvezi az életet... De nekem ez valódi kínszenvedés! Hiszen szeretem őt!

Mirjan nagyot sóhajtott.

– Ugye nem azért jöttél, hogy imádkozzam, szokjon vissza Gíta az ivászatra?!

– Nem, persze hogy nem, de talán lehetne csinálni valamit az erkölceivel!

– Azzal én mit sem tehetek, de az istenek sem, mert az istenek szabad akaratot adtak az embereknek! Csakis két dolgot ajánlhatok: az egyik az, hogy ha igazán szereted, elfogadod olyan-nak, amilyen, sőt örülsz neki, hogy a szeretett lény már nem rombolja az egészségét itallal és élvezi az életet, a másik pedig, ha nem szereted, nos, akkor visszazavarod a szüleihez, és keresel magadnak másik feleséget! Biztos találsz is, mert mindenki tudja, hogy nem te vagy a hibás a kapcsolatod megromlásában.

– De remetelány, én éppen pontosan Gítát akarom, de nem így, mert szeretem őt, nem akarom elzavarni, de azért annyira nem szeretem, hogy ezt el tudjam viselni!

– Nem tehetek semmit értetted, jóember! Te sajnos nem ebben a világban élsz, hanem képzeleted világában! Te nem Gítát szereted, hanem egy álomképet, egy álom-Gítát, de az nem létezik! Az igazi Gíta éppen pontosan ilyen, neki is vannak rossz tulajdonságai, mint ahogy nyilván neked is! Bizonyára már régen ilyen életet élt volna, ha nem szereti jobban a bort a férfiaknál, s most, hogy nem kell szeresse a bort, szeretheti a férfiakat az ital helyett! Csakis iszákossága miatt nem vetted észre eddig ezt rajta! Hát mondd, neked magadnak nem így telik több örömed benne?!

– De igen, de én egészen magamnak akarom őt!

– Lehetetlen! Senki ember nem a másé, mindenki csakis önmagáé, még a rabszolga is, mert amikor az ura nem látja, önmagának él, szenved, örül és remél! Nem sajtíthatod ki magadnak Gítát!

– De a feleségem!

– Igen, s ezért jogod van élvezni őt sokkal többször, mint másoknak! De Gíta akkor sem a rabszolgád, s mint mondtam, még egy rabszolga is önmagának él, amikor az ura nem látja! Azt mondtad, Gíta nem is titkolja az életmódját, kalandjait előtted. Ez arra utal, hogy becsül téged annyira, hogy ne hazudjon neked. Ez nem annak a jele tán, hogy a maga módján szeret téged? Nem örülsz ennek?

– Nem! Én azt szeretném, ha illetendő, tisztességes menyecske lenne! Kész vagyok minden eddig történetet megbocsátani neki, de többé másokkal ne henteregjen!

– Sajnálom, de mást nem mondhatok: vagy megszokod őt ilyennek, vagy elküldöd! De ez utóbbit tartom a rosszabbik megoldásnak! Már csak azért is, mert ne feledd: főleg te akartad őt megváltoztatni, te ragaszkodtál hozzá, tehát felelősséggel tartozol iránta!

Ám a férfi nem bírta elviselni a felelősséget. Néhányszor megverte Gítát, de amikor ezzel sem ért el tartós sikert, két héttel Mirjannál történt utolsó látogatása után ő is a folyóba ölte magát.

Mirjan megfogadta, hogy részegesekkel többé nem foglalkozik.

Teltek-múltak aztán a napok, s letelt az a bizonyos kilenc hónap. S ekkor kiderült, hogy Dacsi, az a nő, aki legelőször járt Mirjannál, szült, de nem ám egyetlen gyermeket, hanem négyes ikreket, négy leánykát, de nem jött el hálálkodni Mirjanhoz, mert ez már az az eset volt, amire azt mondják, hogy jóból is megárt a sok! Másoktól tudta meg Mirjan, hogy a férje egyáltalán nem örvendett ennyi sok leánynak, ő is elsősorban fiút szeretett volna, de ha lány, hát legyen lány, az sem olyan nagy baj, de csak egy legyen, ne négy! Állítólag többször is fennhangon elátkozta Mirjant, hogy miből ad elég hozományt ennyi sok leánygyermeknek, ráadásul bár még javában szoptatott, de Dacsi ismét várandósna bizonyult, s már előre félt, hogy mi lesz a szülésének a következménye!

Az újabb kilenc hónap után aztán kiderült, hogy aggodalmait nagyon is jogosaknak bizonyultak. Mirjan tényleg fölöttébb termékennyé tette. Megint négyes ikreket szült, s csak annyiból volt jobb a helyzet az előző szülésénél, hogy e négyből legalább egyetlen fiú volt. S a korábbi négy leányból az egyik meghalt valami betegségben, ennivel kevesebb lett a gondja-baja.

Addigra azonban Mirjan nemcsak Dacsi miatt aggódhatott. Mert egyre-másra szültek a nők, akik Mirjanhoz mentek egy kis közbenjárásra az égi hatalmáknál, s kivétel nélkül mindegyikük ikreket szült, igaz, nem mind négyes ikreket, a hármastestűek voltak a leggyakoribbak, és szerencsésnek mondhatta magát az, aki csak két gyermeket szült egyszerre.

Ez pedig alaposan felbolygatta a falu életét. Mert lehet, hogy egy negyvenéves nő szeretne gyermeket – de egyetlen gyermeket szeretne, nem kettőt, főleg nem hármat vagy négyet!

Az is kiderült, hogy más szempontból is igencsak megváltozott a szervezetük: nemcsak képesek voltak ezután szülni, s ikreket, de mindegyikük azon nők közé tartozott ezentúl, akikről némi gúnnyal azt mondják, hogy elég, ha csak ránéznek egy férfira, s máris teherbe esnek. Nagyon hamar kiderült, hogy ha egy nő Mirjannál termékenységi imát kért, akkor az úgy engedjen azontúl a férfiak ölelésének, hogy egyetlen alkalom is garantáltan elég neki ahhoz, hogy az istenek gyermekkel áldják meg a nászát – s persze alaposan, tehát ikrekkel!

Sokan áldották ezután a remetelányt. De sokan átkozták is.

– Olyan ez – mondta egy öreg paraszt – mint amikor az ember esőért fohászkodik, aztán két hónapon át egyfolytában csak zuhog és zuhog, s mindent elborít az özönvíz!

Az azonban biztos, hogy Mirjan látogatóinak száma nem kevesbedett meg, legfeljebb a gyermekáldásért könyörgők fogytak meg. Jöttek ellenben számosan, akik azért kérték Mirjant, hogy imádkozzék az istenekhez – szerelemért!

Főként fiúk jöttek, akik némi isteni segítséget szerettek volna, hogy egy-egy kiszemelt leány beléjük szerelmesedjék, akár azért, hogy feleségül vehessék, akár csupán, hogy néhány szerelmes éjszakát eltölthessenek vele. De jöttek lányok is, akik szerettek volna valami gazdagabb fiút elcsábítani, vagy csúnya lányok, akik már annak is örültek volna, ha egyáltalán bárki fiú feléjük néz. Jöttek idős, özvegyen maradt nők is, akik férjért könyörögtek, meg jöttek mindenféle nyomorékok és betegek is a gyógyulásukban reménykedve.

Akit tudott, azt Mirjan természetesen meggyógyította. Szerelmi téren azonban nem vállalt közreműködést.

– Nem avatkozhatom bele az emberek gondolkodásába, mert akkor az már egy másik ember lesz! Ezért van az is, hogy az istenek szabad akaratot adtak az embereknek, értitek?! –

magyarázta. – Igyekeztek okosak, szorgalmasak lenni, úgy vonjátok magatokra a másik nem figyelmét!

Ez persze sokaknak nem tetszett. Mirjan azonban meg sem próbálkozott a szerelmi varázslatokkal, kitartott döntése mellett, mert úgy vélte, ezzel még nagyobb galibákat okozhat, mint az iszákosokkal kapcsolatban. Elvégre minden varázslat nélkül is megtörténik számos esetben, hogy valaki szerelmi bánatában megöli magát, s Mirjan, amikor belegondolt, mi lenne, ha itt is olyan sikert érne el, mint a gyermekáldás terén, csak sápadt lett, mint a frissen meszelt fal. Nem hiányzott neki, hogy a fél falu kútba ölje vagy felakassza magát szerelmi bánatában!

Egyébként is, Mirjan bár szívesen segített, kissé félvállról vette a falu gondjait. Félig-meddig ő sem ebben a világban élt. Minden gondolatát lekötötte a mágia, és nagyon igyekezett, hogy minél előbb minél jobb varázslóvá képezze ki magát. Végigbújta az összes varázskönyvet, ami volt neki, bár sajnos akadtak olyan részek bennük, amiket egyszerűen nem értett meg. Sokszor hivatkoztak olyasmikre félszavakkal, amik egyetlen könyvében sem szerepeltek, pedig ezek fontos gyakorlatok vagy varázsigék, esetleg mágiamatematikai képletek voltak. Különösen sok ilyen érthetetlen rész sőt egész fejezet is nem egy akadt egy olyan varázskönyvben, amit egy Kajjám nevű varázsló írt, s amelynek ez volt a címe: „Szellemológiai alapismeretek”. Mirjan szégyenkezett, mert a könyv szerint ezek csupán alapismeretek, s ő még ezeket is képtelen megérteni! Ennek a Kajjám nevű varázslónak különben meglehetősen érdekes hobbija volt, amint az kiderült a könyv általa írt előszavából: szellemeket gyűjtött. Ez persze csakis azt bizonyította Mirjan előtt, hogy szellemekkel kapcsolatban feltétlenül szaktekintélynek tartandó!

De azért határozottan fejlődött. Most már jóval kevésbé álmosodott el egy-egy gyógyítás után. S most már úgy vélte, meg is tudja védeni magát. Amikor pedig végre sikerült elvégeznie egy már hosszú ideje vágyódott varázslatot, a tűzgyújtást, akkor úgy érezte, hogy nincs számára lehetetlen.

E hitéért azonnal meg is kapta a figyelmeztetést.

Ez pedig úgy esett, hogy egyik reggelen gyönyörű napfényes időre ébredt. De bár a Nap mondhatni hétágra sütött, a levegő meglehetősen hűvös volt, s itt-ott bizony apró jégcsapok is csillogtak. Hiába, nagyon magasán volt Mirjan barlangja!

Mirjan didergett, s leguggolt a barlangszáj elé, az előző este összehordott gallykupac elé, hogy meggyújtsa. Eddig mindig a tűzszerszámot használta ehhez, mert sosem sikerült a tűzvarázslat. Most azonban ismét megpróbálta. Erősen hitt benne, hogy amit elég sokat gyakorol valaki, az sikerül is neki. Tudta, hogy a tüzet kell ehhez elképzelnie, mint ahogy általában minden dolog varázslatához alaposan el kell képzelni a végeredményt. S hogy ez könnyebben menjen neki, arcát felemelte a Nap felé. Elvégre a Nap is tűz, sőt, bizonyos értelemben minden tűz forrása!

Arcát megfürdette a fényes, de hideg ragyogásban, s igyekezett kapcsolatot teremteni a végtelen nagy égi tűz és önmaga belső melege között, s hamarosan érezte is, hogy minden eddiginél nagyobb forróság kezd buzogni benne, olyan erős, hogy szinte szétégeti belülről. Erre kinyújtotta jobb tenyerét, mire azon vörös gömb jelent meg, s egyre nagybodott. Mirjan ekkor tenyerét a máglya fölé nyújtotta, majd kirántotta a gömb alól. Az rápottyant az ágakra, mire valósággal felrobbant, s a vastag, nedves gallyak is azonnal lángra lobbantak.

– Ez az! Ez az! Sikerült! Sikerült végre! – ujjongott Mirjan. – Igen, igen, nekem semmi sem lehetetlen!

Azonnal kipróbált még valamit. Érezte, hogy ma „jó napja van”, ma könnyen sikerülnek neki a dolgok. Kiszaladt a barlangból, megragadott két száraz, halott fadarabot, egyiket bal, mási-

kat jobb kezébe, s újra megpróbálkozott a tudatmegosztással, más néven többszörös koncentrációval. Ez igen nehéz feladat volt, mert azt jelentette, hogy egyszerre akar két varázslatot elvégezni. Ráadásul Mirjan most arra készült, hogy egymással ellentétes varázslatokat végezzen: építő és romboló varázslatokat. S mindezek tetejébe épp azon a területen, ahol eddig már többször is félig-meddig kudarcot vallott: hogy elkülönítse egymástól a gyógyító és romboló energiákat.

Most azonban sikerült ez is neki. Behunyta a szemét, tüdejét teleszívta levegővel, koncentrált, s a következő pillanatban a bal kezében levő gally mintegy megelevenedett, kicsírázott, rügyeket és apró levélkéket hajtott, a jobbájában levő azonban fellángolt, mint egy fáklya, vakító lángot vetett, s pillanatok alatt elhamvadt.

Mirjan kezének természetesen semmi baja nem esett.

Mirjan boldogsága akkora volt, hogy régen érezte ilyen örömtelinek magát. Kissé ugyan elfáradt, de nem nagyon, úgy érezte, kibírja bőven alvás nélkül.

Leheveredett a tűz mellé, de úgy, hogy lássa azért a Napot. Újra a Nagy Melegítőre koncentrált. Képzeteiben szinte belébújt. S máris érezte, hogy nem hiábavaló, amit tesz, mert szinte magába szívta a Nap energiáit, fáradtsága pillanatok alatt elmúlt, s ugyanakkor úgy érezte, nemcsak megújult az ereje, de képes irányítani is a Nap folyamatait. Igen, erős meggyőződésévé vált, hogy ha akarja... persze csak ha tényleg, *igazán* akarja... akkor ő akár még a Napot is megváltoztathatja!

– Tényleg, miért is ne?! – gondolta hirtelen. – Milyen volna, ha négyszögletes Nap ragyogna az égen?!

Már éppen megpróbálkozott volna ötlete sikerre vitelével, amikor úgy érezte mintha láthatatlan, jéghideg fal tolakodott volna közé és a Nap közé. Ez a fal azonban nem a Nap fényét vagy melegét vette el tőle, jött az továbbra is, de most már nem bírta elérni lélekben a Napot, mert ahogy közeledett felé, állandóan ebbe a falba ütközött.

S ekkor meghallotta a Hangot.

Nem igazi hang volt ez. Nem a fülével hallotta. De valaki beszélt hozzá.

– *Megváltoztatni a Napot! Micsoda gyerekes ötlet! Hát azt hiszed, hogy amire képes valaki, azt azonnal végre is kell hajtania?! Te szeleburdi kislány! Van fogalmad róla, hogy micsoda katasztrófát okozhattál volna?! Mert visszaalakítani ugye, az már nem jutott volna eszedbe! A Nap persze magától is visszaalakult volna, mert a gömbforma az egyetlen stabil alak, de közben olyan robbanások törtek volna ki belőle, amelyek Tlaxánon² minden életet elpusztítanak! Téged is, mert nem tudtál volna időben védekezni ellene! Ne hidd Mirjan, hogy egyedül tied a világ! A Nap mindenkié, és nagyon jól van úgy, ahogy van! Használd az erejét, ha tudod és akarod, de ne próbáld alávetni az egészet az uralmadnak! Jobb, ha a mágiában lassabban haladsz, de alaposabban!*

Ezzel a Hang elhallgatott. A fal is eltűnt Mirjan és a Nap között. És Mirjan kinyitotta a szemét, és borzongott, de nem a hidegtől ezúttal, hanem a félelemtől és megilletődöttségtől. Miféle óriási hatalommal kerülhetett ő kapcsolatba, amelyik csak úgy kilökte őt, egy varázslót a Napból, mint amikor egy apa fülöncsípi rosszcsont fiacskáját a kamrában, s kirángatja a nyalánkságok közül?! Egyáltalán, hiszen ez a valaki észlelte a ki tudja milyen messziségből, hogy ő a Nappal óhajtana szórakozni!!

Mirjan egy pillanatig sem kétlette, hogy ha még egyszer megpróbálkozna azzal, hogy megváltoztassa a Nap alakját, vagy bármi mást is csináljon a Nappal, azt kivéve, hogy erőt merít

² Tlaxán = annak a bolygónak a neve, amelyen ez a történet játszódik.

belőle, annak súlyos következményei lennének – reá nézve! Mert a Hang egészen bizonyosan képes lenne még arra is, hogy őt megsemmisítse valahonnét a távolból!

És Mirjan abban is biztos volt, hogy a hang tulajdonosa egy varázsló. És férfi. De a hatalma oly mérhetetlen szegény kicsi kis Mirjanka hatalmához képest...

S hirtelen felmerült egy kép Mirjan agyában. Egy égbenyúló jegenyefenyőt látott, rettentő magasat, s ez volt ráírva a törzsére: MÁGIA. Ő Mirjan pedig ott állt ennek aljában, icipici kis hangya volt, s éppen csak egyetlen ujjnyit sikerült felmászni e roppant fa törzsén. Ott csüngött ő az alján, a Hang tulajdonosa pedig valahol a fa legfelső ágai között ücsörgött. És még abban sem volt biztos, ez a kép magától jutott-e az eszébe, vagy a Hang tulajdonosa ültette az agyába.

Mirjan most, e pillanatokban érezte meg először, mi is az a szerénység. Még nagyon-nagyon sokat kell tanulnia.

Valahol nagyon messze Nakjú falutól, a Zordhegységben Badzsahárata, a nagy mágus így szólt tanítványához, Tindrához:

– Ébredszik.

– Mirjan? – kérdezte Tindra.

– Úgy van. És éppen pontosan olyan, mint azt sejtettük is! Igazi akaratos nő, akkora házisárkány lesz belőle, hogy különb még sosem született a világra! Még csak most tapogatja az első lépéseket a mágiában, de máris a Napot akarta megváltoztatni! Négyszögletűre! Elképesztő! Azt hiszi az egész világ az övé! És nagyon jók a képességei, nagyon jók! Őszintén szólva jobbak, mint hittem, és gyorsabban fejlődik, mint ami veszélytelen volna! Az utolsó pillanatban sikerült csak észlelnem, hogy mire készül, pár másodperccel később már nem bírtam volna visszacibálni! Persze még az sem lett volna katasztrófa, a katasztrófát utólag is el lehet hárítani...

– De az, hogy házisárkány lesz, csak jó nekünk, igaz, Mester? – kérdezte Tindra.

– Természetesen! De ezentúl nagyon kell ügyelnünk rá! És ez a te dolgod lesz, Tindra! Nem hiszem ugyan, hogy megint effélére ragadtatná magát, de jobb az óvatosság!

Mirjan most már szerény volt. Mirjan azonban szerényen is Mirjan maradt! Egy Mirjan pedig, hát az olyan nő, aki ki nem állhatja, ha valaki valamiben jobb nála! A tényekkel ugyan még ő sem szállhatott vitába, el kellett fogadja, hogy a Hang tulajdonosa ügyesebb, képzetebb varázsló nála, de nem tetszett neki, hogy ki van szolgáltatva valakinek, annak kénye-kedvének, még így sem, hogy el kellett ismerje, a Hang igazán semmibe nem szólt bele eddig, ami vele Mirjannal kapcsolatos, és tulajdonképpen a Nappal kapcsolatban is igaza volt.

Mégis, Mirjan úgy érezte, önbecsülése pátyolgatásra szorul. Tennie kell valamit, hogy bebizonyítsa önmaga előtt, hogy ő igenis nem akárki, hogy neki mégiscsak *van* hatalma! Sikerélményre volt szüksége, de nem a mágia terén, mert tudta, hogy ott bármit érjen is el, semmi az a Hang hatalmához képest, hanem pontosan hatalmi téren van szüksége sikerélményre!

Mit is tegyen?!

Elsőként arra gondolt, megfiatalítja szüleit is, de aztán elvetette ezt az ötletet. Persze, meg fogja őket fiatalítani, nem is vitás, de nem most, mert az igazán feltűnő volna a faluban! Majd akkor, ha Pim király lesz, és már bármit megtehetnek! Akkor Ofmózer és Zítia el is költözik innen! Különben is, neki most nem ilyesmire van szüksége, hanem... hanem...

És Mirjan elég becsületes volt ahhoz, hogy bevallja magának: ő most pusztítani akar, bosszút állni, bosszút kell álljon, mert kiderült, hogy ő, bár varázsló, s ezért már-már istennek hitte magát, de lám, kiderült, hogy mégiscsak csupán egy kislány!

Forrt benne a düh. Nem haragudott a Hangra, ez eszébe sem jutott. A Hangnak igaza volt. De haragudott a világra! Most kezdte megérteni Fluát, aki azt mondta neki, nem haragszik rá, mert elárulta a férjének, hogy Liolla nem tőle van. Flua annyira maga fölött állónak érezte Mirjant, hogy eszébe sem jutott haragudni rá. Éppígy Mirjan sem haragudott a Hangra. De Flua haragudott a világra, és Mirjan is haragudott most a világra.

Csak hogy Flua egy szelíd, alázatos nő volt. Mirjan azonban nem. Ő Mirjan volt.

Nagyot lélegzett, felállt, és elindult lefelé a faluba, először azóta, hogy felköltözött ide aへgyre.

Keményen, férfiasan lépdelt, talpa alatt ropogtak a száraz, halott gallyak és levelek.

Most lemegy a faluba, és kinyilvánítja a hatalmát. Most megmutatja ki is az a Mirjan! Most leszámol mindenkivel, akire haragszik!

Arca konok volt és elszánt, ahogy haladt előre a keskeny erdei ösvényen.

Mirjan ölni akart.

Igencsak meglepődtek Mirjan szülei, hogy leányuk lejött a hegyről! S persze nemcsak ők lepődtek meg, de mindenki más is, aki ott élt Ofmózerrel és Zítiával együtt a házban, tehát Vallindra, Pim, Feoi és Ázezár is. Ők mindannyian itt éltek, s arra vártak, hogy Mirjan kellően képzett varázslóvá váljék. Arról ugyan fogalmuk sem volt, hogy mit kell érteni az alatt, hogy „kellően képzett”, de remélték, hogy Mirjan tudja. Az biztos, hogy ez olyan varázslói dolog, amihez Mirjan remélhetőleg ért. Ők biztos nem.

Nagyon remélték, hogy eljött a kellő idő, s végre történik valami. Főleg Pim reménykedett benne, hogy hamarosan megszerezheti magának a trónt.

– Jaj de jó, hogy jössz testvérkém, remélem sikerült már aranyat varázsolnod?! – fogadta rögvést a hűgát e köszöntéssel.

– Azt még nem, de ha arra gondolsz, hogy tegyek valamit az érdekedben, nos, épp arra készülök!

Ez is több volt, mint a semmi, és Pim boldogan várta az eredményt. Várta, mi fog történni.

Persze, nemcsak Pim várta ezt, még csak nem is csupán Vallindra várta Pimen kívül, az egykori hercegnő. Az egész falut lázba hozta, hogy hírneves remetékük, Mirjan, lejött a hegyekből. Bizonyos értelemben persze nem csodálható, ha látni akarja a szüleit, de szokatlan is ez, egy remetétől az ilyesmi afféle illetlenség, elvégre a remete, az olyan személy, aki kivonult a világból, minden kapcsolatot megszakított korábbi életével, tehát rokonaival is, mert ő már egyszerre minden emberé, s legfőképpen az isteneké!

Mégis, Mirjan eddigre már sokat bizonyított, így a legtöbben meg voltak győződve róla, hogy erre komoly oka van a remetelánynak.

Természetesen megkérdezték számosan Mirjant, hogy miért jött le a faluba. S Mirjan válasza nagyon is alátámasztotta gyanújukat, hogy itt komoly ám az ok! Mert Mirjan ezt válaszolta nekik:

– Üzenetet kaptam Júsen istennőtől!

Júsen az igazság istennője volt a troggoknál.

– És mi ez az üzenet?! – kérdezgették tőle félelemmel vegyes tisztelettel.

– Jöjjetek alkonyatkor a szőnyegszövőde elé, majd ott megmondom! – válaszolta Mirjan.

Több sem kellett a falusiaknak, ez igazán olyan esemény volt, ami hogy úgy mondjuk „életet vitt a hétköznapiakba”! Természetesen már jó egy órával alkonyat előtt mindenki a szövőde előtt tolongott, s várták Mirjant. Bezárt még az ivó is, ami pedig nagy szó volt, de bezárt, mert még a kocsmáros is Mirjant akarta meghallgatni, mást meg nem tehetett, mert az ivó sok házzal arrébb volt, mint a szövőde. De még a megrögzött iszákosok is más alkalomra halasztották a lerészegedésüket, mert még ők is kíváncsiak voltak. Nem semmi dolog ám ez: Mirjan, a kétségkívül csodatevő, igazán szent remete üzenetet kap Júsen istennőtől!

Mire tehát Mirjan megérkezett rokonaival, már minden élő lélek ott tolongott a szövőde előtt, de ha van túlvilág, talán még a holtak lelkei is ott röpdöstek láthatatlanul az épület körül.

Néma csöndben nyitottak utat Mirjannak, hogy elébük léphessen.

És Mirjan szólott hozzájuk, de beszéde rövid volt, egyáltalán nem hosszú, mint hitték. Rövidsége ellenére azonban annál döbbenetesebb.

– Te! – kezdte szónoklatát e kiáltással, és ujjával a szövőde Kinácez nevű tulajdonosára mutatott. – Te, te galád, te féreg, te emberek utolsója, te büzlő lelki trágyadomb! Van neked foglalmad arról, milyen utálatos és gyűlöletes vagy az égi hatalmak, az istenek és az istenek túlvilági szolgálói előtt?!

Erre aztán igazán olyan ámulat fogta el a népet, mint még soha! Mindenre számítottak csak erre nem! Még Kinácez is csak hápogni tudott, száját hol kinyitotta hol becsukta, de azon bizony egy hang sem jött ki.

– Tudjátok meg – szólt Mirjan most már mindenkihez intézve szavait –, hogy odafent a hegyen munkám legnagyobb részét, amit a gyógyításba fektettem, kénytelen voltam arra fordítani, hogy olyan lányokat, nem is lányokat, de gyermekeket gyógyíttassak hitem erejével és szorgalmas imádsággal, akiket ez a szörnyeteg tett tönkre szövődéjében, embertelen munkára kényszerítve őket még azelőtt, hogy egyáltalán felserdülhettek volna, s megtapasztalhatták volna a világ szépségeit! Nem törődve azzal, hogy miként rokkannak bele az örökös görnyedésbe, s miként vakulnak meg attól, hogy nappalonta is alkonyi félhomályban kell a szemüket a parányi csomókra mereszteniük, naponta tízenkét óránál is több munkát követelt tőlük, s ha lanyhulnak, hátukat felügyelői korbáccsal verték véresre! S ezért legfeljebb garasokat kapnak, sőt sokszor ingyen kötelesek eltékozolni ifjúságukat és egészségüket, csak hogy Kinácez vagyonát gyarapítsák, mert Kinácez a földesúrnak fizet, nem a lányoknak, és hatalmi szóval parancsolják e gyermekeket e pokoli helyre dolgozni! – bökött hátra ujjával az épület felé. – De hát ezt ti is tudjátok! S akkor én egy alkalommal, amikor e sok szenvedés látványa már túlcsordult szívemben, imámat felemeltem Júsenhez, s megkérdeztem tőle, muszáj-e mindezen szörnyűségeknek megglennie! És Júsen azt válaszolta: Mirjan, benned, s ítélőképességemben megbízom! Eredj vissza az emberek közé, s tégy az ellen, amit gonosznak tartasz, légy ostorom a gonoszok ellen, s bőségszarum az igazak számára, mert amit megkötsz az emberek közt, kötve leszen az itt a mennyben is, s amit szétválasztasz közöttük, nem lesz többé egyben itt az istenek világában sem!

Így hát lejöttem közétek, s ezennel kimondom az átkot e szövődére! E szövőde tulajdonosának három napot adok a magábaszállásra s megjavulásra! Én e három napot szüleim házában fogom eltölteni, de megtiltom neki, hogy ezalatt működtesse az üzemét! Amennyiben rájön, hogy igaztalanul bánt eddig gyermekeinkkel, alázata jeléül járuljon elém mezítelenül, pusztán egy szál gatyában, térden csúszva és fejére hamut hintve! Ez esetben kiszabom rá Júsen nevében a megfelelő vezeklést, s annak letöltése után tovább vezetheti üzemét, de az igazságosság nevében, tehát nem így, mint eddig, hanem úgy, hogy csak tíz évesnél

idősebbeket alkalmazhat, naponta egy személy legfeljebb három órát dolgozhat, korbács és egyéb büntetés nélkül, s a szövöde hasznának kétharmadát köteles bérezésre fordítani, tehát szétosztani a dolgozók között, marad haszna még úgy is elég neki!

– Ostobaságokat fecsegsz, remetelány! Elment a magányban az eszed! – kacagott Kinácez.

– Majd meglátod, hogy nem!

– Aztán mi lesz, ha nem alázkodom meg, mi?!

– Kimondom az átkot, hát nem hallottad? Az átok pedig úgy szól, hogy ha a kiszabott három nap leteltével sem gerjed szívedben irgalom a dolgozóid iránt, Júsen agyonsújt villámával téged, s mindenki mást is, aki felügyelődnek szegődik és kegyetlenkedik a lányokkal! Tudod, Júsennek van a túlvilágon egy óriási köcsöge, s abban apró kukacokként gyűjtögeti a hozzád hasonló férgek lelkét, s vár már rád!

– Na megállj csak, velem nem beszélhetsz így, majd mindjárt...

Ekkor azonban a tömegből fenyegető morgás harsant fel, s Kinácez, aki már-már Mirjanra rontott, gyorsan lemondott a szándékáról. Minden melléfogása ellenére is Mirjan meglehetősen népszerű volt a faluban, elvégre valóban sokakat meggyógyított s más egyéb hasznos csodákat is végzett. Ő igazi, valódi csodákra képes szent ember volt, nem úgy, mint más remeték, néha ugyan túllőtt a célon, de látták rajta, hogy legalább akar, próbál segíteni a falusiakon, s így mindenesetre lényegesen jobban kedvelték, mint Kinácezt, akiről köztudomású volt, hogy tényleg kiuzsorázza a gyereklányok munkaerejét. Főleg azok az anyák örvendeztek most nagyon Mirjan szavait hallva, akiknek valamelyik vagy akár több lányát is Kinácez üzeme tönkretette, de Mirjan visszaadta az egészségüket. Ezek, lányaikkal együtt, most azt kezdték kiabálni, hogy „Öljük meg Kinácezt!”, és hogy „Tapossuk ki a belét!”, s más hasonlókat. Mirjan azonban felemelte a kezét.

– Csend legyen! Ne szennyezzétek be a kezeteket a vérével! Különben is, akkor talán még a földesúr is megharagudna rátok! Bízátok ezt rám s az istennőre! Kinácez meg vanátkozva, akár elhiszi ezt akár nem! Három napig még bírjátok ki, aztán vagy megjavul, vagy meghal! – és Mirjan megfordult, majd távozott.

Otthon aztán Feoi ezt kérdezte tőle:

– De Mirjan, ugye nem akarod porrá égetni azt az üzemet? Mert, tudod, én már régen kinéztem magamnak!

Mirjan kacagott.

– Ugyan már, mit képzelsz te rólam! Épp ellenkezőleg, neked akarom megszerezni! Persze, te is csak olyan feltételekkel vezetheted, amit neki is mondtam: a haszon kétharmad részét a dolgozóknak kell adnod, mert szeretem az igazságot! De ez így is nagyon előnyös lesz neked, mert lesz haszon, s mert az üzemhez ingyen jutsz hozzá!

– Ingyen?

– Bízd csak rám!

– És ha Kinácez megijed?

– Ez?! Ugyan már! Annyira hisz ő is csak az istenekben, mint én!

S ez így is volt. Az nem igaz, hogy nem törődött Mirjan fenyegetésével, bosszantotta alaposan, de azt nem hitte, hogy Júsen vagy más isten ártani tudna neki, egyáltalán, hogy léteznének. Elhatározta, szól a földesúrnak, hogy csináljon valamit ezzel a pimasz remetével, elvégre,

ha Mirjan elrontja az üzletét, akkor a földesúr is elesik az adóbevételtől! Csak előbb meg akarta várni a három nap leteltét, hogy a falusiak szemébe röhögessen, hogy lám, semmi baja, ennyit ér Mirjan átkozódása!

– Az lehet, hogy Mirjan jó gyógyító – gondolta –, de egészen más a villámoknak parancsolás!

Hanem az üzemet nem tudta működtetni a három nap alatt. A falusiak kerülték Kinácezt, mint a pestist, mert féltek, hogy őrájuk is lesújt Júsen haragja! Mindezek tetejébe még az összes felügyelője is elszökött, mert mindannyian többet adtak Mirjan véleményére, mint Kinácezére.

Két nap eltelt, s elközelgett a harmadik nap estéje is. A faluban érezhető volt a feszültség. Vajon csakugyan lesújt a szövődésre az istennő haragja?! A legtöbben igazán nem bánták volna!

Mirjan magányosan üldögélt a szobájában, és már órák óta koncentrált. Az megerőltető feladatnak ígérkezett, de bízott benne, hogy meg tudja csinálni. Nagyon remélte, hogy nem avatkozik most közbe a Hang, de úgy vélte, azt nemigen érdekelheti efféle helyi jelentőségű csekély esemény.

– Bocsáss meg, hogy zavarunk – hallotta hirtelen Vallindra hangját –, de nagy bajban vagyunk!

Felnézett. Vallindra és Pim térdelt előtte, egymás kezét fogva.

– Mi a gond? – kérdezte Mirjan.

– Nemrég, amikor Vallindra az utcán sétált, észrevette őt a földesúr, Kotrigez, és megparancsolta neki, hogy holnap este menjen fel hozzá!

– Igen! Ezt parancsolta! Nekem, egy hercegnőnek! – háborgott Vallindra.

– Hát nem mondtad neki, hogy nem vagy parasztlány?

– Dehogynem, de csak röhögött és azt mondta, aki parasztmódra él és paraszt felesége, az paraszt, s neki jár ez, örüljek, hogy nem büntet meg, hogy nem adtam magamtól neki az első éjszakát, amire joga van, mert az én kötelességem lett volna erre emlékeztetni őt! De hogy majd most bepótoljuk bőségesen, mert neki joga van a parasztjai feleségeihez! És ha nem megyek fel magamtól, visz erővel, de akkor megöli Pimet, s utána a katonái másznak majd énram!

– Miért nem ma estére akar téged?

– Mit tudom én, talán mára már mást szemelt ki magának!

– Semmi gond gyerekek, bízzátok ezt csak Mirjan nénire! – nyugtatta meg a nála idősebb Vallindrát és jócskán idősebb bátyját Mirjan. – Nem lesz semmi baj, olybá vehetitek ezt a felszólítást mintha nem is létezne! Csak készítsetek nekem egy gyönyörű menyasszonyi ruhát, legyen kész holnap délre, s legyen rajta olyan sűrű fátyol, hogy semmiképp se lehessen átlátni rajta, mármint ne lehessen kívülről meglátni a ruhaviselő arcát, de én azért kilássak alóla!

– Mit akarsz Mirjan?! – kérdezte rosszat sejtve Pim.

– Én megyek fel Vallindra helyett Kotrigezhez.

– De... de... csak nem akarsz...

– Eszemben sincs felcsináltatni magamat vele! Efelől megnyugodhatsz! De már régen tervezem, hogy megbosszulom rajta anyámat, meg a többi sok-sok nőt is, és ez kiváló alkalom erre! Mondhatom, igazán a kezemre játszott ezzel a meghívással! Amiatt se aggódjatok, hogy felismeri, hogy nem vagyok Vallindra, mert nem ismer majd fel, s különben is lesz neki más, sokkal nagyobb gondja-baja nemsokára! És most menjetek, mert most más a dolgom!

Vallindra és Pim elmentek, s nemsokára indult Mirjan is, ki a faluszéli dombokhoz. Keresett magának egy olyan helyet, ahonnét láthatta a szövöde épületét, majd néhány száraz gallyat gyűjtött, és tüzet gyújtott.

Tenyerét a tűz fölé tartotta, s kisvártatva erős füstoszlop kezdett a magasba szállni. S a füst csak szállt, szállt, olyan sok füst, hogy az elképzelhetetlen volt ettől a kis tűztől, de hát nem is a tűzből jött a füst igazán, hanem Mirjanból, a tűz kezdeti kicsiny füstje csak azért kellett neki, hogy annál jobban el tudja képzelni a füstöt, amit varázsolni akar.

Aztán amikor már az egész alkonyi látóhatárt elsötétítette a hihetetlen mennyiségű füst, Mirjan kimondott egy varázsigét, s a füstfellegek egyszeriben viharfellegekké változtak. S a következő pillanatban máris ömleni kezdett belőlük az eső, s nagyban csapkodtak ide-oda a villámok is.

Mirjan meg sem kísérelte, hogy védekezzék az eső ellen, engedte, hogy bőrig ázzék. Védekezhetett volna ugyan ellene, de nem kockáztatta, hogy másra, mint a lényegre pocsékolja figyelmét, mert nem akart téveszteni.

Maga elé idézte Kinácz képét, majd egy nagy kérdőjelet, s lenézett a falura. S ekkor az egyik viharfellegből sárga fénycsóva vetült a szövödére, annak is a legdélebbi szobájára. Erre Mirjan most mintha csak csatát vezénylő hadvezér lenne, felemelte jobbját, majd leengedte azt. S íme, egyszerre három óriási viharfellegből is villám csapott ki, s ezek telibe találták a szövöde szobáját, s ott egetverő döndüléssel repült minden szanaszéjjel, omlott le fal, kerítés, dőltek a környező fák, s a szoba helyén valóságos mély kráter maradt.

Mirjan megfordult és hazaballagott a zuhogó esőben, s mély álomba merült, de odakint az elszabadult elemi erők még sokáig tomboltak, másnap reggelig, s napközben is majdnem délig, s rettenetes pusztítást hoztak a vidékre, fákat csavartak ki, ledöntötték a templomtornyot, sok állatot is agyonvertek a kitört fák s összeomlott ólak. De a falusiak nem igazán bánták ezt, mert kiderült, hogy a remetelánynak igaza lett, úgy történt minden, ahogyan megjósolta, Kinácz agyonsújtotta Júsen villáma, s olyan alaposan, hogy a holttestét meg sem találták, mindössze egy megpörköltött alsó lábszárat!

Déltájban pedig Mirjan felöltötte a menyasszonyi ruhát, s elindult a földesúrhoz.

Kotrigez úr egy várban lakott, nem messze a falutól, habár nem csupán ez a falu tartozott a birtokához, hanem még vagy húsz másik is. És ezen kívül volt még másik négy vára is.

Az örök azonnal megkérdezték Mirjant, hogy kicsoda és hová, minek jött.

– Kotrigez úr vár engem, Vallindrát, hogy élvezze a bájaimat! – válaszolta habozás nélkül Mirjan. Nem félt attól, hogy netán a katonák is le akarnák teperni. Nem merik azok az ilyesmit, hiszen az elsőség mindenképpen a földesurat illeti meg, sőt, még ha végzett is vele a földesúr, akkor sem jönnek a katonák, csak ha Kotrigez azt mondja, hogy legközelebb már nem akarja őt, s megengedi a katonáknak a játszadozást!

Jól számított, a katonák azonnal Kotrigez elé vezették.

– Hát eljöttél, kedveském, jól tetted, azám, hehehe! – nevetgélt Kotrigez. Negyvenes évei vége felé járhatott, erős, izmos férfi volt, bár már némi kis pocak elkezdett neki gömbölyödni a köldöke alatt. – Mintha magasabbnak, erősebbnek hittelek volna! Hm! Na sebj. Jól megleszünk így is mi ketteskén! És milyen rendes tőled, hogy nászunk tisztelésére menyasszonyi öltözkébe rittyentetted magadat! Örülök, hogy tetszeni akarsz! Te meg, rusnya fajzat, mit mereszted a szemedet?! – üvöltött hirtelen a katonájára. – Takarodj azonnal, tüstént! Ez nem a te fütykösödnek való! Egyelőre legalábbis! Azonnal hagyj magamra, s amíg nem szólok, senki nem jöhet be!

A katona távozott, Kotrigez pedig a fátyol után nyúlt, hogy felemelje. Ám Mirjan megfogta a kezét.

– Várj egy cseppet uram! Ha már élvezel, nem gondolod, hogy nagyobb örömed telne bennem, ha különlegesen csinálnánk?

– Különlegesen? Miként?

– Hát úgy, hogy én egyelőre maradnék így, ahogyan vagyok, de én szépen levetköztetnélek téged! Biztos még sosem vetköztetett le téged menyasszony!

– No, na, hát ez biza' szentigaz! – és Kotrigez már a gondolatra is valósággal csámcsogott. – Igazad van, így sokkal szebb, titokzatosabb! Kezdheted máris!

És Mirjan megtette. Szépen, lassanként, apránként leszedegette Kotrigez minden ruhadarabját, s mindig mikor egy-egy testfelülete szabaddá vált – háta, válla, karja – megsimogatta-megcsiklandozta a kezével. S való igaz, Kotrigez ugyan sok nőt meghágott már, de életében soha nem keresték így az örömét! Szinte nyögdecselt, hörgött a gyönyörtől Mirjan ujjai alatt, pedig nemhogy nőbe dughatta volna, de még a gatyá sem került le férfiúi szervéről.

– Csodálatos nő vagy! Igazi varázsló! – nyöszörögte.

– Hát persze, ez nyilvánvaló! – bólogatott Mirjan, és szélesen vigyorgott a fátyol alatt.

– Mutasd már te is magadat! – követelte a földesúr.

– Nyugi, csak nyugi! – s Mirjan játékosan rácsapott Kotrigez nyúlkáló ujjaira. Tudta, hogy amilyen hangulatban van Kotrigez, ezért semmiképp sem kap büntetést. – Majd ha már teljesen meztelen vagy, én táncolni fogok előtted, mint a dzsanar háremhölgyek szokták, s a tánc közben vetem le a ruhámat! Hát nem sokkal szebb lesz az?! Minek rontanád el az örömodet, minek érnéd be kevéssel a sok helyett?! Nyughass tehát, mohó kisfiú! Mit is akarnál így, hiszen a lényeg még úgyis rejtve van! – bökött Kotrigez nadrágja felé.

– Igen... igen... mindjárt ki kell szabadítanunk őt is, legnemesebb szervemet...

– Azám, de majd én! – felelte Mirjan. Azzal lehúzta Kotrigez utolsó ruhadarabját is.

– Ez hát az a hímtag, ami oly sok nőben mászkált már! – mondta, szemügyre véve a kérdéses húscsfatot, mely eddigre már kőkeményen dagadozott.

– Úgy ám, bizony hogy sok nőben volt, s benned is akarom, hogy legyen! – válaszolta Kotrigez. – Kezdd hát meg a táncodat!

– Azonnal, bár... hogy is mondjam... ez mintha kicsit kicsi lenne! Egy kicsit nagyon kicsi! – és Mirjan tűnődve forgatta az ujjai között.

– Mi?! Ez?! Hogy ez kicsi?! Mit beszélsz te?! – hápogott Kotrigez.

– Nekem mindegy, én csak azt mondtam, hogy az uramé nagyobb! Azt hittem, a nemesuraknak a férfiassága is nagyobb, mint a paraszti pöcs, de úgy látszik ennek semmi köze a hatalomhoz! Na de mindegy, tényleg, ez a te bajod uram, én ezzel valóban mit sem tehetek, lásd hát a táncomat! – azzal Mirjan csábos táncba kezdett a döbbent és sértődött földesúr előtt. Ám alig perdült egyet-kettőt, Kotrigez máris mély álomba szenderült, aminek oka természetesen Mirjan csendes varázslata volt.

Ezután Mirjan odalépett hozzá, újra kézbe fogta a földesúr férfiasságát, s belekezdett élete első olyan varázslatába, ami a szerelmi mágia körébe tartozott. Meghúzgálta a hímtagot, s kimondott néhány varázsigét, azzal nyugodtan leült egy sarokba, és várt. Tudta, hogy senki nem mer bejönni ide, és Kotrigez sem ébred fel előbb, mint másnap reggel.

Nyugodtan várakozott hát, s elfogyasztotta azokat a csemegéket is, melyeket Kotrigez a maga számára hozatott be a szobába, majd amikor letelt mintegy fél óra, kinyitotta az ajtót és távozott.

– Na, mi történt? – kérdezte az egyik katona, amikor kifelé haladt a várból.

– Mi, mi, azt hittem férfi vagy és tudod, hogy ilyenkor mi szokott történni! – vágott vissza Mirjan, elővéve pimasz modorát. Az őr el is vörösödött, s társai hangosan röhögtek rajta. Mirjan nyugodtan távozott.

– Mi történt? – kérdezte tőle Vallindra és Pim is, amint hazaért.

– Még szűz vagyok, ha erre gondoltok! – válaszolta hűvösen Mirjan.

– Azt sejtettem is, de mi történt Kotrigezzel?! – kérdezte Vallindra.

– Megölted?! – kérdezte anyja, és úgy nézett, hogy le se tagadhatta volna, hogy igenlő válaszban reménykedik.

– Először meg akartam ölni, de azután jobbat találtam ki! – válaszolta Mirjan.

– Mi lehet jobb büntetés, mint a halál?! – kérdezte Ofmózer is.

– Tudjátok, olyan nagyra volt a farkával... Pedig nem is volt az olyan nagy... na hát, segítettem neki, hogy igazán büszke lehessen a micsodájára! Elintéztem, hogy ő legyen a legnagyobb fasz a világon!

Kotrigez álma nyugtalan volt. Eleinte szépen indult, egy gyönyörű nővel akart szerelmeskedni, belé is dugta már... de a nő ekkor ronda boszorkánnyá változott, lába köze összeszorult, s belül ott a nőben késpengék voltak, s azok vagdalni kezdték a férfiasságát, s Kotrigez kiáltott, üvöltött, akkor a boszorkány lemászott a hímtagjáról, de csak azért, hogy kézbe fogja azt, s annál fogva lóbálni kezdje Kotrigezt, pörgette, forgatta, s az úr férfiassága a nagy súlytól fájt és nyúlott, egyre csak nyúlott...

Hirtelen felébredt. Arca verejtékben fürdött.

– Huh, de borzalmas álom volt! Tényleg, még szerencse, hogy csak álom!

Ám ebben a pillanatban újra borzasztó fájdalom nyilallt a fütykösébe. Felordított s odakapott a kezével... de valahogy furcsa volt ez, amit fogott... mintha nem volna vége! S a fájdalom sem múlt el.

Odapillantott, s rémülten látta, hogy férfiassága korántsem akkora már, mint volt, hanem jó ötméteresre nyúlt meg, onnan ahol fekszik, egészen az ajtóig elér, végigkígyózva a padlón, az ajtótól már nem is bírt tovább nőni egyenesen, ezért kissé visszahajlott, mint némely dzsanar papucsok orra, s bár a vastagsága mindenütt a megszokott, de a vége, az bizony jókora bunkóvá dagadt, akkorára, mint egy cipő, mint egy emberfej, teljesen lehetetlen, hogy ezt valaha is nőbe dughassa! A fájdalom pedig onnan van, hogy egy patkány ácsorog e nagy vörös húsdorong előtt, s már kétszer is beleharapott, s most készül erre harmadszor!

Kotrigez felkiáltott és ijedtében megrántotta hímtagját. Ahogy az megmoccan, a patkány rémülten iszkolt valahová a lyukjába. Ám ekkor kinyílt az ajtó, s belépett egy szolga is.

– Hívatott uraságod? – kérdezte, majd meglátva az óriáskígyó hosszúságú hímtagot, elsápadt s most már ő kiáltott:

– Magasságos istenek!

*

Természetesen nem bírt pletykás természetével a szolgál, s így hamarosan mindenki megtudta a várban, hogy miféle iszonytató kórság kerítette hatalmába Kotrigez urat. A várból pedig nemcsak kiszivárgott, de villámsebesen robbant bele a hír a falusiak körébe. Mégis, felesleges lett volna ezért a szolgát hibáztatni, mert gondolhatjuk, Kotrigez első dolga volt magára eszmélése után, hogy elhívassa magához az orvost, borbélyt, papot, a falusi javasasszonyt, tehát mindenkit, aki tudós embernek számított, vagy egyáltalán valamit is értett a gyógyításhoz. Igaz, mindegyikükkel szigorú titoktartást fogadtatott, s azok be is tartották ezt: senki másnak nem mondták el, csupán ismerőseiknek, s persze azok is csupán a maguk ismerőseinek...

A tanácskozás eredménye persze a tökéletes eredménytelenség volt. Egyedül abban tudtak megegyezni, hogy le kéne vágni, mert Kotrigez úr így tökéletesen mozgásképtelen!

– De hát az borzasztóan fájhat! – húzódozott a műtétől a földesúr.

– Fájni is fog, mert utána még ki is kell égetni a sebet, hogy az elvérzést elkerüljük – szólt a borbély –, de ez elkerülhetetlen! Jó sok bort kell előtte inni uraságodnak, vagy esetleg előtte valakivel veresd fejbe magadat jó uram, s akkor nem érzed a fájdalmat!

– De hát nyomorék maradok egész életemre úgy épp ott, azon a tájékon, ami a férfit férfivá teszi!

– Ez is egyfajta nyomorékság! – csatlakozott a borbélyhoz a javasasszony. – Majd én adok gyógyfűveket, amik gyorsítják a gyógyulást!

– Esetleg ha körbetekerném a derekamon... – töprengett kétségbeesetten Kotrigez.

– Nem, nem, ha szabad megjegyezmem, jó lesz sietni – szólt most a borbély, és fontoskodva mutogatott egy mérőrudat a kezében – mert számításaim szerint ez még csak nem is ekkora, hanem egyre növekszik, egy nap alatt, tehát hajnaltól hajnalig hat teljes méterrel nő a hossza! De még ha nem lenne is úgy, a vége olyan vastag, hogy lehetetlen elrejtetni a ruha alatt akkora húscombócot!

– De hát mi okozhatta ezt?!

– Átok! Rontás! – mondta a javasasszony. – Nem találkoztál jó uram valami varázslóval vagy boszorkánnyal az utóbbi napokban?

– Nem, de... de... Vallindra! Igen! Az az átkozott ribanc, aki az egyik parasztomhoz ment hozzá, holott hercegnő volt valaha! Igen! Vele akartam élvezni utólag az első éjszakát, amitől meg akart fosztani, felrendeltem magamhoz tegnap, de elaludtam, biztos mert elaltatott, aztán ma reggel már nem volt itt, és akkor láttam ezt a szörnyűséget! – azzal intett a borbélynak. – Eredj ki és mondd meg a várnagynak, hogy azonnal fogassa el Vallindrát és egész családját, minden rokonát!

– Természetesen engedelmeskedem a parancsodnak, nagyuram – hajlongott a borbély –, de kérlek gondold meg, mert ez a Vallindra annak a Mirjan nevű remetelánynak a barátnője, vele érkezett ide Vuárdból, Vallindra férje is az a Pim, aki Mirjan bátyja, és Mirjannak nagy a hatalma! Tegnap is, megátkozta a szövödést és úgy lett, ahogy mondta, belecsapott egy villám!

– Mindez csak azt bizonyítja, hogy éppen Mirjan átka sújtja most az uraságot! – mondta a javasasszony, aki nem szerette Mirjant, mert amióta sikeres remete lett, nagyon elrontotta az üzletét, mert már senki nem kereste nála a gyógyulást. – Szerintem Mirjan nem is remete, hanem gonosz varázsló! Az ilyenekkel pedig könyörtelenül el kell bánni, s általában ha megölik az átkot kimondó varázslót, akkor az átok is megszűnik!

– Persze, de csak általában! – nyögte Kotrigez. – S mi lesz, ha mégsem?! Vagy ha a megszűnés csak azt jelenti, hogy nem nő már tovább, de marad ilyen?! Nem, nem, én azt mondom, menjenek ki a katonák, fogják el Mirjan minden rokonát, de ne öljék meg őket, és kérjék meg Mirjant, hogy jöjjön ide és gyógyítson meg, ha meg húzódozna, közöljék vele, hogy akkor megöljük a rokonait!

– Igen, ez valóban jó ötlet! – bólogatott a pap is. – Én is azt hiszem, hogy Mirjan nem szent ember, hanem varázsló! Ismerem őt gyerekkorától fogva, és sosem buzgott túl benne a kegyes érzület, csodálkoztam is, amikor csodákat kezdett tenni! Rá kell kényszeríteni, hogy meggyógyítsa Kotrigez urat, azután pedig kivégezni! Ez lesz a jó! Elvégre minden földesúrnak joga, de kötelessége is a varázslóégetés! Mirjan veszélyes varázsló vagy boszorkány, elvégre ki hallott még olyat, hogy az istenek holmi parasztok érdekeit nézzék az urak jogai, előnyei helyett?!

– Akkor egyelőre nem vághatok?! – kérdezte csalódottan a borbély.

– Persze hogy nem! Amíg csak van más megoldás, nem engedem nyiszálni magamat! Menjenek azonnal a katonák! Te meg vagdosás helyett inkább tekerd fel karikába ide az ágy alá, mert nem akarom, hogy valaki rálépjen! És egy katona állandóan őrködjön itt a szobámban, hogy elzavarja a patkányokat, mert nem akarom, hogy megint megrágcsálja valamelyik!

Aztán persze a katonán kívül egy szolga is benn kellett, hogy tartózkodjék, mert Kotrigez úr legfeljebb egy-két métert volt képes mozogni, s így nem mehetett ki az illemhelyre. Szükségét kénytelen volt bilibe elvégezni, akár kis-, akár nagydologról volt szó, márpedig a katona kijelentette, hogy ő harcos és nem szarpucoló, az ilyesféle feladatokat tehát egy szolga végezte a katona helyett.

– Csak kerüljön elém az az átkozott boszorkány Vallindra, megölöm! – fogadkozott a földesúr.

Na de nem is volt olyan egyszerű ügy előkeríteni Vallindrát, mert mire a katonák kivonultak Ofmózer házához, onnan eltűnt Vallindra, eltűnt Pim, eltűnt továbbá Ofmózer, Zítia, Feoi, Ázezár, de még a disznók, tyúkok, tehenek, meg minden más is. A szomszédok azt mondhatták csak el, hogy már a nagy vihart megelőző nap estéje óta állandó a hurcolkodás, és fogalmuk sincs róla, hogy merre lehetnek.

– Aha, tehát mégiscsak ők okozták az úr baját, előre készültek a szökésre! – dühöngött a katonák parancsnoka. – Na sebjaj, lássuk akkor Mirjan testvéreit!

Igen ám, de bár Mirjannak mind az öt nővére élt még, egyetlenegyét sem találták a faluban, sőt, ezek férje és gyermekei is mind eltűntek.

Nem volt mit tenni, s dülva-fülva bár, de fellovagoltak a remetebaranghoz, alig is remélve, hogy Mirjant ott lelik.

S mégis ott találták. Mirjan nyugodtan ücsörgött a barlang előtt egy kis tűz mellett, és látszólag semmit sem csinált.

– Gyertek csak nyugodtan! – intett feléjük, amikor látta, hogy a katonák habozva közelednek.
– Miben segíthetek?

– Talán bizony nem tudod?! – kérdezte gúnyosan és támadólag a kapitány.

– Úgy véled tán, hogy tudnom illenék? – kérdezte vissza Mirjan.

– Igen, úgy vélem!

– Drága az időm, kapitány! Nem azért hallgatlak, hogy találós kérdésekkel untass! Mondd meg mi járatban vagy, ha pedig ez nem áll szándékodban, távozz azonnal! Ne haragíts fel, ha csak nem akarod, hogy reád is kimondjam Júsen istennő átkát, mint tettem azt Kinácezzel is!

A katonák megborzongtak. Veszélyes ám ez a remetelány!

A kapitány is visszafogta haragját, bár egyáltalán nem bízott Mirjanban. S ezt azért meg is mondta neki.

– Nem hiszem, hogy ártatlan volnál abban, ami Kotrigez úrral történt! Biztos reád is átkot mondtál!

– Ó, hát vele történt valami?! Nahát, ez jó hír! Épp arra készültem valóban, hogy átkot mondjak rá, de ezzel megspóroltátok a fáradságomat!

– Aha, bevallod hát magad is, hogy ártani akartál urunknak! – kiáltotta a kapitány, s mereven maga elé tartotta a lándzsáját, hogy hegye Mirjan szívére irányuljon. – Aztán mondd csak, miért nem szereted te a mi urunkat?! Aki persze a te urad is, mert magad is parasztnak születél!

– Annak születtem, de már nem vagyok az! Én már remete vagyok, tehát senki emberé, egyedül az isteneké! Te viszont kapitány, ugyancsak ostoba vagy ha azt kérded, hogy miért nem szeretem azt a hányadéklelkű Kotrigezt! Hiszen nem az a csoda, ha valaki nem szereti, az volna a csoda, ha szeretné valaki!

– Miért is ne, hiszen én is szeretem!

– Nem, kapitány! Hazudsz, mert te nem őt szereted, hanem a pénzt, amit kapsz tőle! Azt elhiszem, hogy a zsoldodat szereted, de az uraságot, azt bizony nem!

A kapitány zavartan toporgott. Ez a Mirjan igazán a veséjébe lát!

– Mégis, ha nem szeretünk valakit, még nem kell átkot mondani rá!

– Nem is tettem ilyet. Bár lett volna rá okom! Mert a bátyám feleségére vetett szemet! Biztos ti is tudtok erről! Vallindra kakasa akart lenni, pedig Vallindra nem is holmi közönséges parasztivadék, hanem igazi hercegnő! Szegény Vallindra! Sírva jött hozzám tegnap este, s hívott magával, mert elköltözik egész családommal erről a vidékről, ahol ilyen csúful akarták sárba tiporni becsületét, nemesi méltóságát! Engem is hívott magával, de hát én persze nem mehettem, nekem itt a helyem, hiszen remete vagyok! Akárhogy is, de Kotrigez úr csakis jogos büntetését kapta, amikor akkorára nőtt a büszkesége, mint egy hosszú lián!

– Hohó, most elárultad magadat! – kiáltotta a kapitány.

– Azzal, hogy tudom, mi a várúr baja?! – kérdezte Mirjan, és hangja szinte csöpögött a gúnytól. – Te bolond, te! Azóta már biztos tudja ezt az egész falu, hogyne tudnák hát az istenek, amit pedig Júsen istennő tud, azt tudom én is! – és megpiszkálta a tüzet. Tudomást sem vett látszólag a körülötte zavartan topogó katonákról és fegyvereikről. – Persze abban igazad van, hogy bizonyos értelemben nekem köszönheti a baját Kotrigez.

– Igen? Milyen értelemben? – kérdezte a kapitány.

– Úgy, hogy bár az a húgyagyú Kotrigez nem tudja, és ti sem tudjátok, mert agytekervények helyett csak bélférgek tekergőznek a fejetekben, de Júsen istennő törvénye szerint minden urasággal megtörténik ez, akit senki nem szeret birtokain! Mert az uraságnak nincs joga kihasználni parasztjait vagy bárkit, ha ugyanakkor nem visel gondot is rájuk! Márpedig nem teszi ezt, ha senki nem szereti! Ez esetben... de nem is folytatom, láttátok magatok is az eredményt, vagy legalábbis hallottátok róla! Kotrigez egészen egyszerűen megkapta, amit megérdemelt!

– Igencsak gyanús, hogy azután történt ez vele, hogy Vallindra nála járt! És még el is szökött Vallindra! Te biztos tudod, hogy hol jár!

– Persze hogy tudom, én mindent tudok, de nem kötöm az orrodra, mert semmi közöd hozzá! Különben Vallindrának ehhez aztán végképp semmi köze! Hisz nem azt mondtam-é, hogy bizonyos értelemben nekem köszönheti a baját Kotrigez?! Mert egészen eddig volt egy ember a birtokán, aki kedvelte őt: Kinácez volt ez, a szövödetulajdonos! De mert kimondtam az átkot és meghalt Kinácez, nem maradt így már senki, aki szeresse Kotrigezt, s ezért eluralkodott rajta végzete! Értitek már?! Merő véletlen, hogy Vallindra akkor járt nála, nem Vallindra miatt történt ez, hanem Kinácez halála miatt!

– De hát Vallindra elszökött!

– Jól tette, hiszen tisztességes nő!

– Akkor nem ment volna fel Kotrigezhez!

– Muszáj volt neki, mert szerettei még nem tudtak elmenekülni, s nem kockáztatta azok életét!

– De Kotrigez úr nem tudta érvényesíteni Vallindrán hűbérúri jogait!

– Örülök neki! Vallindra is örül neki! Már csak azért is, mert Kotrigeznek körömfeketényi joga sem volt Vallindrához! Sietve közlöm, hogy Júsen szerint más nőhöz sem volt joga, de Vallindrához, egy hercegnőhöz, hozzá aztán végképp semmi! Ha meg arra gondolsz, hogy Vallindra elszökött mikor Kotrigez elaludt, nos, melyik tisztességes nő nem tette volna ezt meg a helyében?!

– Igazán gyanús, hogy az úr egyszerre csak hipp-hopp elalszik, amikor egy csinos nővel van!

Mirjan a vállát vonogatta.

– Ez is Kotrigez baja, minek iszik annyi bort! De mondok még valamit! Kotrigez kétszeresen is magának köszönheti a baját! Nemcsak mert hercegnőre ácsingózott a farkincája, hanem biztos még azt is akarta, hogy nagy legyen a kukaca! A legtöbb férfi mind ezt akarja, amikor szép nővel van! Legyen nagyobb, még nagyobb! Kérdezzétek csak meg, hogy nem szerette volna-e, ha nagyobb a farka! Na hát, az istenek kegyesek, s teljesítették a kívánságát! Most aztán Kotrigez a legnagyobb fasza a környéken, ez ugyan mindig is így volt, de most legalább látni is lehet rajta! Hamarosan akkora lesz a mócsingja, hogy kilóg az ablakból és körbeéri majd az egész falut! Én aztán igazán nem bánom! De ti se bánjátok, csodáljátok inkább az istennő hatalmát!

– Gyere velünk, remetelány, te biztos meg tudod gyógyítani az urat!

– Tudni, azt tudnám, de eszem ágában sincs! Miért is tenném?

– Miért ne?

– Csak! Nem szeretem és kész! Gondolkozzatok már! Ha szeretném, lett volna legalább egy ember a birtokon, aki szereti Kotrigezt, s akkor le sem sújtott volna rá e betegség!

– De hát az nem lehet, hogy senki se szeresse, ott van például a felesége...

– Naná, persze, majd épp az asszony! Amikor minden kicsit is csinos parasztlánnyal megcsalja?!

– És a fiai?!

– Azok sem szeretik, mert mielőbb örökölni akarnak tőle, ez már csak így szokott lenni a nemeseknél!

A katona elgondolkozott. Amit a remetelány mond, félelmetesen logikusan hangzik!

- Mégis meg kell gyógyítanod az urat! – közölte végül.
- Sok van, amit meg kell tennem, de hogy mit kell, azt nekem nem ti mondjátok meg és nem is az uraság, hanem az istenek!
- Sok pénzt kaphatnál tőle a gyógyításért!
- Minek az egy remetének?
- De értsd meg remetelány, el kell vigyelek Kotrighez úrhoz, mert akkor nagy jutalmat kapok, de ha nem sikerül, akkor büntetést!
- Megszakad a szívem értetek, de mit sem tehetek! Nem mozdulok innen hacsak az istenek meg nem parancsolják! Jutalmat így nem fogsz kapni, kapitány, de légy nyugodt, büntetést sem, mert Kotrighez úr nincs olyan állapotban, hogy fegyelmezni tudjon!
- De hát mégsem maradhat egész életére így, hogy naponta hat métert nő a... a...
- A fasza. Nyugodtan kimondhatod, engem nem zavar, megszoktam, hogy gonosz és ocsmány világban élünk! És miért ne maradhatna így? Hiszen ez óránként csak valami huszonöt centi, egy karnyi, nem is olyan nagy hossz! Ha szabad javasolnom, lógassátok be a mócsingja végét egy disznóólba, úgyis odaváló, a kocák majd boldogan elrágcsálják mindig, ami hozzáő, s így mire Kotrighez megdöglük, nem kell egy egész húshegyet elhantolni a testével együtt!
- Te tényleg gonosz varázsló vagy, mert csak gúnyolódol az urunkon! Azonnal velünk jössz!
- és a kapitány a lándzsája hegyével megbökdöste Mirjant.
- Még mindig nem érted, hogy én Júsen védelme alatt állok! – jelentette ki szelíden Mirjan, majd megragadta a lándzsát, két ujjával mindössze, mire az egyetlen vakító villanással porrá égett. A katonák rémülten hőköltek hátra, majd megiramodtak az ösvényen lefelé, rohantak inuk szakadtából, hogy minél távolabb kerüljenek a remetelánytól.

*

Kotrighez dúlt-fúlt, de egészen egyszerűen semmit sem tehetett.

- Küldj ki fegyvereseket, s öljék meg Mirjant! – javasolta neki a pap, Zermitez. – Akkor talán elmúlik az átok! Elég, ha csak lenyilazzák a távolból!
- És ha mégsem múlik el?! Különben is, amióta a nála jártak elmesélték, hogy miként égette porrá a vastag lándzsát egy pillanat alatt, azt hiszed azóta bárki is meg merné támadni?! Még elé járulni is legfeljebb térden csúszva merésznének!
- Akkor pedig csak a kés marad hátra! – mondta a pap is. – Bár a bárd talán jobb, úgy egyetlen csapásra lehullik, tehát kevesebb ideig fáj!
- Ó jaj nekem!
- Szóljak a borbélynak?
- Nem, nem, egyelőre még nem!

És ugyanezt mondta Kotrighez másnap is, harmadnap is, és még negyednap is. Nem és nem engedte levágni, mert borzasztóan félt a fájdalomtól. Pedig rengeteg gond volt e hírneves végtaggal, nem elég ugyanis, hogy – miként azt a pap kiszámolta – minden két és fél percben nőtt úgy egy centit, tehát növekedését némi türelem árán szabad szemmel is meg lehetett figyelni, de e farok azzal a gonosz tulajdonsággal rendelkezett, hogy nem ám a vége növekedett, mint mondjuk a babhajtásoké, hanem a töve! Emiatt hiába tekerték fel szépen karikába, hamarosan rendezetlen hullámokba verődött az újabb növekmény a húskarika aljában, s hogy azt is elrendezzék, újra kellett tekercselni az egészet, ettől pedig nagyon undorodtak még a szolgák is, hiszen ez egyrészt más férfi hímtagja, másrészt félték, hogy ők is elkapják e

betegséget. Egymás után szöktek meg Kotrigeztől, s akik maradtak, azok is rengeteget kértek e szolgáltatásért.

Így egy darabig Kotrigez maga rakosgatta rendbe hímtagját. Mikor azonban már két hónapja így ment ez, végképp tűrhetetlenné vált a helyzet. Eddigre, ezt még ő is ki tudta számolni, férfiassága több mint háromszázhatvan méter hosszúságúra növekedett, s ezt teljes képtelenség volt újra meg újra szépen feltekercselni, különböző halmokban magasodott-porosodott itt meg ott, sőt, el sem fért már Kotrigez szobájában, kicsordult a folyosóra, megtöltötte a szomszédos szobákat is, nagy, rendetlen halmokban, mert itt, ahol az úr nem látta, a szolgák bizony nem sokat törődtek a szép elhelyezéssel. S persze minden szobába kellett őrt állítani a patkányok miatt. De mert Kotrigez nem ellenőrizhette ezeket az öröket, azok eljárógattak a helyükről nők után meg az ivókba, így néha mégiscsak előfordult, hogy valami patkány meg-rágicsálta Kotrigez nemes szervét, vagy hangyák kaptak kedvet arra, hogy azon mászkáljanak, s ez nagyon fájt illetve viszketett, akkor Kotrigez üvöltött, de nem mehetett el a fájó helyhez még megvakarni sem, sőt azt sem tudta pontosan megmondani, hogy melyik szobában levő része fáj és viszket éppén, s akkor jött a nagy vadászat, hogy a szolgák igyekezzenek megtalálni a baj forrását.

S mert a farok a tövénél növekedett, ezért már számtalan hullámban kígyózott ki a szobából, s mind nehezebben lehetett bejutni az ajtón, néha bizony rá is léptek, s Kotrigez akkor is üvöltött.

Addig-addig ment ez így, hogy végül azt tanácsolták a szerencsétlen nemesnek, hogy jöjjön át egy másik szobába. De már ki sem tudott férti az ajtón, így létrát raktak az ablakhoz, azon át kimászott, maga után húzva bújának okozóját, s egy másik ablakon bemászott egy távolabbi szobába, még csak nem is szomszédos szobába, mert azok már tele voltak hímtagjával.

Ezzel azonban újabb bajok szakadtak rá. Most már ugye ott lógott egy elképesztően hosszú hímtag a két ablak között, s ezt előszeretettel használták leszállóhelyül a különböző madarak, éles karmaikkal belekapaszkodva. Az, hogy hamarosan fehér madárürülék borította be vastagon, ehhez képest már igazán semmiség volt. A gyerekek is megtalálták, és hintázni kezdtek rajta, mindezen okok miatt tehát ide is őrt kellett állítani a kölykök és a madarak elriasztásául. Ám a várnép sem volt éppén minden fufang híján, s az őr, aki ott állt, hamarosan rájött, hogy micsoda kincsesbányára tett szert, s olcsó pénzért engedte, hogy a kíváncsiak megbámulják a méretes férfiasságot.

Mindazonáltal hiába állt ott őr, az ellen ő sem tudott mit tenni, hogy nappal a forró sugarak ne égessék fájdalmasan a farkat, hogy még a bőr is lehámlott róla. Éjszaka viszont éppén ellenkezőleg, a hideg kínoztá. Ha esett, az eső verte. Kotrigez parancsba adta, hogy tekerjék körbe az egészet finom vászonnal, s ez már valóban védett a Nap sugarai ellen, de az éj hidege ellen csak akkor, ha nem jött egy zápor. Mindezek tetejébe mindenféle bogarak költöztek be a vászon és a hús közé, és ez is viszketett. A vászon hamarosan penészedni is kezdett, s undorítóan bűzölgött.

Az emberi gonoszság is megkeserítette Kotrigez életét. Miután mindenhová mégsem állíthatott őrköt, megtörtént olykor, hogy egy-egy szolga vagy katona, aki valami korábbi esetért haragudott rá, alattomban jól megtaposta e becses szervet, sőt egyszer valaki, sosem derült ki, hogy kicsoda, egy fazék forró vizet zúdított rá. Akkor aztán üvöltött Kotrigez órák hosszat!

Az is nagy aggodalommal töltötte el, hogy biztos lehetett benne, most, hogy nem tud a szolgák és katonák körmére nézni, mindenki lop mindent, amit csak tud. Mit is tehetne?!

Újra elküldte embereit Mirjanért. Bár a küldöncök rendkívül udvariasak és alázatosak voltak, Mirjan azt válaszolta, hogy tőle akár nyugodtan fel is fordulhat Kotrigez, ő bizony nem jön el

hozzá gyógyítani. Meg tudná ugyan gyógyítani, nem is tagadja, de esze ágában sincs! Túl sok nőt alázott meg Kotrigez a farkával, viselje hát el méltósággal a sorsát!

Erre felkerekedett Zermitez, a pap, és ő kereste fel Mirjant.

– Nem lesz ez így jó, leányom! Súlyos következményei lehetnek a makacskodásodnak! – szólt hozzá, amikor találkozott vele.

– Rám nézve, vagy Kotrigez úrra nézve?

– Természetesen az úrra nézve is, de azt tudod. Amivel talán nem vagy tisztában, az az, hogy rád nézve is súlyosak lehetnek a következmények!

– Kötve hiszem!

– Leszel is majd kötve, s akkor majd elhiszed! Tudd meg, egy igazi remete nem viselkedik így!

– Mit tudod te, milyen egy remete, amikor magad még sosem vonultál vissza remeteségbe egyetlen napra sem, nemhogy évekre!

– Ellenben annál gyakrabban olvasgatom a szent írásokat, s azokban a szentek mindig mindenkin segítenek!

– Nézd atyám, szerintem súlyosan félreértelmezted a szent tanításokat! A szentek csak az arra méltókért imádkoznak, s főleg az istenek csak a méltókon könyörülnek meg! Kotrigez pedig nem méltó a gyógyítás kegyére! Számtalan nőt megerőszakolt, köztük édesanyámat is! És Vallindrával is meg akarta ezt tenni!

– Vallindra esetében talán hibázott, de a többi parasztasszony már nem volt hercegnő, azokhoz joga volt, amit szent egyházunk is elismer!

– Az egyház lehet, de Júsen nem! S válaszolj atyám, ki az igazság istennője: az egyház vagy Júsen?!

– Természetesen Júsen, de úgy látom te igencsak eretnek nézeteket vallasz, hogy is merészed másképp értelmezni a szent tanokat, mint a Szent Kerék egyháza?!

– Úgy, hogy az én számból maguk az istenek szólnak!

– Aha, tehát nem remetének, de máris prófétának tartod magadat! Figyelmeztetlek, nem kíméletes az egyház a hamis prófétákkal!

– Minden próféta igaz próféta, legfeljebb a próféta által hirdetett tanok nem mindenkinek tetszenek! Arra pedig én figyelmeztetlek téged, Zermitez, hogy ha egy egyház elnémítja a prófétákat, akkor az igazság forrását tömi el, s az egyház többé nem tud fejlődni, s kövületté válik!

– Mégis erős a gyanúm, hogy te nem próféta vagy, nem is remete, csak egy gonosz varázsló! El is árultad magadat, hogy csupán anyádért akarsz bosszút állni, pedig az igazi szentektől távol áll a bosszúvágy!

– Nem beszéltem bosszúról. Anyám bánata csupán egy bánat a sokakéból! Kotrigez méltatlan a segedelmemre! Távozz békével! – mutatott az ösvény felé Mirjan.

– A makacsság nem szent erény!

– Annál inkább az azonban az igazsághoz és igazságossághoz való törhetetlen hűség! Kotrigez így fog meghalni, hacsak valamiképpen be nem bizonyítja, hogy megváltozott az ő lelkében!

– Ugyan miként bizonyíthatná be?!

– Fogalmam sincs, s nem is kínozom magamat azzal, hogy az ő bánatát, gondját-baját a nyakamba vegyem! Jöjjön rá maga, mit tehet, s ha bizonyított, majd meglátom, hogy mit tehetek érte, úgy értem, akarok-e tenni érte! Te meg Zermitez, ne fenyegetőzz nekem, mert akkor a te fejedre is felidézem Júsen átkát, ne akard hát, hogy te is villámmal sújtassál! Mert az halálnak ugyan gyors halál, de mégiscsak halál! S most eredj, amíg jókedvemben vagyok s békében teheted!

S így aztán Kotrigez csak szenvedett tovább, míg végül úgy vélte, több a szenvedése, mint ami akkor éri, ha levágja a kízó szervet. Elhívatta a borbélyt. Az boldogan tett eleget a hívásnak, számtalan kést hozva magával, tűt, fonalat is, meg a kiégetéshez egy kis serpenyő parazsat. Szélesen mosolygott. Ez aztán igazán híres műtét lesz, amiről hetekig mesélhet!

– Hol vágjam, nagyuram? – kérdezte. – Hagyjak meg akkora darabot, mint amekkora szokott lenni, esetleg egy kicsit nagyobbbat amannál, vagy...

– Vagy! – mondta határozottan Kotrigez. – Vágd pontosan a tövénél!

– De nagyuram, akkor még hugyozni sem fogsz tudni csak úgy, mint az asszonyok, guggolva!

– Mindegy az, ennek már úgyis mindegy, s a tövénél akarom!

– Annyira megutáltad?

– Ostoba! Egyszerűen arról van szó, hogy a tövénél nő, s ezért ott kell kiégetni, hogy ne nőhessen tovább! Nem akarom, hogy megint ekkora legyen! Ne legyen inkább semmi, mint ekkora!

– És mennyire a tövénél? Vágjam a zacskót is?

Kotrigez elsápadt. Ezt jól meg kellett gondolnia. Végül legyintett.

– Vágd azt is, igen! Semmit nem akarok kockáztatni! És ha nincs meg a cső, akkor úgyis mindegy, akkor már az is fölösleges! De jaj annak az átkozott Mirjannak! Csak gyógyuljak meg, ülhessek ismét lóra, s dárdanyélre tűzöm!

A szolgák lekötözték Kotrigezt az ágyra, beletöltöttek jó három liter bort, hogy a végén már részegen horkolt, azután a borbély kiválasztotta a kedvenc kését, megragadta a baj okozóját, s egyetlen jókora nyisszantással lemetszette a helyéről. Ezután egy másik kést, amit eddig a parázsban izzított, odanyomott lapjával a sebhez. Sistergés hallatszott, gőzfelhő csapott a magasba, a bőr a seb környékén megfeketedett, de a vérzés abbamaradt.

A vágásra nem is ébredt fel Kotrigez, olyan részeg volt, csak nyugtalanul mocorgott, de az égetésre már felüvöltött, s fel akart pattanni, de a kötelek a helyén tartották. Ám nem tért egészen magához, az alkohol öntudatlanságban tartotta még félig, s hamarosan újra hortyogni kezdett. De rossz álma lehetett, mert nyögött, s néha kiáltozott.

Olyan részegre itta magát félelmében a műtét előtt, hogy több mint egy egész napon át aludt. S amikor magához tért, a borbély már nem volt ott, köteleit is eloldozták, ám ő kétségbeesetten tapasztalta, hogy hímtagja még mindig nem a szokásos méretű! A borbély ugyan kétségkívül levágta, mert zacskójának híre-hamva sincs, de hiába vágta a tövénél, az átkozott szerv tovább növekedett, s ismét már vagy nyolc méteres hosszúságú!

Kotrigez üvöltött, üvöltött, s fejét verte a falba kétségbeesésében, a haját tépte, de ez sem segített semmit. Korábbi, levágott hímtagját a szolgák darabokra metélték és kicibálták a szobák-ból, nehogy rájuk bűdösödjék, s valóban úgy lett, ahogy Mirjan jósolta: egy ideig nevezetességgé mutogatták a faluban, végül halomba rakták a réten, s vihetett belőle boldogboldogtalan, és sokan feletették azt a disznóikkal, elvégre ez is csak hús, s most legalább van valami hasznuk a földesurukból!

– Most legalább ő adózik a parasztoknak! – járt szájról-szájra a mondás a faluban.

Amit meg nem vittek el a parasztok, azt megették a vadállatok, s főleg a dögkeselyűk.

Kotrigez lidércnyomása pedig újrakezdődött, s egyre csak nőtt a megsemmisíthetetlen hímtag. Ő pedig kihirdette mindenfelé, hogy óriási jutalmat ad annak, aki meggyógyítja! Ez a vagyoni korábban minden kincse és birtoka egyharmada volt, később a felére növelte a jutalmat, de hiába jött hozzá mindenféle kuruzsló, varázsló, pap, javasasszony, akár trogg, akár más nemzetbeli, hiába füstölték, kengették, fagyasztgatták a szörnyű hímtagot, hiába voltak a ráolvasások, imák, még a trogg papok szenteltvize is, ez mit sem segített. És Kotrigez bánta, hogy egyáltalán levágatta azt legelőször, mert a farka így is – úgy is hosszú, most már azonban a vége, ahol a kés és az izzó vas érte, rendkívül érzékeny volt, örökké viszketett, de vakarni sem lehetett, mert akkor meg fájt.

Ekkor már végre kezdett Kotrigez agyában is derengeni, hogy soha-soha meg nem szabadulhat ettől a bajtól, csakis úgy, ha mindenben aláveti magát Mirjan akarátának. Meg is üzent Mirjannak, de Mirjan azt üzenté vissza, hogy ne üzengessen, mert a szemében Kotrigez csak egy élő hulla, egy szellemi mocsok és dágvány, ő tehát nem moccan onnan, ha Kotrigez akar valamit, jöjjön el hozzá, ha ugyan tud. És akárhogy fontolgatta is magában a dolgot Kotrigez, semmi más nem jutott az eszébe, csak az, hogy újra vágni kell! Ha megint lemetszi, addig nem nő olyan szörnyű hosszúra, amíg valamiképpen elér Mirjanhoz.

Újra hívta a borbélyt, de most nem itta le magát a műtét előtt, bár amikor a tüzes vas ismét hozzáért, elájult a kintől. De azonnal felloccolták, mert ez volt a parancsa. Amennyire tudta, bekötözte a sebet, majd lóra ült, bár minden lépés fájt, s a remetebárlanghoz ügetett. De a bárlang előtt jó kétszáz méterrel leszállt a lóról, minden ruháját levetette, még gatyáját is, hiába is hagyta volna magán, mert míg odaért, beletellett több mint három órájába, s eddigre megint akkorára nőtt a farka, hogy csak a vállán átvette tudta cipelni.

Térden csúszva járult Mirjan elé. Mirjan nem köszöntötte, nem szólalt meg, tudomást sem vett a jelenlétéről.

– Mirjan... szent ember... remetelány... könyörgök, segíts rajtam! Szánj meg, kérlek!

– Szántad te a nőket?!

– De hiszen mindenki elismerte, hogy jogom van rájuk...

– Ők is?!

– Nem tiltakoztak!

– Mert nem mertek! – csattant Mirjan válasza. – És ráadásul sokszor nemcsak te magad erőszakoltad meg őket, de még odalökted a katonáidnak is, akit meguntál!

– Örömet akartam csak szerezni!

– Kinek?! A nőknek vagy a katonáknak?! Mert azt ne mondd, hogy egy percig is eszedben volt, hogy mit érezhetnek a nők!

– Biztos, persze, igazad van, de kérlek ezen ne vitatkozzunk, mert felesleges, ha akarod, ezentúl még a feleségemmel sem fekszem le, nemhogy másokkal!

– Kevés – hangzott a válasz, és Mirjan nem is mondott többet. Kotrigez is hallgatott, hátha megszólal a remetelány, de mert Mirjan nagyon konokul tudott hallgatni, ha akart, s mert érezte, hogy egyre hosszabb a hímtagja, hiába veti át a hátán már ott is a földet söpri, kénytelen volt ismét könyörögni.

– Nem tudom mi egyebet adhatnék még... de bármit is kérsz, megteszem!

- Nem én kérem! Az istenek! Verd már végre abba a zápult fejedbe!
- Igen, igen, tehát mit kérnek az istenek?
- Mindent, ami a tied!
- Az... az egész vagyonomat?!
- Kevés! – hangzott megint Mirjan válasza. Kotrigez pedig nagyon megdöbbsent, mert minden vagyonáról sem mondott volna le szívesen, s még erre is azt mondja Mirjan, hogy kevés?!
- Ugyan mit adhatok még?!
- Az életedet és a becsületedet!
- Nem értem! Ha meghalok, akkor... akkor...
- Nem kell meghalnod! Ostoba! Nem a halálokat kértem, hanem az életedet!
- Mondd, mit tegyek!
- Semmit nem tudsz tenni, amivel kiérdemelhetnéd a gyógyulást, de Júsen kegyes: megelőlegezi neked a bizalmat! Meg kell esküdnöd, hogy gyógyulásod után kegyes életet élsz!
- Vonuljak kolostorba? – és Kotrigez arra gondolt, hogy ugyan nem szívesen, de még ezt is megteszi. Az is jobb, mint ez az ágyhoz kötött élet.
- Nem! Na figyelj, elmondom, hogy sorrendben mit kell tenned! Először is, most visszavagolsz a várba...
- Így?! Azt hittem rögtön meggyógyítasz!
- Utálom, ha a szavamba vágnak! – válaszolta Mirjan, azzal felállt, s beballagott a barlangba. És Kotrigez nem mert utánamenni, pedig hiába kiáltozott Mirjan után a barlangszájban, Mirjan két teljes óra hosszat nem jött elő. Mikor ismét figyelmére méltatta a várurat, az már nagyon óvakodott a közbevigasztól.
- Visszamegy tehát a várba, s másnap hajnalra összehívatod Nakjú falu minden parasztját a falu kútjához, a térre! Mikor már mindenki ott van, te is megérkezel oda, de így pucéran lovagolsz oda, ahogy most vagy, és a falu első házánál leszállsz a lóról, és térden csúszva mászol oda a kúthoz! A farkadat majd a szolgálid cipelik utánad! Ott felállsz, és ünnepélyesen bocsánatot kérsz mindenkitől, akit valaha is megbántottál, megaláztál a faluban! Elmondod, hogy e betegség azért sújtott le rád, mert olyan gonoszul éltél, hogy senki nem szeretett már a birtokodon! Éppen ezért most a gyógyulás után elvonulsz a birtokodról életed végéig tartó vezeklésre! A birtokot Júsen akarátának engedelmeskedve átadod az istennő egy megbízható, őszinte hívének, hogy az igazságosság jegyében kormányozza tovább!
- Ki lesz az? – kérdezte Kotrigez.
- A bátyám, Pim! – vigyorgott Mirjan Kotrigez arcába. – Remélem, hogy nem kételkedsz benne, hogy istenfélő és kegyes férfi?! Hiszen már eddig is egy hercegnő kezével jutalmazta kegyességéért őt a hatalmas istennő!
- Persze, persze! – válaszolta sietve Kotrigez.
- Örülök, hogy egyetértünk! Természetesen pecsétes okmányokat is kell kiállítanod a tulajdonosváltásról! Ezután megkéréd a falu nőit, hogy sorra mind járuljanak eléd, akik valaha is kénytelenek volt elviselni szennyes öleléseidet, s te megbánásod jeléül ott mindenki előtt tisztára nyalod mindkét sarujukat, vagy aki mezítlábas, annak a talpát! Amint ezzel megvagy, kéred, hogy minden nő, aki előtt az előbb megalázkodtál, verjen rá a hátadra egyet teljes erejéből egy nehéz ostorral! Miután pedig ez is készen van, a borbély ismét levágja a

farkadat, akkora hosszat hagyva meg amekkorát magadnak meg akarsz tartani, s utána a bátyám, Pim, akit addig értesíték s így ott lesz, bekeni a sebet egy balzsammal, amit addigra imám hatására lehoz nekem az égből Júsen egyik angyala! Akkor nem fog a farkad már tovább nőni, de a zacskót nem kapod vissza, s a végét sem, tehát a szeretkezéseket bizony nem fogod élvezni ezután, Kotrigez, de jól is van ez így, élvezted azt már éppen eleget! De legalább járhat-sz-kelhetsz, mint minden más ember! S mindezek végeztével Pim, akié már az egész birtok, megengedi neked, hogy felöltözz, kiválaszthatod a legszebb ruhát és páncélt, meg fegyvert, a legjobb lovat, s egy szál fegyverzettel, egyetlen lóval, és üres zsebekkel neki-vághatsz a világnak, mint kóbor lovag! Hanem figyelmeztetek: ezek után egész életedet a nők védelmének kell szenteljed, mert ha valamikor is megbántasz egy nőt, vagy nem sietsz a segítségére egy bajban levő nőnek, akárha paraszt vagy rabszolga is az a nő, akkor az neked régen rossz lesz, mert újra nőni kezd a farkad! Vonatkozik ez arra az esetre is, ha a gyógyulás után netán meg akarnád szegni az ígéretedet, esküdet, s el akarnád fogni a bátyámat vagy engem! Lehet, hogy most azt hiszed, ez csak üres fenyegetőzés, de akkor csak azt mondhatom: próbáld ki, s rájössz, hogy ez nem így van!

– Ó nem, nem, dehogyis hiszem azt remetelány, mindenben engedelmeskedem neked! Csak engedj meg egy kérdést! Mi lesz a feleségemmel s a gyermekeimmel?!

– Tudtommal három fiad van, s lányod egy sem, s fiaid is nagyok! Ők is választhatnak egy-egy lovat és páncélt, s legyenek ők is kóbor lovagok!

– Ez nem fog tetszeni nekik!

– Az sem engem nem érdekel, sem Júsent! Feleséged pedig vagy kövessen téged, vagy ha ez nem tetszik neki, vonuljon kolostorba! – válaszolta Mirjan, és semmi szánalmat nem érzett az asszony iránt, aki legalább olyan gögös és beképzelt volt, mint Vallindra a legrosszabb napjaiban. – És még egyre figyelmeztetek: ha valamelyik fiad megtudja, hogy mire készülsz, lehet, hogy megöl, csak hogy oda ne add Pimnek a birtokot, mert akkor ő nem örököl! Ugye nem akarod ezt?!

– Nem, persze, nem szólok nekik előre!

– Végre egy okos gondolat! Különben, nyugodtan megmondhatod nekik ott a kútnál, hogy aki ellenkezik Júsen akaratával, arra kimondom az átkot, s azt nem tudom, hogy annak is ekkora farka nő-e vagy Júsen agyonsújtja a villámával, mint Kinácezzel tette volt, de hogy a kettő közül valamelyik bekövetkezik, az holtbiztos! S most mehetsz!

– Akkor kérlek azt mondd meg, miként jutok most innen téled vissza a váramba?! – és kétségbeesetten mutatott a hatalmas farkokra.

– Adok egy kést és vágd le! Vagy tekerd körül többszörösen a derekadon és a válladon! Úgy, igaz, mindenki látja majd a csúfságodat...

Kotrigez mégis az utóbbit választotta. Mire hazaért, már szinte ki sem látszott a rengeteg hímtagból.

De örült. Örült. Szegény lesz az igaz, de legalább újra szabad ember, nem e szörnyű szerv foglya!

Esze ágában sem volt az ellenkezés, mindent úgy tett, ahogyan Mirjan parancsolta, fiai sem mertek ellenkezni, alaposan meggyőződhetek róla, hogy itt igazán jelentős, az emberi erőt meghaladó hatalmak működnek, s így attól a naptól kezdve Pim már nem paraszt volt, hanem egy jókora birtok gazdája, földesúr, talán nem a legerősebb, de nem is a csekélyebb hatalmú földesurak egyike!

Legelső ténykedése az volt, hogy a szövődét Feoinak ajándékozta.

5. fejezet

Az istenítélet

MÍG MIRJAN SZORGALMASAN tanulta a varázslatokat, Csividzsi és Zieti békés egyetértésben vezették az iskolát. Olyannyira egyetértettek, hogy mikor Csividzsi javasolta, hogy jó lenne kissé a fiúiskolához közelíteni fegyelem terén a leányiskolai részleget is, Zieti azt válaszolta, hogy épp most szeretett volna erről beszélni Csividzsivel.

Arról persze szó sem volt, hogy a hercegnők körében is a nádpálcás módszert vezessék be. Az viszont szinte elengedhetlenné vált, hogy legalább némileg nagyobb tudást csepegtessenek bármi áron is a lányok fejébe. Több szülő is felkereste őket ezügyben azután, hogy Feoi fiútánítványai olyan bámulatos sikert arattak a tudásversenyen. Kérték, hogy a lányukat is okosítsa ki ennyire vagy legalábbis megközelítőleg ilyen okossá, mert remélik, hogy így több esélyük lesz jó házasságra.

Furcsa kívánság volt ez, elvégre akkoriban se parasztlány, se hercegnő nemigen dicsekedhetett különösebben a tudományokkal, talán a nyelvtudást kivéve, de ez is csak azt bizonyította, hogy az iskolába adott lányokat nemigen kedvelték otthon. Ezért vagy azért, de valami okból mégiscsak szüleik terhére voltak ezek a gyermekek. S persze az is igaz, ha egy lány például csúnya volt, mégis több esélye volt a jó férjhezmenetelre, ha legalább eszével elkápráztathatta a leendő kéréket – esélye persze így is szánamegannyira csekély volt, mert a férfiak főleg a külsőt s nem a belső értékeket nézik. De e csekély esély is több a semminél!

Feoi tehát át akarta alakítani a leányiskolát is, de miután Mirjannal elutazott Nakjúba, ez a munka Zietire és Csividzsire maradt. Nem is bánták, mert szívesen törték le a hercegnők gögjét, főleg most, hogy ez mintegy közkívánatra történt, mert azok szülei is akarták, hogy a lányok jócskán okosodjanak. Zieti tehát megüzente minden szülőnek, hogy iskolájában szigorúbb lesz a fegyelem, s amely szülőnek ez nem tetszik, az többé ne járassa ide a csemetéjét. De mindössze ketten döntöttek úgy, hogy utazzanak haza aányaik.

Azzal persze Zieti és Csividzsi is tisztában volt, hogy hercegi gyermekeket még szigorú fegyelem címén sem nádpálcázhatnak meg. De erre nem is volt szükség. Megfelelő fegyelemzőeszköznek bizonyult például az iskolafofogság, hogy büntetésből nem engedik ki a vétkest a városba, súlyosabb esetben a szobafogság, hogy tehát még a szobából sem léphet ki, aztán volt olyan is, hogy büntetésből sokkal több feladatot kellett megoldania, mint a többieknek. Csináltak egy számfüles sisakot is, s ha valaki nagyon rosszul tanult, óra alatt kiállították a többi gyerek elé, velük szembe, a sisakkal a fején, hogy mindenki lássa, milyen számár is az illető. Megtörtént, hogy egy lány nem volt hajlandó felvenni, de annál rosszabbul járt, mert erre Zieti kétezer sor büntetésfeladatot adott fel neki. Amikor azt mondta, hogy ő hercegnő és nem ökor, hogy ennyit dolgozzon, Zieti azt mondta, jó, akkor gondoskodik róla, hogy úgy éljen, mint egy igazi hercegnő és semmit se kelljen dolgoznia: bezárta egy teljesen üres szobába három napra, ahol végképp semmit nem csinálhatott csak unatkozhatott a teljesen üres falakat nézve. Enni-inni persze kapott. Ezután egészen megszelídült, rájött, hogy nem is olyan rossz dolog tanulni, mert az unalom sokkal szörnyűbb!

Volt négy olyan lány is, aki megszökött, mert nagyon elégük lett ebből. De közülük hármat visszacipeltek a szüleik, pontosabban a szüleik kívánságára azok emberei, s a negyedik lány is csak azért nem jött vissza, mert legnagyobb szerencséjére sikerült férjhez mennie épp akkor. Zieti valószínűnek tartotta, hogy másképp őt is visszacipelték volna hozzá.

– Nagyon elnéző volt ezekkel Feoi, a szülők talán még azt is elnéznék, ha ezeket is nádpálcáznánk, mint a fiúkat! – mondta ezután Csividzsinek Zieti.

– Azt azért mégsem, mert tudod, nagy ám ezekben a büszkeség, s ha nem is kedvelik nagyon e lányokat, mégis azt néznék, hogy az ő „vérüket” csak ne fenyítse tetteleg egy gurguj vagy holmi kereskedőivadék! – válaszolta Csividzsi. – Főleg azelőtt nem nézték volna el, hogy a fiúk olyan szép sikert arattak! De szerintem még most sem néznék el a verést! Amíg verésre nem kerül sor, szerintem bármeddig elmehetünk, de ez az a határ, amit nem léphetünk túl!

S hamarosan kiderült, mennyire igaza van Csividzsinek.

Volt a lányok között egy – ő is hercegi rangú – akit úgy hívtak, hogy Dzsoji. Neve Tlapantlua ősi nyelvén azt jelentette: öröm. Nagyon szép leány volt, már csak azért is, mert haja barnásvörös volt, nem fekete, mint Troggföldön szinte mindenkié, de különben sem lehetett panasza semmi testrészére. Igazság szerint talán ő volt a legszebb az egész iskolában. Csividzsi nem is értette miért adták be ide az iskolába Dzsojit a szülei, miért nem szeretik – már ha valóban nem szeretik – hiszen nem csúnya! A tény mégis tény maradt, Dzsojit nem vették ki azután sem, hogy meg lett üzenve a szüleinek, hogy szigorodik a fegyelem az iskolában.

Jóeszű lány volt Dzsoji, de eszét nemigen használta tanulásra, a szorgalma enyhén szólva is csekély volt. Rendszeresen elmulasztotta például megcsinálni a feladatokat, de nem azért, mert elfeledkezett volna róluk, hanem ha nem volt hozzá kedve – s ez legtöbbször így volt – akkor egyszerűen nem foglalkozott velük. Annyira nem törődött a tanulással, hogy Csividzsi végül úgy döntött, vegye fel a számárfüles sisakot.

– Én ugyan nem! Nem vagyok a rabszolgád, hogy parancsolgass, s különben sem leszek a játékszered, akiből gurgujt csinálhatsz! Ha neked nagyok is a füleid, nem veszem fel azt a kalapot, hogy akárcsak játékból is nagy fülű gurgujnak mutassam magamat!

– Nekem nem nagy, hanem hegyes füleim vannak! Alig nagyobb csak a fülem, mint a tied! Azok a kalapon tehát nem gurgujfülek, hanem számárfülek, éppen hozzád, a tudásodhoz illenek! Szégyen és gyalázat, hogy már mióta idejársz, s még akadozva, szótagolva is alig-alig tudsz csak olvasni, írni meg aztán végképp sehogy!

– Márpedig én nem bújok ilyen maskarába!

– Ahogy akarod! Akkor kapsz kétezer sor büntetésfeladatot te is! S amíg azt meg nem csinálod, nem engedlek ki a városba! Ennek még nagyobb hasznát is veszed, mint a számársisaknak, mert legalább e büntetés által is okosodol!

– Márpedig én most azonnal igenis kimegyek a városba! Én hercegnő vagyok, nekem nem parancsol egy hozzád hasonló hitvány cenk, főleg nem egy gurguj! Hát mit képzelsz te magadról, Csividzsi, mi?! Hiszen legfeljebb egyetlen évvel vagy idősebb nálam! Mi joga parancsolgatsz nekem, mi?! – és Dzsoji csípőre tette a kezét.

– Az okosabb jogán parancsolok!

– Ugyan már, nagyon jól emlékszem, amikor még te is közönséges tanuló voltál itt!

– Tanuló, de nem közönséges, épp azért lehettem mostanra tanárnő, mert nem vagyok közönséges, nem is voltam az soha! S lennél inkább hálás a parancsomnak, mert nem kegyetlenségéből, hanem a te érdekedben parancsolok, hogy menjen a gögön kívül valami érték, tudás is a fejedbe! Tehát vagy vedd fel a kalapot, vagy ülj a helyedre, s mindjárt diktálom a feladataidat!

– Tojok a feladataidba, én most megyek ki a városba, mert hallottam, hogy új karaván érkezett, s kíváncsi vagyok az illatszereikre! – azzal az ajtó felé indult.

Csividzsi azonnal eléugrott, s elállta az ajtót.

– Márpedig nem mész ki, mert a rend az rend, és neked sincs itt több jogod, mint másnak!

– Nekem mindenhez jogom van, mert hercegnő vagyok! Ráadásul erősebb is, mint te! – azzal Dzsoji hirtelen pofon ütötte Csividzsi, belerúgott, majd megragadta a mellén a ruhát, és megpróbálta elrángítani az ajtóból. De Csividzsi nem is volt olyan gyöngye, mint azt Dzsoji hitte, s ellökte magától.

– Megvesztél, te bolond?! – kiáltotta Csividzsi. – Mi történt veled, hogy ilyesmire ragadtatod magadat?! Maradj nyugton, mert nem állok jól magamért! Ül vissza a helyedre és készülj el rá, hogy ez igen sok büntetésfeladatodba fog kerülni!

Ám Dzsoji nem is figyelt rá.

– Te meglöktél engem! Átkozott, mocsok gurguj! – és hirtelen kést rántott elő valahonnét a ruhájából. Azzal támadt Csividzsire.

Csividzsi megdöbbsen, de idejében kitért a támadás elől, és Dzsoji kése az ajtófélfába fúródott. Onnan azonnal kirántotta a lány, s máris újra Csividzsire támadt. Csividzsi most is gyorsabb volt nála, s mert látta, hogy nincs más választás, kénytelen lefegyverezni Dzsojit, elgáncsolta a lányt. Dzsoji elesett, a kés messzire repült a kezéből, ő azonban alaposan beverte a tanári asztal sarkába az arcát, olyannyira, hogy ömlött belőle a vér. Maga Csividzsi is megijedt, holott épp az ővérét akarta Dzsoji kiontani az imént.

– Te bolond! Mi történt veled, mutasd! – ugrott hozzá.

– Hagyj békén! – pattant fel Dzsoji, és ellökte. – Most véged, te átkozott gurguj! – azzal váratlanul sarkon fordult, és kirohant az iskolából.

A rendkívüli fegyelemsértésre való tekintettel Csividzsi azonnal befejezte az órát, sok leckét adva fel az osztálynak, majd Zietit kereste fel, és elmondta neki, hogy mi történt. Ziet nagyon aggódott, hogy mi lesz ebből.

– Mi lenne, majd ha lecsillapodott, visszajön! Legrosszabb esetben hazaszökik, aztán vagy visszaküldik a szülei, vagy ha mégsem, hát ott marad – tudod, nem is bánám! Akkor nem kéne többé kínlódnom vele!

Ám ezen esetek egyike sem történt. Hanem mintegy fél óra múlva váratlanul a városkapitány katonái jöttek az iskolába. Csividzsi keresték. Dzsoji velük volt. Arca már nem vérzett, de a seb még ott éktelenkedett rajta, dagadt volt, s a seb környéke is csupa véraláfutás.

– Ő volt az! – mutatott Dzsoji Csividzsire. – Ő vert meg! Ő lökött engem az asztalnak! Ő, ez az átkozott gurguj! Mert minden gurguj utálja a troggokat! Megvert engem, egy hercegnőt!

– Velünk jössz! – lépett azonnal a katonák vezetője Csividzsihez.

– Na de hát...

– Gyere ellenkezés nélkül vagy rosszul jársz!

– De hiszen Dzsoji támadt rám, és...

– Nem azért vagyok, hogy kinyomozzam az igazságot! Ez majd a bíróra tartozik! Nekem az a dolgom, hogy a törvénysértőket őrizetbe vegyem, tehát gyere azonnal vagy erőszakot kell alkalmazzak!

És Csividzsi nem tehetett mást, ment a katonákkal.

– Megmondtam, hogy véged, te piszok gurguj! – kiabálta mögötte Dzsoji diadalittasan.

Az ajtóban visszafordult.

– És nem maradok itt tovább, megszálok másutt, mert ez az iskola életveszélyes hely, s nem akarom, hogy Zieti bosszúból meggyilkoljon! – azzal elment a katonákkal.

Zieti megdöbbszent az eseményeken, de egyáltalán nem annyira, hogy döbbenetében cselekvés-képtelenné bénuljon. Mindenekelőtt teljes tanítási szünetet rendelt el – tudta, hogy sem a gyerekek nem képesek ilyenkor a tanulásra figyelni, sem ő és a többi tanár és tanárnő a tanításra – majd szobájába sietett, és azonnal levelet írt Mirjannak. Mert Zieti, ki egykor rabszolga volt, csöppet sem bízott abban, hogy valaha is igazságot szolgáltatnának egy rangtalan nőnek egy nemeskisasszonnyal szemben, főleg, ha a rangtalan nő még gurguj is!

Ellenben komolyan hitt Mirjan képességeiben, hiszen saját ifjúságán érezhette minden pillanatban Mirjan varázserejének hatékonyságát! S amint a levéllel készen lett, legmegbízhatóbb szolgájára bízta, hogy juttassa el azt barátnőjéhez.

Alig távozott tőle a szolga, bátortalan kopogás hallatszott, majd amikor azt mondta, hogy „Szabad!”, kiderült, hogy egyik tanítványa, Dzseoli kereste fel, maga is nemeskisasszony, igaz, nem hercegnő, csak báróleány.

– Mit akarsz? – kérdezte Zieti.

– Tanárnő kérem – hebegte Dzseoli –, én csak szeretném elmondani, hogy mi történt Csividzsi és Dzsoji között! Mert az nem is úgy volt, hogy Csividzsi megverte Dzsojit, mert Dzsoji ütött elsőnek és még kést is fogott a kezébe!

– Ezt én magam is tudom, mert Csividzsi elmondta nekem mielőtt elvitték! Egyetlen pillanatig sem kételkedtem benne, hogy Dzsoji hazudik! De azon csodálkozom, hogy te most Csividzsi pártját fogod – úgy tudtam mind ez ideig, hogy utálad őt!

– Igazság szerint még most sem szeretem – vöröslött Dzseoli arca, nem tudni a szégyentől-e vagy mástól –, de felháborít, amire a többiek szervezkednek!

– Miről beszélsz?!

– Hát, most sokan összedugták a fejüket, hogy ha kivégzik Csividzsit, az jó, de ha nem, akkor biztos kihallgatja őket a bíró, hogy mi az igazság, és akkor ügyesnek kell lenni, hogy mit mondanak, mert ugyanazt kell vallani, hogy végképp és biztosan elintézzék azt az átkozott gurgujt!

– Hamisan akarnak tanúskodni?! – döbbszent meg Zieti.

– Úgy van! – bólogatott Dzseoli. – Azt mondták, hogy ez végtére nem is bűn, mert ha Dzsoji kezdte is a verekedést, de neki joga van bármit megtenni egy nemesség nélkülivel, egy majdnem-parasztal, főleg, ha az gurguj is! Elvégre Dzsoji hercegnő!

– Te is nemes vagy, miért gondolod másként? Csak mert nem hercegnő vagy, csupán báróleány?

– Én nem nagyon gondolom ám másként! – állt Dzseoli egyik lábáról a másikra. – Szerintem is több tisztelettel kéne legyen Csividzsi irántunk! S mert ezt nem teszi, ezért is, hogy nem nagyon szeretem őt! És bevallom, mert nem vagyok gyáva, hogy téged sem kedvellek ám, Zieti! Az volt a jó, amikor még Feoi tanított, akkor azt csinálhattunk, amit akartunk!

– Igen, akkor jogotok volt hülyének maradni! De azt mondd már meg, ha nem szeretsz bennünket, akkor...

– Mert én igazi nemes vagyok! – vágott a szavába Dzseoli. – Nem sírtam volna, ha Dzsoji megöli Csividzsit, sőt, még örültem is volna neki! De ez, amire most készülnek a többiek, ez a legigazibb aljasság! Ez nem becsületes! Én nem szoktam még füllenteni sem, nemhogy ezt, mert én nem vagyok egy *hazug*!

– Aha! Értem! – bólogatott lassan Zieti.

– Dehogy érted, paraszt vagy te is, sőt, rosszabb, hiszen elárultad, hogy még rabszolga is voltál! Hanem én most már, hidd el, semmivel sem becsüllek kevesebbre, mint a többieket, akár a hercegnőket is, mert a szememben azok is már csak gazemberek! Hamisan tanúzni! Borzalmas! Beszennyeztek mindent, ami ősi címükhöz méltóvá tette volna őket! És még ezt is megérteném, ha az életük múlna ezen, de erről szó sincs, csak Csividzsit akarják megöletni! Ez olyan becsstelenség, hogy ebben nem vagyok hajlandó részt venni, ezért is jöttem hozzád, mert jó, ha tudod, hogy lesz olyan is, aki az igazat tanúsítja! Az nem érdekel, hogy ezért aztán felmentik-e Csividzsit vagy elítélik, de akármint legyen is, én nem veszek részt ebben a mocsokságban! Viszont azt is jó, ha tudod, hogy én most azonnal átmegyek a fiúiskolába, és ott fogok aludni, nem valamelyik fiúval természetesen, hanem csak úgy egymagam, akkor is, ha nem engeded, mert a többiek majdnem megverték, amikor megtudták, hogy nem tartok velük, s azt már meg sem mertem mondani nekik, hogy szólok neked!

– Ez rendkívüli alkalom, természetesen alhatsz ott, ahol akarsz!

Dzseoli megfordult és minden elköszönés nélkül távozott. Ám alig nyitotta ki az ajtót, azon át egy másik lány lépett be, csaknem összeütközött Dzseolival.

– Hát te mit keresel itt, Cséncsén?! – kérdezte csodálkozva Dzseoli.

– Valószínűleg ugyanazt, amit te! Igyekszem megmenteni Csividzsit! – vágott vissza a leány, aki különben épp olyan hercegnő volt, mint Dzsoji, mert ő volt az, akit bezártak három napra az üres szobába, hogy megtudja, milyen a semmittevés. Ezt azonban Dzseoli is tudta.

– Na de hiszen te...

– Jó, jó, tudom, ott a többiek előtt azt mondtam, hogy én is azt fogom mondani, hogy Csividzsi állandóan csak utálatosan viselkedett velünk, de csak azért, mert gyáva voltam! Bevallom, na, elvégre én nem is vagyok olyan erős, mint te, féltem! De már akkor sem gondoltam komolyan! Azért jöttem most ide, hogy megmondjam, hogy én is az igazat fogom mondani! – nézett Zietire. – Különben is, Csividzsi nem akart mást csak ugyanazt tenni Dzsojival, mint amit velem is tett, és pontosan ugyanazért is, ha én elviseltem a büntetést, el kellett volna viselje Dzsoji is, ő sem hercegnőbb, mint én, és azóta arra is rájöttem, hogy valóban nem is olyan szörnyű dolog tanulni!

– Hát nem haragszol már a három napos fogságért? – csodálkozott Zieti.

– Dehogynem, nagyon is, szerintem abból bőven elég lett volna egyetlen nap is, majdnem megőrültem a három naptól! De ez sem annyira a ti bűnötök, hanem a szüleimé, akik ideküldtek, mert nem szeretnek, régóta tudom ezt! Senkit nem szeretnek a szülei, azok közül, akik itt vannak! Ti legalább foglalkoztok velünk! Csak lennétek kissé idősebbek, ez az egyetlen baj veletek, mert nehéz tisztelni azt, aki ugyanolyan fiatal, mint mi!

– Pedig sokkal idősebb vagyok, mint hinnéd! – mosolyodott el Zieti, de nem szólt erről többet. Csak nézte a lányokat, végül ezt mondta:

– Hát akkor már ketten vagytok az igazság bajnokai, lányok!

Ekkor azonban ismét nyílt az ajtó, mire Cséncsén ezt mondta:

– Ha jól sejtem, itt jön a harmadik bajnok!

S valóban, egy Vitoka nevű leány jött, ő nem is volt nemes, azzal, hogy szeretné, ha tudná Zieti, hogy ő mindig is kedvelte Csividzsit, aki nagyon rendes volt vele, és felháborítónak tartja, ami történt, véleménye szerint Dzsojit kellene elítélni, s mindent megtesz, amit Zieti mond, csakhogy Csividzsi megmeneküljön.

Már éppen meg akarta köszönni Vitokának is a jószándékát Zieti, amikor odakintről hangos lármá hallatszott, majd nagycsomó fiú tódult be a helyiségbe, a fiúiskola tanítványai közül.

– Elnézést, tudjuk, hogy nem szabad betörnünk ide a leányiskolába – lihegte a legelső –, de a szükség törvényt bont! Az enyém a felelősség, Gítoez a nevem, de a barátaim csak Gítónak szólítanak, engem kell büntetni, ha valami rosszat tettünk volna! Hallottuk odaát, hogy mi történt Csidvzssivel! Láttuk, amint elvitték őt a katonák, és nem tudtuk mire vélni, és aztán átjött hozzánk három lány is és azt mondták, hogy most megszabadulhatunk végleg Csidvzstől, ha ügyesen beszélünk a bíró előtt, már persze csak ha lesz tanúskodás! És akkor mi nagyon felháborodtunk, és mondtam a fiúknak, hogy tanítsuk móresre ezt a három beképzelt picsát... Már elnézést! – pirult el hirtelen. – Nem akarok csúnyán beszélni, de kicsúszott a számon... és akkor én nem is gondoltam ám semmi rosszra, de hogy ezt mondtam, a többiek kissé felpofozták őket, aztán le is vetköztették mind a hármat, és alig tudtam megakadályozni, hogy meg ne erőszakolják ezeket, de addig mondtam, hogy ebből baj lesz, mert az ilyesmi nagy véték, meg hercegnők is, hogy végül csak megcsapkodtuk nekik ott alul csalánnal, és kikergettük őket pucéran az utcára!

– Úgy kell nekik, minek mentek a fiúk közé! – morogta Cséncsén.

– De elismerem, akkor is én mondtam az első szót, hogy tanítsuk tisztességre őket, tehát enyém a felelősség! – vágta fel dacosan a fejét Gító. – És mert tudtam, hogy miattam szabadultak el az indulatok, s nekem már úgyis mindegy, hát mondtam a többieknek, hogy gyerünk fiúk, kerekedjünk fel, és menjünk át a női részlegbe, és mondjuk meg neked, hogy mi mindnyájan Csidvzsi oldalán állunk, rendkívül kedveljük őt, és megmondjuk ezeknek az aljas, rohadék, kényeskedő, minden ocsmányságra képes, csak a cicomázkodáshoz értő, s a gazemberség posványában fetregő hercegnőknek, hogy amelyikük hamisan mer tanúskodni, az jobban teszi, ha soha ki nem dugja az orrát az iskolából, mert megesküdtünk mi fiúk, hogy akkor elkapjuk és mindnyájan végigmegyünk rajta, előlről is meg hátulról is, s azután bekenjük nekik odalent borssal, hogy jól csípjen, mert mást nem érdemelnek! Mert mi nem hisszük, hogy Csidvzsi bármi rosszat tett volna, és ha verekedésre került sor, akkor azt nem ő kezdte! Mert Csidvzsi, hát ő nem Vallindra, nekem is csak kétszer vert a körmömre, amióta ő is tanít bennünket, és mind a kétszer igaza volt, mert... De mindegy, ez most nem is fontos! És én ugyan nem voltam még itt, amikor Vallindra tanított, de sokat hallottam róla, és akiktől hallottam róla, azok is azt mondták, hogy a Vallindrának is igaza volt, mert csak úgy lehet okosodni, és tehát minden hercegnő ehhez tartsa magát, még ti is! – förmedt hirtelen olyan durván a három lányra, hogy azok rémülten hőköltek hátra.

– Ők is Csidvzsit akarják védeni! – mondta gyorsan Zieti.

– Én ugyan nem, tőlem felfordulhat a börtönben, én csak az igazsághoz tartom magamat! – mondta határozottan Dzseoli.

– Az nem lehet más csak az, hogy Dzsoji kezdte! – kiáltotta szenvedélyesen Gító.

– Pontosan! – felelte hűvösen Dzseoli. – De én akkor sem Csidvzsiért teszem, hanem az igazságért – erre kötelez a nemességem!

– Majd mindjárt megmondom én mit tegyél a nemességeddel, dugd fel magadnak, hülye ribanc! – kiáltotta Gító.

– Elég ebből, amikor mindannyian ugyanazt akarjuk! – kiáltotta Zieti.

– De ha nem ugyanazt akarjuk!

– De! Azt, hogy elmondjuk az igazat a bíró előtt! – szólt Zieti. – És ti csak ne fenyegetsetek a nőket erőszakkal meg mással, fiúk, mert akkor rosszul járhattok! Szerintem nem is lesz erre szükség, mert ha ennyien Csidvzsi mellé álltok, akkor nem hinném, hogy a többi lány merne

mást mondani, amikor ők is tudják, hogy mi az igazság! Csak tudnám, miként lehet, hogy ti fiúk mind Csividzsi mellé álltok!

– Talán mert nem vagyunk hercegek, meg mert mi sosem voltunk elkényeztetve! – mondta epésen Gító, Dzseolira nézve.

– Ebben lehet valami... na de akkor mire várunk?! Induljunk azonnal a bíróhoz!

Vuárd bíróját úgy hívták, hogy Mulez. Kövérkés férfi volt, de azért nem *túl* kövér, inkább csak természetes. De nem is volt kétséges, hogy néhány év múlva nagy pocakot ereszt majd, s erre lehetett is ideje elég, ha váratlanul nem betegszik meg súlyosan, mert még csak a negyvenes éveinek vége felé járhatott.

Figyelmesen hallgatta Zietit, s a vele eléjárult fiúk valamint a három lány bizonykodását, hogy Csividzsi ártatlan.

– Örvendek neki, hogy e nagyhírű iskola szolgálatára lehetek az igazság kiderítésében – mondta végül –, de éppen mert az iskola oly jeles, az ügy még sokkal fontosabb, semmint gondolnátok! Pedig mindenképpen komoly ám az az ügy, ahol egy gurguj megver egy hercegnőt!

– De hát Csividzsi csupán védekezett, s ráadásul Dzsoji kezdte az egészet! – mondta ismét Zieti.

– No igen, ezt mondod te úrnőm, de te nem voltál ott! Ezek a nemes indulattal feltöltekezett ifjoncok pedig – intett fejével Mulez Gító és a többiek felé – szintén nem voltak ott! S attól, hogy egy gurguj vagy akárki megkedvelteti magát néhány valakikkel, másokkal még ugyan-csak csúnyán is bánhat! Persze nemcsak gurguj, de Csividzsi ráadásul valóban gurguj, és hát tudjuk, hogy azok milyenek... No de nem akarom, hogy azt higgyétek, elfogult vagyok a gurgujokkal szemben... Mindig is hangoztattam, hogy attól, hogy a gurgujok úgy általában véve gazemberek és alacsonyabbrendűek, ettől tehát még igenis akadhat s valószínűleg akad is közöttük néhány igazán jóra való és rendes... na, mondjuk, hogy *ember*, aki tudja, hogy hol a helye és törvénytisztelő! Igaz, hogy én magam sem kedvelem a gurgujokat, mert azért mégis valószínűbb, hogy amelyikkel találkozom, gazember, mert száz gurguj közt mégis több a gazfickó, mint száz trogg között, de ez tökéletesen mellékes az ügy szempontjából, mert nekem természetesen az a dolgom, hogy a törvények betű szerinti betartására ügyeljek! Én még azt is hajlamos vagyok feltételezni, hogy ez a Csividzsi nevű nőszemély a rendesebb gurgujok egyike! De az ügyet ki kell vizsgálni, hiszen egy hercegnő szava áll egy gurgujával szemben!

– Nem egészen – szólt közbe Dzseoli –, mert én, mint bárólány is tanúsítom, hogy minden tökéletesen másképp zajlott, mint ahogy Dzsoji mondta, mert Dzsoji kezdte az egészet, ő akarta megölteni Csividzsit!

– És én is ezt mondom, én, Cséncsén hercegnő, s én is vagyok olyan hercegnő, mint Dzsoji, tehát az én szavam is ér ugyanannyit!

– Nem egészen, mert a sértett fél szava mindig jóval többet számít, mint a tanúké, márpedig Dzsoji nagyon is sértett, szó szerint sértett, ennek igen szép nyoma van az arcán! – rázta a fejét a bíró.

– Itt van még az én szavam is! – mondta Vitoka. – Én ugyan nem vagyok nemes, de magam is láttam az egészet!

– És azt se feledjük, mindenkinek meg lett mondva, hogy szigorítani fogjuk a fegyelmet az iskolában! – mondta Zieti.

– Senkinek nincs joga nemesi csemetéket tetteleg illetni! – mondta Mulez. – A jogos önvédelem esete természetesen más, de ez is csak szabad emberek esetében. Csividzsi természetesen szabad ember, ebben nem kételkedem. De mert mégiscsak hercegnőről van szó, helyesnek látszik kikérni mások tanúvallomását is. Azon lányokéra gondolok, akik látták vagy láthatták az esetet. Nagyon sajnálom, de e heveskedő ifjak véleményét – intett megint a fiúk felé – nem tudom figyelembe venni, mert nem voltak szemtanúk! Szolgáljon azonban elégtételül nekik, hogy ha nem álltak volna ők ily sokan a gurguj lány mellé, s főleg természetesen, ha nem akadt volna e három másik lány, közülük kettő nemes is, kik e gurguj védelmében szólottak, akkor nem is fordítanék ekkora gondot az ügyre, a dolog világos volna enélkül is! Így azonban kihallgatok másokat is. Az ügy tisztázása egyben azért is ajánlatos, hogy e nagy sikert aratott iskola ne keveredjék rossz hírbe! Ajánlom azonban, hogy még ha kiderülne is a gurguj ártatlansága, akkor se tartsd meg őt tanárnőnek! – nézett jóindulatúan Zietire a bíró. – Nem való, hogy gurguj oktasson troggokat, főleg nemeseket!

Zieti nem akart erről vitatkozni a bíróval. Másra terelte a szót, olyasmire, ami nagyon is fontos volt.

– E három lány tanúsítja, hogy a többi növendék összebeszélt, és hamisan akarnak tanúskodni!

– Ez engem nem érdekel, mert az is lehet, hogy e három lány beszélt össze, hogy meg-rágalmazza amazokat, már ne is haragudjatok, hogy ezt mondom, elvégre azok között is vannak hercegnők s mindenféle más nemesek, tehát az ő szavuk is azonos értékű! Különben is: ha az a gurguj olyan rosszul bánt a többi lánnyal, hogy azok a halálát kívánják, akkor meg is érdemli a sorsát, tehát bizonyos értelemben azoknak a lányoknak akkor is igazuk van, ha nincs igazuk és hamisan tanúskodnak! Eredjetek most, én azonnal kivonulok az iskolába a katonákkal s egyéb tisztviselőkkel, hogy minél előbb pontot tegyünk erre a kínos ügyre, mely veszélyeztetheti intézményed jó hírét! – mondta Zietinek. – Lássátok, valóban nem vagyok részrehajló, még egy gurguj kedvéért is azonnal, haladék nélkül intézkedem! Nem fog soká a börtönben szenvedni, így vagy úgy, de nagyon hamar elrendeződik a sorsa!

És megkezdődött a kihallgatás, miközben a bíró emberei megszállták az iskolát. A kihallgatást négy szemközt ejtette meg Mulez bíró, senki más nem lehetett jelen, csakis egyedül ő és az éppen kihallgatott leány. S akit már kihallgatott, nem engedte vissza a kihallgatásra még vára-kozók közé, tehát bármennyire is elítéljük őt a gurgujokkal való előítéletei s a nemeseknek való kedvezései miatt, mégis elmondható, hogy viszonylag modern módszerekkel vezette le az ügy kivizsgálását. Valóban igyekezett pártatlannak nemcsak mutatkozni, de lenni is, s igaz, hogy a korát, neveltetését ő sem léphette túl, de egyáltalán nem volt rosszabb, mint más lett volna a posztján, sőt, talán még jóindulatúbb is volt Csividzsihez, mint más lett volna az ő helyében.

Zieti jócskán izgult, mert Mulez semmit nem mondott a kihallgatások eredményéről neki, míg minden leánnyal nem végzett, s azt sem engedte meg, hogy akár Zieti is beszéljen a kihallgatáson már túlesett leányokkal. És Zieti, Gítóval együtt, aki vele izgult, nagyon aggódott, mert tudta, hogy ha minden más lány Csividzsi ellen vall, akkor barátnőjének bizony vége!

Gító attól is félt, hogy a csalánnal megcsapkodott lányok ezt is elmesélik Muleznek. Zieti azonban megnyugtatta, hogy ez egészen biztosan nem fog kiderülni.

– Hogy is vallhatnák be, hiszen akkor azt is el kellene mondaniuk, hogy hamis tanúzásra akartak rávenni benneteket!

Tizenöten jártak abba az osztályba, amiben az emlékezetes eset történt, s ebből hármat – Vitokát, Cséncsént és Dzseolit – már nem kellett Muleznek kihallgatni, mert hisz az ő véle-

ményüket már tudta. A tizenötbe tartozott Dzsoji is, s persze az ő kihallgatása is felesleges volt, hisz Dzsoji volt a feljelentő. Tizenegy lányt kellett tehát kihallgatni.

Amikor meglett mindennel, összehívta őket, Zietit is, a fiúkat is, mindenkit, az udvarra. A lányokat, persze csak a kihallgatottakat, két csoportba terelte.

– A tizennégy főből, akik látták az eseményeket – mondta a bíró –, végül is többen a gurguj tanárnő ártatlanságát vallották! Ilyen értelemben tett tanúságot összesen pontosan hét, tehát a jelenlevők fele! Heten pedig azt vallották, hogy Csividzsi mindig is éppen Dzsojit különösen utálta, nyilvánosan meg akarta szégyeníteni, s amikor Dzsoji ezt elviselni nem volt hajlandó, súlyosan bántalmazta! – azzal rámutatott az egyik csoportra. – Ők heten – Cséncsén hercegnő, Dzseoli, Flua, Liolla és a többiek, akiktől elnézést kérek, mert a nevük nem jut az eszembe³ –, ők tehát Csividzsi ártatlanságát vallják, de velük szemben éppen annyian vannak, akik ennek pontosan az ellenkezőjét vallják! Ráadásul az utóbbi csoportban több a hercegnő, sőt mindegyikük rendelkezik valamiféle nemesi címmel, míg az előbbiek közül Flua és Liolla egyszerű paraszt, ráadásul Liolla nem más, mint Flua leánya, s ezért tanúvallomása már eleve kevesebbet ér, hiszen hogy is merhetne másképp vallani, mint édesanyja!

Zieti nem is nagyon lepődött meg azon, hogy Flua és Liolla az igazat mondta. Hogy is mertek volna hazudni, abban az iskolában, ahová őket egy szent remete – Mirjan – ajánlotta be, s ahol ingyen, kegyelemkenyéren tanulnak és laknak! Azon azonban meglepődött, hogy még másik két lány is Csividzsi pártját fogta. Úgy látszik nem voltak annyira bátrak, hogy eljöjjenek már az elején őhozzá, de most nem mertek ők sem hazudni – vagy nem akartak hazudni!

Reménykedni kezdett, de most, hogy Mulez bíró azt kezdte szavaival boncolgatni, mennyi a nemesség összmennyisége a két csoportban, elcsüggedt ismét. Ám Mulez most így szólt:

– Mindent egybevetve, kissé nagyobb súlyban szólnak érvek a gurguj lány bűnösségére, mint ártatlanságára! De a különbség olyan csekély, hogy helyesnek látszik a végső döntést Jüsen istennőre bízni! Majd ő, az igazság istennője, dönteni fog! Nagyon kedvemre való ez különben is, mert kedvencem az istenítélet, hisz ezáltal tökéletesen kiküszöbölődik az esetleges tévedés veszélye – elvégre az istennő biztos tudja, hogy mi az igazság! Holnapig Csividzsi börtönben marad, továbbra is magánzárkában, hogy semmiképp se essék baja, ezt mindenképpen el akarom ugyanis kerülni, mert látom, hogy ha gurguj is, de sokan kedvelik őt, és holnapra kihirdetem az istenítéletet! S mert a sértett fél Dzsoji, így ő választhatja meg az istenítélet módját! Választhat a tüzesvas-próba vagy a párviadal között!

E szavaknál Dzsojira nézett, mert őt is idevezették a bíró emberei. Dzsoji láthatóan halott-sápadt lett e szavakra.

– És, izé... nem lehetne, hogy istenítélet nélkül...

– Sajnálom, de nem! – rázta a fejét a bíró.

– De hát mit kell annyit majomkodni, elvégre én, egy hercegnő vádolok egy közönséges gurgujt!

Mulez bíró elsápadt.

– Kikérem magamnak az efféle beszédet! Én Vuárd bírāja vagyok, s ha nem is herceg, de nem szoktam akkor sem *majomkodni*!

– Elnézést, bíró úr, nem is úgy értettem... – szólt ijedten Dzsoji, és fejét a válla közé húzta.

– Azt mondtam, hogy istenítélet lesz, és ha azt mondom akkor az is lesz, és akinek a döntésem nem tetszik, az nyugodtan vádoljon be a király előtt, már amennyiben azt hiszi, hogy fogadja

³ Tényleg nem rossz ember a bíró, még udvarias is a növendékekkel szemben!

őt a legfelségesebb uralkodó! – nézett gúnyosan Dzsojira. – Mert efféle ügyekkel nem hinném, hogy foglalkozna Togornyez király! Az istenítéleteket ugyan legtöbbször meg szokta nézni, mert kedveli őket, de akkor sem jellemző, hogy bárki is a közelébe mehessen, még ha hercegi csemete is!

– Bocsánatodért esdeklek, bíró úr! – válaszolta ugyancsak szerényen Dzsoji.

– Na hát akkor! Arra válaszolj, melyik fajta istenítéletet választod!

– Azt hiszem nem árt, ha az a gonosz Csivdzsi elcipeli a kezében a tüzes vasat!

– Jó, de ugye tudod, hogy nemcsak neki kell a vasat elcipelnie! Tekintve ugyanis, hogy ilyen szoros a vallomások aránya mindkettőtök javára, ezért mindegyikteknek kézbe kell fogni a tüzes vasat, s amelyiktek előbb ejti el, az a bűnös: ha a gurguj ejti el, bűnös az ellene felhozott vádakban, s ezért keresztre feszítjük, ha te ejted el, te vagy a bűnös, tudniillik rágalmazásban, s akkor kivágják a nyelvedet, s megfosztunk nemesi rangodtól is, mert szégyent hoztál a nemességre méltatlan viselkedéseddel!

Dzsoji most már olyan sápadt volt, mint a fehérre meszelt fal. Semmi kedve nem volt összeégetni a kezét. Az sem vigasztalta, hogy Csivdzsi keze is összeégne.

– Legyen inkább mégis párviadal!

– Sejtettem, hogy így döntesz majd! – bólogatott Mulez bíró, gúnyos hangon ejtve e szavakat. Nem is titkolta, hogy Dzsoji kiesett a kegyéből, amióta majomkodásnak nevezte ténykedését.

– Kötelességem ez esetben elmondani – folytatta a bíró –, hogy mindkét fél maga köteles bajnokról gondoskodni. A bajnokok holnap délig, tehát akár az utolsó pillanatig is jelentkezhetnek nálam a viadalra. A fegyverzetük kard kell legyen, amiről önmaguk kell gondoskodjanak. Amennyiben valamelyik félnek nem lesz bajnoka délig, úgy annak bűnössége bebizonyosodott. Ha egyik félnek sem lesz bajnoka, marad a tüzesvas-próba! A bajvívás helye és a vétkes fél megbüntetése a nagy piactér! A bajnokok vagy nálam a bíróságon jelentkezhetnek, vagy a helyszínen, ahová egy órával a Nap delelőre hágása előtt vonulok ki én magam, s a gurguj lányt is akkor visszük ki, akkor kihirdetjük azt is, hogy ő bajnokra vár, de barátai, ismerősei, mint az eddigiekből kitalálható, természetesen előbb is szerezhetnek neki bajnokot! – azzal a bíró megfordult, s útjára ment.

*

Alig távozott el a bíró, Zieti azonnal csendre intette a beszélgetni kezdő növendékeket, majd így szólt ahhoz a hét lányhoz, akik nem Csivdzsi javára tanúskodtak:

– Lányok, ki vagytok rúgva! Az én iskolám leánynevelde, és nem patkányok vacca, rátok tehát itt semmi szükség! Van tíz perccet, hogy összepakoljátok a holmitokat, azután takarodjatok!

– Nagyon helyes, úgymint mindig utáltam itt lenni! – kiáltotta az egyik lány.

– Remek, örülök, hogy a kedvetekre tettem! De egy perc máris eltelt a tízből, és nem ajánlom, hogy túllépjétek a kiszabott időt, mert a fiúk ugyancsak nagy kedvet éreznek, hogy eljátszodozzanak veletek, ezt tanúsíthatja az a hármótok, akiket megcsapkodtak csalánnal!

– Úgy van, úgy van! – hangzott mindenfelől a fiúk soraiból.

A nemeskisasszonyok megfordultak, és gyorsan beszaladtak az épületbe.

– A tandíjat add vissza! – kiáltotta még egyikük.

– Az nem a te dolgod, azt a szüleiddel kell elintéznem! És már két perc telt el! – válaszolta Zieti.

Mikor a lányok elkotródtak, Zieti így fordult a többiekhez:

– Fiúk, szeretném a segítségeket kérni! Dzsoji nyilván valaki nagyon jó bajnokot fog felfogadni magának, lehet erre bőven pénze, mint hercegnőnek, tehát nekünk is kell egy kiváló bajnokot találnunk Csividzsinek, de én nem vagyok ismerős a bajnoki körökben! Ajánljatok nekem egy bajnokot!

– Akadnak vitézek, akik jó pénzért vállalják az ilyesmit – tűnődött Gító –, de én sem ismerem az igazi nagy vitézeket, csak annyit tudok, hogy aki vállalja is, rengeteget szokott kérni érte, hiszen az istenítéletek többnyire emberhalállal szoktak végződni!

– Az mindegy, akármennyibe kerül is, azt nem hinném, hogy ne lenne rá elég pénzem, márpedig semmi összeget nem sajnálok Csividzsi megmentéséért!

A fiúk most egy-két nevet említettek, hírhedt verekedők neveit, de valahogy egyik sem hatott meggyőzően, s a fiúk arcán is látszott, hogy maguk sincsenek túlságosan meggyőződve javaslataik helyességéről, inkább csak jobb híján ajánlgatják őket. Ahogy Zieti végignézett rajtuk, ez öelötte is nyilvánvalóvá vált.

Dzseoli, a bárólány eközben a földet rugdosta sarujával. Szeme sarkából megvetően pislogott a fiúk csoportjára. Végül így szólt:

– Én ugyan csak az igazság kedvéért vagyok veletek, ha a vágyaimat követném, most a többi hét lánnyal mennék, el innen...

– Aztán ki tart vissza?! – vetette oda neki mérgesen Gító.

– Fogd be a szádat, te kappan! Szóval, most csak azért szólalok meg, mert nem bírom nézni tehetetlen, kontár bandátokat! Még ahhoz sem értetek, amihez pedig illene, hogy értsetek, mert oly büszkék vagytok rá ti férfiak, hogy a harc és vitézkedés, verekedés a ti nemetek dolga! De hát meglátszik, hogy a nemesség itt is többet jelent, mint hogy ki férfi és ki nő! Van szerencsém tehát közölni agyatlan fejetekkel, hogy jelenleg Vuárdban és környékén a legjobb kardforgató, meg úgy általában is minden más fegyverben a legjobb, az egy Pakuez nevű báró! Ismerem őt, éppen mert báró, mint én! Soha még senki le nem győzte! De őt felesleges is felkeresni, mert soha nem vállal el küzdelmet pénzért, úgy gondolja, hogy ez méltatlan a nemességéhez... És szerintem igaza is van! Pakuez báró után azonban a legnagyobb vitéz Jasez, ő nem nemesember, ami meglátszik abból is, hogy boldogan vállal mindenféle verekedést, küzdelmet jó pénzért, istenítéletek bajnoka is már többször volt! Még azt is tudom véletlenül, hogy hol lakik! Kizárt dolog, hogy bárki legyőzze, kivéve persze Pakuez bárót, de ő úgysem fog kiállni, se nekünk, se Dzsoji kérésére.

– És ez biztos? – kérdezte aggódva Gító.

Dzseoli nem is válaszolt neki, csak végigmérte gőgös tekintettel. Cséncsén pedig e szavakkal csatlakozott a bárólány véleményéhez:

– Jobb, ha nem kételkedtek Dzseoli szavában, mert az efféle küzdelmek megtekintése kedvenc szórakozásai közé tartozik!

– Na, mutassam az utat Jasezhez, vagy nem? – kérdezte Dzseoli.

Persze szó nélkül követték őt.

Jasez ugyan egy ivóban lakott, az egyik kiadó emeleti szobában, nem a saját házában, de már évek óta nem változtatta szállását. Könnyen megtalálhatta hát aki kereste. Harmincöt esztendő körüli férfi volt, ami a vitézek életében tisztos kornak számított már, mert a legtöbbjük jóval fiatalabban távozott a túlvilágra, elvégre a vitézkedés nem éppen veszélytelen szakma!

Jasez azonban nem tűnt sem megviseltnek, sem nyomoréknak, még idősnek sem, és vidáman villogott mind a harminckét foga, amint Zietire és a többiekre mosolygott, akik felkeresték őt, remélte ugyanis, hogy jó pénz áll a házhoz. Szüksége is volt rá, mert nagy lábon élt, könnyedén szórta nemcsak az ezüstöket, de még az aranyakat is, és a nőket sem vetette meg, előző este is három örömlány boldogította, s azok sem voltak olcsók.

Zieti szavai megerősítették véleményében, hogy pénz áll a házhoz, s már majdnem igent is mondott, amikor megtudta, hogy Csividzsi, akiért küzdenie kéne, gurguj.

– De hát azt mondtátok, hogy az a másik, akivel Csividzsi összeveszett, egy hercegnő!

– Igen, Dzsoji hercegnő! – bólított Zieti. – De mit csodálkozol ezen?!

– Bőven van okom a csodálkozásra, mert nem szoktak istenítéletet rendezni, ha gurguj az egyik fél, a másik meg trogg, ilyen esetben minden józan ember előtt nyilvánvaló, hogy a trogg félnek adnak igazat! Hát még ha a trogg, az ráadásul hercegnő is! Elmehegett nagyon ám a bíró esze, hogy ilyet tesz! Na de nekem ez mindegy is, az igaz, hogy szeretek bajnoknak kiállni istenítéletekre, de eszemben sincs egy gurgujért megtennem ezt!

– De megfizetnélek, s igazán bőségesen! – győzködté őt Zieti. – Vagy rosszul tudtam volna, hogy kedveled a pénzkeresés e formáját?

– Csöppet sem, sőt, nagyon köszönöm a jó ötletet, köszönöm, hogy idefáradtatok, mert eddig nem tudtam róla, hogy lesz holnap egy istenítélet, s bajnokra is szükség van! De nekem igazán nem érdekem, hogy a gurgujért harcoljak, hiszen biztos vagyok benne, hogy nem neki, hanem a hercegnőnek van igaza, annak a Dzsojinak, és éppen mert ő hercegnő, nyilván gazdagabb, mint te, tehát tőle még pénzt is többet remélhetek! Ez okból tehát azt kell mondjam, nem vállalom a megbízást, távozzatok épp ezért nyomban, mert most rögvest felkeresem Dzsojit, hogy neki ajánljam fel szolgálataimat!

– Képes vagy ellenünk küzdeni, amikor épp mi akartunk felfogadni?! – tágult kerekre Zieti szeme.

– Miért ne?! Hiszen ez az érdekem! S az üzlet, az üzlet!

– Micsoda ocsmányság! – kiáltotta Gító.

– Elhallgass, öcskös, mert kupáncsaplak! Nem a te dolgod, hogy kioktass az életről! Nem illemórát adni jöttél el hozzám, úgy tudom!

– De hát gondolkozz már Jasez, milyen aljas ez, amire készülsz!

– Most már aztán elég legyen! Nem szokásom kölyköket megütni, mert nem szeretem összetaknyozni az öklömet, de megteszem, ha nem maradsz kussban! Takarodjatok!

– Jó, én megyek – kiáltotta vérvörös arccal Gító – és semmit nem is teszek ellened, mert nem vagyok akkora izomagyú állat, mint te, de dögöljek meg, ha nem talállok valakit, aki legyőz téged! Remélem miszlikbe aprítja a férfiaságodat mielőtt megadja a kegyelemdőfést!

– Kifelé! – intett Jasez. S erre nem tehettek mást, távoztak.

Odakint az utcán aztán alig néztek egymásra, úgy letörte őket a kudarc. Végül Gító belerúgott egy nagy kőbe, s így támadt Dzseolira:

– Gyűlölöm a nemeseket! Utálom valamennyit!

– Most meg mi bajod, amikor ez a Jasez nem is nemes?! Nem várhattál mást tőle!

– Ha ilyen okos vagy, tudnod kellett volna ezt már korábban is róla! Köszönöm a segítséget méltóságos báró lány, ez nagyszerű, ez igen, megszerezted annak a dög Dzsojinak a legis-

legjobb bajnokot! Pedig ha nem jövünk el Jasezhez, talán nem is tudja meg, hogy lesz istenítélet, és akkor Dzsoji gyöngébb bajnokot szerez!

– Engem ugyan nem érdekel ez az egész, ez legfeljebb azt bizonyítja, hogy ez igazi istenítélet lesz!

– Aha, talán még örülsz is annak, ami történt?! Tényleg Csividzsi vérét akarod?!

– Azt éppen nem mondtam! Annyiból nem bánom a történeteket, hogy igazán örülök neki, hogy most alaposan megijedt odabent a börtönben, remélem össze-vissza hugyozza magát rémületében, s az is igaz, hogy nem hullatok könnyet érte, ha megölik! De igazság szerint most már azt sem bánám, ha Jasezt legyőzné valaki, mert szó, ami szó, valóban undorítóan viselkedett! Ha Csividzsi megmenekülése az ára Jasez halálának – ám legyen, én erre szavazok! De én valahogy úgy vagyok ezzel, hogy nem izgatom magamat az eredmény miatt, legyen meg Júsen akarata és kész!

– Hát pedig nem hagyhatjuk, hogy Csividzsinek még bajnoka se legyen! – mondta Zieti. – Vezess ahhoz a Pakuezhez, Dzseoli, hátha mégis rááll, hogy bajnokunk legyen!

– Kárba veszett fáradság! Ő igazi nemesember, pénzért nem eladó!

– Hát miért eladó?

– Természetesen semmivel sem megvásárolható!

– Mindent meg kell próbálnunk akkor is! – felelte kétségbeesetten Zieti, mert tudta, hogy holnap délig a levele talán meg sem érkezik Mirjanhoz, nemhogy Mirjan ideérkezessen.

– Én megmutathatom, hogy hol lakik Pakuez – vonogatta a vállát Dzseoli –, de ennek nem lesz sok értelme! És akkor senki más ne jöjjön velünk, mert nem fogad pórokat!

– Nem is akarom a nemesség büzt szívni! – kiáltotta Gító. – Én megyek inkább, s körülnézek bajnok után másfele!

– Igen, menjünk mi is szerteszét, hátha talál valakit valamelyikünk! – szoltak a fiúk, és szétszéledtek a városban.

*

Gító okos fiú volt, bár még alig múlt tizenöt esztendő. Annyit biztosra vett, hogy ha bajnokot akar találni Csividzsinek, még hozzá sikeres bajnokot, aki győzni is képes, akkor olyan helyen kell keresnie azt, amire Dzsoji feltehetően nem gondol – sőt nemcsak Dzsoji, de Dzseoli vagy más nemes sem! Elvégre Dzseoli tényleg ismerheti a híresebb vitézeket itt a környéken, lám csak, Jasezt is, hogy megtalálta, de vele is miként jártak!

Gító úgy vélte, efféle vitézekre nincs neki szüksége. Ugyanakkor azt is vélte, lehetetlen, hogy ne legyenek még más, ragyogó vitézek is, akik ismeretlenek a nemesség körében, mert például nem szoktak rendszeresen részt venni bajvívásokban, no meg istenítéleteken!

Igaz, a vitéz azért vitéz, mert vitézi életet él. Csakhogy a vitézi életnek nem csupán az az egyetlen módja, hogy a királyi udvarban forgolódik valaki, és mindenféle vitézi tornákon mutogatja magát! Gító úgy gondolta, az is nagy vitézség, ha valaki számos csatában becsülettel végzi a harcosok kötelességét: osztja a halált, s védekezik a mások által neki kiosztandó halálos veszélyek ellen! Ha talál egy kiszolgált, de egészséges, tapasztalt veterán katonát, aki már számos csatát megélt, az feltehetően ér annyit, mint Jasez vagy más csillogó-villogó vitéz, aki lehet, hogy jó harcos, de csatában mégsem sokat forgolódhatott!

Azt nem kétlette Gító, hogy Jasez ért a harchoz, de úgy sejtette, mégiscsak nagyobb lehet a férfi hírneve, mint amit megérdemelt. Még az is lehet, hogy csupán néhány előkelősködő

nemesi ficsúrt győzött le, kis szerencsével, aztán ettől már legyőzhetetlen hősnek hiszi magát, meg mások is ezt hiszik róla!

Na hát, neki feltett szándéka volt olyan ellenfelet találni, akinek talán nem olyan fényes, csillogó-villogó a fegyverzete, de annál jobban ismeri Halál Ófelsége csontos kezét, ami néhányszor már a közelében suhant el, s így kissé szemügyre vehette azt, de talán a Nagy Kaszás arcát is láthatta közvetlen közletről!

Ő is tudott róla, mint Dzsoji, hogy aznap karaván érkezett a városba. Mi sem volt természetesebb számára, mint hogy most elsiessen a karavánszerájba, meg hogy végigjárja a szeráj környéki ivókat, ahol a messzi utazók szoktak megszállni, mert nem is minden alap nélkül gondolta úgy, hogy aki karavánnal jár, az legalábbis nem félős, elvégre minden messzi út veszélyekkel terhes szokott lenni. Persze nem a kereskedők közül óhajtott bajnokot választani, habár néhány kereskedő is meglepően jól értett akkoriban a fegyverekhez, főleg éppen a kardhoz, de úgy gondolta, a karavánt kísérő harcosok körében nyilván talál valakit, aki jó pénzért kiáll bajnoknak, azok nem szoktak megijedni az árnyékuktól! Az lehet, hogy életükben sosem voltak még istenítéleten, talán még bajvíváson sem, de sivatagi haramiákkal annál többet kellett hadakozniuk! S azok sem lehetnek veszélytelenebbek, mint Jasez!

A szerájban alig egy-két katonát látott, a kereskedőkön kívül, de ezeknek nem szólt, mert összevetve őket Jasezzel, nem látta esélyesnek őket. Ezért elkezdte sorra járni az ivókat, néhány katonát látott is, akiknek ereje bizalommal töltötte el, de amikor megemlítette nekik az ügyet, azok nem vállalták, akár mert most sok pénzük volt, akár mert utálták a gurgujokat. Mert hogy gurguj lenne a védendő lány, azt Gító nem titkolta el, úgy vélve, sokkal rosszabb lenne, ha ezt az utolsó pillanatban megtudva, a küzdelem előtt lépne vissza a bajnok.

Volt olyan is, aki egyszerűen nem akart egy hercegnő érdeke ellen küzdeni, félvén tőle, hogy Dzsoji szülei bosszút állnának rajta győzelme után. De olyan is akadt, aki ismerte már Jasezt, és őszintén bevallotta, hogy nem volna sok esélye ellene. Úgy látszik, Jasez hírneve azért mégsem volt minden alap nélküli, be kellett ezt lássza Gító!

Már sok ivót végigjárt, ha nem is mindet, amikor egy újabb belépve ámuló szemei csodálatos látványt tapasztalhattak: az ivó közepe táján, neki és a bejáratnak félig háttal ülve magas, erős, de mégis nyurga férfi iszogatta italát. A férfi tiszta vászonruhát viselt, egy hosszú, bokáig érő köpenyt, méghozzá olyat, amely tetőtől-talpig bíborszínűre volt festve, márpedig a bíborfesték akkoriban iszonyatosan drága volt, aki egy zsebkendőt is bíborszínűre tudott festetni, már tehetős embernek számított, aki meg a ruhája szegélyét tudta bíborra festetni, dúsgazdagnak számított! Bár Gító nem forgolódott a nemesség köreiben, tudta, hogy a hercegek közül sem mindegyik lenne képes megfizetni egy teljes öltözet bíborruhát.

Ez már önmagában véve is elég lett volna, hogy pillantása hosszan elidőzzön az ismeretlen, aki bíbor ruhájában úgy festett mintha az imént kelt volna ki egy vérfürdőből, de igazából Gító más miatt ámult nagyon el. Méghozzá azon, hogy az ivó nem éppen olyan állapotot mutatott, amilyen az megszokott lett volna – valójában ugyancsak megviseltet. De nem azért, mintha sok széttört szék vagy asztal lett volna odabent – egyáltalán nem! Székek, asztalok mind tökéletesen épek voltak, habár sok közülük fel volt borulva, s nem a helyén állt, hanem ide-oda ellökte őket valaki, a fal mellé. Igaz, székéből nem is volt sok az ivóban, inkább a fapadokat kedvelték az akkori fogadósok.

Szét voltak szórva a kupák is az ivóban, meg néhány fatányér, és sokféle lehetett mindenféle kiömlött mártásokat, leveseket meg sült hús maradványokat látni a padlón, asztalokon, néhol a falra kenődve is. A leginkább szokatlan látvány azonban az volt, hogy az ivóban, részint a padlón, részint az asztalokra borulva, néhány hulla is feküdt, szám szerint nyolc, mind férfiak, többségükben erős, meglelt legények, s legtöbbjükkel nyilvánvalóan kard végzett. Emiatt sokhelyütt tócsába gyűlt a vér a padlón alattuk. Az egyik hulla csaknem teljesen meztelen volt.

Mindezzel nem törődött a bíborruhás idegen. Nyugodtan ücsörgött a helyén, iszogatta az italát, s volt előtte egy hatalmas liba is, sülve, ennek ugyan főleg már csak a csontjai maradtak meg, de ami hús még volt rajta, azt is élvezettel eszegette.

Gító csodálkozott volna, ha nem ez az idegen lett légyen az, aki azt a sok hullát az ivóba „produkálta”. Ez már csak azért is valószínű volt, mert az idegen előtt az asztalon ott hevert egy díszes, aranyozott hüvelyben nyugvó kard, holott az idegen derekán is ott lógott a saját kardja. Sőt, két kard is lógott az idegen derekán: egy hosszabb és egy rövidebb. Márpedig az emberek nem szoktak egyszerre két karddal járkálni, hárommal meg aztán végképp nem! Gító valószínűnek tartotta, hogy az, ami az asztalon van, de talán a derekán levők egyike is, zsákmányként került hozzá az imént. Feltételezését alátámasztotta az is, hogy a kocsmáros oly igen nagyon tisztelettel pislogott az idegenre.

– Jókora verekedés játszódhatott le itt épp az imént! – gondolta Gító. Csak azon csodálkozott, hogy még ha az idegen nagyon jó harcos is, akkor is sokkal nagyobb felfordulást várt volna el az ivóban. Mert nagyon olybá tűnt előtte, hogy e nyolc hulla, amikor még élő volt, szinte nem is védekezett!

Egy biztos: aki nyolc támadóval képes egymaga végezni, az már figyelemre méltó harci képességek birtokosa!

Nem is habozott Gító, hogy megszólítsa az ismeretlent. Hevesen dobogott ugyan a szíve, de remélte, hogy benne nem sejdít támadót kiszemeltje. És ugyanekkor nagy lelkesedés is égte belülről a szívét, hogy éppen ő talál bajnokot Csividszinek, tehát a fiatal tanárnő bizonyos értelemben neki köszönheti majd a megmenekülését!

– Ez az! Igen, ez kell nekem! – gondolta, és észre sem vette, hogy e gondolatait nagy lelkesedésében hangosan is kimondta, azzal odaérve az idegenhez, óvatosan, udvariasan megkocogtatta annak vállát hátulról.

– Bocsánat uram... – kezdte, de ekkor megszólalt a bíborruhás:

– Ha esz kell neked, akkor tessék! Nem sajnálom téled sem! – azzal Gító azt sem tudta, hogy mi történt hirtelen, csak azt vette észre, hogy légi útra kel, feje nagyot koppan a falon, ami pedig jó messzire volt az idegentől, és álla nagyon fáj, sőt bordái is fájdalmasan sajognak.

Lehet, hogy el is ájult kis időre, mert mire feleszmélt, az ismeretlen már befejezhette az étkezését, s a kijárat felé tartott. Gító ismét csak a hátát láthatta.

– Uram, elnézést... – nyöszörögte, és megpróbált feltápáskodni, ami éppenséggel nem volt könnyű.

– El van nészve, de máskor ne nyúj hosszám hátullól, mert asz idegesít! – válaszolta az úgy látszik pösze idegen, s már ki is lépett az ivóból.

Gító minden erejét összeszedve feltápáskodott és az idegen után bicegett, s meg is látta az ivón kívül a magas alakját. Bár még a lélegzetvétel is fájt, utánaeredt, gyorsan, futva, biztonságos távolságban megkerülte azt, és eszébe sem jutott haragudni a nem éppen kedves fogadtatáson, örült inkább neki, mert minél nagyobb a leendő bajnok verekedőkedve, minél gyorsabban jár az ökle, annál valószínűbb a győzelme is!

Sikerült is elébe vágnia, majd megállt, elzárva a további útját.

Az idegen is megállt. Most láthatta az arcát is Gító: nem volt idős, talán huszonöt esztendő, bár ezt nehezen lehetett eldönteni róla, ugyanis bőre furcsa színű volt, barnászöröses, szeme pedig ferde, mintha valami nagyon messze keletről jött barbár volna, azt hallotta Gító, hogy a borzasztó messze élő jicsenieknek nagyon ferde a szemük, akik a selymet gyártják, de ez nem

lehetett jicseni, mert azoknak, úgy tudta ő, sárga a bőrük és aprók is, ez a fickó viszont jócskán magasabb nála!

– Párabajoszni akalsz? – kérdezte az idegen, és keze a kardja markolatára csúszott.

– Nem, nem, dehogyis – szólt ijedten Gító, akinek még kardja sem volt csupán egy jókora kése –, inkább a segítségedet szeretném kérni jó uram! Alázatosan esdeklek a kegyért, hogy hallgass végig! Odabent az ivóban sem akartam én semmi rosszat, csak beszélgetni veled!

– A te hibád, ami történt, minek jöttél hátullól! Asztán milől akalsz peszélni?

– Messzi földről érkezhetél, látom, s biztos elkéne neked némi pénz! Én tudok egy módszert, amivel sok pénzt kereshetnél, és...

– Épp az imént szeleszttem sok pénst! – intett határozottan és tagadóan az idegen.

– Akkor kérlek tedd meg, amit kérek pusztán emberségből! – könyörgött kétségbeesetten Gító. – Senki más nem lenne alkalmasabb, mint te, hogy legyőzze azt a rohadék Jasezt, és megmentse Csividszit, akinél aranyosabb nő pedig még soha nem élt a földön, én legalábbis nem láttam! Nagyon megkedveltem, nem akarom elveszíteni, kérlek segíts nekem jó uram!

Az idegen szeme résnyire összeszűkült, s e pillantástól Gító ereiben valósággal meghűlt a vér. Igazság szerint, hogy ne szépítsuk a dolgot, csaknem bevizelt a rémülettől, mert a bíborruhás most mellélépett, s csak úgy fél kézzel megragadta a ruháját és felemelte.

– Hé, mintha nőllől peszéltél volna!

– Igen, nőről! – nyögte vékony hangon Gító, és eszébe sem jutott kést rántani. Tökéletesen biztos volt benne, hogy semmi esélye sem volna az idegennel szemben.

– Esz mál joppan éldekel, mint a pénst! Így mál peszélkethetünk! Szóval egy nőért kell küszdeni?

– Igen, igen, pontosan! Kérlek, nem tehetnél le?!

– Tessék! – felelte az idegen szűkszavúan, azzal egyszerűen kinyitotta a markát, hogy Gító a földre pottyant.

– Ah, így már jobb, köszönöm!

– Aszt mondd, hol a nő és kit kell mekölni ahhoz hoty asz enyém legyen!

– Tessék?! – ámult Gító, és szeme akkorára tágult, mint egy levesestányér.

– Hallottad, nem? Lemélem nem vaty süket?

– Hallottam, de értsd meg, én nem neked akarok nőt szerezni, ez istenítélet, és én csak...

– Öcsikém, nem fagyok hülye, én ha küsztök, makamnak akalok nőt szeleszni és nem másznak, neket szem!

– Félreértesz, nem arról van szó, hogy nekem kell a nő, Csividszi, egyszerűen meg akarják őt ölni! Figyelj, látom igen nagyon messziről jöttél, és egyáltalán nem ismered a szokásainkat, legjobb lesz, ha eljössz a tanárnőmhöz, Zietéhez, ő sokkal okosabb, mint én, ő majd elmagyaráz neked mindent, jó?!

Az idegen gondolkodott pár pillanatig, majd vállat vont és így szólt:

– Jó. De akkol ott is alszom, melt mék nincs szállásom!

– Persze, persze, Zieti biztos megengedi, hogy ott aludj az iskolában! Gyere csak! Vezetlek! – majd hogy kissé barátságosabb legyen a hangulat, így szólt:

– Az én nevem Gító! Benned jó uram, mondd, kit tisztelhetek?

– Szunszen a nevem! – mondta az idegen. – Na, mehetünk már ahhoz a mászik nőhöz?!

– Magasságos istenek, hát ezt csak a nők érdeklik?! Remélem nem azzal kezdi az ismerkedést, hogy ráugrik Zietire! – gondolta Gító. De mert sok választása nem volt, bajnok kellett, s ennek győzelmében nagyon bízott, ezt mondta:

– Máris indulhatunk! – s intett, azzal előresietett. Az idegen követte, olyan csöndes és halk léptekkel, hogy Gítónak egész út során felállt a szőr a hátán a borzongástól, mert az jutott az eszébe, hogy a halál fuvallata lehet ilyen nesztelen. Néha hátra is nézett, mert annyira nesztelenül járt a Szunszen nevű bíborruhás, hogy azt hitte, megállt valahol, de az mindig ott járt két lépéssel ömögötte. Megpróbálkozott azzal, hogy az idegen oldala mellett lépkedjék, de az nagyon bizalmatlan volt, s egyetlen szó nélkül előretolta. Gító megértette, hogy neki kell előre mennie.

Mire az iskolához értek, Zieti és a többi leány már ott volt, bár a fiúk egy része még hiányzott.

– Csak nem bajnokot hoztál?! – fogadta Gítót azonnal e kérdéssel Zieti.

– De bizony, hogy azt hoztam! Ti talán nem jártatok sikerrel?

– Csöppet sem, azt a Pakuez nevű bárót meg sem találtuk – nem volt otthon! Más meg nem vállalta! A te bajnokod tudja egyáltalán, hogy Jasez ellen kell küzdenie? Mert akikkel én beszéltem, a legtöbben ezért utasították vissza!

– Nem mondtam még el efféle részleteket neki, de nem is hiszem, hogy érdekelné, mert ő annyira jó verekedő! Szunszen a neve, és amint az látszik is talán egy kissé rajta, valami nagyon távoli népből származik!

– Paján vagyok! – mondta gögösen Szunszen, mintegy bemutatkozásképpen, mert eddig még köszöntésre sem méltatta őket, csak nézegette mindegyiküket kíváncsian, leginkább a nőket. De Gító és Zieti társalgására azért úgy látszik fülelt. Mert most hozzátette:

– És natyon éldekel, milyen asz a Jaszesz! Melt eddig úgy tapasztaltam, ellefelé senki nem tud még kicsit sem halcolni! Itt Tlokkföldön csupa csőcselék lakik!

– Nem tűröm, hogy így beszélj a népemről! – pattant azonnal Szunszen elé villámló szemekkel Dzseoli. – Azonnal kérj bocsánatot!

– Miért, mi történik, ha nem kélek pocsánatot? – kérdezte érdeklődve az idegen.

– Ez! – kiáltotta a bárólány, azzal pofonütötte Szunszent.

Azaz, csak akarta. Mert bár Dzseoli gyors volt, Szunszen egy még sokkal gyorsabb mozdulattal elkapta a karját, megcsavarta azt, hogy Dzseoli fájdalmasan jajdult fel, s kénytelen volt hátat fordítani Szunszennek. A férfi pedig így szólt:

– Nem ismelem asz itteni szokásokat, de ti szem asz enjimeket! Eszélt jóindulatúan mondom, hogy senki ne plópáljon mekütni vagy mekbántani! Annak halál lesz a vége! – azzal szabad bal kezével most csak úgy mindenki előtt benyúlt Dzseoli ruhájába, és kedvtelve végigtapogatta a bárólány formás mellecskéit. A nő mellét ugyan a ruhától nem láthatták, de az a ruhán át is látható volt, hogy éppen merre jár Szunszen keze. Dzseoli hiába vonaglott, nem bírt szabadulni.

– Nálunk – mesélte eközben Szunszen – a nőknek nincs megengedve, hogy belepofásszanak a félfiaik dolgába! A nő dolga a félfiaik teljeszkölű kiszolkálásza! Főleg ami eszt illeti! – és keze lecsúszott Dzseoli lába közé.

Mindenki elhűlve figyelte az idegen elképesztő viselkedését. Még Gító sem volt elkészülve ilyesmire. Megfordult a fejében, hogy esetleg megpróbálja jobb belátásra rávenni Szunszent,

de hamar letett róla, nem akarta úgy felidegesíteni, hogy aztán ki ne álljon Csividsziért. Mert Gító sokkal jobban kedvelte és ismerte Csividszit, mint Dzseolit, ráadásul Csividszi életveszélyben volt, nem úgy, mint a bárólány.

Mások azonban nem voltak ilyen megfontoltak. Többen is elkezdtek kiabálni, hogy mit képzel, mit fogdossa egy nő lába közét?! Főleg mindenki előtt?!

– Illykettek? – kérdezte Szunszen. – Hiszen van még itt nő, válasszatok csak magatoknak!

– Te bolond, ez egy szabad nő, nem rabszolga! – kiáltotta neki egy Vemez nevű fiú.

– Aha, asz a jó, ha szabad, akkor asz azt jelenti hogy gazdátlan, igaz?

– Nem, nem azt jelenti! Azonnal hagyd abba te rohadék! – és a fiú máris Szunszenre rontott.

A következő pillanatban természetesen máris úgy repült messzire, mint egy ijedt fecske, még-hozzá egyenesen Zieti ölébe repült, feldöntve a tanárnőt. Annyit azonban elért, hogy így Szunszen kénytelen volt elengedni Dzseolit, aki ijedten futott el messzire.

– Mekmontam, hogy ne támogatók lám! – csóválta a fejét Szunszen. – Csak aszért nem öltelek meg, picikém, mert nem alkalom, hogy ne veszessetek el ahhoz a Cividzsi nevű nősztényhez, akit elnyelhetek makammak!

Zieti úgy látta, éppen itt az ideje már, hogy egy kissé megtudakolja, miféle barbár vidékről is jött ez a fickó, mert hisz ez még azt sem tudja, hogy az istenítéletek bajnoka, ha győz is, akkor sem formálhat jogot megmentettje kegyeire! Mert először is: gyakran nem nőkért, de férfiakért kell küzdeni, de ha nő is az illető, akkor sem kötelező, hogy nőisége bájaiból adakozzék a bajnokának! Ugyan azt Zieti is jól tudta, hogy ez bizony gyakran így történik, főleg, ha a bajnok magától ajánlkozik és nem pénzért bérelik, de ez akkor sem kötelező, s legfőképpen nem illik nyilvánosan szóbahozni az ilyesmit! Most tehát így szólt:

– Ejnye, lányok, hát legyen már bennünk egy kis jómodor...

– ...ha már ebben a vadállatban nincs egy csöpp sem! – morogta Cséncsén, a hercegnő, de nem ment el, mert kíváncsi volt az idegenre, ám biztonság kedvéért jó távol telepedett le, nehogy úgy meg legyen ő is szégyenítve, mint Dzseoli.

Zieti azonban nem figyelt rá, hanem így folytatta:

– Tehát a jómodor nevében kérlek benneteket, hogy most menjünk be az épületbe, az egyik nagyobb terembe, kínáljuk helyül a vendégünket, és hozzatok elé mindenféle finomságokat, elvégre ő a vendég s mink vagyunk a házigazdák, s hallottuk, hogy náluk az úgy szokás, hogy a nők kiszolgálják a férfiakat!

– Én ugyan a közelébe nem megyek! – kiáltotta Cséncsén.

– Nem kell tőlem félni, ha nem szemtelenkettek, mektaltóztatom magamat! – nyugtatta őt Szunszen.

Bementek hát az épületbe.

– Biztos vagy benne, hogy megérdemli a fáradságot? – kérdezte közben halkán Zieti Gítót.

– Nyolc férfit legyőzött egymaga! – válaszolta röviden a fiú. – Ez csak elég lesz, igaz?

– Ó! Ennek örülök! – sóhajtott elégedetten Zieti.

Odabent aztán, amikor már leültek mindannyian és nem sajnálta az idegentől a legjobb falatokat, de a fiúk és a néhány megmaradt lány is nyugodtan eszegethetett, arról kezdte faggatni Szunszent, hogy honnan érkezett. Szunszen készségesen válaszolt Zieti minden kérdésére, egyáltalán, kiderült róla, hogy alapvetően nagyon barátságos ember, csak hát a szokásai

rémisztően furcsák. Ezt a beszélgetést, Szunszentől a legtávolabb ülve, Dzseoli is végighallgatta, mert ő is nagyon kíváncsi volt. Mások viszont nem voltak jelen, mert Zieti időközben minden más leányosztályt is hazaküldött, a rendkívüli események miatt, nem bízott meg bennük. Most tehát csak a fiúk voltak az iskolában, s a lányok közül az a néhány, aki Csividszi pártját fogta, tehát a becsületesek.

És igazán, egyikük sem bánta meg, hogy végighallgatták Zieti és Szunszen beszélgetését! Elképesztő dolgok derültek ki annak a még ismeretlen, Paján nevű országnak a szokásaiból, életéből!

Az még hagyján volt, hogy kiderült, miért ilyen pösze, selypítő Szunszen beszéde. Nem volt neki semmi baj a szájával, nyelvével, mindössze arról volt szó, hogy anyanyelve, a paján nyelv, szinte alig tartalmazott hangokat. Mindössze nyolc mássalhangzójuk volt, a P, T, K, L, M, N, SZ, J, és magánhangzóból ezek: A, E, I, O, U. Ezen magánhangzók mindegyikének megvolt a hosszú párja is, pontosabban a hosszú A helyett az Á hangot, hosszú E helyett pedig az É hangot használták. De a nyelv még ennél is szigorúbb volt, mert egy szó csakis magánhangzóra vagy N hangra végződhetett, és szón belül sem kerülhetett soha két mássalhangzó egymás mellé, a következő párokat kivéve: MP, MK, NT, NK, NSZ, NJ. E párokkal szó nem kezdődhetett. Az NJ hangkapcsolat helyett általában NY-et mondtak.

Ilyen szegényes hangkészlettel természetesen nagyon nehéz volt megtanulnia a nyelvüket, s bár mostanára már mindent tökéletesen megértett, sőt beszélni is szinte folyékonyan tudott, még mindig akadt néhány hang, amit nem volt képes kiejteni, például a „z” hang helyett mindig „sz”-et mondott, az „r” helyett pedig „l”-et. De néha a többi hangot is eltévesztette, rosszul ejtette, főleg, ha izgatott volt.

De ez még tényleg semmiség. Hanem amit Pajánban a nőkkel művelnek!

Paján nagyon-nagyon messzire volt Troggföldről, egy jókora sziget volt, legalább hatezer kilométerre tőlük. Annyira messze volt minden más szárazföldről, hogy amennyire Szunszen tudta, soha még senki utazó nem vetődött el hozzájuk.

– Nincsenek alla jó szelek – mesélte Szunszen –, évente csak kétszer fúj a szél, de akkor mek asztán vannak akkora vihalok, hogy kitölik a nagy fákat isz, nem lehet hajószni!

– Akkor te hogyan kerültél ide? – kérdezte Gító.

– Muszáj volt mekeplébálkoszonom asz elhajózásszal, melt üldösztek!

– Talán bűnöző voltál? – kérdezte célratörően Zieti.

– Nem, dehoty, csak nem akaltam, hogy elpocsékolják a nőket!

– Hogy micsoda?!

Na és erre szörnyű dolgok derültek ki! Mert Szunszen elmondta nekik – bár néha közbe kellett kérdezniük, hogy minden világos legyen –, hogy Pajánban egyszerűen nincs család a trogg fogalmak szerint. Olyannyira nincs, hogy a nőket egyszerűen nem is tekintik embereknek. Minden nő úgynevezett nőtáborokban nevelkedik fel, míg el nem éri szülőképes korát, s e táborokban élnek azok a nők is, akik éppen nincsenek férjnél. Bár a férj-szó nem egészen azt jelentette Pajánban, mint Troggföldön, ez is kiderült a későbbiekből... A táborokat szigorúan őrzik. Minden évben egyszer, néha többször is, nagy ünnepséget rendeznek, aminek Válogatás a neve. Ide kiviszik a táborbeli nők javát, de nem azért, hogy szórakozzanak, mert az ünnepséget nem a nők, hanem a férfiak szórakoztatására rendezik meg. A nőket ugyanis csoportokba sorolják, attól függően, hogy szüzek-e vagy sem, hogy hányszor szültek már, és hogy milyen szépek. Azután elárverezik őket a férfiaknak, természetesen az értékesebbnek, szebbnek tartottaknak magasabb a kikiáltási ára. Nem olcsóak a nők, de amelyik férfinak van rá pénze,

többet is megvehet közülük. Ezeket a nőket a férfi feleségeinek tekintik, s a férfit a nők férjének. Valójában azonban a nők sorsa a férfiak mellett a legszörnyűbb rabszolgaság. Már csak azért is, mert az elárverezésen nem szerzett örök érvényű tulajdonjogot a nőkre: legkésőbb öt év múlva mindenképpen vissza kellett vinnie a nőt a táborba! De ha a nő leányt szült neki, akkor azonnal. Ha fiút szült, egy darabig nevelhette, mert a férfi nem tudja a kicsit szoptatni, de azután a nő el kell menjen vissza a táborba, a kisfiú meg marad az apjával, s a nő soha többé nem látja. Legközelebb úgymint más férfi fogja megvenni az árverésen!

Amíg a férfival van, az bármit megtehet vele, tetszése szerint megkínózhatja, megverheti, megaláztatja, sőt akár el is adhatja valaki másnak. Csak akkor van gond, ha megöli, de ez esetben is csak csekélyke büntetést kell fizetnie Paján urainak, akiket Szunszen csak úgy emlegetett, hogy a *hivatalnokok*. De még ez sem volt minden, mert ami igazán megdöbbentette Szunszen hallgatóit, csak ezután következett! Kiderült, hogy minden nőt csak addig tartanak a táborokban, amíg szülni képes. Amint bekövetkezett a nőknél az az állapot, hogy már nem voltak képesek megfogamzani, mindegyiküket kivétel nélkül megölték!

Még hozzá kínhalállal. Ezt általában a Válogatásokon szokták megtenni, ahol egy külön részt kerítettek el erre a célra, aminek cirkusz volt a neve. Itt aztán a nézelődő férfisereg szórakoztatására a nőket karóba húzták, keresztre feszítették, kerékbe törték, elevenen megnyúzták, elégették, megfőzték, halálra korbácsolták, vagy másképp végeztek velük, ahogy éppen jónak látták.

– De hát azok a nők semmi bűnt nem követtek el! – kiáltotta döbbenetben Zieti.

– De nem férfiak, hanem nők! Csak nők! – felelte Szunszen. És mesélt tovább.

A Válogatásokon gyakran rendeztek úgynevezett Viadalokat. Itt a férfiak egymással kellett megküzdenek, a küzdelem természetesen életre-halálra szólt, s a győztes ajándékba egy csodaszép nőt kapott. Persze ezt is csak öt esztendőre.

– Én már három alkalommal is nyeltem nőt Viadalon! – mesélte büszkén Szunszen.

De még más is kiderült. Még hozzá az, hogy ez a kimondottan férfitársadalom, ami Pajánban van, nemcsak a nőkkel kapcsolatban viselkedik nagyon furcsán. Ott például egyáltalán nem számított bűnnek a tolvajlás. De a gyilkosság sem. A Hivatalnokok csupán arra ügyeltek, hogy a szerződéseket mindenki betartsa, még hozzá szó szerint. De bárki bárkit kihívhatott párviadalra, csak úgy, minden ok nélkül is. A párviadalt nem volt kötelező elfogadni, de aki nem tette meg, azt gyávának tartották és mélyen megvetették. Aki győzött, az megszerezte magának áldozata teljes vagyonát, pénzét, mindenét, még a feleségeit is. Ha a legyőzöttnak volt valami kiskorú fiúcskaja, aki még nem volt képes az önálló életre, azt büntetlenül megölhette, s meg is ölte, mert senki nem nevelte másnak a gyermekét. Valójában Pajánban bárki bárkit büntetlenül megölhetett, egyetlen szabály volt csak szabva ezzel kapcsolatban: hátulról, figyelmeztetés nélkül támadni becstelenségnek számított. Az ilyesmit büntették is. Természetesen egy párviadal során már szabad volt hátulról leszúrni az ellenfelet, ha a harc során sikerült mögékerülni. És párviadalban íjat-nyilat sem szabadott használni, e fegyvert a pajánok csak vadászatokon alkalmazták.

Ha egy nő megszökött a táborból, azé lett, aki elfogta, de büntetésből megkorbácsolták. Az ilyen nőre mondták, hogy „gazdátlan nő”. De nemigen szökdöstek a nők, mert Pajánból nem volt hová menni.

– Csodálom, hogy nem büntetik a gyilkosságot! – szaladt magasba Zieti szemöldöke.

– Ó, még biztatnak is bennünket a hivatalnokok, hogy legyünk melészebbek, bátlabbak, félfiasabbak! – mesélte Szunszen.

– Akkor nálatok mindenki nagyon jól érthet a harchoz, ha ilyenek az állapotok, a közbiztonság! – bólogatott Gító.

Erre kiderült, hogy Szunszen szerint náluk természetesen mindenki jobban ért a harchoz, mint itt Troggföldön vagy másutt, ahol eddig járt, de azért Pajánban is óriásiak a különbségek. A legjobban annak megy a sora, aki kijárt valami híres harci iskolát. Ezek az iskolák azonban nagyon drágák, erre tehát nem mindenkinek van esélye. Aki ide nem jutott be, és nem került be a hivatalnokok közé sem, azok csak mindenféle alacsony megbecsültségű munkákat végezhetnek, s abban sem reménykedhetnek, hogy tolvajlással vagy rablással szereznek majd vagyont, mert Pajánban a tolvajoknak is külön iskolájuk van. Tolvajiskolai végzettség nélkül pedig nemigen él soká egy tolvaj Pajánban, mert az igaz, hogy a lopás nem számít ott bűnnek, de a tetten ért tolvajt bárki megölheti, természetesen szintén büntetlenül. És mindenki nagyon vigyáz az értékeire!

Az efféle népséget, aki alig ért valamihez, csak úgy nevezik Pajánban, hogy *csőcselék*. De sokan vannak, s mert ezek nemigen tudnak árverésen nőt venni maguknak, hogy féken tartsák őket, a Válogatásokon sok nőt szoktak közéjük vetni, egy elkerített részlegben, s amelyikük kihozza onnét a nőt, az megszerezte azt magának. Eközben gyakran szétszaggatják az ide-oda húzgálásban a nőt is, de ez ott senkit nem érdekel. Fontosabb ennél, hogy a csőcselék természetesen egymást is üti-vágja-öli a nagy harcban, nagyon sokan elhullanak közben közülük, de ez éppen, hogy jó a hivatalnokoknak, mert a csőcselékből kevés is elég. S mert ezeken a nőszaggatásokon szabad hátulról is támadni – mert ezt ott hiába is tiltanák meg nekik – ezért az igazi nagy paján harcosok mélységesen megvetik a csőcseléket, és maguk nem is állnak be az efféle tömegverekedésekbe.

– Nekem sem volt elle szükségem soha, szelesztem nőt magamnak Viadalon is! – bizonykodott Szunszen.

Szunszen ráadásul nem is közönséges paján volt, hanem ott is az egyik leghíresebb harci iskolát járta ki. Csak az volt a baj vele, hogy bár minden pajánnak örökké csak a nőkön járnak a gondolatai, Szunszen még a pajánokhoz mérten is sokkal jobban kedvelte a nőkben fellelhető örömeiket, s nem tetszett neki, hogy ha megnyer is egy nőt, az csak öt évig maradhat vele. S az jutott az eszébe, ha úgy negyvenéves koruk környékén nem ölnék meg a szülni már nem tudó nőket, ha tehát nem pocsékolnák így el azokat, akkor ezeket is szét lehetne osztani a férfiak között! Úgy már jutna elég nő ahhoz, hogy mindenki megtarthassa a saját nőjét élete végéig. Elvégre egy negyvenéves nő, ha jól bánnak vele, még akár húsz esztendőn át is szép, vonzó lehet – talán nem annyira, mint egy ifjú szűz, nem lehetne annyiért elárverezni, de még mindig számtalansok paján férfi boldog lenne vele, akinek most így nem jut semmiféle nő!⁴

Ám Pajánban a hatalmat a mindenható hivatalnokok tartották a kezükben, akiknek nem tetszett az efféle beszéd. Néhányszor figyelmeztették Szunszent, aztán hogy a férfi mégis egyre hangoztatta felforgató nézeteit, el akarták fogni. Szunszen sokukat megölte, de végtére menekülnie kellett, s mert Pajánban sehol nem lehetett volna biztonságban, kénytelen volt csónakba szállni, bár nem sok reménye volt az életben maradásra, ráadásul Pajánban a papok azt beszélték, hogy rajtuk kívül máshol nem is élnek emberek. De Szunszennek nem volt más választása.

Ez éppen a viharos évszak idejére esett. Szunszen határtalan szerencséjére nem süllyedt el a csónakja, ám jó három héten át vitte vadul a vihar észak felé. Ezalatt azonban szerencsére éppen a vihar miatt a szomszédoktól sem kellett tartania, mert hisz eső volt bőven. Néha egy-egy halat is besodort valami hullám a csónakjába, azokat ette nyersen. Aztán elült a vihar, s

⁴ Tisztelt Olvasó! Ha kíváncsi vagy részletesen is a paján hétköznapiakra, úgy ajánlom figyelmedbe azt a könyvet, melynek címe: *A fallokraták szigete*, ez ugyanis nagyjából Pajánban játszódik!

még néhány napon át sodródott a tengeren ide-oda, néha újra feltámadt a szél és az eső, végül megtalálta őt egy ismeretlen nép hajója. E nép országát úgy hívták, hogy Laenor.

Zieti még erről az országról sem hallott soha.

A hajósok kimentették Szunszent a csónakból, de úgy vélték, a megmentésért megérdemelnek holmi jutalmat, s rögvest el akarták rabolni a férfi gyönyörű kardját, mert olyan szépet még sosem láttak. De bár Szunszen kissé legyöngült, bőven volt még élet benne ahhoz, hogy vagy hatukat keresztülszúrja, erre békén hagyták, s nagyon örvendtek, amint partot érve Szunszen otthagya őket.

Igen ám, de valamit kezdenie kellett magával, ha nem akart éhen halni! Szerencsére nem is kellett messzire mennie, azt látta, hogy sokan állnak sorba egy kikötött hajó előtt mindenféle olyan alakok, amiket Szunszen csak afféle csöcseléknek nézett ugyan, de mind fegyveresek voltak. Úgy gondolta, harcosokat keresnek valahová, ez előfordult néha Pajánban is, amikor egy-egy hivatalnok testőrséget fogadott fel, vagy nagy vadászatokra kerestek hajtókat. Szunszen azt sem tudta miről van szó, beállt a sorba, s bár idegen volt, de erősnek látszott, felfogadták.

Kiderült, hogy rabszolgákat megy szerezni a hajó. Laenor ugyanis, ahová Szunszen jutott, szigetország volt, s a kontinensről akartak most néger rabszolgákat idehozni.

Szunszen velük tartott, négy úton is részt vett, azaz csak három, mert a negyedik hajótöréssel végződött. Nem sokan menekültek meg, akik életben maradtak, ott maradtak a parton, remélve, hogy jön arra egy hajó Laenorból, bár ez sovány remény volt, mert ritkán hajóztak a kontinensre a laenoriak. Szunszen nem szerette a tétlenséget, s tartott a környező törzsek bosszújától is, így inkább vándorolni kezdett, s találmra észak felé vette az irányt. Átvágott egy félszigeten, s a túlsó oldalon néger falura akadt. Ellopta egy nagyobb csónakjukat, szerelt rá valami vitorlafélét is, de nem merte megkockáztatni vele a nagy utat a tengeren Laenorba, hanem remélve, hogy valami civilizáltabb helyre jut, a part mentén észak felé hajókázott. Éppen ez idő tájt élénkült meg ismét a déli szelek, de erre már közel sem voltak olyan viharosak, mint Pajánban, ám így elég gyorsan haladhatott észak felé. Végeredményben azonban így is csaknem egy évébe tellett, míg eljutott egy Trapannak nevezett városba. Ott sem ismerte a nyelvet, de sikerült felfogadtatnia magát katonának egy hajóra, egy kereskedő mellé, mert egyáltalán nem ártott, ha van fegyveres a hajókon, a kalózok miatt. Ez éppen trogg hajó volt. Szunszen sokáig hajókázott a kereskedővel, aki meg is kedvelte őt, mert egyszer valóban megtámadták őket a kalózok, és a kereskedő úgy vélte, hogy semmi esélyük, mert ők nem voltak harmincan sem, de a kalózok talán százan is, ám Szunszen átugrott a kalózhajóra, és szinte egymaga lemészárolta az összeset, a többieknek alig maradt dolguk.

Megtanulta a kereskedő mellett a trogg nyelvet, mert három éven át is vele maradt, de aztán megunta az örökös tengeri életet, és inkább elballagott így Troggföld belsejébe, már csak azért is, mert remélte, hogy így több nőben lehet része, mint ha a hajón ücsörög. Huszonöt éves volt éppen, úgy vélte, elég fiatal még ahhoz, hogy kezdhessen valamit magával ebben a furcsa barbár világban, ahol minden férfi a csöcselék tagja!

Így jutott Vuárdba, s a pénze már fogytán volt. Beült egy ivóba. Nyugodtan eszegetett, amikor azt látta, hogy valami tekintélyesnek látszó úr jön be, bíbor ruhában, egy csomó szolgálval. És a bíborfestéket Pajánban is ismerték, de ott is nagyon drága volt, Szunszen tehát azt gondolta, hogy az illető nagyon gazdag lehet. A köpenye is tetszett. S neki már kevés volt a pénze. Felállt hát, és paján szokásoknak megfelelően kihívta párbajra a férfit. Az azt válaszolta, hogy nem párbajozik holmi hitvány jöttmenttel, kotródjon a nénikéje valagába! Erre Szunszen azt válaszolta, hogy ha valaki nem akar párbajozni, az még nem lenne baj, azt csupán gyávának nevezné és kész, de a férfi őt megsértette, ezért most már muszáj kiállnia, másképp anélkül is megöli! De a férfi csak annyit mondott a legényeinek, hogy dobják ki ezt a hóbörgő majmot.

Azok megpróbálták, s hogy mi lett az eredmény, azt Gító láthatta az ivóban. Közben persze már a bíborruhás is kardot ragadott, látva, hogy komoly a dolog, de Szunszen őt is megölte, vigyázva persze, hogy a drága ruhának baja ne essék. Magára is öltötte azt, elszedte a támadók pénzét és nekiült újra eszegetni, s ekkor találta meg őt Gító.

– Cak aszt szajnálom, hogy ellefelé olyan balbál szokások vannak, hogy nem lehet enyém a fickó teljes vagyona, pedig bisztosz natyon gaszduk, lehet, hogy palotája isz van! – sóhajtotta Szunszen.

– Semmi pénzért nem mennék Pajánba, még látogatóba sem! – szörnyülködött Cséncsén.

– Én sem! – bölintott Gító.

– Nem isz neked való asz! – csóválta a fejét Szunszen.

– Hanem – lelkendezett hirtelen Gító – az biztos, hogy te le tudod majd győzni Jasezt, és megmented Csividzsit!

– Hát pelsze! – bölintott Szunszen. – Én szem vagyok legyőszhetetlen, de ellefelé szenki szem élt a halchosz. Asz a ti Jaszeszetek legfeljebb annyit élthet a halchoz, mint nálunk a közepesz vitészek, valószínűleg annyit szem, s asz olyanokkal egykettőle elbánok!

– Jó, akkor most egyezzünk meg abban, mit adjak neked nagy szolgálatodért cserébe! – tért rá a tárgyra Zieti.

– Csividzsit – válaszolta szűkszavúan Szunszen.

– Tessék?! – ámult Zieti.

– Pénszélt nem küszdök. Most van pénszem. Nekem nő kell! Esz asz etyetlen jó ebben a balbál országban, hogy a nő itt a félfé lehet élete végéig!

– Talán bizony Pajánban jobb?! – kiáltotta neki dühösen a távolból Dzseoli.

– Hát pelsze! Sokkal jobb! Csak ne pocsékolná a nőket, hagynák a hivatalnokok, hogy élethosszig a félfé legyen a nő, s igazán a legjobb ország Paján lenne!

Zieti ismét magához ragadta a szót.

– Nézd Szunszen, ha van sok pénzed, lehet nőd is! Tudod, vannak itt Troggföldön azok a nők, akiket úgy hívnak, hogy örömlányok, és...

– Eszt ismelem, duktam mál őket! – fintorgott Szunszen. – De aszok nem tetszenek nekem, túl csúnyán beszélnek, és lövid ideig asz enyéme csak! Nekem olyan kell, akit úgy nevesznek elle, hogy feleség, de aki ölökle asz enyém! Asz jobb, melt annak nem kell fizetni, amikor mek alkalom dugni!

– Juj, Szunszen, hogy beszélsz! – pirult el Zieti.

– Nem így kell mondani? Melt én így halottam!

– Így nálunk csak a *csőcselék* mondja! Erről mi nem szoktunk beszélni, de ha mégis, akkor úgy mondjuk, hogy szeretkezni akarunk a másikkal!

– Aha, eszt megjegyzem! De nekem akkol is nő kell!

– Idefigyelj, értsd már meg, hogy Csividzsi, az szabad nő...

– Tehát gaszdátlan. Akkol miért ne lehetne asz enyém?

– Gazdátlan, ha ezalatt azt érted, hogy nincs férje! De nem rabszolga, és ezért nincs is jogom parancsolni neki! Éppen mert szabad, ezért nemcsak másé sem, de az enyém sem! Persze,

lehet a tied, én igazán nem akarom megtiltani neki, de csak szabad elhatározásából lehet a tied!

– Jó, nekem mindegy, nem lagaszokodom hosszá, hiszen még nem is láttam! Lehet, hogy nem is olyan szép! Jó nekem más nő is, például te! Hogy is hívnak? Szieti? Te is nagyon szép vagy! De jó nekem az a lány is, akit megtapogattam, mert jó kemények a csöcsei, vagy akár te – fordult hirtelen Cséncsénhez.

– Na még csak az kéne! Ne közelíts! – ugrott fel hirtelen a hercegnő.

– Mindegy nekem! – vont vállat ismét Szunszen. – Az lenne a lokikusz, ha te lennél a nőm, Szieti, mert te akarsz felfogadni a küszdelem! Habál nem nagyon éltem: ha én győzők, a nő nem lesz az enyém, ha viszont esetleg veszítenék vagy nem állnak ki, akkor azé a mászik félfé lenne a nő?! Az övé muszáj lennie, csak az enyém nem? Hát miféle viadal esz?!

– Jaj dehogyis! – tördelte a kezét zavartan Zieti. – Ez nem olyan viadal, amin te már nyertél nőket! Ha te győzol, Csividszi szabad lesz, mehet, ahová akar! Ha veszítesz vagy nem lesz neki bajnoka, akkor viszont nem lesz a másik félfé, Jasezé, hanem megölik!

– Micsoda?!

– Bizony! Egészen pontosan keresztre feszítik, mert megütött egy nemeskisasszonyt!

– Megütött valakit? Még csak nem is megölte hanem csupán megütötte? Láadásul nem is félfét csak egy nőt? Esz akkora bűn lenne?

– Sőt, nem is ütötte meg, csak védekezett, de ezzel rágalmazzák! Ez olyasmi, hogy most az istenek tesznek igazságot, hogy akinek igaza van, annak a bajnoka fog nyerni! – magyarázta jóindulatúan most éppen maga Dzseoli, aki bár mérges volt a végigtapogatása miatt, de magában nem győzött mulatni a paján férfi értetlenségén. Nem csoda, hogy ezt tette a szerencsétlen, ha belegondol, hogy honnan érkezett!

– Osztobaság, az isteneknek ehhez szemmi köszük, mindig az nyel, aki jobb halcos! – válaszolta a paján. – De nekem akkor is nő kell! Nő! Sok-sok nő, de legalább egy és ölekle, és szép nő! Mékhosszá olyan nő, aki el sem akar menni tőlem, mert tudom ám, hogy ebben a balbál országban a nők néha még azt is mektehetik! És azt nem hagyhatnám, kénytelen lennék megölni, pedig nem szeletem a nőket elpocékolni!

– Szunszen, nem gondolsz arra, hogy éppen most készülnek elpocékolni egy nőt, Csividszit? – kérdezte tőle Gító.

– Elpocékolni?

– Igen, hisz mondta neked Zieti, hogy ha Csividszinek nem lesz bajnoka, aki győz, akkor keresztre feszítik! Ha nem is lesz a tied, nem lenne jobb, ha mégsem halna meg?

– De nekem nő kell!

– Jó, jó, de nézd csak: ha most kiereszakolsz magadnak egy nőt, akkor az később talán valóban el akar majd menni tőled! Van azonban egy biztos módszer arra, hogy miként lehet errefelé olyan nőt szerezni, aki nem akar elhagyni!

– Hogyan?!

– Szépen kell bánni vele, és szolgálatot tenni neki!

– Még mit nem! A nő dolga, hogy kiszolgálja a félfét!

– Persze, ez nyilvánvaló, de én nem is erről beszéltem! Olyan szolgálatról van szó, amire mi azt mondjuk, hogy *lovagi szolgálat*, és ezt csak férfi teheti nőnek, mert vitézi dolgokból áll, leginkább az életmentés tartozik ide! És ha te megmented Csividszi életét, akkor ő való-

színűleg nagyon hálás lesz neked, és nem is akar majd magának más férfit, csakis téged, ez majdnem teljesen biztos!

– De mégsem teljesen biztos!

– Persze, de majdnem! És te nem sokat kockáztatsz! Vagy te talán félsz Jaseztól?!

– Én?! Ugyan már! Csak nem melészelsz gyávának neveszni?!

– Dehogy, dehogy! Na hát akkor! Mentsd meg Csividzsi, s ha nem beszélsz durván vele, meglásd, nagyon fog szeretni! Sőt! Te Szunszen, ugye szeretsz verekedni, küzdeni?

– Hát nem mondom, néha nagy ám a kedvem hosszá!

– Na látod! Ez a Csividzsi, ez egy gurguj lány, sokan nem szeretik erre a gurgujokat, mert hegyes a fülük, s ezek lehet, hogy kötekednek majd Csividzsivel, s akkor te megvédheted őt, és Csividzsi ezért még jobban fog szeretni téged, s így párbajozhatsz bőven eleget a kötekedőkkel is! Hát nem nagyszerű ez?!

– Válj csak, aszt mondd, hogy ennek a nőnek hegyes a füle?!

– Pontosan! Csak nem baj ez?!

– Dehogy, sőt, láttam már ilyet és nagyon teccik nekem a hegyes fül! Na jó! Megölöm Jasezt, asztán majd meglátjuk! De akkor moszt agyatok nekem vacsolát, mert nagyon éhes vagyok!

– Az előbb ettél meg egy egész libát! – hüledezett Gító.

– Sajnálod? – kérdezte Szunszen.

S erre nem tudtak mit mondani. Adtak neki vacsorát.

*

Akkoriban olyan kevés volt az emberek, főleg az egyszerű, nem nemesi származású személyek szórakozási lehetősége, hogy természetesen szó sem lehetett róla, hogy egy olyan jelentős esemény, mint az istenítélet, ne nagy-nagy nyilvánosság előtt játszódjék le! Másnap tehát már jóval tizenegy óra előtt mindenki a nagy piactéren tolongott, tülekedve a jobb helyekért, nehogy elszalasszon bármi látványos eseményt is. Nem sokkal tizenegy előtt pedig megérkezett ide Zieti is, kis csapatával, amiben benne voltak a fiúk, a néhány lány, akik ugyan már rég hazautazhattak volna, de kíváncsiak voltak, hogy mi lesz Csividzsi sorsa, itt volt velük Csividzsi apja-anyja is, akiket Zieti értesített, s akik nagyon aggódtak leányukért, bár némi reményt öntött lelkükbe a tudat, hogy van már bajnoka Csividzsinek, sőt, ha igaz, amit hallottak, akkor nem is akármilyen ez a bajnok!

Ó igen! Természetesen a bajnok maga, Szunszen is velük volt. Igaz, őt kora reggel elcipelte a bíróhoz Zieti, hogy bejelentse, van bajnoka Csividzsinek, de közösen, Szunszennel egyetértésben úgy döntöttek, jobb, ha velük marad a paján férfi a küzdelem megkezdéséig, nehogy a trogg szokások nem-ismerése miatt valami kalamajkába keveredjék, ami talán hátráltatná vagy megakadályozná a küzdelmét, a *lovagi szolgálatot*.

Meg kell hagyni, Mulez bíró ugyancsak hümmögött, amikor mint leendő bajnokot, Szunszent bemutatva neki Zieti!

– Nem szabályos, hogy istenítéleten olyasvalaki legyen bajnok, aki nem a szent trogg hitet vallja! – ráncolta a homlokát. – Sőt, ez a hogyishívják... Szunszen a neve ugye? ő tehát még csak nem is nagy királyunk alattvalója!

– De éppen azt tervezi, hogy megházasodik és letelepszik itt Vuárdban vagy más trogg helységben! – mondta gyorsan Zieti. – Akkor pedig lehet, hogy áttér a mi hitünkre! De ha

most megakadályozod a küzdelmet, bíró uram, akkor ebből semmi sem lesz, mert tudd meg, hogy éppen Csividzsit szeretné feleségül!

– Egy gurgujt?! Trogg férfi tilos, hogy gurgujt vegyen feleségül!

– De Szunszen nem trogg! Ő sosem is lehet trogg, csupán trogg *alattvaló*!

– Hm, hm... Még ha legalább nemesember volna... – mormogta Mulez bíró.

– De hiszen nemesember! – válaszolta Zieti, szinte kiáltva. – Ő ott a maga távoli hazájában a legrangosabb nemesek egyike, valóságos herceg! Éppen ezért olyan kiválóan tud verekedni, harcolni, karddal vagy bármi mással, hogy úgy még soha senkit nem láthattál küzdeni! Fiatalkora ellenére már számtalan küzdelemben bizonyította vitézségét! És szavaim igazára bizonyosság, láthatod magad is, bíborköpenye! Ugyan honnan máshonnan volna pénze efféle drága portékára, ha nem onnan, hogy herceg?!

– Hát jól van, nem vagyok semmi jónak az elrontója... Engedélyezem a küzdelmet, elvégre Júsen útjai kifürkészhetetlenek, s legyen meg a nagy istennő akarata... Ha ő úgy találta jónak, hogy egy külföldi küldjön bajnokul, ki volnék én, hogy merészeljem gátolni az Ő akaratát?! – magában azonban arra gondolt a bíró, nem lesz ő olyan kegyes, hogy megfossza Csividzsit a bajnokától, mert akkor Dzsoji, aki az ő ténykedését majomkodásnak nevezte, még csak nem is izgulna a győzelme miatt. Így meg még az is lehet, hogy ez az idegen győz!

S így nagy jóindulatúan hozzátette:

– Készüljön fel a bajnokod, hogy Jasez nagyon fogadkozik a győzelmét illetően, valószínűleg rengeteg pénzt kaphatott, már csak azért is, mert véletlenül épp itt Vuárdban vannak Dzsoji szülei, a leány találkozott velük, s nyilván alaposan megfizethették leányuk bajnokát!

Zieti korábban kiokosította Szunszent, hogy meg ne szólaljon a bíró előtt, akit olybá vehet, mint egy magasrangú pajáni hivatalnokot. Most azonban mégis szólásra nyitotta száját a bajnok.

– Annak alapján, amit halottam Jaszeszlől, ő csak egy a csöcselékből! Mit sem élthet a halchosz, pillanatok alatt véksek vele! Elvékle én olyan iskolába jáltam, ahol nagy mestelek tanították a küzdelem feltételeit!

– Nálatok külön iskolában tanítják a harci fogásokat? – csodálkozott a bíró.

– De még mennyile, és én a leghílesebbe jáltam! És jó tanuló voltam, tegnap is legyőztem egymagam nyolcat! Méghosszá egyszelle!

– Na jó! Ennek örülök! Menjetek akkor, és legyen meg Júsen akarata! – búcsúztatta őket a bíró, s arra gondolt, hogy lesz, ami lesz, most sokan tennék biztos a pénzüket Jaszre – életében először megkockáztat ő maga is egy fogadást sok pénzért, hátha megtöbbszörözheti a vagyonát! Fogad Szunszen győzelmére!

Ez különben nemcsak a bírónak jutott az eszébe, hanem mindenki másnak is Zieti barátai, tanítványai közül. Akik hallották tegnap este Szunszen elbeszélését, mind kivétel nélkül biztosak voltak benne, hogy Szunszen győz majd. Elvégre egy olyan országban, ahol nem bűn a gyilkosság, ahol állandó életveszélyek közepette lehet csak élni, szükségszerű, hogy mindenki a küzdelmi fortélyok kiváló tudora legyen, ráadásul Szunszen még külön ilyen iskolába is járt!

– Most mindannyian dúsgazdagok leszünk! – mondta Gító Vemeznek. – Elég, ha csak fogadunk Szunszenre, szerintem legkevesebb tíz az egyhez fogadhatunk, de még többet is boldogan megadnak, figyeld csak meg!

– Igen, igen, persze... – bólogatott Vemez szomorúan. – De nekem sajnos alig van pénzem!

S ekkor valaki barátságosan a vállára tette a kezét.

– Nekem sok pénzem van. Adok neked amennyi csak kell, Vemez!

E szavakat női hang mondta. Méghozzá nem más volt a hang tulajdonosa, mint Dzseoli, a szép, büszke, gögös báró lány.

– Te... te... hogy... nahát... hogy te nekem... – hebegte a fiú, és úgy elvörösödött, mint egy szép szál rózsza.

– Én úgysem fogadok, bár tudom, hogy a lányok közül sokan megteszik, de szerintem a fogadás nem illik egy nőhöz! Hanem ez a legkevésbé, amit megtehetek érted, hiszen olyan bátran a védelmemre siettél tegnap este, amikor az az állat tapogatott!

– Nem sikerült legyőzőm! – pirult még jobban Vemez.

– Ez igaz, de a jószándék a lényeg! S annyit ezzel is elértél, hogy nem fogdosott tovább, s ez volt a fontos! Azt hiszem ez tekinthető olyasféle lovagi szolgálatnak, amiről Gító beszélt Szunszennek, igaz?

– Á, én nem vagyok még nemes sem, nemhogy lovag!

– Attól még ez igenis lovagi szolgálat volt! És tudod, először kelt életemben valaki a védelmemre! Pedig nem is ismertél engem, talán nem is láttál korábban! Valahogy úgy érzem, sokkal többet ér nekem a kedvességed, mint hogy nemesember vagy-e! Ezen én is csodálkozom, de tegnap a beszélgetés után egész este azon gondolkodtam, boldogabb lennék-e, ha mondjuk nemesembert szemelnének ki a vőlegényemnek a szülei, és nem olyasvalakit, aki kedves hozzám, és rájöttem, hogy nem! Nem tudom, hogy értesz-e?!

– Izé... azt hiszem... vagyis nem... – állt egyik lábáról a másikra a fiú. – Úgy értem... szóval... szeretnék érteni, de félek, hogy félreértelek...

– Akarod, hogy részletesen is megmagyarázzam?

– Igen, szeretném...

– Akkor te Gító tűnj el innét, mert rád itt semmi szükség! – lökte arrébb a fiút Dzseoli, azzal hirtelen átölelte Vemezt, és hosszan, forrón szájon csókolta. – Remélem, hogy most már világos minden?! – kérdezte aztán.

– Nem, mert... hogy éppen te, Dzseoli...

– Te egészen hülye, engem még soha senki nem szeretett, nem védett! Különben is... hallottad, hogy miként mennek a dolgok Pajánban! Milyen borzalmas ott a nők élete! Ott, ahol a férfiak uralkodnak a nők felett! Ha ez ilyen rossz, akkor nyilván az ellenkezője a jó: ha a nők uralkodnak a férfiak felett! Ez persze lehetetlen. De legalább abban nem hagyom, hogy elnyomjanak, hogy magam választom meg, ki lesz a társam életem végéig! Válaszolj hát: akarsz-e egy báró lányt a feleségednek?!

– De hát a szüleid...

– Vagy beleegyeznek, vagy nem! Én mindenképpen a feleséged leszek, ha akarod! Sok hozományra úgysem számíthatnék, bárki legyen is a férjem, mert nem különösebben kedvelnek! Erre figyelmeztetek! Kellek hát neked vagy nem?!

– Muszáj most azonnal válaszolni?

– Neked ezen hosszasan kell töprengened?! – vált most Dzseoli arca pirosra a megalázottságtól.

– Aha, tehát muszáj gyorsan válaszolnom! – szölt Vemez. – Jó, akkor válaszolok itt és most, de te akartad! – és most ő kapta derékon Dzseolit, s csókolta tovább forrón, sokáig, sőt talán mást is művelt vele, mert kis idő múlva a leány így szólt lihegve:

– Te disznó, hát csak azért mentettél meg a pajántól, hogy a te mancsodnak jusson az élvezet?!

Mire tehát kiértek hőseink a piacra, s oda kihozták szoros őrizet alatt Csividsit is, már minden pénzüket fogadásokba fektették a fiúk, sőt, Zieti tanácsára két városi írnokot is felfogadtak, akik velük járkáltak, míg a fogadásokat megkötötték, nem mintha nem tudtak volna írni-olvasni a tanítványok, de hogy később le se tagadhassák az illetők, hogy fogadtak, s teljesen hivatalos legyen az egész!

A piacra becipeltek egy óriási keresztet is, bár még nem állították fel. Erre akarták rászegelni Csividsit, amennyiben bajnoka veszítene.

A piac egyik oldalára jókora emelvényt ácsoltak a mesterek. Ez ugyanis híres istenítéletnek tűnt, elvégre ritka az, hogy egy gurguj és egy hercegő ügyében idáig fajuljon az ügy, ekkora felhajtás legyen a dologból! S emiatt úgy döntött a király, hogy maga is végignézi az egészet. S így, bár időben ott volt mindkét bajnok, sőt, jóval tizenkettő előtt érkezett meg Jasez is és Szunszen is, a küzdelmet nem kezdték el, míg maga Togornyez király a családjával meg nem érkezett, őfelsége pedig csak tizenkét óra után valamivel vonult ki oda.

Vele volt felesége, Mircina királyné, fia, Zsiszilijez herceg, és két leánya, Indzse és Éea is.

Az újdonsült szerelmespár, Dzseoli és Vemez természetesen együtt, egymás mellett baktattak ki az istenítélet helyszínére, sőt, kézenfogva. Ezt látva a fiúk nem győztek irigykedni Vemezre, s keservesen bánták, hogy nem ők ugrottak Dzseoli megsegítésére!

Vemez tartott tőle kissé, hogy Szunszen majd esetleg újra erőszakoskodni próbál Dzseolival, de ez a pajánnak eszébe sem jutott, úgy látszik nem érdekelte őt a különben egyáltalán nem csúnya Dzseoli, s akkor este csak azért tapogatta végig, hogy megbüntesse, amiért rátámadt. Valójában inkább Csividsit bámulta, akit már láthatott az örök gyűrűjében.

– Mikor küszthetek már élte?! – kérdezte türelmetlenül.

– Majd, ha megfűjják a kürtöt! – magyarázta neki Zieti.

– Miért nem most?

– Eh, láthatod, hogy most sokan vannak körülötte!

– Mi, esz asz öt cöcelék?! Öt pillanat alatt vékszek velük!

– Akkor sem lehet most, ennek megvan a maga szabálya! Maradj egy kissé türelemben, ne ronts el mindent! Ennyire tetszik tán neked a barátnőm?

– Csividszi? Ó igen, nagyon! Ilyen szépet még nem láttam!

– Akkor örülj neki, és kérlek tedd, amit mondok, mert én ismerem az itteni szokásokat, nem te!

– De vajon utána akal majd velem dug... aszasz, pocsánat, szeletkeszni?!

– Az lehet, hogy rögtön nem akar majd, de ha megkéred, hogy legyen a feleséged, elképzelhető, hogy igent mond rá, s azután már annyiszor lehetsz vele, ahányszor csak akarod!

– És hol van asz a cöcelék, akit meg kell ölnöm?

– Ott áll tőlünk nem messze, látod, ott az a vörös hajú lány, Dzsoji a neve, őmiatta akarják megölni Csividzsit, és mellette áll az a férfi, na hát, ő Jasez, vele kell megküzdened!

Szunszen fitymálóan biggyesztette le az ajkát a látványra.

– Így szemle nem sok tudás lehet benne, amint aszt szejtettem isz!

Ekkor érkezett meg a királyi család.

– Nézzétek csak, az egyik királylánynak is vörös a haja, mint Dzsojinak! – kiáltotta csodálkozva Vitoka.

– Az az idősebbik királylány, Indzse a neve! – magyarázta meg Cséncsén, aki maga is hercegnő volt, mint a királylányok, s így szakértő a hercegnői berkekben. – A fiatalabbik, a fekete hajú pedig Éea névre hallgat! Különben, mostanában kezdik nem is így hívni őket, hanem Éeát a szép fekete haja miatt úgy szokták becézni a szülei meg barátai is, hogy Hollószárny, Indzsét pedig, szintén a haja miatt, úgy, hogy Tűzmadár! S még mások is átvették e szokást a királyi családtól, hogy a nőket valami szép néven becézzék – ha ez így megy tovább, néhány nemzedék múlva a nők nem is fognak más nevet viselni Troggföld-szerte, csak efféle szép neveket, amiknek mindenféle kellemes jelentése van!⁵ Nekem amúgy tetszik ez a szokás. Engem úgy szoktak becézni, hogy Harangocska, mert nevem, a Cséncsén hangzása a harangok kongására hasonlít!

– Igazán nagyon csinosak! – tűnődött el a királylányokat nézve Gító. – Neked melyik tetszik jobban? – bökte oldalba a mellette álló Vemezt.

– Neki természetesen én tetszem a legjobban! – válaszolta határozottan Dzseoli, mielőtt Vemez egyáltalán megszólalhatott volna. S ezek után a fiú természetesen megmukkanni sem mert, csak bólogatott, és szorongatta a bárólány kezét.

– Elfogadnám én is magamnak eszt a Tűzmadarat! – dűnnyögte Szunszen.

– Abból semmi sem lesz, törődj inkább a küzdelemmel! Ő királylány! Érted? – magyarázta neki Gító.

– Éltem hát, nálunk Pajánban is van kiláj, cak ilyen szép völöshajú nő nem akad egy sem! A küzdelemmel meg ugyan mit is tölödhethék most, amikol még oda sem mehetnek! Melt lajtam nem múlik, én mál most is küzdenék! Ha előbb ölok, előbb ölelem meg a nőmet is!

Ám hamarosan kezdődhetett a küzdelem, s teljesedhetett így Szunszen vágya. Felharsant ugyanis a kürtszó, és a bíró felszólította a bajnokokat, hogy amennyiben nem gondolták meg magukat, lépjenek a küzdelmi pástra.

Szunszen természetesen nem gondolta meg magát, ezért egy mozdulattal levetette magáról féltve őrzött bíborköpenyét, Zieti gondjaira bízta azt, s egy szál meztelen karddal a kezében kiballagott a küzdelem céljára szabadon hagyott terület közepe tájára. Vele szemben felállt Jasez is. Annak a kezében is kard volt, de a védelmét sem bízta a véletlenre, mert baljában nagy, kerek pajzsot tartott, s egész teste bőrpáncéllal volt borítva. Szunszen ezzel szemben csak valami lenge vászonruhát viselt. Ő mindössze annyi különlegességgel készült erre a küzdelemre, hogy a kardjának markolatára vékony bőrszíjat kötött, afféle bőrhurkot, hogy ha ebbe bedugja a csuklóját, akkor ne lehessen könnyen kiverni a kardot a kezéből.

Most a bíró intésére a Csividzsit őrző katonák átkísérték a leányt Dzsoji mellé, s úgy álltak fel, hogy már nemcsak Csividzsit, de Dzsojit is őrizték. Ennek okát Mulez bíró ki is hirdette:

⁵ Ez pontosan így is történt, a nők névadási szokásai átalakultak Troggföldön a későbbiekben.

– Amennyiben a nemes Szunszen győz, úgy bebizonyosodik, hogy Dzsoji hercegnő rágalmazott, hazudott, sőt: hamisan esküdött Júsen istennő előtt, s emiatt az óriási vétek miatt nemességétől megfosztatik, s nyelve kitépetik! Ha ellenben a vitéz Jasez győz, úgy bebizonyosodik a gurguj Csividzsi bűnössége, hogy kezét mert emelni Dzsoji hercegnőre, és ezért azonnal, helyben keresztre feszítetik!

– Hát mégis sikerült bajnokot találnod? Nem hittem volna! – szólt gúnyosan Csividzsihez Dzsoji.

– Én sem hittem volna, hogy lesz, aki kiáll értem! – válaszolta Csividzsi, aki maga is sápadt volt, de nem annyira, mint Dzsoji. Elvégre, ha úgy vesszük, kedvezően kezdtek alakulni számára az események: neki már az is nagy haladás volt, hogy van egyáltalán bajnoka! Ezért így folytatta:

– Valóban nagy csoda, hogy akadt bajnokom, hogy a barátaim találtak bajnokot nekem... mert biztos ők küldték... Igen, ez valóban csoda, még hozzá akkora csoda, hogy ez valódi istenítélet lehet, akkor pedig jaj neked, Dzsoji, mert az én bajnokom győz, és neked kitépik a nyelvedet!

– Igenis te vagy a bűnös, mert elgáncsoltál!

– Azt vártad volna, hogy hagyom magamat leszúrni?!

Dzsoji egy darabig nem válaszolt. Majd ezt mondta:

– Hiába is reménykedel, Jasez a legjobb bajnok! Akit a barátaid találtak, csak valami éhenkórász csavargó lehet, még páncélra sem telik neki!

– Naná, csak bíborköpenyre! – vágott vissza gúnyosan Csividzsi.

– Akkor is szegény fickó lehet, ha még páncélingre sem telik neki!

– Annál rosszabb neked Dzsojikám, mert ez esetben olyan jó harcos, hogy képes volt ilyesmit a kardjával megszerezni, ami nem kevés tudást tételez fel! Nem tudom ki ez a Szunszen, akinek a nevét kihirdették, nem tudom miért áll ki az érdekeimért, de nagyon bízom benne!

– Persze, mert mást nem tehetsz! – gúnyolódott Dzsoji, de arckifejezése azt mutatta, hogy korántsem olyan magabiztos, mint azt láttatni szeretné. Igazság szerint boldogan visszacsínálta volna már az egészet, de hát most már nem lehetett, túl messzire mentek el az események. Hiszen ha megszólalna, hogy nem kívánja már az istenítéletet, akkor vagy azt kéne beismernie, hogy hazudott, vagy azt, hogy nem bízik Júsen istennő igazságosságában!

Mikor a pástra lépve Szunszen kissé eltávolodott tőlük, Gító így szólt Zietiehez:

– Attól félek, Szunszen ugyan megmenti Csividzsit, de ennek az lesz az ára, hogy Csividzsi örök rabjává kell legyen! Nem hinném, hogy módjában állna visszautasítania Szunszen közeledését!

– Nem válogathattunk, Gítókám, nincs bő termés mostanában és errefelé olyan bajnokokban, akik kiállnak egy gurguj kislányért, ez az egy bajnok sem lenne, ha nem hoztad volna nekünk! És én azt hiszem, Csividzsi elég okos ahhoz, hogy megszeli Szunszent!

S magában hozzátette:

– Ha meg ez mégsem sikerülne, van más módszer is! E módszer neve pedig: Mirjan!

Intett a király. Az intés Muleznek szólt.

– Júsen istennő nevében, az igazságért, kezdjétek meg a küzdelmet! – kiáltotta a bíró.

Jasez erre köpött egyet Szunszen felé, majd hogy tudását fitogtassa, pajzsát oldala mellé lógatta, hogy teste előtt szabadabbá váljon a hely, és kardjával mindenféle látványos mozdulat-sorokat végzett, olyan sebesen pörgetve-forgatva azt, hogy a pengéjét legtöbbször látni sem lehetett.

– Gyere csak, te takonykóc, ha nem félsz, ha a hamari halált keresed! – kiáltotta Szunszen felé.

Ez nem volt tilos, sőt, a nézőközönség szinte elvárta az ilyesmit a bajnokoktól, hiszen így sokkal élvezetesebb a szórakozás.

Szunszen semmi ilyesmit nem csinált, csak nézte merően Jasezt, mintha csak hipnotizálná, és kardja is olyan ernyedten lógott a kezében, mintha a súlyát is alig bírná cipelni.

– Látod ugye, semmi esélye a bajnokodnak, sőt, mindjárt feladja a küzdelmet! – vihogott megkönnyebbülten Dzsoji, látva Jasez pompázatos kardbemutatóját.

– Szeretnéd, mi?! – vágott vissza Csidevzi, bár őt is nem csekély mértékben elkedvetlenítette, hogy Szunszen eddig még igazán semmit nem csinált, csak áll egyhelyben, mozdulatlanul.

Ám ebben a pillanatban megszólalt Szunszen. Jó hangosan szól, szavait Zietéhez intézve.

– Moszt mál szapad mekölnöm?

– Persze, nyugodtan, mindenki arra vár! – kiáltotta vissza Zieti.

Erre Szunszen most Jasezhez intézte a szavait. Ezt kérdezte tőle:

– Cak levekő ellen tucc hadakoszni?

– Majd mindjárt ellened is, te pösze paraszt!

– Hogyan kelesed a halált: Te jössz énhozzám, vagy én menjek tehozzád? De dönts el gyorsan cöcelék, melt unom a bohóckodásodat! Asz ilyenekkel, mint te, félkésszel szoktam elbánni!

– Megyek én, nem tűröm a szemtelenségedet, torkodra forrasztom a vasammal a szót! – azzal Jasez maga elé rántotta a pajzsot, s bár kardját továbbra is sebesen forgatta a megtevesztés végett, hogy Szunszen ne tudhassa, merről éri majd a halálos csapás, de mégis rohanni kezdett Szunszen felé.

Szunszen csak állt nyugodtan egyhelyben, mint a cövek, s kardját is ugyanúgy hanyagul lógatta a kezében, hegyével a föld felé, mint korábban. Pedig Jasez egyre közelebb ért... Már csak tíz lépésre volt... már csak öt lépésre...

– Ez megőrült, ez nem akar védekezni, ez egy öngyilkos! – kiáltotta Gító, és nagyon bánta már, hogy minden pénzét saját felfedezettjére tette.

Jasez már csak egyetlenegy kicsiny lépésre volt Szunszentől, és Szunszen még mindig fel sem emelte a pengéjét... Jasez kardja vadul villogott, szórta mindenfelé szivárványszínekben tündökölvén a Nap fényét...

És ekkor Szunszen lépett előre egyet, mindössze egyetlenegy, s megmoccant jobbjá is. Hogy pontosan mit csinált, azt később senki nem tudta elmondani. Olyan gyorsan mozgott a keze, hogy nem lehetett látni. Csak az volt biztos, hogy lépett egyet a rohanó Jasez felé, majd megállt, és gyorsan megfordult, s ekkor Jasez, aki így rohantában arra a helyre ért, ahol korábban Szunszen állt, egyszercsak eldőlt a homokon, mint egy zsák.

És nem mozdult.

Szunszen pedig most magasba emelte kardját, amelynek hegyén, csodák csodájára, ott meredezett Jasez feje!

Szunszen nem látszott sem izgatottnak, sem elégedettnak. Valahogy az volt az ember érzése őt nézve, hogy pontosan úgy érez, mint a kertész, amikor szétnyom valami kártékony bogarat. Minek legyen emiatt akár izgatott, akár elégedett?!

– Ez hihetetlen, jószerivel meg sem mozdult, azt sem tudom mit csinált, de egy szemvillanás alatt nemcsak lefejezte Jasezt, de még kardhegyre is tűzte a fejét! S ehhez a bal kezét meg sem mozdította! Tényleg fél kézzel bánt el vele! Pontosán úgy, ahogy azt előre megmondta!

Szunszen a bíró elé ballagott, a véres karddal, a kardon Jasez fejével, majd meglódította a kardot, s arról a fej lerepült, egyenesen Mulez lába elé gurult.

– Moszt mál enyém a gulguj lány? – kérdezte egyszerűen.

– Hogyne, persze, természetesen! – válaszolta a bíró. – Engedjétek el a gurgujt! – kiáltotta a katonáknak, s erre Csividzsi örömpesve szaladt Zietéhez, és ölelte, csókolta, sírva a boldogságtól, mire hirtelen egy kezet érzett a vállán. Ahogy felnézett, Szunszent pillantotta meg.

– Hé, a csókokat nekem kell adnod! – mondta a férfi.

Zieti már éppen készült, hogy közbeavatkozzék, s valamiképpen legalább addig elhalassza a vitát, beszélgetést, magyarázkodást, amíg hazaérnek, mert kínos lett volna ezt mind itt a nyilvánosság előtt megbeszélni, amikor hirtelen sikoltozás hallatszott.

Dzsoji sikoltozott. Mert amikor Csividzsi elszaladt, ő is megpróbált eloldalogni, de a katonák bizony nem engedték, nagyon is jól tudták, hogy mi ilyenkor a kötelességük! Sok istenítéleten vettek ők már részt örökként!

És nem mindenütt nyert a vádaskodó bajnoka...

S íme, most Mulez bíró felállt, és kihirdette, hogy Júsen akaratából bebizonyosodott, hogy Dzsoji hazudott, hamisan esküdött, ezért minden nemességétől megfosztatott, s tépjék ki a nyelvét is! S már jött is a hóhér a nagy fogóval, meg a tüzes vassal, hogy a kitépett nyelv csonkját kiégesse azzal. Ehhez a művelethez természetesen le kellett szorítani Dzsoji testét és fejét a földre, s emiatt sikoltozott a lány.

– Úgy látom, aszéli egy nőt mékiscsak elpocsékolnak! – szólt Szunszen, szenvtelenül figyelve a jelenetet.

E szavak Csividzsi figyelmét is Dzsojira terelték. S most hirtelen megmozdult, hogy odaszaladjon hozzá. De Szunszen résen volt, s elkapta a karját.

– Hé, állj csak mek! Te asz enyém vaty, nem szalathatsz csak úgy el!

– Fogalmam sincs ki vagy, köszönöm, amit értem tettél, de most hagyj kérlek, mert dolgom van!

– Hagyd békén Szunszen, úgyis visszajön! – mondta Zieti.

Erre Szunszen eleresztette Csividzsit, aki odaszaladt, ahol Dzsojit már javában a földre teperték, s már a hóhér is ott állt fölötte, nagy fontoskodva készülve neki a munkájának.

– Ne, ne, hagyjátok abba! – kiáltotta Csividzsi.

– Miért? – kérdezte Mulez bíró, s egyben intett a hóhérnak, hogy egyelőre ne folytassa. Nagyon remélte azonban, Csividzsi nem azt akarja bevallani, hogy mégis bűnös, hiszen akkor elveszítette volna a fogadást, amit pedig nem szeretett volna: sok pénze feküdt benne, s még többet nyert. Vagy mégsem nyert? Mit akar ez az örült gurguj nőszemély?!

- Nagyon szépen kérek, bíró úr, ne tépjétek ki Dzsoji nyelvét!
- Ki kell tépni, mert így szól a törvény! Szégyent hozott a nemességre, ezért nemesi címétől megfosztatik, s nyelve is kitéptetik!
- De én megbocsátottam neki! Miért is ne tenném, hiszen semmi bajom sem esett, hála a nagy istennőnek, s minden rendbejött!
- Köszönöm Csividzsi, hálásan köszönöm! Nagyon-nagyon köszönöm! És már nagyon szégyellem magamat! Te olyan jó vagy! – kiáltotta Dzsoji.
- Akkor is szégyent hozott a nemességre! – válaszolta Mulez bíró.
- Ezt belátom, bár jómagam nem vagyok nemes, de az ellen nincs is semmi kifogásom, hogy megfosszátok a nemesi címétől, elvégre mit érthetek az ilyen fontos dolgokhoz én, egy gurguj! Én csak azt kérem, hogy a nyelvét ne tépjétek ki!
- Ugyan mi indít téged e furcsa könyörületre?

– Az, hogy Dzsoji mégiscsak az én tanítványom volt! Bár ő csúnyán viselkedett velem, de én mégis úgy érzem, hogy mint tanárnő, felelősséggel tartozom a tanítványomért! Kérlek, nagy jó uram! Hetekig nem tudnék elaludni, ha most megcsonkítják Dzsojit! Nagyon szépen kérek, kegyelmezz meg neki! Szerintem a nagy ijedelem úgylis észhez térítette már, s nem fog többé hamisan esküdni!

A bíró nagyot sóhajtott. Semmi kedve nem volt a kegyelemhez, mert még nem feledte Dzsoji majomkodás-szavát. Ugyanakkor azonban látta azt is Csividzsin, hogy valóban nagyon szeretné, ha Dzsoji legalább részben kegyelmet nyerne, s félt, hogy ha tovább ellenkezik, ez az örült gurguj nő a végén még magát is megvádolja, csak hogy Dzsojit – az ellenségét! – megmentse. Márpedig Mulez bíró nem akarta kockáztatni a már megnyert fogadását. Mert jó, jó, Szunszen mindenképpen győzött, de ha olybá tűnik, hogy az igaztalan ügy győzedelmeskedett, akkor mégis kétely merülhet fel a fogadás érvényességével kapcsolatban! Már csak azért is, mert azt mindenki láthatja, tudhatja, hogy Szunszen nem trogg! Hátha nem is volt érvényes az istenítélet!

Minél előbb véget kell vetni az ügynek. Ezért, hogy a felelősséget elhárítsa magáról, így szólt:

- Efféle fontos ügyben semmiképp sem helyes, ha én döntök, főleg, ha király urunk is jelen van! Megkérem a felséges urat, hogy ítélkezzék belátása szerint!

Togornyez király fontoskodva emelkedett fel a helyéről. Mosolygott.

- Dzsoji nem érdemli meg a kegyelmet. Annál inkább becsülendő azonban az áldozata részéről tanúsított könyörület! Minél méltatlanabb valaki a kegyelemre, annál nagyobb jótett, ha mégis kegyelmet gyakorolunk irányában! Dzsoji semmiképp sem méltó a hercegnők közé, ezzel kapcsolatban nem lehet helye kételynek és megbocsátásnak, nemességétől tehát megfosztatott! Nem volna azonban méltó felséges személyünkhöz, ha megakadályoznánk egy jótettet, amikor a jótettek száma úgylis oly kevés a világunkban! Legyen tehát úgy, ahogyan azt a gurguj nő kérte, s hagyják meg a rágalmazó nyelvét a helyén! – azzal a király visszaült a helyére.

- Köszönöm, nagyon köszönöm, felséges királyom! – kiáltotta feléje is Dzsoji, és a megkönnyebbüléstől záporosóként potyogtak a könnyei.

S ebben a pillanatban a király felől egyre hangosabb recsegés hallatszott, a roppant emelvény inogni kezdett, majd óriási robajjal összeroskadt, maga alá temetve a királyt, a király teljes családját, s a nemesség tekintélyes részét is, méghozzá a legrangosabbakat, mert azok voltak a legközelebb a királyhoz.

Óriási lett a kavardás a nézők körében! Természetesen minden nemes és katona azonnal a romhalmazhoz sietett, hogy kimentse, akit még lehet, mert maradtak azért túlélők, hangos jajgatás hallatszott a gerendák alól, csak azt nem lehetett tudni még, hogy ki az, aki él, s ki az, akin már nem lehet segíteni.

Dzsoji természetesen nem rohant oda. Ő már nem nemes, semmi keresnivalója ott, ráadásul azonnal az jutott az eszébe, hogy esetleg úgy magyarázhatják az eseményeket sokan, hogy Júsen istennő megharagudott a királyra, amiért az megkegyelmezett neki, s akkor mégis kitépik a nyelvét! Ez pedig nem hiányzik neki! Jobb sürgősen eltűnni a környékről!

Így is cselekedett, s amilyen gyorsan csak tudott, elszaladt, messzire, hogy nyomát se leljék.

6. fejezet

A királylányok kiszabadítása

Zietieknek ugyan nem volt annyi félnivalója, mint Dzsojinak, de ők is gyorsan hazaigyekeztek. Még ha semmi, de semmitől nem is kell tartaniuk, a zsebtolvajok akkor is kihasználják az efféle tolongásokat!

Aztán, mert az élet akkor is megy tovább, ha meghal az uralkodó (habár teljesen biztosak nem lehettek még a király halálában) a fiúk és néhány lány a megfizetett városi írnokokkal elindultak, hogy behajtsák a nyereményeiket. Igazság szerint a lányok közül csak egyetlenegy maradt az iskolában: Dzseoli, a báró lány. Vemez is szeretett volna vele maradni, de Dzseoli azt parancsolta neki, hogy járjon a pénzük után, arra nagy szükségük lehet, főleg, ha Dzseoli szülei nem nézik majd jó szemmel a házasságukat, amire pedig el lehetnek készülve. Dzseoli azonban mindenképpen az iskolában akart maradni, mert nagyon kíváncsi volt, hogy mi lesz Szunszen és Csividzsi között.

Erre ugyan mások is kíváncsiak voltak, de a pénz mégiscsak pénz, s az emberek szívesen feledkeznek meg az adósságaikról! Ezért is jó, ha most ők, a fiúk és a lányok mindenhová tömegével mennek, s a tanúkkal együtt! Szunszen és Csividzsi dolgait majd később elmeséli nekik Dzseoli, vagy éppen Zieti, mert Zieti is az iskolában maradt.

A hazafelé vezető úton különben nem volt Szunszennel semmi baj, nem szólt az egy árva szót sem, csak a leány jobboldalára állt, baljával megragadta Csividzsi bal vállát, erősen, szinte már-már fájdalmasan, ily módon valósággal átölelve őt, jobbját a kardja markolatára helyezte, s ez, meg már pillantása is azt mutatta, hogy pillanatokon belül bolhányi kis darabkákra cafatolja azt, aki akár csak rá is pillant Csividzsire! Kissé nevetségesnek hatott bösz pillantása, mert a kutya sem akarta bántani Csividzsit, de hát ilyen volt Szunszen, és nyilvánvaló volt e látványból mindenki számára, hogy lett légyen bármit mondott is korábban Zieti Szunszennek Csividzsi jogairól, hogy majd a lány dönt meg ilyesmi, ez vagy nem jutott el Szunszen tudatáig, vagy nem törődik vele. Nyilván el sem tudja képzelni, hogy miután fényesen megnyert egy viadalt, ne az övé legyen a nő!

Mindazonáltal Szunszen gyakran nézdegélt oldalra Csividzsire, s ilyenkor pillantása fölöttébb elégedettnek tűnt. Meg lehetett elégedve a szerzeményével!

Csividzsi kissé zavarban volt e hirtelenjött nagy figyelemtől, s e gyors birtokbavételtől, de, legalábbis egyelőre, meg sem kísérelte „szabadulását”. Ő is éppen eléggé megijedt a közelmúlt eseményeitől, és jólesett neki, hogy Szunszen mellett biztonságban érezheti magát. Az is lehet, hogy talán még ő sem fogta fel, hogy most is rab, csak most másfajta rabságba esett: lehet, hogy egyszerűen önzetlen védelmi szolgálatnak tekintette Szunszen óvó vigyázását. Amit korábban a csókokról mondott a férfi, még nem jelentett semmit, elvégre Csividzsi is őszintén úgy gondolta, néhány pusztit mindenképpen megérdemel a bajnok!

Amint azonban hazaértek, Szunszen csöppet sem hagyta szándékai felől bizonytalanságban Csividzsit, s még az sem zavarta, hogy bár majdnem mindenki elment a pénz után, Dzseoli és Zieti még a körükben voltak. Éppen csak beértek az iskola előterébe, ahol Csividzsi szeretett volna kissé letelepedni, máris így szólt:

- Ne ülj itt le, Csividzsi, menjünk fel egy szobába!
- Miért?
- Melt szeletkeszni akalok veled!

– Tessék?! – szaladt fel Csivdzsi szemöldöke nemcsak a homlokára, de egészen a feje búbjára.

– Talán nem jól mondtam? Melt Szeti monta, hogy ellefelé nem szabad aszt mondani, hogy dugni akalok, melt aszt csak a csőcselék mondja, ő mondta, hogy aszt úgy kell mondani, hogy szeletkeszni! Vagy becapott volna?! Melt akkol aszonnal mekölöm!

– De... de... én értem ezt a szót, de hát... Szunszen... ezt sem szokták csak úgy egy nő képébe vágni!

– Te talán nem akalod?

– Én, izé... még nem gondolkoztam el a dolgon... – irult-pirult mélységes zavarában Csivdzsi.

– És én nem tudom, hogy honnan szalasztottak, Szunszen, de ezzel letámadni egy nőt, alighogy megmentik...

– Nem *mekmentik*! Eszt nem többen csinálták, egyedül én hajtottam végre! Lemélem nem akalsz mászokkal is dugni... szeletkeszni... vagy mit tudom én, hogyan mondják! Melt te asz enyém vagy, magamnak mentettelek meg és nem másznak!

– Az összes istenekre, hogy is akarnék mással lefeküdni, senkivel sem akarok, én még nem vagyok férjnél, szűz vagyok és tisztességes nő vagyok! Csalódtam benned Szunszen, micsoda mértéktelen faragatlanság ilyesmit jóformán megismerkedésünk első percében a szemembe vágni! Ez egyszerűen bunkóság! Ilyet kimondani! És mások előtt! Úgy viselkedsz mintha most jöttél volna az őserdőből!

– Ha nem mondom, honnét tudhatnád, hogy mit akalok? Talán válaszló vagy és kitalálsz a gondolataimat?

– Ami azt illeti, nem lett volna nehéz kitalálnom, hogy mire vágyódsz!

– Tehát szívesen szeletkesznél velem, csak asz a baj, hogy kimondtam? Melt akkol nincs gond, engem nem szaval, ha csendben vagy köszben, s mekikélem, hogy én sem szólok, amíg dolgozom lajtad!

Csivdzsi kezdett úgy nézni Szunszenre, mint egy szörnyetegre.

– Elképesztő! – suttogta. – Egyszerűen elképesztő!

Zieti úgy látta, éppen itt az ideje, hogy közbeavatkozzék.

– Szunszen, nagyon kérlek, ne légy erőszakos! Gondolj csak bele, szegény Csivdzsi az imént még rab volt, s nyilván nem étkezhetett jóízűen, sőt lehet, hogy egyáltalán semmit nem adtak neki enni a börtönben! Javaslom, együnk valamit, aztán közben azt is elmesélem Csivdzsinek, ki vagy te, honnan jöttél, akkor jobban megérti, hogy miért mondtad ezeket, és nem fog olyan furcsán nézni rád! Mert hát nem sokkal kellemesebb, ha a nő mosolyog rád, mint ha így néz?!

– De. Én is jobban szeletek mosolygó nőket dugni, meg is palancsoltam Pajánban mindegyiknek, hogy mosolyogjanak, amikor fölénk kelekedem!

– Disznó! Ezt meg sem hallottam! – fintorgott Csivdzsi.

Az ebédlőbe azért átment, mert valóban kíváncsi volt Szunszenre. A hatalmas ebédlő meglehetősen üresen kongott, hiszen csak négyen voltak benne, Szunszen, Zieti, Csivdzsi és Dzseoli, aki szinte vonaglott a kintől, mert alig bírta visszafojtani kacaghatnékját. S mert még most is némi fenntartással viseltetett Csivdzsi iránt, a tanárnő szigorú módszerei miatt, csöndes kárörömet is érzett, és élvezte, hogy ha már őt végigtapogatta a paján, legalább most Csivdzsinek is lesz éppen elég gondja a férfival.

– Keresztre feszíteni talán valóban túlzás lett volna Csividzsi – gondolta Dzseoli –, de ennyit aztán igazán megérdemel!

Sokáig eszegettek, nem mintha olyan rettentően éhesek lettek volna, de az tartott sokáig, hogy Zieti elmesélje Csividzsinek, miféle helyen is nevelkedett megmentője. Csividzsi ezt megtudva még sokkal inkább el volt képedve, mint korábban Szunszen nyers beszéde miatt. Alig szólt közbe, csak hallgatta Zieti összefoglalóját leesett állal, dülledt szemekkel, s ha nagyrítván mégis megszólalt, minden második szava az volt, hogy „elképesztő”, „nahát”, vagy „hallatlan”.

Végül mikor Zieti már befejezte mesélését, Csividzsi Szunszenre nézett és megkérdezte:

– Ez biztos, hogy így van ott?! Nem értett félre valamit Zieti?!

– Nem, nagyon jól mondta! Esz pontosan így van! És most már éltheted, hogy miért alakok minél gyorsabban egy jót dugni veled, mert hónapok óta nem voltam még ömlányokkal szem, és ez nagyon kényelmetlen nekem! És te minden paján szokás szelint asz enyém vagy, és én tudom, hogy itt mászok a szokások, de akkor is követelem a jogaimat, mert beláthatnád, hogy asz enyém vagy, hiszen ha én nem vagyok, akkor mekölnék, s akkor már sokla mennél a szüszességeddel, akkor mostanára talán már el is földeltek volna, és nagyla becsült szűsz puncidba a giliszták mászkálnának, hát nem jobb akkor asz én kukacomat benne éleszned?! Megdolgoztam a lábad közéélt, nem mondom, hogy neheszemle eszett volna, de valamit valamiélt!

– Borzalmasan beszélsz! Iszonyú, amiket mondasz! – sápítozott Csividzsi.

– De sok igazság rejlik a szavaiban! – somolygott Dzseoli.

– Te csak ne beszélj, ez most Csividzsi dolga! – intette a báróleányt Zieti.

– Elegem van ebből a huszavonából, nálunk, a kultúra és civilizáció országában senki nem kéli ki a nőstények beleegyezését a pálszászhosz! Állj fel Csividzsi, s gyele velem, mászképp vizlek!

Csividzsi a tenyerébe temette az arcát.

– Borzasztó! Borzasztó! – suttozta.

– Dehogy bolszasztó, nagyon jó lesz, igazsi félfí vagyok, s nagy a szelszámom is, te is élvezni fogod!

Zieti és Dzseoli nem szóltak közbe. Dzseolinak ez szándékában sem állt, Zieti pedig tudta, együttesen is képtelenek megakadályozni az erőszakot, ha Szunszen rászánja magát. Zieti valami jó ötleten törte a fejét, de semmi nem jutott az eszébe.

Most azonban Csividzsi megszólalt.

– Tényleg biztos vagy benne Szunszen, hogy élvezném?

– Hát pelsze, egészen biztos! Semmi kétely bennem!

– Tudod mit, még el is hiszem neked! Én azonban legalább annyira biztos vagyok benne, hogy te csöppet sem élveznéd! Na, mondjuk egy kicsit talán, de nem igazán!

– Hogyhogy?! Én csak jobban tudom, hogy mit élvezek!

– Pedig nem! Nézd, szeretnék elmondani neked valamit!

– Elegem van a beszédből! Én dugni akarok, méghosszá most, aszonnal! Vagy szeletkeszni, vagy nekem mindegy, hogy hogyan mondod! Ebben a pillanatban most lögvest dugni akarok!

Ha nem jössz fel, megcsinálom itt asz ebédlőben, engem nem szaval, ha néznek, de tudom már, hogy ellefelé aszt szégyelik a nők, tehát gyele, utoljára mondom!

– Szunszen, én felmegyek veled most azonnal, ha ragaszkodsz hozzá, és szétteszem neked a lábamat, ha ezt akarod, egyrészt mert hiába is ellenkeznek, másrészt valóban jobb ez, mint a halál, no meg azért is, mert belátom, hogy némi jutalom tényleg megillet téged! De akkor az valóban csak egy dugás lesz és nem szerelmeskedés!

– Most nem éltem, hogyan kell mondani: szeletkeszés vagy szeelmeskedés?

– Mindegyik mást jelent, Szunszen! És éppen erről szeretnék beszélni veled! Kérlek hallgass végig, és ígérem miután elmondtam, amit akartam, nem lesz semmi vita, ha akarod, felmegyek veled és azt csinálsz velem, amit csak akarsz! Jó lesz ez így neked?

– Jó, de ne feledd: megígélte! És ha valaki becsap engem, aszt meg szoktam ölni!

– Nincs itt semmi becsapás! De most akkor figyelj rám!

– Hallgatlak! – szólta Szunszen, meglepő udvariassággal. Úgy látszik a nő ígérete megnyugtatta.

– Úgy látom Zieti elbeszéléséből, hogy ti férfiak ott Pajánban elértétek, hogy minden hatalom a tietek legyen, tökéletesen legyőztétek a nőket, s közben nem vettétek észre, hogy ezáltal elvesztettétek az Élet nagy harcát, – mert e győzelem által eltűnt minden az életetekből, ami igazán szép és jó! Ti már nem csupán szerelmeskedni nem tudtok, de még szeretkezni sem, nálatok valóban csak a dugás létezik, ami semmiben sem különbözik attól, amikor a számár hágya meg a nöstényét! Teljesen elfeledtétek, mekkora élvezetet jelenthet például a szerelem érzése, s a vele kapcsolatos sok-sok egyéb öröm is! Ó Szunszen, neked halovány fogalmad sincs róla, mennyi minden örömben lehetne része a férfiaknak, ha engednétek, hogy mi nők is megajándékozhassuk a közösséget mindazzal, amihez mi értünk!

– Ugyan már, a nők buták, a nők semmihez sem éltenek! A nők iszomban is, észben is sokkal hitványabbul vannak felszeelve, mint mi, a félfinem! Hiszen most is nekem a félfinak kellett mekmentenem téged, a nőt!

– Ez nem így van! Ti férfiak vagytok az erősebbek, ez igaz, de akad sok más dolog ám az életben, amihez nem kell izom, nem úgy, mint a harchoz, és ebben mi nők gyakorta sokkalta többet érünk! S ezek éppen azok a területek, melyek az életet széppé és kellemessé teszik! Bizony! Mi nők számos titkot ismerünk például éppen az általad dugásnak nevezett dologgal kapcsolatban, ami képes azt szeretkezéssé nemesíteni, s így sokkal nagyobb benne a nő élvezete, de a férfi élvezete is, sőt, főleg a férfi élvezete, de ez még mind semmi, mert ha igazán nagyon megkedvel egy nő egy férfit, akkor olyasmi történik vele, amit mi úgy nevezünk, hogy a nő beleszeret a férfiba, szerelmes lesz belé, és ez általában a férfira is olyan hatással van, hogy ő is ugyanezt kezdi érezni, és ez valami csoda Szunszen, olyan jó és kellemes! Az a férfi, aki így érez, olyan boldog minden pillanatban, mintha egyfolytában csak dugna, igen, hiába nézel ilyen meglepetten, természetesen nem ugyanazt érzi, de amit érez az legalább olyan kellemes, és nem hazudok, tényleg akkor is így érez, amikor hozzá sem ér a nőhöz, elég, ha csak távolról látja! Ekkor, ha egyáltalán megfoghatja a nő kezét, már olyasmit él át, mint a dugás legélvezetesebb pillanataiban, s ha ilyen állapotban szeretkeznek – jól jegyezd meg, ekkor már nem dognak, hanem szeretkeznek – nos, akkor azt külön szóval illetjük, azt mondjuk rá, hogy szerelmeskednek, mert a szerelmeskedés még a szeretkezésnél is mérhetetlenül élvezetesebb! Érted már Szunszen?! Van fogalmad róla, hogy miről maradtatok ti ott Pajánban le?!

– Nem tudom, de nem is tudhatom, ha még soha nem élesztem!

– Látod ez igaz, most csak az a kérdés, hogy hiszel-e nekem, hogy létezik ilyesmi!

- Nem! Ha volna, akkor a mi nőink is tudnák eszt Pajánban!
- Szerintem tudják is ezt ők nagyon jól, de eszük ágában sincs elmondani nektek, mert csúnyán bántok velük! Ugye ott minden nő utálja a férfiakat?!
- Szunszen bizony kénytelen volt elismerni, hogy ez így van.
- Na látod! Bolond az, aki jót tesz annak, akit utál, s azt te sem hiheted, hogy a paján nők nemcsak gyöngébbek, de buták is! *Ennyire* biztos nem buták! Különben is, tudod, ők legfeljebb a szeretkezésre lennének képesek megtanítani benneteket, a szerelmeskedésre nem, mert az nem csak rajtuk múlik! Ahhoz az kell, hogy szerelmesek legyenek egy bizonyos férfiba, ez pedig nem megy parancsszóra!
- Eh, palancsla minden megy!
- Tévedsz! Mindjárt két példát is mondok neked mennyire tévedsz! Tegyük fel, te öngyilkos akarsz lenni! Sokféleképpen megteheted, de biztos nem választod azt a módszert, hogy nem veszel levegőt, amíg meg nem fulladsz, igaz?! S miért nem?! Hát mert az lehetetlen! Ha megparancsolják is neked, így nem tudsz öngyilkos lenni, még akkor sem, ha te magad is akarod! Van hát, ami lehetetlen! Aztán meg itt van a beszéded is, Szunszen! Már elég jól beszélsz troggul, de például a zé és az er hangokat nem tudod kimondani! Pedig biztos, hogy szeretnéd ugye? De parancsra sem tudod kimondani, igaz? Vagy nem is akarod megtanulni?
- Dehogynem, hiszen megfigyeltem, hogy amikor losszul mondok valamit, akkor fulán néznek lám asz embelek, majdnem nevetnek, és esz losszul eszik nekem, de semmit sem tehetek, mert mindenkit mégsem ölhetek meg!
- Na látod! Ha valaki volna itt a teremben, aki kétszer akkora, mint te és sokkal, de sokkal jobb harcos, mint te, és akármikor megölhetne téged, és rádparancsolna, hogy márpedig ezentúl igenis rendesen mondd ki a zé hangot, akkor meg tudnád tenni?
- Pelsze hogy nem!
- Akármennyire is nem akarsz meghalni, akkor sem sikerülne, ugye?
- Igen, igen, nem sikelülne, elismeltem mál, mondd, mit akalsz még?! – kiáltotta dühösen a férfi, aki nem szerette, hogy nevetséges beszédjéről folyik a szó.
- Azt akarom, hogy bebizonyítom neked, nemcsak hogy parancsra nem megy minden, de azt is bebizonyítom, hogy szelídséggel, jószándékkal, türelemmel és szeretettel néha többet is el lehet érni, mint parancssal!
- Hülyeség, akinek nem palancsolnak, az csak lóg, lustálkodik, főleg a nők!
- Na majd mindjárt hallasz akkor csodát! – azzal Csividszi a székét Szunszen széke mellé tette át, leült a férfival szemben, rámosolygott, s így szólt:
- Akarsz velem játszani, Szunszen? Még nem szeretkezni, csak úgy játszani?
- Nem éltem, milyen játékot?
- Megmondom! Te nemcsak jó harcos vagy, de jó vadász is, ugye?
- Telmészetiesen!
- Akkor jól kell ismerned az állatok hangját is, ugye?
- Pelsze, ismelem is!
- Én pedig biztos vagyok benne, tudok neked olyan állatokat mondani, amiknek nem ismered a hangját!

- Esz lehetséges, melt ellefelé mász állatok élnek, mint nálunk!
- Szeretnél engem meztelenül látni?
- Hajaj!
- Tudod mit, játsszuk azt, hogy felváltva mondunk egy-egy állatnevet, és ha a másik nem tudja annak a hangját utánozni, akkor köteles levetni egy ruhadarabját! Ha viszont sikerül az állathangutánzás, akkor aki az állatot megnevezte, az veszi le egy ruhadarabját! Három alkalommal játsszuk ezt, tehát jól gondolt meg, milyen állatot mondasz!
- Bagoly! – vágta rá azonnal találomra a férfi, és szeme hevesen kezdett el csillogni. Valóban nagyon vágyta már meztelen valójukban szemrevételezni Csividzsi bájait.
- Ez könnyű! Uhú-huhú-húhuhú! Na, vedd csak le azonnal a bíborköpenyt, mert győztem!
- De csak ebben a menetben! – vágta rá Szunszen, de a köpenyét azért leterítette. – Most te jössz!
- Giliszta! – felelte a leány.
- Micsoda?! – komorodott el Szunszen, és arca vörösre vált a méregtől. – Csak olyan állatokat szabad mondani, aminek van is hangja!
- Jó, akkor mondok másikat: szú a fában!
- Ne gúnyolódj Csividzsi, melt meghalagszom!
- De hát a szúnak igenis van hangja! Perceg a fában! De jó, mondok akkor tényleg másat, de ez nehéz lesz! Tücsök!
- Eh, esz igazán nem nehéz! – mosolygott Szunszen. – Így csinál a tücsök: Cir-cirr-circirr-cirrrrrrrr! Vedd csak le a luhádat!
- A mimet?
- A luhádat!
- Azt nem vehetem le, mert olyan nekem nincs! Nekem nem luhám van, hanem ruhám!
- Igen, igen, alla gondoltam!
- Akkor mondd is azt! Mert igenis ki tudod mondani az er hangot! Épp most mondtad ki, amikor a tücsköt utánoztad! Ismételd csak meg, hogyan csinál a tücsök?
- Cirr!
- Na látod, ennél jobb er hang nem is kell! Mondd: Ciruha!
- Az mit jelent?
- Semmit, csak mondd!
- Ciruha.
- Most „ci” nélkül, csak azt, hogy ruha!
- Ruha. Jé, tényleg sikelült... sikerült!
- Ugye?! Látod, parancsszóra nem sikerült volna, de én, a nő, kedvességgel mégis megtanítottalak erre! Mondd utánam: Borszasztó barbárok barna barlangja!
- Szunszen utánamondta:
- Borszasztó barbárok barna barlangja!

– Na látod! Megy ez!

– Csodálatos! Nem hittem volna! – ujjongott Szunszen. – Tudod Csividszi, nagyon nehéz ám a nyelvek! De a ruhádat vedd csak le, mert megígérted!

– A cipőm jó lesz, ugye? – kérdezte a lány, és engedelmesen kibújt –, de csak az egyik cipőjéből, a jobbjáról vette le a cipőt.

– Szeretnéd megsimogatni? – és választ sem várva Szunszen ölébe rakta a talpát. A férfi láthatóan zavarba jött, nem szokta meg, hogy ő simogasson nőket. Olyan óvatosan fogta meg Csividszi törékeny talpacskáját, hogy a lány elkacagta magát.

– Ne félj, nem harap! Na és most aztán tényleg borzasztó nehéz feladatot kapsz! Csinálj úgy, mint egy méhecske!

A férfi el is feledkezett róla, hogy neki kéne állatfeladatot adni Csividszinek. Fölényesen mosolygott.

– Esz is könnyű! Zzzzzzzzzzz!

– Na hát, ha könnyű, miért mondasz mindig „eszt” „ez” helyett?! Hiszen éppen most mondtad ki a zé hangot!

– Te megint becsaptál engem! – ámult Szunszen.

– De ugye, hogy ennek is örülsz?! Na hát, most már senki nem fog kinevetni a beszéded miatt, csak figyelj egy kicsit, nehogy megszokásból rosszul mondj valamit! Most már minden hangot ki tudsz ejteni! Ugye nem is vagyok én olyan ostoba, ha nő is vagyok!

– Valóban nem! Játsszunk tovább!

– Eszem ágában sincs, bevallom, valóban becsaptalak, de csak azért, hogy lásd, igenis ér valamit a nők tudása! Ugye, hogy sok titok tudói lehetünk mi nők?! Ugye ér valamit az is, ami nem erőszak, nem gyilkosság?! De a másik lábamat, azt azért megkaphatod, tessék – rakta a férfi ölébe – simogathatod a talpamat, megengedem, mert jólesik! Hé, csak vigyázva nyomkodd, ez nem kardmarkolat, ne törd el a csontjaimat! És figyelj, ha kíváncsi vagy a nők titkaira, hallgass akkor kitárt fülekkel!

– Hallgatlak! – válaszolta kissé megszeppenve Szunszen. Tényleg nem hitte volna, hogy ilyen egyszerű a két ismeretlen hang. Valóban, hiszen csak a tücsök ciripelése és a méh zümmögése, csak e kettő kellett hozzá, s ezeket régen tudta! Ki nem képes utánózni ezeket?! De neki soha eszébe sem jutott! Milyen okos is ez a Csividszi!

– De mit akartál a gilisztával? – kérdezte tétován a lánytól.

– Semmit, csak hogy rá ne jöjj, hogy tanítani akarlak, el akartam hitetni veled, hogy valóban győzni akarok, mert tudod, ha rájössz, hogy tanítani akarlak, megmakacsoltad volna magadat, s nem is sikerült volna talán neked!

– Milyen okos vagy!

– Ugye? Örülök, hogy elismered!

– Akkor, hogy is van ez azzal a... hogy is nevezted? Szerelmeskedéssel?

– Igen. Ez úgy van, hogy legelőször is az kell hozzá, hogy a nő szerelmes legyen a férfiba. Ez azonban a legkevésbé sem a nőtől függ, ezt csak a férfi tudja elintézni, bizony, méghozzá nem könnyű dolog ám...

– Nekem minden könnyű, mert nagy harcos vagyok!

– Ennek semmi köze a harchoz! A leggyöngébb, nyápic, girnyó férfi is elérheti a nőknél, mert csupán az kell hozzá, hogy a férfi nagyon kedves legyen a nővel! De értsd meg Szunszen: nagyon-nagyon kedvesnek kell lennie, végtelenül kedvesnek! Mindenben a nő kedvét kell keresnie! Kiszolgálni, szépen beszélni vele, semmit nem csinálni, amit a nő nem akar, mindent megtenni, amit a nő kér tőle...

– Ne beszélj már ilyen hülyeséget Csividzsi, hiszen akkor a nő lenne férfi és a férfi a nő! És nem is úgy vettem észre, hogy errefelé is így menne ez!

– Persze hogy nem! Hiszen éppen ez a lényege az egésznek!

– Nem értem!

– Pedig egyszerű! Éppen mert a legtöbb férfi nem ilyen, nem kedves a nőkkel, főleg nem *éppen pontosan azzal az egy nővel*, emiatt lesz különleges értéke annak, hogy te – vagy az a férfi, akiről szó van – olyan kitüntetően kedves a nővel! Ezért figyel fel rá a nő, érted már?! Az kell, hogy a nő azt lássa a férfiban, hogy a férfi számára ő az egyetlen nő a világon, minden más nőnél kedvesebb neki, hogy a férfi szinte istennőként tiszteli őt, hogy a férfi képes lenne akár meg is halni érte – s ha ezt látja, akkor elkezdődik az a csoda, aminek *szerелеm* a neve, akkor emiatt a férfi is különlegesen fontos lesz a nőnek, hiszen ki lenne az a hülye, aki nem becsüli meg azt a férfit, akinek ő a legfontosabb! És ha így éreznek egymás iránt, akkor kerülhet sor arra, hogy házasság, aminek az a lényege, hogy nagy ünnepséget rendeznek a barátainak, rokonaiknak, de ez tudod nemcsak ünnepség, hanem hivatalos elismerése is annak, hogy a nő örökre a férfié, és a férfi is örökre a nőé, hogy mindhalálig egymáséi ők ketten, férj és feleség...

– Igen, igen, pontosan eszt alkalom! – kiáltotta Szunszen, izgatottságában megint rosszul ejtve a szavakat. – Én ölkre akarok magamnak nőt, ölkre, nemcsak öt évre!

– Egy nőt akarsz magadnak, egy akármilyen nőt vagy engem? – kérdezte Csividzsi.

– Mindegy, csak szép legyen, de te különösen jó lennél nekem, mert nagyon tetszik a hegyes füled! Olyan kifejező, amikor mozgatod!

Csividzsi elpirult, zavarában lesütötte a szemét, és még két hegyes fülecskéje is lekonyult. Életében először dicsérte meg férfi a hegyes fülét, eddig legfeljebb gúnyolódást kapott miattuk.

– Hát igen, látod, ez már az első helyes irányba tett lépés a részedről Szunszen, mert az is kell, hogy a férfi szépeket mondjon a nőnek, ez is nagyon fontos a szerelemhez! Na és akkor, amikor megvan a házasság, akkor következhet a szerelmeskedés. Igazság szerint semmi különös nem történik ezúttal, minden olyan, mint a szeretkezésnél, de mert mindketten szerelmesek, s nagyon vágyanak egymásra, ezért ez csodálatosan jó lesz!

– Én nagyon vágyom már most is rád!

– Elhiszem, hogy vágyódsz, de ez nem ugyanaz! Mert te most csak hogy úgy mondjam a dugásra vágyol és nem rám! Ez pedig óriási különbség! Lehet, hogy nem érted, de szeretném, ha elhinnéd! Jobban értek ezekhez a dolgokhoz, mint te, mert te még nem éltél itt!

– Pajánban semmi ilyesmi nincs!

– Naná, nem is csodálom, hiszen mondtam már neked, hogy az egész ott kell kezdődjék, hogy a férfi teszi a szépet a nőnek, de nálatok a nő a férfiatól csak bántást és durvaságot kap ehelyett, még szép, hogy nem lesznek szerelmesek, csak gyűlölnék benneteket! Csak azt csodálom, hogy nem ölik meg a fiúcscecsemőket, hogy azokból is ne válják nőkinzók!

– Sokszor megteszik, pedig kínhalállal büntetjük az ilyesmit! – vallotta be Szunszen.

– Na látod! A sok bántással gyűlöletet lehet ébreszteni a nőkben – a kedveskedéssel szerelmet! A szerelem, Szunszen, az nem más, mint a gyűlölet ellentéte! Érted már?!

– Így már világosabb! Végre kezdesz érthetően beszélni!

– A szerelemnek ráadásul van más előnye is. Ha tenéked Szunszen, sikerül szerelmet ébresztened egy nőben, akkor egészen biztos lehetsz benne, hogy a nő nem fog megcsalni téged, nem szökök el mellőled, tehát emiatt nem kell állandóan őrizned, sőt, még ha más férfi el is rabolná mellőled, amit csak tud, ami csak telik tőle mindent megtenne, hogy visszajö-hessen hozzád! És különben is, egész élete során a nő azon munkálkodik minden tudásával, képességével, hogy jobba tegye az életedet! Mert maga a házasság is szövetség egy egész életre a férfi és a nő között! Hát nem nagyszerű ez?!

– De, ez mind remekül hangzik, de nem lehetne ezt másképpen, úgy értem az elejét, hogy ne a férfi kezdjen a nőnek kedveskedni, hanem fordítva?!

– Ó, Szunszen, te munka nélkül akarsz jó bort inni, pedig aki szüretelni akar, annak előbb meg kell dolgoznia a megtermeléssel is! Nincs aratás vetés nélkül! – nevetett Csividszi. – Fordítva, tudod, már csak azért sem lehet, mert errefelé megvetik azokat a nőket, akik kimutatják, hogy valamelyik férfi tetszik nekik! Lehet, hogy ez nem tetszik neked, és bevallom, számomra is ostobaságnak tűnik, elvégre, ha egy nő bevallja egy férfinak, hogy tetszik neki, inkább hízelgő kéne, hogy legyen ez egy férfinak! De hát errefelé így van ez. Van azonban egy komolyabb oka is, hogy fordítva nem lehet. Ez pedig az, hogy ti férfiak szeretitek magatok kiválasztani a nőket, ugye?

– Persze, természetesen! Hogy is nézne az ki, hogy a nő választ!

– Na látod! Akkor most nem csodálhatod, hogy a kedveskedést is nektek kell kezdeni, hiszen így a szerelemben is ti választotok, vagyis hát te, Szunszen; ez nem változott, te döntöd el, hogy melyik nőt szerzed meg, pusztán a módszer, az eszköz változott: fegyver és pénz helyett kedveskedéssel kell küzdened érte!

– Hm! – morogta Szunszen. Láthatóan a dolog tetszett is neki meg nem is.

– Akkor most én elmondtam neked mindent Szunszen, amit mondhattam, most már rajtad múlik minden: dönts el, hogy most azonnal felmenjek veled az egyik szobába és ott megdugsz, vagy szerelmeskedést akarsz, de akkor azt nem lehet most, mert ahhoz előbb szerelmesnek kell lenni, s az időbe telik.

– Hm! – mormogta Szunszen megint. – És ez mennyi időbe telik?

– Ó, hát tudod az nagyon változó! Az attól függ, hogy mennyire ügyes a széptevésben a fiú, és mennyire tetszik már a lelegején a leánynak a legény!

– Akkor az baj, mert azt hiszem elég ügyetlen lennék az ilyesmiben, nincs hozzá gyakorlatom!

– Nincs *benne* gyakorlatod! Azt így mondják helyesen! És ez igaz, de te nagyon ügyes vagy, ugye? Mindent meg tudsz tanulni igaz?

– Hát persze! Hiszen nagy vitéz vagyok!

– Na látod! És annyit azért elárulhatok, bár tulajdonképpen nem lenne illendő, hogy nekem máris nagyon tetszel! Szerelmes még nem vagyok beléd, de igazán kedvemre való vagy, elvégre külsőd csinos, és ami fontosabb, azt is tudom, hogy senki más nem lett volna képes megmenteni az életemet, és ez igazán nagy szó! És a fületem sem dicsérte még senki! Tudom azt is, hogy melletted életem végéig biztonságban lennék! Én igazán kedvellek, de ha most megdugsz, azt úgy élném át, mint egy közönséges erőszakoskodást, és akkor már soha-soha többé nem tudnék szerelmes lenni beléd! Nem haragudnék rád, de szerelmes, az soha nem

lennék beléd, viszont később lehet, hogy másba lennék szerelmes, s akkor elszöknék mellőled, s akkor vagy elengedsz, vagy megölsz, de a nődöt így is – úgy is elveszítenéd!

– Ez a szerelem-dolog tényleg így van? – kérdezte Szunszen Zietit és Dzseolit. Azok komolyan bólogattak.

– De még mennyire, hogy így van! – mondta Dzseoli is. – Nagyon jól beszélt Csividzsi, és ez annyira így van, hogy én is éppen most vagyok szerelmes egy fiúba, és nagyon boldogok vagyunk!

– Ez nagyon biztatón hangzik, de én már nagyon sokat vártam!

– Néha nagyon hamar megy az ilyesmi! – mondta Dzseoli nagy kegyesen, hogy megkönnyítse Csividzsi dolgát. – Emlékszel, amikor végigtapogattál?

– Akkor szerelmes lettél belém?

– Jaj dehogyis te ostoba! Hanem akkor az egyik fiú neked támadt és te ellökted őt, emlékszel erre is?

– Persze, na és?

– Ő megmentett tőled, hát én ezen elgondolkoztam, s már néhány órával később eszembe jutott, hogy szerelmes vagyok belé! Ilyen hamar megy ez néha!

– De én is megmentettem Csividzsit!

– Igen, és biztos lehetsz benne, hogy Csividzsi mostanára már rég örülten szerelmes lenne beléd!

– De nem az!

– Igen, de te rontottad el, mert azonnal dugni akartál vele, ráadásul ezt csúnya szavakkal többször is kimondtad!

– Hát mit kellett volna mondanom?

– Semmi különös, csak szépen nézni rá, megsimogatni a haját, s azt mondani, hogy Csividzsi drága, tetszel nekem, légy a feleségem!

– Ilyen egyszerű lett volna?!

– Igen.

– Most már késő?

– Nem – nevetett Csividzsi – csak most már egy kicsit több időbe telik! De nem évekbe, nyugodj meg! Jaj Szunszen, értsd már meg, még soha senki nem volt kedves velem, férfi biztos nem, udvarolj már egy kicsit nekem, nekünk gurguj lányoknak olyan ritkán van részünk ebben!

– De én nem tudom, hogy hogyan kell!

– Semmi különös nem kell hozzá, csak láthassam rajtad, hogy nagyon kellek neked!

– Na jó, egy darabig várok, jó lesz ez így?

– Persze!

– De akkor is azt akarom, hogy egy szobában aludj velem!

– Miért?

– Mert izé... nem akarom, hogy más férfi udvaroljon neked éjszaka... nem tudom jól mondom-e? És különben is paján vagyok, és a nőnek tekintelek, és soha egyetlen paján sem túrné el, hogy a nője ne vele egy szobában aludjon!

– Hát nem is tudom – nyújtózott csábos mosollyal az arcán Csividzsi –, ha megígéred, hogy nem akarsz majd *megdugni*...

– Megígérem! – bólintott komolyan a paján. – Sőt, megengedem, hogy te aludj az ágyon, és én melletted a földön!

– Milyen kedves! – szólt Dzseoli, de Szunszen nem vette észre a gúnyt.

– Van kétágyas szobánk! – nyugtatta meg Szunszent Zieti.

– Az nem jó, mindenképpen Csividzsi mellett kell aludjak, úgy tudom a legjobban védeni, mert hátha valaki mellé akarna lopódzni éjszaka! – válaszolta a férfi.

S erre már Csividzsi el kellett nevesse magát.

– Ó te, tudod, tényleg aranyos vagy, egy nagyra nőtt gyerek! – és megpuszilta Szunszent. – Nem is lesz olyan nehéz neked elérni, hogy belédszerelmesedjem!

*

Ezután még sokáig beszélgettek, míg végül megérkeztek a többiek is, a fogadáson nyert sok-sok pénzzel. Gító egyenesen egy nagy pénzeszacskót tartott a markában, s azt odanyújtotta Szunszennek, e szavakkal:

– Tessék! Mi fiúk úgy gondoltuk, hogy mindegyikünk lemond nyereménye egytizedéről, és azt neked adjuk, mert megérdemled, még sokkal többet is megérdemelnél Szunszen, mert te küzdöttél, s a te vitézséged miatt nyertünk mi sok pénzt! De mert te biztos nem fogadtál, ezt a szép kövér pénzeszacskót most hadd ajándékozzuk neked, a mi bajnokunknak!

– Köszönöm, bár az én pénzeszacskóm szebb, sőt, talán még kövérebb is! – vette elő a maga pénzeszacskóját Szunszen.

A fiúk már azon is meglepődtek, hogy Szunszen immár tökéletesen ejti a szavakat, de a még nagyobb döbbenet csak ezután érte őket. A pénzeszacskó ugyanis valóban szép volt, mert az is bíborszínben pompázott, s ezen szép citromsárga hímzéssel egy kétfejű oroszlán ágaskodott. S ahogy ezt megpillantotta Dzseoli, így kiáltott fel:

– De hiszen ez Pakuez báróé! Hogyan került hozzád?! – kérdezte rosszat sejtve.

– Ez nem a báróé, ez az enyém! – felelte Szunszen öntudatosan. – S természetesen úgy került hozzám, ahogy a köpeny, azzal együtt, hiszen meséltem tegnap nem? Vagy elfelejtettem volna mondani, hogy a támadók pénzeszacskóit is elszedtem, mint jogos zsákmányomat?! Igaz, a zacskókat aztán eldobtam, csak ezt, a legszebbet tartottam meg, a tartalmukat mind ebbe töltöttem át! Bár igazság szerint ez sem tetszik valami nagyon, igazán ostoba címer ám a kétfejű oroszlán – az efféle állat sosem tudhatja, éppen merre menjen, ha mindegyik feje mást akar!

Gító nagyot nevetett.

– Akkor add nekem a zacskót, Szunszen, nagyon boldog lennék vele, hiszen sokat ér, mert bíborszínű!

– Nem tehetem, akkor nekem nem maradna szép pénztartóm!

– Eh, Szunszen, most kaptál egy másikat Gítótól, add oda neki! – mondta Csividzsi.

– De az nincs kihímezve!

– Majd hímezek én neked egy sokkal szebbet! Különben sem illik, hogy más címerével pompázz, sőt, még megvádolhatnak lopással is!

– Aki ezt mondja, azt megölöm!

– Persze, de mindenképpen illik, hogy ilyen nagy bajnok, mint te, saját címerrel rendelkezék! Válassz magadnak valamit!

– Ti is így gondoljátok? – kérdezte Zietitől és Dzseolitól Szunszen. Azok bólogattak.

– Tudod mit, Csividzsi? Hímezd rá a te arcodat! Legyen egy hegyesfülű gurguj lány arca a címerem! Az rád emlékeztetne!

S e szavakra Csividzsi arca szinte ragyogni kezdett a boldogságtól.

– Ó... ó... – csak ennyit tudott mondani.

A zacskók tehát gazdát cseréltek, bár Gító és Dzseoli még most sem tudtak betelni az ámulattól. Pakuez báró még sokkal jobb kardforgató volt, mint Jasez, s mégis legyőzte őt Szunszen, s hozzá úgy, hogy még vigyázott is közben, hogy a bíborköpeny el ne szakadjon! S még másik hét ellenségére is ügyelnie kellett közben!

– Úgy látom, fog menni neked az udvarlás, Szunszen, nem vagy ám te ebben sem egy hülye! – mondta azért Dzseoli, a férfi címerválasztására célozva.

S ebben a pillanatban érkezett meg még egy fiú. Észre sem vették eddig hiányát, bár igaz az is, nem tartottak névsorolvasást. A fiút úgy hívták, hogy Núnáz, bár mindenki csak úgy hívta röviden, hogy Nún.

– Nem baleset volt! Meggyilkolták! – kiáltotta már az ajtóból.

– Miről beszélsz?! – kérdezte elsápadva Zieti, habár el sem tudta képzelni, hogy másról legyen szó, mint Togornyez királyról. S valóban, e sejtelmét Nún is megerősítette.

– Togornyez király merénylet áldozata lett! Íme a bizonyíték! – azzal letette, sőt inkább ledobta azt, amit eddig a markában szorongatott. Ez pedig nem volt más, mint néhány szeg. Némelyik törött volt.

– Mi a csuda ez?! – nézegette csodálkozva Gító. – Minek hoztál ide nekünk szegeket?

– Azért, mert ezek nem is szegek! Ott voltam az emelvénynél! Gyanús volt nekem a dolog, tudjátok, asztalos a szakmám, azaz inkább apám szakmája merthogy engem írnoknak szánt, azért is járok ide, de azért értek én is jócskán a szakmához, tehát csodálkoztam azon, hogy csak úgy leomlott...

– De hát miért lenne ez csodálatos, hiszen néha megesik az, hogy emelvények összeomlanak!

– kérdezte Cséncsén.

– Hát ha mondjuk épp felmasírozik egy osztag katona, és akkor omlik össze a megnövekedett súlytól, nem is gyanakodtam volna semmit! De emlékezzetek csak vissza, jócska ideje ott ücsörögtek már rajta az előkelők, és senki nem is lépett fel rá, amikor összeomlott! Nem mondom, így is előfordulhat, hogy véletlen, de így már mégiscsak furcsa, gyanakodtam na, szóval, és amikor mindenki elment onnan, mert már kiszedték a sebesülteket és a hullákat, akkor odamentem körülnézni! És jól is tettem, mert nézzétek csak meg ezeket a szegeket! Akkora hatalmas gerendákat nem ám ilyen részszegekkel kell összeszegezni, mert ezek azokat soha meg nem tartják, hanem bronz- sőt vasszegekkel!

– De hiszen ezek bronzból vannak, nem? – kérdezte Gító.

– Eh! Réz mindegyik, s bekenték a felületét valami ragaccsal, amibe bronzport keverték! Ez már önmagában véve is bizonyítja a rossz szándékot, a csalást! De ez még mind semmi, mert

most ezeket nézzétek meg! – azzal a zsebébe nyúlt, és két másik szeget szedett elő onnan. Ezek még vastkosabbak voltak, mint az előzőek.

– Ezeket nem hozhattam a markomban, mert elolvadtak volna! – mondta.

– Mit csináltak volna?! – ámult Zieti. Erre Nún a tanárnő markába nyomta őket.

– Nézd csak meg, Zieti! Ezek még annyira sem valódi szegek, mint az előzőek! Ezek *viaszból* vannak! Jó kemény viaszból ugyan, az igaz, de akkor is viaszból! Vagy legalábbis valami viaszhoz nagyon hasonló anyagból! A színe egészen olyan, mint a vasé, nyilván ebbe is keverték vasreszeléket, talán be is festették kívülről, de ez akkor is viasz! És így már érthető minden! Amikor felléptek az emelvényre, még minden jó volt, mert nem sokkal azelőtt fejezték be az ácsolást! Aztán ahogy melegeedett a fa, és gyorsan melegeedett, mert a déli órákban történt az egész, amikor a legforróbb az idő, akkor tehát ezek elkezdtek olvadozni, aztán már nem bírták a nagy súlyt, és összeomlott az egész mindenség! Ezt szándékosan csinálták! Ez merénylet volt!

– És viaszszegek megtartanák azt a nagy emelvényt? – kételkedett Dzseoli.

– Igen, csak persze sokkal több kell belőlük, mint rendes szegekből! De akármennyit rakjanak is bele, a melegben elolvadnak!

Szunszen kézbe fogta a viaszszeget. Az hamarosan olvadni kezdett a kezében.

– Szegény Tűzmadár! – csóválta a fejét. – Kár érte!

– Hát igen! – sóhajtott Nún. – Azt hallottam, hogy a király meghalt, meghalt a királyfi is, és bár a két királylány él, de Indzse nagyon megsérült. Éea csak kisebb karcolásokat szenvedett, a királynénak meg éppenséggel semmi baja sem esett az ijedtségen kívül! Csúnya egy merénylet volt!

– Vajon ki tehette? – kérdezte Zieti.

– Azt megtudjuk, amint koronázás lesz! – felelte nagyot legyintve Cséncsén. – Mert nyilván abból lesz most a király! De hallgassatok rám, nem azért, mert hercegnő vagyok, mert ahhoz, hogy ezt megértsétek nem kell hercegnőnek lenni: ez halálos titok! Nem is örülök neki, hogy megtudtuk! Nem kellett volna a romok közt turkálnod, Nún! Senkinek egy szót se szóljatok, mert abban a pillanatban kivégezteti az egész iskolát!

– Kicsoda? – kérdezte Gító.

– Ó te egészen hülye, pedig azt hittem okos vagy! Hát az az akárki, aki megölte a királyt is! Gondolhatod, hogy nem lesz szívбайos velünk is végezni!

Csividzsi felállt, s az ajtó felé ballagott.

– Hová mész? – pattant fel azonnal Szunszen is.

– Ki.

– Hová ki?

– Hát csak ide, mindjárt jövök!

– Veled megyek! – szólt Szunszen, és máris Csividzsi mellé lépett.

– Nem, nem, maradj csak, mondom, hogy jövök mindjárt!

– Nem baj, szívesen kísérlek el.

– De én, hogy is mondjam... dolgom van, érted?! – állt egyik lábáról a másikra a leány.

– Annál inkább veled tartok, ha dolgod van, majd segíték neked!

- De nincs szükségem segítségre!
 - Akkor is, biztos hamarabb végzel, ha van segítséged!
 - Nem, nem, értsd már meg, ez *olyan* dolog... olyan... olyan... jaj, szakadj már meg, pisilnem kell meg azt a másikat is, érted már?! Felfogtad végre, hogy ebben nem kell segítened?!
 - Aha – bólintott Szunszen, majd felderült az arca, és Csividzsi legnagyobb kétségbeesésére így szólt:
 - Nem baj, akkor is veled megyek!
 - Minek te, gyönyörködni akarsz a látványban?! – és Csividzsi arca már tényleg tűzpiros volt, sőt bíborszínű, mint Szunszen köpenye, mert mindenki rajtuk nevetett.
 - Miért ne, ilyet még úgysem láttam! – válaszolta a férfi. – De nem is erről van szó, csak hát meséltem már, hogy egyetlen paján férfi sem tűri el, hogy a neje bárhová nélküle menjen!
 - De most nem vagyunk Pajánban!
 - Az mindegy, mert én akkor is paján férfi vagyok, bizony, paján is és férfi is!
- Csividzsinek kínjában már keresztbe kellett raknia a lábát.
- Jaj, ezt majd később megbeszéljük, hagyj mennem!
 - Csak tessék, nyugodtan, de csakis énvelem!
 - Ne legyél már ilyen barbár! Még nem is vagyok a feleséged!
 - De én annak tekintelek, és nagyon fontos vagy nekem, te mondtad, hogy juttassam ezt kifejezésre, s ezért meg, mert paján vagyok, veled kell tartanom! Képzeld csak el, akárki is megtámadhat...
 - Az illemhelyen?! Itt az iskolában?! Ne légy nevetséges! Ne röhögtess!
 - Én nem röhögtetlek, csak vigyázok rád!
 - Jaj, nem bírom már! – kiáltott fel kétségbeesetten Csividzsi, és kirohant. Szunszen természetesen követte őt.
- És Csividzsi már vissza sem jött, bár sokáig vártak rá. Nyilván nagyon szégyenkezett, s nem bírt volna a többiek szemébe nézni.

* * *

Másnap aztán komolyan el kellett gondolkodniuk rajta, hogy, hogyan tovább. Zieti végül úgy döntött, hogy megpróbálja tovább működtetni az iskolát, de úgy, hogy akár fiú, akár – sőt főleg! – leánynövendékekről legyen is szó, írásbeli beleegyezést kér a szülőktől, hogy akár pálcával is megfegyelmezheti a gyermeket, ha akarja, tetszése szerint, és csakis akkor vállalja a tanítást, ha e beleegyező nyilatkozatot megadja a kedves papa-mama. Nem óhajtott még egyszer ilyen helyzetbe kerülni. Természetesen Csividzsi sem, ő aztán főleg nem! Elég volt egyszer a halálfélelemből!

Ezt megmondták a fiúknak, s a néhány megmaradt lánynak is.

- Mindazonáltal ti kivételezettek lesztek! – nyugtatta meg őket a két tanárnő. – Nem feledjük, hogy egyedül ti voltatok becsületesek, hogy ti álltatok ki az igazságért, emiatt nektek semmitől nem kell tartanotok, csak arra kérünk benneteket, hogy az órák alatt ne zavarjátok a tanítást! De ha rosszul tanultok is, büntetés nem lesz. Ezentúl jogotokban áll hülyének maradni, ha ezt akarjátok!

A diákok zavartan, szégyenkezve hallgattak, és nem szóltak semmit, még Cséncsén, a hercegnő sem. Sőt, bár ha úgy vesszük megkapta, amit szeretett volna, de Dzseolin sem látszott semmiféle öröm a bejelentés hallatán.

Annyira, hogy Cséncsén egy kicsit gondolkodott, majd váratlanul így szólt Csividzsihez:

– Ezentúl én leszek a legjobb tanuló!

– Hogyhogy? Miért?

– Mert ha szabad hülyének lenni, akkor már semmi érdekes nincs benne!

Néhány napra azonban szünetet rendelt el Zieti, ami nem jelentette azt, hogy haza kell menni a tanítványoknak, de meg kellett várni, míg visszajönnek a többiek, persze csak azok, akiknek szülei hozzájárulnak a szigorúbb bánásmódhoz. Mikor azonban ezt bejelentette, a diákok közül sokan élénken tiltakoztak, mondván, hogy az hagyján, ha nem lesznek órák adva, de igenis adjon nekik feladatokat Zieti és Csividzsi, mert ők akarnak a legokosabbak lenni!

E kívánságukat teljesítették. Kaptak leckéket.

Alkonyodott már, amikor Gító néhány fiúval felkereste Csividzsit, s meglepő hírt hozott neki.

– Dzsoji ácsorog a kapu előtt, pontosabban azzal szemben, az út túloldalán! Akarod, hogy elkeressük?

– Még mit nem, ha valaki bántani akarja Csividzsit, azt az én dolgom megölni! – mordult fel azonnal Szunszen, aki most is Csividzsi mellett állt, árnyékként kísérve a lányt mindenfelé.

– Egyedül van? – kérdezte Csividzsi Gítót.

– Igen.

– Akkor nem hinném, hogy szükség lenne durvaságra! – azzal kiballagott a kapuhoz. Kinézett rajta.

Dzsoji valóban ott kucorgott egy házfalnak támaszkodva, bár nem állt, hanem guggolt. Kissé megviseltnek tűnt öltözéke, nem volt ugyan rongyos, de kormos, koszos, haja is fésületlenül omlott a vállára, és tekintete, akár egy űzött vadé.

– Furcsa... azt hittem hazament a szüleihez! – tűnődött Csividzsi.

Ekkor Dzsoji is észrevette őt.

– Ó, Csividzsi, bocsáss meg, kérlek! – kiáltotta, és feléje nyújtotta két kezét.

Csividzsi nagyot sóhajtott.

– Gyere! – intett neki, azzal megfordult és besietett a házba. Dzsoji felugrott a helyéről, és futott utána.

Odabent aztán az volt az első dolga, hogy térdre borult Csividzsi előtt, és átölelte a lábát, amivel Csividzsit mélységesen zavarba hozta.

– Bocsáss meg, nagyon szépen kérlek, bocsáss meg!

– Megbocsátok. Mondtam Szunszen győzelme után is, hogy megbocsátok, hiszen ezért nem tépték ki a nyelvedet! És most állj fel, mert ha nem is vagy már hercegnő, nem illik, hogy térdelj egy gurguj előtt!

Dzsoji feltápáskodott, de még mindig nagyon zavarban volt.

– Már nem érdekel, hogy gurguj vagy, hidd el...

Ezután azonban meg sem szólalt, csak potyogni kezdtek a könnyei.

– Én nagyon szégyellem magamat... – mondta pár perc után.

– Szégyellheted is, azért, amit tettél, de azért is, ahogy most kinézel! Miért vagy itt, hol kóboroltál, miért nem mentél haza?!

– Nekem már nincs olyan, hogy *haza*... kitagadtak a szüleim...

És megint nem mondott többet. Csividzsi pedig csak nézte őt egy darabig, aztán hirtelen átölelte, s ezt kérdezte:

– Tudod még, hogy merre van a fürdő?

Dzsoji bizonytalanul bólintott, nem mintha nem tudta volna egészen pontosan a fürdő helyét, de nem értette mit akar tőle Csividzsi.

– Akkor most menj oda, szedd rendbe magadat, tiszta ruhát találsz a régi szobádban, mert nem bántottuk az el nem vitt holmijaidat, aztán várlak az ebédlőben a barátaimmal! Kapsz vacsorát is, ne aggódj, hisz hallom, hogy korog a gyomrod!

– Ez... ez azt jelenti, hogy visszafogadtok... hogy...

– Hallottad! – azzal Csividzsi eltolta magától. – Na eredj, menj már!

Dzsoji boldogan futott a fürdőbe.

– Ez igazán túlzás! – csattant fel Gító. – Miatta történt ez az egész, az ő gonoszsága miatt, te meg visszafogadod őt, amikor pedig ha kitagadták csak azt kapta, amit megérdemelt, és már nem is fizetnek utána a szülei! Ezt nem teheted, Csividzsi!

– Te akarsz talán megszabni, hogy mit tehetek abban az iskolában, ami az enyém és Zietié?! Miféle jogaid vannak neked itt, Gító?! – nézett rá Csividzsi, hogy egy született hercegnő is megirigyelhette volna.

– Bocsáss meg, nem akarok parancsolni neked...

– Nem is ajánlom! – morogta mellette Szunszen, hogy Gító összerezzen.

– ...de értsd meg, akkor is miatta történt minden, és valamicske magyarázattal mégiscsak tartozol nekem, mert én találtam bajnokot neked, és megdöbbsz a viselkedésed!

– A magyarázatot már tegnap megkaptad!

– Hogyhogy?! Kitől?!

– Togornyez királytól. Emlékezz csak vissza mit mondott halála előtt! Azt, hogy a jótettek száma oly csekély a világban! Biztos, hogy a király a mennybe jutott, mert mosollyal az ajkán halt meg, és közvetlenül azután, hogy egy jótettet engedélyezett! Na hát, gondolj erre, Gító! Miért is ne hihetném el, hogy Dzsoji megbánta, amit tett? Ha pedig őszintén megbánta, és valóban kitagadták a szülei, akkor még jó barátnőm is lehet! Akadt már hercegnő, aki ellenségemből barátnőm lett... Talán Dzsoji is erre az útra lép! És nekem meg kell becsülnöm a barátaimat, mert nekünk gurgujoknak oly kevés a barátunk!

Mindazonáltal Dzsoji visszatérte oly meglepő volt, hogy mindenki egybegyűlt az ebédlőbe, hogy tanúja legyen annak, miként is hálálkodik majd Csividzsinek. Ez különben azért is ajánlatosnak látszott, mert éppen itt volt a vacsoraidő.

Most már azonban, hogy újra rendes, tiszta ruhájába öltözve jelent meg Dzsoji, nem hálálkodott már semmit, mindössze végigsírta az egész vacsorát, talán több könnyet nyelt, mint ételt, és egyre csak ezt hajtogatta:

– Én olyan hitvány vagyok! Én olyan aljasul viselkedtem!

Végül aztán meguntta ezt Csividszi, s így szólt:

– Az biztos, hogy azzal, amit tettél, nem dicsekedhetsz, de ezt tudjuk anélkül is, hogy ennyiszor elismételnéd! Úgyhogy, ha megkérhetlek, ne erről beszélj, hanem arról, hogy mi történt veled a küzdelem után, mert az érdekel, s gondolom nemcsak engem, de mindenki mást is!

– És azt is mondd el, miért támadtál rá Csividszire! Mert ezt eddig még soha egy lány sem tette meg! Azt hiszem, történt valami veled korábban, ami miatt nem is voltál egészen önmagad! – mondta Zieti.

Dzsoji csodálkozva nézett a tanárnőre.

– Ó, Zieti, csak ámulok bölcsességeden! Valóban, nagyon felzaklatott valami korábban! Igazság szerint mindaz, ami történt, mindaz, amit tettem, talán csak részben az én hibám! Nem akarom menteni magamat, tényleg nagyon hitvány voltam, de... de...

– Na, kezd már el! – biztatta Csividszi.

– Előző nap a szüleimnél voltam. Mert már néhány napja itt időztek a vuárdi palotájukban, és ellátogattam hozzájuk...

– Tudok róla – bólintott Zieti.

– És akkor megtudtam, hogy miért nem szerettek soha! – sikoltotta váratlanul, hirtelen Dzsoji.

Senki nem szólt, néma csöndben figyeltek rá. Ő így folytatta:

– Teljesen véletlenül kihallgattam egy beszélgetésüket! Nem volt nehéz, mert hangosan veszekedtek! Nem is kellett megerőltetni a hallásomat, mert ordítottak, én meg a szomszéd szobában voltam! És kiderült, hogy a vörös hajam miatt van minden!

– Tessék?! – csodálkozott Szunszen. Nem értette a dolgot. A vörös haj az ő szemében csak eggyel több ok volt rá, hogy valaki kedveljen egy nőt. Pajánban nem is éltek vöröshajúak, még a barna is mérhetetlen ritkaságnak számított.

– Se anyám, se apám nem vörös hajú. Fekete mindegyikük, és távoli őseik között sem volt vöröshajú, amennyire a családi hagyomány tud erről. Én azonban vörös vagyok, olyan szép élénkvörös a hajam, akárcsak a nagyobbik királylányé, Indzsée! És az egyik szomszéd földbirtokos haja is ilyen vörös! És akkor megtudtam, hogy születésemtől kezdve úgy gondolja apám, hogy én nem is az ő lánya vagyok, hanem azé a földbirtokosé, hogy anyám megcsalta őt azzal a másik urasággal! Anyám persze tagadta ezt, de apám nem hisz neki! Világosan ki mondta anyámnak akkor nem is egyszer azt, hogy nem szeret engem, hogy utál engem, anyámat ringyónak nevezte, és akkor anyám azt válaszolta neki, hogy vegye tudomásul, hogy ő sem szeret engem, utál engem ő is, pedig nem is igaz, hogy megcsalta volna apámat, de akkor is utál, mert már több mint másfél évtizede csak bántást kap apámtól énmiattam!

– Ó te szegény! – nézett rá bánatosan Csividszi. – Így már értem!

– Én akkor szó nélkül eljöttem és visszatértem ide az iskolába. Azt nem tudom, hogy valóban apám lánya vagyok-e, nem tudom, hogy hihetek-e anyámnak, de azt el kellett hinnem, hogy apám nem szeret, s azt is, hogy anyám sem szeret, mert ha ártatlan, persze hogy utálhat, amiért miattam sok szemrehányást kap, de ha bűnös és megcsalta apámat, akkor is utálhat, amiért állandóan arra a régi vétkére emlékeztetem! És már régóta úgy éreztem, hogy nem szeretnek, apám mindig olyan... hogy is mondjam... *türelmetlenül* nézett rám, valahányszor csak látott... és akkor te Csividszi rám akartad rakni a számárfüles kalapot, és akkor ezt a megaláztatást már nem voltam képes elviselni... úgy éreztem, hogy te sem szeretsz, hogy senki sem szeret,

hogy teljesen fölösleges vagyok a világba... Tudom, hogy így is aljasságot cselekedtem, de ígérem, hogy többé nem lesz ilyen...

– És mi volt a viadal után? – kérdezte Zieti.

– Hazamentem. Nem szívesen, de máshová igazán nem mehettem! Előbb értem haza, mint a szüleim, mert nem velük mentem haza, s ők előbb az összeomlott emelvényhez siettek, hogy érdeklődjenek a királyról, de aztán ők is hazaértek, és alig pillantott meg apám, máris azt kiáltotta, hogy kotródjak a házából, látni sem akar többé, mert nem vagyok a lánya! Különben is, az ő leánya csak hercegnő lehet, én meg már hercegnő sem vagyok, szégyent hoztam rá! Mert micsoda szégyen, hogy egy gurguj lány megkegyelmez egy valamikori hercegnőnek! Azt is mondta, helytelen volt a király kegyelme, igenis ki kellett volna tépni a nyelvemet, amikor kiderült, hogy hamis esküt tettem, és Togornyez király a jogos büntetését kapta, megölte őt Júsen istennő, mert megszegte a törvényt, amikor méltatlannak kegyelmezett meg!

– Így beszélni a saját lányával! Nahát! – ájultozott Zieti.

– Az nem is olyan biztos, hogy a saját lánya... – jegyezte meg kegyetlenül Cséncsén.

– Akkor is! Ölte volna inkább meg akkor csecsemőkorában; ha már vállalja, hogy felneveli, akkor szeresse is!

– És anyád mit mondott erre? – kérdezte Csividzsi. – Mert ha apád kiléte bizonytalan is, ahhoz nem sok kétely fűződhet, hogy ki az édesanyád!

– Anyának talán anya, de egyáltalán nem „édes”! – kiáltotta Dzsoji, és még jobban zokogott. – Ő ugyan nem kiabált velem, de azt mondta, hogy valóban sokkal jobb lesz, ha sürgősen elmegyek otthonról, mert nem akar többet hallgatni miattam szidalmakat, mint hallgatott eddig, elvégre már felnőtt nő vagyok, és meg kell tudnom állni a saját lábamon, különben is magamnak kerestem a bajt!

– Elkergettek egy garas nélkül?! – csodálkozott Dzseoli.

– Úgy bizony, még azt sem engedték meg, hogy felmenjek a szobámba és összeszedjem a holmimat!

– Hol éjszakáztál?

– Egy darabig csak kódorogtam mindenfelé, de ahogy besötétedett, nagyon féltem, hogy valaki megerőszakol, talán rabszolgának is elfog, és visszamentem a piactérre, s elbújtam a nagy emelvény romjai között, remélve, hogy ott senki nem talál rám. Nem is lelt senki meg engem, én azonban nagyon is találtam valamit! Megtudtam, hogy a király nem baleset áldozata lett, hanem meggyilkolták! Az emelvényt nagyrészt viaszszegekkel készítették, amik a melegben elolvadtak! – és körülnézett rajtuk.

Ha azt hitte most valami meglepőt mondott, tévedett.

– Ti még csak nem is csodálkoztok?! – csodálkozott hallgatói helyett ő maga.

– Mi ezt már tegnap este óta tudjuk! – mondta neki Gító.

– Én fedeztem fel! – büszkélkedett Nún.

– Hát én mindenesetre nagyon megdöbbsentem! – sóhajtotta Dzsoji. – Eleinte biztos ti is... És arra gondoltam, hogy Togornyez király jó volt hozzám, amikor megkegyelmezett nekem, és akkor összeszedtem néhány viaszszeget, és ma reggel elmentem Mulez bíróhoz! Nehéz volt elérnem, hogy fogadjon, de végül sikerült, és megmutattam neki a bizonyítékokat. Ő nagyon megdöbbsent, aztán azt mondta, hogy ez ugyan valóban gyilkosságnak látszik, de ő mit sem tehet, mert ez már a hatalmasok játéka! És még annyit mondott, hogy bár nem érdemlem meg

a jótanácsot, de ha jól akarok magamnak, akkor hallgassak erről, mert másképp valaki biztos eltesz láb alól!

– Okos ember! – bólogatott Zieti.

– Akkor aztán eljöttem onnan, és igazán nem volt hová mennem, éhes voltam, és egyre gyakrabban jutott eszembe, hogy koldulnom kéne, de nem bírtam még rászánni magamat, mert szégyenkeztem, és az is eszembe jutott, hogy még nem köszöntem meg eléggé neked, amit tettél, még nem kértem eléggé bocsánatot sem... ezért eljöttem ide... de már nem merem bemenni, csak azt reméltem, hogy kijössz és észreveszel... abban nem is reménykedtem, hogy visszafogadtok... hiszen már senki nem fizet értem... ezt még most is alig hiszem... – és Dzsoji újabb zokogásba tört ki.

– Életed végéig természetesen nem tartunk el – mondta neki Zieti. – De ha már Csividszi megkegyelmezett neked, az ellen nekem sem lehet kifogásom, hogy befejezd nálunk a tanulmányaidat, amire úgyis nagy szükséged lesz, ha kezdeni akarsz valamit magaddal, elvégre most, hogy nem vagy hercegnő, a saját munkádból kell megélned! Ez okból úgy hiszem, ugyancsak igyekezned kell majd a tanulással! Most már nem engedheted meg magadnak azt a fényűzést, hogy ne tanulj!

– Nagyon szorgalmas leszek! – ígérte Dzsoji. – Köszönöm nektek! – és félénken rájuk mosolygott.

*

Estefelé, ahogy a szobájába tartott Csividszi, lefeküdni, sírást hallott abból a szobából, ami előtt épp elhaladt. Dzsoji szobája volt ez.

– Mi a baj? – nyitott be hozzá.

– Ó, semmi, csak... visszafogadtatok, de akkor is olyan nyomorultul érzem magamat... Gító nem szeret engem, hallottam, amikor mondta neked, hogy túlzás a megbocsátásod... és tudom, hogy mások sem szeretnek engem... senki, igazán senki, és soha nem is szeretett senki...

– Én igen – válaszolta csöndesen Csividszi.

– Te?! Éppen te?!

– Igen. Beláttad a hibádat, s nem is te voltál a legbűnösebb. Látnod, igazam volt, amikor megakadályoztam, hogy kitépjék a nyelvedet! Apádnak kéne kitépni a nyelvét, nem neked!

– De hát én téged...

– Mindegy. Neked köszönhetem őt! – mutatott a mellette ácsorgó Szunszenre, aki soha egy pillanatra el nem maradt mellőle. Ez néha zavarta Csividszit, ugyanakkor azonban élvezte is, mert valóban még soha senki nem törődött vele ennyire. – Ha nem támadsz rám, ha meg nem rágalmazol, soha reá nem talállok!

– De én akkor nem akartam neked jót!

– Tudom. Nem is dicséretednek szántam ezt. De én szeretném elfeledni a múltat. Felajánlom neked, Dzsoji, hogy legyünk jó barátnők! Akarod?

– Ó, Csividszi, ó! – zokogott minden eddiginél hevesebben Dzsoji.

– Tudod mit, látom nagy szükséged van egy kis szeretetre! Ha akarod, ma este veled alszom!

– Még mit nem, neked természetesen énvelem kell aludnod! – szólt azonnal Szunszen.

– Nem! Ennek a gyerekek most igenis szeretetre van szüksége, tehát rám!

– Nem is gyerek, nem hiszem, hogy fiatalabb volna nálad!

- Ezzel most ne törődj, ez az én dolgom!
- De te az enyém vagy, és...
- Én önmagamé vagyok, és ha nem teszed azonnal, amit parancsoltam, soha az életben nem leszek a feleséged! Most akarsz elrontani mindent, amikor már-már kezdek belédszerelmesedni?! Kifelé! – intett az ajtó felé, és szeme szinte villámokat vetett.
- Jó, jó, na, nem kell ám rám ennyire haragudni, nem ismerem én az itteni szokásokat... – morogta Szunszen. Az ajtóban még visszafordult:
- De akkor is itt alszom az ajtód előtt a folyosón, mert mégiscsak az enyém vagy!
- Azt megteheted! – és most Csividzsi úgy mosolygott rá, hogy pillantása a közeljövő gyönyöreit ígérte Szunszen számára.
- Na hát akkor! Az a lényeg, hogy a közelben legyek! – morogta elégedetten a paján férfi. – Hiába no, tudtam, hogy úgyis úgy lesz minden, ahogyan azt én akarom! – és becsukta maga mögött az ajtót, majd „kényelembe” helyezte magát a folyosó kövére a küszöb előtt.
- Odabent pedig Csividzsi bebújt Dzsoji mellé az ágyba, átölelte és ezt mondta:
- Te szegény! Iszonyú lehet, ha valakit senki sem szeret!
- Milyen áldott jó lélek vagy te, Csividzsi, hogy nem tudsz haragudni!
- Dehogynem! Nagyon is tudok! Csak éppen nem rád, hanem a szüleidre!
- És Dzsoji hálasan simult hozzá a gurguj lányhoz, új és talán legigazibb barátnőjéhez.

* * *

Másnap korán reggel tiszteletre méltó látogatójuk érkezett: maga Mulez bíró!

- Veled akarok beszélni! – fordult azonnal Szunszenhez, mert véletlenül, amikor belépett, rögvest az előcsarnokban szinte összeütközött a magas pajánnal.
- Hallgatlak! – felelte a férfi udvariasan, de szűkszavúan.
- Négyszemközt akarok beszélni veled, ez férfidolog, nem nőnek való! – intett a fejével a bíró Csividzsi felé, aki természetesen Szunszen mellett állt, pontosabban, az úgy volt, hogy Csividzsi jött le valamiért a lépcsőn, és árnyéka, Szunszen, követte őt.
- Ebből semmi sem lesz, bíró uram! – mosolygott határozottan Csividzsi, aki kíváncsi volt, mit akar a bíró.
- Márpedig azt mondtam, hogy csak a férfival akarok beszélni, s akkor az így is lesz! Kotródj innét, asszonyállat!
- Nem érted, úgy látom, persze nem is értheted! Én hajlandó lennék elmenni, de ha én elmegyek, akkor Szunszen is velem jön!
- Össze vagytok talán növe?! –
- Majdnem! Ő a paján népből való, és soha elő nem fordulhat, hogy egy paján magára hagyja az asszonyát!
- Engem nem érdekelnek a barbár szokások!
- El is hiszem, de most nem is rólad van szó hanem Szunszenről, s őt nagyon is érdeklik!
- Talán bizony feleségül vett téged?
- Még nem, de azt hiszem ez napokon belül megtörténik, vagy legkésőbb néhány hét múlva!

le következmények nélkül e megaláztatást, mégis nagy boldogságot érzett, hogy a férfi így megvédte még a csúnya beszédétől is. És olyan háládatos mosollyal, olyan szerelmes tekintettel pillantott fel Szunszen arcába, hogy bár Szunszen azt sem tudta, hogy ez szerelmes pillantás, de mégis libabőrös lett a háta a tarkójától egészen a fenekéig.

– Hé, Csidvzsi, hát te így is tudsz mosolyogni?! – kérdezte csodálkozva.

– Tudja ezt a mosolyt minden nő, drágám!

– A mi nőink ott Pajánban, azok nem!

– Dehogynem, csak nem bántok úgy a szerencsétlenekkel, hogy így mosolyogjanak!

– Szeretném, ha mindig így mosolyognál rám!

– Ez kizárólag tőled függ! Ha jól bánsz velem, kedves vagy, nem kiabálsz, mindent megteszel, amit mondok neked, s megvédesz mindentől, akkor ez így lesz, amíg csak élek!

– Beszélgethetnénk már? Mert enyelegni máskor is lehet és az én dolgom sürgős! – állt egyik lábáról a másikra a bíró.

– Semmi sem sürgősebb, mint amit Csidvzsi akar! – mordult rá Szunszen.

– Hallgassuk meg mégis! Ülünk le ide az asztalhoz, és hadd beszéljen! – könyörült meg a bírón Csidvzsi.

Mikor helyet foglaltak, Mulez így szólt:

– Tegnap reggel megkeresett engem Dzsoji. És azt mondta, hogy...

– Hogy Togornyez király merénylet áldozata lett! – fejezte be a bíró mondatát Csidvzsi.

– Honnan tudsz te erről?! – csodálkozott Mulez.

– Dzsojitól.

– Hát járt itt?!

– Hogyne, sőt, most is itt van. Ugyanis én tényleg megbocsátottam neki! Kibékültem vele!

Mulez kis ideig meglehetősen álmélkodó arcot vágott, majd vállat vont.

– Ez végül is a te dolgod. Furcsák vagytok ti gurgujok! Na de annál jobb, akkor nem kell sokat beszélnem. Én is elballagtam az emelvény roncsaihoz, s meggyőződtem róla, hogy Dzsoji igazat beszél. És én ugyan sokat nem tehetek ezügyben, de úgy véltem, kötelességem értesíteni a királynét, elvégre ő igazán illik, hogy tudja, mi történt a férjével! El is mondtam ezt neki, persze kértem a titoktartását, mert az életem nekem is drága! És akkor a királyné elgondolkozott, majd azt mondta, nem sokkal jövetelem előtt megkérte a kezét Lírisez herceg, pedig az nem is illik ilyen röviddel a férje halála után, ő épp ezért nem is mondott igent neki, azt mondta, gondolkodik a dolgon, és hogy mit tartok felőle, szerintem képes lenne-e Lírisez efféle merényletre a király ellen? Én pedig az igazsághoz híven azt válaszoltam, hogy nem tudom, de legalábbis nem lehetetlen, mert amikor Lírisez Datrisezzel fogadott, akkor a király afféle tudományos...

– Tudok az esetről – vágott közbe megint Csidvzsi. – A herceg minden pénzét elveszítette! S bár a király pártatlan volt, mégis úgy tűnhetett, mintha mértéken felül kedvezne Datriseznek!

– Jó, akkor megint nem kell sokat magyarázkodnom! – vont vállat Mulez, beletörődve, hogy végül is nem Szunszennel, hanem Csidvzsivel kell beszélgetnie. – Lírisez azóta valószínűleg utálta a királyt, ha nem mutatta is! Ezt megmondtam a királynénak is. És akkor a királyné megint elgondolkozott, majd azt válaszolta, hogy ebben az esetben Lírisez nyilván utálhatja Togornyez gyermekeit is, tehát a két királylányt, mert már csak ők vannak életben. Sőt, akkor

is utálhatja őket, ha netán nem ő szervezte volna meg a merényletet! Ez pedig azt jelenti, hogy ha feleségül megy Lírisezhez, akkor lehet, hogy nem lesznek hosszú életűek a lányai! És ebben igazat kellett adjak neki, sőt, még azt is hozzá kellett tegyem, hogy amennyiben Lírisez szervezte meg a merényletet, úgy nyilván király próbál lenni, s éppen amiatt ajánlotta fel, hogy feleségül veszi Mircina királynét, hogy ezáltal támogatókat szerezzen magának! Ekkor pedig a későbbiek során vagy megöli a királynét, mert úgysem szereti őt személyében csak a hatalmat, a címet, vagy nem öli meg, de ekkor, ha közös gyermekeik születnek, mindenképpen vagy megöli Indzsét és Éeát, vagy legalábbis kisemmizi őket a vagyonból és legfeljebb morzsákat kapnak, hogy minden Lírisez vér szerinti gyermekeinek jusson! És ekkor a királyné azt mondta nekem, hogy nagyon valószínű, hogy Lírisez tényleg király akar lenni, azt is elhiszi, hogy miatta halt meg a férje, mert bár még alig telt el egy kis idő Togornyez király halála óta, Lírisez szinte átvette a hatalmat a palotában, mindenütt lecserélte a fegyvereseket ismeretlenekkel, akik nyilván az ő hű emberei, ezért köszöni a figyelmeztetésemet és eltávozik a palotából a lányaival, először hozzám jön, és szervezzem meg, hogy elmeneküljön egy rokonához, addig legalábbis, míg eldől, hogy ki lesz az új király. Mert az azért nem biztos ám, hogy Lírisez lesz a király, ha megszerzi is a fővárost, az nem jelent semmit, még az sem, ha megkoronáztatja magát, mert vannak még nagy urak rajta kívül is! Én meg is ígértem neki mindent, de nem jött el hozzám a megbeszélt időre a királyné, s amikor nagy óvatosan érdeklődni kezdtem néhány hű palotabeli embertől, megtudtam, hogy nem sikerült elhagynia a királynénak a palotát, mert Lírisez megtudta, hogy mire készül. Onnan tudta meg, hogy a nagybeteg, sebesült Indzsét is magával akarta vinni, pedig annak jobbat tett volna, ha nyugodtan fekszik, nem cipelteti szolgálkkal, ilyet nyilván csak kétségbeesett helyzetben tesz valaki! És most a királyné fogoly a saját palotájában, nem mehet sehová!

– Megvan ehhez a hatalma Líriseznek?! – csodálkozott Csividszi.

– Úgy látszik! – bólintott komoran Mulez bíró, majd hirtelen meglepő javaslattal rukkolt elő:

– Minthogy a királyné fogoly, nekünk kötelességünk kiszabadítani őt!

– Nekünk?! – meresztett nagy szemeket Csividszi.

– Bizony ám! Persze nem neked. Ez nem nőnek való. Jó harcosokból kell összeszedni egy kis csapatot, akik kellően bátrak, merészek...

– Örültek! – szólt közbe Csividszi.

– Örült is jöhet, ha elég jó verekedő. Én nem bánom! És velük kell sikert elérni. S mert láttam Szunszen párviadalát, úgy véltem legelőször is nála próbálkozom, hátha kötélnek áll. Afelől, hogy mi lesz a zsoldja, ne aggódjon, mert a királyné vagyona nemcsak az, ami a palotában rejtezik, kiszabadítása után bőven meg tudja fizetni a szolgálatait! Hát még ha a királyné valamelyik rokona lesz az új király! Szunszen akkor akár nemességet is kaphat, lehetne herceg is, s akkor igazán megilletne téged, Csividszi, a hercegnő cím, persze csak ha valóban feleségül vesz!

– Ez rajtam nem múlik, én már régóta akarom! – mondta Szunszen.

– El is hiszem, ugyan ki ne akarna herceg lenni! – sóhajtott a bíró, aki bár bejáratos volt a palotába, de még báró sem volt.

– Én nem a nemességről beszéltem, én azt mondtam, hogy Csividszit akarom régóta a feleségemnek!

– Ó, drágám! – simogatta meg Szunszen arcát Csividszi.

– Na hát akkor, Szunszen, számíthatok a segítségedre? – kérdezte Mulez bíró.

– Nem hiszem! – válaszolta gyorsan Csividszi. – Ez túl kockázatos! Nem akarom Szunszen életét kockáztatni holmi hiú rangért! És rajtad is csodálkozom bíró uram! Hogy is merészelsz beleavatkozni a hatalmasok vitájába?! Országos ügyekbe?! Biztos vagy te abban, hogy neked való ez? Már ne is haragudj, de ki kellett mondjam, hiszen herceg sem vagy! Szép dolog, hogy tenni akarsz a királynéért, de szerintem már az eddigiekkel is mindent megtettél, amit tehettél. Értesítetted őt. Felhívtad a figyelmét a veszélyre. Már ez is kockázatos volt, de fogjuk rá, hogy egy hű szolgának ennyi mégiscsak a kötelessége. De az, hogy a jól őrzött palotából elraboljunk valakit, még ha annak beleegyezésével is, sőt, éppen a királynét... Ez már aztán az örülség netovábbja!

– Nemcsak a királynét! Nem hinném, hogy a királyné épp most, amikor a férjét és fiát is elveszítette, megválna a leányaitól! A királylányokat is ki kell menteni! A kisebbiket, Éeát feltétlenül, mert Indzse nem tudom milyen állapotban van, de elképzelhető, hogy az utolsókat rúgja, őt végső esetben talán a sorsára lehet hagyni, de hogy csak úgy, egyetlen gyermeke nélkül nem menekül el Mircina királyné, abban biztos vagyok! Ismerem őt annyira, hogy tudjam ezt róla!

– Ezzel csak azt bizonyítod, hogy ez még nagyobb örülség!

– Nagyon bízom Szunszen tudásában, vele sikerülhet!

– Vele sem sikerülhet! Lenyilazzák! Ellenzem az egészet, s tudd meg, ha én nemet mondok, Szunszen nem fog veled tartani, tehát jobb, ha nem is kísérletezel az elcsábításával! Keress más harcosokat! De inkább tégy le az egészről! Álmokat kergetsz, Mulez bíró! Örült álmokat!

– Pedig nem vagyok ám örült! Csak szerelmes!

– Tessék? – kérdezte Szunszen, aki felfigyelt e szóra. Olyan tüzetesen vette szemügyre most Mulezt, mint egy még ismeretlen, de roppant érdekes állatfajtát. Kíváncsi volt, milyen az a férfi, aki javában érzi azt a szerelem nevű valamit, amiről Csividszi mesélt neki.

– Mulez azt mondja, hogy szerelmes! És mégsem látszik boldognak! – közölte szemrehányóan Csividszivel.

– Én vagyok tán az oka a boldogtalanságának?!

– Nem, de te azt mondtad, hogy a szerelem a lehető legnagyobb boldogság!

– Nekem nem az! Én ugyanis a királynéba vagyok szerelmes! Méghozzá elég régóta! – közölte velük Mulez, azzal lehajtotta a fejét.

S most bizony jódarabig nem szólaltak meg!

Mikor mégis mondott valamit Csividszi, az ez volt:

– Biztos vagy te abban, hogy te is nem csupán a hatalomba vagy szerelmes?

– Ó, bárcsak feleségül jönne hozzám akár koldusszegényen is! – sóhajtott a bíró.

– De hát az a Mircina csak egy harmadosztályú nő, igaz? – kérdezte Szunszen.

– Tessék?! – hökkent meg Mulez.

– Úgy érti, háromszor szült már! – adta meg a paján kifejezés „műfordítását” Csividszi.

– Attól még nagyon szép ám a királyné, és engem különben sem a szépsége érdekel egyedül! Hogy mást már ne is mondjak, kedves, meg okos is, az is az ő ötlete volt, hogy tudományos alapon legyen eldöntve, miként kell osztozkodni a félbemaradt fogadás után! Mindenki úgy hiszi, hogy Togornyez király ötlete volt ez, de nem igaz, s most már, hogy meghalt a király, el szabad mondani... És a királyné velem is mindig kedvesen bánt! Őszintén remélem, hogy ha megszervezem a kiszabadítását, még kedvesebb lesz hozzám!

- Tehát szerelmeskedni akarsz vele? – kérdezte Szunszen.
- Miféle emberek élnek a te hazádban, idegen, hogy ilyen szemérmetlenül beszélsz?! – döbönt meg Mulez.
- De Csividzsi – nézett Mulez helyett a leányra Szunszen – te azt mondtad, a szerelem csodálatos dolog, s a szerelmeskedés a legnagyobb érzés, akkor miért baj, hogy kimondtam ezt a szót? Hiszen nem úgy beszéltem, mint a csöcselék, nem azt mondtam, hogy...
- De Csividzsi nem hagyta, hogy kimondja Szunszen a csúnya szót. Tenyerével betapasztotta a száját.
- Természetesen szeretne Mulez szerelmeskedni a királynéval, de erről nem illik beszélni! Ő különben sem csupán ezt akarja, hanem szerintem szeretné feleségül venni!
- Nagyon helyes! – bólogatott Szunszen. – Akkor küzdj meg érte, s akkor tied lesz a nő!
- De én egyedül gyöngé vagyok hozzá! Gyere velem, s hívunk még néhány más ügyes fickót is, s akkor már sikerülni fog! Ha nem mentjük meg, úgy most már, hogy Mircina királyné lelepleződött, Lírisez előbb-utóbb biztos megöli őt! Legkésőbb akkor biztos, amint sikerül királlyá lennie!
- S ekkor Csividzsi eszébe jutott, hogy Mirjan a bátyjából, Pimből akar királyt csinálni. Most, hogy az ország törvényes királya meghalt, s nagy a széthúzás a főurak között, kiváló az alkalom, s ezt nyilván Mirjan sem fogja kihasználatlanul hagyni. És Mirjan nagy varázslónő.
- Nem lesz Lírisez soha király! – közölte Mulezzel határozottan. – Efelől tehát ne aggódj, bíró úr!
- Hogyhogy? Mitől vagy ebben olyan biztos?
- Mondjuk úgy: álmot láttam! Megálmodtam, és így pontosan tudom, hogy ki lesz a király! S álmom nem Lírisezt mutatta!
- Hát kit?
- Azt nem mondhatom meg. De nem Lírisez a leendő király!
- Nem hiszek az álmokban!
- Rosszul teszed pedig! Az én álmaim még eddig mindig beteljesedtek! Arra is vágytam, arról is álmodtam, hogy legyen egy kedves, hős vitéz, aki megvéd mindentől és nagyon szeret, s lám, beteljesedett! – mutatott Szunszenre. – S főleg te, a bíró, nem beszélhetsz így, hiszen te istenítéleteket rendezel! Az én esetemben is lám, hogy kiderült az igazság! Miért is ne súghatná meg nekem a jövőt a nagy Júsen istennő?!
- Neked, egy gurgujnak?!
- Ha gurguj vagyok is, de ember, és nem épp ti, troggok hirdetitek-é fennhangon, hogy a ti isteneiteket minden népnek tisztelni kéne?! Ha pedig ez igaz, akkor Júsen nemcsak a troggok istennője, de a gurgujoké is!
- Ez papi dolog, ehhez nem értek. S hogy őszinte legyek, nem is érdekel. Nekem csak az a fontos, hogy Mircina megmeneküljön. Életemet adnám érte akármikor.
- Hát nincs feleséged?
- Már nincs. Volt, de meghalt szegény néhány éve himlőben. S nem mindegy ez neked?! Ne az én szempontjaim érdekeljenek téged, inkább az, hogy ha valóban hiszel benne, hogy ismered a leendő királyt, akkor jól teszed, ha nagy szolgálatokat teszel neki! Ha kimentí a bajnokod a királynét, azzal meggyöngül Lírisez hatalma, befolyása a többi bizonytalankodó

nemesre, s így az az ismeretlen fickó, aki szerinted király lesz, az is könnyebben győzheti le Lírisez! Érted már?! Hát még ha netán őhózzá visszük el a királynét! Ezt ugyan nem szeretném, mert bevallom, magamnak szeretném őt, de végső esetben még erre is hajlandó vagyok, inkább legyen akárki felesége is, ha nem az enyém, bárkié csak ne Lírisezé, mert féltem őt: ha kiderül, hogy ő javasolta a tudományos megoldást, ami miatt Lírisez veszített, akkor Lírisez biztos megöli őt, az a másik pedig talán mégsem!

– Ettől nem kell félned, Mulez, annak az illetőnek van már felesége, nem is akármilyen! De azt látom, hogy igazán szeretheted őt! – lágyult meg Csividszi tekintete. S ezt Szunszen is észrevette. Azonnal betapasztotta Csividszi szemét.

– Hé, nem szeretem, ha így nézel másra! Így csak reám szabad pillantanod!

– Vedd már le a kezedet a szememről, te tahó! Ne légy féltékeny, Mulez az apám lehetne!

– De úgy néztél rá, hogy... hogy...

– Ne erőlködj, úgysem tudnád megfogalmazni! És tévedsz is! Én tulajdonképpen nem rá néztem így, hanem a szerelemre!

– Arrafelé semmiféle szerelem nem volt csak ő, egy férfi! Megölöm őt, ha így nézel rá!

– Nekem csak az tetszett Mulezben, hogy igazán szerelmes! Nem őt szeretem, hanem a szerelmet! Ha ez megnyugtat, sietve közlöm, hogy eszem ágában sincs lefeküdnöm vele, még csak csókolódzni sem akarok vele! Mással sem! Úgyhogy nyughass, és ne öldöss nekem senkit, azt öld meg, akit én mondok neked, mást nem!

– Mást is boldogan megölök! Kire haragszol, Csividszi?! Mondd gyorsan, azonnal végzek vele!

– Most még senkit nem kell megölnöd! Arra felelj inkább, mi a véleményed: lehetséges-e a királyné kiszabadítása! Ehhez neked kell értened, egy harcosnak!

– Nem akarok harcolni a palotában, Csividszi, mert oda tényleg nem vihetlek magammal!

– Nem lesz addig semmi baj velem és megígérem, hogy megvárlak, el nem mozdulok innen az iskolából! És nem is mondtam egyelőre, hogy harcolj, arra felelj csak, hogy lehetségesnek tartod-e!

– Nem ismerem a palotát. Az biztos, hogy nem lesz könnyű. De nem is lehetetlen. Az örök is csak csöcselék. Persze sokan vannak és éppen mert csöcselék, biztos támadnának hátulról is meg nyállal. Kockázatos. De ha te nem volnál nekem, s a Tűzmadár egészséges volna, nem haboznék megpróbálni, mert vörös nőm még nem volt! Őt akkor megszerezném magamnak!

– Ezek szerint nem is olyan örültség, mint hittem! – gondolta Csividszi. – Elvégre Szunszen jobban kell értsen ehhez, mint én!

– Most akkor azt akarod, hogy menjek a bíróval? – kérdezte Szunszen.

– Nem mondtam ilyesmit. De ne feledd: valóban van némi igaza Muleznek, mert ha szolgálatot tennénk a leendő királynak...

– Ismered őt?

– Ami azt illeti, igen! S egyszer valaki, aki közel áll ahhoz a férfihoz, nagy szolgálatot tett nekem, olyat, amit szinte lehetetlen viszonzni! Most valóban segíthetnénk így nemcsak a királynén, de neki is! Tudod mit, beszéljük meg ezt Zietivel is! Ő sokkal tapasztaltabb nálam! – és felállt. – Te addig maradj itt! – szólt szinte parancsolóan Mulezhez. S mert Szunszen segítségére nagyon számított a bíró, s mert Szunszen maga is ezt akarta, így válaszolt:

– Hallom és engedelmeskedem, Csividszi hercegnő!

Zieti véleménye tömör és igen velős volt.

– Ez hülyeség, Csividzsi! Aki odamegy, a halál fia! Szerintem Szunszen is rosszul ítéli meg az esélyeiteket. Ha odamegy, meghal, valószínűleg nyíl végez vele, és csak annyit ér el, hogy halála hősi lesz, ennek ellenére azonban nem örökítik majd meg legendák a nevét! Mulez esztét elvette a szerelem, de nagyon remélem, hogy a tietekét nem! Egymásba legyetek szerelmesek, Csividzsi, Szunszen, ne egy tökéletesen kivitelezhetetlen vállalkozásba! Gondolj arra Csividzsi, hogy ha Szunszen odamegy, elveszíted őt, te meg kushadj a valagadon Szunszen, nyughass, mert ha sokat heveskedsz, valóban megölnek, s lehet, hogy azt nem is bánnád, amilyen bolond vagy, de azt talán igen, hogy akkor soha meg nem ölelheted Csividzsit! Azért akarsz magadnak örökre nőt te esztelen bolond, hogy már az első nap után megfosszon tőle a halál?!

Olyan mérgesen nézett Szunszenre, hogy az hátrált egy lépést, döbbsenten meredt Zietire, és ezt mormogta:

– Fúj, ez egy igazi *sziszi*!

Egyikük sem tudta mi az a „sziszi”, feltételezték, hogy ez valami paján szó lehet, s némi faggatózás, körülírás után kiderült, hogy azt jelenti: *bestia*. Így nevezték Pajánban azokat a nőket, akik nem tisztelték a férfiuralmat, a hímek előjogait, ártottak a férfiaknak, ahol csak tehették, s néha fegyveres felkelésre is vetemedtek. Ezeket ugyan mindig véresen leverték, de véglegesen sosem tudták eltiporni a mozgalmat.

– Tudd meg, hogy igazat adok azoknak a nőknek, s kívánom, hogy Paján tele legyen bestiával, minden nő legyen egy-egy *sziszi*, ahogy te mondtad! – felelte Zieti. – Ám akárminek tarts is, csak neked akarok jót, vedd már észre! Tökéletesen lehetetlen ez az egész, mert még ha be is juttok a palotába észrevétlenül, bár már abban is kételkedem, ugyan miként jöttök ki onnan ugyanúgy?! A királynét biztos jól ismerik az örök, a királylányokat is, ráadásul az egyikük, Indzse, valószínűleg járni sem tud! Tudod mit Szunszen, biztos vagyok benne, hogy soha a bűdös életben még nem voltál te palotában! Még Pajánban sem!

Szunszen arca megnyúlt. Valóban nem volt még palotában.

S ekkor felderült Csividzsi arca.

– Ha nem megy észrevétlenül, csináljuk nyíltan!

– Mit beszélsz?!

– Van egy ötletem! Hanem előbb felelj arra: szerinted is nagy szolgálat volna ez Mirjannak és Pimnek? A királyné megmentése?

– Abban az esetben, ha az ő birtokára menekülne a királyi család maradéka, akkor igen, természetesen! Persze, csak akkor, ha a királyné a tekintélyével Pimet támogatja a trón megszerzésében! A királyné önmagában ugyan nem sok erőt jelent, de jelképezi az igény jogosságát, a hatalom folytonosságának valóságos címere! De hát mit akarsz, kedveském?!

– Zieti, mi mindketten rengeteget köszönhetünk Mirjannak! Amit tudunk, meg kell tennünk érte!

– Várj csak, ha már őt emlegeted, éppen ma kapja meg a leveletem, ha jól számolom vagy holnap! Mert írtam neki, hogy mi történt veled, s még nem tudhatja, hogy kiszabadultál! Biztos lóhalálában idetart! Nem várhatnánk őt meg? Mert tudod, ha már mindenáron belevetkőzünk a hatalmasok játékába, hát egy varázslónő segítségével biztos, hogy sokkal több az esélyünk!

– Ez igaz, csak van itt két bökkenő! Az egyik és legfontosabb az, hogy nem tudjuk, meddig tartja életben a foglyait Lírisez! S ha erre azt mondd, hogy nem végzi ki azokat ilyen hamar, akkor erre azt válaszolom, hogy Éeát és a királynét valóban nem valószínű, de Indzsét annál inkább, mert nem kockáztat vele sokat: azt mondja majd, hogy a lány az emelvény összeomlásakor szerzett sebesüléseibe halt bele! Érted már?! Na és a másik, az az, hogy ha Mirjan segít, lehet, hogy lelepleződik, és ez akár veszélyes is lehet a számára, s ezt nem akarom! Na hát!

– Ez mind szép és jó érv, de mondd akkor, hogy mit találtál ki!

– Ha kevés a nyílt támadáshoz a haderőnk, cselhez kell folyamodnunk! Olyanoknak kell résztvenniük a kalandban, akikről még véletlenül sem gondolják a palotabeliek, hogy kiszabadítás a szándékuk, s főleg nem nézik veszélyeseknek őket! Vagyis, jobbára igenis nőknek kell menniük, vagy ha férfiak is vannak közöttük, azok inkább csak gyerekek, vagy éppen hogy csak felserdült fiúk lehetnek! Semmiképp sem harcosok, ahogy azt Mulez akarta! Egyetlen harcos azonban kell, és ez természetesen Szunszen kell legyen, a legjobb harcos, akit ismerünk. Természetesen nem viselheti kedvenc bíborköpenyét, mert azt már ismerik. Az arcát is elváltoztatjuk, van rá ötletem, hogy miként. A többiek pedig a növendékeink közül kell kikerüljenek, természetesen csak azok, akik önként jelentkeznek!

– Képes lennél őket a halálba küldeni?!

– Majdnem teljesen biztos vagyok a sikerben Zieti, és lásd be, valamikor el kell kezdeniük az önálló életet! Ennek van némi kockázata, de ha Pim király lesz – amiben ugye te sem kételkedel Mirjan miatt – akkor ezért a tettért biztos, hogy olyan gazdag jutalmat kapnak, hogy életük végéig semmire sem lesz gondjuk! És hát nem igaz-é, hogy az egész élet kockázatos?! Úgy áll a helyzet, hogy megszületni életveszélyes, ez nekem sem tetszik, de ez a szomorú igazság! És itt nagy a lehetséges haszon, igazság szerint ahhoz képest a kockázat szinte elhanyagolható! Mert hallgasd csak meg a tervemet végig! – és Csividzsi, meg sem várva akarja-e tudni a tervét Zieti, folytatta a beszédét. S mire befejezte, Zieti arca is megenyhült, szája mosolyra nyílt, s így szólt:

– Csividzsi, te egy lángész vagy!

Mikor a fiúk megtudták, hogy önként jelentkezőket keresnek a két királylány kiszabadítására, egetverő lelkendezésbe törtek ki, és nem akadt közöttük olyan, aki ne jelentkezett volna az akcióra. El sem tudták képzelni, hogy ha Szunszen velük tart, kudarcot vallhatnának. Még Vemez is jelentkezett, de megbánta, mert ott mindenki előtt két hatalmas pofont kevert le neki Dzseoli, a bárólány, és azt mondta neki, hogy ha nem marad nyugton, leveri egy széklábbal a pöcsét, hogy mozdulni se tudjon.

– Nem akarlak elveszíteni, s ha mindenki másnak elment is az esze, a tied maradjon csak a helyén! Én kelljek neked, ne a királylányok!

Több se kellett erre Vemeznek, rögvest visszafeleselt.

– Hiszen kellenél, de még egyszer sem lettél az enyém!

– Szemtelen pimasz paraszt! Már téged is elrontott Szunszen szabadszájúsága?! Hát hogy is lehettem volna a tied, amikor még nem vettél feleségül?!

– Rajtam igazán nem múlik! Feleségül veszlek én akár azonnal is!

– És a szülői áldás?!

– Annak hiányát sem bánom, úgysem hiszem, hogy elleneznék, ha azzal toppanok be hozzájuk, hogy egy bárólány a feleségem! A te szüleid áldására pedig várhatnánk, amíg megőszülök és a hamut is mamunak mondom, azt hiszem!

– Ezt belátom, de egy lakodalmat mégiscsak szeretnék, még ha kicsit is...

S most megszólalt Csividzsi.

– Lehet lakodalmad Dzseoli, ha nincs kifogásod a kettős esküvő ellen! Ha kiszabadítottuk a királylányokat, elmegyünk egy barátnőm birtokára, ott megrendezzük a lakodalmat nekem és Szunszennek, s mindegyikőtöket meghívunk rá, mindenkit, aki itt van, és akkor az lehet a te lakodalmad is, ha akarod! Azaz, birtoka ugyan még nincs, de szerintem nagyon is lesz neki napokon belül! – mondta Csividzsi, aki egész pontos hírekkel rendelkezett a földesúr egyre növekvő hímtagja felől, s nem kétlette, hogy ez Mirjan miatt van így.

– Akarod hát ezt, Dzseoli? – kérdezte.

És Dzseoli természetesen akarta ezt.

– Na tehát fiúk-lányok, most következik a haditerv ismertetése! – mosolygott rájuk Csividzsi.

– Először is, el kell fogadnotok, hogy nem kötök mindent az orrotokra. Annyit azonban biztosan állíthatok, hogy nem Lírisez lesz a király, mert megálmodtam, hogy ki lesz a király és az nem Lírisez! Aztán azt is meg kell mondjam, hogy miután kiszabadítottuk a foglyokat, el kell tűnnünk az iskolából, mert túl veszélyes volna ittmaradni, hátha utólag felismeri valamelyik őr vagy más valamelyikteket! Aki tehát részt vesz a kalandban, az velem kell jöjjön a barátnőm birtokára, aki meg nem teszi ezt, az utazzon haza a szüleihez, akár velünk tart a palotába, akár megvárja itt a kaland végét! Ez az egyik, amit mondani akartam. A másik az, hogy ha sikerrel járunk, akkor a leendő király biztos, hogy dúsgazdaggá teszi mindegyikteket, aki segített! Egészen biztos, hogy akármilyen rangotok-címeket, még ha semmi nemességgel nem rendelkeztek is, hercegek lesztek, s birtokot kaptok! Na és akkor most kezdjük azzal, hogy mielőtt bármit is mondok, kijelölök néhány fontosabb feladatot! Nún!

– Parancsodra, Csividzsi! – pattant elébe azonnal a fiú.

– Te ugye azzal dicsekedel, hogy jól értesz az asztalossághoz?

– Nemcsak dicsekszem ezzel, valóban jól értek hozzá!

– Akkor most azonnal kezdj neki egy hordágy elkészítésének! Ezen hozzuk majd ki Indzsét! De ez olyan hordágy legyen ám, ami szétszedhető és összerakható, még hozzá kicsiny, legfeljebb húszcentis darabkákra szétszedhető legyen, mégis biztonságosan elbírja a leányt, ha cipeljük, ne essen szét, ha össze van rakva és ide-oda rángatjuk, és aki látja, annak ne tűnjön fel, hogy ezt több darabból pakolták össze, tehát vagy ne látszódjék az összeillesztés, vagy ha látszik is, de holmi díszítésnek tűnjék! Legkésőbb holnap reggelre kész kell lennie vele!

– Meg tudom csinálni, még sokkal előbb is, de nincsenek itt hozzá megfelelő szerszámok!

– Nesze – dobta feléje a pénzeszacskóját Csividzsi –, megbízom benned, vegyél, amit kell, a maradékot pedig hozd vissza! Eredj máris, ha visszajöttél én vagy a többiek elmeséljük neked, amiről lemaradtál!

Nún már loholt is szerszámokat venni.

– De hát elárulnád már, hogy mi ez a híres terv? – kérdezte kétségbeesetten Mulez bíró. Mert eddig még ő sem tudott semmit.

– Nem! Téged ez ne érdekeljen egyelőre! – válaszolta kegyetlenül Csividzsi. – Te most csak arra felelj, kész vagy-e bármire, hogy megmentsd a szerelmedet?!

– Természetesen!

– Szentségtörésre is?! Istengyalázásra is?!

Erre bizony elsápadt a bíró. Jó ideig várt, majd alig hallhatóan ezt nyöszörögte:

– Elkárhozom érte, ha kell!

– Annyira azért nem súlyos a helyzet. Sőt, ha jól belegondolsz, maga Júsen istennő követeli meg az alakoskodást az igazság érdekében! Nem hinném, hogy amiatt, amire készülünk összevesznél az istenekkel, de a papokkal sajnos elképzelhető! A te dolgod most az, hogy szerezz nekünk – és Csividzsi gyorsan végigfuttatta tekintetét a tanítványain – tíz papi öltözet és nyolc eilaruhát⁶! Én ugyanis nagyon gurgujnak látszódok, tehát nem mehetek, rólam senki el nem hinné, hogy eila vagyok, tehát mentek ti lányok heten, és Zieti, mint vezetőők.

– Akkor kilencen megyünk, mert én is veletek tartok! – jelentette ki határozottan Dzsoji. – Szeretném valamivel jóvátenni a viselkedésemet, azt, amit elkövettem! És hasznotokra is lehetek, mert meglehetősen jól ismerem a palotát!

– Azt ismeri szerintem Dzseoli és Cséncsén is!

– De Dzseoli nem akar jönni! Bár igaz, akkor megint csak nyolcan leszünk...

– Igenis megyek veletek! – szólt most Dzseoli. – Ha nem kell verekedni, az egészen más, márpedig nem kerül sor verekedésre, harcra, ha papi és papnői álruhában megyünk be oda! És én nagyon szeretnék már hercegnő lenni, elegem van a báróságból!

– És ha Dzsoji elárul bennünket?! – kérdezte Gító.

– Akkor önmagát is elárulja! És elég legyen ebből, megbízom benne! Márpedig én vagyok a hadvezér!

– Nagyon szépen kérlek benneteket, ne bántsatok már! – nézett rájuk könnyes szemmel Dzsoji.

– Tudsz tehát megfelelő ruhákat szerezni?! – kérdezte Csividzsi Mulez bírót.

– Persze, ez nem nehéz, valami sokkal rosszabbra gondoltam! Hiszen ezeket egyszerűen megvehetem valamelyik szabónál! A papok is azoktól rendelik!

– De ez még mind semmi! Cséncsén, tudok róla, hogy te hercegnő létedre is szeretsz néha főzicskélgni, na hát, Zieti mindjárt intézkedik, hogy vágjanak le egy disznót. Le kell pörkölni róla a szőrt, ebben a fiúk segítenek majd neked, aztán nagyon vékonyan le kell nyúzni a bőrét, és kis körömnyi darabkákat kell vagdálni belőle, kerek darabkákat, s ezeket nagyon ügyesen megpirítani úgy, hogy a közepük elszenesedett, fekete legyen, a szélük azonban csak vöröses, piros!

– Mire ez, Csividzsi? – kérdezte kíváncsian Cséncsén.

– Himlőpörknek, aranyoskám! – kacagott a leány. – Ezeket nagy ügyesen felragasztjuk majd néhányunk arcára ide-oda, a széleinél meg festéssel tüntetjük el a nyomokat! Ez kiváló arra, hogy elrémitse a katonákat, meg arra is jó, hogy elváltoztassa a külsőnket! Persze nem kell mindegyikünkre ilyen. De most ne is érdekeljen benneteket minden részletkérdés. Lényeg az, hogy jó néhány tucat efféle himlőutáztatot kell gyártanod!

– Ez igazán nem lesz nehéz, a teljes bőrt megpirítjuk rózsaszínűre, s azután egy vékony tüzes vassal hozzáérek a közepükhöz!

⁶ Az eila a trogg vallásban nagyjából az apácának felelt meg, de tekinthető akár alacsony rangú papnőnek is.

– De miért csak tíz papi ruha kell?! – kérdezte Gító. – Talán bizony nem mindegyikünk mehet el a palotába?!

– Bizony, hogy nem! És ennek több oka is van. A nők mehetnek mind, a fiúk nem. Nőket nem tartanak veszélyeseknek az örök. Az viszont már nagyon gyanús lenne, ha becsörtetne oda vagy harminc fiú, még ha papi ruhában is! Tudjátok meg ugyanis, azzal az ürüggyel megyünk be, hogy Indzse a halálán van, meg akarjuk gyóntatni, elmondani neki az Utolsó Fohászt, s el is akarunk búcsúzni tőle, mert sokat adakozott a kolostorunknak! De mindenki akkor sem mehet! Hanem a többiek sem maradnak munka nélkül, s az ő feladatuk nem is lesz olyan veszélyes, ám legalább ilyen fontos! Mindenekelőtt veszek egy hintót, s abból ki kell dobni az üléseket, s nagyon kényelmes és puha fekvőhelyet kell készíteni Indzsének belé, szegény még így is a kínok kínját állja majd ki szállítás közben, ha eltört valami csontja, pedig valószínűleg több csontja is eltört! Emellett még több szekér és ilyesmi is kell, s ezekre mindent fel kell pakolni az iskolából, ami mozdítható, mert minek maradjon itt a fosztogatóknak?! Ezekkel egy-egy szekeres azonnal elindul majd oda, ahová mondom! Készíteni kell az útra egy hét ennivalót is. Mulez bíró házát is ki kell üríteni, mert ő is velünk kell jöjjön, nyilván el sem hagyná a királynét. Kénytelen lesz megbízni bennünk, mert ő holnap nem lehet a házában, reá ugyanis szükségünk van a palotában, okvetlenül, mert csakis ő igazolhatja a királyné előtt, hogy az ő emberei vagyunk!

– Az én házammal nem kell foglalkoznotok, van egy fiam a néhai feleségemtől, nagy fiú már, tizenkilenc esztendő, ő majd elintézi mindent!

– Annál jobb! De akkor is van munka bőven, mert sok fiúnak előre kell lovagolnia az úton, és alkalmas helyeken csapdákat építeni! Olyan helyeken, ahol nehéz letérni az útról, az út két oldalán köveket felhalmozni, amiket az útra lehet dönteni miután mi elhaladtunk ott. Fákat félig befűrészelni, s utánunk azokat is az útra dönteni. Vassulyomot⁷ is kell venni vagy gyártani, s azzal is megszórni az utat, hogy aki utánunk jön, akár lovas akár gyalogos legyen is, belelépjen és ne tudjon üldözni bennünket! Nem hiszem ugyan, hogy üldözéssé fajulna az ügy, de fel kell készülni mindenre!

– Egészen biztos, hogy lesz üldözés – szolt közbe Szunszen –, ha nem is rögtön, de miután észrevették, hogy a nők eltűntek! Nem hiszem, hogy nehéz lesz kideríteniük, merre mentetek!

– Annál inkább! Mert ne feledjétek, hogy a sebesült királylánnyal csak lassan haladhatunk!

– És minek alapján döntöd el, ki melyik csapatba kerül? – kérdezte Gító.

– Legelőször is álljanak jobbra, akik a palotába kíváncsiaknak, balra azok, akik a menekülésünket akarják biztosítani! És ne feledjétek, ez utóbbi ugyanolyan fontos!

– Te balra mész! – lökte meg azonnal Vemezt Dzseoli.

– Én ugyan nem!

– De bizony!

– De ha mondom, hogy nem! Ha te a palotába mész Dzseoli, én is odamegyek, mert ha valami rosszul sikeredik, ha csak gonosz szerencsében résztettünk, veled akarok meghalni!

– Szerelmed hevének örülök, de akkor is balra mész, mert én ezt akarom, s ha nem teszel így, nem leszek a feleséged!

– Ezt nem hiszem! Maradok!

⁷ Vassulyom: négy vastüske, tetraéderszerűen összeillesztve, úgy tehát, hogy akárhogyan esik is a földre, három tüskén támaszkodik, s a negyedik mindig felfelé mutat.

– Na de gyerekek, hát nem értettétek meg, hogy nem jöhet mindenki a palotába?! – kérdezte Zieti, csodálkozva nézve rájuk, mert mindenki a jobboldalra tülekedett. – Aki a menekülésünket biztosítaná, csöppet sem minősülne gyávának, hisz gondolatok csak bele, ha valaki meglátja, amint csapdaállításon mesterkedik, még rablónak is tarthatják!

Továbbra sem mozdult senki.

– Na jó! Akkor kénytelen leszek válogatni! S nehogy azt higgyétek, hogy kivételezek, sietve közlöm, hogy azok jöhetnek a palotába, akik az iskolában a legokosabbaknak bizonyultak, mondhatni, a jótanulók! Mert tudjátok meg, ez észmunka! Itt nem kell verekedni, mert ha verekedésre kerül sor, akkor az nekünk már régen rossz! Terveink között szerepel ugyan két gyilkosság, két katonát ugyan meg akarunk ölni, de ezeket is Szunszen némítja majd el örökre! Az azonban könnyen lehetséges, hogy valaki a palotában netán beszédbe elegyedik valamelyikkel, kérdez valamit, s akkor bizony tudnia kell beszélni, még hozzá szépen, paposan, hogy le ne lepleződjünk! Attól nem félek mi lesz, ha a lányokat kérdik, elvégre ők nemeskisasszonyok, az ő beszédükön legalább az alacsony származás nem érződik, s tudják miként kell előkelő helyen viselkedni. Ha meg semmi nem jut az eszükbe, elég, ha lesütik a szemüket és pirulnak, mint a szemérmes szűzek, s azt mondják, nem szokták meg, hogy férfiakkal beszéljenek! De ti, fiúk, hát közületek csak az jöhet, akinek fenemód fel van vágva a nyelve, az sem baj, ha szemtelen egy kicsit, az kell, hogy mindig mindenre tudjon valamit mondani, akár visszafeleselni is! És én ismerem mindegyiktek modorát, tehát ne is legyen vita!

– Igenis van vita! – kiáltotta most Gító. – Nekem muszáj mennem!

– Ugyan miért? – kérdezte Csividszi.

– Azért, mert ha Szunszen megszerezte magának Csividszit, hát én is nőt akarok magamnak még hozzá örökre, ahogy ő, Szunszen mondaná! És nem is akárkit akarok magamnak, hanem az egyik királylányt! De ha nem veszek részt a megmentésében, akkor soha az életben semmi esélyem rá, hogy belémszerelmesedik!

– Aztán miért lenne neked több jogod a királylányra, mint nekem vagy más fiúnak?! – kérdezte azonnal az egyik társa.

– Azért, mert én szereztem Szunszent, márpedig ha nincs Szunszen, akkor most nincs ez az egész kiszabadítás sem!

– Na Gító, nem hittem volna, hogy csak így sebtiben tudsz valami jól hangzó érvet arra, miért érdemelsz meg éppen te a fiúk közül egy királylányt – kacagott Zieti –, de ez csak azt bizonyítja, hogy igazam volt, amikor úgy döntöttem már jóval korábban, hogy te velünk jössz! Te igazi szemtelen gézengúz vagy, s rád nagy szükségünk lesz! Te fogod ugyanis eljátszani a papnövendékek vezetőjének szerepét! A lányokat természetesen én vezetem! Ha kérdeznek bárkit, leghelyesebb, ha mások helyett is te válaszolsz! Természetesen indulás előtt kioktatunk a legfontosabbakra!

– Pedig nekem is kell egy királylány! – szólt azonnal a mellette levő fiú.

– És nekem is!

– Nekem miért ne lehetne?! – hallatszott innen is – onnan is.

– Elég legyen már, hiszen mindössze két királylány van! – kiáltotta Zieti.

– De fiúk, több komolyságot, ez egy nehéz és veszélyes vállalkozás! – kérte őket kétségbeesetten Mulez bíró, de nem hallgattak rá.

– Melyik királylányt akarod, Gító? – kérdezték.

– Mit tudom én, még nem láttam közelről őket, de azt hiszem a vörös hajú, az Indzse, az jobban tetszik!

– De hiszen az lehet, hogy nyomorék is!

– Ha meghalt, akkor természetesen a másik kell, de az azért egyáltalán nem biztos, hogy nyomorék! Senki nem mondta, hogy nyomorék volna, csak hogy rossz az állapota! Tehát felgyógyulhat! Az még nem olyan vészes, ha eltört mondjuk néhány bordája, legfeljebb néhány hétig nyomja majd az ágyat, aztán felgyógyul! Különben is: ha beteg, csak annál nagyobb szüksége van egy kis szeretetre, törődésre!

– Jó, én csak örülök neki, ha a beteget választod, akkor enyém lesz az egészséges! Azzal legalább azonnal csókolódzhatom!

– Csókolódzni a sebesülttel is lehet, te majompofa!

– Fejezzétek már be az osztozkodást! Hülyék! – kiáltotta Zieti. – Nehogy nekem már rögvést a palotában veszekedni kezdjete! Tehát megy Gító, aztán megy Nún is, ha megcsinálta a hordágyat, mész te is, Küpritar, de nehogy megcsókold az első pillanatban a királylányt, mert még elsikítja magát, s akkor lelepleződöttünk! Meg jössz te is, meg te... – és Zieti sorra kijelölte a fiúkat. Akik kimaradtak, mogorván hallgattak. Vemez azonban örült, mert Dzseolival tarthatott.

– Mulez bírónak lesz még egy nagy és nemes feladata! – nézett ezután a férfira Csividzsi.

– Micsoda?

– Gondolom, sokan halnak meg a börtönben, igaz?

– Bizony a halál ott nem ritkaság! Miért kérded?

– Szükségünk lesz a sikerhez egy fiatal nő hullájára! Pontosabban, nem kell az egész hulla, elég lesz a két lába térdtől lefele...

Szent énekeket dalolva vonult a nem is olyan kicsi csapat a palota kapujához. E dalokat előző napon tanította meg nekik Zieti.

– Hová, hová? – állította meg őket a bejáratnál a strázsa.

– Megyünk meglátogatni szegény szerencsétlen Indzse királylányt! – válaszolta Zieti.

– Mert tudjuk, hogy halálán van! – tette hozzá Gító.

– Vagy nem ti magatok üzentetek nekünk a kolostorba, hogy jöjjünk, mert ideje elmondani neki az Utolsó Fohászt?! – csodálkozott Mulez bíró. Őt azonban nem ismerhették fel az örök, mert arcát, mintha csak hóhér lenne, csuklya fedte, egyedül két szeme számára volt csak nyílás vágva rajta. Izzadt is alatta éppen eleget, bár ez nem is olyan vastag csuklya volt, mint a hóhéroké, csak vékony vászonból készült. S hogy a csuklya papi mivoltát jelezze, homlokára a trogg papok jelképe, a vörös kör volt ráfestve. De így is borzongott az ő, valahányszor csak ránézett. Pedig nem is egyedül Mulez volt így csuklyába bugyolálva, hanem rajta kívül még Szunszen, Dzseoli, Dzsoji és Cséncsén is, mert őket esetleg felismerhették volna a palotabeliek, valamint más okból még egy fiú: Vemez.

– Nem tudtam róla, hogy papokért küldetett! – tűnődött bizonytalanul az ő. – Sőt, olyan parancsom van, hogy senkit nem fogadhat!

– Na de gyermekem, csak nem véled úgy, hogy jogodban áll megtiltani a Szent Egyház képviselőinek, hogy oda menjenek, ahová akarnak, s annak adják fel az Utolsó Szentséget, akinek azt helyénvalónak tartják?! – és barátián, szinte kérlelőn nyúlt felé a csuklyás Mulez

bíró két keze. Az ő azonban riadtan ugrott arrébb, nem akarta, hogy az ismeretlen pap megérintse, mert annak kézfején vöröses kiütés látszódott, középen fekete pöttyel.

– Hiszen te himlős vagy! – kiáltotta rémülten.

– Már nem, már felgyógyultam én is és társaim is belőle – mutatott a többi csuklyásra Mulez –, de az igaz, hogy voltam himlős, én is és a többiek is! Ám egészségünk megmaradt az istenek akaratából! Csak azért rejtettük el arcunkat, hogy a kiütések ne riasszák el a minket megpillantókat!

– De hiszen akkor is behozhatjátok a járványt a palotába!

– Aki bízik az istenekben, annak semmi baja sem eshet! Lásd, bennünket is csak próbára tett, de megmenekültünk! – válaszolta Gító. – És Indzsének úgyszólván mindegy már, nem igaz? Mi azonban mindenképpen el szeretnénk búcsúzni tőle, mert sok jót tett a kolostorunknak! És nem is illendő, hogy barátai nélkül távozzon e sanyarú világból a bűnös lélek! Különben sem a te dolgod fiam, hogy eldöntsd, kit fogad a királylány vagy kit nem, bízd ezt magadnál érdemesebb személyre! Mi a palotába jöttünk, nem hozzád, tehát ne tarts fel bennünket! – azzal Gító nagy bátran előre indult. Közvetlenül utána lépdelt a csuklyás Mulez, Szunszen, Dzseoli, Dzsoji és Cséncsén, középső ujjukkal a szent jelet, a kört rajzolva az örök felé, akik rémülten hőköltek hátra, mert nem akarták, hogy a betegek hozzájuk érjenek. Természetesen bántatlanul beengedték őket. Az örök vezetője csak a vállát vonogatta, mert elvégre azt sem köteles tudni, hogy ezek a királylányhoz mennek, a palotába pedig a papok persze hogy bemehetnek, azok mindenhová bemehetnek, mert az egyháznak nagy a hatalma. Dehogyan akar ő összeveszni velük! Ráadásul azt jól tudta, hogy természetesen őrzik még közvetlenül ajtaja előtt is a királylányt. És a papok, pláne papnők, ugyan mi rosszat is akarhatnának?! S addig nincs baj, amíg valakik csak bemennek a palotába – ha kimennek, s közöttük van a királyné, akkor van csak gond!

Inkább gyorsan el is feledkezett az egésztől, mert borzongott, ha a csuklyás, himlős papokra gondolt.

A palotán belül hőseink teljesen szabadon mozoghattak. Ennek pedig legalább két oka volt, sőt, három. Egyik az, hogy papok voltak, s Troggföldön nagy volt a papok hatalma! Senki nem vezett össze szívesen a papokkal, mert annak általában elfogás, megkínzás és máglyahalál volt a következménye. A papok a legtöbbször tehát azt csinálhattak, amit csak akartak. A papok csaknem ugyanolyan különleges kaszt volt, mint a gurgujoké, csak míg a gurgujokat mindenki megvetette, addig a papokat félték és tisztelték. A másik ok az volt, hogy mindenki úgy vélte, aki már bejutott a palotába, annak ott a helye, elvégre azért van az őrség, hogy feltartóztassa az oda nem valókat. A harmadik ok pedig, hogy most a személyzet nagy részét Lírisez herceg lecserélte saját embereire, tehát az új arc egyáltalán nem volt ritkaság a palotában, sőt, Lírisez emberei még önmagukat sem ismerték mind egy szálig.

S ha kellett volna még egy negyedik ok, hát ott volt az, hogy Zietiek nagyon céltudatosan mozogtak a palotában, mint akik jól tudják mi a dolguk, mint akik meghatározott cél elvégzéséért jöttek, mint akiket meghívtak ide.

S bár senki nem hívta őket, valóban tudták mi a dolguk. Még azt is, hogy hová kell menniük, mert többen is voltak közöttük, akik ismerték jól a palotát. Mulez bíró ráadásul azt is tudta, melyik a királyné lakosztálya.

Itt már akadt némi gondjuk, de végül ezt is megoldották. Elvégre az őrpapoknak csak az az utasítás volt kiadva, hogy a királyné és lányai nem mehetnek ki – arról szó sem volt, hogy nem mehetnek hozzá papok imádkozni! És ő sem akart összeveszni a papokkal. Mindazonáltal ő már óvatosabb volt, mint a palota kapujánál posztoló társa. Tudni akarta, hogy hányan mennek be a királyi családhoz. Ez pedig huszonnégy fő volt, ami állt a tíz fiúból, a kilenc

leányból, Zietiből, Mulez bíróból és Szunszenből. Persze nem mutatkoztak be az örnek, de megszámlolta őket, még azt is megnézte, kik vannak a csuklyák alatt! De nem sokáig nézegette őket, mert ő maga is iszonyodva hőkölt vissza a ronda himlőhelyes arcoktól.

– Mondhatom, a királylány is jókkal barátkozik! – morogta utálkozva.

– Sértegeted a papi rendet, fiam?! – kérdezte azonnal Gító sokat sejtető, fagyos mosollyal. – Azt hiszem miután elmentünk innen, kénytelen leszek megemlíteni viselkedésedet a Vörös Kör Védelmezőinek!

– Ó nem, nem, fölösleges szentatyám, valamit bizonyára félreértettél! – szólt sietve az örparancsnok, holott lényegesen idősebb volt, mint Gító.

– Máskor gondold meg, hogy mit beszélsz, és örülj, hogy jókedvemben találtál! Mert ugye nem akarsz, hogy neked is el kelljen mondanom az Utolsó Fohászt?! – azzal Gító megvetően félretolta az őrt, és előresietett. Hamarosan a társai is utolérték, és Mulez előrement, mert itt már ő ismerte a járást.

Az a szoba, ahol a királyné lakott, szerencsére néhány kanyar után következett, s így nem esett az örök látóterébe. Mikor azonban benyitottak, azt üresnek találták.

– Biztos a lányainál lesz! De vajon azok hol lakhatnak?! – sóhajtott a számos szoba láttán a bíró.

– Meglátszik, hogy ki született nemesnek – ti még ezt sem tudjátok! – válaszolta megvetően Dzseoli. – Jöjjetek csak utánam!

– Nem is tudtam, hogy barátnőid a királylányok! – csodálkozott Vemez.

– Azt sajnos nem mondhatom el, sőt, még nem is jártam a palota ezen részében, de hát a királylányok nyilván a legszebb szobák egyikében laknak! Azok pedig nem lehetnek mások, csak amelyek a palotakertre nyílnak ablakaikkal! Azok pedig erre kell essenek, hacsak nagyon el nem tévedtem! – s pár pillanat múlva, ahogy belépett egy folyosóra, így szólt:

– A balra nyíló ajtók mind olyan szobákba vezetnek, melyek ablakai a kertre nyílnak! És vesztsem el én is a nemességemet, mint Dzsoji, ha a lányok nem abban a szobában vannak, amely előtt az a két strázsa lopja a napot!

Valóban, bár a folyosóról több szoba is nyílt, csak egyetlen ajtó előtt állt őrszem, azelőtt azonban kettő is.

– Jól sejtettük, hogy ketten lesznek! – dűnnyögött Zietí. – Most hát te következél, Szunszen! De csak csendben! Okvetlenül hang nélkül némítsd el őket!

Minden óvatosság nélkül szép nyugodtan az örök elé lépdelték, közben azonban, mintegy „véletlenül”, átrendeződött csoportozatuk, hogy már Szunszen jött legelől. S bár fején csuklya volt, egyáltalán nem kerülte el figyelmét az örök csodálkozó arca.

– Állj! Kik vagytok? – kiáltotta az egyik ör.

– Elvették tán szemed világát az istenek, gyermekem, hogy nem látod, hogy a szent papi rend tagjai tisztelték meg méltatlan személyedet jövetelükkel?! – kérdezte csodálkozva Gító. – Ugyan minek kapkodsz a fegyvered után, ellenünk akarsz küzdeni, mint a hitetlen kutyák, vagy az istenek ellen, akiknek fegyvereid mit sem árthatnak?!

– Senki ellen nem akarok én küzdeni, de hát mit akartok itt?!

– Eszt! – felelte Szunszen, aki az ör mellé ért, s hirtelen kilendült mindkét keze, de olyan gyorsan, hogy mozdulatát inkább csak sejteni lehetett. Egyenesen a két ör homlokát találta el,

még hozzá olyan erővel, hogy azok feje óriásit koppant a falon. Hogy Szunszen ütésétől-e vagy attól, amit a faltól kaptak, nem tudni, de tény, hogy eszméletlenül roskadtak le a fal mellé.

– Milyen gyors is vagy te Szunszen! – álmélkodott Gító.

– Jegyezd meg fiacskám arra az esetre, ha valaha netán harcos lennél: a jó ütés láthatatlan! – azzal Szunszen megragadta sorra mindkét őt állát, s egyetlen mozdulattal kitörte a nyakukat. Csak egy kis reccsenés, és máris végük volt.

– Szegény fiúk! – sóhajtotta Cséncsén.

– Rossz oldalra álltak! És semmit nem szenvedtek! – válaszolta hidegen Mulez bíró. Őt egyáltalán nem érdekelték a katonák, sokkal inkább az ajtó mögött a királyné.

Aki meg is hallotta úgy látszik odabentről, hogy történik valami a folyosón, mert most kinyitotta az ajtót.

– Ki az? – kérdezte kíváncsian.

– Én vagyok az, szerelmem! – mondta azonnal Mulez, s máris visszalökte a királynét a szobába. – Jöttem a barátaimmal megmenteni téged! A lányaidat is!

Mircina királyné csak ámult a nagy meglepetéstől, tátogott, mint egy hal, nem is annyira azon, hogy valaki a segítségére sietett, hanem azon, hogy miféle alakokból áll a mentőcsapat. Zietiek azonban nem tétlenkedtek, hanem villámgyorsan behúzták a két halott őrt a szobába.

Odabent egy puha ágyon feküdt Indzse, a Tűzmadár, akinek most még vörösebbnek tűnt a haja, mert arca ugyancsak sápadt volt, szinte krétafehér. Mellette ült testvére, Éea, a Hollószárny. A halott öröket meglátva szája sikolyra nyílt, és csaknem annyira sápadttá vált, mint nővére.

– Csitt! Jó barátok vagyunk! – ugrott mellé ezt látva gyorsan Nún, és betapasztotta a száját. – Ha sikoltasz, végünk van!

Várt pár másodpercig, majd így szólt:

– Most leveszem a szádról a kezemet! Ugye csöndben maradsz?!

Éea bólintott kettőt, erre Nún valóban levette a szájáról a kezét.

– Okos kislány! – dicsérte meg, habár még az sem volt biztos, nem Éea idősebb-e önála akár egy teljes évvel is.

Közben azonban a többiek cseppet sem maradtak tétlenek. Mulez azt magyarázgatta a királynénak, hogy megmentik őket, mindent úgy kell csinálni, ahogyan ők akarják, és Mircina bólogatott.

– A legfontosabb, hogy soha meg ne szólalj, még akkor sem, ha kérdeznek, tégy úgy, mintha néma volnál! És most feküdj rá kérlek az ágyra!

– Hallottam ám, hogy amikor bejöttél, azt mondtad, talán magadról megfeledkezve, hogy „szerelmem”, ez nem kerülte el a figyelmemet, de hogy épp itt, a lányaim előtt...

– Ugyan már, mindössze himlőssé akarlak tenni!

– Himlőssé, nem terhessé! – jutott eszébe a tréfa Dzseolinak, és alig bírta megállni, hogy ki ne mondja, s most egész teste rázkódni kezdett a visszafojtott kacagástól.

– Himlőssé?! – riadt meg a királyné.

– Nem igazi! Ezeket kell az arcodra ragasztanunk! – halászott elő Mulez a ruhájából egy csomó „himlőtapaszt”.

– Aha, kezdem érteni! – és a királyné nyugodtan engedte, hogy Zieti és néhány másik lány kellően elcsúfítsák arcát és kézfejét.

Közben néhány fiú levetköztette a két katonát. Ruháikba beöltözött Vemez és Dzseoli. A bárólány meglehetősen fiúsan nézett ki, magas volt és nem túl nagymellű, hosszú haját pedig eltakarta a sisak. Persze mindketten eltávolították magukról a himlőtapaszokat.

– Te pedig idd meg ezt, kedveském! – nyújtott át egy kulacsot Indzsének Zieti.

– Mi ez? – nyöszörögte a királynő.

– Altató ital! Mélyen, nagyon mélyen fogsz aludni tőle!

– Örökké?

– Ugyan, ne beszélj butaságot! De semmi fájdalmat nem érzel majd! Lélegezni is alig fogsz! S most fontos, hogy ne mozogj!

– Olyat adj, ami megöl! Azt mondják, belső vérzésem van, és valóban nehezen lélegzem, mindenem fáj, és nem is akarok élni, mert nem tudom mozgatni egyik lábamat sem, és a jobb karomat sem, és nem akarok nyomorékon élni!

– Ne félj, elviszlek egy remek gyógyítóhoz...

– Nem tudom ki vagy te, de olyan gyógyító nincs, aki engem meggyógyítana! És nyomorékként akkor sem akarok élni, ha újra királynő lehetnék, pedig most már nem vagyok az, mert valaki más lesz a király, nem az én családom tagja! Milyen életem lenne nyomorékként?! Ki szeretne úgy?! Nem iszom meg! Olyat adj, amitől azonnal végem! Azt megiszom! Azt igen, ezt nem!

Gító csak állt közben az ágy mellett, nézte Indzsét, s hirtelen kicsordult a könnye. Leguggolt mellé, s jobbával átölelve őt, feltámogetta az iváshoz a fejét alkarjával.

– Én szeretlek! Nekem kellesz! Így is kellesz! Soha még olyan szépet nem láttam, mint te!

– Butaság, tele vagyok karcolásokkal!

– De én láttalak már korábban is! Idd meg, kérlek, az én kedvemért!

– Ki vagy te?

– Egy senki. Egy pór. Egy parasztfiú. De szeretlek, Tűzmadár! És kellesz nekem! És igenis hozzád való vagyok, ha százszor királynő vagy is, mert hamarosan herceg leszek, s akkor méltó leszek hozzád, vagy te sem maradsz királynő, s akkor is egyformák leszünk! A mi sorsunk egyé forrott, Indze! Enyém vagy most és mindörökké!

– Miféle jogcímen?!

– A kard és a szerelem jogán! Ne vitatkozz, most beteg vagy! De ne félj, hüen ápollak majd! Idd már meg! Idd meg és aludj, álmodj szépeket, de olyasmiről ne is álmodj, hogy egy lépésre is eltávozzom mellőled! – magában pedig ezt gondolta Gító:

– Tanulni kell a tapasztaltabbaktól! Lám csak, Szunszen módszere, hogy mindenhová követi Csividzsit, bevált, mert Csividzsi megígérte neki az esküvőt! Ezt kell tennem nekem is!

– Meg akarok halni, mert nem akarok nyomorék maradni!

– Mondtam már, hogy nem maradsz az! Idd meg, vagy kénytelen leszek lenyomni a torkodon! Nincs sok időnk! – türelmetlenkedett Zieti.

– Idd meg, vagy azonnal megcsókollak! – fenyegetőzött Gító.

– Jó, megiszom! – sóhajtott fájdalmasan Indze.

Ahogy megitta, Gító visszaeresztette a párnára a fejét.

– De azért megcsókolhatsz... – rebegte a királylány. – Mert lehet, hogy mégsem ébredek fel, és tudni akarom, hogy milyen az, mert még soha senkit nem csókoltam...

Míg Gító ezt végezte, a többiek egy-két ügyesen megfaragott fadarabot szedtek elő ruháikból. Ezeket Nún, az asztalosuk egymásba dugta, néhol egy-egy dísznek álcázott fémkapoccsal egyébe illesztette, s máris készen lett a hordágy. Egy darab vászon helyett több vászoncsíkot tekertek a tartókra és közöttük végig, e csíkokat a derekukon körbetekerve hozták be.

– Most mi lesz? – kérdezte halkán a királyné.

– Most meg kell várni, míg Indzse elalszik! – válaszolta Zieti.

– Miért?

– Mert másképp talán nyöszörögne, amíg visszük, a fájdalmai miatt!

– De hát úgyse engedik ki!

– Dehogynem! Bízd csak ránk ezt! Nehogy már ki ne engedjék a halottat! Senki nem akarja, hogy itt bűdösödjék napokig!

– Aha! És mikor hat az altató?

– Máris! – válaszolta Gító, aki egyre csak Indzsét figyelte, sőt még simogatta is. A királylány szeme ugyanis lecsukódott, és kezdett egyenletesen lélegezni.

Ekkor leemelték róla a vékonyka lepedőt, mert más nem takarta Indzse meztelenségét, ez is csak az illem miatt és a rovarok elleni védelemül. Elszörnyedtek attól, amit láttak. Odalent a leány lábai egy merő lilás bunkók voltak, duzzadtak, dagadtak, s jókora területekről a bőr is hiányzott. Valószínű volt, hogy a csontok nem is egy, de számtalan sok helyen törtek el mindkét lábában. De a jobb karja sem nézett ki sokkal különbül.

Ezt látva Gító szeme megint gyanúsán nedves lett.

– Ez a lány egy hős! – szólt elcsukló hangon. – Ha ezt kibírta jajgatás nélkül, akkor hős! Én biztos nem lettem volna képes megállni, hogy ne ordítsak szünet nélkül, amikor eszméletemnél vagyok!

– Most ne beszélj, hanem igyekezzünk a lehető legóvatosabban áthelyezni a hordágyra!

Ezt végül úgy oldották meg, hogy vékony pálcákat kötöttek a törött végtagokhoz alul-felül, bár amilyen állapotban voltak a lábak, még így is biztos mozogtak a csontrészek odabent, amikor átemelték őt a hordágyra.

S most a királyné szeme előtt csodálatos dolgok történtek: előszedtek egy újabb vászoncsíktekercset – efféle tekercsekből megmentőik úgy látszik kifogyhatatlanok voltak – és elkezdték vele körbetekerni a királylányt a feje kivételével mindenütt, szinte hozzákötözték őt a hordágyhoz.

– Ezt meg minek? – kérdezte.

– Azért, hogy még kevesebbet billegjen, mozogjon, no meg... ezért! Vegyétek csak elő a lábakat! – szólt Zieti.

S erre Mulez bírő és Dzsoji előszedett egy-egy térdben levágott emberi lábat bő köpenye alól.

Dzsoji nagyon undorodott tőle, hogy egy hulla lábát kell cipelnie, de önmaga ajánlkozott erre a feladatra, hogy jóvátegye vétkét valami szolgálattal. Most e lábakat berakták a hordágyba úgy, hogy Indzse talpától lejjebb érjenek jó tíz centivel. Ugyanakkor Indzse lábait úgy helyezték el, hogy ne függőlegesen legyenek felsőtestéhez viszonyítva, hanem a hordágy két sarka felé, így kissé rövidebb lett Indzse magassága, már amennyire a magasság-szót használni lehet egy fekvő ember esetében. Remélték, a testhossznövekedés senkinek nem szúr

majd szemet. S most már Indzse egész testét betekerték a vászoncsíkkal, úgy, hogy sem Indzse saját lábai, sem a „műlábak” nem látszottak.

– Jobb lett volna térdben behajlítani a lábait! – szólott Indzse húga, Éea.

– Jobb lett volna, de nem mertem, mert annyira összetört a lábaiban a csont! – felelte Zieti.

Ezután így szólott Éeához és a királynéhez:

– Vegyétek fel a köpenyeket! – mutatott azokra a köpenyekre, amiket Dzseoli és Vemez vetett le magáról. – És téged is himlőssé kell tennünk, Hollószárny!

Mikor aztán mindezzel megvoltak, elindultak kifelé. Zieti ment legelől, Gítóval, utána hozta négy fiú a hordágyat Indzsével, akinek arcát is letakarták egy vékony szövettel, a hordágy mellett lépdelt egyik oldalon Szunszen, másik oldalon Mulez bíró, mögöttük a többiek, és gyászdal énekeltek fennhangon, hogy harsogott tőle minden. Igazán nem úgy néztek ki, mint aki szökni óhajt! Leghátul jött álöltözetében Éea és Mircina királyné, mögöttük már csak Dzseoli jött és Vemez, a katonák ruhájában.

– Hát ez meg mit jelentsen?! – néztek nagyot a katonák, amint meglátták a hordágyat cipelőket a királyné lakosztályának kijáratánál.

– Nagy a mi bánatunk, nagy, nagyon nagy, ó jaj nekünk! Meghalt a mi nagy jótevőnk, a nemes és utánozhatatlanul kegyes Indzse királylány! – sírt Zieti, hogy jobban sem kellett. Ez nem esett nehezére, mert még a királylány szobájában megdörgölte a szeme környékét borsos kézzel, így az nemcsak ontotta a könnyeket, de vöröslött is, mint ami meggyulladni készül. És sírtak még kívül is sokan, több lány és fiú is, akik mind ugyanilyen kezelést kaptak. Gítónak nem kellett bors, sírt anélkül is, mert aggódott Indzse állapotáért. Eszébe sem jutott, hogy a másik, egészséges királylányt válassza, egyetlen pillanat alatt belehabarodott az ő Tűzmadarába. Valószínűleg nem csak azért, mert Indzse olyan szép volt, hanem mert olyan szánnivalóan, olyan védtelenül feküdt ott az ágyon, olyan kiszolgáltatottan mindennek és mindenkinek...

Okos fiú volt, tudta, hogy ez nagy hatással lehetett rá. De ettől még szerelmes volt, nem tehetett ellene semmit, de nem is akart tenni ellene.

– Lírisez herceg parancsára a királyi család tagjai nem hagyhatják el a lakrészüket! – állította meg őket az őrparancsnok.

– Nem értelek fiam! Hiszen a királyné magasabb rangban van, mint a herceg! – csodálkozott Mulez bíró, és közelebb lépett a parancsnokhoz, aki ijedten hátrált a himlős pap elől. – S különben is, látsz te itt közöttünk bárkit a királyi családból?! Ugyan már! Hát látod te itt közöttünk a királynét vagy a lányát?!

– Igen, hiszen ez itt a Tűzmadár, meg sem kell néznem, ti mondtátok!

– Nem. Ő már csak egy porhüvely, bizony, föld és por, hamu és sár, melyből teste vétetett! – és Gító hangja elcsuklott a zokogástól. – Hidd el fiam, a szent papi rend nem kíván olyan hívságos dolgokba beleavatkozni, mint a trónviszály! Nem tudom mi folyik itt a palotában, de nem is érdekel. Élőt nem viszünk ki. Csak holtat. Ez viszont már nem a te dolgod és nem is a hercegé, ez már a mi dolgunk és az isteneké, mert a halottnak meg kell adni az őt megillető szentséget s illő elföldelést, mielőtt teste elbomlik, mert így írják elő az isteni törvények! Vagy talán ellene mersz szegülni az istenek akaratának?!

– Nem, nem, de hát... No jó, nem bánom! De engedjétek meg, hogy meggyőződjek róla, meghalt-e!

– Mit képzelsz! Csak nem merészelsz hullagyalázásra vetemedni! – hördült fel Zieti.

– Márpedig ez kötelességem! Ha megcsipkedhetem az arcát, s nem kezd el sikoltozni...

– Ne is folytasd! Szentségtelen, ordenaré alak vagy, minden emberi méltóságból kivetkőzött kárhozatra érdemes, bűnös személy! Hogy is képzelsz olyasmit rólunk papokról, hogy csalásra vetemedünk a szent dolgokkal kapcsolatban?! Különben is, mit képzelsz te, mit mondanak majd rólad Indzse hercegnő barátai, ismerősei, mind a nagyurak, ha látják a királylány megcsúfított ábrázatát, s mi elmondjuk nekik, hogy te tetted ezt vele?! Mert elmondom nekik, elmondom én mindenkinek, arra mérget vehetsz! – kiáltotta haragosan Gító. – Ezt tenni vele, ki oly sokat adakozott nekünk, amikor szerencsétlen még az Utolsó Fohászt sem hallgathatta meg, mert elkéstünk, nem érkeztünk időben, biztos mert te oly sokáig feltartóztattál bennünket! Te gyalázatos, te eblelkű, te!

– Na jó, jó, nem kell ám ennyire kiabálni velem, csak a kötelességemet teljesítem! Akkor legalább hadd csiklandozzam meg a lábát! Ez nektek is jó, hisz hátha magához tér! És azt már senki nem láthatja!

– Miattad bontsuk ki őt hevenyészett halotti burkából, amibe azért raktuk őt, hogy méltatlanok a pillantásukkal be ne szennyezzék előkelőségét?!

– Ehhez pedig kénytelen vagyok ragaszkodni! – kötötte magát az örparancsnok, akinek egyre gyanúsabb lett e sok huzavona.

– Mi is tanúsíthatjuk, hogy Indzse hercegnő elhalálozott – szólt hátulról a katonaruhában Vemez – és éppen azért jöttünk ide hozzátok, hogy ezt elmondjuk nektek! Maga a királyné kérte meg e nemesszívű atyákat, hogy gondoskodjanak leánya temetéséről, mert ez volt a hercegnő utolsó kívánsága!

– Mindegy. A szabály az szabály! Élő lélek innen nem távozhat, meg kell tehát győződnöm róla, hogy valóban meghalt-é!

– Te tudod fiam, de figyelmeztetlek, sokat imádkozom majd érte, hogy emiatt el ne kerüljön büntetésed a túlvilágon! – mondta váratlan engedékenységgel Gító, azzal kibontotta a leány „csomagolását” a két talpa között, s előbukkantak az ál-talpak.

Az örparancsnok valóban megcsiklandozta azokat, sőt, ezután alaposan bele is csípett. De hiába tapogatta, Indzse bizony meg sem mozdult, még akkor sem, amikor megrángatta a lábakat. Alaposan odaköztették azokat Zietiek a hordágy fájához! És nagyon is igazi, emberi sőt leánytalpagnak látszottak e lábak, aminthogy azok is voltak. Végül az örparancsnok nagyot sóhajtott.

– Elnézéseketek kérem, szentatyák! Természetesen vihetitek, és ne haragudjatok rám, tényleg csak a kötelességemet teljesítettem!

– Mindent jelenteni fogok a kolostor apátjának és remélem hullagyalázásért komoly büntetést kapsz! – sziszegte felé Gító.

– Tapogatni egy halottat! Erkölcstelen, perverz állat! – fintorgott az örparancsnok felé Zieti.

– Mi akkor visszamegyünk az őrhelyünkre! – mondta hátul Vemez, és Dzseolival együtt visszaballagott.

Mikor elhaladtak mellette a papok, az örparancsnok megszámolta őket, de most is csak annyian voltak ahányan bejöttek, kivéve természetesen a halott hercegnőt.

Akadály nélkül eljutottak a kapuig, ott azonban megint akadékoskodott az őrség, hiába mondta nekik Gító, hogy hiszen a társaik már megvizsgálták egyszer a királylányt.

– Hagyd csak, hadd nézegessék, barbárok ezek, állatok, nem emberek! – intette le Gítót Zieti.

Erre Gító nekik is felfedte a lábakat.

– Márpedig nekem nagyon gyanús ez a társaság, s ez a cipekedés! – szólt az örparancsnok. – Na de mindjárt láttok nagy csodát! Megmutatom én, miként kell feltámasztani a halottat! – azzal előkapta nagy kését, és váratlanul csaknem markolatig döfte bele Indzse talpába.

Ha azt várta, hogy a királylány felugrik, csalódnia kellett. Indzse ugyanolyan halottmereként feküdt a hordágyon, mint eddig, meg sem rezdült. Az őrpapácsnok elsápadt.

– Mit is mondtál, hogy te feltámasztod a halottat?! – kérdezte gyanús szelídséggel Gító.

– Hogy is hívnak, szeretett gyermekem? – érdeklődött tőle nyájasan Mulez bíró.

– Én... én...

– Ne dadogj! Ez már aztán a legigazibb halottgyalázás! Még hozzá egy hercegnő holttestét gyaláztad meg! Ne félj, nem sokáig maradsz már te őrpapácsnok!

– Élő sem! – nyomatékosította Gító.

– Mindent jelteni fogunk a Vörös Kör Védelmezőinek! – szólt Zieti is.

– Halottat akart feltámasztani! Biztos gonosz varázsló! – adta meg az őrnek a kegyelemdőfést Cséncsén.

Az őr térdre rogyott.

– Kegyelmezzetek, én nem is úgy gondoltam ezt...

– El az útból, te hitvány eretnek! – lökött egyet rajta Mulez bíró, azzal kísérták a kapun.

Baj nélkül hazaértek.

Odabent a palotában pedig Dzseoli és Vemez visszasiettek a királylány szobájába, ledobták magukról a katonaöltözetet, és azalatt közönséges, mindennapi ruha volt, legfeljebb annyiból különleges, hogy Vemez is olyan fényesen volt öltözve, ami illett egy herceghez. Most valóban Dzseoli méltó párjának nézett ki.

S ekkor kéz a kézben szépen elindultak a palotában, kifelé a királynői lakrészből, csak éppen nem azon az úton, amelyen bejöttek, hogy ne találkozzanak ugyanazokkal az örökkel. Vemez bízott Dzseoli ösztönében és palotaismeretében, hogy talál kivezető utat. S valóban talált is. Persze itt is voltak örök, s ezek nagyon csodálkoztak rajta, miként is jöhet ki valaki a foglyoktól.

– Miért, tilos tán meglátogatni a királylányokat?! – vágott Dzseoli is csodálkozó képet.

– Bizony! Lírisez herceg megtiltotta!

– Nekünk semmi ilyesmit nem mondtak, és a másik bejáratnál is bántatlanul beengedtek bennünket! – válaszolta Dzseoli.

– Naná! Kardélre is tűzném rögvést azokat, akik akadályoznának hercegi jogaimban! – pattogott dölyfösen Vemez. Pedig soha életében még nem volt kard a kezében, most is az egyik halott őr kardja övezte csak a derekát.

Az őrpapácsnok tanácstalanul vakarta a fejét.

– Na jó, eredjete! – intett, mert azt jól látta, hogy sem Dzseoli, sem Vemez nem néz ki még csak hasonlóan sem, mint valamelyik királylány vagy a királyné.

– Hitvány paraszt, azt sem tudja miként kell bánni a nemesekkel! Fogalma sincs az udvariaságról! – szólt Dzseoli, s amikor elhaladt az őrpapácsnok mellett, jól belerúgott. S a katona nem merte a rúgást visszaadni neki, ellenben ettől egészen biztos lett, hogy igazi hercegnővel találkozott, és a pár nem járt tilosban. Akkor félnének, nem lennének ilyen pökhendiek.

A palotából pedig még könnyebben kijutottak az utcára, mint a királyné lakrészéből. Senki nem szólt hozzájuk, és mert gyorsabban haladtak, mint Indzsét cipelő társaik, azokkal csaknem egyszerre értek haza az iskolába.

7. fejezet

A hullamágia

VALLINDRA, az egykori nemeskisasszony nagyon örült neki, hogy újra úri körülmények között lakhat, igazi várban! S persze férje, Pim is nagyon örvendett ennek, hiszen ez jelentős előrelépés volt célja, a királyság felé!

Örömüket azonban jócskán lerontotta néminemű csekély apróság. Amikor ugyanis Kotrigez ellovagolása után Mirjan, Pim, Vallindra, s egész családjuk felkerekedett, hogy birtokukba vegyék a várat, kiderült, hogy ott alig lézeng néhány ember. A katonák három kivételével mind egy szálig elszéledtek valamerre, s a személyzetnek is hűlt helye volt.

– Hát ez meg mit jelentsen?! – kérdezte zordonul Vallindra a megmaradt három katonát.

Erre azok elmondták, hogy amikor híre szaladt, hogy Pim, egy paraszt lesz itt az új várúr, akkor Kotrigez családja elment ugyan, mert nem mertek Mirjannal és az istenekkel ellenkezni, de magukkal vitték a vár kincseiből, amit csak bírtak, s a többi katona is elszökdösött, szintén elhurcolva a kincsekből, amit csak bírtak, össze is verekedtek rajta és számos emberhalál esett emiatt. De még azok is elmentek, akiknek nem sok jutott. Senki nem hitte ugyanis, hogy Pim képes lesz fizetni a zsoldjukat, s azt sem, hogy képes lesz megvédeni a hatalmát a többi környező földbirtokossal szemben, akik nyilván nem sokáig tűrik el, hogy egy parasztivadék közéjük emelkedjék! A katonák közül sokan azért is menekültek, mert tartottak tőle, hogy ők sem ússzák meg büntetlenül, hogy Kotrigez uralma idejében gyakorta erőszakoskodtak a nőkkel-lányokkal.

– Ha anyám találkozik egy olyannal, aki fiatal korában reámászott, biztos is, hogy megkapta volna a magáét! – bólogatott Mirjan. – Bölcsék voltak azok a katonák, azt kell mondjam!

– És a személyzet? A szolganép? – kérdezte Vallindra.

– Azok is vittek magukkal, amit csak tudtak, meg azok sem szerették volna, ha Pim parancsol nekik, aki eddig nem volt külön, mint ők maguk, no meg... – és a katona e szavaknál hirtelen zavartan elhallgatott.

– No meg micsoda?! Bökd már ki! – követelte a választ szigorúan Vallindra.

– Hát, nemrég járt itt Zermitez atya, a falu papja, és azt mondta nekünk, hogy Mirjan úrnő nem is remete, csak egy gonosz varázsló, s idővel úgyis megkapja a büntetését, de mindenki más is megkapja, aki segít neki, sőt akár csak szóba áll vele, vagy engedelmeskedik az akaratának!

– És erre úgy megijedtek a cselédek, hogy világgá szaladtak? – kérdezte Vallindra.

– Bizony ám!

– De hát Mirjan sok jót tett a szegényekért!

– Az mindegy azoknak, ha ezért a túlvilági büntetés fenyegeti őket! És különben is, inkább csak a falusiakkal tett ő jót, nem a várbeliekkel!

– Hát, ez igaz! Akkor most arra felelj, ti ugyan miért maradtatok itt? Ti talán nem erőszakoskodtatok a nőkkel?

– Én nem! – rázta a fejét a katona. – Én még soha! Én ugyanis – de kérlek úrnóm, el ne áruld senkinek! –, de én bizony a férfiakat szeretem!

– Ah! – szaladt a magasba Vallindra szemöldöke. – Hát a többiek? Ők tudják ezt rólad?

– Igen, de azt mondják, nem baj, így legalább több nő jut nekik!

– És akkor ők meg a parasztlányok...

– Ó, hát persze előfordult, hogy ők is kiélték a vágyaikat, de azt beszéltük mi meg hárman egymással – mert barátok vagyunk, tudod úrnőm –, hogy végül is katonára mindenképpen szüksége lesz az új úrnak, és egyikünk sem volt Pim úr édesanyjával, a testvéreivel sem, ettől tehát nem kell félnünk, azt meg megígérjük, hogy ezentúl nem leszünk más nőekkel sem erőszakosak! Nem volna sok értelme az eddig történetekért kivégeztetni bennünket, mert ha más vidékről hozattok katonákat, azok is, lehet, hogy itt másképp viselkednének, de korábban, másutt, nyilván ugyanígy éltek, mint mi ezelőtt! Ellenben, mi ismerjük a környéket, a várat, mindent, ez tehát nektek jó, s mert most alig van katona, mi talán még nagyobb zsoldot is kaphatunk!

– Azt még meglátjuk! Annak azért örülök, hogy nem hiszitek el, amit az a bolond pap fecsegett!

– Nem is olyan bolond az! – mondta most bátran az egyik fiatal katona.

– Mit beszélsz?!

– Én bizony mindent elhiszek, amit Zermitez mondott, egyedül azt nem, hogy Mirjan úrnő gonosz volna! De még ha gonosz is, azt sem bánom, amíg nem velem gonoszkodik! Sosem hallottam még, hogy egy remete olyasféle csodákat tegyen, mint ő, tehát szerintem is varázsló ő, nem más, de annál jobb nekem, mert ha varázsló, akkor hamarosan nagy hatalomra tesz szert, s az csak jó a katonának, ha az ura vagy úrnője nagy és hatalmas! Akkor a katona is jobban él, több a zsoldja, kevesebbet kell harcolnia, bolond lennék tehát elszökni! A többiek szerintem hülyék voltak, hogy elmenekültek!

Vallindra csak nézte őket egy darabig, majd így szólt:

– Jól van! A múltat elfeledtük. Most azonnal menjetek le a faluba, s hűségetek bizonyítéaként hozzátok elém fogolyként Zermitezt!

– Nem lehet úrnőm! – rázta a fejét a fiatal katona. – Nem úgy nézett ki, amikor itt járt, mint aki maradni szándékozik! Erősen úgy inkább, mint aki útra kél! Lehet, hogy Vuárdba készül a főpapokhoz, hogy Mirjan úrnőt bevádolja varázslóságért!

Pim és Vallindra egymásra néztek. Ez már komoly ügy volt.

– Sürgősen fegyveresekre kell szert tennünk! – mondta Pim.

– Bizony ám! Meg személyzetre is! És ha nincsenek katonák, a parasztok sem sokáig lesznek hajlandóak adózni, márpedig valamiből nekünk is élnünk kell! – felelte Vallindra.

Az éhenhalás azonban egy darabig nem fenyegette őket. Arany- és ezüsttárgyakat ugyan nem sokat hagytak a várban a menekülők, elszökdősek, de a terményraktárak csurig voltak, mert nem sokkal lehettek aratás után. Hús is volt bőségesen. Élelemből nem sokat vittek el a várat elhagyók.

Beköltözés után kis tanácskozásra ült össze Mirjan, Ofmózer, Zítia, Vallindra, Pim, Feoi és Ázezár.

– Olyan búskomorak vagytok, hogy azt hiszem nem is örültök a történeteknek! – pirongatta őket Mirjan. – Megszerzem nektek ezt a pompás várkastélyt, s ti úgy néztek ki, mint akinek most hantolták el valami szeretett rokonát!

– No, arról azért szó sincs! – felelte Feoi. – Én nem hülye vagyok, hanem kereskedő, márpedig hülye lennék, ha nem örülnék mindezeknek! De minden győzelem új kérdéseket tesz fel

a győztesnek is, amiket meg kell válaszolnunk, így halad előre az életünk! S most az elején valóban nagy bajban vagyunk! Mert amint kiderül, hogy nem tudjuk megvédelmezni magunkat, rögvést mindenki ránk támad: a papok is, a földesurak is, a király is, de talán még a parasztok is! Nemhogy adózni nem fognak, de még azt is elviszik, ami van a várban, mert azt mondják, minek ennyi minden egy remetének! Féltünk a mocsári gurgujoktól is! Valóban, kellenek katonák, meg hű személyzet is...

– Személyzetet nem is olyan nehéz találnunk! – szólalt meg most Zítia.

– Fontosabbak a katonák, de ha valami jó az eszedbe jutott anyám, mondd kérlek azonnal! – biztatta őt Pim.

– Természetesen be kell, hogy költözzenek ide a várba a testvéreid, de azok férje és gyermekei is! Úgysem hagynád meg őket parasztnak, ha király leszel!

– Persze hogy nem!

– Na látod! Aztán mindazokat is szívesen látjuk, akikkel Mirjanka nagy jót tett, hiszen azokban megbízunk! Jobb is, ha ilyenekkel vesszük körül magunkat, akkor olyan leszünk, mint egy nagy család! Biztos nagyon örülne például az a Gíta, ha ideköltözhetne a várba...

– Na még csak az kéne! Az a mocskos kurva, akinek a férje épp az ő erkölcstelensége miatt lett öngyilkos?! – kiáltotta Ofmózer.

– Ugyan már! Ha kurva hát kurva, kit érdekel?! Az a lényeg, hogy dolgozzon, azt meg nem tagadhatod, hogy azóta is, egyedül is szépen rendben tartja a házát, s becsülettel dolgozik a földeken is! Ami meg azt illeti, hogy szereti a férfiakat, hát hadd szeresse, külön jó is lesz, ha van egy ilyen nő itt a várban, mert ha valahonnét szerzünk katonákat, azok nagyon örülnek majd neki, s ő is nekik!

– Ellenzem! Ne terjesszük az erkölcstelenséget!

– Én viszont jó ötletnek tartom, tehát így legyen! – szólott most Vallindra.

– Ugyan miféle jogon döntesz efelől te, amikor...

– Azon a jogon, hogy én vagyok a királyné! – vetett Ofmózerre megsemmisítő pillantást Vallindra. – És nem érdekel, hogy mennyit hentereg valaki a férfiakkal, annál inkább az, hogy legyen egy sőt nem is egy szobalányom, ha úgy tetszik udvarhölgyem, aki ágyba hozza a reggelit, s elkészíti a fürdővizemet!

– Amennyiben te királyné vagy, úgy fiam a király!

– De én is jó ötletnek tartom! Tehát így legyen! – szólott Pim. – De Gíta egymagában még kevés!

– Sokakkal tett jót Mirjan lányom! – legyintett Zítia. – Bőven telik belőlük személyzetre!

– Férfiak is kellenek ám a várba!

– Erre meg nekem támadt egy ötletem! – szólott hirtelen Vallindra. – Küldjünk el valakit azokhoz, akik Feoi iskolájában tanultak a kezem alatt – csak a fiúkra gondolok, persze –, hogy aki akar, jöjjön és álljon a szolgálatomba!

– Mert fognak is azok, hiszen mesélted, hogy miként bántál velük! – legyintett Ofmózer.

– Hogyne, épp azért! Ők tudják, hogy igazi úrnő vagyok, tudok parancsolni, s arra is rájöhetnek, hogy igazam van! Meg kell mondani nekik, hogy aki elszegődik hozzánk, az eleinte ugyan nem sokra számíthat, de később annál jobban megjutalmazzuk majd a hűségéért! Gondoljanak arra, hogy sokra viszem majd, én is és Pim is, hiszen lám, máris földbirtokos

lettem, pedig korábban csak tanárnő voltam! Szerintem mindegyikük boldogan siet majd hozzám!

– Az akkor sem nagy erő, s ők nem is harcosok, csak alig felserdült kölykök! És nem lehetnek sokan!

– Azért a számuk mégis meghaladja valamivel a százat, és mindenesetre férfiak, nem nők! Ami meg a harci tudást illeti, a három itt maradt katona lesz a parancsnokuk, s majd kiképzik őket! S éppen mert férfiak, szerintem boldogan megtanulják a fegyverforgatást, hiszen melyik fiú ne szeretne vitézkedni, hőssé válni?! S ők azt is megszokták, hogy vita nélkül engedelmeskedjenek nekem! Ráadásul mindegyikük tud legalábbis írni-olvasni, s örülök, ha alattvalóim értelmes emberek!

– Jó, jó, én nem bánom, de akkor is kevesen vannak! És pénzünk sincs, hogy felfogadjunk zsoldosokat!

– Úgy tudom, apám, hogy Tindra sok aranyat varázsolt neked annakidején! – szólalt meg Mirjan.

– Igen, ez igaz, de csak nekem sokat, hol van ez attól, amibe egy erős hadsereg kerül!

– Mégis, kezdetnek biztos megteszi!

– De csak kezdetnek. Igyekezned kellene megtanulni az aranyvarázslatot!

– Igyekszem is, ne kötekedj! De hogy a nyavalyába tanuljam meg, ha egyszer egyetlen varázskönyvemben sincs leírva?! Itt van például az a könyv, amit mostanában tanulmányozok, valami Kajjám nevű varázsló írta, nagy varázsló lehet az öreg, egy helyen meg is említi, hogy tudja ezt az általa csekélységnek nevezett dolgot, az aranyvarázslást, hát majdnem kipukkadtam a dühtől, hogy ezt leírja ugyan, meg azt is, hogy ezt minden valamire való varázsló tudja, de azt már nem írta le, hogy miként is kell varázsolni azt! Ekkora barmot! Csak találkozni vele, jól megmondanám a magamét neki! Ezek szerint én nem vagyok még valamire való varázsló! Még ezt sem bánám, lenyelném szó nélkül, de írná le, hogy miként kell, hogy megtanuljam! De nem írja le! Bezzeg értekezik hosszasan arról, mifélek is azok a szellemek, milyen fajtaik vannak, melyikkel hogyan kell bánni, holott még egyetlen olyannal sem találkoztam, a fontos dolgokkal meg nem foglalkozik! A hülye állatja! – dühöngött Mirjan. – Hát mit érdekel engem az, hogy a szellemeket az anyag protonbomlása hozta a világba, amikor még aranyat sem tudok varázsolni, s így ki vagyok téve a mindennapi nélkülözéseknek?!

– Mi az a protonbomlás? – érdeklődött kíváncsian Pim.

– Azzal te ne törődj, a proton, az az anyag egy kicsiny alkotórészecskéje, de ez nem a te dolgod! – füstölgött Mirjan. – Különb, ha nagyon érdekel téged, hát tessék, a protonbomlás az az, hogy a proton nem stabil részecske, hanem nagyon hosszú idő alatt elbomlik minden egyes proton egy pozitronná, valamint egy elektromosan semleges pionná! De a pion is gyorsan elbomlik, rendszerint két nagy energiájú fotonra, azaz gammasugárzássá! Na, most, hogy ezt tudod, boldogabb vagy?!

– Nem! – felelte őszintén Pim. – Azt látom, hogy alaposan megtanultad a leckét, de ugye tudod, hogy halvány fogalmam sincs arról, hogy miről beszéltél?!

– Naná, épp ezért mondtam, hogy ez nem a te dolgod! Az én dolgom, hogy varázsló legyek, nem a tied!

– Ne idegesítsd fel kérlek a kérdésemen magadat Mirjan – kezdte óvatosan Feoi –, de azt mondtad ugye, hogy minden anyag ilyen protonnak nevezett izékből áll, ugye?

– Nem csak protonokból. De valóban van proton minden olyan jellegű anyagban, amit mi ismerünk.

– Akkor ha ezek a protonok átalakulnak azokká a micsodákká, akkor ugye ez az anyag megsemmisülésével jár?

– Igen, bizonyos értelemben mondhatjuk úgy is. Bár helyesebb, ha nem a megsemmisüléséről, csak az anyag átalakulásáról beszélünk.

– De hát a mi testünk is anyagból van!

– Nem kell megriadnod! Nem tudsz annyi ideig élni, hogy emiatt halj meg! A proton ugyan nem stabil, de elképesztően hosszú ideig létezik! Átlagosan egy proton csak olyan hosszú idő múlva semmisül meg, hogy azt években mérve az egyes után legalább 45 nullát kéne leírni! Ez pedig emberi szavakkal leírva milliárdszor milliárdszor milliárdszor milliárdszor milliárd évet jelent!

– Akkor megnyugodtam! – sóhajtott a Feoi. – Ezt valóban nem valószínű, hogy megélem! – és elkacagta magát.

– Azt ugyan nem értem, hogy ennek mi köze van a szellemekhez – szólt most Ázezár, Feoi férje –, de nekünk sem ezekkel a proton-izékkal, sem a szellemekkel nem kell törődnünk, annál inkább a hadsereggel!

– Van talán valami ötleted? – kérdezte Vallindra.

– Ami azt illeti, igen! Nem nagy ötlet, elismerem, de mégis valami! Azt hiszem, először is, hogy mégsem mindenki hagyta el a várat! Bizonyára volt Kotrigez úrnak is néhány foglya a várbörtönben, ezeket ki kéne engedni! Közöttük is találhatunk olyanokat, akikben megbízhatunk! Aztán, a végső megoldás kizárólag az lehet, ha sikerül elég pénzt szereznünk egy hadsereg, még hozzá jó nagy hadsereg felállításához. Mert itt nem annyira a parasztoktól kell félni, hanem a többi főúrtól, a királytól, és a papoktól! Na már most, azt megtehetjük, hogy felfegyverzünk néhány parasztot, de azok harci értéke akkor is csekély, ha megbízhatóak lennének, ami pedig nem is biztos. És nekik is kéne fizetni valamit, de ha nem fizetünk is, amíg katonáskodnak, addig nem termelnek, nem adóznak! Tehát hivatásos katonák kellene. Ilyenek pedig csak sok pénzért jönnek el. Pénzt szerezni pedig, nos, azt én tudok és a feleségem! Elvégre mi voltunk kereskedők!

– S miből szerezhetnénk pénzt? – kérdezte Mirjan.

– Belőled, kis úrnőm! Abból, amiket a birtok megtermel! Mert Kotrigez pénze ugyan miből származott?! Hát abból, amit a parasztok megtermeltek! Ennek egy részét elfogyasztotta Kotrigez és emberei, a többit pedig eladta-elcserélte a vásárokon, azaz nem is ő, hanem az intézője! Ezt kell tennünk nekünk is! Neked tehát, Mirjan, azt kell tenned, hogy egyrészt olyan varázslatokat művelsz, amik megsokszorozzák a termést, tehát jó időjárást bocsátasz a földjeinkre, hogy milyen terményhez épp mi kell, eső, napfény vagy akármilyen, azt szüleid megmondják, értenek hozzá, másrészt ki kell lovagolnod a szomszéd birtokok határára és azokra mindenféle katasztrófákat kell varázsolnod, aszályt, jégesőt, vihart meg mit tudom én mit, te tudod mire vagy képes, hogy elvered a termést, s így mindenki, vagy minél többen mind mitőlünk legyenek kénytelenek vásárolni! Akkor ők szegények lesznek, gyöngék, mi meg gazdagok és erősek!

– Jó ötletnek tűnik! Megoldható ez, Mirjan? – kérdezte Vallindra.

Mirjan a vállát vonogatta.

– Éppenséggel igen, az időjárás irányítása nem olyan nehéz, mint hiszik, de most a legelején ez sem segít rajtunk!

– Azt azért ne hidd ám! Képzeld csak, tegyük fel ránk támad valaki nagy hadsereggel, s erre te jégesővel kezded el veretni őket, hullanak az emberfejnyi jégdarabok, össze-vissza verik őket, átfagynak, dideregnek, villámok csapkodnak közékük...

– Nem vagyok mindenható, Vallindra! Nem tudok gyors egymásutánban rengeteg villámot varázsolni! Néhányat igen, de nem akármikor, hanem kellenek bizonyos előkészületek hozzá! Lehet, hogy később majd nem így lesz, de most még valóban kezdő varázsló vagyok!

– Akárhogy is, de amit csak lehet, meg kell tennünk! – mondta Vallindra. – És nekem eszembe jutott még valami! Meg kell mondani a parasztnak, hogy adójukat harmadával lecsökkentjük!

– Megörültél, drágám?! – kérdezte azonnal hitetlenkedve Pim. – Hiszen épp a bevételeink növelése a célunk!

– Te csak ne szólj ebbe bele! – intette le őt a felesége. – Te a katonaság megszervezésével törődj, az a te dolgod, mert te olvastál hadtudományi munkákat! A pénzt, azt bízd csak rám, én vagyok a hercegnő! Ha lecsökkentjük az adót, akkor a parasztnak nemcsak lázongani nem fognak, de még szinte meg is szeretnek bennünket! És ami ennél is fontosabb: más birtokokról tömegével szöknek majd hozzánk a parasztnak, ez is gyöngíti az ottani urakat, nekünk meg csak jó, mert ha több a paraszt, több az adó, akkor is, ha kevesebbet szedsz be tőlük külön-külön! Számold csak, Pim! Eddig beszédett Kotrigez száz paraszt után mondjuk háromszáz egységnyi adót! Ha mi lecsökkentjük az adót egyharmadával, az azt jelenti, hogy a száz paraszt után már csak kétszáz egység az adó! De ha e száz paraszthoz mindössze ötven jön, akik szintén fejenként két egység adót fizetnek, máris van újra háromszáz egység bevétel!

– Ez igaz, de gondold, hogy jönne legalább fele annyi paraszt hozzám, mint ahányan a birtokon élnek?!

– Hogyne! Mindenki szeretne jobban élni! És nem kell, hogy minden környező birtokról elszökjön a parasztság fele, elég, ha mindenütt csak a parasztnak tizede vagy még kevesebb szökik el, mert sok más birtok is fekszik a közelünkben! Én a hercegnő mondom neked, hamarosan, egy év sem telik bele, s legalább kétszer annyi lesz a paraszt itt, mint most! Főleg, ha még azt is kihirdeted, hogy nem kívánsz élni az első éjszaka jogával, amit nyugodtan megtehatsz, mert úgyis megtiltom neked!

– Jó, jó, persze, ez csak természetes... – motyogta Pim.

– És azt se feledd, hogy a többi birtokon pocsék lesz a termés, hála Mirjannak, itt meg minden ragyogó, tehát az éhség miatt is menekülnek majd a parasztnak!

– Akkor én azt hiszem megyek is, hogy újra áttanulmányozzam az időjárás-varázslatokat – állt fel Mirjan – a többit meg intézd te, Vallindra!

– Jó! Én megyek, és megnézem a várbörtönt! – indult Vallindra is a dolga után. Pim követte őt.

Mert Pimnek és Vallindrának fogalma sem volt róla, hol van a várbörtön, a három régi, el nem szökött katona kellett, hogy elvezesse őket oda. Különböztetve hívták őket: Rattyáz, Zsellár és Fibrez. Rattyáz volt az, aki a fiúkat szerette, Fibrez pedig az a fiatal katona, aki nem kételkedett Mirjan varázsló voltában.

Kiderült az is, hogy két börtöne is volt a várnak: egy közönséges, és egy, amit csak úgy neveztek a katonák, hogy „halálbörtön”.

– Talán a halálra ítélteteket tette ide Kotrigez? – kérdezte Vallindra.

– Nem, úrnőm – válaszolta neki Zsellár –, hanem azért hívják így ezt, mert néhány napnál többet senki nem képes eltölteni benne!

– Hohyhogy?

– Azt senki nem tudja! Furcsa ügy ez úrnóm, és szerintünk valami sötét rejtély lappang emögött! Különbözik pedig nem régóta van ez így, nincs öt esztendeje! Az ott – mutatott egy épületre – a rendes börtön, pontosabban az alja, mert felül katonák szállása van, meg mindenféle raktárak, s alul, a pincékben van a börtön, a rabok helye. És ott kissé távolabb, látod úrnóm, ott az a lyuk, ami korláttal van körbevéve, hogy senki bele ne essék véletlenül! Na hát, az a halálbörtön!

Vallindra nagyon kíváncsi volt, nosza, rögvest ahhoz sietett elsőként.

– Mi ez az iszonyú bűz?! – kérdezte aztán, az orrát fintorgatva.

– Ó, hát akik errefelé laknak, vagy épp erre vezet az útjuk, azok gyakran belecsinálnak a lyukba, mert az kényelmesebb, mint elsietni az illemhelyig! – magyarázta zavartan a katona. – Ott az a két palló a lyuk felett, azokra szoktunk ráállni terpeszben, és aztán... érted ugye úrnóm...

– És csak úgy a rabok fejére?! – kérdezte hitetlenkedve Vallindra.

– És nem őrzik a rabokat? – kérdezte Pim.

– Felesleges! A gödör nagyon mély! – mondta a katona, s már oda is értek, így tapasztalhatták, hogy alig-alig lehet lelátni az aljára. Teljes képtelenség volt, hogy bárki is felmászhatson az oldalán. S még ha fel is jut, akkor sem jutott ki a várból!

– Hogyan jut le oda a rab? – kérdezte Pim.

– Kötélen engedjük le, vagy néha csak úgy lelökjük... – vonogatta a vállát Rattyáz.

– De attól még nem kéne a fejükre csinálni! – borzongott Vallindra.

– Mindegy az már azoknak! Hisz sokszor ételt sem kapnak, de még vizet sem, vagy ha kapnak is, nem gyakran bajlódunk azzal, hogy kötélen engedjük le a korsót, csak úgy beöntünk nekik egy vödör vizet, aztán szürcsölgék a földről, ami nem szivárogoz el!

– Így már nem csodálom, hogy nem sokáig bírják ki odalent! – bólogatott Pim. – Gondolom, csontsoványak a hullák, amikor kihúzzátok odalentről őket!

– Ugyan már, sosem szoktuk a hullákat kihúzgálni, minek is, hiszen úgyszólván csak a föld alá kellene temetni őket!

– És úgyszólván elfogyasztják őket a társaik, hogy éhen ne dögljenek! – mondta Zsellár.

– Persze ez régebben volt így – mesélte tovább Fibrez –, mert mostanában már nemigen fordult elő, hogy valaki éhen haljon odalent!

– Akkor miért halálbörtön a neve?

– Épp emiatt! Tudod úrnóm, arra lettek figyelmesek itt a várban az emberek, hogy gyanúsán hamar halnak odalent a foglyok! Olyan hamar, hogy azt semmiképp sem lehet az éhség vagy szomjúság rovására írni! Mert azt, hogy életben van-e valaki odalent, könnyű megtudni, csak figyelni kell, nyúl-e a ledobott cipóért, vagy elég, ha lebocsátunk egy kötelet, hogy kapaszkodjon belé, felhúzzuk... igaz, az uraság játszott velük némelykor, hogy lebocsátja a kötelet, aztán amikor már majdnem felhúztuk, elengedjük a kötelet, de mégis mindig mindegyik belekapaszkodik a kötélbe, hogy hátha mégis kihúzzák! De amikor senki nem mozog odalent, az már nagyon gyanús! Érted ugye úrnóm! Na és amikor kiderül, hogy már másnap sem mozog senki ott, alig egy nappal azután, hogy leengedtük, az aztán az igazán gyanús! És mert ez többször előfordult, lementek oda néhányan, és kiderült, hogy valami alagútfele nyílt odalent a lyuk alján! Átfér rajta egy jól megtermett ember is, bár meg kell hozzá görnyednie! Persze azt

hittük, hogy megszöknek ott a rabok, s jó pár katona elindult, hogy felkutassa azt a járatot, hová vezet, de senki nem tért vissza közülük!

– Senki?! – csodálkozott Pim.

– Senki! – rázták a fejüket a katonák határozottan. – Pedig háromszor is indított odalentre felderítőket Kotrigez úr, először tízen mentek, aztán hogy nem jöttek vissza még két nap múlva sem, küldött oda harmincat, mert azt hittük, hogy a régebbi rabok odalent elbújtak valahová, s azok megölték az első tízet, aztán azok harmincan sem jöttek vissza, erre ment ötven is, pedig már nagyon nem akaródzott lemenniük oda, de az úr megfenyegette őket, és nagy jutalmat is ígért nekik, tehát mégis mentek, de egy sem jött vissza közülük, hogy felvegye a jutalmat! Na, azután már nem akadt senki, aki lement volna oda, bárhogyan is fenyegetőzött Kotrigez úr, s akármennyit ígért volt is!

– Mert az a lyuk biztos egyenesen a pokolba visz! – bólogatott nagy komolyan Rattyáz.

– Biztos, sőt, erre bizonyítékunk is van! – állította határozottan Fibrez.

– Ugyan mi? – kérdezte Vallindra tűnődve, miközben a mélybe bámult. Odalent semmi nem mozgott.

– Az, hogy ha gurgujokat rakunk be ide, akkor azok általában már néhány óra múlva eltűnnek! Mert elviszik őket a gonosz lelkek! Hiszen ők nem tisztelik az isteneket! Ha azonban nem gurguj a fogoly, akkor néha egy teljes hetet is kihúz odalent, mielőtt eltűnik!

– Igaz, néha üvöltöznek, hogy mit azt nem tudni, mert a visszhang alaposan eltorzítja a hangokat... – mondta Zsellár.

– De hát senki nem akadt, aki olyankor lenézett volna, hogy mitől üvöltöznek ezek?! – kérdezte csodálkozva Pim.

– De, akadt többször is, hogy lenéztünk, mert mi sem vagyunk ám gyávák, de semmit sem láttunk! Semmit, csak a sötétséget! – bólogatott Rattyáz.

– De hát dobtatok volna le akkor egy fáklyát!

– Persze hogy dobtunk le oda, nem is egyet, de mindnek elaludt a lángja! Méghozzá azelőtt, hogy leért volna az aljára!

– Hm! Érdekelne, hogy mi ez a rejtély a váramban! – vakargatta az állát Pim.

– Megörültél?! – riadt meg Vallindra.

– Nem, de idegesít! Gondolj csak bele! Akármilyen járogat is odalent a rabokért, akármilyen fúrta is be hozzájuk azt a lyukat, lehet, hogy idővel megunja majd a föld alatt lebzselést, és feljön, hogy belőlünk falatozzék! Főleg, ha mi nem is etetjük majd elég sűrűn rabokkal! Nekem ez nem hiányzik! Ki kéne találni valamit!

– Uram, én nem szöktem el, de ha lemész oda, rám nem számíthatsz! – közölte vele azonnal Zsellár.

– Ugyan már, hisz szavaidból az derül ki, hogy a gurgujokat jobban kedveli!

– Az igaz, de azért a többiek is eltűnnek, ha nem is olyan gyorsan! Nekem ez nem hiányzik!

– Hát majd meglátjuk! Még gondolkozom a dolgon! – zárta le a vitát hirtelen Pim, és odábbállt.

Mirjan tűnődve hallgatta Vallindráékat.

– Nagyon érdekes! Nagyon-naaggyjon ééérdekecss! – nyújtotta elgondolkozva a szavakat. – Mindenesetre, osztom Vallindra vélekedését! Te, Pim, csak ne hősködj és tartsd távol magadat a kúttól! Ez rejtélyes ügy, és a rejtélyekkel nem a várúr dolga szembeszállni! Te foglalkozz inkább azzal, hogy a szolgálatodba állt rabokból meg egyebekből hadsereget szervezel, meg úgy mellesleg, tanulj meg te is a három megmaradt katonától fegyvert forgatni, mert hiába vagy erős, ha ehhez nem értesz! És küldjete el mielőbb hírnököt Vallindra tanítványaiért is! A kút mélye, az nem a ti dolgotok!

– De Mirjan, ugye nem arra gondolsz, hogy leszállsz oda egymagad?! – kérdezte rosszat sejtve Vallindra.

– Már dehogynem! A rejtélyekkel a varázslónak kell megküzdenie, bizony ám! Ki más is nézhetne szembe inkább az effélével, mint egy varázsló?! Mondhatni, ez a varázslók dolga, sőt kötelessége, ez a szakterületük! Ha hinnék az istenekben, azt mondanám, ezért teremtetek varázslókat a világra!

– De hát még csak kezdő varázsló vagy!

– Igaz, de már így is jóval több, mint egy közönséges ember!

– Elkísérlek! – ajánlkozott Pim. De rögvest meg is bánta, mert Vallindra akkorát rúgott belé, hogy kiáltva kapott a lábához.

– Jól tetted, Vallindra, rúgj a másik lábába is – vigyorgott Mirjan –, akkor teljesen lesántul a bátyókám, és nem dugja az orrát oda, ahol leharaphatják, sőt nem csak azt, de még a kukacát is! Gondolj már arra, te szerencsétlen hülye – fordult ezután közvetlen, meleg testvéries hangnemben Pimhez –, hogy ahol ötven katona nem aratott sikert, ott...

– Biztos vagy benne, hogy többet érsz egyedül, mint ötven katona?! – vágott a szavába Pim.

– Biztos! De ha nem, akkor sem érnek itt semmit a fegyverek! Tehát nem is viszek fegyvert magammal! Azt persze elvárom, hogy szép kényelmesen leeresszetek oda, s majd vissza is húzzatok, mert repülni még nem tudok, de hogy azután mi lesz, nem tudom! Hanem erősen hiszem, vissza fogok térni, mert ha nem így lenne, az a Tindra nevű varázslónő nem jósolta volna meg, hogy nagy varázsló leszek!

– De az ég szerelmére, még villámot sem tudsz varázsolni! Mivel győződ hát le azt az akármit, ami odalent tanyázik?!

– Azért az nem egészen igaz ám, hogy nem tudok villámot varázsolni! Egyet vagy kettőt tudok ám, csak nagyon kimerülök még utána! Tehát egy egész hadsereg ellen nem vagyok jó fegyver! De kétlem, hogy odalent szörnyek hadseregei tanyáznának!

– Bámullak Mirjan, hogy nem félsz! – csodálta őt Vallindra.

– Szó sincs erről, természetesen félek, csak bennem mindig sokkalta nagyobb a kíváncsiság, mint a félelem! Remélem ezen az úton megint tanulok valami hasznosat és tapasztalok valami érdekeset! Ráadásul veszélyesebbnek is tartom az egyhelyben ücsörgést, mert akkor lehet, hogy az az izé álmunkban tör majd ránk, amikor még annyira sem vagyok elkészülve a védekezésre ellene, mint ha nyíltan felkeresem a vackán! Ma már nem teszek semmit, megpróbálok felkészülni, átismétlem a tudnivalókat, meg erőt gyűjtök, de holnap kora hajnalban a mélybe szállok, addigra tehát tessék készíteni nekem valami állványzatfélét a kút fölé, amin kényelmesen leengedhetek!

Apja is, anyja is nagyon aggódott Mirjanért, de tökéletesen tisztában voltak vele, mennyire lehetetlen lebeszélni arról, amit leányuk a fejébe vett. Így természetesen másnap reggel Mirjan ott ült egy lócafélén, amit felkötöttek egy nagy hengerre, s a két katona nekikészült, hogy óvatosan forgatva a hengert, leengedje Mirjant a kútba.

– Nekem beszélhetnek akármit, ilyet nem tesz egy szent ember, tényleg csak egy varázsló! – mormogta a társainak Fibrez.

– De ha elúzi a rémet, akkor legalább nem gonosz, hanem jó varázsló! – válaszolta Zsellár.

– Nem gondoltad meg magadat, kislányom?! – kérdezte könnyes szemmel édesanyja.

– Nem, mama! De ne aggódj! Ha hiszel az istenekben, akkor biztos hiszel az álmokban is, tudd meg hát, hogy éjszaka álmot láttam: egy kis hörcsög bement egy barlangba, ahol egy óriási medve lakott, beleharapott a medvébe, és a medve rémületében nyivákolni kezdett, és kiszaladt a barlangból! – és Mirjan nevetett. – Majd igyekszem hörcsögmód viselkedni! Na, engedjete! – intett a katonáknak. – Aztán, ha leértem, rakjatok egy csengőt a kötél végére, hogy ha megrántom, tudjatok róla és felhúzzatok!

A katonák óvatosan engedni kezdték Mirjant a mélybe. Némi idő múltán le is ért Mirjan, ekkor a katonák a kötél végére mesterkedtek egy csengőt. Ezután azonban Rattyáz óvatosan elsomfordált az udvar túlsó végébe.

– Hová mész? – kérdezte tőle Pim.

– Csak ide, uram!

– Miért?

– Mert hiszek az úrnő álmának! Ha pedig ő azt álmodta, hogy a hörcsög elűzte a medvét, akkor az lehet, hogy azt jelenti, hogy ő most kikergeti onnan azt az izét, ami odalent van! És az álmában nem szerepel az, hogy a hörcsög meg is ölte volna a medvét! Márpedig én egy valódi medvével sem szeretnék összetalálkozni, ha előbukkanna a kútból, nemhogy azzal az akármivel, ami odalent van! Nagyon jó lesz nekem itt a fal mellett, ha szól a csengő azt innen is meghallom, akkor majd odamegyek és felhúrom az úrnőt!

Ezen aztán elgondolkoztak mindannyian, s mert nem volt éppen ostobaság, amit a katona mondott, végül mindannyian az udvar végébe telepedve várták Mirjan jeladását.

Sötét és bűdös volt a „halálbörtön” alja. Tele minden emberi csontokkal, koponyákkal, valamint száraz vagy nedves emberi ürülékkel. Tócsákban állt mindenfelé holmi folyadék is, amiről azt sem lehetett tudni, hogy a talajvíz-e, vagy emberi húgy. Mirjan nehezen állta meg, hogy el ne okádja magát. Élő embert nem talált odalent, s ezért, meg mert remélte, hogy az ide nyíló alagútban nagyobb lesz a tisztaság, gyorsan bemászott oda.

Valóban, itt már lényegesen tisztább volt minden, annyiból azonban rosszabbá vált a helyzete, hogy itt már aztán végképp koromsötét volt, még maga mögött a kút kürtőjébe vezető nyílást sem láthatta. De nem esett kétségbe. Előre számított erre, ahhoz, hogy tudja, így lesz, igazán nem kellett különösebb jóstehetség, tehát felkészült erre! Néhányszor mélyet lélegzett, koncentrált, mire testéből mindenfelé fény kezdett áradni, méghozzá olyan fény, amit a ruha sem takart el.

A varázslat tökéletesen sikerült, de érezte, hogy ha így folytatja, akkor meglehetősen hamar kimerül. Ezért inkább másképp döntött, a varázskönyvei által „energiatakarékosnak” nevezett módszert alkalmazta. Ez abból állt, hogy nem sugárzott mindenfelé fényt, hanem csak előre, a homlokából, egy viszonylag szűk sávba. Így ugyan nem látta az oldala melletti tárgyakat, de erre nem is volt szüksége, mert ami mellé odaért, az már veszélytelen volt. Ellenben, éppen

mert homlokából jött a fény, a fénycsóva mindig arra vetődött, amerre nézett, vagyis inkább: amerre forgatta a fejét.

Persze, bosszantotta azért a dolog. A varázskönyv szerint e módszer csak akkor használatos a varázslók körében, ha a varázsló valamiért nagyon kimerült, beteg – vagy ha csekélykék a képességei! Esetleg nagyon kezdő, s még nem képes parancsolni a benne különben meglevő erőknél!

A dolgok természeténél fogva egyetlen varázsló sem tudhatta magáról, mekkora a belső energiája, mindaddig, míg fel nem sikerül szabadítania azt, vagy egy részét, esetleg míg mások, nagyobb varázslók meg nem mondják neki, mennyivel is rendelkezik. Mirjan azonban porszemnyit sem kételkedett benne, hogy neki elképesztően nagyok az energiái! Ez igen szilárd meggyőződése volt, egyrészt mert születésekor azt mondta az a Tindra nevű varázslónő, hogy ő nagy varázsló lesz, másrészt és még inkább egyszerűen azért, mert hiszen ő – ő nem más, mint Mirjan! Az nem lehet, hogy ő a varázslók közül is ne a legnagyobbak egyike legyen idővel – ha ugyan nem maga a legislegnagyobb!

Most hát biztos volt benne, azért ilyen kimerítő a minden irányba való fénysugárzás, mert még nem ura összes képességeinek. Ez persze így is volt, de nagyon bosszantotta. Ebből világosan megértette, mennyire nagyon kezdő még. A varázskönyvek szerint ez egészen csekélyke tudással is elérhető, még hozzá kimerülés nélkül! Egy, a kezdőszinten alig valamivel túljutott varázsló a könyvek szerint akár egész ébrenléte alatt is képes fényt sugározni magából, ha neki úgy tetszik, és ez fikarcnyit sem meríti ki!

Ahogy ez most eszébe jutott Mirjannak, kezdett méregbe gurulni. Ám igyekezett lecsillapítani magát. A könyvek szerint a düh ugyan alkalmanként sokat segíthet az energiák felszínre hozatalában, ugyanakkor azonban pazarlóan is bánik a varázsló tartalékaival, nagyon rossz hatásokkal hasznosítja azokat, ezért hosszabb távon a dühre hagyatkozni káros és roppantul kimerítő. Ráadásul a düh beszűkíti a varázsló figyelmét, tudatát, ezért mintegy balesetveszélyes is!

Márpedig Mirjan tudta, a figyelmetlenséget ezúttal nem engedheti meg magának. Akármilyen szörny rejtőzzék is idelent, az biztos, hogy nem kifejezetten emberbarát!

De nehéz volt nem dühösnek lennie. Bármiféle-fajta legyen is az, ami itt ólálkodik, hát mit képzelsz, hogy idepofátlankodik az ő várába?!

Továbbindult, mindent alaposan szemügyre véve.

Neki nem kellett leguggolnia vagy meggörnyednie az alagúton való végighaladáshoz, mert nem volt akkora, mint egy felnőtt férfi, no meg mert az alagútnak a bejárata, kezdete ugyan kissé szűköske volt, de beljebb már meglehetősen kiszélesedett. Oldaljáratoknak egyelőre nyoma sem volt.

A járat hamarosan kitisztult, ami azt jelentette, hogy nem volt már benne hűgy, ürülék, csontmaradvány, csak a legközségesebb föld. Sőt, nem is föld, hanem valamiféle agyagréteg, mert ilyen mélyen már nem alakult át humusszá, termőtalajjá a föld, s jó is ez, mert az agyag vízzáró, így a járatba nem ömlött be a talajvíz.

Sőt, Mirjan érdeklődve vette szemügyre a járat falát. Az agyag olyan sima volt, mint valami jobbfajta tükör, vagy a kézművesek legművészebb pajzsa, valósággal csillogott homloka fényében. Nyilvánvaló volt előtte, hogy ez a járat bizony valóban *járat* és nem barlang, mert valami vagy valamik (esetleg valakik) járnak benne, azért készítették, hogy útjuk legyen ez a föld alatt, tehát mesterséges eredetű, s nem csak a természet szeszélye hozta létre.

Ez pedig érdekes következtetésekre nyújt lehetőséget. Ember ugyanis e járatot ki nem áshatta, s nemcsak a nagy mélység miatt. Hanem mert ilyen szép egyenletes lyukat nem bírt volna vájni. Sehol egyetlen ásonyom, egyenetlenség! És az egész járat nyílegyenes! Mirjan tehát kénytelen volt elfogadni a következtetést: e járatot vagy a régi, tlapantluai civilizáció emberei

építették fejlett technikájukkal, vagy valami varázslat hozta létre. De Tlapantlua lakói jó tíz vagy tizenkétezer éve kihaltak – a krónikák nem mondtak pontos évszámot – e járat pedig mostanában keletkezett, mert a börtönkút építésekor még nem volt itt! Marad tehát a mágia!

Mirjan háta kellemetlenül kezdett viszketni. Nagy tudása lehetett mágikus téren a járatépítőnek, mert ő még nem lett volna képes efféle csodára!

Feszült figyelemmel ment tovább, miközben igyekezett belsejéből is mind több és több energiát készenlétbe helyezni. Hamarosan láthatta, hogy mindkét tenyere narancssárgán világít, ami azt jelezte, hogy alkalmasint ugyancsak jókora erőt tud harcba vetni, ám ez csöppet sem nyugtatta meg. Nagyon valószínűnek tartotta, hogy akármi legyen is a járat építője, hatalmas csöppet sem csekély! Igaz, a varázskönyvek azt mondták, hogy olyan, hogy „mágusháború”, olyan csak a közönséges emberek kitalációiban létezik, mert varázsló még soha rá nem támadt varázslóra, de Mirjan azt is tudta, mert olvasta, hogy sok másfajta lény is akad éppenséggel a világban, amely mágikus hatalommal bír. Például a Kajjám által annyira kedvelt, gyűjteni való szellemek. Aztán boszorkányok, boszorkánymesterek... Igaz, ők hatalmukat mintegy kölcsönbe kapják csak az elemi erőktől, de az édesmindegy Mirjan számára, ha harcba keveredik egy effélével... akadnak aztán mindenféle démonok, bár ezek már nem annyira erősek... És Mirjan bizony félni kezdett. Egészen más holmi Kotrigezzel, egy ostoba várúrral elbánni, mint olyasvalakivel, aki maga is a mágia komoly ismerője!

Mirjan még kevés varázslatot ismert, s azt is tudta, hogy e varázslatokba sem képes egyelőre beleadni még mindazt az energiát, amivel bensője rendelkezik. Még akkor is, amikor a Napot meg akarta változtatni... Hát az, ha úgy vesszük, csak afféle könnyebb varázslat lett volna. Mert a Nap végeredményben csupán egy tudat nélküli, tehetetlen tűzgömb. Az nem védekezik, s a változtatáshoz éppen a Nap saját energiáit lehet felhasználni. De ha egy okos ellenséggel küzd... Az már ugye egészen más!

Hogy a Napra gondolt, megpróbálkozott, hogy tudatát felemelje a központi csillagig, s annak szinte végtelen tartalékait csapolja meg, erőösvényt nyitva magának, hogy azon át ömöljön belé az energia szükség esetén. Ám döbbenten kellett tapasztalja, hogy ez itt a föld alatt bizony nem működik! A nagy tömegű föld és szikla úgy látszik valami módon leárnyékolja a Naphoz vezető mágiacsatornákat.

Nagyon sokáig ment előre Mirjan, míg végül úgy tűnt, elért a folyosó-alagút végéhez. A járat ugyanis egy teremfélébe torkollott, mely lehetett akkora is, mint várukban a lovagterem. Ennek fala is tökéletesen sima, szinte csillogó agyagból volt, ám ezen már különböző díszek is lógtak, vagyis inkább nem is lógtak, hanem afféle domborműként az agyagfalakba voltak beillesztve. E díszek pedig jobbára nem mások voltak, mint emberi koponyák!

E koponyák világítottak is: szemükből rőtvrös fénysugár vetődött a terem közepére. E fénysugarak mintegy tíz négyzetméteres területet borítottak ott be, ám e területen egyáltalán semmi sem volt. Ezen ürességet Mirjan rögvest azzal magyarázta, hogy a terem gazdája úgy látszik nincs itthon!

Érdekelte a koponyamécsesek titka. Egyáltalán nem félt tőlük, elvégre ezek csak használati tárgyak voltak. Alaposan megvizsgálta hát az egyiket. Az azonban semmi másból nem állt, mint egy közönséges emberi koponyából, még hozzá meglehetősen friss koponyából, ami talán egy éves sem lehetett. Ugyanakkor Mirjan érzékelte, hogy a koponyát valami bűvös, mágikus mező veszi körül, azaz árad belőle. Ez tehát egy elvarázsolt koponya volt, nem is lehetett más, hiszen az el nem varázsolt koponyák nem szoktak világítani!

Arra nem jött rá Mirjan, mi e varázslat lényege, de arra hamarosan, hogy csöppet sem csupán a világítás a célja, mert amikor nagy bátran az egyik fénysugár útjába rakta a kezét, érezte, hogy belső energiái fokozódnak. Erre még bátrabb lépésre szánta el magát, és belépett a vörös fényben úszó teremközépre, s így teljesen beborították őt a vörös sugarak. Rögvest azt érezte, hogy

nagyon nagy mértékben feltöltelekezett energiával, majdnem úgy, mint amikor a Napból merített erőt. Ám riadtan érezte azt is, hogy ezzel egy időben egyre kevésbé képes kapcsolatot teremteni saját belső energiataralékaival. Az újfajta, és számára eddig ismeretlen energia, úgy látszik, bőséges mennyiségben állt rendelkezésére, de szinte eldugaszolt minden egyéb energiaforrást!

Mirjan azonnal kilépett a fénykörből, és mélyeket lélegzett, mint a fuldokló, amikor partot ér. Nem óhajtott más energiák rabjává válni, mert az veszélyes. Különben is, ezen energiához kizárólag itt, ezen a helyen juthat, márpedig ő nem maradhat itt!

De még most sem tudott újra korábbi állapotába visszahelyezkedni, mert a magába szívott energia ott kavargott benne. És Mirjan kénytelen volt belátni, hogy ez bizony jó érzés!

Igen ám, de a kábítószer is jó, ám ugyanakkor veszélyes is... Meg kell szabadulnia tőle!

De hogyan?

Végül cselekvésre szánta el magát, bár nem minden habozás nélkül. Olyan jó volt erősnek, energiától duzzadónak éreznie magát! Nem szívesen pocskolt erőt!

No igen. Jó erősnek lenni. De nem azon az áron, hogy elvágjuk magunkat tartalékainktól...

Kimondott néhány varázsigét, felemelte kezét, mire az összes benne mozgó idegen energia villámként csapott a magasba, bele a barlang mennyezetébe, ott izzó folt keletkezett, mely egyre csak terjedt, s a végén már a barlang egész teteje fehéren izzott. S Mirjan érezte, hogy újra a régi önmaga, ismét csak annyi energiája van, mint volt korábban, de legalább nincsenek is képességei zárva.

A fehér izzás csak lassan halványodott, s fényében beláthatta az egész termet. A terem távolabbi sarkában különböző más emberi csontok heverték, minden, amiből csak áll egy emberi csontváz, kivéve a koponyákat. Mert azok a falakban voltak. Ám e csontok sem összevissza voltak ide-oda dobálva, hanem szabályos rendbe rakva: egyik helyen a lábszárcsontok, másik helyen a kézcsontok, újabb kupacban a bordák, még azok is nagyság szerinti csoportokba sorolva, s mindegyiknek a vége a terem közepére mutatott, ugyanoda, ahová a koponyák szemüregéből kicsapó fénysugár irányult. Ráadásul még ezen csontcsoportok is valami furcsa rend szerint voltak elhelyezve a terem padlóján!

És hirtelen Mirjan megborzongott. Végre megértette, mit lát. Hullamágia! Igen, ez az! Még szépen csengő tlapantluai neve is van e tudománynak: *nekromágia*!

Leírták a varázskönyvek, hogy némely népek nem azért hódolnak az emberevésnek, mintha nem volna elég ennivalójuk. Hanem sokkal inkább azért, mert azt hiszik, az elfogyasztott ellenség ereje, ügyessége, bátorsága, okossága beléjük száll. Ezt hiszik.

Ez természetesen nem igaz. A hulla elfogyasztásával kétségkívül hozzájuthatnak némi élelemhez, méghozzá az emberi fehérje épp az emberek számára kifejezetten tápláló, mondhatni egészséges, persze csak ha nem beteg az, akit megesznek, de bátorsághoz, észbeli képességekhez nem lehet így hozzájutni. E barbár népek voltaképpen az elfogyasztásra ítélt személy *életerejét* óhajtják így megszerezni, de ez nem sikerülhet nekik ilyen primitív módon.

Van azonban mód rá, hogy a halottból a puszta táplálékon kívül egyéb hasznat is szerezzünk, de ehhez magas szintű mágikus ismeretek szükségesek. Ezzel foglalkozik a hullamágia. Ez lényegesen könnyebb, mint a mágia többi ága, úgy érte, hogy kevesebb erőfeszítést igényel a varázslótól, aki ezt az utat követi, annak hamarabb gyarapodik belső energiája, mert igazából mások energiáját használja: élőkét vagy holtakét. Ezért nevezik ezt fekete mágiának is.

Amíg csak mások életerejét lopkodja a varázsló, addig nincs vele semmi baj, eltekintve attól, hogy piszok kis tolvaj, mindazonáltal, ha a dolog erkölcsi megítélésétől eltekintünk, semmi tragikus nem történt. Ha azonban nemrég holtak erejét óhajtja magába foglalni, azt is megteheti, de akkor neki a negatív ereje növekszik, a *hullaereje*, s ezzel párhuzamosan egyre

inkább gátlődik saját életerejére! Mint amikor egyre jobban betömnek egy forrást! Mert az élők varázserője és a holtaké, természetesen ellentétes előjelű! Mindegyik egyforma nagy, ugyanazt meg lehet tenni mindegyikkel, mint ahogy a negatív számok is ugyanannyian vannak, mint a pozitív számok, de ugyebár ellentétesek egymással!

Azaz, egy különbség azért van. Egy varázsló ugyanis kizárólag élő személy lehet. Negatív varázserőt, *hullaerőt* tehát nem tud gerjeszteni magában, semmiféle módon. Egy varázsló rendes, közönséges, pozitív varázserőt gerjeszthet magában, szedhet energiát a Napból is, vagy lophat másoktól életerő formájában (bár ez aljas dolog). Hullaerőt azonban kizárólag lopni tud, méghozzá holtaktól. Ez pedig azzal jár, hogy ha elfogy, újra meg újra szereznie kell, másképp kifogy belőle!

A halottaknak persze mindegy. Az eljárás ugyan undorító, de inkább szerezzen varázserőt valaki halottaktól, mint élőktől! Nem is ezzel van a baj, csak hát ez az út olyan könnyű, kényelmes, hogy az erre tévedő varázsló idővel már pusztán azért is gyilkolni fog, hogy varázserőre szert tegyen. Ez tehát ezért gonosz módszer. Tényleg olyan, mint a kábítószer: előbb csodálatos érzésekkel, látomásokkal ajándékozza meg használóját, minden könnyű és üdvöt ígér, azután nem tud leszokni róla!

A tudatlan emberek persze azt mondják, a fekete mágia gonosz, úgy érteve ezt, hogy csak gonosz varázslatokat lehet vele végrehajtani. Ez pedig nem igaz. Lehet a fekete és fehér mágiát egyaránt jóra is és rosszra is használni. A fekete utat azért utasítják el a varázslók, mert csalóka könnyűsége akkor is elveszejtí művelőjét a hozzászokás révén, ha eleinte csupa nemes célra használja. Aki ezt űzi, leszokik önmaga bűverejének használatáról, nem fejleszti azt sőt ez nála visszafejlődik, ellenben mind több és több energiát igényel, mind többet öl ezért...

Azt nem tudta Mirjan, mi lesz a végső sorsa e varázslónak. Ezt nem írták le a könyvek. De úgy képzelte, a fehér út varázslói közül az igazán nagyok idővel megölik a rossz útra tévedtet.

Megborzongott az undortól. Hullaerővel töltekezett fel az imént! Még jó, hogy idejében észbekapott!

De hát miféle varázsló vagy más egyéb lény építette ezt az ocsmány helyet magának?! És hol van?!

Utóbbi kérdésre hamar megtalálta a választ. Minden bizonnyal úton van újabb áldozatokért! Mert azt észrevette rövid szemlélődés után, hogy a koponyák némelyike ugyancsak halovány fénysugarat bocsát csak már ki, sőt talált kettőt, amelyek teljesen feketék voltak, mondhatni, élettelenek, ha szabad e szót használni egy koponya esetében. Ezek helyére akar bizonyára újakat, erőseket, energiadúsakat szerezni az ittlakó!

– Hát nem lesz sok öröme a visszatértében! – határozta el Mirjan, ahogy körbejárta a termet, mindent alaposan megnézve. – Ezt az egész mindenséget elpusztítom!

Az elhatározás szép volt és nemes, de csöppet sem volt könnyű rájönnie, miként is hajtsa végre. Az nem esett volna nehezére, hogy berobbantsa az egész termet, de akkor ő maga is ott pusztul a lezuhanó földtömeg alatt!

Végül úgy határozott, hogy egyszerűen kiégeti a termet. Tudta, hogy az önmaga gerjesztette tűz nem árthat neki. Nagy-nagy meleget fejleszt, amiben elhamvad minden csont és koponya, s akkor vége a mágikus műalkotásnak, ennek az óriási talizmánnak!

Azt nem tagadhatta, hogy ügyes lehetett, aki megalkotta a hullaerőt kibocsátó csontcsoportot. Efféle talizmánoknál nagyon fontos a pontos elhelyezés, már néhány alig látható eltérés a kellő helytől, mindössze egy-két ujjnyi, is erősen lerontja az egész hatásfokát. Éppen ezért nem kezdett el Mirjan komolyabban foglalkozni a talizmánkészítéssel. Úgy vélte, nincs elég kézügyessége, vagy ha van is, de türelméből már nem futja e pepecselésre. Életében egyetlen egyszer próbált csak valami műalkotásfélét létrehozni, amikor még azt sem tudta, hogy szülei varázslónak szánják, kisgyermekkorában. Összeszedett egy csomó cserepet, eltört színes

agyagedények cserepeit, s azokból egy emberformát rakott ki az udvaron. Aránylag egész szépen sikerült, Mirjan úgy vélte, de a füléhez már nem talált megfelelő cserépdarabot. Végül hosszas tűnődés után eszébe jutott, hogy édesanyjának van egy féltve őrzött porceláncsészéje, aminek ráadásul van füle is! És emberéhez elég egyetlen fül, mert oldalról ábrázolta! Nosza, sebesen beszaladt a házba, kihozta a csészét...

Mirjanka nem akart rosszat. Ő tényleg csak a csésze fülét akarta letörni. Elvégre inni fületlen csészeből is lehet! Igyekezett olyan óvatosan letörni a fület, ahogyan csak tudta, de az nem tört le, s amikor egy kövel ütötte meg, az egész csésze széttört. Drága, jicseni csésze volt!

Na de legalább a fül épségben maradt! És igazán remekül mutatott a cserépember fejénél a néhai csésze cserépfüle!

Szülei sajnos nem értékelték művészi ambícióit, még az sem hatotta meg őket, hogy Mirjan hangsúlyozta, hogy az egész véletlen baleset volt, mert ő csak a fület akarta letörni. Mi tagadás, apja alaposan elfenekelte.

– Nem vertelek volna meg, ha véletlenül ejted le a csészét – magyarázta neki –, de te szándékosan törted össze, és ez csúnya, felelőtlen tett volt! És ráadásul ilyen hülyeségért! – mutatott a cserépember darabjaira.

Mirjan ezek után úgy vélte, a művészet olyasmi, amit nem becsülnek meg, tehát felesleges vele foglalkozni. S mert a talizmánkészítés a különböző ábrákkal, ilyesmikkel gyanúsán művészetszerű volt, nem foglalkozott ezzel sem behatóan. Azt azonban tudta, hogy ha megsemmisítik a talizmánt, megszűnik annak ereje is.

Tudta, hogy az egész terem kiégetése nagyon kimeríti, de nem sajnálta rá az erőt. Utána legfeljebb visszaballag a folyosón a várba, alszik egyet, s holnap lejön ide újra, szemébe nézni annak az aljas feketemágusnak, aki ilyesmire vetemedik!

Mozgósította összes belső tartalékát, a fénysugárzást abbahagyta, elvégre hamarosan lesz éppen elég fény az izzástól is, és elkezdte magából kisugározni a hőhullámokat. Hamarosan izzani kezdett körülötte az agyagpadló, téglává égett ott az agyag, forró légörvények kezdtek kavarni körülötte, az izzó kör Mirjan körül mind nagyobb s nagyobb átmérőjű lett, elért egy csontcsoportot, ahol gerinccsigolyák voltak, az lánggra lobbant... elért egy másik csontcsoportot, ahol ujjpercek voltak, az is elhamvadt...

Mirjan meg csak állt a tűztenger közepén, kutyabaja sem esett, ám szinte üdvözülten mosolygott. Efféle nagy jelentőségű, nagy energiájú varázslatra még sosem szánta rá magát, még amikor a vihart támasztotta, az sem igényelt belőle ennyi erőt. Most, bár érezte, hogy merül ki, mégis nagynak, hatalmasnak érezte magát, mérhetetlen erők urának, s abban is biztos volt, hogy jó ügy érdekében munkálkodik.

Sőt, mikor már úgy érezte, hogy veszélyesen kimerült, hirtelen, igazán meglepő váratlansággal úgy érezte, mint akit jeges vízzel öntenek nyakon, de mégsem hidegséget érzett, hanem váratlan forróságot, ugyanis egy pillanat alatt újra magához tért. Váratlanul újabb belső erők szabadultak fel benne, olyanok, melyeknek eddig a létezéséről sem tudott.

– Aha, úgy látszik átléptem egy újabb fejlődési fokot! – értette meg egy szempillantás alatt. – Lám csak, így megy ez: ha eleget gyakorlunk, fokozódnak képességeink!

A terem padlója már jó egyharmadán részint fehér, részint cseresznyepiros volt az izzástól. A levegő szinte viharszerűen kavargott a forróságtól, mely legalább olyan heves volt, mint egy vasolvasztó kemencében.

S ekkor az izzás elkezdett áttérjedni a Mirjanhoz közeli falakra, fel, egészen a koponyák magasságáig.

Na már most, amikor az első csontcsoportok elhamvadtak, a koponyákból kicsapó fénysugárzás elhalványult, de nem szűnt meg teljesen. Úgy látszik a koponyák voltak a lényeg, s a többi csont csupán kisegítő szerepet játszott a varázslatban. Ahogy azonban a csontégető izzás elért az első koponyához, s az elhamvadt, nagy robbanás hallatszott, a koponya darabokra tört, belsejéből kicsapott a vakító vörös láng, s jódarabon megolvasztotta a sziklát ott is, ahová Mirjan tüze még nem ért el. S erre sorra elkezdtek felrobbanni a többi koponyák is...

Mirjan elsápadt. Megértette, hogy nagyon rossz módszert választott. Úgy látszik a hullatalizmán valóban megsemmisül, de nem úgy, hogy békésen befejezi a működését, hanem minden maradék energiáját egyszerre adja ki magából!

S valóban ez történt. Ugyanaz, amikor rövidzárlat keletkezik egy rendszerben. Ahogy a hullaenergia találkozott Mirjan pozitív energiáival, valami olyasmi következett be, mint amikor az anyag antianyaggal találkozik, s egy katasztrofális robbanás kíséretében kölcsönösen megsemmisülnek.

Mirjan azonnal abbahagyta a további izzítást, de már késő volt, mindenfelé robbantak a koponyák, omlott a sziklafal, az agyag már nem téglává sült össze, hanem kezdtek kis lávapatakok csorogni, s Mirjan kétségbeesetten igyekezett védőerőteret gerjeszteni maga köré maradék energiáiból, mert ez már nem önmaga teremtette tűz volt, ez már igenis árthatott neki, s bár tudta, ezt még képes kivédeni, félt, hogy mindjárt beomlik a barlang mennyezete, s az ellen ő már tehetetlen. Igyekezett hát visszaiszkolni a folyosóba, de alig mozdult meg, óriási dübörgést hallott, talpa alatt megreszketett a föld, eltűnt a fény, ami eddig az izzó kövekből, falakból és talajból származott, már semmit sem látott csak a körülötte világító erőteret, amely azonban már nem volt szép gömb alakú, hanem torzult, mint egy itt-ott benyomott tojás. És Mirjan megértette, hogy azért van ez, mert ráomlott a föld. Egy kicsiny erőtérbuborékba van bezárva, ami tart ameddig tart – egyelőre, úgy látszik, képes ellenállni a fölötte tornyosuló tömérdek föld sok száz mázsás súlyának, csak kérdés, hogy meddig. Mert érezte, hogy egyre gyöngül.

De lehet, hogy a levegője előbb fogy el, mint varázsereje... levegőt még ő sem képes varázsolni... egyelőre biztos nem...

Összeszedte minden erejét, de tényleg mindent, hogy megpróbálkozzék a lehetetlennel, s az égbe robbantsa a fölötte levő óriási földkupacot. Nem hitte, hogy sikerülhet, hisz tudta, legjobb esetben is legalább harminc méter mélyen van a föld alatt. De mást nem tehetett, kénytelen volt a csodában reménykedni. S a varázsló dolga a csodatevés, nemdebár?!

Összekaparta tényleg energiáinak utolsó morzsáit is, és cselekedett.

Pokoli robbanás volt a következmény, még nagyobb, mint amikor beomlott a barlangtető, Mirjan nem is látta, de valami számára eddig nem is ismert mágikus módon érezte, hogy minden repül, távolodik tőle, erőtérbuborékja összeroppant, aztán azt érezte, hogy most aztán tényleg a legvégsőkéig feszítette képességeit, azonnal aludni kell, azonnal, még azt sem várhatja meg, hogy meghal-e vagy életben marad... Vakító fényt látott, azt sem tudta, hogy valóság-e ez vagy csak képzelődik...

De erről, hogy mi az igazság, nem bírt már meggyőződni. Mert jött a sötétség, nem is alvás, hanem az ájulás mindent beborító feketesége.

8. fejezet

A mocsári gurgujok

AMIKOR MIRJAN MAGÁHOZ TÉRT, nem kérdezte meg, amit az ájultak szoktak, hogy „hol vagyok?”, mert egyetlen pillanat alatt felidéződött benne minden, hogy mit is tett, s hogy mi miatt ájult el. Habár az utóbbiban nem lehetett biztos, mert ájulását legalább két dolog is okozhatta: a nagy energiaveszteség, s az, hogy valami fejbe vágta.

Utóbbi valószínűsítette az, hogy nagy, varázslás utáni alvásaiból feléledve remekül szokta érezni magát, most azonban ugyancsak kutyául volt. Igaz, feje nem zúgott, de minden lélegzetvétel fáj, s lábait egyszerűen nem érezte.

Ennek ellenére örvendett, mert egyáltalán életben volt. Elvégre, ha gondolkodni tud, akkor él!

Elvileg lehetne ugyan a túlvilágon is, de Mirjan sosem hitt a túlvilágban, s ez azután sem változott nála, hogy rájött, varázslás igenis létezik. Különbösen is: a papok szerint a lelkeknek semmi sem fáj, nem úgy, mint neki! Ha meg a pokolban van, akkor a gonosz lelkek kéne, hogy sütögessék...

– Gondolkodom, tehát élek! – állapította meg Mirjan, majd kinyitotta a szemét. Azt tudta, hogy látni biztosan fog, mert már lehuny szemhéjain keresztül is érzékelte a fényt.

Azt hitte, a Napot pillantja meg, mert a fény erősebb volt, mint amit néhány fáklya adhatott, de nem így volt. Valami várszerű helyen volt, zárt térben, kőfalak között, s a fény néhány téglatest alakú hófehér tárgyból sugárzott, ami a mennyezetre volt erősítve.

Mirjant rossz sejtelmek kezdték el kínozni. Csak nem a hullamágiával foglalkozó varázsló bűvőhelyére került fogolyként?!

Óvatosan körbeforgatta a fejét, s ekkor maga mellett ülve egy fiatal gurguj lánykát vett észre, lehetett vagy tíz esztendő. A leány is észrevette, hogy magához tért, és boldogan kiáltott fel:

– Élsz, élsz, jaj de nagyszerű! Úgy örülök neki! Hiába mondták, hogy nem használ, de mégis segítettek nálad is a teáim! Tudtam, hogy nem csupán gurgujoknak használnak! Megmondtam már a mamám is!

Mirjan egyelőre egy szót sem szólt, csak gyorsan megvizsgálta magát, s valóban, érzett valami kesernyés ízt a szájában. Úgy látszik, míg ájult volt, a kislány megitta valamivel.

– Az én nevem Tipiti, te ki vagy? – kérdezte a gurguj lány.

– Mirjan a nevem! – válaszolta Mirjan, egyelőre még nehezen forgó nyelvvel, mert a lélegzés továbbra is neheze esett. Úgy sejtette, eltört egypár bordája. Lenézett a lábaira is, hát a bal lába egy merő véres massa volt térdtől lefelé, a jobb ugyan jobban nézett ki, de csak alig: mert igencsak furcsa szögben hajlott el, szintén térdtől lefelé!

Tipiti észrevette Mirjan pillantását, s gyorsan így szólt:

– A lábadat persze le kell majd vágni, mindkettőt, de ne sajnáld, örülj neki, hogy életben maradtál! Fogalmad sincs róla, hogy mekkora kupac kő alól szedtek ki a fiúk! Éppencsak a fejed látszott ki a föld alól! És már nem is lélegeztél, én voltam, aki életet leheltem beléd, bár amikor észrevették a füleden, hogy nem vagy gurguj, azt mondták, hogy hagyjalak meghalni, de én nem akartam! Azt mondtam, hogy aki eljutott ide hozzánk, az biztos a barátunk, főleg, ha nő és egyedül van, és lám, igazam volt, igenis igazam volt, mert hiszen gurgujul is tudsz, s ez nem sok trogról mondható el! Ugye valóban a barátunk vagy?!

Mirjan válasz helyett csak bólintott egyet. Ez könnyebben ment neki, mint a beszéd.

– Csak azt áruld el nekem, kicsim, hogy miféle hely is ez, ahol vagyok! – kérdezte végül nagy nehezen.

– Természetesen pontosan ott vagy, ahová igyekeztél! – meresztett rá nagy szemeket a lány. – Ugyan hol másutt is lehetnél?!

– Nem hiszem, hogy ide igyekeztem volna, fogalmam sem volt róla, hogy létezik ez a hely! Te talán valami gurguj varázsló lánya vagy? – kérdezte óvatosan.

– Varázsló lánya?! Én?! Ugyan már! – nevetett a lány. – Hiszen én gurguj vagyok!

– Nem tudok olyan mágikus törvényről, hogy gurgujból nem lehet varázsló! És ezek a fényforrások... – pillantott a feje fölé.

– Ó, ezt még az ősök készítették! Tlapantlua lakói! – vont vállat a leány.

– Aha! És hogyan működnek?

– Fogalmam sincs róla! Senki nem tudja! Ez csak úgy van! Mint a Nap az égen!

– De hát áruld már el, hogy hol vagyok!

– Hát itt nálunk, gurgujoknál, itt, a mocsár közepén! Hörten szigeten!

– Ne haragudj, de nem úgy néz ki itt, mint egy mocsár!

– Ó, hát persze, de nem a sziget felszínén vagy, hanem van ott egy mély barlang, és abban! És ezt a barlangot az ősök építették! Ők, akik bennünket, gurgujokat is csináltak!

– Aha! Tehát idehoztatok.

– Dehogy, nem kellett téged idehozni, hiszen itt teremtel csak úgy! Tényleg, hogyan sikerült észrevétlenül bejutnod? Tudod, ez nagyon érdekli a harcosokat, mert mindig őrzik gondosan a barlangbejáratot! Most is azon tanakodnak, hogy azonnal végezzenek-e ki, vagy gyógyítsanak-e meg, levágva a lábadat, vagy ha magadhoz tértél, kínozzanak-e meg, hogy kivallassanak róla, miként jutottál be, és miért csináltad azt a nagy sziklaomlást, vagy hogy baleset volt-e az!

– Aha, tehát az a barlang, amin végigjöttem, egészen ennek a barlangnak a közelébe vezetett, és így kerültem ide át az omlásnál! – értette meg Mirjan. Nem válaszolt a lánynak, ehelyett igyekezett elég erőt összeszedni magában az öngyógyításhoz. Először a bordáit akarta rendezni, mert hiába ép a lába, menekülni vagy menni akkor sem tud törött bordákkal – sőt, úgy még beszélni is alig. És áldotta magát okosságáért, amiért annakidején Csividszitől megtanult gurgujul. Ennek lehet, hogy most nagy hasznát veszi.

Nem volt könnyű az energiagyűjtés. Igazán, úgy érezte, hogy energiái ugyan visszatértek, de amire most készül, az többet igényel, mint ami van neki. Valami efféle balesete ugyan volt már, akkor amikor eltört az iskolában a lába, s azt sikerült is meggyógyítania, de akkor segítette a dűhe, és most sokkal ramatyabb állapotban is volt.

– Kislány, mondd, milyen mélyen vagyunk a föld alatt?

– Nem tudom pontosan, de nagyon sokáig tart ide lejönni! Hosszan kanyarog ám le ide az út! De tényleg, hogyan tudtál ide jutni?! Ha a barátunk vagy, el kell mondanod!

– Szívesen elmondom, de ez hosszú történet! Kérlek előbb, hogy segíts nekem, hiszen te olyan gyógyítóféle vagy! Nekem fel kell jutnom a felszínre! Látni akarom a Napot!

– Ne butáskodj, most éjszaka van!

– Akkor is! Vigyél fel, látni akarom minél előbb a Napot! – követelte Mirjan, aki természetesen erőt szeretett volna meríteni a Napból.

– Nem bírlak el egyedül, és nem hiszem, hogy a harcosok felvinnének! Minek vigyenek, úgy megszökni is könnyebb...

– De hát a barátotok vagytok!

– Ők ezt nem hiszik! Ezt csak én hiszem!

– De hát miként szökhetnék meg ilyen lábakkal?! És meghalni is sokkal szebb a szabadban, ezt te, egy szabad nép gyermeke, igazán megérthetné!

A kislány erre komolyan bólintott.

– Igen... azt hiszem megértelek! Én is odafent akarok majd meghalni, ha felnőtt nő leszek!

– Úgy érted, ha öreg leszel?

– Nem! Hanem, ha felnőtt leszek! Úgy hat-hét év múlva! Te persze ezt nem értheted, mert nem vagy gurguj! Tudod, engem ugyan Tipitinek hívnak, de általában csak a csúfnevemen emlegetnek, úgy, hogy Lógófülű! Mert amikor még nagyon kicsi voltam, és úsztam a mocsárban...

– Ott nem lehet úszni! – vágott közbe Mirjan.

– Már dehogynem! Persze nem mindenütt, de azt csak a barbár troggok hiszik, hogy a mocsár, az csupa sár! Van itt bőven szabad víz is, főleg épp itt a sziget körül! Én tehát úsztam, aztán jött egy nagy rák, és belecsípett a fülembel! Hú, az iszonyúan fáj! A rákot ugyan megettem, de a jobb fülem, látod, örökre lekonyult! – mutatta szomorúan Mirjannak. – Azóta nem tudom mozgatni! És ráadásul a hajam is fekete, nem úgy, mint majdnem minden gurgujnak, akinek vörös! Márpedig tudom, hogy éppen mert mi gurgujok vöröshajúak vagyunk, ezért a troggok nem szeretik a vörösöket, mert az olyan gurgujos hajszín! Még meg is rágalmazták olykor a vörös gyermekeket szülő anyákat, hogy gurguj férfival paráználkodtak! Persze nem velünk, szabad gurgujokkal, hanem a troggok közt élő, elnyomást tűrő, rabszolgalelkű gurgujokkal! És ezért mi gurgujok sem szeretjük a fekete hajszínt, mert az olyan troggos! Én tehát valószínűleg nem fogok kelleni, ha nagy leszek, egyetlen férfinak sem, a fülem meg a fekete hajam miatt, s ez nagy szégyen! Most még nem számít, mert gyerek vagyok, de akkor már amikor nagy leszek, szégyen lesz, ezért majd elmegyek messzire, és megölöm magamat, ahol senki nem látja! De nem itt a barlangban teszem! Valóban sokkal szebb az ilyesmi, a halál a szabadban! De ugye nem vagy még a halálodon?! Hé, hé, nem azért meséltem el ezt, hogy sírjál! Ez nem most lesz, addig még sok évem van hátra!

Mert Mirjan könnyei bizony potyogni kezdtek e szavakra! Ez talán azért is lehetett, mert Tipiti kissé hasonlított Csividzsire, rég nem látott barátnőjére, aki jobban hiányzott neki, mint azt sejtette eddig, s most, íme, ez a kislány a haláláról beszél! Ó de kegyetlen is tud lenni a sors! És Mirjan, a hörcsög Mirjan, úgy elérékenyült, hogy maga sem tartotta volna magát képesnek erre eddig. Szinte úgy megszerette Tipitit mintha lánya lett volna, holott ő maga sem töltötte még be eddigre tizennegyedik életévét, talán két hónap hiányzott hozzá. De hát ezt is leírták a mágiakönyvek: aki varázslással kezd foglalkozni, annak szellemi érése, lelki fejlődése is nagymértékben felgyorsul! Sőt, bizonyos mértékig még testi fejlődése is, s mondogatták is Mirjanról rokonai, hogy nagyon felnőttesen néz ki.

– Jó, jó, látod, már nem is sírok... Mondd csak, Tipiti, mi a nagyobb baj, a fekete hajad vagy a lógó füled?

– A fülem! Te ezt nem értheted, de ez nagyon csúnya nálunk, olyan, mintha neked lecsípte volna a rák az orrod! Sőt, rosszabb, hiszen mi mozgatni tudjuk a fülünket, de én ezt nem tudom, tehát még nyomoréknak is számítok egy kicsit!

– Hajolj csak ide egy kicsit! – kérte Mirjan.

- Miért?
- Szeretnék megsimogatni!
- Az jó lesz, szeretem, ha simogatnak, pedig anyukám meghalt nem is olyan régen!
- És apád?
- Apám? Hiszen itt senki nem tudja ki az apja!

Ez érdekes és furcsa hír volt, de Mirjan pillanatnyilag nem tudott törődni vele, mert Tipiti Mirjan vállára hajtotta a fejét, s Mirjan nekikészülődött a gyógyításnak. Úgy vélte, egy fül helyrehozatalára bőségesen telik képességeiből, erejéből. Megsimogatta Tipiti fülét, kiegyenesítette, közben útjára engedte a gyógyító erőt...

- Hű, de megdörzsölted a fületem, Mirjan! Nagyon meleg, szinte éget!
- Van egy tükröd? – kérdezte Mirjan.
- Akad itt tükör, miért?
- Mert akkor nézd csak meg a füledet! Meggyógyítottam!
- Tessék?!

– Tudd meg, hogy én varázsló vagyok! És meggyógyítottam a füledet! Újra egyenes, mint régen volt, tudod mozgatni is, érted?! A hajaddal egyelőre nem tudok mit kezdeni, de nekem tetszik feketén is, s legalább a füled egészséges újra! Emiatt igazán nem kell meghalnod!

Tipiti habozva nyúlt a füléhez, megtapintotta, s érezte, hogy valóban újra egyenesen áll. Megmozgatta, mozgását is kitapinthatta a kezével, erre boldog mosolyra derült ábrázata, úgy örült, hogy még köszönni is elfelejtett, s kirohant a teremből. Mirjan magára maradt.

Sokkal jobban kimerült a gyógyítástól, mint hitte volna azt. Úgy tűnt, sebesülése, sőt, ne szépiítsuk: nyomoréksága, mágikus képességeit is akadályozza! Legfőbb ideje valamit csinálnia önmagával, annál is inkább, mert már az sem volt igaz, hogy nem érzi a lábait: kezdte bizony érezni azokat, méghozzá roppantul fájdalmasan!

De az első akkor is a bordái. Azt nem is remélte, hogy képes lesz egyből meggyógyítani önmagát, de ami ereje még van, azt az öngyógyításra kell fordítania. Aztán amint energiái, esetleg egy újabb alvás után, újra feltöltődnek, nekikezdhethet a gyógyítás újabb menetének, s így apránként akkor is rendbe jön, ha nem viszik ki a felszínre.

Behunyta a szemét, koncentrált, elképzelte, hogy újra egészséges, könnyedén lélegzik, bordái épek, melle erős...

Érezte is melle felforrósodását, s ebből már sejtette, hogy a siker ezúttal sem maradt el. S valóban, amint befejezte gyógyító ténykedését, már újra fájdalom nélkül tudott lélegezni, s bár ki nem próbálta, úgy sejtette, beszélni is.

A lábával azonban nem kísérletezett egyelőre, mert rettenetesen kimerült. Majd' leragadt a szeme az álmodástól. S igen, miért is ne aludhatna egyet?!

Nem ellenkezett fáradt szemhéjaival, s már majdnem átsiklott az álom hídján a békés öntudatlanságba, amikor úgy érezte, valahol a közelében energia áramlik. Ez meglepte, eddig még soha ilyet nem érzett, kivéve a verőfényes nyári napokat, amikor a Nap roppant energiája ott lüktetett a feje fölött, s mindenfelé a tájon. E mostani energiaáram nem volt ilyen erős, de tagadhatatlanul létezett. S Mirjan, az álom és az ébrenlét határán ingadozva, megértette, hogy úgy látszik, amikor egy varázsló nagyon kimerült, fogékonnyá válik az energialelőhelyek megérzésére, lehet tán, hogy ez valami védelmi „szolgáltatás” a természet részéről a varázslók felé. Elvégre a fagyott állat is meleg zugot keres magának!

S már azt is tudta, merről érzi ezt a váratlanul jött és eléggé furcsa energiát. Egyenesen a feje fölül jött.

Összeszedte akaraterejét, s kinyitotta a szemét. Egyenesen a furcsa, négyszegletes világítótestekre bámult.

No igen... logikus, hogy fényárasztásukhoz valamiféle energia szükséges!

Tudatával feléjük tapogatózott, s most már határozottan érezte az energia lüktetését bennük. De azt is érezte, hogy az energia nem bennük rejtezik, csak valahonnan kapják ezek a világítótestek, ezek a furcsa, füst nélküli fáklyák...

Márpedig neki energia kell! Minél előbb! Mert ha nem gyógyítja meg nagyon hamar a lábát, akkor vagy elpusztul vérmérgezésben, vagy pusztá jószándékból levágják azt a gurgujok, hogy meg ne haljon, aztán ki tudja, képes-e valamikor is kinövesztetni új lábakat magának! Ha lehetséges is az, annyi bizonyos, hogy mérhetetlenül nehezebb feladat, mint egy akár még-olyannyira is elroncsolódott láb meggyógyítása!

Behunyta a szemét. Rögvest újult erővel tört rá a fáradtság, s hogy nem aludt el, azt csak annak köszönhette, hogy lábai most már igen erősen fájtak, e kín tartotta ébren.

Tudatával igyekezett az energiaforrás felé tapogatózni. Követte útját a fényforrástól kiindulva visszafelé. Meglepően vékony sávban csordogált az energia, de e vékony sávban igazán bőségesen! De nagyon messziről jött, és útja a mennyezeten át vezetett. Hanem, kiélesített érzékeivel Mirjan azt is észrevette, hogy ugyanilyen, ám egyelőre kihasználatlan energiaforrás nyílik a fal egy pontján is, tőle nem is annyira messze.

Megint kinyitotta a szemét, s fejét elfordítván arra nézett. Ott a falban csupán egy fehér négyzet volt látható, közepén két apró ponttal.

És Mirjan érezte, hogy el kell jutnia oda. Pillanatnyilag az sem érdekelte, ha netán hullaerő rejtezik a kis lyukakban. Akármilyen erő legyen is az, meggyógyítja magát vele, aztán legfeljebb nem használja többé! De muszáj, hogy egészséges legyen, mert így, ahogy most kinéz, nemcsak járni nem tud, de még egy nyamvadt, kicsinyke védőerőteret sem képes gerjesztetni maga köré, ami legalább egy nyílvevesszőtől megvédelmezi!

Kínal-keservvel elkezdett mászni a fal felé. Sebesült lába véres csíkot húzott maga után a padlóra. És Mirjan útközben, később úgy vélte, valószínűleg többször is elájult a fájdalomtól.

Nyílt az ajtó. Oda sem nézett, elszántan igyekezett megtenni a még mintegy három métert, ami a faltól elválasztotta.

– Mit csinálsz, Mirjan, neked nem szabad mozognod! – hallotta Tipiti hangját.

– Muszáj... oda kell érnem... el kell jutnom oda... – lihegte Mirjan, és fájdalomkönnyei csak úgy potyogtak a szeméből.

– Na de értsd meg...

– Oda! – mutatott Mirjan a fehér négyszög felé.

– De hát csak nem akarod megölni magadat?! – kiáltotta Tipiti.

– Eszem ágában sincs... Húzz oda kérlek...

– De hát az egy olyan, amit mi úgy nevezünk, hogy konnektor, és aki belenyúlkal, azt láthatatlan kezével agyonüti! Miért akarsz te odamenni?!

– Ne vitatkozz, kérlek, vigyél oda, nem halok meg, meggyógyítom magamat! Vagy felvisztek talán a felszínre?!

– Nem, a vénék éppen attól tartanak, hogy ha engem meggyógyítottál, akkor magadat is képes vagy, azt hiszik csak cselből gyógyítottál meg engem, mindjárt idejönnek erős láncokkal...

– Akkor siess, ha a barátom vagy, vigyél oda!

Tipiti egy pillanatra behunyta a szemét, majd amikor kinyitotta, ezt kérdezte:

– De ugye tényleg nem öngyilkos akarsz lenni?!

– Élni fogok, ígérem!

– Jó, akkor segítek neked, mert te is segítettél rajtam! – azzal megragadta Mirjan vállát, s nem minden lihegés nélkül elhúzta egészen a falig.

– Most menj innen távolabb, kicsim! – kérte őt Mirjan. – Nem akarom, hogy bajod essék!

– Megyek is, én félek ezektől a lyukaktól, egyik testvéremet is megölte egy ilyen, amikor fűszálat dugott bele! – és Tipiti egészen a terem ajtajáig futott, ott azonban megállt és kíváncsian visszafordult.

Mirjan pedig rátapasztotta jobb tenyerét a konnektorra, s igen, most már fölöttébb tisztán érzékelte az energia lüktetését, éppoly világosan, amint egy csobogó forrás közelében lehet hallani a víz csörgedezését. S azt is érzékelte, hogy ez ugyan furcsa, eddig nem érzékelt energia, de egyáltalán nem hullaerő, hanem a lehető legtisztább, legtökéletesebb, zabolátlan, nyers energia, ami csak létezhet! Szinte jobb, mint ami a Napból származik!

Mert, most értette meg, ami a Napból jön, az vegyes energia. Sokféle energiaáram keveréke. Ez, itt a kis lyukban, ez csupán egyetlenegy fajta, de abból aztán ugyancsak erős!

Ez Mirjant nem zavarta. Ezt ugyanúgy képes felhasználni. Talán még jobban is.

Ugyanazzal a módszerrel próbálta felvenni a kis lyukból az energiát, ahogyan korábban a Napból vette fel, s a hatás nem maradt el, sőt, igencsak látványosan mutatkozott meg. Ilyen eredményre Mirjan nem is számított!

Mert ez valóban a legtisztább elektromos energia volt, még hozzá meglehetősen erős, nem afféle lágy részecskefuvallat, ami a Napból lengedez felénk, s amit a légkör még erősen meg is szűr! Itt bizony elektronok billiószor billiói vártak arra, hogy valahová kiugrálhassanak a konnektorból, ráadásul Tlapantlua lakói nem is 220V-os hálózatot használtak, hanem majdnem pontosan 500V-ot, s e konnektor ipari célokat szolgált, tehát amperszámban sem szűkölködött! Jó vastag, jócskán megterhelhető vezetékek nyugodtak mögötte a falban! Amikor tehát Mirjan megtette a megfelelő lépéseket, hogy szabad utat biztosítson az energiának, az jött is, még hozzá alaposan! Olyan alaposan, hogy egyetlen pillanat alatt lerobbant a konnektor bakelit fedőlapja, elektromos szikrák csapkodtak Mirjan kezét, Mirjan haja égnek állott, belőle is, minden szál hajából pattogtak a szikrák...

Tipiti rémülten sikoltozott. Biztosra vette, hogy barátnője most azonnal meghal.

Persze nem ez történt. Mirjannak kutya baja sem esett ettől, bár kétségkívül meghökkent. De nemhogy baja történt volna, inkább kezdte magát úgy érezni, mint aki épp most kapott egy kiadós, frissítő, élénkítő masszázst.

– Hohó, van itt energia bőségesen! – szólt, s még a száját is megnyalta, mint aki valami finom falatot kapott. – Ez az, ez kell nekem!

Mielőtt azonban újra a falhoz fordult volna segítségért, gyorsan elvégezte magán a megfelelő varázslatot, s lám, Tipiti ámuló szeme előtt Mirjan lába egy rándulással a helyére ugrott, s immár semmi baja sem volt, s a varázslónő balesetére csupán a véres, szétszakadt ruhadarabok emlékeztettek.

Hanem Mirjan olyan volt, mint egy torkos kisgyerek, aki beszabadul a finom falatokkal teli kamrába. Elhatározta, hogy csurig szívja magát erővel. Ez nem is volt éppen minden bölcsesség nélküli elhatározás, elvégre nem feledte, hogy a hullamágiát űző valaki még nagyon is él, s lehet, hogy meg kell küzdenie vele.

Újra a konnektorhoz tapasztotta a kezét, belsejét szabaddá tette az energia befogadására, és megindult az energiaáram a falból Mirjan felé. De még ez is kevés volt Mirjannak, nemsokára leguggolt a fal elé, és a döbbsent, rémült Tipiti azt láthatta, hogy immár nem is barátnője kezét csapkodják a villámok a konnektorból, hanem Mirjan kitátja a száját, és abba ugrál be a tűzfolyammá egyesült szikrarengeteg, Mirjan szinte issza magába az erőt, a tüzet, ami dől a falból!

S bizony Mirjan olyan mohón fogadta magába az energiát, hogy ezzel szinte rövidre zárta a hálózatot. A mennyezeten a lámpák pislogni, hunyorogni kezdtek, de Mirjan, aki a korlátozás nélküli tömör energiától valóságos eksztázisba, önkívületbe esett, ezt észre sem vette. Akkor tért csak magához, amikor azt látta, hogy a konnektor környékén a fal már izzik, égett gumiszag száll a magasba, mert a túlterhelés miatt kezdtek átégni a szigetelések...

Azt persze nem tudta, hogy mi a baj, de azt hamar felfogta, hogy amiatt, mert túl mohón issza az energiát, valami rossz történt. Erre kissé csökkentette az energiafelvétel sebességét.

Jó tíz percen keresztül Mirjan csak szűrölte az elektromosságot, csak töltkezett, és eszébe sem jutott, hogy válaszoljon Tipiti kérdéseire. Végül azonban úgy érezte, most aztán pukkadásig jóllakott, s többé egy morzsányi energiát sem képes már elraktározni magában. Ekkor elfordult a csúffá tett, füstös, kiégett konnektortól, s már szikrák sem pattogtak belőle.

– Mit is kérdeztél, kedveském? – kérdezte Tipititől.

– Ezt... ezt, hogy csináltad?! – kérdezte a kislány.

– Hát csak úgy, hogy varázsló vagyok! – vont vállat Mirjan.

– De ugye most nem ölsz meg bennünket?!

– Jaj, hová gondolsz! Inkább mamád leszek mamád helyett!

– Az jó! Már kezdtem megijedni, olyan félelmetes volt, amikor... amikor...

– Csak egy kis erőt gyűjtöttem! – azzal az immár egészséges Mirjan Tipiti mellé lépett. Úgy érezte, ismét mindenható, bármire képes. Úgy érezte, szinte nem is jár a padlón, hanem valósággal repül, vonul, olyan kicsattanóan egészséges, erős, energiától duzzadó, és természetesen álmosága is nyom nélkül elpárolgott. Egészen világosan érezte, hogy sokkal több most az energiája, mint amivel jog szerint rendelkeznie volna illendő: most nem csupán önmaga belső tartalékai állnak rendelkezésére, hanem legalább még egyszer ugyanannyi, amit a falból szívott magába.

S ekkor kinyílt az ajtó, s azon át öt férfi lépett be hozzá, mind gurgujok, egyikük vastag láncokat hozott magával, a másikuk egy tálcán mindenféle késeket és egy bárdot, nyilván az amputációhoz, hogy levágja velük Mirjan lábát.

Meglehetősen elcsodálkoztak, amikor Mirjan épen-egészségesen állt előttük, s lábainak láthatóan kutya baja sem volt!

Mindenesetre az egyik férfi azonnal kardja után nyúlt, Mirjan mellének szegezte, s így szólt:

– Hörtegasz törzsfőnök parancsára meg kell láncoljalak! Azonnal add meg magadat!

– Majd ha bolond leszek! – nevetett Mirjan.

– Ne bántsátok! Ő jó, nem akar nekünk gonoszt, engem is meggyógyított, és a barátnőm! – kiáltotta Tipiti.

– Engem nem érdekel kiféle-miféle, de törzsfőnökünk azt parancsolta, hogy láncoljam meg, tehát ez így is lesz, aztán majd ha már rajta vannak a láncok, tőlem megbeszélheti Hörtegasszal, hogy ki is ő, s biztos is, hogy lesz erre módja, mert törzsfőnökünket nagyon érdekli, miként játszotta ki az őrség éberségét, s mit akar itt nálunk ez a trogg fajzat!

– Tipiti, megmutatnád nekem ezt a helyet, hogy mindent lássak, amit érdemes? – kérdezte Mirjan a kislánytól.

– Szívesen, de... – és Tipiti habozva nézett a férfiakra.

– Ó, ezekkel ne törődj! Téged biztos nem bántanak, mert közülük való vagy, engem meg, ha akarnának is bántani, úgysem tudnak! – azzal Mirjan megindult előre.

Természetesen azonnal beleütközött a mellének szegezett kardba, de abban a pillanatban elengedte a kardot a katona, hogy az leesett a padlóra, a férfi maga pedig üvöltve ugrott hátra, és jajgatva tapogatta a karját, amivel a fegyvert fogta. Pedig Mirjan látszólag nem csinált semmit sem vele. No igen: látszólag. Mert valójában erős áramütés érte a férfit, a kardon keresztül. Mirjan tehát épp azon a módon védekezett ezúttal, mint az elektromos angolnák.

Ekkor Mirjan lehajolt, felemelte a kardot, kinyújtotta maga elé, hogy a többi négy férfi jól láthassa, s így szólt:

– Ezt nézzétek! – s a kard pillanatok alatt izzani kezdett, majd a vége megolvadt, s hamarosan az egész olvadt fémmasszaként csepegett le Mirjan kezéből a padlóra.

– Gondoljátok, hogy bölcs dolog engem feltartóztatni?! – kérdezte mosolyogva a harcosoktól.

– Mondjátok meg Hörtegasznak, hogy ha akar valamit tőlem, keressen fel, de békességben! Mert varázsló vagyok, de nem kell félnie, nincsenek rossz szándékaim! A földomlást nem én okoztam, baleset ért. De felgyógyultam belőle, és bár trognak születtem, nem táplálok haragot a gurgujok iránt, sőt, már régebb óta van egy Csidvzsi nevű gurguj barátnőm is! De most már Tipitit is barátnőmnnek vallom!

A kislány büszkén mosolyogva állt e szavak hallatán Mirjan mellé.

– Úgy ám! Ő egy hatalmas varázsló, és azt mondta, hogy mostantól ő az én anyukám!

A férfiak természetesen nem tehettek mást, gyorsan elszaladtak, szemükben nem is kevés rémülettel, de megvitték a hírt a törzsfőnöknek. S örültek, mert a hírvivés alatt sem kell a varázslónő közelében lenniük... No igen: ők harcosok! Bátor harcosok, de nem az a dolguk, hogy varázslók ellen vitézkedjenek! Intézze el ezt az ügyet a varázslónővel a törzsfőnök, hiszen éppen az ilyen ritka, furcsa esetekre tartogatják!

– Na szóval, tehát miféle is ez a hely? – kérdezte a harcosok távozása után Tipitit Mirjan.

– Igazán nem tudom, hogy mit mondhatnék róla – vonogatta a vállát Tipiti – hiszen azt mondtam már, hogy az ősök építették! Nekik mindenféle fura gépeik voltak, és sok csodás titkot is ismertek! Ez a barlang, ez jó hely itt a szigeten, sokan elférünk benne, sőt nagy része még üres is, és mindenütt égnek ezek a fények – bökött a mennyezet felé a lámpák irányába – és nincs idelent hideg, meg van mindig friss levegő is, ha jól figyelsz, hallani is a zúgást, ahogy jön elő a falak némely réseiből! Igaz, azt mondják a felnőttek, hogy nem működnek már soká azok a gépek, amik ezt a sok jót adják nekünk, mert akad már néhány lámpa, ami nem világít, de én nem aggódom, mert azt is mondják, hogy ezek már akkor is sötétek volt, amikor én megszülettem, és azóta csak egyetlenegy aludt ki, pedig van sok száz is belőlük itt a barlangban!

– Szerintem akkor ez nem is barlang, hanem valamiféle földalatti vár! – mondta Mirjan.

– Lehetséges! – bólogatott Tipiti. – Merre induljunk?

– Szerettem volna felmenni, de ha azt mondd, hogy már éjszaka van, akkor az ráér, – úgy hát inkább mutasd meg a barlang legmélyét, aztán induljunk onnan felfelé!

– Jó, ez nem is lesz nehéz, mert majdnem a legmélyén vagyunk! – indult meg előre a kislány.

Mirjan útközben kíváncsian nézelődött körbe-körbe. Csempézett padlót és falakat látott, néhány lépésenként itt a folyosón is a négyszegletes világítótestekkel. A folyosóról szabályos távolságokra ajtók nyíltak, bár az, hogy nyíltak, nem is mindegyikről volt elmondható, mert némelyik csukva volt.

– E szobákban laktok? – kérdezte a leányt.

– Igen, bár nem mindegyikben, mert némelyik már akkor is csukva volt, amikor sok nemzedékkal ezelőtt ráleltünk erre a helyre, és egynéhányat sikerült ugyan feltörnünk, de volt, amelyiket hiába vertek fejszével is, nem tört be, és azóta sem tudjuk, hogy mi van odabent!

Útközben néha találkoztak más gurgujokkal is, férfiakkal is és nőkkel is, de úgy látszik eddigre már elterjedt mindenütt, hogy felgyógyult az omlásból kimentett trogg nő, s ráadásul az egy hatalmas varázsló, így inkább kitértek útjukból, vagy ha ez nem volt lehetséges, a fal mellé lapultak, s úgy néztek Mirjanra. Ezt Mirjan nagyon élvezte, de azért így szólt mindig hozzájuk:

– Ne féljetek, jó barát vagyok!

Azt is megkérdezte Tipititől, hol az az omlás ahonnan őt kiemelték, de Tipiti azt válaszolta, hogy az másfelé van.

– Majd azt is megmutatom később! – felelte.

Elérkeztek a folyosó végéhez. Itt egy csigalépcső vezetett le, a mélybe kanyarogva. Mirjan már megindult volna rajta lefelé, de Tipiti megrángatta a karját.

– Felesleges fáradoznunk, gyere csak velem! – azzal belépett egy kicsike szobácskába, s maga után húzta Mirjant is.

– Hé, innen nem vezet tovább út!

– Nem baj, figyelj csak! – szólt Tipiti, azzal megnyomott a falon egy gombot, mire mintha csak szellemek mozgatnák, egy addig nem is látható fémajtó rájuk csukódott, Mirjan nem kevés ijedelmére, és az egész szoba süllyedni kezdett velük.

Mirjan pillantását látva Tipiti kacagni kezdett, mire Mirjan is megnyugodott, mert ha a kislány nem fél, akkor nem is lehet ez olyan veszélyes hely.

– Ez csak egy ügyes kis gép, amit az ősök készítettek, azért, hogy ez cipelje őket az emeletek között fel és le!

A lift hamarosan megállt, kinyílt az ajtó is, és Mirjan kiszállhatott belőle.

– Hová megyünk most? – kérdezte.

– Itt vagyunk a legalsó szinten. Ez a legbiztonságosabb hely, ezért itt élnek a várandós nők, a szoptatós anyák, és az egészen kis gyermekek! Ide felnőtt férfi nem is nagyon szokott jönni, legfeljebb ha éppen olyan nap van, amikor jussa van valamelyik itt lakó nőhöz, akkor előfordul, hogy meglátogatja, de ez is ritka, nem szokták zavarni az anyákat, és felesleges is, mert hisz a legtöbb férfinak több nőhöz is joga van, néha ráadásul ugyanazon a napon is, az élelemért pedig a nők is fel tudnak menni a felsőbb szintekre, különösen ezzel az ügyes kis szerkezettel, amin mi is jöttünk lefelé, mert ez felfele is képes ám menni, különben lift a neve...

– Várj csak, Tipiti, semmit nem értek abból, amit mondasz! – vágott közbe Mirjan. – Mi az, hogy több nőhöz is joga van egy férfinak?! Ti talán többnejűségben éltek, mint a dzsanarok?

– Egyáltalán nem! Nálunk nincs hárem! Nálunk ugyan valóban több felesége is lehet egy férfinak, sőt, nemcsak lehet, de legtöbbször van is neki, akár húsz vagy még több is, de a nőknek is van több férjük! Bizony ám! Mert mi nem vagyunk holmi barbár nép! – jelentette ki büszkén a kislány.

Az egyik folyosókanyarból csinos vörös hajú lány bukkant fel, lehetett vagy tizenhét esztendő. Mikor megpillantotta őket, rémülten igyekezett visszaiszkolni, de Tipiti utánakiáltott.

– Várj, Ticsmi, ne fuss el, ő Mirjan, a barátnőm, és nem akar senkinek sem rosszat, nekem is meggyógyította a fületem!

A leány megállt, és bár látszott rajta, hogy még most is fél, de kíváncsisága úgy látszik erősebb volt, mint félelme, mert bevárta őket.

– Ő Ticsmi, és ő az egyik legszebb lány a törzsünkben! – mutatta be őt Tipiti Mirjannak. Szó, ami szó, valóban nagyon helyes kis teremtés volt!

– Az én nevem Mirjan, s örvendek, hogy megismerhettelek! – köszönt udvariasan Mirjan, s éppencsak kezét nem nyújtott Ticsminek, mert ez akkoriban nem volt szokásban Troggföldön.

– Ticsminek már tizenhat férje van, és már csaknem elfogyott mind a háromszázhatvanöt napja! És bár sokkal szebb, mint én, mert neki vörös a haja, de mindig nagyon rendes volt velem, nem úgy, mint néhányan, és ezért nagyon szeretem őt, kedves, barátságos lány! – dicsérte új barátnője előtt régebbi barátnőjét Tipiti.

– Aha... bizonyára... – mondta némileg bizonytalanul Mirjan. – De hát nem értem ezt, miként lehet ennyi férje egy nőnek?! És hogyhogy nem vesznek össze rajta?! És miféle napjai fogytak el?!

– Ó, te persze ezt nem értheted, mert barbár vidékről érkeztél, ha varázsló vagy is! – mondta nem csekély leereszkedéssel Tipiti. – Na figyelj csak, elmagyarázom! Tudod az úgy van, hogy nálunk nem fordulhat elő olyasmi, hogy egy nőt megöl a férfi, mert féltékeny, meg olyan sem, hogy egy nő megcsalja a férjét némi változatosságra vágyva, mert ilyesmi csak a barbároknál van, nálunk nem, mi ezt nagyon ügyesen megoldottuk! Nálunk minden nőnek jut elég férfi, persze csak ha elég csinos, nem olyan, mint én, és minden férfinak is jut elég nő, persze csak ha elég ügyes, jó vadász és harcos, tehát ha elég férfias!

– Tehát mindenki azzal hentereg, akivel akar? – kérdezte Mirjan, bár egyáltalán nem volt erénycsösz, és nem volt felháborodva a hallottakon. Csak éppen nagyon furcsa volt ez a számára. Ám most meglepőt mondott neki Tipiti.

– Hová gondolsz Mirjan, az, hogy bárki bárkivel, az erkölcstelenség volna! Mi tisztességes nép vagyunk! Hanem ez úgy van, hogy tudod, nehéz itt a mocsárban az élelemszerzés! És meg is kell védjük magunkat a troggoktól, már meg ne haragudj! A férfiak tehát vadásznak és harcolnak, mást nem csinálnak, de másra nem is nagyon jutna idejük. Persze, még a fegyvereket is ők készítik. De akad itt még sok munka is, például a bőrök lenyúzása, kikészítése, a faszerszámok faragása, agyagedények készítése, ruhavarrás, szövés, fonás, takarítás, ételkészítés, tüzelő gyűjtése, különböző ehető növények gyűjtögetése, bár az nem sok van itt a mocsárban, meg a halászás is főként miránk nőkre vár, bár azt kisebb részben a férfiak is végzik, meg még rengeteg minden munkát kell nekünk végezni, na és hát mit gondolsz, hogyan lehet ezt a sok feladatot igazságosan elosztani?

– Gondolom úgy, hogy mindenki teszi a dolgát!

– Á, akkor örökké csak a vita volna! Meg hát nem úgy lenne illendőbb, hogy az értékesebb nők kevesebbet dolgozzanak?

– Hát nem is tudom... – vonogatta a vállát Mirjan –, talán valóban, bár ha jobban belegondolok, inkább nem, hiszen épp az az értékesebb nő, aki többet dolgozik, nem igaz?

Erre jót nevetett mindkét gurguj lány, Tipiti is és Ticsmi is.

– Dehogy! Elvileg ugyan igazad volna, de ha ezt így elfogadnánk, akkor aki a legértékesebb, mert legtöbbet dolgozik, az miért is dolgozna többet, hiszen azt semmivel nem tudnánk jutalmazni! Úgy nem működhetne a törzsünk! Hanem nagyon ügyesen kitaláltuk mi gurgujok ezt! Figyelj csak! Tegyük fel, hogy egy vadász nagy hőstettet hajtott végre, például sok élelmet szerzett a törzsnek, vagy megvédte egy társát valami csetepatéban, tehát bátor volt az ellenséggel szemben, no hát, akkor őt a törzsfőnök, aki most Hörtegasz, kitünteti: azt mondja neki, hogy ad neki mondjuk tíz napot! De lehet, hogy csak egy napot, vagy akár százat is, annál többet, minél nagyobb volt a hőstett! Érted már?!

– Nem! – rázta a fejét zavarodottan Mirjan. – Miféle napról beszélsz?

– Hát olyan napról, amit nővel tölthet el! Ekkor a vadász azt mondja, hogy ő ezt a száz napot mondjuk például Ticsmivel óhajtja eltölteni! Ekkor ezt feljegyezzük valahová, ez a törzsfőnök dolga, ő tartja számon az ilyesmit, és mindenki tudja, hogy például január nyolcadikától mit tudom én május tizedikéig Ticsmi már foglalt, most csak úgy találomra mondtam a dátumokat, mert ezalatt ő ezé a vadászé, s ezeken a napokon a vadász bármikor élvezheti Ticsmi bájait!

– Aha, kezdem érteni!

– Na végre! Aztán ha egy másik vadász is hajt végre hőstettet, vagy más ok miatt, de kap napokat, és esetleg neki is Ticsmi kell, akkor ő is lehet Ticsmi férje, persze nem ugyanezen a napokon, és lehet, hogy ő már nem lesz olyan nagyon Ticsmi férje, mert neki csak mondjuk harminc nap jutott Ticsmiből! De ha száz napot kapott ő is, akkor sem biztos, hogy mind a száz napot Ticsminek adja, mert lehet, hogy azt mondja, neki Ticsmiből elég mondjuk negyven nap is, és a többi hatvanat mondjuk Ilével óhajtja eltölteni, mert Ile is szép nő, vagy mondjuk húsz nőt szeretne élvezni, még ha mindegyikből csak öt napot is!

– Kezdem sejteni, miért mondtad, hogy senki nem tudja, hogy ki az apja!

– Na igen, de hát az nem is fontos, a gyermekeket úgyis a nők nevelik! De még nem mondtam el mindent! Mert ugye, azt mondtam már, hogy minden nőnél számon van tartva, hogy hány napja szabad még és hány foglalt! Persze ha egy vadász meghal, akkor az általa elfoglalt napok felszabadulnak... De, hogy el ne feledjem mit akarok mondani, minél több napja foglalt egy nőnek, annál értékesebb nő, érted már, Mirjan?! Értékesebb, mert annál jobban kell a férfiaknak! Általában minél több napja foglalt egy nőnek, annál több férje is van, de ez azért nem biztos, mert lehet, hogy egy férfi sok napot adott neki, sok nap adásával tisztelte meg a nő kiválóságát, habár a legtöbb férfi inkább több nőnél akar magának néhány napot, mint egynél sokat, mert ha a nő meghal, odavesznek a napjai, azokat nem kapja vissza! Na és, minél kevesebb napja foglalt egy nőnek, annál értéktelenebb, tehát ezért másképp kell, hogy szolgálja a törzset, ha már a férfiak boldogításával nem tudja tenni ezt, tehát annál többet kell dolgoznia, és annál nehezebb munkákat! A munkákat a törzsfőnök és a Vének Tanácsa jelöli ki mindig, de nagyon ügyelnek rá, hogy igazságosan osszák el azt!

– Amióta felnőtt nő vagyok, nekem még soha semmit nem kellett dolgoznom, azt kivéve, hogy ellássam a kisfiút, akit szültem! – büszkélkedett Ticsmi. – Ilyen értékes nő vagyok én!

– Akkor te, Tipiti, igencsak sokat kellett, hogy dolgozzál, hiszen még egyetlen férjed sem volt!

– Á, dehogy! Én még gyereknek számítok, én legfeljebb halászgattam egy kicsit a sziget partjánál, azt is inkább csak a saját szórakoztatásomra! De az biztos, hogy rengeteget kell majd dolgoznom, majd pár év múlva! Fekete hajjal is találhatok férjet, most már, hogy nem lóg a fülem, de nem sok férjet, és csak kevés napokra! De azért hidd el, Mirjan, jó ez a módszer, jó nagyon, jobb, mint ami nálatok trogoknál van, így nincs vita, minden férfi tudja, melyik nő az övé és mikor, és én nagyon büszke vagyok, hogy éppen gurgujnak születtem, és ilyen értelmes, okos nép leánya vagyok!

– Persze, azért akartál meghalni!

– Most már nem akarok! Most már nem vagyok Lógófülű! Csak az nagy szégyen, ha valakinek egyetlen férfi sem jut, egy napra sem, de valaki most már biztos lesz, hála neked, kedves Mirjan!

– És a férfiak cserélgethetik is a napjaikat, hogy mondjuk én adok húsz napot neked Tipitiből, és ezért csak két napot kérek Ticsmiből, mert ő szebb nő...

– Hová gondolsz! – kiáltott fel a két nő egyszerre, elpirulva. De tényleg olyan vörössé vált arcuk, mint a rózsza. – Hiszen az rabszolgaság volna! – magyarázta Ticsmi. – Ilyen nincs, meg is ölnék azt a férfit, aki ilyesmit akárcsak szóba is hoz!

– Ti, nők?! – ámult Mirjan.

– Mi bizony! Mi is értünk valamennyire a fegyverforgatáshoz! Nem hagyjuk a jogainkat! Mi szabad nők vagyunk, nem rabszolgák! Például, hogy mást ne mondjak, nekünk jogunk van nem beleegyezni abba, hogy nekünk adja a napokat egy férfi! Mert ezek a napok, ezek a férfi részéről egyfajta ajándék a nőnek, amivel elismeri annak a nőnek a szépségét s egyéb kiválóságait! És hát mióta van az úgy, hogy muszáj elfogadni egy ajándékot?! Akármelyik nő visszautasíthatja ezt! Persze ha ezt teszi, akkor nem is lép magasabb rangba, mert nem nőnek a foglalt napjai, de ez már az ő dolga és baja, ha nagyon nem tetszik neki a férfi, nyugodtan visszautasíthatja! Ez ritka ugyan, de egyáltalán nem példa nélküli, igaz, hogy ha ilyen történik, hetekig erről beszélnek a törzsben, de épp két hónapja is megtörtént ez! És főleg azok a nők tehetik meg könnyen, akik, mint én is, már nagyon foglaltak! S ha egy nőnek foglalt mind a háromszázhatvanöt napja, akkor már természetesen nem is képes más férfiakat férjül elfogadni! Én nemsokára elérek erre a szintre! Büszke vagyok erre! Akkor már csak az esetben lehet új férjem, ha valamelyik régi meghal!

– Különben is, ha ez megengedhető lenne, akkor hamarosan úgy eluralkodna az összevisszaság, hogy lehetetlen volna tudni, melyik férfinak kihez van joga, és melyik nőnek hány napja foglalt! – magyarázta Tipiti. – És akkor az is megtörténhetne, hogy egy férfi elmegy egy nőhöz, együtt hál vele, mert azt mondja, hogy cserélt, pedig hazudik, de a nő nem tudná ezt ellenőrizni! Nem, nem, erről szó sem lehet!

– És ha egy férfi épp arra a napra szerzett jogosultságot, amikor női állapotod miatt nem fogadhatod őt? Hiszen ez minden hónapban megeshet párszor!

– Az a férfi baja! – vonogatta a vállát Ticsmi. – Sőt, ha várandós vagyok, akkor sem szabad hozzánk közeledni a férfiaknak, és szülés után sem két hónapig! De általában tovább is békén hagynak bennünket, mert hiszen akad más nő is mindenkinek!

– De ki látja el azokat a nőket, akik még nem jutottak férjhez? Meg a gyermekeket?

– Természetesen a közösség! – válaszolta Ticsmi, akinek kezdeti féltékenysége Mirjannal szemben eloszlott. Hiszen nem is olyan félelmetes ez a varázslónő! Sőt, még csak nem is idősebb nála! – A vadászok – magyarázta – mindig kötelesek leadni a törzsnek minden vadászakmány felét, de általában többet is leadnak, mert többet ejtenek el, mint amit meg tudnak enni! Senki nem nézi, hogy a saját feleségének adja-e vagy másnak, mert senkinek sem adja,

hanem az egész törzsnek, és a törzsfőnök vagy más, általa kijelölt személy osztja el a zsákmányt, úgy, hogy mindenkinek jusson elég, senki ne éhezzen! Természetesen a finomabb falatokat az előkelőbb nők kapják, akiknek...

– Tudom, akiknek több napjuk foglalt! – mondta Mirjan.

– Pontosan! De jut azért mindenkinek! Nagyon ritkán van az, hogy éhezzen a nép, olyankor persze a nem annyira kelendő nőknek jut kevesebb, de ez tényleg nagyon ritka! Az annál gyakoribb, hogy örökké csak halat ehetnek, s azt nagyon unják, mert halból van erre elég, de például finom tehenpecsenye csak akkor jut, ha a trogoktól sikerül lopni olyat, s ez ritka, és ilyenből bizony nemigen jut az olyan nőknek, akiknek nem foglalt legalább négy teljes hónapjuk!

– Csodálom, hogy mindezt a sok dátumot fejben tudjátok tartani, és nincs csalás!

– Épp azért nem lehet csalás, mert nem fejben tartjuk, hanem leírjuk! Nálunk mindenki ismeri az ősök írását! Ezért is tudjuk, hogy lift a neve annak a gépnek, ami lehozott ide bennünket! – felelte Tipiti. – Rá van ugyanis írva a neve a falára!

– Csodálom, hogy eljutottatok az írásbeliségig! Nem hittem volna, hogy akár egy is akad közöttetek, aki tud olvasni, nemhogy mindenki!

– Ugyan miért nem?! – pattant azonnal elé csípőre tett kezekkel Tipiti.

– Mert ugye, itt a mocsárban nehéz lehet az élet! Az efféle helyre beszorított kis, primitív törzsecskék...

– Mi igenis nem vagyunk holmi primitív nép! – kiáltotta felháborodva Ticsmi. – Ezt még akkor sincs jogod mondani, ha százszor varázsló vagy is!

– Jó, jó, na, nem akartalak megbántani, de hát akkor is nehéz lehet itt az élet, itt, a sártenger kellős közepén...

– Rosszul hiszitek ti trogok, odakint, hogy ez itt csak sár! – legyintett Ticsmi. – Fogalmatok sincs róla, hogy mi az a mocsár!

– Dehogynem, például mosakodni is nehéz lehet...

– Eh! Mi tiszta nép vagyunk! Tudjuk jól például, hogy a kosz, piszok, az betegséget terjeszt! Az igaz, hogy az életfeltételek itt mindenféle koszban, piszokban is igencsak bővelkednek, de tiszták vagyunk! A trogok sokkal büdösebbek! Nem múlik el úgy reggel, hogy ne mosakodnánk, s ki ne mennénk a sziget partjára, kimosni ruhánkat! És azon, hogy mocsárban lakunk és mosakodunk, ne lepődj meg. Azt csak a trogok s egyéb más népek – a barbárok – azok hiszik úgy, hogy a mocsár, az valami végeérhetetlen, unalmas, szutykos sártenger! Pedig ez egyáltalán nem igaz.

Az való ugyan, hogy a mocsár nagy része jószerivel áthatolhatatlan nád, sás, és nagyon kell vigyázni, hová lép az ember, mert egykettőre elsüllyedhet benne. Ám szerencsére vezetnek benne ösvények ide-oda, persze ezen ösvényeket csupán a „beavatottak”, a mocsári világ avatott ismerői vehetik észre, például abból, milyen növények nőnek arrafelé. Ebből tudhatjuk, elég szilárd-e a zsombék, hogy megbírja a vadászt, esetleg egy elejtett nagyobb vad terhével súlyosbítva is, habár aki a mocsárban vadászik, az jobbára kénytelen nagyvad helyett madarakkal és halakkal beérni. És persze ezek az ösvények változnak, évszaktól függően, de olykor csak úgy minden ok nélkül is: meglehet, egyik nap még jól járható volt az ösvény, aztán az csak úgy eltűnik, s másutt újabb keletkezik. Igaz, akadnak ösvények, melyek évek óta ugyanott találhatóak, de azért azokra is vigyázni kell, mert bennük sem lehet biztos az ember, főleg nem egy-egy nagyobb esőzés után!

És persze a mocsár még csak nem is csupán sárból és zsombékösvényekből áll. Sokkal érdekesebb a mocsárvilág, mint azt a kívülállók-kívüllakók hiszik! Mert ugyebár, felteendő a kérdés, hová is vezetnek az ösvények?! Csak úgy át a mocsár egyik feléről a másikra, két vége a mocsár két határpontja?! Akad olyan ösvény is. Gyakoribb azonban, hogy az ösvények kis tavakat, sebes folyócskákat kötnek össze egymással, sőt, biztonságos sziklaszigeteket, melyek mások számára észrevétlenül, nem is sejtetten bújnak meg a végeláthatatlan sárrengetegben.

Persze, a sár sem egyszerűen csak holmi latyak. Ritka az olyan hely a mocsárban, amin ha végignézzünk, csak csupa sarat látunk. Mindenütt növények kusza tömkelege burjánzik, susog a nád, csivitelnek a madarak, hajladozik a fű, a nagyobb nyílt vízfelületek pedig csak ritkán kékek, mert szinte teljesen beborítja felszínüket a hínár, alga, békanyál, vagy éppen tavirózsa pompázik rajta hatalmas vörös és fehér virágokkal... Ó, a mocsárban hemzseg az élet! Békák kuruttyolnak, szitakötők zümmögnek, s gyakran óriási csobbanás jelzi, hogy egy-egy roppant hal vetette magát a magasba, talán valami röpködő bogarat vagy kismadarat elkapandó...

Igen, a mocsár az emberre halálos csapda lehet, de ugyanakkor szép is.

Sőt, van akiknek az életet jelenti. Például az üldözötteknek, akik máshová nem bújhatnak. Például nekünk, gurgujoknak!

S mert vannak itt szigetek is, itt élünk e legnagyobb szigeten, ide még nem talált el soha egy trogg sem. Márpedig az efféle sziklaszigetek környékén általában nem a sár kezdődik, hanem meglepően kristálytisztá víztükör. Lehet itt halászni, csónakázni, ruhát mosni, vagy bármit, amit egy közönséges folyóban lehet. S ez a sziget még csak nem is kicsi.

– Húha, micsoda beszédet vágtál ki! – ámuldozott Mirjan. – Valóságos költő veszett el benned!

– Szeretem a népemet is, s lakhelyünket is!

– Pedig a szúnyogoktól biztos sokat szenvedtek!

– A vadászok talán, de mi nők nem, mert ide a barlang mélyére nem nagyon jönnek be! S hogy megelőzzem a kérdésedet, másban sem vagyunk alábbvalóak a troggoknál! Még a pénzt is ismerjük, bár mi magunk egymás közt nemigen használjuk. De ha valami gazdagabb utazót, kereskedőt sikerül kirabolni a vadászoknak, azt sem vetjük meg. Sok napot kaphat érte a bátor hős! Tudjuk mi az arany, ezüst, általában a pénz, s nekünk hiába nem kell, attól még az jó ám nagyon! Elvégre élnek gurgujok a troggok közt is. Ugyan mélységesen megvetjük őket, mert nem élnek szabad életet, rabszolgalelkűek, de egyvalamire jók. Arra, hogy ha a troggok közt járunk, álcázzuk magunkat. Elvégre senkire nincs ráírva, mocsári gurguj-e vagy városlakó! Nyugodtan kimehetünk hát közéjük, persze fegyver nélkül, mert azt tilos viselni a troggok közt a gurgujoknak, így csak valami jókora kést vihetünk magunkkal, azt is ruha alá rejtve. Én is jártam már odakint! És ott a városban vagy a falvakban a zsákmányolt pénzből megvehetjük, amit akarunk és tudunk, s hazahozzuk azt. Igazán nem vetjük hát meg a pénzt sem!

– Sőt – folytatta Ticsmi –, én azt hiszem azt is sejtem, ki vagy te, Mirjan! Amikor jártam a troggok közt, hallottam egy szent remetéről, remetelányról, és érdekes módon annak is Mirjan volt a neve! Szóval te nem is remete vagy, hanem varázsló!

– Hát igen, minek is tagadjam... – vallotta be Mirjan.

– Akkor már értem, miért történhetett meg, hogy a várúr farka olyan mérhetetlenné terebélyesedett! – kacagott Ticsmi. – Mert ennek a híre ide hozzánk, gurgujokhoz is eljutott ám! És mondd csak, most már örökké nőni fog neki?!

– Dehogy, már meg is szabadult tőle! A minap megkönyörültem rajta, persze ennek súlyos ára volt: minden vagyonát elveszítette, azóta a bátyám, Pim az úr Kotrigez összes birtokán!

- Ajaj, ennek nem örülök! – sóhajtotta erre Tipiti.
- Ugyan miért nem?!
- Mert akkor ezentúl ő fog harcolni ellenünk, és mi nem hagyhatjuk magunkat, pedig ha megöljük, akkor te fogsz haragudni ránk!
- Ugyan már, ha nem támadtok a parasztok nyájaira, akkor Pim békességben lesz veletek, esze ágában sem lesz gurgujok ellen harcolni!
- No igen... de hát nekünk is jólesik ám néha a finom marhapecsenye... és a bárányokat sem vetjük meg... – sóhajtotta Tipiti.
- Aztán miért ne cserélhetnétek? – kérdezte Mirjan. – Hiszen itt a mocsárban, ti mondtátok, sok a hal, ugye?
- De még mennyire, kétfélszáz csukát is fogtunk már nemegyszer! – mosolygott dicsekvően Ticsmi.
- Na hát akkor! Azt mondtátok, unjátok a halat! Remek! Mert én véletlenül tudom, nagyon is jól, mert parasztlány volnék, hogy a parasztok errefelé igencsak szeretik a halat, csak éppen nem nagyon mernek bemenni a mocsárba, ahol a nagyobbak élnek, mert félnek tőletek, gurgujoktól! Fogjatok halat, s vigyétek el a parasztoknak, főleg ide Nakjú faluba, szerintem boldogan csereberélnék majd veletek!
- Á, azt az uraság nem engedi, meg a papok sem!
- Az uraság most már Pim, aki azt teszi, amit én parancsolok neki, és nekem semmi kifogásom a cserebere ellen, sőt, nagyon is támogatom, a pap meg elmenekült előlem!
- Akkor most már szabadon kijöhetünk a troggok közé?! – ujjongott Ticsmi.
- Igen, de egyelőre még csak ide erre a birtokra! Később persze, ha Pim király lesz...
- Király akar lenni?! – kérdezték egyszerre a gurguj lányok.
- Ki ne akarna király lenni?!
- Ezeket a jó híreket azonnal el kell mondanod a törzsfőnöknek is! – fogta kézen Ticsmi Mirjant. Mirjan másik kezét Tipiti ragadta meg, s már húzták is előre a folyosórengetegben.
- Csodálom, hogy eddig nem találkoztam a törzsfővel! Ennyire gyáva lenne? – kérdezte Mirjan.
- Jaj, hová gondolsz! – szörnyülködött Tipiti. – Nem lehet gyáva! Ő a törzs legbátrabb harcosa, ezért is vannak különleges előjogai, például az, hogy neki akármikor bármelyik nőhöz joga van! Szerintem már egy ideje téged keres, csak nem talált meg! De nincs semmi baj, mindjárt odaérünk, ahol általában lenni szokott, s ott megvárod!
- A bátyókám nagyon élvezné, ha ő lehetne a törzsfőnök! – kuncogott Mirjan. – Imádná, hogy minden nőt megkaphatna!
- Ez inkább csak tiszteletbeli jog! – kacagott Ticsmi. – Tudod, Mirjan, nálunk valóban vannak jogai a nőknek, nem úgy, mint a barbároknál! Ha hiszed, ha nem, de mi is beleszólhatunk a törzsfőnök megválasztásába!
- Talán bizony lehetne női törzsfőnöke is a gurgujoknak?
- Azt nem, de már régóta elértük azt, hogy mi is szavazhassunk, amikor megválasztják a törzsfőnököt!
- És ugyanannyit ér a szavazatod, mint a férfiak szavazata? – kérdezte gyanakodva Mirjan.

– Ugyan már, annak nem lenne értelme! Mindenkinek rengeteg szavazata van! Pontosan annyi szavazata van egy férfinak, ahány nappal összesen a nőknél rendelkezik, és minden nőnek is annyi szavazata van, ahány napja foglalt! Ez így igazságos! Elvégre annál több joga legyen egy férfinak, minél vitézebb, s annál több joga egy nőnek, minél kíváncsibb! Vagy te nem így tartod rendjén valónak?!

– Nem egészen, mert egy nőnek legfeljebb háromszázhatvanöt szavazata lehet eszerint, egy férfinak pedig ha elég vitéz, akár tízszer ennyi is!

– Igaz, de ennek sincs nagy jelentősége, mert ritka a háromszázhatvanöt napos férfi! Ha pedig mégis olyan vitéz, hát hadd legyen neki! Különb is, teljesen igazságos rendszer talán nem is lehetséges, és ez még mindig mérhetetlenül jobb nekünk nőknek, mint az, ami nálatok troggoknál van, ahol a nő alig különb még ha feleség is, mintha csak rabszolga volna! Na és mert mi nők nemigen szeretjük, ha valaki, akár ha törzsfő is, csak úgy ölelget bennünket potyán, anélkül, hogy napot adna nekünk, így szavazatainkkal mindig az idősebb férfiakat szoktuk támogatni a törzsfőnökválasztáson, akik már nem annyira nagytényező az ágyban!

Hamarosan egy nagy terem elé értek, és a két gurguj lány szerint itt szokott tartózkodni Hörtegasz törzsfőnök. Eddigre, hála barátnőinek, Mirjan már meglehetősen sokat megtudott a gurgujok különleges társadalmáról.

És nem is volt már csupán Ticsmi és Tipiti társaságában. Míg a folyosón haladtak és beszélgettek, számtalan fej kukucskált ki itt-ott az ajtókból, s amikor látták, hogy semmi borzasztó nem történik, a trogg varázslónő nyugodtan sőt barátságosan beszélget két közülük valóval, melléjük szegődtek, s bár még nem szóltak bele a beszélgetésbe, de kíváncsian füleltek mindenre.

Egyáltalán semmiféle őrség nem állt a törzsfőnök lakószobája előtt, vélhetőleg teljesen megbíztak egymásban a gurgujok. De a törzsfőnök sem volt ott. Mirjan kényelmesen letelepedett egy gyékényszőnyegre, s nyugodtan várakozott, mert nem tartotta célszerűnek, hogy a meglehetősen nagynak tűnő „barlang”-rendszerben elkezdje keresgélni Hörtegaszt. Sok nő és gyermek ült köré, és Ticsmi meg Tipiti mindenkinek elmondták, hogy most már Mirjan az úrnő Kotrigez birtokán, és ő megengedi nekik gurgujoknak, hogy nyugodtan bármikor kijöhessenek a troggok közé, és cserélhessenek a parasztokkal.

– Árulni is lehet a piacon? – kérdezte egy idősebb nő.

– Persze, nyugodtan, bármit, szeretném, ha a barátaim lennétek mind! De éppen mert barátainak akarlak benneteket, tilos a rablás, nyájak elhajtása, ilyesmi! Békét akarok!

– És te tényleg meggyógyítottad Lógófülű fülét? – kérdezte egy kisfiú.

– Igen! Láthatod! – mutatta neki Tipiti, és ide-oda billegette a fülét, olyan büszkén, mintha legalábbis királyi koronával dicsekedhetett volna.

– Meg tudod gyógyítani az ujjamat is? – kérdezte a fiú. – Mert eltört, látod! – és Mirjan orra elé dugta a kezét. Mutatóujja vastagon be volt kötözve mindenféle növényi hánccsokkal.

– Vedd le a kötést! – szólt Mirjan.

Amikor a kötés lekerült az ujjáról, kézbe fogta azt, s hamarosan újra egészséges volt a kisfiú ujj.

Erre több sem kellett, és nemsokára tömegével tolongtak Mirjan körül a legkülönbözőbb sérülésekkel: volt, akinek csak néhány kis horzsolása akadt, de volt olyan is, akinek karja törött. Olyan is volt, aki csupán szeplőit eltüntetését kérte. És Mirjan mindet meggyógyította, s még mindig nem érezte magát különösebben kimerültnek, de mert e teremben is volt konnector, azért a biztonság kedvéért ismét csurig töltötte magát, de most már óvatosan, és mindenféle látványos jelenségektől mentesen.

Alig végzett ezzel, megérkezett a törzsfőnök.

Nagyon idős, ősz hajú gurguj férfi volt Hörtegasz, még hegyes fülein a bojtok, szörpamacsok is teljesen hófehérek voltak. Haja vállára omlott, elől a mellén vadállatok karmaiból készített nyakláncot hordott. Bőrpáncélt viselt, és egy díszes kardot, amit bizonyára valamelyik trogg katonától zsákmányolt.

– Hát itt vagy! – kiáltotta, amint Mirjant meglátta. – Fogjátok el! – intett az öt harcosának, akik vele voltak.

– Csak lassan a testtel! – állt fel Mirjan, és fehér fénykör derengett fel teste körül, mert látta, hogy a gurgujok az íjuk után nyúlnak, nem lévén sok kedvük egy varázslónő közelébe menni. Ezzel egyidőben azonban Tipiti Mirjan elé ugrott.

– Nem engedem, hogy bántsátok, mert a barátnőm!

– Kit érdekel, hogy a barátnőd-e, te kis hülye, hiszen még egy nap szavazatod sincs! – kiáltott rá a törzsfőnök.

– De nekem annál több a napom, és én is a barátnőmnek vallo! – állt Ticsmi is Tipiti mellé. S erre felbolydult a Mirjan körüli teljes nősereglet, Mirjan eltűnt mögöttük, mert mindenki közé és a törzsfőnök közé állt, és mindenki fennhangon bizonygatta, hogy a varázslónő a lehető legbékésebb szándékkal jött, még ha százszor trogg is, mert lám csak, sokukat meg is gyógyította.

Erre kissé lehiggadt a törzsfőnök, s már lényegesen békésebb hangnemben fordult Mirjanhoz.

– Nem nagyon bízom azokban, akiknek nem hegyes a fülük, de hajlandó vagyok bizalmat szavazni jómagam is, ha bebizonyítod, hogy méltó vagy rá! Tudd meg ugyanis, nagy az én bánatom! Leányom, a szépséges Bözözső haldoklik, mert ráesett egy szikla, épp abban az omlásban, ami téged is majdnem megölt! Valószínű tehát, hogy éppen miattad haldoklik! De nem haragszom rád, ha meggyógyítod őt is, és így bizonyítod jószándékodat!

– Szívesen meggyógyítom, de hogy is mondhatod olyat, hogy ő a te leányod, amikor itt felétek senki férfi nem tudhatja, kinek az apja, egyáltalán, hogy apja-e valakinek! Itt csak az anya a biztos!

– Általában igen, de én kivételesen tudom, hogy Bözözső az én leányom, mert az anyja ezt mondta, hiszek neki, és különben is, tudom, hogy csak tőlem kapott napokat! Mert ez még akkor történt, amikor nem voltam törzsfőnök! És ne is vitatkozz velem, ez az én dolgom, te csak gyere és gyógyítsd meg őt, mert nagyon rosszul van, nincs sok ideje hátra! Ha sikerül a gyógyítás, mindent elhiszek, amit barátnőd mondanak rólad, de ha nem, elkészülhetsz a legrosszabbakra!

Mirjan nem vitatkozott, követte a törzsfőnököt, nem is sokára elért a nyomában egy kis szobába, s ott feküdt az ágyon a törzsfő leánya. Valóban rosszul járt, mert a kő a csípőjére zuhanhatott, amit teljesen szétzúzott. Csoda, hogy még élt. Nem is volt magánál.

– Ha magadat meg tudad gyógyítani, akkor őt is meg tudod! Láss hozzá azonnal! – követelte ellentmondást nem tűrően a törzsfőnök. Láthatóan nagyon aggodott a leányaért.

Mirjan nem is kérette magát. Az sem zavarta, hogy sokan állnak körülötte, s mind őt nézik. A leány mellé állt, jobb tenyerét Bözözső homlokára helyezte, balját pedig a roppant seb fölé emelte. És baljából vastag fehér fénysugár áradt Bözözső testére, s hamarosan helyreugrottak porcok, csontok, inak, beforrt a sérült hús, és ép, egészséges bőr fedte be azt.

– Sikerült! – közölte elégedetten ámuló nézőközönségével Mirjan.

– De még nem tért magához! – ellenkezett Hörtegasz.

– Igazán nem nehéz magához téríteni, elég lenne óvatosan megütögetni az arcát, de jobb neki, ha most alszik egyet, mert akkor nyugodtabban ébred! Bízz már bennem, láthatod, hogy értek hozzá! Nincs már seb rajta!

– Bízom benned! – sóhajtott a Hörtegasz. – Menjünk akkor vissza a szobámba, s kérlek, magyarázd meg nekem, hogyan kerültél ilyen váratlanul el ide hozzánk, ide le a mélybe! Mert ilyen még nem fordult elő! És mondd meg azt is, egyáltalán mi az oka, hogy felkerestél bennünket!

– A pusztát véletlen! – válaszolta Mirjan, azzal a lehető legőszintébben beszámolt mindenről Hörtegasznak, kezdve azzal, hogy felfedezték várukban a halálbörtönt. Akkor már újra a törzsfőnök szobájában ücsörgött, még finom falatokat is hoztak neki a gurgujok, és rengetegen szorongtak ott, dugig töltve a nem is éppen kicsi termet, csak hogy hallhassák őt. Csupa fül volt a törzsfőnök is, most már, hogy nem fenyegette halál a leányát, lényegesen nyugodtabb volt a kedélye.

– Hú, de bátor voltál, hogy le mertél menni oda! – kiáltotta Tipiti, aki Ticsmivel együtt közvetlenül Mirjan mellett üldögélt, és Mirjan kezét szorongatta.

– Félttem pedig, de hát én vagyok a varázsló, az én dolgom a rejtélyek felderítése! – válaszolta Mirjan. – Na és akkor tovább mentem... – és mesélt tovább, elmondva, hogy miféle helyre is érkezett, elmondta nekik a világító koponyákat is, amitől mindenkinek borsódzni kezdett a háta.

– És akkor elkezdtem kiégetni azt a helyet, de rám omlott a föld, én megpróbáltam a nagy halom föld alól kimászni, de nem sikerült, elájultam, és így találhattatok rám! – szólt végül, befejezve történetét.

E történetet végighallgatta nemcsak a törzsfőnök, de sok más gurguj főember is. Hörtegasz most összenézett velük.

– Ez a valami, ami azt a járatot ásta, egészen bizonyosan a Sötétség Szelleme volt! – jelentette ki határozottan.

Mirjan érdeklődve nézett az idős férfira.

– Tudjátok, hogy kié-mié volt az a járat?!

– Hogy tudjuk, az túlzás, de sejtem! Tudod, Mirjan úrnő, már jó pár esztendeje észrevettük, hogy rejtélyes módon megszaporodtak az eltűnések! Sokkal többször, mint korábban, megtörtént, hogy eltűnt valaki közülünk, általában vadász, aki nem tért vissza a mocsárból. Eleinte azt hittük természetesen, hogy figyelmetlen volt és elnyelte a láp, esetleg mérgeskígyó marta meg, de sokkal többször fordult elő minthogy a véletlennek tulajdoníthattuk volna. Ráadásul néha innen a barlangunk mélyéről tűnt el valaki, nő vagy kisgyermek, aki pedig nem is ment aznap ki a felszínre! Általában havonta tíz-tizenöt fő tűnt el közülünk.

Aztán úgy öt esztendeje ez az egész majdnem teljesen megszűnt. Nagyritkán még elő-előfordul, hogy valaki eltűnik, de innen a barlangból már soha, csak odakint kóborló, tehát vadász vagy a mocsárba menő gyűjtögető nő nem tér vissza, ami lehet akár véletlen is. De persze nem biztos, hogy véletlen. Nem tudjuk, hogy mi okozta az eltűnéseket. Azaz, egy kisgyermek akadt, aki a társával odakint játszadozott úgy hét éve, és az azt mesélte, hogy a társa azért nem jött vissza, mert hirtelen megjelent valami alakatlan, sötét, fekete tömeg, beburkolta és eltűnt vele, de hát ez lehet, hogy csak valami mese! Senki nem ismer olyan állatot, ami olyan, mint egy felhő, és csak úgy hipp-hopp megjelenik, majd eltűnik! De sokan hittek a gyerekeknek, és elnevezték úgy a lényt, hogy a Sötétség Szelleme. Úgy látszik azonban, a gyermek nem hazudott, mert szavaid szerint Mirjan, az a valami létezik, ő rabolta el népünk fiait-lányait, s

nem is tanyázott messzire tőlünk, csak itt az egyik fal mögött, ott vájt fészket, mint patkány váj lyukat magának!

– Bizony! És szerintem azért csökkent az áldozatok száma törzsetekben Hörtegasz, mert felfedezte a várunk halálbörtönét, s onnan rabolgatta magának az embereket! Titeket, nagyon úgy vélem, ezentúl afféle tartaléknak tekintett, s csak akkor evett belőletek, ha éppen nem volt elég ember a börtönben! S azért tett így, nehogy nagyon megijesszen benneteket, s elköltözzetek! S mostanában, hogy nemigen lesz fogoly, akit oda betegyünk, ismét rátok szokik majd, sőt most már a sok fogoly sem segítene rajtatok, mert az alagútja beomlott! Szeretnék beszélni azzal a fiúval, aki látta ezt a rémet!

– Azt sajnos nem teheted meg, mert tavaly vízbe fúlt!

– Ó! Szegény!

– Tényleg meg akarsz küzdeni vele? – kérdezte kíváncsian Ticsmi, és félelemmel-tisztelettel teli pillantással tekintett Mirjanra.

– Nem szívesen, de kénytelen leszek vele, mert nem hagyom, hogy megzabáljon benneteket, elvégre a barátaim vagytok, vagy nem?!

– De, igen, természetesen a barátaid vagyunk! – jelentette ki gyorsan a törzsfőnök. Hiszen nagyon is érdekében volt megszabadulni a Sötétség Szellemétől.

– Különben sejtem is, hogy mi lehet ez a lény! – jelentette ki Mirjan nagy magabiztosan. – Ti adtátok az ötletet azzal, hogy szellemnek neveztétek. Tudom ugyan, hogy a tudatlan, nem-varázsló emberek mindenfélét, ami nem ember, növény vagy állat, hajlamosak szellemeknek nevezni, sőt az emberi lelket is – ami szerintem nem is létezik – azt is szellemnek hívják, de ez esetben attól tartok valóban szellemről van szó! A szellemek közül is éppen egy máridról, ami pedig a leghatalmasabb szellemfajta! Mert, tudjátok, ahogy az a varázskönyveimben le van írva, a szellemeknek négy fő fajtája van, nevük a hatalom növekvő sorrendjében így hangzik: ghúl, ifrit, dzsinn, márid! És a máridok a legerősebbek, márpedig az, hogy nincs határozott alakja, hogy olyan, mint valamiféle ködfelhő, az éppen a máridokra utal, mert egyedül azoknak nincs határozott alakjuk! Ez pedig teljesen biztos, mert ezt egy Kajjám nevű varázsló írta le a könyvében, és ha valaki hát ő biztos ért hozzá, mert éppen az a legkedvesebb szórakozása, hogy szellemeket gyűjt! Bizony, hiába néztek rám ilyen döbbenten, úgy gyűjtögeti őket, mint más az aranyat, vagy mint ti férfiak a nőknél élvezhető napokat, meg mint ti nők a férjeket! Úgy ám! Na és, ha egy márid ez az izé valóban, akkor nagy bajban vagytok, mert a máridok tényleg borzasztó erősek és veszedelmesek!

– De hátha mégsem az! – szólt reménykedően Hörtegasz.

– Lehet, hogy nem az, mert a színe, az, hogy fekete, szokatlan! A máridoknak csak a fehér és vörös fajtáját említették eddig a könyveim, de miért is ne lehetne végül is fekete változat is?!

– Milyen aljas volt, hogy éppen ide bújt el az egyik fal mögé! – kiáltotta az egyik leány, az Ile nevű.

– Biztos nem akart messzire menni a finom falatokért! – vonogatta a vállát Mirjan. – És tudta, hogy úgysem veszítek észre ott sem! Nekem viszont szerencsém volt ezzel, mert ha nem épp itt a ti barlangotok közelében találkozom a kuckójával, akkor simán agyonnyom a törmelék!

– De mire kellett neki a koponyák?! – kérdezte Tipiti.

– Szerintem arra, hogy odafeküdjön a sugarukba, s feltöltekezzék energiával!

– Ezért gyilkolászott bennünket?

– Nem hinném, mert a máridok némelyike szívesen eszi az embereket ugyanúgy, mint akármelyik vadállat, inkább arról lehet szó, hogy ha már úgylátó elfogyasztott benneteket vagy valamelyik rabot, akkor még egyéb haszonra is szert tett így a tetemekből!

– De te ugye képes vagy elbánni vele?! – szorította meg aggódva a kezét Ticsmi. – Mert most biztos nagyon mérges lesz, most, hogy tönkretetted a vackát...

– Őszintén remélem, hogy tudok tenni ellene valamit! Hanem ha meg is haragszik, rám ne legyetek dühöse, mert először is nem tudhattam, hogy itt vagytok, hogy egészen a mocsár közepéig ballagtam el itt a föld alatt, másrészt meg, ha nem kergetem ki, akkor tovább falatozik belőletek!

– Nem haragszunk rád, Mirjan! Az ellenség elől nem bujkál a hős harcos, hanem szembenéz vele! – jelentette ki keményen Hörtegasz törzsfőnök.

– Ez az! Ez a bátor beszéd! – bólintott örömmel Mirjan. – Egyelőre azonban semmit nem tehetek értetek, mert én nem vagyok Kajjám, én nem tudom megidézni a máridot, ha tehát nem méltóztatik magától megjelenni előttem, akkor akár ítéletnapig is bujkálhat! Hanem szeretném megnézni ezt az egész helyet is, mert még sosem láttam olyan épületet, amit az ősök emeltek valaha!

– Jó, szívesen elvezetlek bárhová! – állt fel rögtön Tipiti. – Akarsz feljönni most a felszínre?

– Előbb azt az omlást nézném meg, hogy lássam, mi alól szedtetek ki!

– Gyere, az itt van nem messze, a következő emeleten, mindjárt odaérünk!

De nemcsak ők mentek oda, velük tartott mindenki más is.

Lifttel ment fel Mirjan, a törzsfőnök, Tipiti és Ticsmi a felettük levő szintre, a többiek a csigalépcsőn át tülekedtek utánuk, s az elsők épp akkor értek fel, amikor a liftből Mirjan kiszállt. Nagyon tetszett neki ez a közlekedési mód.

– S most merre? – kérdezte.

– Erre! – vezette őt Hörtegasz. És nem is kellett soká haladniuk, fordultak erre-arra, majd a törzsfőnök így szólt:

– Ott elől, az a nagy halom föld, az az, ami... De hiszen itt van! – kiáltotta váratlanul, elborzadva.

A folyosón ugyanis, tőlük mintegy ötven lépésre, néhány kihunyt lámpa sötéte által rejtve, egy a sötétnél is sötétebb, formátlan, fekete tömeg tornyosult. Betöltötte a folyosó teljes szélességét, ha volt is mögötte törmelék, az egyáltalán nem látszott.

Se szem, se fül, se más érzékszerv nem látszott rajta, de valamiképpen mégis észrevette a fekete tömeg is őket, és azonnal feléjük libbent. Több sem kellett a gurgujoknak, ha bátrak is voltak, de ebből nem kértek, sikoltozni kezdtek és menekültek visszafelé. Néhány harcos ugyan megtette nagy bátran, hogy belelőtt a máridba egy-két nyílvezzőt, de a máridon nem látszott, hogy akárcsak törődne is ezzel, jött tovább, a nyílvezzők eltűntek a fekete tömeg mélyében, s még azt sem lehetett tudni, átrepültek-e rajta vagy megsemmisültek.

Mirjan szívét is rémület szorította össze. Ez itt, érezte, valóban komoly ellenfél.

– Meneküljete, ez ellen mit sem tehetek! Bízátok rám! – kiáltotta, sokkal több magabiztosságot mutatva, mint amit érzett, két lépéssel lefelé ugrott, közben fél kezével háta mögé sodorva a mellette rendületlenül kitartó Tipitit és Ticsmit, majd felderengett körülötte az erőter, ezúttal nem is fehér, hanem vöröses, mert magasabb erősségi fokozatra gerjesztette, s hogy gurguj barátainak ne árthasson a márid, az erőteret széthúzta a folyosó teljes szélességére. Így ugyan több energiájába került a fenntartása, de mást nem tehetett, holott még azt sem

tudta teljes bizonyossággal, egyáltalán megfelelő-e egy efféle erőter a máridok ellen. Erről nem írtak a könyvek! Ott csak olyasmikkel foglalkoztak, hogy mit tud teremteni egy márid az urának. Na de mi van akkor, ha a márid nem szolgálni akar, hanem támadni?! E pillanatban Mirjan igencsak elátkozta Kajjámot, amiért erről egy szót sem méltóztatott elmélkedni könyve lapjain!

S azt is tudta, hogy barátai védelme már csak azért is ugyancsak elégtelen, mert egy márid, az ugyan szívesebben közlekedik ugyanúgy, mint az emberek, tehát utcán, folyosón vagy úgy általában a szabadban, de ha akarja, könnyedén át tud hatolni a legszilárdabb falakon is. Mirjan emlékezett rá, hogy az a rész az egyik könyvben, ami a máridok képességeit fejtegette, az azt írta, hogy egy máridnak már súlyos kényelmetlenséget okozna egy tiszta ólomból készült fal, ha az megvan úgy néhány ezer kilométer vastag. De ez is csak kényelmetlenséget okozna, s ha úgy igazán nekidurálná magát, ha igazán komolyan akarná, azért mégiscsak átküzdené magát rajta! És hol vannak ahhoz képest ezek az itteni falak?! A márid tehát, ha akarja, könnyedén megkerülheti az ő erőterét, s ráronthat a gurgujokra.

De a márid egyelőre nem akarta ezt. Megállt pár lépésnyire Mirjan erőtere előtt. Mirjan úgy sejtette, meglepődött, hogy ezen a helyen egy varázslóval találkozott.

Így is volt.

– Ki vagy te?! – dörrent mély hangon Mirjanra a márid, bár beszéd közben nem látszott a feketeségen a legkisebb változás sem.

Ekkorra már senki gurguj nem állt Mirjan mögött, elmenekültek mind, még a törzsfőnök is. Mirjan nem is vetette meg őket emiatt. Igazán ez volt a lehető legbölcsebb, amit tehettek.

Mirjan megacélozta akaratát, s így válaszolt:

– Az én nevem Mirjan, varázsló vagyok, s a te halálod is, ha nem takarodsz vissza pusztuló világodba, s tovább bántod a gurgujokat, az én barátaimat!

– Nem megyek vissza! Ott már nincs élet, nincs anyag, csak a sötét, kietlen űr! Látom a lényedet, te Mirjan nevű, látom, hogy még csekélyke vagy varázslónak! Nem akarok harcolni veled, de ne állj egy márid akaratának útjába, mert te sem vagy legyőzhetetlen, s ha elbízod magadat, én leszek a te halálod!

Mirjan kissé elbizonytalanodott. A máridok valóban képesek felmérni egy varázsló képességeit, mint minden szellem is képes erre egy bizonyos mértékig, hiszen ők is képesek varázsolni. A márid tehát tisztában van az ő lehetőségeivel, de ő, Mirjan, nem sokat foglalkozott szellemológiával, s igazából nem nagyon tudja, mire képes egy márid. A küzdelem kezd nemcsak egyenlőtlen lenni, de határozottan a hátrányára tolódtak el az erőviszonyok!

– Kotródj erről a környékről! – követelte a máridtól, némileg engedve így követeléseiből, hiszen most már nem ragaszkodott hozzá, hogy a márid visszatérjen a világába.

– Ez a környék nekem nagyon megfelel! Szeretem a gurgujokat! Finomak! – közölte rendíthetetlenül a márid.

Mirjanon elhatalmasodott a dühe.

– Akkor mindjárt meglátod, hogy nem is vagyok én olyan csekélyhatalmú varázsló!

– Legyőzlek, ha megtámadsz – mondta nyugodtan a márid. Hangjában az indulat legcsekélyebb jelét sem lehetett felfedezni. De Mirjan mégis úgy érezte, a márid is habozik. Nem is kellett ehhez varázslói megérzéssel rendelkeznie. Biztos volt benne, ha a márid könnyű ellenfélnek tartaná őt, már rég nekitámadt volna.

– Végeztem ocsmány talizmánoddal is, ami a hullaerőt adta neked, végzek veled is! Takarodj innen, ha jót akarsz magadnak! Meg ne lássalak Troggföldön!

– Ha tudnál tenni ellenem, már megtetted volna – közölte vele a márid, elárulva ezzel, hogy gondolatai neki is hasonlóan peregnek, mint Mirjannak.

– Nem akarok mindenáron küzdeni. De a barátaimat nem hagyom a prédádul!

– Te nem vagy Kajjám. Nem tudsz megállítani! Te még nagyon fiatal vagy. Te még semmit nem tudsz rólam. A gurgujok az enyéme. Utoljára mondom! – közölte a márid.

– Ez a Kajjám igazán figyelemre méltó varázsló lehet, ha még a be nem gyűjtött szellemek is ismerik a nevét! – gondolta Mirjan, azután így szólt:

– Tudom rólad, amit tudok. Tudom, hogy világotok már pusztulóban van, mert az anyag elbomlik idővel, minden proton és neutron elbomlik pozitronokra és elektronokra, s idővel azok is megsemmisítik egymást, s nem marad más ott csak a híg s mind jobban híguló sugárzás! Minden világegyetemre e sors vár idővel, ez, a hőhalál! S te meg a hozzád hasonlókat áttelepülnétek egy új, fiatal világba, mert itt még van bőven anyag, ugye?! De ez a mi világunk! Ha el is jöttök ide ti szellemek, ha be is fogadunk benneteket, ez nem megy ingyen! Szolgáljatok, mint sok társad szolgálja Kajjámot is! De még amelyiktek nem szolgál is, az se egyen embereket! Gurgujokat sem!

– A gurgujok nem emberek. Úgy csinálták őket. Akkor is éltem már, amikor az első gurgujt létrehozta egy ember. Emlékezem a nevére is, úgy hívták: Xadzs! Okos ember volt. Finomat alkotott. A gurgujok nem emberek.

– Én annak tartom őket. És te troggokat is eszel.

– De nem sokat. Mit kötekedel velem te embrió, velem, aki e világ több ezredévét is láttam már?!

– Idősebb lehetsz nálam, de attól még nincs igazad, s nincs jogod megenni azokat, akiket szeretek!

– Nem vitatkozom veled. Eszem, akit akarok, és nem tudsz megállítani! – azzal a márid visszahúzódott, s kezdett eltűnni a falban.

Ezt viszont Mirjan nem hagyta. Tudta, hogy most a márid arra készül, hogy elkapja valamilyik gurgujt. Minden erejét egy óriási villámcsapásba sűrítette, és beirányozta az emberderék-vastag energiakisülést a márid tömegének kellős közepébe.

Óriási hangzavar keletkezett, mintha tízezernyi macska nyivákolna, s Mirjan szinte ösztönösen megértette, hogy a márid jajgat. Nyilván nem hitte, hogy Mirjan meg meri támadni, főleg most, hogy vissza akart vonulni. A feketeség is hol összehúzódott, hol kiterjedt, széle pedig hol határozottan látható volt, hol elhomályosodott, szinte olyan érzése támadt Mirjannak, hogy a márid reszket. Ugyanakkor azonban kénytelen volt belátni, hogy villámcsapása, ha okozott is fájdalmat a máridnak, korántsem volt halálos, már csak azért sem, mert az energia nagy részét a márid valami módon hárítani volt képes, bár nem erőterrel, ez biztos. Mindenesetre Mirjan villáma, miután egy bizonyos mélységig behatolt a márid testébe, a feketeségbe, úgy fröccsent szét milliónyi irányba, mint a vízsugár egy fémllemezről. S mindenütt, ahová elért e villámtörmelék, megsemmisült minden, amihez csak ért, robbantak, szikráztak a lámpák, darabokra törtek a csempék, kitörtek az ajtók, a folyosón forró szélroham szaladt végig, a márid környékén pedig beszakadt a fal, és több szoba belsejébe is bele lehetett látni. Némi-lyikben gurgujok is voltak, akik mind ez ideig nem is tudtak arról, hogy miféle csata is zajlik a közelükben, s most sikoltozva menekültek.

– Ezt megbánod! – közölte röviden a márid, s újra Mirjan felé kezdett el hömpölyögni. Hamarosan már ott is állt Mirjan előtt, két oldalra kinyúlt a feketeség, mint egy-egy sötét köpenyegszárny, s majdnem teljesen beborította Mirjant. Úgy állt ott Mirjan az erőtere közepében a sötétség közepette, mint kicsiny gyertyaláng az éjszakában. S már erőtere sem volt vörös, hanem fehér, mert megint kezdte úgy érezni magát, mint gyógyulása előtt, energiái vészesen leapadtak. Igazán temérdek erőt adott bele abba a villámcsapásba, majdnem mindent, ami csak zubogott benne, a kártyások szavával élve, egyetlen lapra téve fel mindent.

S most nagyon úgy nézett ki, hogy veszített. Mert a márid ugyan reszketett, ahogy körülötte gomolygott, Mirjan úgy vélte, megsebesült, talán súlyosan is, de jelét sem mutatta annak, hogy pusztulóban volna, hogy hulladozna.

– Most véged! – közölte vele a márid, miközben valami ibolyaszín ragyogás kezdett áradni belőle Mirjan felé. S bár ezt Mirjan erőtere még feltartotta, de Mirjan kezdte magát úgy érezni, mint aki hiába kapkod levegőért, mint aki fulladozik. Az ibolyaszín ragyogás szinte úgy szívta el belőle az energiát, mint a sivatag az első pár csepp esőt.

Világosan érezte, hogy még néhány sóhajtásnyi idő, és nem tudja fenntartani az erőteret, s akkor aztán tényleg azt csinál vele a márid, amit csak akar, akár meg is eheti, mint a gurgujokat. Azt ugyan tudta, hogy ez az energiaelszívás nem valószínű, hogy a márid tartalékait gyarapítaná, valószínűbb, hogy ez neki is jócska energiájába kerül, de a márid tartalékai láthatóan nagyobbak voltak, mint az övé.

Mellette menekültek a betört falu szobák lakói, bár némelyiküknek ehhez a márid mellett kellett elszaladniuk. De menekültek, mert mást nem tehettek, maradni nem mertek. Aki a bíbor ragyogásba lépett, az abban a pillanatban meghalt, holtan rogyott a kövezetre, aki azonban elkerülte a bíbor foltot, az megmaradt, mert a márid nem törődött most a gurgujokkal. Akiknek persze nemcsak a bíbor foltra kellett ügyelniük, hanem a még mindig potyogó kövekre, mennyezetdarabokra, s az itt-ott már nem is kis erekben csordogáló lávapatakokra, mert néhol megolvadt a kövezet, a falak, s a fémajtók is. Aki pedig belelép egy olvadtfémtócsába, az nem szokta azt megköszönni.

Most leszakadt egy mennyezeti lámpa, s az egyik gurguj belebotlott a zsinórjába. Megrándult, ugrott egyet, s holtan maradt a földön. És Mirjannak eszébe jutott, hogy mit mondott neki Tipiti: aki a konnektorokba nyúlt, azt agyonüti az ottani energia! Nem pontosan így mondta, de ez volt szavainak a lényege! Biztos ez történt most ezzel a gurgujjal is!

Több sem kellett neki, azonnal hátralépett az elektromos vezetékig, jobb lábát rátette, s elkezdte magába inni az energiát. Pillanatok alatt visszaváltozott erőtere vörös színűre, és visszaszorította a márid bíbor fénykörét.

– A hullaező nem segít rajtad! Az élet ereje engem támogat! – jelentette ki fennköltén, magabiztosan. Újra energiával telinek, erősnek, mindenhatónak érezte magát. S hogy felkészüljön egy még az előzőnél is komolyabb támadásra a márid ellen, mértéktelen mohósággal kezdte magába inni a hálózatról az energiát. A kábel szigetelése orrfacsaró bűz kíséretében szétolvadt és elpárolgott, minden szikrázott, a folyosó lámpái a túlterheléstől elhalványultak és kihunytak, mert minden energia Mirjanba áramlott. A kábel sem bírta már ezt az igénybevételt, s a fémzárok is elolvadtak benne, de ekkor már Mirjan olyan mohón itta magába az energiát, hogy a közeli konnektorokból és vezetékekből elektromos ívfény formájában a levegőn át is érkezett belé energia. A falakról mindenütt lerobbant a csempé, vakolat, a tetőről az álmennyezet, mindenütt, ahol csak vezeték volt, mert a kisülő elektromosság mind Mirjan felé igyekezett. Végül hirtelen egy pillanat alatt megszűnt az egész. Valahol úgy gondolta egy biztosíték, hogy ez már neki sok, s kikapcsolt. Ettől persze nemcsak Mirjan energia-utánpótlása szűnt meg, de egyben az egész folyosó is sötétbe borult, csak na-

gyon távol, nagyon messze világított néhány lámpa, amik úgy látszik más áramkörre voltak kapcsolva.

Mirjan nem várta meg, míg a márid feleszmél meglepetésében, hanem újabb energiasugárral támadta, még hozzá nem is egyenletes, folytonos sugárral, hanem erős, lökésszerű, pulzáló adagokkal, s mindegyik energiatöltetnek más és más volt a frekvenciája. Remélte, ezzel rést üthet a márid védelmi mechanizmusán, akár miféle legyen is az, hiszen ez szükségszerűen valamiféle vibrációt kell előidézzon benne, még ha az a vibráció nem is feltétlenül fizikai természetű.

S igaza lett! Újra felharsant az a rémületes nyivákolás, s a márid eltávolodott tőle, bár még most sem pusztult el, sőt nagyon is életben volt, olyannyira, hogy most a márid támadta Mirjant egy óriási villámmal. A vakító fény betöltötte az egész folyosót.

Mirjan erőtere ugyan háritotta azt, de belső, mágikus lénye valósággal megreszketett az iszonyatos csapásba, s gondolatvilága, akaratereje egy pillanatra szilánkokra töredezett, másodpercekbe tellett, mire magához tért, és újra tudta egyáltalán, hogy hol van és miért. Erőtere ismét fehér színűre változott az energiahánytól, mert a temérdek hulláerő közömbösítése alaposan lefogyasztotta tartalékait. Körülötte már nem voltak falak, erőtérbuborékja ide-oda billegett a rohanó lávafolyó felszínén, s az egyre vitte őt hátrafelé, oda amerről jöttek, a lift irányába.

– Erősebb vagyok, mint te! Kár volt velem kikezdened! – dübörögte a márid, s újabb villámot lőtt rá, s egyben megindította ellene az energiaelszívó bíbor ragyogást is.

Ám a márid villámának ezúttal csak a széle érte Mirjant, mert a folyosó kanyarodott egyet, s a lávapatakkal együtt Mirjan is arra fordult. Így aztán maradt még egy csekélyke energiája Mirjannak. És erre még égtek a lámpák is, érezte, hogy van erre még energia. A lávapatak éppen a liftakna felé csorgott, egyenesen bele a nyitott liftbe. Mirjan is arra tartott, s nem érdekelte, hogy onnan nincs hová menni. Nem is akart menekülni, csak feltöltekezni. Amint sikerült bemenekülnie a liftbe, tenyerét a vezérlőgombokra tapasztotta, mert sejtette, hogy ott kell lennie energiának, s valóban, pillanatok alatt sikerült szétégetnie a túlterheléssel a lift minden áramkörét, itt is elaludtak a lámpák, kiégtek a falból a vezetékek, de megérte, mert mire a márid beérte őt, már ismét ereje teljében volt, sőt, érezte, hogy még sokkal több erőt tartalékol, mint bármikor korábban. Úgy látszik energiatároló képessége is olyasféle, mint egy izom: minél többet gyakorol vele, annál hatékonyabban működik!

Most másféle támadásra szánta el magát. A máridok is, mint minden élőlény, anyagból állnak, ezért is jönnek át a pusztuló, anyagtalan világukból a mi fiatal, anyagban dús világunkba! Na hát akkor, ha nekik anyag kell, jó fegyver lehet ellenük az antianyag! Ami éppen olyan, mint a rendes anyag, de elektromos töltése ellentétes!

Antianyagot készíteni Mirjannak nem esett nehezére. A varázsló-lét egyik legkellemesebb előnye, hogy gyakorlatilag tetszése szerint képes egy varázsló konvertálni az energiát egyik formából a másikba. Persze egy igazán nagy varázsló sok másféle csodára is képes, amire Mirjan még nem: tud például anyagot teremteni a semmiből! De Mirjannak erre nem is volt szüksége. Felemelt egy leszakadt csempedarabot, – ez végtére ugyanolyan anyagdarab, mint a többi – azzal a máridra hajította, csak úgy pusztá kézzel, mert jobb, ha nem fogdossa azt, amikor elvégzi a varázslatot! Mert varázslata következményeképpen a csempedarab anyagában lényegi változás ment végbe: minden egyes atomjában megcserélődött a protonok és elektronok töltése! A proton lett negatív, így antiprotonná alakulva, s az elektron lett pozitív, átváltozva így pozitronná! Egyebekben semmit nem változott a kis néhány dekás csempedarab, de ez bőven elég volt. Mert ha egy antianyag darab a közönséges anyaggal találkozik, akkor ugyanolyan tömegű anyaggal egyesülve azonnal megsemmisül, tiszta energiává változva, s annak a következményei félelmetesek!

Ezt Mirjan is tudta, s így amikor elhajította a csempét, amint kimondta a varázsigét rá, ami az anyagot a tükörképére változtatja, további támadás helyett minden erejét a védőerőterébe irányította, mert még soha életében nem használt antianyagot, de minden varázskönyv azt írta, hogy ilyesmit a varázsló csak a legiszonyatosabb, legpokolibb életveszélyben alkalmazzon, mert a környezetére végzetes a hatása, s lehet, hogy az ellenségét a varázsló így legyőzi, de a járulékos mellékhatásokba könnyedén belehalhat maga a varázsló is. Ezt tudta Mirjan, de mégis erre fanyalodott, mert úgy érezte, tényleg nagyon veszélyben van. Igazán megijedt a máridtól.

A szemét is behunyta, mert sejtette, hogy nagy lesz a villanás, s a kezét is a szeme elé rakta.

S ekkor meglátta... nem a máridot, hanem saját keze csontjait! Lehunyt szemhéján át látta a tenyere minden kicsiny csontocskáját, mert antianyag fegyvere olyan erős fénnel robbant, hogy az áthatolt a tenyerén is, szemhéján is, egyedül csak a csonton nem, így azt jól látta Mirjan.

S még így is fájt a szeme a pokoli fénytől.

Aztán a fény elenyészett, s már kinyithatta a szemét, hogy lásson valamit.

A környéken ugyan már egyetlen lámpa sem égett, de kitűnőek voltak a fényviszonyok, mert minden izzott. Már ahol volt valami. Mert Mirjan a robbanás lökeshullámát képes volt ugyan a márid irányába terelni, de a hőhatással már nem tudta megcselekedni ugyanezt, attól csak erőtérbuborékja védelmezte. És itt bizony termelődött hő, nem is kevés!

Az ősök bunkerének ezen a szintjén nem sok maradt, ameddig Mirjan ellátott. Fal sehol nem volt látható, Mirjan csak egy nagy üresség közepében állt, a padló egy valami csoda folytán megmaradt darabján, mert közvetlenül előtte szakadék tátongott, ugyanis a padló is eltűnt. És eltűnt a mennyezet nagy része is, Mirjan, ha felnézett, láthatta a következő emelet egy darabját, aztán az azt követő emeletet is, meg az azutánit is, és így tovább, egészen míg észre nem vette a halványkék eget, mert odakint hajnalodott. És az emeletmaradványokból időnként jókora darabok potyogtak le a szakadékba. A máridnak nyoma sem volt.

S most hirtelen leszakadt a lift, és Mirjan csak zuhant, zuhant, s bizony a zuhanás ellen már nem védelmezett az erőtér, és jókorát zötytyent odalent, és spriccelt is ekkor a buborék, mert itt gyűlt össze, legalul minden láva, amivé a falak meg minden egyéb szétolvadt, ahogy ide leért, a liftkabin is kezdett szétmállani, úgyis alaposan felforrósodott a robbanástól.

– Már vártalak! – hallotta meg Mirjan a márid hangját.

Megfordult, és ott volt a márid valóban, s azonnal rá is támadt Mirjanra egy afféle villámmal, amivel Mirjan támadta őt legelőször. Mirjan teljesen elgyöngült az erőfeszítéstől, amit a háritás jelentett, mert a védelem saját antianyag bombájának hatása ellen is temérdek erejébe került. Ugyanakkor érezte azt is, hogy ez a villám a márid részéről lényegesen gyöngébb már, mint amivel először támadta. Nyilván a márid is alaposan kimerülhetett! És ahogy a máridra nézett, látta, hogy annak alakja minden eddiginél jobban reszket, kavarog, gomolyog – igen-csak megsebesülhetett!

– Most kéne neki még egy antianyag támadás! – gondolta Mirjan. De nem merte megkockáztatni, mert érezte, hogy azt ő sem élné túl, hisz nincs energiája kellően erős védőpajzsot építeni. Kétségbeesetten nézett körül, hogy találjon valami energiaforrást, de lámpák sehol sem égtek, energiát sem érzékelt, s buborékja mind messzebb és messzebb sodródott az egyre nagybodó látatavon. A márid eközben újabb és újabb villámokkal bombázta a vissza nem támadó, gyöngülő Mirjant.

– Pedig biztos kell létezzék nem is egy pofonegyszerű varázslat, amivel elpusztítható ez az idétlen szörnyeteg, miért is nem tudom egyiket sem! – kutatózott agya kétségbeesetten valami

megoldás után. De tudta, ha nem megy másképp, igenis megtámadja újra antianyaggal a máridot, nem is kis darabbal, mert ha ő meghal is, magával viszi a sírba ezt az emberevő pokolfajzatot.

Buborékja megakadt. Óriási vastagságú fal mellé érkezett, ami ugyan olvadt a lávában, vékonyodott, de még tartotta magát. A falra nagy halálfej volt felfestve, s rajta tlapantluai írás:

– Hidrogénbomba-raktár! Belépés kizárólag központi engedéllyel!

És Mirjan hirtelen kezdte úgy érezni magát, mint amikor a Nap felkel. Úgy érezte, a Nap egy kis darabkája rejtőzik a vastag betonfal mögött. Persze, azt tudta, hogy ez nem lehet igaz, de azt tudta, érezte minden idegszálával, hogy pontosan ugyanolyan típusú energia pihen ott évezredek óta, reá várva, mint amit a Napból szokott meríteni!

Ez pedig annál jobb, mert ennek hatását már nagyon jól képes irányítani, nem úgy, mint az antianyagét.

Maradék ereje nagy részét a fal ellen fordította, s egy vakító villanással áttörte azt. Érezte a máríd döbbenetét, aki csodálkozik azon, hogy nem őt támadja, hanem az ártalmatlan falat. S bár nem is nézett a máríd felé, de tudta, mert azt is megérezte, hogy a máríd emiatt megijedt. Lehet, hogy elmenekül?!

– Nem menekülsz te szörnyeteg! Véged! Kitaposom a beledet! – üvöltötte Mirjan, azzal sem törődve, hogy a márídnak nincs belük, semmiféle emberi szervük. S ezzel egy időben „lelki kezével” benyúlt a támasztott nyíláson át a bombaraktárba, s igyekezett ugyanúgy energiát meríteni belőle, mint korábban a Napból tette volt. Sőt, nemcsak ezt tette, de igyekezett minden ott rejlő energiát felszabadítani, s úgy cselekedett, hogy amit nem képes magába szívni, azt óriási energiafolyamként mind a máríd irányába terelje.

Odabent hetvennyolc óriási hidrogénbomba volt. S most mind felrobbant. Mirjan pukkadásig telítődött energiával, a maradék pedig – tehát a túlnyomó többség, mert Mirjan ennek az energiának egy ezrelékét sem volt képes elnyelni – a maradék tehát mind a márídra zúdult.

Hogy mi lett a máríddal, azt Mirjan nem tudta. Mindenesetre eltűnt. De az energiafolyam ettől még ki kellett, hogy tombolja magát. Ment tovább, s amikor pár másodperc múlva Mirjan oda mert nézni, mert már elhalványodott az elviselhetetlen fény, akkor azt látta, hogy a máríd helyén egy jó száz méter széles alagút nyílik a föld mélyébe, ott egyszerűen semmi nincs, ott minden megsemmisült, ki tudja, hogy milyen iszonyatos messzeségben?! A láva nagyja befolyt a lyukba, de Mirjant nem sodorta magával, egy nagyobb törmelékhalmon megakadt az erőtérbuborék.

– Remélem, a gurgujok azért megmaradtak! – gondolta Mirjan, felnézve a magasba. De feje fölött még tartott az építmény, a bunker, nem omlott le, csak a tőle távolabbi szárny, ahol látni lehetett a kék eget is.

Bár Mirjan most újra erőből duzzadó volt, mégis álmos. Tudta, ez egészen közönséges idegkimerültség a részéről. Nem kis dolog legyőzni egy máridot! És azt is tudta, hogy csak nagy-nagy szerencséivel sikerült ez. Fogalma sem volt róla, mik azok a bombák, de ha e Nap-részecskéket nem gyűjtik ide össze neki a régi emberek, akkor a máríd megöli őt, ezt el kellett ismernie!

– Miért is ne aludhatnék, hiszen úgyis meg kell várnom, amíg kihül a talaj! Addig nem mozdulhatok! Addig nem tudok kimenni innen! – gondolta, azzal erőtérbuborékja mélyén álomba szenderült.

9. fejezet

Esküvők és bonyodalmak

NEM IDŐZTEK SEMEDDIG SEM az iskolában Zietiek, miután kiszabadították a királylányokat s a királynét. Azonnal útnak eredtek, ki a városból.

Alig hagyták maguk mögött az első útkanyart, máris találkoztak Mulez bíró fiával, a tizenkilenc esztendőes Csílosszal. Néhány szolgálával volt együtt, akik nagy szekereket hajtottak, mind roskadásig volt megpakolva mindenfélével, mert kiürítették a bíró házát.

Az akkori úthálózat kizárólag földutakból állt, s enyhén szólva súlyos hiányosságokkal küszködött. Alig értek be az első erdőbe, máris zötytyent akkorákat az Indzsét szállító hintó, hogy a sebesült királylány nem bírta visszafojtani a jajgatását, sőt, ismét méregért könyörgött, hogy érjenek véget szenvedései.

– Így valóban nem lehet kibírnia Mirjanig! – tűnődött Csividszi, majd, mert itt már ő rendelkezett, kiadta a parancsot, hogy rakják át a sebesült Tűzmadarat egy hordágyra, amit a fiúk felváltva cipelnek.

– Ez sokkal jobb lesz, mint a hintó, mert itt nem döccen minden zökkenőnél, hisz az öt vivők átléphetik a bukkanókat! Így csak szelíden himbálódzik!

– De akkor lassabban haladunk! – aggodalmaskodott a bíró.

– Lassabban vagy sem, de sem itt nem hagyhatjuk, sem a kínjait nem fokozhatjuk!

– Én természetesen egy tapodtat sem megyek sehová sem a leányom nélkül! – közölte ellentmondást nem tűrően Mircina királyné. Ez pedig eldöntötte a vitát.

Gító hallani sem akart róla, hogy bárki is felváltsa a cipekedésben.

– Ő az enyém, az én dolgom vinni! Csak azt sajnálom, hogy nem vihetem egyes-egyedül kizárólag én! – mondta.

Így aztán ő vitte egyfolytában Indzsét, igaz, hogy lábtól, ahol könnyebb volt, míg a fejrésznél a fiúk sorra váltották egymást. De Gító így legalább állandóan láthatta Indzsét, mert fejfelé előre vitték a leányt. És ahogy Mulez bíró belegondolt, nem is mentek sokkal lassabban, mint ha hintón és szekereken utaznak. A nagy kátyúk, bukkanók miatt nem gurulhattak volna ennél lényegesen sebesebben, mert akkor egykettőre kitörik a szekerek kereke.

– Hagyjatok itt, meneküljete lovon, úgy biztos egérutat nyertek! – biztatta őket Indzse.

– Csakhogy én nem vagyok egér! – válaszolta Gító. – Én ember vagyok, tehát nekem nem egérút kell, hanem emberi út! Az emberi út pedig csak az emberhez méltó út, az pedig nem képzelhető el másképp, csakis ha a párjával van a férfi! Az én párom pedig te vagy!

– Talán két vagy három napig. Tovább nem. Egy merő gyulladás az altestem. Belehalok. Tudom. Érzem.

– Nem halsz meg! Csividszi azt mondta, ismer egy kiváló gyógyítót, aki egykettőre rendbe hozza az egészségedet, csak érjünk el hozzá!

– Olyan gyógyító nem létezik, s ha mégis volna, akkor is nyomorékon tengődnék! Azt nem akarom! Őljetek meg!

– Nincs mérgünk, de ha volna sem adnánk belőle.

- De itt van Szunszen, nagy harcos, gyorsan, tisztán váгна, mессe le a fejemet, vége úgy mindennek egy pillanat alatt!
- Ne beszélj hülyeséget! Nem leszel nyomorék! Csividzsi megmondta! S ha gurguj is, de ne becsüld le, bízz benne! Te nem nyomorék leszel, hanem a feleségem!
- Királylányt akarsz feleségnek?
- Miért ne? Ki ne akarna téged, Tűzmadár?!
- Nem is vagyok olyan szép, annyira gurgujos a hajam! Éea sokkal szebb!
- Hollószárny is szép valóban, de nekem te tetszel jobban!
- De hát még meg sem kérted a kezemet!
- Nem is fogom. Annyira kellesz, tudd meg, hogy boldogságomat nem teszem függővé holmi bizonytalan női beleegyezéstől! Tanulok nagy mesteremtől, Szunszentől! Ő aztán ért hozzá, hogyan kell bánni a nőkkel! Le sem száll Csividzsiről! S lám csak, elérte valóban, hogy Csividzsi megígérte neki, hogy a felesége lesz! Addig járok a nyakadra, amíg csak igent nem mondasz!
- Kedves vagy, Gító! Amíg beszélsz s rád figyelek, nem érzem a fájdalmakat! Beszélj tovább! Olyan jó, hogy szépeket mondasz nekem!
- Hát nem udvaroltak még neked?
- Hogyne, sokan is, de egyedül rólad hiszem el, hogy neked valóban én kellek, s nem a királyi rokonságom!
- Akkor feleségül kell gyere hozzám!
- Feleséged leszek, ígérem, ha kellek neked így is, nyomorékon! De jobb lenne mégis a méreg! Vagy Szunszen kardja! Mert hamar rám unsz majd, teher leszek neked, senki nem akar egy rokkanttal élni, s akkor...
- Elhallgass! Olyan sosem történhet meg, és különben is, nem hallottál még Kotrigez nagyúr óriási farkáról?!
- Miről?! – pirult el Indzse.
- Nem hiszem, hogy a palotába el ne jutott volna ennek híre! Tudd meg, hogy él a birtokán egy Mirjan nevű remetelány, aki nagyon megharagudott reá valamiért, s ezért megátkozta, hogy... – és Gító csak mesélt, mesélt Indzsének, aki ámulatlan hallgatta. Úgy látszik, valóban nem jutott el e csodálatos esemény híre még hozzá. Pedig biztos volt benne Gító, hogy a palotában is tudnak erről, de lehet, hogy illendőségből vagy más ok miatt nem mesélték el a királylányoknak az esetet, gondolván, hogy nem nőnek való téma, nem fiatal lányok fülének való. Most azonban kiváló volt arra, hogy elterelje Indzse figyelmét nyomorúságos állapotáról. S ez annyira érdekes téma volt, hogy még Éea, a másik királylány is melléjük lépdelt lovával, hogy ő is hallja Gító szavait. Márpedig, ha ő odament, akkor odament Nún is, aki egyre csak Hollószárny körül sündörgött, s nagyon sok más fiú is abban reménykedett, hogy Éea őt tünteti ki kegyeivel, tehát azok is köré csoportosultak.
- Na hát, gondolj arra – mondta meséje végeztével Gító Indzsének –, hogy ha erre képes volt Mirjan, különben épp ugyanannak az iskolának egykori tanulója, ahová én is jártam, akkor biztos képes téged is meggyógyítani!
- Ez csak valami legenda, amiből egy szó sem igaz!
- Ha nem hiszed, kérdezzük csak meg Csividzsit!

S amikor a déli táborozás közben megkérdezték, Csividszi maga is állította, hogy mindez szó szerint igaz, és mostanára Kotrigez férfiassága talán a kilométernyi hosszúságot is elérheti.

– Mirjan biztosan meggyógyít téged! – simogatta meg Indze homlokát.

– És ne feledd, hogy megígérted, hogy akkor a feleségem leszel! – emlékeztette adott szavára a leányt Gító.

– Te pedig az én feleségem leszel! – közölte ellentmondást nem tűrően Nún Hollószárnnal. A királylány erre meg sem tudott szólalni döbbenetében.

– Mi ez az osztozkodás a leányaimon, fiúk?! – kérdezte nevetve Mircina királyné. – Nem gondoljátok, hogy az ilyesmibe a nőknek is van néminemű beleszólásuk?!

– Úgy van! Éea választ! És nem téged, hanem engem! – bökött mutatójával Nún felé az egyik fiú.

– Szó sem lehet róla, mert csakis engem választhat, ugyanis én készítettem a hordágyat, és...

– De én csináltam a vászoncsíkokat, amikbe...

– Én pedig a himlőpörkök előállításában segédkeztem, és ezért... – szólt egy harmadik, mire kitört a hangzavar, s már minden fiú az érdemeit fitogtatta egyszerre a döbbent Éea és a csodálkozó királyné előtt.

– Ugye mondtam, hogy a húgom sokkal szebb, ő többeknek kell! – mosolygott Gítóra Indze.

– Nem baj, nekem te vagy a szebb, és egy nőnek úgyis egy férje lehet csak, márpedig én hű maradok hozzád!

– Engem válassz! – pattant Nún Éea elé, azzal nagy bátran át is ölelte, és megcsókolta. A királylány egy pillanatig ernyedten lógott a karjában, kizárólag a váratlanság döbbenete miatt, de azután magához tért, beleharapott a fiú ajkába, s amikor az hátrahőkölt és elengedte, alaposan felképezte. De nem is egyszer vagy kétszer, hanem verte, amíg csak Nún a futásban nem keresett menedéket, a többiek hangos kacagásától kísérve.

– Szentelen paraszt! Nem azért tartok veletek, hogy sorra mind megerősokoljatok! – kiáltotta utána a leány. – Szép megmentés, mondhatom! Azért szabadítottatok meg Líriseztől, hogy a ribancotokká züllesszetek?! – és szigorúan nézett végig mindegyikükön.

– Félreértesz, mi csak annyira szeretünk... – magyarázkodtak szégyenkezve a fiúk.

– Annyira, hogy széttépnétek mohó kéjvágyatokban, mi?!

– Úgy látom itt nem kell közbeavatkoznom, a leányom maga is ura, azaz úrnője a helyzetnek!

– mosolygott Mircina, ahogy látta, amint a fiúk szégyenkezve kullognak el.

– No igen, de azért valami csekélyke igaza van ám a fiúknak! – somolygott Mulez. – Mert én meg tudom ám érteni őket! Magam is hasonlóan érzek ugyanis, mint ők, egy bizonyos nő iránt! – és olyan pillantásokkal kezdte mérgetni Mircinát, hogy azt lehetetlen volt félreérteni.

– Sejtettem én, hogy nem volt éppen önzetlen a megmentésem! – mosolygott Mulezre Mircina. – De nem gondolod, hogy túl mohó vagy, sőt illetlen, hiszen férjem halála óta még szinte napok sem teltek el?!

– Nem mondtam én olyasmit, hogy most, azonnal... – sütötte le Mulez a tekintetét.

– Helyes, annál is inkább, mert most nem az enyelgésnek van itt az ideje! Mondd inkább, hogy hová, miféle helyre megyünk!

– Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs róla!

- Nem volna-e jobb akkor az egyik birtokomra tartani?!
- Igazság szerint csupán a kiszabadításotok ötlete volt az enyém, minden egyebet ez a Csidzsi nevű gurguj lány intézett, azzal a Zieti nevű iskolamesterrel együtt, ők tudják a további tervek részleteit, őket kell megkérdeznünk!
- Akkor tegyük azt, mert nagyon aggódom az üldözők miatt! Meg az is érdekel, hogy hová, merre tartunk!

Csidzsi így válaszolt neki:

- Ne aggódj, királyné! Amint azt már láthattad is, aki utánunk siet, bennünket üldözni, annak komoly nehézségei lesznek! Tapasztalhattad, hogy számos helyen, rögvést miután elhaladtunk, a fiúk eltorlaszolták az utat kidöntött fákkal, felszórták vassulyommal az utat, olyik helyen pedig még kőomlással is járhatatlanná tették egy időre!
- Az igaz, de ha mégis átvergődik ezen egy csapat, akkor már könnyen elfog bennünket, mert a fiúk ugyan nagyon lelkesek, de tényleg csak fiúk és nem harcosok, hiába vannak hát sokan!
- Jöjjenek csak, ha úgy akarnak járni, mint Jasez! – morogta Szunszen Csidzsi mellett, s mert a királyné is látta azt a küzdelmet, ahol egy szempillantás alatt átkerült Jasez feje a nyakáról Szunszen kardja hegyére, ezért hát kissé megnyugodott.
- Jó, de akkor is, hová tartunk? Nem gondolod, hogy most már illendő volna beavatni engem is a tervedbe, Csidzsi? Elvégre az én bőrömre megy a játék!

Csidzsi nagyon élvezte, hogy bár gurgujnak született s eddig mindenki megvetette, de most mégis a figyelem középpontjába került, olyannyira, hogy maga a királyné kér tanácsot tőle! Igyekezett olyan magabiztos és méltóságteljes lenni, amennyire ez egyáltalán lehetséges.

- Válaszolj nekem: véleményed szerint, Mircina, mi most a legfontosabb nektek?!

Mircina alaposan meghökkent, hogy Csidzsi, a gurguj csak úgy egyszerűen a nevéen szólítja, elhagyva neve elől a királyné-megszólítást, de úgy érezte, nem ajánlatos tiltakoznia. Elvégre tökéletesen ki van szolgáltatva Csidzsinek, Szunszennek, és Csidzsi barátainak. Akik, mármint a fiúk, ha szeretik is például a leányait, régebb óta ismerik Csidzsit!

- Azt hiszem legfontosabb, hogy mielőbb valami biztonságos helyre érjünk, ahol kellően védve leszünk az áruló Líriseztől!
- Azt hittem azt mondod, hogy a legfontosabb Indzse minél hamaribb meggyógyulása!

Mircina elpirult.

- Ne hidd, hogy önző vagyok... de hát az ő érdeke is a biztonság!
- Most a gyógyítóhoz megyünk. Mondtam már Indzsének is. Mirjan a gyógyító neve. És nagyon jó barátnőm.
- Bármit megadok, csak egészséges legyen a leányom!
- Ne sértegetsz, Mircina! Ha kérem, megteszi Mirjan ingyen is, sőt, ha nem kérem valószínűleg még akkor is! Nagyon jólelkű leány.
- Hány éves?
- Valamivel fiatalabb nálam. Ha jól számolom, nemrég múlt tizenhárom, bár némileg idősebbnek néz ki, tizenhatnak is.
- És annyira értene a gyógyításhoz?! – kételkedett a királyné.

– Hajaj! – azzal Csividzsiből majdnem kibuggyant a kacagás, ahogy édesapjára gondolt, aki különben szintén velük tartott. – Apámat is meggyógyította, akit a pokol kétfejű kutyája átkozott meg! Óriási ám Mirjan hatalma! De hát hallottad te is Kotrigez esetét az imént Gítótól, nem?

– Tehát Mirjan barátnőd meggyógyítja Indzsét... És azután?

S most Csividzsi figyelmesen Mircina arcába nézett, lágyan elmosolyodott, majd így szólt:

– Azután Mirjan bátyjából, Pimből király lesz!

– Tessék?! – ámult el a királyné.

– Bizony ám! Ne csodálkozz, Mircina! Lírisez király akar lenni. Sok más főúr is király akar lenni. Sejtethed, hogy így van, jobban is, mint én a gurguj, hiszen te éltél palotában, nem én, te voltál királyné, te ismered a nagyurak életét, vágyait, mohóságát! Sokan akarnak most királlyá válni. Miért ne akarhatná ezt Pim is, Mirjan bátyja?!

– Na de hát ki a csuda ez a Pim, még sosem hallottam róla, pedig ahogy mondtad, én valóban ismerem a nemeseket, minden valamire való urat ismerek, de még a hírét sem hallottam Pimnek!

– Pim nem más, mint Vallindra hercegnő férje.

– Vallindráról hallottam, az apja kegyvesztett lett szegény férjem előtt, de ki az a Pim?!

– Mondtam már: Mirjan bátyja!

– Na de mi a címe? Herceg? Bár azt kétkem, tudnék róla, ha az volna... még báró se nagyon lehet...

– Paraszt – válaszolta nyugodtan Csividzsi.

– Egy paraszt akar király lenni?! – és Mircina majdnem elájult döbbenetében.

– Most mit csodálkozol, hiszen furcsa világban élünk! Ha az megtörténhet, hogy leányod Gítónak nyújtja a kezét...

– Eh! Most ezt mondja, ám ki tudja mi lesz, ha Indzse meggyógyul...

– Megmondom neked! Esküvő!

– Nyugtával dicsérd a napot... – mormogta erre a királyné.

– Mondhatok mást is. Ha én a gurguj megtervezhettem a megmeneküléseket a jól őrzött palotából, megtörténhet ám az is, hogy Pimből király lesz!

– Mit sem ért az uralkodáshoz!

– De Vallindra annál inkább!

– Akármelyik kicsinyke főúr is esélyesebb a koronára, mint ő!

– Szerinted. De neki egészen más a véleménye erről.

– Tehát most holmi parasztkóban húzzuk meg magunkat?

– Egészen biztos, mert ma még nem érünk el hozzájuk!

– Úgy értem, akkor ha odaérünk.

– Valószínűleg, de emiatt ne aggódj, ez elkerülhetetlen, hisz Mirjanra okvetlenül szükségünk van a gyógyítás miatt!

– Ezt nevezem biztonságnak! Kotrigez nem tud megvédeni bennünket, mert el van foglalva a férfiasságával, Pim pedig paraszt, és legfeljebb néhány béresére számíthat...

– Én úgy sejtem Kotrigez birtoka hamarosan Pim kezére jut! Ezzel ne törődj, Mircina!

– Örültek vagytok, Csividzsi! Ha Indzse meggyógyult, azonnal elutazom a saját birtokaim egyikére, mert nem veszek részt ilyesmiben! Parasztból sosem lehet király! Belebuktok, és nem akarok veletek pusztulni én is!

– Egyet ne felejts el, Mircina: amilyen gyorsan lehet elbukni, lezuhanni a magasból a mélybe, éppoly könnyen fel is emelkedhet valaki a mostani bizonytalan időkben! Lám csak, te királyné voltál! Most, már ne is haragudj, de szinte semmi. Talán már élő sem volnál, ha mi, „örültek” nem volnánk. Ezt nem azért mondom, hogy most hálálkodj, csak a pusztta tényt szögezem le. Ha alig egy héttel ezelőtt, amikor még Togornyez király is élt, valaki azt mondja neked, hogy szöknöd kell, álruhában, a saját palotából, kinevetted volna, azt mondtad volna rá, hogy örült! És lehetetlenségnek tartottad volna azt is, hogy egy afféle csoport, mint mi, néhány elszánt aligserdült fiatalember és néhány fiatal lány, képes kimenteni téged a jól őrzött királyi palotából, amennyiben esetleg mégis szöknöd kellene! S lám, megcsínáltuk! Az örültek néha sok csodára képesek!

– Egyszerűen szerencsétek volt, de a vakmerőség, ha egyszer sikert arat is, nem képes erre mindig! Nem hiszem, hogy valaha is még királyné lehetnék!

– Az nem is lesz. Az mindörökké megszűnt. De Pim mellett megbecsült hercegnőként élhetsz életed végéig! Remélem van benned annyi tisztesség, hogy őt támogasd a tanácsaiddal!

– A tanácsom az, hogy aki paraszt, maradjon is meg annak, s legfeljebb abban reménykedjék, hogy gazdag kereskedő válhat belőle idővel, mert még az is majdnem lehetetlen neki, de abban végképp ne reménykedjék, hogy király lehet! Király! Egy parasztból! Ne is haragudj Csividzsi, de tudod, az én köreimben az ilyesmire szokták azt mondani, hogy álmodik a nyomor!

– Sokszor álmodik a nyomor! De a kétségbeesés is! Utóbbira példa a súlyos betegek helyzete! Érdekes, hogy te csak Pim királyságát tartod lehetetlennek, de nem Indzse gyógyulását! Tudod miért van ez így?! Mert azt oly nagyon szeretnéd, Mircina! Annak lehetetlenségét bezzeg nem fontolgatod!

– Ha éppen tudni akarod, azt is alig hiszem! De nem búsítom őt azzal, hogy ezt meg is mondjam néki! Abban persze igazad van, hogy akármire képes volnék csak, hogy meggyógyuljon! Akár még a lelkemet is eladnám érte a Gonosz Erőknek!

– Akár még varázslókkal is cimborálnál ezért?

– Sosem értettem egészen, miféle vétek is ez, amit a papok úgy neveznek, hogy varázslókkal való cimborálás! Mert az esetleg előfordulhat, hogy valami bűvölésért valaki fizet egy csomó pénzt egy varázslónak, de attól még nem válik cimborájává, barátjává! Ha viszont valóban a barátja egy varázslónak valaki, még az sem biztos, hogy tudatában van ennek, mert a varázslók nagyon jól tudják leplezni varázsló mivoltukat! Mindazonáltal, nem hiszem, hogy bárki, akár varázsló is, tudna olyasmit kérni, amit meg ne tennék Indzse felépüléséért! Elvégre édesanyja vagyok! És apja nem más, mint Togornyez király, márpedig én valóban szerettem szegény férjemet! – és Mircina megdörgölte a szemét. – Hanem miből véled úgy, Csividzsi, hogy az a Pim, ha király akar lenni, akkora örömmel fogadna bennünket?

– Mert én Mirjan barátnője vagyok, és...

– Téged igen. De engem, meg a két királylányt!

– Minden koronára vágyódó örvendezik hívei megszorodásán, nemdebár? És talán remélhetem, hogy van benned akkora tisztesség, hogy miután mi, Pim barátai, kimentettünk téged és szeretteidet a fogságból, sőt, miután Indzsét is meg fogjuk gyógyítani, ezután te is őt támogasd?!

– Birtokaim ugyan nagyok, de végeredményben jóval kisebbek, mint Lírisez birtokai, ráadásul tudom, hogy őt sokan fogják támogatni! És a te Pimed, nos, neki nemcsak vele kell megküzdenie! Ott van először is saját földesura, Kotrigez...

– Ó, vele nem hiszem, hogy gondok lennének! Talán rég felakasztotta magát a saját farkára kétségbeesésében! – nevetett Csividszi, s ettől az illetlen beszédől Mircina valahai királyné mélyen elpirult.

– Azt hiszem a te sokra becsült Pimed jobban tenné, ha elszökne az én birtokomra! Ígérem, hogy nem fogok parasztként bánni vele, mert valóban van bennem tisztesség! Szerintem örült ugyan, de ha ennyire szeretitek, a kedvetekért udvarias leszek vele!

– Bizonyára nagyon örül majd neki, ha megtudja, hogy az egykori királyné minden erejével, pénzzel is és fegyvereseivel is őt támogatja, de ezt nem velem, hanem vele és Mirjannal kell majd megbeszélnek!

Mircina elgondolkozott.

– Én ugyan nagyon szerettem Togornyez királyt, sőt még most is szeretem, de leányaim érdekében talán azt kellene inkább megfontolnom, hogy egy hatalmas földesúrhoz férjhez menjek, már ha akad éppen közöttük legényember vagy özvegy... De akad néhány ilyen... ahelyett, hogy... hogy...

– Hogy sorsodat egy örült paraszthoz kösd?! Na, gyerünk, mondd csak ki bátran! – követelte dühösen Csividszi. – Nézd, Mircina, most nem tehetsz mást, mint hogy eljössz oda, ahová vezetünk, mert te tudod ugye, hogy Indzse meghal, bárkihez vigyed is, akit te ismersz gyógyítót! Mirjanban azonban nyugodtan reménykedhetsz! Gyere oda, aztán majd...

– Aztán majd meglátom. Igen. Igazad van, Csividszi! Ha az a Mirjan képes meggyógyítani a lányomat, akkor valóban csodatevő szent ember! Akkor talán hihetek abban is, hogy a bátyjából királyt csinál! De ha nem, én akkor is megteszem, hogy őt támogatom! A lányom miatt, hálából! Elvégre épp most mondtam, hogy Indzséért bármire képes vagyok!

– Ez a beszéd! Különbén is, ha feleségül venne téged valami herceg vagy más úr, érdekből, mi lesz akkor Mulez bíróval?! Mert ő igazán szeret téged! Szerintem boldogabb lennél vele, mint mással!

– Ez az én dolgom, erről nem akarok beszélni! – közölte a királyné, és lovával előreugratott.

Végül is nem parasztviskóban szálltak meg, hanem egy útszéli fogadóban, amit éppen alkonyattájt értek el. Szunszen, a harcos ugyan aggódott, azt mondta, hogy ha jönnek erre üldözők, akkor elsőként éppen itt keresik majd őket, de hát eddig nem jöttek, jó esélyük volt rá ezért, hogy későn vették észre Mircináék eltűnését, s arra sem jöttek rá, merrefelé is szöttek. Elvégre Vuárdból, a fővárosból, igazán sokfelé vezet út!

Különbén is, szegény Indzse belázasodott, ami várható is volt, csoda, hogy eddig bírta, és sem Csividszi, sem Mircina nem akarta kitenni a leányt a szabadban éjszakázás megterhelésének.

Indzse néha félrebeszél, hánytá-vetette magát, Gító pedig állandóan mellette örködött, alig aludt, és hűsítő borogatásokat pakolt a leány homlokára, mert úgy vélte, az jót tesz neki.

Aztán, amikor már hajnalodott, kitört a vihar. Igazán semmi sem jelezte a közeledtét, de alig pitymallott, kelet felől óriási ibolyakék fellegek sötétítették el az eget, és ömleni kezdett belőlük az eső. A szél is fúj, akkora erővel, hogy ilyen orkánt még soha egyikük sem látott.

A vihar ugyan csak rövid ideig tombolt, de annál nagyobb erővel. A szemük láttára történt meg, hogy évszázados tölgyeket ráncigált ki gyökerestől a földből, és dobott el olyan messzire, hogy látni sem lehetett. A fogadóra is lecsapott a szélvész, s csak úgy felkapta a tető felét, s már el is vitte valamerre. És néha egy méterre sem lehetett látni, mert nem is esőcseppek estek le a magasból, hanem valóságos egybefüggő vízfal.

Mikor elült a szél, s már újabb ítéletidőre sem számíthattak, mert sehol felhőnek nem volt nyoma az égen, még akkor is jószerivel járhatatlanok voltak az utak, mert mindenütt, ahol mélyedés volt vagy csak vízszintes az út, jó térdig érő víz hömpölygött, a meredélyeken pedig valóságos folyók ömlöttek alá. A fogadós kétségbeesésében hangosan jajveszékelt, mert minden állata vagy megfulladt, vagy eltűnt, nem tudni, mi lett vele. Ráadásul valamennyi istállója és ólja romba dőlt, sőt így járt a fogadó fele is.

– Itt aztán nem tudunk tovább menni se hintóval, sem szekérrel! – csóválta a fejét Mulez.

– Pedig muszáj lesz, ha másképp nem, hát gyalog, mert Indzse állapota rohamosan rosszabbodik! – közölte vele Mircina.

– Őszintén sajnálom, ami Indzsével történt, de ilyen körülmények között még a lovak sem képesek tovább menni, hát nézd meg úrnóm, sügyig sülyednek a sárba!

– Akkor nemcsak a szekerek maradnak, de a lovak is! Az ember sokszor többet kibír, mint egy ló! Ha nem megy más, megy Gító – tehát én! Én elviszem akár gyalog a vállamon is Indzsét!

– Örült vagy, száz lépés után úgy kimerülsz, hogy szuszogni sem bírsz!

– Igaza van ennek a derék fiatalembernek! – kelt hirtelen Gító pártjára Mircina királyné is. – Az igaz, hogy örült, de ahogy nekem tegnap Csividzsi mondta, az örültek sok csodára képesek! Mindent itt kell hagyni, a megőrzést a fogadós biztos boldogan vállalja néhány garasért, mert most minden bevételre szüksége van, és megyünk tovább gyalog! Még fegyvereket sem kell vinnünk, mert ezek után biztos, hogy nem kell tartanunk üldözőktől, őket is elmosta az eső, agyonverték a kidőlt fák, az út, amin jöttünk, biztos, hogy teljességgel járhatatlan...

– Csakúgy, mint az előttünk levő útszakasz!

– De nekünk muszáj mennünk, nem úgy, mint az üldözőknek! Indzse egy pillanatot sem várhat! Sebláz kínozza, és az még a vasgyúrókat is egyhamar elviszi, hát még őt, az én vékonyka kislányomat! El kell jutnunk ahhoz a csodatévő remetelányhoz!

– Csak tudnám, hogy honnan támadt ez a képtelenül nagy vihar! Mert ilyenről még az öregapám sem beszélt! – mormogta Mulez bírő, és nem szólt többet, követte Mircinát.

Roszbabb volt a továbbhaladás, mint legmerészebb rémálmaikban is hitték volna. Helyenként nem is térdig, sőt nem is derékig, de nyakig merültek a vízbe, s ilyenkor a hordágyat a fejük fölé kellett emelni. S ezt is csak akkor tehették, ha a víz nem mozgott, ha állóvíz volt, valami olyan helyen, ahol az út völgyön vágott át, s most ott összegyűlt a sok víz. De a legtöbb helyen a víz nem volt nyugodt, hanem szaladt, rohant, zúgott, s emiatt, a végképp járhatatlan részek miatt, óriási kerülőket kellett tenniük.

A víz ráadásul nem volt tiszta, igazából nem is víz volt, hanem ocsmány, sáros lé, teli állattetekkel, döglött halakkal, gallydarabokkal, sőt teljes kidőlt fákat is magával sodort olykor.

Ami azt illeti, út sem nagyon volt. Még ahol víz alig fedte is a tájat, ott is percenként kidőlt fákat kellett kerülgetniük, vagy átmászni rajtuk. Amikor falvak mellett haladtak el, láthatták, hogy alig akadt ház, ami állt volna, de még ezek is jócskán megsérültek, s a legtöbb egyszerűen összeomlott. Nemegyszer láthatták, hogy egy-egy parasztcsalád tanácstalanul ácsorog valami földbe vajt, iszamos lével teli lyuk körül – korábban házfalak álltak e lyuk körül, de most azoknak nyoma sem volt, minden elrepült valamerre, s ha mégis maradt volna egy-egy vályogtéglá, azt is iszappá mosta az eső.

– Mikor érünk már oda?! Indzse nagyon rosszul van! – vonta kérdőre Csividzsi estefelé Mircina. Benne még volt annyi erő, hogy beszélni tudjon, bár ő is kutyául kimerült. A fiúk, akiknek Indzsét is cipelni kellett, azonnal elaludtak, amint ledőlhetek a szutykos földre pihenni. Most még Gító is. És nem törődtek azzal, hogy nincs egy száraz ágdarab, amit meggyűjthettek volna, s hogy nedves a ruhájuk, és sárban kell aludniuk. Most csak az volt a fontos, hogy sajgó testüket pihentethessék. Még Szunszen is kimerült, mert ő is kivette a részét a cipekedésből, sőt amikor nem vitte Indzse hordágyát, akkor gyakran Csividzsi vitte át a nehezebb részekre, a feje fölé emelve.

– Ma már odaérhettünk volna, ha nincs ez a vihar – válaszolta Csividzsi –, de így szerintem legjobb esetben is csak holnap estére érünk oda, de inkább csak holnapután déltájban! Persze, én még sosem voltam ott náluk, csak Mirjan elbeszélésére hagyatkozhatom, tehát tévedhetek is...

– Késő lesz már az a lányomnak! – sírta el magát Mircina.

– Megtesszük, amit tehetünk! – sóhajtott Csividzsi. – Látnod, megyünk, amikor csak lehet! De most éjszaka semmiképpen sem mehetünk tovább, hiszen nem is látjuk a tönkrement utat!

Tovább nem beszélgethettek, mert hangos szóváltás ütötte meg a fülüket kissé távolabbról. Hogy miről folyt a vita, azt nem értették, csak annyit vettek ki a szavakból, hogy Mulez bíró veszekedik a fiával, Csílosszal, s „eszement hülyé”-nek nevezte azt.

Mircina királyné fáradt volt ahhoz, hogy odamenjen, de Csividzsi úgy érezte, ő a csoport vezetője, ezért nagyot sóhajtott, feltápászkodott, s melléjük baktatott, miközben Szunszen árnyékként követte.

– Mi a baj? – kérdezte röviden.

– Ne is haragudj, de ez nem rád tartozik! – válaszolta a bíró.

Abban a pillanatban egy erős kezet érzett a vállán, s a szorítás erejétől kiáltva rogyott térdre.

– Nem nevezted hercegnőnek Csividzsi, te ebfajzat! – hallotta Szunszen hangját. – És mit merészelsz te, hogy megtagadod a választ Csividzsi kérdésére?!

Hanem, ha Mulez bíró nem válaszolt is, válaszolt rögvest Csílossz! Aki egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki apja segítségére óhajtana sietni.

– Most közöltem apámmal, hogy ha elérkezünk ahhoz a Mirjan nevű csodatevő remetéhez, feleségül veszem Dzsojit, s erre apám atyai áldása helyett csak szidalmat adott nékem, semmi belátás nincs benne pedig Dzsoji igazán szép leány!

– Feleségül vennéd Dzsojit, s hozzá ilyen hamar, rögvest, amint Nakjúba érünk?! – csodálkozott Csividzsi.

– Persze, akár rögvest azonnal is, de hát itt a sártenger közepében mégsem volna illendő, ezért várok vele addig! Az az egy-két nap, ami elmúlik addig, igazán nem olyan sok, és Dzsoji megérdemli a szép lakodalmat!

– Szóval amint Nakjúba érünk. Igen – dörögött Szunszen. – Az jó időpont! Én is akkor hálok majd Csividszivel!

– Te hülye, azt nem így mondják, hanem úgy, hogy akkor veszel feleségül! – pirult Csividszi, és oldalba öklözte Szunszent.

– Az nem ugyanazt jelenti? – kérdezte tanácstalanul Szunszen.

– De igen, ugyanazt jelenti, megnyugodhatsz, de akkor is úgy kell mondani!

– Ha akarod, úgy mondom, csak tényleg ugyanazt jelentse!

– Jaj, hallgass már el!

Szunszen nem is beszélt többet, de átölelte Csividszi vállát, és olyan szúrós pillantásokkal méregette a környezetét, mintha attól tartana, hogy griffmadarak akarják elragadni tőle a gurguj lányt.

– Nem vagyok hajlandó beleegyezni ebbe a házasságba, még akkor sem, ha agyonver érte Szunszen! – közölte ellentmondást nem tűrően Mulez bíró.

Erre mégis megszólalt Szunszen, pedig megfogadta épp az imént, hogy nem szól, fel ne bosszantsa valamivel az ő drága Csividszijét.

– Ha agyonverlek, az nem azért lesz, hogy mit teszel vagy nem teszel Dzsojival vagy Csílosszal! Ha csúnyán beszélsz Csividszivel, agyonütlek. Ha Csividszi akarja, agyonütlek. Másképp nem ütök agyon! Tehát megnyugodhatsz!

– De apám, értsd meg, én szeretem Dzsojit! – vitázott apjával Csílosz, nem is figyelve Szunszenre.

– Majd megszeretsz mást! Miért nem próbálkozol például Hollószárny körül legyeskedni?! Ő még királylány is!

– De hát ha én Dzsojit szeretem!

– De én nem szeretem Dzsojit, mert majomkodásnak nevezte felelős bírói munkámat!

– Ne légy nevetséges apám, úgy duzzogsz, mint egy gyermek, ez nem méltó hozzád!

– Akárhogy is, még ha el is tekintünk az én érzelmeimtől, amit pedig nem tehetünk meg, mert apósa lennék...

– De én lennék a férje!

– ...akkor is, Dzsoji egy aljas, utálatos néember, aki ártatlanul rágalmazta meg az itt álló érdekekben gazdag Csividszi hercegnőt! – és a bíró laposakat pislogott Szunszenre, meg van-e elégedve a tiszteletteljes megszólítással. Meg volt.

– Akármit tett is, megbánta, és én nagyon szeretem őt, egész idefelé úton is segítettem, s ő olyan kedves, szinte dorombol minden jó szóért, mint egy kiscica...

– Hamisan esküdött Júsen istennő színe előtt!

– Azt intézze el az istennővel, halála után! Az istennő dolga, hogy ezért büntesse őt, nem a tied! Különben sem kell nekem a halála után, beérem az életével is! Istennek képzeled tán magadat, jóapám?!

– Annak nem, de bíró vagyok, nekem is dolgom tehát az igazsággal törődés!

– Az igazság az, hogy én megbocsátottam Dzsojinak, emlékezz csak rá bíró uram! – szólt csöndesen Csividszi.

– Te igen, de én nem!

- Ha Dzsoji is akarja, én pártolom ezt a házasságot! Annak a kislánynak nagy szüksége van minden szeretetre!
 - Ő akarja, természetesen, hiszen megbeszéltük ezt egymás között mielőtt apám elé állni merészeltem volna! – ujjongott Csílosz, amiért Csividszi személyében szövetségesre lelt.
 - Dzsoji már nem is hercegnő!
 - De mi sem vagyunk hercegek!
 - De ha annak a Pimnek a terve sikerül és király lesz, minden bizonnyal legalábbis báróvá tesz bennünket, de talán nagyobb nemességre is számíthatunk! Ne légy hülye, fiam, ne rontsd el a sorsodat egy rangon aluli házassággal!
 - Lehet, hogy akkor Dzsoji is visszakapja a nemességét! És a sorsomat akkor rontanám el, ha elszalasztanám az én csodálatos Dzsojimat!
 - Még nem is a tied! Vagy a tied volt már?!
 - Ugyan, idő sem lett volna rá az út során, de meg nem is próbálkoztam ilyesmivel! Ő nem holmi örömlány, ő tisztességes nő!
 - Hogyne, hogy milyen tisztességes, azt a hamis váddal igencsak szépen bebizonyította!
 - Tudok az esetről, de megmagyarázta, hogy miként tévedt egy pillanatra rossz útra! Nem tehet róla, hiszen akkor tudta meg, hogy a szülei sosem szerették! Az apja nem kedvelte, mert vörös a haja... azt hitte, nem is tőle van...
 - Na igen, a vörös haj mindig gyanús, olyan gurgujos! – aztán egy gyors pillantást vetve Csividszire, sietve így folytatta:
 - Nekem tulajdonképpen nincs kifogásom a gurgujok ellen, de ugye érthető, hogy Dzsoji apja ezt hitte, végül is!
 - Nem érdekel, hogy ki Dzsoji apja-anyja, csak ő maga érdekel, de ő annál inkább!
 - Na de, kedves fiam, gondolkozz már! Én arra készülök, hogy az özvegy királynét vegyem feleségül, s azt hiszem igazán jók az esélyeim, te meg egy ilyen rangjafosztott néhai hercegnőt...
 - De hát én nem a hercegnő-szó hangjait akarom ölelgetni, hanem az ő valóságos, hús-vér, élő, lélegző testét!
 - Ez a fiú most szerelmes? – kérdezte Szunszen Csividszit.
 - De még mennyire, jobban nem is lehetne szerelmes! – válaszolta mosolyogva Csividszi.
 - És azt akarja Dzsojival, amit én veled, azt a házasság-dolgot?
 - Pontosan!
 - Te is akarsz ezt, Csividszi?
 - Én nem, de ha Dzsoji is akarja, igazán nem ellenzem!
- Erre Szunszen ezt kérdezte Csílosztól:
- A szerelmeseknek boldognak kell lenni, Csividszi erre tanított. Te mégsem vagy az. Miért?
 - Miért, miért, jaj de jókat tudsz kérdezni! Hát hogy is lehetnék boldog, amikor apám megtagadta atyai áldását!
 - Mi az az atyai áldás?
 - Hát az az lenne, hogy beleegyeznek!

- Nem értem! Ő akar talán Dzsojival hálni, azért tiltja meg neked?
- Jaj, de buta vagy! – kiáltotta elképedve Csividszi. De még Csílosz is elpirult, fiú létére.
- Szó sincs erről, egyszerűen megtiltja és kész!
- De csak a házasságot! Ha sikerül élvezkedned vele egyszer vagy többször, azt nem bánom, arra való, ahhoz igazán sok sikert...
- Üsd pofon a bírót, Szunszen! – vágott közbe ezt hallva Csividszi.

A következő pillanatban Mulez bíró jó öt lépést repült, s egy pocsolya közepén ért „földet”. Úgy zúgott a feje, hogy egy darabig nem is bírt lábra állni.

- Nem mondtam, hogy agyonüsd! – bírálta Szunszen módszerét Csividszi.
- Elnézést, én így szoktam, s még csak nem is ütöttem olyan nagyot! Te pedig – fordult Mulezhez – most azonnal megadod azt az áldás-izét a fiadnak, mert Csividszi ezt akarja!
- Nem, nem, ha agyonversz is!
- Azt könnyen megkaphatod!
- Nem, Szunszen, ne verd agyon, megtiltom! – kiáltotta Csividszi.

Ezen elgondolkodott Szunszen, aztán ezt kérdezte Csílosztól:

- Ti troggok mivel szoktatok párizni: a saját szerszámotokkal vagy apátokéval?
- De Szunszen! – kiáltotta égneke emelt kezekkel Csividszi.
- Most kérlek ne szólj bele ebbe, Csividszi! – azzal újra Csíloszhoz fordult.
- Válaszolj! Férfi vagy te? Lóg valami a gatyádban?!
- Persze! Mit is képzelsz!
- Azt képzelem, hogy akkor semmi szükséged apádra, megvan mindened, ami a nőhöz kell!
- Na de... na de... – hebegte Csílosz, ám Szunszen nem törődött vele. Így szólt:
- Egyszerű minden! Csividszi azt mondta, a szerelem jó dolog. Tehát mindenki azé, akit szeret, nem apjáé, anyjáé, istené, akármilyen másé! Csílosz szereti Dzsojit, tehát Dzsoji az övé, Mulez szereti a királynét, tehát Mircina az övé. Gító szereti Tűzmadarat, tehát a Tűzmadár az övé. Én szeretem Csividszit, tehát Csividszi az enyém. Ez így van jól, és akinek nem tetszik, azt agyonverem! És most Csílosz, menj a nőhöz, mert minden nőténynek a férfi mellett a helye, és nem jó egyedül hagyni, mert akkor más férfi elrabolja! És te is menj a királynéhez, Mulez, ott a helyed nem a fiadat kell abajgatnod, hanem a nőt csókolnod! És a mi helyünk is egymás mellett van! – karolta át Csividszit, azzal elvezette őt.

Mulez bíró és Csílosz csak álltak ott utánuk nézve, majd Csílosz ezt mondta:

- Igaza van ennek a barbárnak valóban! Az én helyem a szeretett nő mellett van, és te apám vagy jó képet vágasz a választásomhoz, vagy feleségül veszem áldásod nélkül is! – azzal megfordult és elment. Mulez bíró pedig egyedül maradt a pocsolya közepén, kis ideig sóhajtozott, de nagyon hideg volt a víz, ezért aztán kikászálódott belőle, majd elblattyogott Mircina királyné mellé, s elmesélt neki mindent. Hogy milyen hálátlan is a fiatalság! Az ő fia! És milyen aljas is az a Dzsoji, hogy ilyen hamar így behálózta Csíloszt!
- Légy inkább büszke! Hiszen minden lány igyekszik jó férjet találni magának! S ez azt jelenti, hogy a fiad elég jónak találtatott még Dzsoji számára is, márpedig Dzsoji valóban kivételes szépség, még a vörös haja ellenére is! Van különben, akinek épp a vörös haj tetszik jobban!

– De Dzsoji szemtelen és aljas!

– De nem neked kell vele élned! És majd Csílosz megneveli! Ne törődj ezzel, Mulez! Igaza van annak a Szunszennek, jól látja ezt: mindenkinek a szerelmese mellett a helye!

– Akkor én most az öledbe hajtom a fejemet, mert én téged szeretlek! – közölte nagy bátran a férfi.

– Nem lesz az jó, legyen inkább fordítva, mert nagyon fáradt vagyok! Inkább hajtom én a te öledbe a fejemet!

– Nekem az ellen sincs kifogásom, Mircina! – válaszolta azonnal a férfi, s máris elfeledkezett a fiáról, s egyedül csak a királynét látta. A királyné feje az ölében, azt nézheti, s bármikor megsimogathatja!

– Boldogan leszek párnád bármikor, szerelmem! – suttogta, és megsimogatta Mircinát, majd meg is csókolta. Bár ez inkább csak valami finom, félénk puszi volt egyelőre még.

És Mircina nem ellenkezett. Lehet, hogy csak a fáradtsága miatt, de Mulez remélte, hogy más ok miatt sem tiltakozik.

Különben is: az eredményt illetően mindegy! S ezért most már bátrabban, hevesebben csókolta meg Mircinát, majd újra és újra, és még sokáig csókolgatta, mielőtt őt is sötétbe burkolta volna a fáradtság és az álom puha köpönyege.

Alig világosodott, Gító rázta fel Csividzsi is és Zietit is.

– Induljunk, mert Indzse alig lélegzik!

Gító szeme könnyes volt. Nem nagyon hitt már benne, hogy sikerül megmenteni a királylányt. De azért cipelte tovább hősiesen és szorgalmasan.

Késő délután volt már, amikor egy síkságra értek. Itt annyiból könnyebb volt már a közlekedés, hogy lábuk általában csak bokáig süllyedt a szutyokba.

– Ha jól emlékszem Mirjan elbeszélésére, akkor már csak néhány óra és Nakjuba érünk! – biztatta őket Csividzsi.

Nemsokára magányos lovast vettek észre a távolban. Feljük tartott. Ennek ők is örültek. Egyetlen lovas semmiképp sem jelenthet veszélyt rájuk, ellenben megtudakolhatják tőle a pontos útvonalat, mert bizony nem mindenütt láthatták az utat a ráfolyt temérdek sártól, s nem akartak eltévedni. De ha nem térnek is le róla, pontosan tudhatják így, hogy mikorra érhetnek Nakjuba. Habár Mirjan még onnan is jókora távolságban van, mert remetebáránya valahol magasan a hegyekben rejtőzik...

Ám amikor a lovas egészen közel ért, örömmel ismerhette fel benne Csividzsi és Zieti Mirjant!

– De jó, hogy jössz Mirjan! – örvendett Csividzsi. – Gyere gyorsan, pattanj le a lóról, mert sürgős szükség van rád!

– Hogyhogy itt vagy Csividzsi?! – ámult Mirjan. – Hiszen én éppen azért indultam, hogy...

– Hogy engem kiszabadíts! Rögtön gondoltam! Zieti mesélte, hogy küldött hírnököt érte! De hát nem volt szükség rád, és ennek igazán örülök, remélem te is, de ne hidd, hogy azért, mert lebecsülném jószándékat és képességeidet, ne hidd!

– Na de hát miként...

– Csitt Mirjan, majd később mindent elmagyarázok, most gyere azonnal, mert itt van az egyik királylány, Indzse, más néven Tűzmadár, és szerencsétlen nagyon megnyomorodott, ráesett néhány gerenda, és alig lélegzik! Azonnal meg kell őt gyógyítanod!

– Az egyik királylány?!

– A leányom – szólalt meg most Mircina.

– A te leányod?! Akkor te vagy a királyné?! – ámult Mirjan.

– Én. De csak voltam a királyné. Mert Togornyez király meghalt!

– De a részleteket erről is később meséljük el! Gyere azonnal, mert Indzse állapota tényleg kritikus, lehet, hogy csak percek vannak hátra! – vágta el Mirjan kérdezősködését Csividszi, azzal kézen is fogta barátnőjét, és már húzta is a hordágyhoz.

Beszélgetésüket persze sokan mások is hallották, köztük Gító is.

– Te vagy a szent remetelány?! Nagyon szépen kérek, tégy vele csodát a kedvemért!

– Hogy szent vagyok-e nem tudom, de ha még él, akkor nem kell aggódnod! Halottat feltámasztani nem tudok... egyelőre legalábbis... de amíg egy cseppnyi élet van benne, addig visszacibálom a sír széléről! És úgy látom él még! – vette szemügyre Indzsét. Sőt, azonnal leszedte róla az összes kötést is, mindent, hogy Indzse alteste teljesen csupaszon tárulkozott elő. Mirjan mindig is hajlamos volt fittyet hányni a legelemibb illendőségre is, ha kíváncsi volt.

– Húha! Erre nem is egy gerenda pottyánhatott rá! Alig maradt valami az altestéből, szinte kilóg a bele, és a lábai már teljesen elhaltak! Szerencsétlen! Borzalmas kínokat állhatott ki eddig! Nem is csodálom, hogy ájult jelenleg is! Na jó! Kezdjük akkor! – azzal Indzse mellé lépett, s mint Bözözsővel tette volt, egyik kezét a leány homlokára tette, másikat az alteste fölé, s ezt mormogta, mert ő is épp a gurguj törzsfő leányára gondolt:

– Ez is csak olyasféle sebesülés, mint az volt! Mindjárt rendbe hozom! – s valóban, úgy is tett. Tenyeréből kilövellt a gyógyító fénysugár, és másodpercek alatt tökéletesen meggyógyult a királylány minden porcikája.

– Ezzel meg is volnánk! Örülök, hogy segíthettem! – mosolygott döbbsen nézőközönségére.

– Ugye megmondtam, hogy így lesz! – ujjongott Csividszi. – Álmodik a nyomor, mi?! – kérdezte aztán Mircinától, s még fityiszt is mutatott neki.

– Ez esetben nagyon örülök, hogy nem nekem lett igazam! – mosolygott minden harag nélkül a királyné, és máris ráborult leányára, azzal boldogságában elhalmozta csókjaival, aminek persze az lett a következménye, hogy a királylány felébredt.

– Miért sírsz, anyám, még nem haltam meg! Sőt, egészen jól érzem magamat!

– Persze, hogy jól vagy, amikor Mirjan, a remetelány meggyógyított! – kacagott könnyeit törölgetve Mircina. Erre Tűzmadár oldalra fordította fejét, hogy kikandikáljon anyja válla alatt, s látta maga is a már tökéletesen egészséges csípőjét és lábait, de azt is észrevette, hogy bizony mezítelen, épp azon a tájon, amely a nőt nővé teszi. S bizony sokan voltak körülötte... Rémülten sikkantott hát egyet, ellökte magától édesanyját, és a mellette fekvő véres rongyok után nyúlt, majd betakarta meztelenségét.

Mulez bíró Mirjan mellé sündörgött.

– Fogalmam sincs ki vagy te, Mirjan, azaz annyit tudok rólad, hogy te egy Pim nevű paraszt húga vagy és ez a Pim király akar lenni, de egyben biztos vagyok: úgy vagy te remete, ahogyan én! Effélét, mint te, nem remeték, hanem varázslók csinálnak!

- Igazán? Hány varázslóval találkoztál eddig?!
- Egyel sem, de remetéit, azt láttam egyet-kettőt, s azok, ha gyógyítottak is, imával tették azt!
- És ha azt mondom, hogy imádkoztam közben?!
- Nem hiszem el! De ezt nem azért mondom, hogy kellemetlenkedjem neked, mert magam is örülök a csodádnak... azaz nem is csodádnak, hanem a varázslatodnak... csak azért, hogy tudd, nem vagyok ám egészen hülye én sem!
- Aztán mit érdekel engem, hogy hülye vagy-e vagy sem, amikor nem is ismerlek, a nevedet sem tudom, sőt, őszintén megvallva, nem is érdekelsz különösebben?! – mérte végig Mirjan Mulezt fensőbbes pillantással, aztán otthagya, és Zietivel kezdett el beszélgetni. Csividzsi is hozzájuk csatlakozott, miután kerített valami rendesebb öltözetet Indzsének. S most már volt is idejük beszélgetni, semmi nem sürgette őket, és mindenről részletesen beszámoltak Mirjannak.
- Aha, tehát ehhez a fickóhoz fogsz feleségül menni?! – mérte végig Szunszent Mirjan. – Hát, te tudod... annak azért örülök, hogy megmentett, mert ezek szerint későn érkeztem volna! Persze, ha úgy esik, akkor biztos is, hogy azt nem úszta volna meg élve ez a Mulez! – nézett a bíróra.
- Ugye, hogy varázsló vagy, szentéletű remetéknél nem szokása a bosszú! – vágott vissza merészen Mulez.
- Na jó, ha annyira ragaszkodol hozzá, tessék, bevallom, hogy varázsló vagyok! Na és most mi van?! Szaladsz a papokhoz?! Mert tudd meg, nem félek! Igencsak nagy a hatalmam!
- Dehogy szaladok, eszemben sincs! Hogy is tennék ilyet, nekem Mircina királyné boldogsága a legfontosabb!
- Engem sem érdekel más, csakis Indzse egészsége! Mondtam is, hogy a lelkemet is eladnám a gyógyulásáért!
- Nyugodt lehetsz, nem kérem a lelkedet, már csak azért sem, mert nem is hiszek olyanban, hogy lélek! Semmit sem kérek tőled! Legfeljebb azt, hogy elhidd, a varázslók nem gonoszak!
- Azt, hogy te nem vagy gonosz, máris elhiszem!
- Akkor rendben van. S akkor akár indulhatunk is, mert beszélgetni útközben is lehet, s mindenesetre kellemesebb a várban, mint itt a latyakban éjszakázni! Ha sietünk, még odaérünk alkonyat előtt!
- A várba? – kérdezte Csividzsi.
- No igen! Pim már nem paraszt, hanem várúr! Kotrigez összes birtoka az övé! Persze, hála az én hathatós közreműködésemnek! – nevetett fel.
- Aha! Ugye megmondtam, hogy előbb-utóbb így lesz! – kacagott ismét Mircinára Csividzsi, azzal megint megismételte a kérdését:
- Álmodik a nyomor, mi?!
- Na jó, jó, hát azt ugye igazán nem tudhattam, hogy egy igazi és nem is éppen csekély hatalmú varázsló támogatja azt a Pimet... – pirult el a királyné. – Mert így már ugye egészen másképp fest a dolog, így már valóban vannak esélyei... sőt, elhiszem még azt is, hogy ő a legesélyesebb...
- Azóta már nemcsak várat, de még hadsereget is szereztem neki! És sose találnátok ki, hogy kikből! Ne is találgassatok, megmondom: gurgujokból! – azzal csak nézett rájuk, ámuló

arcukra, fölöttébb elégedetten, de különösen Csividzsit méregette elégedett pillantásokkal, Csividzsit, a gurguj lányt.

– Hogy nekem miért nem tudott egy varázsló húgom születni...! – sóhajtott a Mulez bíró fia, Csílosz.

– Azért, mert akkor másképp alakult volna az életed, és talán nem is találkoztál volna velem!
– válaszolta meg elmésen az amúgy költői kérdést a mellette baktató Dzsoji.

– Te csak ne beszélj, jobb, ha úgy teszel mintha nem is volnál, mert aki rosszat akar Csividzsinek, azzal nem szoktam barátságos lenni! – pillantott rá metszően Mirjan, s erre Dzsoji rémülten húzta be a fejét vállai közé.

– Úgy van! Végre valaki, aki osztja a nézetemet! Kérlek tiszteletre méltó varázslónő, magyarázd meg a fiamnak, milyen képtelen gondolat, hogy épp ezt a hazug bestiát akarja feleségül venni! – örvendezett a bíró.

– Mirjan, kérlek, ne légy igazságtalan! Ne íteld meg Dzsojit sem szigorúbb mérték szerint, mint Vallindrával tetted volt! Ha neki megbocsátottál, aki pedig nemcsak ellenem ártott, de ellened is, akkor bocsáss meg Dzsojinak is, aki kizárólag ellenem vétkezett, s akinek én már meg is bocsátottam! – kérte Csividzsi. – Biztos lehetsz benne, hogy ő már nagyon hű és megbízható barátnőnk lesz!

– Barátnőd, neked, az lehet, de én még várok vele, amíg barátnőmnek nevezem, hiszen ismersz: én, a hörcsöglány, nem szavazok olyan könnyen bizalmat mindenkinek, mint te! Ami viszont a házasságot illeti – nézett Mirjan Mulezre – ez kizárólag a fiad és a leány ügye! Rájuk tartozik, nem rád! Ahhoz jogod van, hogy ne tesszen neked e választás, de megakadályozni nincs jogod, szerencsére képes sem vagy erre, már csak azért sem, mert a fiad nincs rászorulva a támogatásodra! Tudjátok meg ugyanis – emelte fel a hangját, hogy szavait mindenki jól hallhassa – tudjátok meg, hogy nagyon örvendek mindannyiótoknak! Küldtünk már hírnököt Vallindra egykori tanítványaiért, mert őket szívesen látjuk Pim király hadseregében, de nektek is nagyon örülünk! Ha hűen szolgáltok, mindannyiótokból nagyúr lehet, akár herceg is, jókora birtokkal, s még csak nem is idős korotokra! Ez Csíloszra is vonatkozik, bőven lesz hát miből eltartania a feleségét, de még akár maga Dzsoji is lehet a maga ura, kaphat ő is újra nemességet és nagy birtokot is, ha bebizonyítja a hűségét!

– Hurrá, hurrá! Éljen! – kiáltoztak erre a fiúk.

– Na hát, csak ennyit akartam mondani! – közölte velük Mirjan.

– Nem addig van az, Mirjan, elfelejtkeztél a gurgujokról! Hogy is van ez velük?! Tessék mesélni róluk, ha már szóba hoztad őket! – követelte Csividzsi.

Mirjan nem sokáig kérette magát. Élvezte, hogy dicsekedhet, meg már úgyis mindegy volt, hiszen bevallotta, tudták róla, hogy varázsló. Akkor meg már jobb, ha minél nagyobb varázslónak tartják! Így hát elmesélte nekik, hogy felfedezték várukban a halálbörtönt s az abból nyíló alagutat, ő bement oda, rábukkant a csontokból összerakott hullatalizmánra, megsemmisítette, de ebbe ő is majdnem belepusztult. Ám a mocsári gurgujok megmentették, amikor magához tért meg is gyógyította magát. Arra nem tért ki, hogy honnan merített ehhez energiát, mert úgy vélte, nem lennének képesek megérteni hallgatói. S igazság szerint ő maga sem értette pontosan, mi is a lényege annak az energiának, amit a konnektorokból szívott magába. Csak felhasználta s átalakította azt, de nem értette.

– Ezután összeismerkedtem a gurgujokkal, sokukat, aki beteg volt, meg is gyógyítottam, köztük a törzsfőnök leányát, Bözősöt is, akit nagyon hasonló baleset ért, mint Indzsét, a kőomlás miatt! És el is mentem megnézni a kőomlást, s akkor találkoztam azzal a szörnyel, amié a hullatalizmán volt, aki a mocsári gurgujok közül is szívesen és gyakran fogyasztott

egypárat, s ami nem volt más, mint egy márid! A márid, ha nem tudná valamelyiktek, a szellemek egy fajtájának a neve, s hozzá a leghatalmasabb szellemfajta! – és itt Mirjan elmesélte nekik, hogyan néz ki a márid, milyen az alakja, már ha egy alaktalan fekete tömeg esetében lehet egyáltalán alakról beszélni. Barátai meg mindenki, aki a társaságában volt, borzadva hallgatták a szavait. Még Indzse is.

– Nem féltél tőle?! – érdeklődött nagy szemeket meresztve Hollószárny.

– Hát már, hogy a csudába ne féltem volna tőle! – vallotta be teljesen őszintén Mirjan. – Csöppet sem voltam biztos benne, hogy le tudom-e győzni! Mert, hogy őszinte legyek, itt és most le szeretném szögezni a tényt, hogy én még csak egy kezdő varázsló vagyok! Nagyon kezdő! Mondhatni, kölyökvárló! Képes vagyok ugyan sok roppant csodára, de ezek csak a ti szemetekben nagy csodák, mert ti egyáltalán semmit sem értetek a varázslatokhoz! Hanem nekem volt egy élményem, amiből már némi homályos képet alkothatok magamnak arról, mit is tudhat egy igazi nagy varázsló... – és Mirjan a Hangra gondolt, mely akkor szólt hozzá, amikor a Napot akarta megváltoztatni. És elhallgatott pár pillanatig. A többiek tiszteletteljesen csöndben maradtak, nem zavarták meg a nagy varázslónő elmélkedését. Végül Mirjan csakugyan megszólalt.

– De erről nem is mondok többet, nem tudnátok úgysem megérteni, de ha mégis, akkor sem rátok tartozik! Tehát, ha igaz a jóslat, amit a szüleim a születésemkor kaptak egy varázslónőtől, én fölöttébb kiváló képességekkel rendelkezem, de még rengeteget kell tanulnom és gyakorolnom! Biztos vagyok benne, eljön majd az az idő, amikor egy márid nem okoz majd nekem különösebb gondot, de ez nem akkor volt, amikor ott álltam vele szemben, és megtámadtam!

– Te támadtál rá elsőként? – kérdezte Gító.

– Igen, mert meg akarta enni a gurgujokat! És én soha nem hagyom, hogy bántsák a barátaimat! Hiszen tudod Csividzsi: én vagyok a hörcsöglány! Nem volt más választásom, értitek?! És nagyon sokáig küzdöttünk, villámokkal csapkodtuk egymást, meg sok másféle varázslatot is alkalmaztam, amit el sem mondok nektek, mert nem lennék képes kellően elmagyarázni, és persze a márid is végzett efféle varázslatokat, és eközben a gurgujok lakhelye, az, amit az ősök építettek, nagyrészt tönkrement, egy része összeomlott a villámoktól, de ahol nem, ahol épen maradt, ott is kialudtak az ősök lámpái! És a harc során elolvadt a padló, mennyezet, a falak, és én lepotyogtam az épület legalsó szintjére, a pincébe. És a márid még mindig élt, bár súlyosan megsebesült. És akkor én összeszedtem minden erőmet egy óriási varázslatba, és minden eddiginél hevesebben támadtam rá, és ekkor végre a varázslat végeztével a márid eltűnt – mondta Mirjan, aki gondosan kihagyta mindig elbeszéléséből azokat a részeket, amik arra utaltak volna, hogy ő honnan és hányszor szerzett energiát. Ennek részben hiúsági okai voltak, de tényleg csak részben: nem érezte alkalmasnak magát ahhoz, hogy elmagyarázza nekik az ősök bombáinak lényegét. Ő maga sem értette, miként is tárolhatták ott a föld alatt a Nap néhány kicsiny részecskéjét az ősök. Úgy vélte, csak megzavarta volna ezzel hallgatóit.

– A varázslat végeztével nagyon kimerültem – folytatta – és elaludtam. Sokáig aludtam, aztán, hogy felébredtem, láttam, hogy legutolsó varázslatom jó száz méter széles alagutat vajt a földbe, csaknem vízszintesen, kelet felé. Igaz, eleinte azt hittem, hogy nyugat felé nyílik, mert megzavarodtam, de azután rájöttem, hogy mégiscsak kelet felé nyílik az alagút. És ez az alagút most tengervízzel van tele! Épp az idő tájt, hogy felébredtem, tehát akkortájt ért el a tengervíz oda, ahol aludtam, kezdte feltölteni a pincét! És biztos, hogy tengervíz volt, mert sós volt az íze! Akadt benne egy-két hal is, biztos tengeri halak, bár én nem ismerem minden halat, de ilyeneket még sosem láttam. És én megértettem, hogy az az óriási, hihetetlenül hatalmas villám, amivel legyőztem a máridot, az átfúrta a trogg félszigetet onnan, ahol voltam egészen a tengerig! S mert mi aránylag közel vagyunk a fővároshoz, Vuárdhoz, s mert Vuárd itt van a

trogg félsziget közepén, ezért én akkor átfúrtam a félsziget felét! És megijedtem, mert attól, hogy varázsló vagyok még belefulladások a vízbe, de aztán rájöttem, hogy ez nem történhet meg velem, mert a víz egyre feljebb emelt, s nekem csak arra kellett ügyelnem, hogy olyan helyen maradjak, ahol a fejem fölött állandóan láthatom az eget, s így végül kiértem a szabadba, s láttam, hogy a gurgujok hajdani barlangja helyett egy sós vizű tavacska kellős közepén vagyok, s e sós tó ott van az édesvizű mocsár kellős közepén! És ott voltak ekkorra már a gurgujok is mind, akik még életben maradtak, mert vagy kijöttek már korábban odalentről, vagy most úsztak ki velem együtt. Örültek nekem, mert már azt hitték, hogy oda-veszttem. És kiderült, hogy nem is haltak meg sokan közülük a harc során, mindössze tizen-nyolcan, pedig sokkalta többre számítottam. És nagyon örültek annak, hogy elpusztítottam a máridot, csak a kényelmes fészüket sajnálták. Mert azt nem tudom visszavarázsolni nekik. És akkor én azt mondtam nekik, hogy semmi baj, jöjjenek el Pimhez, ő megengedi nekik, hogy valahol letelepedjenek a birtokán, lehetőleg a vár közelében, és a saját szokásaik szerint éljenek, de ezért cserébe katonáskodni tartoznak Pimnek, s mert a gurgujok között ötszáznál is több a fegyverfogható férfiak száma, ez nem is csekély haderő! És ők így is tettek, s kivezettek a mocsárból, hazakísértek, és a szüleim is meg mindenki más mind örvendeztek nekem, mert ők is azt hitték, hogy meghaltam, Pim is, Vallindra is ezt hitték, és azt nem tudom, hogy mi van most a gurgujokkal, mert megtudtam, hogy amíg én a máriddal hadakoztam, addig hírnök jött tőled Zieti hozzám, hogy Csividszi bajban van, s így én azonnal érted lovagoltam! De nehéz volt az út a sok eső miatt!

– Igen, nem is értem, hogy miként támadt ez a képtelenül nagy vihar! – mondta Zieti.

– Miattam! – válaszolta nemes egyszerűséggel Mirjan. – Az a temérdek erő, ami a villámomban volt, a szárazföld átfúrása után a tenger vizébe csapódott, ott emésztődött fel, és közben mérhetetlen mennyiségű vizet forralt fel, gőzölögtetett el, s ebből támadt a vihar! Szerintem most annyi eső esett nemcsak Troggföldön, de az ország környékén is, hogy még a nyugatra eső sivatagok is kizöldülnek az idén, talán még jövőre is!⁸

– És biztos, hogy elpusztult a márid? – kérdezte aggódva a királyné.

– Nem tudom! – válaszolta Mirjan. – Az biztos, hogy nem találtam meg a holttestét. És bevallom mélységes tudatlanságomat: halovány fogalmam sincs róla, miként néz ki egy elpusztult márid, egyáltalán, kinéz-e valahogyan vagy csak simán eltűnik! Van ugyan egy könyvem a szellemekről, amit egy Kajjám nevű varázsló írt, és elismerem, hogy ez a Kajjám nagyon ért a szellemekhez, úgy gyűjti azokat, mint az uzsorások az aranyat, de akkor is egy hülye fasz, igen, az, nem vagyok hajlandó megválogatni a kifejezésemet, ha róla beszélek, ez a Kajjám egy kolosszális idióta, egy állat, egy barom, egy péniszfejű húgyagyú hülye, mert ír ám mindenről, csak éppen az ilyen igazán fontos, alapvető kérdésekről nem! Hát most az ujjamból szopjam tán, hogy miként pusztul el egy márid?! Szóval nem tudom, hogy elpusztult-e! Őszintén kétlem, hogy létezne a világon vagy azon kívül bármi, ami képes ellenállni egy szigetet átfúró villámnak, de tökéletesen biztos természetesen nem lehetek benne, hogy nem nyalogatja-e valahol a sebeit!

– Akkor lehet, hogy később bosszút áll! – sápadt el Csividszi. – És akkor bizony főleg éppen te félhetsz tőle, Mirjan, te, és mi, gurgujok!

– Ezt igazán nem hiszem! – rázta a fejét Mirjan. – Mert ha él is, abban egészen biztos vagyok, hogy irtózatot sebeket kapott! S a sebek a szellemeknek is ugyanúgy fájnak, mint az

⁸ Jogosan merülhet fel a kérdés a Tisztelt Olvasóban, nem volt-e radioaktív ez az eső, elvégre hidrogénbombák energiája forralta fel a tengervizet! Nos, nem volt radioaktív, hiszen emlékezzünk csak vissza, Mirjan nem közvetlenül használta fel a robbanás erejét, hanem átalakította azt! Az alagutat kifúró energia lényegében afféle lézersugár volt már, s az nem radioaktív.

embereknek! Nézd Csividzsi, ha te összeveszel, összeverekszel valakivel és a harc végeztével életben maradsz, mert mondjuk elmenekülsz az utolsó pillanatban, akkor lehet, hogy készüldöl a bosszúra. De nem akkor, ha úgy maradsz életben, hogy kiszúrták az egyik szemedet, eltört mindkét karod, egyik lábad és néhány bordád, vért köhögysz fel és alig maradt ép bőr rajtad! Márpedig a márid, ha él is, így valahogyan nézhet ki most, emberi hasonlatot keresve állapotára! Ebben az esetben egy gondolkodó, értelmes lény – és a szellemek azok – nem fog megismételni egy támadást, mert tudja, hogy abba belehalhat! Különben is, miért tenné?! A márid tudja, hogy én kezdő varázsló vagyok, hatalmam tehát egyre erősödik, ahogy idősödöm! De tudja azt is, hogy még nem vagyok képes repülni például, messzire menni, tehát üldözni őt, embereket pedig akiket ehét, másutt is találhat! Szerintem egyszerűen elhagyta Troggföldet, talán még azt sem, de a környékről végleg elkotródott! Mert még ha biztos lehetne is abban, hogy túléli a következő összezördülésünket is – márpedig nem lehet biztos benne! – akkor is ezer százalékig biztosra veheti, hogy kap majd újra ilyesféle sérüléseket még ha legyőz is engem, s azok éppennyire fájának neki! S ki az a hülye, aki akarja ezt?! Nem, nem, szerintem a máridot nem látjuk újra errefelé!

– És gondolod Mirjan, hogy nem fognak kinézni? – kérdezte Csividzsi.

– Ki nézne ki és kicsodát?!

– Hát a mocsári gurgujok, Hörtegasz törzsfőnök népe, és engem meg a szüleimet! Mert tudom, hogy a mocsári gurgujok megvetik a városban, a troggok közt élő gurgujokat, azt mondják rólunk, hogy rabszolgalelkűek vagyunk!

– Na hát, ha érdekel én is ezt mondom rólatok városi gurgujokról! Szerintem nem is éltek olyan rosszul eddig Hörtegaszék! Közöttük lenne minden gurguj helye! De ne aggódj Csividzsi, mert te is, mint ők, egyaránt a barátaim vagytok, s nem tűröm el, hogy vita, lenézés és veszekedés legyen a barátaim között! Az gyöngítené Pim erejét is, márpedig azt szeretném, ha a bátyám dinasztíát alapítana!

Most Indzse szólalt meg.

– Amíg beteg voltam, s lázasan hanykolódtam, álmot láttam, amit nem tudtam miként értelmeznek, de úgy vélem, jósalom volt, s fontos lehet! S most már sejtem az értelmét is! Elmondhatom, tiszteletre méltó varázslónó?

– El, de nyugodtan szólíthatsz Mirjannak is! Úgy egyszerűbb!

– Parancsodra, Mirjan! – válaszolta alázatosan Indzse, a királylány. – Tehát azt álmodtam, hogy itt Troggföldön kinő egy gyönyörű szép fa, terebélyesedik, ágakat hajt, de még fiatal korában nagy vihar támad, gyökerestől kitépi, és elfújja a szélvész a szomszédos Rilgentiába, ott sikerül meggyökeresednie, és ott nő igazán hatalmasra! Aztán ahogy néztem, azt láttam, hogy gyümölcsöket terem, a gyümölcsök lepotyognak róla a földre, mind csupa aranyalma, s a lepotyogott gyümölcsök azt a szót formázzák, hogy „Pim”! Ezután pedig ez a fa tovább nőtt, három óriási ágat hajtott, mind a három ág a fa ugyanazon pontjáról indult növésnek, tökéletesen egyforma volt e három ág, és ezüstös fénnel világítottak, majd ismét szélvihar támadt, letörte e három ágat, s bár azok tovább fénylettek, de a szél azokat is elfújta messzire, nem tudom, hogy merre, s ezután maga a fa elszáradt, kihalt!

– Érdekes! – ámult Gító Indzse elbeszélésén. – És miként magyarázod ezt az álmot, szerelmem?

Indzse elpirult e megszólításon.

– Eddig nem tudtam, mit jelent a Pim név, de hogy megtudtam, ez Mirjan bátyjának neve, most már azt hiszem sejtem a jóslat értelmét! Pimnek sikerül királlyá lennie itt Troggföldön, de vagy ő, vagy valamelyik utóda hamarosan elveszíti itt a trónt, ám a dinasztia nem hal ekkor

ki, hanem átkerül Rilgentiába, talán valami házassági kapcsolat révén, habár a vihar nem utal éppen békés változásra...

– Attól még átkerülhet békésen a Pim dinasztia Rilgentiába – mondta Mirjan – s a vihar lehet, hogy csak az ittmaradtak erőszakos végét jelzi!

– Igen, ez igaz. És Rilgentiában lesz igazán nagygyá a Pim dinasztia, végül pedig kihal ugyan, de közvetlenül ezelőtt három rendkívüli utódot ad a világnak, testvéreket, sőt lehet, hogy ikreket, hiszen az ezüstágak egyformák voltak, ám ők is messzire szakadnak Rilgentiától és őseiktől! Sőt, egy dinasztia csak úgy halhat ki, ha fiúágának magva szakad, tehát e három rendkívüli gyermek valószínűleg leány lesz!

Mirjan eltűnődött.

– Jóslatfejtésed logikusnak tűnik, Indzse, de megmondom őszintén, nemigen érdekelnek a jóslatok! Nem is nagyon hiszek bennük! Különb is, akármit lesz is, a lényeg, hogy Pimből király legyen, mert ezt megígérttem neki, tehát itt és most ezért kell ténykednünk! S nemcsak nekem, de nektek is, saját jól felfogott érdeketekben! És most gyerünk, gyorsabban, ha lehet, mert ma éjjel puha ágyinkóban óhajtanék csicsikálni, tehát szaporázzuk meg kissé a lépteket, drágaságaim, hogy mielőbb hazaérjünk!

Így is tettek, és sikerült még alkonyat előtt eljutniuk Pim várába.

Természetesen nem várták őket. Szülei nagyon aggódtak Mirjan elutazásakor, próbálták is lebeszélni róla, de hát ha Mirjan egyszer elhatároz valamit...! Pim el akarta kísérni, de Mirjan hülyének nevezte, s azt mondta, hogy Pim dolga most a hatalmas megszilárdítása, tehát maradjon a seggén, és ha nem bír magával, akkor játsszon a farkával, úgy „menjen el”, és ne Vuárdba akarjon elmenni. Ilyen szemérmetlen beszéd hallatán pedig még maga Pim is elpirult, s inkább nem is szólt többet, ellenben eszébe jutott a jóslat, amit Mirjan születésekor adott Tindra, aki azt mondta, hogy Mirjanból lehetne éppenséggel Troggföld leghíresebb örömlánya is. Valami ilyesmit mondott, a pontos szavakra Pim persze már nem emlékezett, de úgy vélte, ami szavai megválogatását illeti, nos, Mirjan enyhén szólva nem szemérmes, és jól meg tudja mondani a magát annak, akinek akarja.

S mert Mirjan ellovagolt, nem várták, hogy máris megérkezik, s hozzá ennyi emberrel, köztük a maga szeretett Csividszijével együtt! Csodálkoztak is a várbeliek ezen éppen eleget.

– Talán repülőszőnyeget is képes vagy már varázsolni, hogy ilyen hamar megjártad oda-vissza az utat?! – ámult Pim.

– Ó te hülye, ne bámulj így, mert kiesik a szemed a földre és sáros lesz! Hát már, hogy is varázsoltam volna repülőszőnyeget, úgy nézünk mi ki, mint akik repülőszőnyeggel érkezünk?! Egyáltalán, elférnénk ennyien egyetlen szőnyegen?!

– Lehet ám több szőnyeget is varázsolni...

– Remek! Majd felpakolom az egyikre a lovamat is, s meg is fog maradni nyugodtan rajta! Pompás ötlet! Méltó egy leendő királyhoz!

Pim úgy sompolygott el, mint egy megvert kutya. Nem is lehetett kétséges senki előtt, aki a szóváltást hallgatta, hogy a várban az egyetlen és igazi hatalom Mirjan kezében van.

Persze azért a megfelelő időben megtörtént a váratlan vendégek bemutatása is. És ekkor már egyáltalán nem törődött Mirjan csúnya beszédével Pim, hanem igazán álmélkodó szemekkel meredt Mircinára, Ééára és Indzsére.

– Hogy... hogy maga a királyné jött el hozzánk, és a két királylány?! Ez... ez...

– Ne dadogj már, hát persze, hogy eljöttek, ha egyszer veszély fenyegette az életüket!

– Micsoda megtiszteltetés!

– Egyáltalán nem az! Természetesen nem kívánjuk megalázni őket, sőt, barátnóm, Csividszi a remek ötletével megmentette az életüket, és továbbra is megtesszük értük, amit lehet, de igyekezz már úgy viselkedni, amint az illik egy leendő királyhoz, márpedig, ha királynak tartod magadat, akkor vedd tudomásul, hogy akárkit fogadsz is, akárkivel elegyedj is szóba, *az* a megtiszteltetés, és *az* van megtisztelve, nem te! Érted már?!

S erre megszólalt Éea, a Hollószárny:

– Hódolatom, felség! – azzal illedelmesen térdre ereszkedett Pim előtt, de csak „féltérdre”, tehát csupán a bal alsó lábszárát illesztette a földhöz, a jobbot mindössze behajlította, ez volt ugyanis szokásban akkor, ha egy nagy úr előtt hódol valaki, aki azonban nem paraszt vagy más rangtalan személy, hanem maga is nemes, mindössze nem olyan magas rangú nemes.

És ezen aztán igazán mindenki megdöbben! Elvégre, ha Pim lesz is netán valamikor király, azt mindenki tudta róla, hogy még egy héttel ezelőtt is csak paraszt volt, akkor is, ha a felesége hercegnő, s ha jómaga, Feoi néni iskolájának hála, igazán műveltnek mondható is. S most az egyik királylány hódol előtte!

Pim arcán látni lehetett, hogy mélységesen zavarba jött, csak nézte a királylányt, aki a fejét a térdére hajtotta, nézte őt, nyelt nagyokat, majd hirtelen elhatározással lehajolt, megragadta Éeát a vállánál és felemelte.

– Nem méltó, hogy térdelj előttem, Hollószárny!

– De, de, igen, hiszen te vagy az én királyom!

– Akkor is! Elvégre, izé... hogy is mondjam csak... a te szépséged... – nyöszörögte kétségbeesetten.

– Nem, nem, én senki és semmi vagyok uram, nem illik, hogy álljak felséges színed előtt! – ám e szavakat Hollószárny nem is mondta, hanem inkább szánnivaló, gyöngé, elhaló hangon suttogetta csupán. És egyáltalán nem erőltette meg combizmait, hogy álljon a lábán, lába ernyedten lógott, s így aztán, ha Pim nem akarta visszajutni a kövezetre, kénytelen volt továbbra is a karjában tartani őt. És Pim igazán erős fiatalember volt, de mégis fárasztó egy nőt állandóan a földről felhúzza tartani, ezért kénytelen volt szorosan magához ölelni Éeát, mert így lényegesen kisebb erejébe tellett ez az egész. És ez láthatóan csöppet sem volt Hollószárny kedve ellenére, vagy talán még inkább elhatalmasodott rajta a lábából kiinduló gyöngeség, mert most már fejét sem bírta egyenesen tartani, nyaka is elgyöngülhetett szegénynek, mert feje lekókadott, álla így Pim bal vállára esett, és ott suttogetta:

– Jaj, királyom, nem érdemlek én ennyi figyelmet! És valóban rendelkezél is a királyok elhivatottságával, érzem, hogy hatalmas uralkodó leszel, valami csodálatos erő árad belőled, ami egészen elgyöngít, nem bírok borzongás nélkül rád nézni, s a közeledben lenni...

– Akkor ne légy a közelében! – hallott egy női hangot, de nem törődött vele.

– Engedj el, kérlek – folytatta –, nem méltó úgysem, hogy kezedet beszennyezd az érintésemmel...

Ebben a pillanatban valaki hatalmasat csípett a fenekébe. Riadtan rezdült meg, s ugrott el.

– Ugye meg bírsz te állni a saját lábadon is picikém! – nevetett rá az a fiatal nő, aki a fenekébe csípett. – Jó, ha tudod, hogy Pim már nős ember, s ha csak be nem vezeti a dzsanaroknál szokásos többnejűséget itt Troggföldön, akkor nem is lehet több felesége, mint egy! De azt

ugyan nem tudom, hogy miként intézné el a papokkal! És te még akkor is a második feleség lehetsz már csak nála!

– Mit képzelsz magadról, ki vagy te, hogy merészelsz nekem, a királylánynak a hátsómba csípni! – és felemelt kézzel ugrott a nőre, aki azonban kitért előle, félresöpörte Éea karját, s mögé kerülve jól fenéken billentette, hogy Hollószárny szinte felemelkedett a levegőbe, megcsúszott, hasraesett, s jó öt métert csúszott a lovagterem sima, csiszolt márvány padlóján.

– Nem esett bajod?! – ugrott mellé azonnal Nún, s egy csomó másik fiú. Mert az eséstől bizony eleredtek Éea könnyei. Pim is mellé akart szaladni, de a nő kinyújtotta a karját, s metsző, jeges hangon így szólt:

– Itt maradsz! – majd a királylány felé fordulva így szólt:

– Ha tudni akarod, Vallindra hercegnő vagyok, és én vagyok Pim felesége!

– Nem volt jogod megütni!

– Nem-e?! Kis hülye, akármilyen jogom van! Akármikor ki is végeztethetlek téged, de akár anyádat is vagy bárkit, ha úgy tetszik nekem, ha kedvem van hozzá! Hiszen te egy senki vagy, aki kegyelemkenyérért esdekelní jött ide hozzám, hogy védjem meg attól a Lírisez nevű csúnya bácsitól, én ellenben magam vagyok a királyné! Úgy bizony! Nem édesanyád a királyné, ő már nem az, bár nagyon tisztelem továbbra is. De a királyné én vagyok, mert Pim a király!

– Nem koronázták meg!

– Haha! Most elárultad magadat! Hogy sóhajtoztál az imént az ő királyi fenségéről! Most meg mennyire számon tartod a koronázást, mi?!

– Az más, azt én nem úgy mondtam, ő valóban teli van királyi méltósággal, de mert nincs is koronája, nem lehetsz királyné, tehát...

– De van koronája! Persze nem hordja mindig, mert minek is! De van koronája, igazi korona, igazi aranyból, gyémántdíszekkel, meg mindennel, ami kell! – és Vallindra nem is hazudott. Pim szülei előszedték a Tindra által varázsolt koronát, és fiúknak adták, hogy nagyobb legyen ezzel is a tekintélye.

– De nem is ez itt a lényeg! – folytatta Vallindra. – Hanem az, hogy nem vagyok hülye! Te kis ribanc! Azt hiszed nem látom, hogy mit forgattál a fejedben?! Itt ez a kiváló varázslónő, Mirjan, ez biztos királyt csinál a bátyjából, hiszen mi esélye is lehetne annak a főúrnak, akit nem segít varázslónő, nosza, szeretnénk meg magunkat vele, vegyen feleségül téged, esetleg úgy, hogy engem elűz maga mellől, s milyen szép is lesz ez, királynénak lenni az oldalán! De abból nem eszel! Szeretnék békességben sőt barátságban lenni a régi királyi család *maradványával*, ezért nem büntetlek meg, sőt, később lehetünk még talán barátnők is, de jó, ha tudod, hogy én vagyok az úrnő, nem te, én és senki más, Mirjan után, persze, és ha erről elfeledkezel, annak rossz vége lesz! Nem kívánom, hogy állandóan hajbókolj előttem, de ha észreveszem, hogy még egyszer Pim után törleszkedel, akkor nem riadok vissza még a kivégzésedtől sem!

– Pim a király, te nem végezhet ki senkit!

– De igen! Természetesen az ő engedélyével! De ő megengedi nekem, hogy mindenkor a saját akaratom szerint járjak el az ilyen ügyekben! Igaz, Pim?! – és Vallindra vasvillatekintettel követelte a választ férjétől.

– Hát... én ugyebár... igazság szerint...

– Igen vagy nem?! – toppantott a lábával Vallindra.

– Nos, ugyebár, Mirjan engedélye nélkül...

– Engem hagyj ki ebből, Pim! – szólt közbe azonnal Mirjan. – Nekem semmi közöm a családi perpatvarokhoz, meg az efféle ocsmány féltékenységi jelenetekhez! Különben is, mondtam már egyszer talán, hogy engem a legkevésbé sem érdekel, hogy mikor kibe dugod a mócsingodat! Ilyesmiért tőlem még csak szidást sem kapsz! Tőlem akkor tojózod meg Hollószárnyat, amikor csak úri kedved úgy óhajtja, tőlem akár gyereket is csinálhatsz neki, s ennek csupán két feltétele van: egyik, hogy ne erőszakkal tedd, hanem a beleegyezésével, a másik, hogy ezért ne ígérj neki olyasmit, hogy feleségül veszed! Hiszen tudod: engem mindössze az érdekel, hogy egy király, az állja a szavát! És mert Vallindrának már megígérted, hogy királyné lesz melletted, ehhez kénytelen vagyok ragaszkodni! Az, hogy megcsalod-e a feleségedet, nem érdekel, mert ez a ti magánügyetek! Engem az sem érdekel, ha Vallindra csal meg téged! Meggyőződésem, hogy a lába köze mindenkinek a magáé, azt csinál vele, amit akar! Tőlem Vallindra minden fiúval lefeküdhet, aki itt van, az sem érdekel, te pedig meghághatsz minden nőt, aki engedi, nem számít! Engem az ígéretetek érdekelnek! Minden ígéretet be kell tartani, főleg azt, amit egy király tesz! Tehát, Hollószárny lehet a szeretőd, de a feleséged soha! Más nem tartozik rám, csupán az ígéretetek, meg a máridok és ilyesmik! Elvégre varázsló volnék! Ennyit akartam csak mondani!

Hollószárny szeméből eleredtek a könnyek. Pim sajnálta őt, de nem mert mozdulni, hogy vigasztalni kezdje, mert Vallindra olyan szúrós szemekkel méregette. Sőt ki is mondta:

– Maradj csak a helyeden, férjecském! Nem a fájdalomtól bög, csak mert megghiúsult a reménye a királynéságra!

Pim sóhajtott egyet. És arra gondolt, Vallindra igazán igazságtalan. Való igaz, Hollószárny bizonyára csak a leendő hatalom érdekében enyelgett vele, de jól emlékezett még arra, hogy Vallindra le is feküdt volna vele nem is olyan rég, szintén ugyanezért. Miért ilyen haragos akkor most a leányra, amikor az csak pontosan ugyanazt szerette volna?! De nem merte ezt elmondani Vallindrának, főleg nem ott a nyilvánosság előtt, mert sejtette, hogy ebből csak még nagyobb veszekedés származna.

– Szerintem menjünk vacsorázni! – indítványozta, hogy véget vessen a kínos jelenetnek, azzal megfordult és ment. Annak azért örült, hogy Mirjan viszonylag hosszú beszédének hála, amit húga az adott szóról mondott, elkerülte, hogy választ kelljen adnia feleségének, hogy szabad-e annak bárkit tetszése szerint kivégezni. Mert az biztos, hogy szükség esetén meghallgatja Vallindra véleményét, de más ám azért az, hogy az ő tudta nélkül, ugye...

A vacsora nyomott hangulatban kezdődött, de ezt látva Mirjan azt javasolta Csividzsinek, hogy mesélje el még egyszer kalandjait, mert Mirjan szülei ezt még nem hallották, s erre felengedett a hangulat, s mindenki álmélkodott, meghallva, milyen szigetről is származott Szunszen. Így már sokkal vidámabb volt a vacsora.

Mindazonáltal Hollószárny nem igazán örvendezett. Ennek nem az a néhány egészen jelentéktelen horzsolás volt az oka, amit esésekor szerzett, s az az egy-két kék folt sem, amik már nem is fájtak. Hanem mégis haragudott a megszégyenítése miatt, és ha Vallindra felé nézett, mogorván, komoran tette azt. Ezt Mirjan is észrevette, aki épp mellette ült.

– Ne légy már nevetséges, Éea! – szólt hozzá. – Haragszol Vallindrára, amiért nem engedi, hogy más nők elszeressék előle a férjét?!

– Nem arra, de én nem is akartam ezt, és...

– Éea! Ha tovább folytatod, jómagam is dühös leszek, és neked annyi esélyed sincs ellenem, mint a máridnak volt!

– Mi bajod velem, Mirjan?! – kérdezte Hollószárny ijedten.

– Az, hogy hazudsz! Tőlem akkor fekszel le Pimmel vagy mással, amikor és ahányszor csak akarod, ha Pimmel teszed még külön örvendek is neki, mert csakis örvendek, ha a bátyám jól érzi magát, ez ellen tehát nincs kifogásom, de ne hazudd, hogy nem akartad elszeretni, mert én is ott voltam, láttam és hallottam mindent! Vallindra jól látja, te királyné akarsz lenni az ő rovására, márpedig Vallindra az én jó barátnőm! És a szüleim a megmondhatóí, elég szabad felfogású vagyok a szerelmi életet illetően, bár magam még nem is próbáltam, mindenesetre azt mondják rólam, hogy nézeteim veszélyesen megközelítik az erkölcstelenséget, s ezért én tényleg nem bánom, ha lefekszel Pimmel, mert ha Vallindra másképp gondolja is, nem hiszem, hogy ebből neki kára származna, ám abból, hogy te leszel királyné és nem ő, már igenis lenne kára! Neki ezt Pim megígérte, s elvárom, hogy egy leendő király be is tartsa az ígétét, hacsak Vallindra fel nem oldja az ígérete alól! De őszintén csodálkoznék, ha Vallindra meggondolná magát és nem akarna királyné lenni! Te sem hiheted, hogy ez bekövetkezik! S mert okos nőnek látszol, s nem hinném, hogy pusztán az élvezetért akarnál összefeküdni a bátyámmal, ezért én is figyelmeztetlek, hogy ennek rossz vége lehet! De ha mégis a véred hajt a karjaiba, csak szólj, s már nem is abajgatlak az illemórával, megmondhatod nyugodtan, mert nem kell tartanod tőlem!

– Ne nézz kurvának, Mirjan! – mormogta Hollószárny vöröses arccal, olyan mélyen lehajtva a fejét, hogy szinte beleért a tányérba.

– Jó, de akkor ne is viselkedj úgy, mint egy kurva! Megjegyzem, nem vetem meg a kurvákat, de tudom, hogy ezzel a nézetemmel nagyon egyedül vagyok! Ha fiúkra fáj a fogad, tudod jól, hogy bármelyik kísérod boldogan töltene veled kéjes órákat, de feleségül is venne akármelyik...

– De Mirjan, a bátyád sokkal biztosabban lenne király, ha a királyi család egy tagját venné feleségül!

– Végre kezdesz őszintén beszélni! Csak hát, picikém, tévedsz! Most már *mi* vagyunk a királyi család! És ha az én segítségével nem lesz Pimből király, akkor a tieddel ugyan nem! Hiszen te még talán olvasni sem tudsz, nemhogy varázsló lennél! Tehát elég legyen ebből! Szeretném, ha te is a barátnőm lennél, és nem is lett volna kifogásom ellened, ha te lettél volna a bátyám felesége, de mit tegyünk, lekéstél róla, ez van, na! Inkább add a kezedet, meggyógyítom a sebecskéidet!

– Köszönöm, de nem kérek belőle, jó nekem az így is!

– Mogorva vagy, mint egy borz, de tudod mit, nekem mindegy, pukkadj akkor meg! – és Mirjan elfordult tőle.

Este vacsora után, amikor már félrevonultak közös szobájukba Mircina királyné, Indzse és Éea, a királynő alaposan leszidta leányát.

– Teljesen meghülyültél, Hollószárny?! Elment a józan eszed, így viselkedni legnagyobb jótevőnk várában?! Ha ennyire egy csepp hála sincs benned, amiért Mirjan megmentette Indzse életét, legalább jutott volna eszedbe, hogy Mirjan is ott van és lát mindent! Azt akarod, hogy elemésszen egy villámmal?! Arról már nem is beszélve, hogy a tettedért még rám és Indzsére is megdühödhetett volna! Tényleg, legalább ne ott mindenki előtt dörgölődzteél volna Pimhez, mint egy bagzani készülő macska a kandúrhoz!

– Akkor volt épp jó az alkalom... – mormogta Hollószárny. – És úgy veszem észre, igenis nagy hatást tettem ám arra a bugris parasztra!

– Mégiscsak kurva vagy, húgom! – szólt erre csendesen Indzse. – Lám csak, mindössze egy bugris parasztnak tartod Pimet, mégis kész lennél a felesége lenni, s így minden szerelem nélkül naponta megízéltetni magadat, pusztán a királyné szépséges címéért!

– Ne beszélj így velem! Hiszen a testvérem vagy! Megérthetnél!

– Fáj az igazság?!

– Az az igazság, hogy te meg, ahogy látom, Gító felesége leszel, pedig Gító csöppet sem nemesebb, mint Pim!

– Az igaz. De szeret engem, én is őt, te meg nem szereted Pimet! Mert még ha szeretnéd, akkor is meggondolandó volna, van-e jogod elszeretni a feleségétől, de akkor talán még hajlamos is lennék azt mondani, hogy rendben van, a szerelem mindent igazol, küzdj meg érte, s válassza Pim azt, akit jobban szeret! Most azonban csak a kapzsiság és a hatalomvágy beszél belőled!

– De hát értsd meg, én gondolkodom egyedül helyesen az egész királyi családban, mert te is meg anyám is, úgy látom, beletörődtek abba, hogy a hatalom kicsúszott a kezünk közül, s most, hogy szeretett atyánk elhalálozott, a korona valamelyik főúré lesz, vagy éppen, szégyenszemre, egy paraszté!

Mircina nagyot sóhajtott.

– Én nem azt bánom, hogy már nem vagyok királyné, hanem hogy valaha is az voltam! Mert ha Togornyez nem lett volna király, csak herceg, sőt, akár csupán báró, még most is élne, lenne apátok, lenne szeretett férjem, hát nem lenne az sokkal jobb?! És mit veszítettem volna vele?! Megmondom nektek, lányok: majdnem semmit! Csupán néhány fényes ünnepséggel kevesebb jutott volna és kész, más kárunk nem esett volna! De már egy báró is épp elég gazdag, hát még egy herceg! Tehát ugyanannyit és ugyanolyan finomakat ehettünk volna, ugyanolyan szép ruháink lettek volna, ugyanannyit lovagolhattunk, szórakozhattunk volna, s ha nagyon akarjuk, még aranykoronát is csináltathattunk volna, bár az teljesen felesleges, s legfeljebb titokban hordottuk volna! Igen, sokkal jobb lett volna, ha Togornyez nem lesz király!

– Hát a büszkeség?! Hát a becsület, anyám?!

– Te beszélsz a becsületről?! – fintorgott megvetően Indzse.

– Elég legyen ebből, gyerekek! Indzse hagyja abba Éea nevelését, mert az nem az ő dolga, te meg térj észre Hollószárny, mert már a varázslónő is beszélt a fejeddel, s lehet, hogy legközelebb nem szép szavakat kapsz tőle, hanem egy villámot a hátsó feledbe!

– Nem volt joga kioktatni, csak egy kis taknyos, még nálam is fiatalabb!

– De varázslónő! És okos is! S ha neki nincs is joga, nekem annál inkább! Elvégre anyád vagyok!

– De hát miért nem utazunk haza a birtokunkra?!

– Biztos nem azért maradok itt, hogy Pim közelében lehess! – válaszolta gúnyosan Mircina. – S még azt sem tudom, meddig maradunk! Ám ők barátainknak tűnnek, remélem azok is maradnak, ha te össze nem vesztészel velük, márpedig, ha a birtokaim valamelyikére megyek, akkor amennyire látom a helyzetet, hamarosan valamelyik főúr megtámadna, és arra kényszerítene, hogy a felesége legyek, hogy annak így több esélye legyen a hatalom megszerzésére! Pim legalább ezt nem kívánja tőlem! Nem mondom, ha nem találkozom Mirjannal, valószínűleg nemsokára elutazom a birtokomra, de ha egy varázslónő védelmez, mégiscsak sokkal nagyobb biztonságban érzem magamat!

– Persze, mert te is rangon alul akarsz férjhez menni, mint Indzse, te anyám ahhoz a Mulez bíróhoz! Neked is elvette a szerelem az eszedet, tehát...

De nem fejezhette be, mert anyja hirtelen mellélépett, és nem egy, nem kettő, de négy irtózatos pofont kevert le neki egy röpke másodperc alatt, a kezét sem bírta felemelni, hogy védekezzék, olyan sebesen mozgott anyja tenyere. Látni sem lehetett Mircina mozdulatait. Éea feje zúgott, csengett a füle, nem is hallotta volna, ha anyja mond neki valamit, de anyja, csodák csodája, semmit nem is mondott neki jódarabig. Csak nézte a leányát, és Éea is csak nézte anyját, rémülten és döbbenően. Még soha nem ütötte meg édesanyja, édesapja is talán, ha egyszer-kétszer.

Végül Mircina ezt mondta, nem is dühösen, hanem szeretetteli hangon:

– Feküdj le és aludj, Hollószárny! Késő van és ideje, hogy kipihend a bolondságokat, amik megszállták a fejedet! Szép álmokat!

És Hollószárny, mert jobbat nem tudott, engedelmeskedett.

Másnap a reggelinél érdekes módon jóval kevesebben voltak, mint este a vacsoránál: a fiúk például hiányoztak. Nem vett más részt a reggelin, csupán Mircina és leányai: Tűzmadár és Hollószárny, meg Mirjan, Pim, Vallindra, Csividszi, Szunszen (őt lehetetlen lett volna Csividszitől elválasztani), Zieti, Feoi, Ázezár, és Mirjan szülei: Zítia és Ofmózer.

– Hát a többiek?! – csodálkozott Mircina, és valamiképpen rosszat sejtett.

– Ők is megvannak, nem kell félni, de egy másik teremben kapták meg étküket, mert ami most történik, kizárólag miránk tartozik! – válaszolta Vallindra, bár Mircina Mirjant kérdezte. – Üljetek le!

– Arról van szó – folytatta miután helyet foglaltak –, hogy mi, akiket itt láttok, vagyunk a nagy vállalkozás vezéralakjai! A nagy vállalkozás természetesen az, hogy Pimből királyt csináljunk. Mi tegnap este sokáig fenn voltunk, és közösen úgy határoztunk, hogy tekintettel Éea viselkedésére, a saját biztonságunk érdekében óvintézkedéseket kell foganatosítanunk! Nem tagadom, az ötlet az én fejemből pattant ki, de miután meghánytuk-vetettük, mindenki egyetért vele! Arról van szó, hogy én nem akarom kockáztatni, hogy Pimet elkapja valami szerelmi hév Hollószárny iránt, vagy akár a másik királylány iránt és ellökjön maga mellől, de ez még a kisebbik baj. Az is gond lehet, ha Mircina királyné valamelyik főúrhoz megy hozzá, akár mert neki ez úgy tetszik, akár mert elrabolják és kényszerítik! Tehát nagyon sajnálom, de részben a logika könyörtelen szava, részben Hollószárny viselkedése arra kényszerít bennünket, hogy a legmélyebb tisztelettel megkérjünk benneteket: mindhárman menjetek férjhez, méghozzá azonnal! Az, hogy „azonnal”, az nem jelenti a mai napot, de sok időtök nincs, mert a lakodalmat holnap rendezzük meg!

– Kihez akartok hozzákényszeríteni?! – sápadt el Mircina.

– Azt te döntöd el, királyné! – mosolygott Vallindra. – Ha szabad javasolnom, legyen a te férjed Mulez bíró, mert Csividszitől úgy tudom, hogy nagyon szeret téged, biztos csak örülne ennek, de tőlem mást is választhatsz, van itt elég fiú, bár korban is a bíró illik hozzád! És a leányok is választhatnak bárkit, persze a férjemet kivéve, természetesen! Este hat órára legkésőbb kérem a választ, hogy melyiküknek ki lesz a férje! Úgy tudom Indzsének ott van Gító, de tőlem ő is nyújthatja másnak a kezét, és valakit válasszon Hollószárny is! Nekem csak az a fontos, hogy mindegyiküknek legyen férje, és neked is, Mircina, mert ha van férjetek, akkor már nem lehettek valaki ellenségünk felesége!

– Ez felháborító! – jött meg Éea hangja.

– Nem, ez óvatosság! – szólt most Csividszi. – És hidd el, neked is így lesz a legjobb, ha ügyesen választasz! Bárki fiú boldogan feleségül vesz! És nagyon jó szeretve lenni! Én is akkor megyek hozzá, holnap, Szunszenhez! És akkor lesz Dzseoli is Vemez felesége, és ha Dzsoji meg Csílosz úgy akarják, lehet nekik is akkor az esküvőjük! Nagyon szép lesz ez a sok házasság egyszerre!

– De hát a gyászév... – dadogott döbbenten Mircina királyné.

– Nem tud érdekelni az illem! – közölte ridegen Vallindra. – Elvégre Togornyez király már halott, neki semmi sem fáj, a gyászév-szokás megtörésénél pedig nagyobb illetlenség Éea tette, nős férfit csábítani! Ha ő nem szégyellte azt, én minek szégyelljem ezt?! És nincs igazam, Mircina?! Nem úgy vagy-e a legnagyobb biztonságban a főurak rohamától, ha már van újra férjed?!

Mircina lehajtotta a fejét.

– Talán nem szereted Mulez bírót?! – kérdezte Csividszi.

– De igen, de hát így hozzámenni... micsoda szégyen... ha megtudja, hogy rámparancsolatok...

– Ó, hát hogy is tudhatná meg! Mi mind hallgatunk! Azért is vagyunk most itt csupán ennyien! Még Éeát sem akarjuk elárulni! – és Vallindra szinte szeretettel nézett a királylányra. – Nem akarom tönkretenni a tekintélyét! Lehet ő még jó barátnőm, hiszen én is Mirjan ellensége voltam egy időben, látjátok, be merem vallani, s mára a legjobb barátnők vagyunk! Megnevelődik Hollószárny is idővel, nincs vele semmi baj, csak nagy gyerek még! Mindenesetre kénytelen vagyok elrendelni, hogy a várat a lakodalomig tilos elhagynotok!

– Ez beavatkozás legbensőbb magánéletembe! – kiáltotta könnyes szemmel Éea.

– Csakúgy, mint amire te készültél tegnap! Az nem beavatkozás tán az én életembe?! – vonta kérdőre a királylányt ridegen Vallindra. – Vedd úgy, hogy ez a büntetésed, és még nagyon kíméletes is vagyok veled! Mert ahelyett, hogy egy fiú karjába löklek, lökhetnék egy mély tömlőcbe is! Mindenesetre szándékom *megmászthatatlan*, és ha nem választasz férjet este hatig, akkor én jelölök ki egyet neked, sőt lehet, hogy kisorsollak a fiúk között, aminek azok biztos nagyon örvendenek majd, de neked az iszonyú megaláztatás lenne, tehát légy okos, és ne is ellenkezz!

– És most hadd mondjak én valamit! – szólalt meg Pim. – Tudnotok kell róla, mert befolyásolhatja választásotokat! Ne higgyétek, hogy rangon alul házasodtok! Úgy döntöttem ugyanis, hogy Troggföldön minden nemesi címet eltörölök, ezentúl senki nem számít nemesnek, csak az, akit én annak tartok! S mert a rengetegféle cím és ezek jogosultsága, öröklődése lehetetlenül bonyolult, azok ezentúl nem is léteznek! Ezentúl nincs csupán három nemesi cím! Az egyik a hercegi illetve hercegnői. A másik kettőt én találtam ki. A hercegi cím után következik az, hogy Zam. Ezt, ha leírjuk, a név elé kell írni, és nagybetűvel. Ezután pedig a gadír következik, ami a név után írandó, és kisbetűvel! Aki értem valami megbecsülendőt cselekszik, mondjuk például Gító, akkor azt gadírrá teszem, s azontúl neve így hangzik: Gító gadír. Ha újra hőstettet hajt végre, vagy első hőstette akkora volt, akkor lehet belőle Zam: akkor már őt Zam Gítónak hívják! Végül pedig lehet Gító herceg is. De ez csak példa volt, mert úgy döntöttem, hogy minden fiú, aki részt vett a ti kiszabadításotokban, akár volt a palotában, akár nem, herceg lett, mert aki nem volt is ott, hallottam Csividszitől, hogy szeretett volna odamenni. És a Csividszivel jött nők is hercegnők, akár azok voltak korábban, akár nem, tehát Dzseoli sem bárólány már, hanem hercegnő. Dzsoji talán nem érdemelné meg, de ő is újra hercegnő, mert Csividszi ezt kérte, s mert nem szeretném megbántani Mulez bírót, hogy fia nem hercegnőt vesz feleségül, amikor pedig már Mulez bíró és a fia is herceg! Tehát mindenki herceg, természetesen Csividszi szülei is és apám is herceg, anyám pedig hercegnő! A

testvéreim is hercegnők! Zieti is az! A várban maradt katonákat pedig egyelőre gadírrá neveztem ki, aztán majd léphetnek feljebb is, ha megérdemlik. És amint megjönnek Vallindra régebbi tanítványai, ők is gadírok lesznek. Közülük, a harcok és a szolgálat során válik el, kik lesznek az első Zamok, vagy akár hercegek! Ami viszont a házasságotokat illeti, most a néhány szolgáló kivételével itt a várban csupa herceget találni, tehát nem lehet rangon alul választani! Ó igen, majdnem elfeledtem, természetesen ti továbbra is hercegnőknek számítok! Ezt a rangokkal kapcsolatban reggeli után ki is hirdetem mindenkinek! És most jó étvágyat mindenkinek!

Bár Éea dúlt-fúlt, nem volt más választása, mint hogy vőlegény után nézzen. Mert anyja és Indzse dolga könnyű, anyjának ott a bíró, Tűzmadárnak pedig az ő Gítója, de kit válasszon ő?!

Jól megnézegette messziről mindegyik fiút, de egyik éppannyira tetszett neki, mint a másik. Végül aztán merész lépésre szánta el magát. Összehívta őket az udvarra, s így szólt hozzájuk:

– Ugye mindannyian ismertek meséket, melyekben a király valamiféle versenyt rendez, és annak adja a leánya kezét, aki azon győz?!

A fiúk élénken bólogattak. Hát már hogyan ismertek volna ilyen meséket!

– Úgy láttam a múltkor, nagyon mély érzéseket ébresztettem bennetek, és mindegyiktek majd' eszét veszti, csak hogy engem megkaphasson! Van tehát egy örömhírem a számotokra! Holnap nagy lakodalom lesz, talán hallottatok is róla, például Csividszi is akkor megy férjhez Szunszenhez, s a holnapi nap egyben az én esküvőm is lesz! És annak nyújtom a kezemet közületek, aki egy általam megrendezett versenyen a legméltóbb lesz rá!

A fiúk csak ámultak. Ez hihetetlen! A mesék világa az égből a földre ereszkedett!

– És milyen versenyről lesz szó? – kérdezte egyikük.

– Nagyon jó kérdés, és valóban a szó fogja eldönteni a küzdelmet! Mert nem valamiféle küzdelemre gondoltam, úgysem vagytok harcosfajták, Zietinél nem küzdelmet tanultatok! De a tudományokból sem foglak vizsgáztatni benneteket, mert ahhoz meg én nem értek, még a számok tudományából is csak az összeadást és a kivonást ismerem! Nagyon jól ismerem ellenben az udvari költők műveit! Ezért aztán úgy határoztam, hogy költészeti vetélkedőt hirdetek! Mindegyiktek írjon egy verset, amiben engem dicsőít! Ez jó lesz arra, hogy eldöntsem, melyiktek milyen leleményes, hiszen ezt sem tanulhattátok Zietinél, itt mindegyiktek önmagát nyújthatja és nem a tananyagot, s azt is meglátom-meghallom, hogy melyiktek mennyire szeret engem, hiszen talán némi joggal feltételezhetem, hogy aki legjobban szeret, az találja meg a legmegfelelőbb szavakat! Máris kezdhettek a körmölést, délután háromra várom a kész verseket! – azzal rájuk kacagott és elsietett.

Bár Hollószárny megalázva érezte magát, hogy rá, egy királylányra csak úgy reá lehet parancsolni, hogy férjhez menjen, bár ez sértette hiúságát, nem mondható, hogy ne kapott volna némi elégtételt. A fiúk eddig is nagy tisztelettel bántak vele, és sült szemükből a sóvárgás, de aznap aztán igazán nagyon kitettek magukért. Csöppet sem alaptalanul gondolták ugyanis, hogy írjanak bár mégoly jó verset is, ha valami Éeának nem tetszöt cselekszik valamelyikük, akkor úgysem őt fogja választani a királylány! Elvégre nem feledhették, hogy verseik jóságát mindössze egyedül a királylány maga ítéli meg, s ugyan mi akadályozza meg benne, hogy azt mondja: a tied nem tetszik nekem?!

Hollószárny tehát igazán minden tiszteletet, kedveskedést megkapott, ami csak nyújtható volt egyáltalán!

Amikor aztán eljött a nagy pillanat, a versek felolvasása, mégis úgy látta, a fiúk közül sokan igencsak szomorúak. S ennek hamarosan kiderült az oka is!

A fiúk nemigen tudtak verseket fabrikálni! Az iskolában főleg arra oktatták őket a betűvetés mellett, amit nagyon nagy jóindulattal természettudományos ismereteknek lehetett nevezni, meg idegen nyelveket tanultak, főleg a dzsanar, gүнүл, rilgent és tlapantluai nyelveket, néhányan valamelyik zasseni nyelvet is megtanulták, de versírásra bizony nemigen vetemedtek!

Még olyan fiú is akadt, aki bizony szégyenkezve, nagyon csalódottan, lógó orral vallotta be, hogy ő bizony egyetlen rímet sem bírt kicsiholni magából!

De akik írtak is verseket, azokat is ugyancsak savanyú arccal hallgatta Hollószárny. Ő, aki az udvari költők remekbe szabott, cikornyás, kiváló alkotásaihoz volt szokva, igencsak kelletlenül fülelte e meg-megbicsakló, nehézkes, darabos „műalkotásokat”.

– Fúj! Ugyancsak parasztosak ezek, azt mondom! – bökte ki végül a véleményét. – Ezek még kínrímeknek is rosszak! Se ritmusuk, se időmértékük, legtöbb helyen a szótagszám sem igazodik! A legjobb eddig még a tied! – bökött az egyik fiúra, Szumbunárra. Az büszkén húzta ki magát. Az ő verse így hangzott:

Veszedelmesebbek hajadnak fodrai,
Mint a szélről űzött tenger hullámai.
Melled két szép halma, s közte a szakadék...
Képzeteemben én de sokszor ott valék!
Ringó, bájos csípőd, és feneked halma...
Oly kerek mindegyik, mint egy formás alma!

– Ez tényleg tetszik, bár a fenekemről írni talán illetlenség volt! – mondta Hollószárny. – De a vers rövid! Hát ily csekély érzelmeket ébresztettem bennetek?! Na, halljuk a következőt! – intett. S erre előállt Nún, mert most ő volt a soros, és ezt szavalta:

Feladatom: dicsérni téged.
Tekintetem a távolba réved,
ihletet lelni, hogy eldöntsem,
mely szavakkal kell versbe öntsem
testednek ékét, s lelked mélyét,
sötétlő hajad titkos ékét,
s mindazt a szépet, amit nyújthatsz...
De nem is sorolom, mert már únatsz.
S miért is dicsérjen téged a szó?!
Dicsérni téged – erre nem az való!
Szó helyett beszéljen inkább a tett!
Kezem nem volna érted karba tett!
Vívnek éretted vérgőzös csatákat,
bajnokságon nyernék diadalágot,
nem a hírnévért, csak eléd rakni,
térdre ereszkedve néked átadni,
mert amit teszek, teérted teszem,
örökké rajtad jár az eszem!
Nékem bármely nővel, ki csak van, vetekszel,
szeretlek akkor is, amikor veszekszel!
Szerelmemért hidd el, megfizetek drágán,
azért, mert te vagy az egyedüli drágám!
Mert szeretni foglak holtomig, örökre,
akkor is, ha zárnak mély pincebörtönbe!

Akkor is, ha megvetsz, s nem engem választasz,
szerelmes szívem, lásd, ilyen szánalmas!
Bárkihez menjél is, boldog légy, kívánom,
később majd megszeretsz, és azt én kívárom!
Mindenben segítek addig is, ha tudlak,
és ezt elhiheted, nem ismersz hazugnak!

A többi fiú mind irigykedve hallgatta Nún szavát. Az ő verse volt eddig a leghosszabb, s kétségtelenül a legszebb is. Ráadásul Nún nemcsak felolvasta a verset, de ténylegesen előadta, mint valami színész, vándorkomédiás, hevesen gesztikulálva, lendületes karmozdulatokkal, s a végén le is térdelt Hollószárny elé, kezét feléje nyújtotta, az utolsó szavaknál eldobta a pergament a verssel, majd lehajolt és megcsókolta a királylány saruját. Lehet, hogy volt benne egy jó adag színészi érzék, a kívánt hatást mindenestre biztos, hogy elérte!

Még ketten voltak Nún után, s a rend kedvéért őket is meg akarta hallgatni Hollószárny, de egyikük verse szintén nagyon szánalmasra sikeredett, a másikuk pedig azt mondta, hogy Nún verse után inkább fel sem olvassa a magáét. Ezek után nem is lehetett tehát kétséges, hogy Éea Nűnt választja férjének, s ez pontosan így is történt.

* * *

Ahogy azt Vallindra elhatározta, másnap megtörtént a lakodalom. Az új, ifjú királyné – Vallindra – eljárását, a parancsra történő nősülést ugyan Mircina és Indzse is modortalannak tartotta és sérelmezte, de jó képet vágtak a dologhoz, annál is inkább, mert világosan tudták, hogy mindez Éea viselkedésének köszönhető. Ráadásul Mircina valóban kedvelte Mulez bírót, és Indzse is Gítót.

A lakodalomra, melyen olyan sok pár kelt egybe, hivatalos volt Pim minden ismerőse a faluból, akikkel jóban volt, valamint az összes mocsári gurguj is. Igazán jókora ünnepség volt hát ez! Szerencsére tellett a hozzávalókra, mert pénzt ugyan nem sokat hagytak Kotrigez és elszökött emberei a várban, de tele volt minden élelmiszerekkel. E téren meglehetősen jó gazdának bizonyult az egykori várúr.

Most kelt egybe nemcsak Mircina és Mulez, Indzse és Gító, Éea és Nún, Csividzsi és Szunszen, de Dzsoji és Csílosz is, meg Dzseoli és Vemez is. Hat boldog pár házasodott hát össze, de azt is meg kell mondani, hogy bizony pap nélkül! Mert Nakjú falu papja, mint tudjuk, elmenekült Mirjan elől, s bár Pim időben hívott papot egy másik faluból, mely különben szintén a birtokához tartozott, amikor a pap megtudta, hogy többek között egy gurgujt is össze kéne házasítania – Csividzsit – azt mondta, hogy azt nem vállalja. Hitetlenekkel ő nem foglalkozik! Pim küldötte, az egyik katona erre magyarázni kezdte a papnak, hogy Csividzsi egyáltalán nem mocsári gurguj, de a pap ragaszkodott a nézetéhez, hogy a gurgujok mind istentelenek, s az összeset ki kéne irtani. Amikor ezt Mirjan megtudta, azt mondta, hogy akkor pedig senkit ne adjon össze a pap, mert Csividzsinek éppen annyi joga van mindenhez, mint akár Vallindrának vagy Mircinának!

Mindez azonban csöppet sem jelentette azt, hogy érvénytelen volna a házasság. Akkoriban Troggöldön nem tekintették érvénytelennek a papi áldás nélküli házasságot, csak éppen szokatlan volt ez, csupán a legszegényebbek házasodtak pap nélkül, akik nem bírták megfizetni ilyenkor a pap díját. Tehát a házasságok érvényesek voltak, csupán, ahogy Hollószárny mondta is, igencsak paraszti módon lett megülve a jeles ünnep! Természetesen egyáltalán nem tetszett neki, hogy nincs idő menyasszonyi ruhát csináltatni, s nem parádézhat végig a bámulók sorfala között a templomig meg vissza.

– És mindezt amiatt az átkozott gurguj lány miatt! – morogta, dühös pillantást vetve Csividzsi felé. – Nem értem, hogy ha őt nem adja össze a pap azzal a Szunszennel, akkor miért kell nekem is lemondani legalább az isteni áldásról, a szentségről, ha már esküvői ruhám nem lehet!

– Erre mondják azt szép szóval, hogy szolidaritás! – válaszolta mosolyogva Zítia, aki ugyan Pim anyjaként parasztasszony volt, de sokat megtanult eddigre a művelt körök beszédéből Vallindrától.

– Csakhogy én nem óhajtanék szolidáris lenni Csividzsszel, hiszen életem egyik legfontosabb eseménye ez az esküvő, még akkor is, ha ti hajszoltatok bele!

– Igen, de ugyanez elmondható Csividzsiről is, neki is ez élete legfontosabb eseménye, ezért, ha már a pap megsértette őt, legalább a mi barátságunkat hadd láthassa! Különben pedig, ha haragszol a papra, azt megértem, és biztos lehetsz benne, hogy rossz véget fog élni, mert amikor megtudta az üzenetét Mirjan, akkor a lányom, képzeld, még csak nem is szentségelt, nem is kiabált, csak elmosolyodott, de úgy ám, hogy a hideg futkosott a hátamon! Márpedig az rossz, ha Mirjan kiabál valakire, de ha még azt sem teszi, akkor az illető jól teszi, ha azt kívánja, bár kiabálna rá! Tehát elégtételt fogsz kapni, az biztos, de a papra légy dühös, ne Csividzsire! Ha Csividzsi nincs, még most is Lírisez foglya vagy, sőt talán már nem is élsz, ezt ne feledd! Ő találta ki a kiszabadításokat! Hálásnak kéne inkább lenned! – és Zítia ott hagyta a kioktatott kiráylányt.

Temérdek volt a tennivaló a lakodalomra készülődve, de volt elég dolgos kéz is, mert Pim rokonsága meg a gurgujok már előző nap megtudták, hogy lakodalom lesz, és mindenki erre készülődött. Hanem éppen a gurgujokkal kapcsolatban derült ki, hogy bizony nem csupán segítséget jelentenek Pim királynak, de gond is lesz velük épp elég!

Az igazság kedvéért el kell mondanunk azonban, hogy semmi baj nem volt velük a lakodalomig, amikor már nagyban lakmároztak és táncoltak, sőt még akkor sem miattuk kezdődött az egész. A fiúk kezdték, Zieti és Csividzsi tanítványai.

Különben ők sem akartak semmi rosszat. Ugyan már! Mindössze táncolni szerettek volna, de kiderült, hogy a gurgujok semmiféle táncot nem ismernek, amit a troggok. Voltak táncaik nekik is, de azok nagyon másmilyenek voltak. És a zenéjük is más volt, a trogg nóták nem is tetszettek nekik.

A lakodalmon Hörtegasz törzsfőnök is annál az asztalnál kapott megtisztelő elhelyezést, amelynél a legfontosabb főemberek ültek, maga Pim is például. Pim ült, mint király, az egyik asztalfőn, vele szemben a másik oldalon Mirjan. Pim mellett ült Vallindra, amellet a szülei, azután két oldalt az ifjú párok, Mirjan mellett közvetlenül Csividzsi ült, Csividzsi mellett természetesen Szunszen, Mirjan másik szomszédja pedig Hörtegasz törzsfőnök volt. És bár elvileg ez szerényebb hely volt mintha Pim mellé telepedhetett volna, Hörtegasz egyáltalán nem bánta, mert úgy vélekedett, hogy Mirjan sokkal fontosabb személy, mint Pim vagy akár minden más itt levő trogg összesen!

Hörtegasz mellett pedig ott ült édeslánya, Bözőzső. Aki már tudta, hogy Mirjan gyógyította meg, és ezért nagyon hálás volt. Bözőzső mellett pedig Tipiti ült és Ticsmi, bár nekik igazából nem is itt lett volna a helyük, egyáltalán nem voltak fontos személyek, de Mirjan nagyon megkedvelte őket, mert ők szavaztak először neki bizalmat a mocsári gurgujok közül. Főleg Tipitit kedvelte, mert nem felede, hogy segített neki a kislány, például abban is, hogy eljusson a konnectorhoz.

– Ha nem tetszenek nektek a trogg zenék, zenéljetekek akkor ti egy kicsit! – javasolta nekik Mirjan.

– Az jó lesz, hiszen a ti zenétekre még táncolni sem lehet! – bólogatott a törzsfőnök.

Nemsokára el is kezdtek zenélni a gurgujok, és mert eddig nemigen hallhattak a troggok gurguj muzsikát, most igencsak kíváncsian füleltek, mit játszanak majd nekik a hegyesfülűek!

Kiderült, hogy a gurgujok bizony Mirjan javaslata nélkül is fontolgathatták, hogy megmutatják itt a lakodalomban a zenetudományukat, mert hoztak magukkal mindenfélét, amit a troggok nem is neveztek zeneszerszámnak, csak megvetően „zajkeltő bigyók”-nak! Most ezek igen hamar előkerültek. És kiderült, hogy a gurgujok zenéje leginkább a temérdek sípra támaszkodik, és a legkülönbözőbb dobokat is nagy előszeretettel használják.

– Persze hogy sípolnak a szerencsétlenek, ott a mocsárban nemigen készíthetnek másféle hangszert, mint sípot, a temérdek nádból! – mormogta ennek hallatán az egyik fiú.

Az biztos, hogy a gurgujok legalább harmincféle sípot használtak, furulyájuk is volt bőségesen sokféle, és a dobokat sem csak püfölték, de verték ököllel is, tenyérrel is, nemcsak a tetejüket, de az oldalukat is! Volt egy különleges zeneszerszámuk, ami egy felfüggesztett falapból állt, aminek furcsa alakja volt, ezt egy dobverőfélével püfölték, s attól függően, hogy hol és hogyan ütötték meg, más és más hangot adott.

A gurgujok nagyon élvezték e zenét, de a troggok számára borzasztóan fűlsértő volt az egész, idegenkedve hallgatták, és még Csividzsi jó barátai is csak azt mondták róla, hogy nyekergés az egész. De Csividzsi nem védte meg népe zenekultúráját, mert ő sem mocsári gurguj volt, s ő sem efféle zenéhez volt szokva. Igazság szerint ő jóval közelebb állt a troggokhoz szokásaiban, mint Hörtegasz népéhez.

Akkor aztán a gurgujok elkezdtek énekelni. Lendületes, vérpezsdítő ütemet vertek ki a dobjaikon, ezt azonban valami éktelenül elnyújtott, jajgató, magas sípszóval kísérték, s az énekesek, akik a gurgujoknál kizárólag nők voltak, e dallamra énekeltek, de nem a sípok dallamát követték, hanem attól egészen eltérő dallamot énekeltek, s e dallam ráadásul tele volt a legváratlanabb hangugrásokkal, egyik pillanatban még hihetetlenül magasan jajongott a nő (a szöveget természetesen csak a gurgujok értették és Mirjan), a másik pillanatban meg leereszkedett a dallam a legmélyebb oktávokba, de egyetlen pillanat alatt tényleg, olyan gyorsan mintha szakadékbba zuhant volna!

Különösen Ile jeleskedett ebben az éneklésben, aki különben is az egyik legszebb gurguj lány volt.

– Milyen csodálatosan énekel! – ámuldozott Mirjan közelében Ticsmi. – Ő talán a legszebb hangú énekesünk!

– A hangja valóban nem rossz, de én inkább azt csodálom, hogy képes volt megtanulni ezt a szörnyű jajongást! A hátam borsószik tőle! – válaszolta Mulez bíró. – Hiába van mellettem Mircina királyné, nagy szerelmem, ettől a daltól csak a halálra bírok gondolni, mert olyan mintha egy kísértet sírna, amiért nem tud kijönni a kriptából, mert mindig, amikor már-már kimászna belőle, kiált a kakas és visszazuhan a mélybe!

– De hiszen ez a dal a szerelemről szól! – ámuldozott Ticsmi. – Bárcsak én is ilyen jó hanggal bírnék, mint Ile!

– Nekem tetszik! – szólt hirtelen Szumbunár. A fiú nem az ő asztaluknál ült, de most ott állt mellettük, mert közelebb jött, hogy jobban lássa az éneklő Ilét.

– Na végre valaki, akinek jó az ízlése! – dicsérte meg a fiút Ticsmi. – Lám csak, ő tudja, hogy a ti trogg dalaitok énekléséhez nem kell nagy tudomány, de a mi dalainkhoz annál inkább!

– Eh, csak a lány tetszik neki, nem a dal! – legyintett Mulez.

– Tetszik a lány is, meg a dal is! És ha már nem kaptam meg Hollószárny kezét, más nőt kell keresnem magamnak, miért is ne udvarolhatnék Ilének?! Engem nem zavar, hogy gurguj! Fel

is kérném szívesen táncolni, de félek, hogy a táncaitok is olyan furcsák lesznek... Még nem is láttam gurguj táncot... – nézett segélykérően Ticsmire.

Ticsmi nevetett.

– Nekünk nincsenek olyan táncaink, amiket férfiak járnak! Hanem a nők tánca mindjárt jön, figyelj csak!

– De hát miként lehetne táncolni férfiak nélkül?!

– A tánchoz nem férfi kell, hanem érzelmek!

Valóban, most még hangosabban kezdtek verni egy dobot, egy gongon is nagyokat kongattak, mire sok gurguj nő lépett a terem közepére, s ott hajladozni és forogni kezdtek. Más nők, Ile vezetésével, tovább énekeltek, kórusban, de nem mind ugyanazt a dallamot, hol mélyen, hol magasan énekeltek, és a troggok csak nézték a táncosokat, mert ilyen táncot még nem láttak.

A gurguj lányok nem azt tették, hogy ide-oda lépegettek volna méltóságteljesen és megszabott tánclépések szerint, hanem egészen egyszerűen úgy mozogtak, ahogy indulataik, ösztöneik vezényelték őket, mozgott egész testük, kezük-lábuk, s ahogy belelendültek a táncba, egyre hevesebben mozogtak. Végül pedig sorra minden nő odatáncolt valamelyik fiú vagy férfi elé, és azelőtt kezdett el táncolni, mintha csak színészkedne, de egyedül annak az embernek.

– A tánc lényege, hogy elmondjunk a testünkkel valamit valakinek, valakinek, aki fontos nekünk, vagy akiről reméljük, hogy fontos lehet a számunkra, és olyasmit mondjunk el, amit szavakkal nem lehet kifejezni, vagy lehet ugyan, de nem illik, vagy nem volna éppen illetlenség kimondani, de így jobban kimondhatjuk, hiszen így az egész testünk beszél! – magyarázta Tipiti a trogg hallgatóságnak a gurguj táncfelfogást.

– De hiszen ezek a gurgujok olyan mozdulatokat tesznek tánc közben, amelyek nyíltan erkölcstelenek! – fintorodott el Éea. – Olyan helyekre mutogatnak, olyan magasra emelik a szoknyájukat, úgy kacsintgatnak, integetnek... Ez nyílt felhívás arra, hogy a férfi hágja meg őket!

– Az sem volt éppen félreérthető, amit te műveltél a férjemen lógva! – kapta meg rögvést a választ Vallindrától.

– És mit tesz a férfi, ha nem táncolhat, miként közli a lánnyal, hogy tetszett neki a tánca, hogy megkedvelte őt? – kérdezte Szumbunár.

– Nagyon egyszerű! Csak oda kell lépnie hozzá, elkapni, felemelni, és kivinni a táncolók közül! Persze, ez még semmire nem kötelezi a nőt. Ha nem az a férfi vitte ki, akit szeretett volna, egyszerűen visszamegy táncolni és kész. Ha azonban tetszik neki a férfi, akkor marad mellette, és megbeszélhetik a dolgokat!

– És ha egy énekes tetszik meg, nem egy táncos?

– Nem számít, hiszen nemcsak tánc közben tetszhet meg egy nő egy férfinak!

– Aha! Nagyszerű! – szólt Szumbunár. – Lehet, hogy most egy jókora pofont kockáztatok, de azt akarom, hogy Ile ezentúl nekem énekeljen! – azzal odalépett a kórushoz, egy gyors mozdulattal derékon kapta a gurguj lányt, felemelte, majdnem a feje fölé, mert erős legény volt, és már vitte is egy sötét sarokba.

Mirjan kíváncsian várta mi lesz e „nemzetközi” udvarlás eredménye. Hamarosan megtudta, mert pillanatokon belül visszatért hozzájuk Szumbunár, Ilével az oldalán.

– Izé... Sajnos elfeledkeztem róla, hogy egy kukkot sem tudok gurguj nyelven, és sajnos Ile is alig egy-két trogg szót ért csak!

- Én bezzeg milyen jól beszélek troggul! – húzta ki magát elégedetten Ticsmi.
- És már én is elég sokat megérték a trogg beszédből! – válaszolta nem kevésbé büszkén Tipiti.
- Most ne dicsekedjete, hanem kérlek benneteket, legyetek oly kedvesek és tolmácsoljatok! Mert én ugyan nem kifejezetten beszélgetni szerettem volna vele, de ő mintha mindenáron mondani szeretne valamit! Pedig úgy látom, tetszem neki!
- A tolmácsolást bízd csak rám, fiam! – vette kezébe az irányítást Hörtegasz, azzal Iléhez fordult, s kisvártatva töprengő arccal csóválta meg a fejét.
- Ettől féltem! Sejtettem én, hogy így lesz, de gondoltam hátha rosszul emlékezem... De hát nincs még semmi baj a fejemmel, jól emlékeztem! Mert tudod, fiacskám, ha Ilének nem volna még férje, akkor azt mondtam volna, egye penész, elengedem a törzsből, ha akarja, hogy a ti trogg szokásaitok szerint szabályosan a feleséged legyen, hiszen akad gurguj bőven, aki nem a törzsünk tagja, de hát van neki férje, éppen tizenegy, és már kettőszáztíz napja foglalt! Ha most elmenne a törzsből, az igazságtalan volna a tizenegy férjével szemben, akik sokat áldoztak e napokért Ilénél! És Ile sem óhajtja, hogy többé ne tekintsük közülünk valónak. Te viszont kétlem, hogy képes lennél megfizetni akár csak egy hetet is az idejéből, és ingyen vagy olcsón nem adhatok neked napokat Iléből, mert az is igazságtalan volna a többi férjével szemben, sőt, ha olcsón számítanám meg Ile idejét, azzal őt magát is megsérteném, hiszen úgy nézne ki, hogy nem is olyan értékes nő, mint amilyennek idáig számított nálunk, érted már?
- Mi... micsoda?! Hogy tizenegy férje van?! És miféle napokról beszélsz jó uram?! – ámuldozott értetlenül Szumbunár. Halovány fogalma sem volt eddig róla, miként is megy a párkapcsolat a gurgujoknál.
- Mirjan alig tudta visszatartani a nevetését a fiú elképedt ábrázatát látván, de megkönyörült rajta, és elmagyarázta neki, hogy miről van szó. Erre Szumbunár már nem is nézte olyan nagy vágyakozással Ilét.
- Borzalmas! A gurgujoknál eszerint minden nő kurva!
- Hogy beszélsz! – hördült fel Csividzsi. – Az én népemről szólasz, ne feledd!
- Akkor is ez az igazság! Sőt, még rosszabb is a helyzet, mert nem ők maguk adják el magukat, de a törzsfőnök rendelkezik velük! A gurgujoknál a törzsfőnök minden nő stricije!
- Az mindegy, ha jogukban áll visszautasítani a férfit!
- Jó, de akkor is kurvaság ez, mert a testükkel fizetnek élelemért meg minden másért!
- Ilyen alapon minden nő, aki nem szerelemből megy férjhez, kurva, mert ha nem a szerelem ösztökéli őket, akkor csak az, hogy a leendő férj gazdag, vagy legalábbis el tudja valahogy tartani őket, netán képes a megvédelmezésükre, avagy előkelő, mindenesetre valami előnyt várnak a házasságtól, és ez semmiben sem különbözik a gurguj nők szokásaitól! Ha ez kurvaság, hát jó, legyen, de akkor a trogg nők túlnyomó többsége is kurva, mert a legtöbben bizony nem szerelemből házasodnak, azok biztos nem, akiknek a szülei keresnek férjet!
- Azoknak egy férjük van csak, egyáltalán, férjük van!
- A hálótárs megnevezése tesz tán egy nőt ringyóvá?!
- Mindenesetre, ha nem is a név, de az igen, hogy nem egyetlen férfival egyesülnek! A gurgujok meg sokaknak odaadják a testüket!
- De nem naponta sokaknak, és nem mindig másnak, csupán gondosan megválogatott néhány férfinak!

– Ez akkor is ringyóság szerintem!

A további vitát azonban nem folytathatták, mert Pim egyik nővére szaladt királyöccséhez, úgy hívták, hogy Asna, és felháborodott kiabálással közölte a panaszát, hogy tanítsa a király tisztességre ezt a mocsárlakó csőcseléket, mert meg sem kellett volna hívni a lakodalomba őket, ugyanis bár az ünnepség még csak nem is sok ideje kezdődött el, máris a harmadik tisztességtelen ajánlatot kapta tőlük!

– Miféle ajánlatot? – tudakolta Vallindra, habár sejtette már a lényegét.

– Hát képzeljétek csak, odajön hozzám egy ilyen szőrösfülű, bár meglepően jól beszélt troggul, és csak úgy minden bevezetés és udvarlás nélkül azzal támadott le, hogy legyen a felesége! Erre én mondom neki szép udvariasan, hogy megtisztel az ajánlata, de már férjnél vagyok! Mire ő, hogy az nem számít, mert nem féltékeny! És amikor én a megdöbbenéstől köpni-nyelni nem tudtam, hát elkezd magyarázgatni, hogy ő amúgy is szegény ember, és nem tart igényt a teljes időmre, elég neki, ha havonta mindössze két alkalommal boldogítom! Hát mi vagyok én, kurva talán?! – méltatlankodott akkora kiabálással Asna, hogy minden éneklés és mulatozás félbeszakadt, s mindenki csak őket figyelte most már.

– Szerencséje volt annak a pimasz fickónak, hogy nem volt épp ott a férjem, különben kapott volna tőle akkorát, hogy kibukik a bele, és sárga csíkot húzva maga után szalad vissza a mocsárba! Hát mit képzelnék ezek magukról?! És ez már a harmadik volt! Én nem vagyok kurva, sőt, már hercegnő vagyok!

Ahogy az első panaszkodó oda mert menni Pimhez, hát kiderült, hogy nincs is egyedül a „bánatával”, mert most még több nő is odament Pimhez, és igazolták Asna szavait, hogy ezek a gurguj férfiak módfelett szemtelenek velük! Cséncsén, a „Harangocska” elmondta, hogy őt különös csalódás érte, mert az egyik gurguj fiú nagyon tetszett neki, troggul is jól tudott, szépen elbeszélgettek, és őt is feleségül kérte, és ő azt válaszolta, hogy meggondolja a dolgot, s javasolta, hogy másnap menjenek el együtt sétálni, mutassa meg neki a fiú a mocsarat, ahol éltek eddig, mire döbbenet hallotta a fiú válaszát, hogy a holnapi nap nem alkalmas, mert akkor az egyik feleségénél kell lennie, hogy azt élvezze!

– Tehát nős, sőt, több felesége is van! És ezt csak úgy mellékesen kellett megtudnom! Mocskos bigámista! – és olyan mérgesen fújt a szerencsétlen gurguj fiú felé, mint egy macska, s még ujjait is úgy meresztette, mint a karmokat. – Többé ne is lássalak, ha a közelembbe jössz, kinyomom a szemedet!

Mirjan látta, hogy éppen itt az ideje a félreértések eloszlatásának. S mert neki a troggok és a gurgujok előtt egyaránt volt tekintélye, most csak úgy egyszerűen felállt a lakodalmassz tal tetejére, hogy mindenki láthassa, s amikor elcsöndesedtek, beszámolt a gurgujok furcsa nőülési szokásairól.

– Tehát senki nem akart megsérteni közülük egyetlen trogg nőt vagy lányt sem, sőt, inkább megtisztelték őket szépségük elismerésével! Mindössze követték a saját szokásaikat!

– De ezek nem a mi szokásaink! – kiáltotta Hollószárny.

– Most mit beszélsz, téged senki gurguj nem kért feleségül!

– Szerencsére! Ő már az enyém! – ölelte át a királylányt Nún.

– Szerencsés fiú vagy, hogy egy ilyen nő mind a háromszázhatvanöt napja a tied! – vigyorgott rá barátságosan Hörtegasz törzsfőnök.

– Pedig szerintem nem is olyan szerencsés, mert egyrészt jóból is megárt a sok, másrészt meg így senki más nőt nem ölelhet már, legfeljebb titokban! – gúnyolódott szemtelenül Ticsmi.

– Igazán Mirjan, ne védő őket annyira, hiszen ha mi nem ismertük is az ő szokásaikat, ők jól ismerhették a mienkét! – mérgeskedett tovább Asna.

– Az igaz, de biztos úgy vélték, most, hogy velünk élhetnek, ez azt jelenti, hogy áttértünk mi néhányan az ő szokásaikra, vagy legalábbis akadnak köztünk, akiknek ez nincs kedve ellenére! Tehát senki ne haragudjék rájuk!

– Jó, jó, de ez akkor is tűrhetetlen! Különböben is, mi talán még elviseljük ezt, de igazán nagyon felháborodik majd mindenki a falvakban, ha férjes asszonyokat rendszeresen zaklatni fognak! – észrevételezte Ofmózer, Pim apja.

Erre azonban megszólalt a másik fél is, a gurgujok tábora.

– Nagyon finnyások ezek a troggok, most is magasan hordják az orrukat! – mondta egy Koncsidán nevű gurguj férfi. – Igazán, nekik is csak jó lenne, hogy több férjük is volna, és én magam is szívesen lennék egypár trogg nő férje, de engem is mindig csak visszautasítottak ma este! Ezekkel nem lehet megegyezésre jutni! Annyira beképzelték, hogy elvárják a férfitől, hogy mind az összes napjukat megfizesse, oly sokra tartják magukat! Pedig nem is szebbek, mint a mi gurguj lányaink!

Most viszont Szunszen is megszólalt.

– Nekem tetszik, ahogy ezek a gurgujok élnek! Lám csak, ez majdnem olyan, mint az én civilizált hazámban, itt is arról van szó, hogy az arra méltó férfi megkapja egy bizonyos időre a nőt! De ez még jobb is, mint ami Pajánban van, mert itt nem pocskolják el a nőket, és nem is egyszerre adják oda öt évre a nőt, hanem apránként, évente néhány napra, igen, ez sokkal jobb, mert így nem unja meg senki a nőit! Nekem tetszik ez, ügyesen kitalálták ezt a gurgujok!

– Hé, Szunszen, még meg sem volt a nászéjszakánk, máris meg akarsz csalni, más nőkre ácsingózol, más nőre fáj a fogad?! – kérdezte döbbsenten Csividszi.

– Dehogyan fáj a fogam! Mind a harminckét fogam tökéletesen ép és egészséges!

– Azt mi így mondjuk, ha megtetszik valaki vagy valami!

– Hát ami azt illeti, ez a Bözözső, a törzsfőnök lánya nagyon tetszik, bevallom! Szívesen odaadnám érte a bíborköpenyemet, ami nagyon sokat ér, ha megkaphatnám évente két-három hétre! – és választ várva nézett Hörtegaszra. Az azonban a fejét ingatta.

– Megtisztelsz az ajánlatoddal, de mi vadásznép vagyunk, ilyen értelmetlen cifraságokra semmi szükségünk!

– És nekem sem tetszik Szunszen! – rázta meg a fejét Bözözső. Habár lehet, hogy kivételesen hazudott, mert korábban ugyancsak elismerően nézegette Szunszent, csak hát észrevette, hogy Csividszi féltékeny, s nem akart összeveszni vele. Csividszi meg az asztal alatt dühében alaposan bokán rúgta Szunszent, de a férfi fel se vette azt, helyett átölelte, és jól szájon csókolta az ellenkező Csividszit.

– Ha nem, hát nem, de remélem ma este alaposan kiteszel magadért!

– Engedj már el, megfojtasz te barbár, te nagy kujon! – lihegte Csividszi.

– Mennyibe kerül Bözözső egy napja? – érdeklődött udvariasan egy Toszticchár⁹ nevű fiú a legkomolyabban Hörtegasznál.

⁹ A név kiejtésénél ügyeljünk arra, hogy a „cch” betűk 2 darab „ch” hangot jelentenek, éppolyan mint a német „ich” szóban, tehát nem 2 darab „c”-t és egy darab „h”-t!

– Van még szabad napod, Ticsmi? Mert szívesen megalkudnék veled! – ugrott azonnal oda egy másik fiú is.

– Nekem pedig te tetszel! Mindig a fiatalokra buktam! – nyomakodott oda egy harmadik Tipitihez.

– Eredj innen vén kéjenc, ő még gyermek! – lökte azonnal odébb Ticsmi.

– Úgy látom van ám keletje a gurguj lányoknak! Így már mindjárt más, hogy nem kell egész életre elköteleznie magát a férfinak mellettük! – somolygott gúnyosan Indzse.

– Ugye igazam lett, valóban kurvák, mindenki más is annak nézi őket! – bólogatott Szumbunár.

– Senki nem kötelez téged arra, hogy foglalkozz velük! Nem muszáj, hogy tetsszen neked az életmódjuk! – nézett a fiúra hüvösen sőt szinte fagyosan Mirjan. Erre Szumbunár ijedten a válla közé húzta a fejét, és elballagott. Csöppet sem kívánt összeveszni Mirjannal! Csividszi ellenben örült. Kissé tartott tőle eddig maga is, hogy Mirjan erkölcstelennek tartja a mocsári gurgujokat. Ő maga ugyan nem kívánta átvenni szokásaikat és életmódjukat, de mégis a saját népének tartotta őket, és úgy vette észre, azok is befogadták maguk közé. Egyszerűen olyan gurguj lánynak tekintették, akinek az a különlegessége, hogy foglalt mind a háromszázhatvanöt napja, és az mind egyetlen férfié, Szunszené. Ez ugyan példa nélküli volt náluk, ám nem tilos.

Mirjan hangulata senkinek sem került el a figyelmét, aki a közelében volt, mert mindenki őt figyelte, s most ezt kérdezte tőle édesanyja:

– Neked tetszik az életük, leányom?!

– De még mennyire, nagyon is, és ezen ne is csodálkozz, anyám, mert akár kurvák, akár nem azok, de az tagadhatatlan, hogy soha még egyetlen néppel sem találkoztam, ahol szabadabban élhetnek a nők, mint náluk, és soha még annyi jókedvű, nevetős női arcot nem láttam, mint az ő körükben, és soha olyan kevés sírósat, gondoktól gyötörtet! Egyáltalán nem tartanám szerencsésnek, ha áttérnének a mi trogg házassági szokásainkra!

– Éljen, éljen! Tudtam, hogy velünk vagy, hogy megértesz bennünket, lám csak, te is igazi kultúrlény vagy, a civilizáció híve! – ujjongott Ticsmi. Mirjan anyjának meg az jutott az eszébe, hogy Tindra szerint lehetett volna leányából nagy próféta is, a nők jogainak lángszavú szónoka és harcosa! Az meg, hogy nem zavarja a gurguj lányok kurvasága, igazán érthető, mert lehetett volna belőle világhírű kurtizán is!

– Tehát, ha esetleg a bátyókám azt fontolgatná, hogy a troggok akaratának engedve megpróbálja a gurgujokat szokásaik feladására kényszeríteni, ha nem is most, de akkor, ha már több ereje lesz, hadserege is, hát most azonnal közölhetem, hogy ezt megtiltom neki! Nem szeretnék beavatkozni az uralkodásába, de ezt nem engedhetem meg!

– Hé, hé, hugicám, mire ez az ellenséges hang?! Eszem ágában sincs összevesznem a gurgujokkal, első híveimmel, főleg nem holmi bigott, erénycsász parasztok kedvéért! Nekem nem parancsol a falu kérgestalpú pórnépe! – jelentette ki gyorsan, és hozzá olyan fennköltséggel, mint egy igazi herceg sőt király. Mintha maga is nem kérgestalpú paraszt lett volna még nem is olyan rég.

– Szavadat megnyugodva hallom! – mosolygott rá Mirjan. – Igazság szerint jobb lenne a fordított eset: ha a troggok térnének át a gurguj szokásokra! De hát ezzel is kár kísérletezni, a legtöbb ember túl maradi ahhoz, hogy ebbe beleegyezzen! Mindazonáltal, bár nekem a gurguj szokások tetszenek, azért azt kell mondjam, most, hogy velünk élnek, mindenben mégsem követhetik a régi életformájukat! Méghozzá nem azért, mert mi troggok megtiltjuk nekik,

hanem mert a logika könyörtelen szava változtatásra készíti őket! Mert, Hörtegasz – fordult e szavaknál a törzsfőnökhöz – gondold csak bele, most, hogy senki nem üldöz benneteket, hamarosan szaporodásnak indul néped, megsokasodtok, lehettek majd sok tízezren is, nem élhettek egy helyen, több faluban laktok majd, és akkor már nem osztogathatod a nőid napjait! Nem lehet nyilvántartani, melyik nőnek és férfinak kinél hány napja van!

– Akkor majd lesz falufőnök minden faluban, s az ügyel az ilyesmire!

– Az sem jó, mert akkor hogyan lehet egy férfi olyan lány férje, aki nem a saját falujába tartozik?

– Hát úgy, hogy elmegy a lány falujába, és kész! Nincs itt semmi baj, a falufőnök elég, ha a nők napjaival törődik!

– Igen ám, de ha a nő el akar költözni?! Vagy ha a másik faluba való férfi meghal, hogyan szerez erről tudomást a nő, hogy napjai egy része felszabadult?! Vagy ha mégis akadna trogg férfi, aki beérné a nő néhány napjával a trogg házasság helyett, amint láttuk is, hogy vannak ilyen férfiak nem kevesen, és a nő is szeretné ezt?! Ki dönti el, hogy lehetnek-e egymáséi, s milyen feltételekkel?! És ha egy gurguj férfi szabályosan feleségül venne – mármint trogg szokás szerint szabályosan – egy trogg lányt, akkor, hogy is lesz ez? És ha egy gurguj lány menne feleségül örökre egy trogg férfihoz?! Tele van itt minden megoldatlan kérdésekkel! Én azt hiszem, egyetlen megoldás van erre: továbbra sem kényszerítjük a gurguj lányokat arra, hogy a trogg szokásokat kövessék, de ezentúl ők maguk rendelkeznek a napjaikkal, nem te, Hörtegasz! Mert ha sokan lesztek, ezt úgysem bírnád! Neked csak a vitás ügyekben kellene döntened! Lesz azzal is éppen elég gondod, azt hiszem!

– Nem értem, Mirjan! Akkor ki dönti el, jogosan lesz-e egy nő egy férfi párja egy vagy több alkalomra?!

– A nő maga! Ha a nőnek tetszik a férfi, akkor lehet az övé. Akkor is, ha semmit nem fizet neki a férfi, elvégre ki másé lenne a nő teste, ha nem önmagáé?! Az, hogy egy férfi a nő férje, csak annyit jelent, hogy azokon a napokon, melyekre jogot szerzett, a nő köteles a férfi kedvére tenni, ha állapota amúgy megengedi! A nem foglalt napjaival szabadon rendelkezik, és ez nem kurvaság! Azt meg, hogy a férje-e egy férfi egy időre, a szokásos módon lehet igazolni: írnak róla házassági szerződést, s ezt megőrzi a nő, egy példányát pedig te vagy a leendő falufőnök! És az nem számít, hogy a férfi gurguj-e vagy trogg, csak az, hogy aláírta-e a házassági szerződést! Az akkor is érvényes, ha a trogg férfinak van már felesége a trogg szokások szerint, mert a gurguj lányok nem féltékenyek!

– De kevés trogg férfi tud írni! – ellenkezett Ofmózer.

– Akkor kell hozzá írni-olvasni tudó tanú, akiben megbízik a férfi! Különben is, nem hinném, hogy egy olyan hülye, aki írni sem tud, kellene a gurguj lányoknak, akik mind tudják a tudományt! Ami meg a trogg lányokat illeti, nekik is joguk van ilyen házassági szerződést kötni gurguj férfival, sőt akár troggal is, akkor is, ha van már trogg férjük, mert szerintem akkor is az övék a testük! Ne is haragudjatok, de nem érdekel a férjük féltékenysége! Viselkedjenek úgy a nőkkel, hogy azoknak ne kelljen más férfi után vágyakozniuk!

– Nem hiszem, hogy sok ilyen trogg nő akadna! – csóválta a fejét Pim.

– De, egyet rögtön említhetek, például Gítát, tudod, én gyógyítottam ki az iszákosságból, ő nagyon szereti a férfiakat, s most is itt van a várban, mint szolgáhlány...

– Merre találom őt? – kérdezte azonnal Koncsidán.

– Itt rögtön, látod, ott jön, ott hozza az újabb ételt a nagy tálcán! – mutatott feléje Mirjan. Erre a gurguj férfi azonnal Gítához futott, nagy reményekkel telve.

- Hát te, Hörtegasz, mit szólsz a javaslataimhoz? – kérdezte Mirjan.
- Meg kell még ezt fontolni, s átbeszélni részletesen, de az biztos, hogy meggondolandó dolgokat mondtál, és sok igazság rejtezik a szavaidban! – bólogatott a törzsfőnök. – Már csak azért is, mert ez esetben a nőinknek nagyon előrelátóaknak kell lenniük, hogy jó házassági szerződéseket kössenek, melyek biztosítják jó megélhetésüket!
- No igen, de eddig sem tűntek ostobáknak!

Lassan újrakezdődött a mulatozás, s mert mindenki biztosra vette, hogy úgyis az lesz, amit Mirjan javasolt, Hörtegasz beleegyezését meg sem várva sokan már ezen új szabályoknak megfelelően kezdtek el viselkedni. Ezt Hörtegasz is látta, s belátta, hogy neki valóban csak a részletek szabályozása marad a feladata. A gurguj nőknek kifejezetten tetszett, hogy ezentúl nemcsak visszautasíthatják a férfiakat, de arról is maguk dönthetnek, hogy kinek miért, mennyiért, mennyi napot adjanak. Azzal persze tisztában voltak, hogy az eddig lefoglalt napjaik nem szabadultak fel, aki eddig férjük volt, az maradt ezután is.

A trogg fiúk-férfiak hevesen udvarolni kezdtek, és így megkezdődött a nagy barátkozás, bár néha csak kézzel-lábbal, a közös nyelv hiánya miatt. Egyelőre úgy látszott, minden rendben van, bár Zítia ezt mondta Mirjannak:

- Most még hagyján mindez, hogy magunk közt vagyunk, de a falusiak nem lesznek annyira megértőek!
- Akinek nem tetszik a gurguj szokás, ne kövesse! – vont vállat Mirjan, azzal már nem is foglalkozott tovább a kérdéssel.

10. fejezet

Megint az álarcosbál

AHOGY VÉGET ÉRT A NAGY LAKODALOM, kezdődtek a szorgos hétköznapiak. És bizony kiderült a birtok parasztjai számára, hogy minden csoda valóban csak három napig tart, sőt még a csoda sem éppen olyan csoda, amire vágytak! Mert sokan közülük azt hitték, most, hogy Pimből, egy közülük való parasztból várúr lett, most már beköszöntött a paraszt-mennysorság, többé nincs tized, adó, úrdolga, egyáltalán, semmiféle adó! S lám, kiderült, hogy ez nem igaz, bizony, adózni továbbra is kell! Sokan úgy vélték, az az átkozott Vallindra akarja, hogy továbbra is minden a régi legyen, ő, Vallindra hercegnő, mert Pim, a rendes, jó, becsületes parasztember nem tenne ilyet!

Pedig azt még Pim is látta, hogy az adókat nem törölheti mind el, különben hamar felkopik az álluk.

És azért minden továbbra sem lett olyan, mint régen: az adókat egyharmaddal mérsékeltek! Ennek azért örvendezett mindenki. Kihirdették, hogy nincs többé olyan, hogy első éjszaka joga, és ennek is nagyon örültek, legfőképpen a férfiak, de nem is csupán ők. És mégis, az ember olyan telhetetlen fajzat, hogy semmi sem elég jó neki, és már az első héten akadt egy olyan falu – mert Kotrigez birtoka nemcsak az egy Nakjú faluból állt – ahol kijelentették, hogy ők bizony parasztnak nem adóznak!

– Micsoda pofátlanság! – dühödött meg Vallindra. – Ha még nem tartják is királynak Pimet, sőt, még ha őt parasztnak tartják is, gondolhatnának arra, hogy *én*, én aztán igazán hercegnő vagyok!

– Lehet, hogy gondoltak is erre, de úgy vélték, nincsenek katonáink, amivel kikényszeríthetnénk az engedelmisséget! – vélekedett Zítia.

– Először is, ebben tévednek, másodszor, ha nem adóznak és ezért gyöngék leszünk, és így legyőz bennünket egy másik földbirtokos, akkor talán jobb lesz nekik?! Akkor talán boldogabbak lesznek, ha nem egy parasztkirály uralkodik fölöttük?! Mert a másik földesúr biztos, hogy legelső ténykedéseként újra felemeli az adókat!

És hát Vallindra jól beszélt, mert nem volt igaz, hogy ne lettek volna katonái. Szólt a gurgujoknak, azok fegyverbe kapták magukat, s velük együtt kivonult ő és Pim az engedetlenkedő faluba. És a gurgujok bizony jó kétszázan jöttek el, pedig nem is voltak ott mind, és lett erre nagy sikoltozás, mert azt hitték a parasztok, hogy most vége mindenkinek! De semmi ilyesmi nem történt, mindössze hogy Vallindra felakasztatta a falu bíróját, és büntetésből az adó kétszeresét vitte el. Ennek az eseménynek híre szaladt, és több lázadás nem esett, bár azt sokáig nem bocsátották meg, hogy a várúr a gurgujokkal közösködik!

Aztán sorra befutottak Vallindra volt tanítványai is, akik nagyon tisztelték félelmetes mesterüket. Nem egyszerre érkeztek, mert nem egyszerre jutott el hozzájuk a hír, hogy Vallindra újra úrnő, sőt, egy meglehetősen nagy birtok úrnője, de azért jöttek-jödőgeltek. Akadt, amelyik még azelőtt megérkezett, hogy a kiküldött hírnök megtalálta volna. Eljutott hozzá más úton a hír, s úgy vélte, most megcsínálhatja a szerencséjét. Nem egynek igazán remek, jól fizető munkája volt, mert megbecsülték a tudását, s most mégis eljött Vallindrához!

Mindegyikük megkapta a Pim által kitalált „gadír”-címet, és azonnal fontos beosztásokba kerültek. Mindegyikük megkapta egy vagy több falu irányításának munkáját, az értelmesebbek pedig akár várparancsnokok is lehettek, mert nem ez volt az egyetlen vára Kotrigeznek. E várparancsnokok nem is a gadír, hanem a Zam címet kapták. Ide csak olyanokat raktak Pimék,

akikben volt kellő erőszakosság ahhoz, hogy parancsolni tudjanak a vad katonáknak. Mert a távolabbi várakból nem szökdöstek ám el a katonák, s igencsak meglepte őket a hír, hogy most már Pim az uruk!

Az egyik várban a régi kapitány úgy gondolta, jobban jár, ha nem Pimnek adja át a várat, hanem a szomszédos birtokosnak. És ez bizony nagy baj volt, mert a gurgujok nem voltak felkészülve várostromra! Létrákat éppen készíthetnek, de mire azokon felmásznak a falakra, halomra nyilazzák őket!

Ezt Mirjan sem akarta, aki kedvelte a gurgujokat.

– A falakat majd én elintézem, ti foglalkozzatok a várbeli emberekkel! – szölt.

S így aztán egy szép napon felvonult a vár ellen Pim, jött vele számos gurguj harcos, de nemcsak ők, hanem a többi várból is a legénység fele, Mirjan pedig, nem is titkolván már, hogy ő varázsló, egyszerűen a kezébe kapott egy íjat, s kilőtt a várra egy nyílvezzőt. Míg az repült, gyorsan tükörképére változtatta a nyílvezző anyagát, s az már antianyagként csapódott a várfalba.

A hatás most sem volt csekély! Pedig Mirjan még arra is ügyelt, hogy ne is a teljes nyílvezzőt, csupán a hegyét változtassa antianyaggá! A várfal egyszerűen megszűnt létezni, sőt, nemcsak a becsapódási helyen, de azon a teljes oldalon, ahol ők voltak, és a vár belsejében is minden épület összeomlott. Pim támadó seregét ugyan nem érte baj, mert Mirjan előrelátóan erőteret gerjesztett körük, ám elszörnyedve figyelték mi lett Mirjan egyetlen varázsnílvezzőjének hatása.

– Mi lenne, ha kőhajító géppel támadt volna rájuk! – hüledezett egy öreg, tapasztalt katona.

– Jobb, ha nem tudod meg! – válaszolta Mirjan. – Mert lett volna akkor az egész vár helyén egy roppant szakadék, ami messzebb ért volna, mint ahol mi vagyunk, s abba mi is belezuhantunk volna, márpedig zuhanás ellen nem véd a varázslatom, ilyesmit tehát soha nem is csinállok, mert nincsenek öngyilkos hajlamaim... És egyáltalán, nem szándékozom helyettes harcolni! Valahogy úgy vélem, a varázslatok nem arra valók, hogy közönséges emberek öldökléseihez használják azokat! Általában jobb lesz, ha egyre kevesebbet segítetek nektek, mert különben sem állhatok örökké a hátad mögött, bátyókám!

Ezt az utolsó mondatot már Pimnek mondta.

– Egyetértek! Minél előbb meg kell tudnunk állni a magunk lábán! – bólogatott Vallindra. – Már csak azért is, mert ha mindent te csinálsz, Mirjan, akkor nem is Pim a király és nem én vagyok a királyné, hanem te vagy a királynő!

– Pontosan! Jól látod a helyzetet! Most segítettem, mert rommá lett volna a tekintélyetek, ha már a legelső ellenkező vár is sikeresen pártol el, de ebből nem csinálunk rendszert! Tudjátok, én nem óhajtok királynő lenni! Valahogy úgy érzem, más az én utam. Nem bánom, ha tisztelnek, csodálnak, még jól is esik ez, nem titkolom, de egyre erősebb a meggyőződésem, hogy az olyasmi, hogy királyság, uralom, meg hasonló, ezek mind csak jelentéktelen semmiségek, afféle apró göröngyök csak az életutamon! Legfontosabb feladatomban, hogy képességeimet a tökélyre fejlesszem, s ne ilyen hitványka kis problémákkal foglalkozzam, mint ország, király, korona meg a többi!

Indzse Mirjan mellett állt, s most így szölt:

– Nemrég álmot láttam. Hajón ültél, Mirjan! Szerintem ez azt jelenti, hogy nem is túl sokára nagy útra indulsz!

– Annál inkább igyekeznetek kell, hogy addigra már ne szoruljatok rám!

A vár a borzalmas pusztulás után természetesen azonnal megadta magát, Pimék ellenállás nélkül elfoglalhatták azt a remegő katonáktól, bár igaz, hogy Mirjan áldásos ténykedésének hála nem is annyira várat, mint inkább csak egy kiadós romhalmazt vehettek birtokba. Mindenesetre Pim kiadta a parancsot az újjáépítésre. És mert ez egy birtokszélhez közeli, fontos vár volt, ide olyasvalakit rakott, akiről úgy vélte, nagyon ért az uralomhoz, mert született hercegnő, s így mindenki megdöbbenésére női várkapitány neveztetett ki: a vár úrnője Cséncsén lett, a Harangocska!

Mirjan különben akkor sem pihent, amikor nem várat rombolt. Mindjárt a lakodalom után elment a Csividzsit megbántó paphoz. Hogy ott mi történt, azt senki nem látta, mert ez alkonyatkor történt, de reggel az arrajárók azt látták, hogy a pap háza eltűnt, helyén csak egy nagy gödör van, ami teli büzlő, bugyborékoló sárral!

A pap soha többé nem került elő.

Ezután Mirjan nagy varázslásba kezdett, aminek következtében olyan tikkasztó forróság telepedett a vidékre, hogy három nap alatt csontszáraz lett a talaj, itt-ott még fel is repedezett. De akadt azért még bőven víz a talajban, hogy neki lehessen kezdeni a földművelésnek. Ahová nem ért el a varázslata, oda elment ő maga időjárást varázsolni, bejárta az egész birtokot, sőt, elutazott Mircina királyné birtokaira is, ott is gondoskodott a jó időjárásról. S így aztán, míg minden más birtokon még bokáig meg térdig jártak a latyakban a parasztok, és szó sem lehetett semmiféle szántásvetésről, addig Pim és Mircina birtokán olyan jónak ígérkezett az esztendő, mint már nagyon régen nem. Mindig pontosan akkor sütött a Nap, amikor kellett, akkor jött az eső, amikor kellett, és abból is csak a szükséges mennyiség, s még véletlenül sem vihar, hanem csupán lágy, finom, permetező eső, ami nem töri le a növényeket. Arra nem is volt szükség, hogy pusztító varázslatokat küldjön az ellenségeire, mert az az óriási vihar egymaga elég volt hozzá, hogy katasztrofálissá tegye azévi minden igyekezetüket.

Attól tartottak kissé, hogy hamarosan megtámadja őket valaki. Ám ez nem így történt. Abban az évben senki nem támadott rájuk, nem mintha féltek volna az urak Pimtől, hanem mert olyan gyöngének tartották őket. Márpedig mind a koronára ácsingóztak, s így egymással, a legveszélyesebbeknek tartottakkal igyekeztek leszámolni, különösen Lírisszel, aki keményen tartotta a fővárost és annak közvetlen környékét, sőt már meg is koronázta magát. Csak éppen királyságát nem sokkal többen ismerték el, mint Pim királyságát...

Az ország tehát visszhangzott a csatazajtól, s amit nem tett tönkre a nagy vihar, azt tönkretették, felprédálták az ide-oda vonuló fegyveres hordák. A parasztok, ahol módjuk volt, menekültek, mindenfelé, remélve, hogy másutt jobb lesz, mert éhezni is keserves a rossz időjárás miatt, hát még akkor milyen rossz, ha állandóan katonák dúlják a falut, elviszik az utolsó morzsa ételmet is, közben megerőszakolják az ember feleségét, leányait, sőt, gyakran őt magát is megölik!

S ha mást nem is tudtak Pim birtokáról, de annyit igen, mert annak gyorsan híre szaladt, hogy itt harmadával kevesebb az adó. Leginkább ide jöttek hát a menekülők. Attól nem féltek, hogy be ne fogadnák őket, mert a szökött parasztot, ha elfogták, iszonyatosan megbüntette az ura, de ha mégis sikerült eljutnia egy másik birtokoshoz, ott tárt karokkal fogadták, hiszen ha több a paraszt, több az adó is!

És íme kiderült, hogy nem tréfaság a beszéd, valóban kevesebb az adó, nem kell félni erőszaktól sem, kaptak földet, amekkorát csak meg bírtak művelni, sőt itt még az időjárás is olyan csodálatos volt, amilyet csak el tudtak képzelni!

Igaz, rebesgették, hogy ennek az az ára, hogy egy Mirjan nevű varázslónő az igazi úr, nem is Pim. De erre csak a vállukat vonogatták. Mert az igaz, hogy a papok szerint a varázslók elkárhoznak, s az is, aki velük cimborál, de ez Pim dolga, Mirjan dolga és a papok dolga. Ők nem cimborálnak Mirjannal, ők nem kértek tőle semmit. Ha Pim elkárhozik, az az ő dolga és baja. Az meg bolond ember, aki az ingyen jót visszautasítja! Mit érdekli őket, hogy Mirjan egy varázsló?! Hiszen legtöbbjük soha nem is látta, valószínűleg nem is fogja látni, legrosszabb esetben is csak akkor, ha évente egyszer vagy kétszer keresztülutazik a falun!

Abban az egyetlen évben is tehát már Pim parasztjai szinte kövérre híztak a bő termésen, ráadásul olyan keveset dolgoztak, hogy olyan még nem volt, és mire beköszöntött az új esztendő, fényesen bevált Vallindra jóslata, mert a sok menekülő miatt Pim birtokán a parasztok száma nem is megháromszorozódott, de megnégyszereződött!

Soha tehát még ennyi munkás kéz nem kezdett bele az új esztendő munkálataiba. És még egyre jöttek újabbak is!

Mert amikor a nagy vihar megtörtént, már be volt takarítva a termés, az igaz, de vetni a csurom sár talajba nem lehetett. Sok helyütt hónapokig nemhogy sáros lett volna a föld, de egyszerűen sekély tavak borították a szántóföldeket. Így bizony a legtöbb faluban az emberek felélték a készleteiket, sőt még azt is megették, amit vetőmagnak kellett volna tartalékolni. És most jöttek Pimhez, mert Pim kihirdette, hogy ő minden parasztnak ad ingyen vetőmagvat!

Ami meg nem kellett neki, embereinek, a parasztnak meg vetőmagnak, azt eladta. És olyan éhínség dúlt a vidéken, hogy harmincszor annyiért tudta árusítani, mint amibe tavaly került a búza vagy bármi más termés... Hamarosan csurig lett pénzzel a kincstára.

És itt volt a következő év. Ez is remeknek ígérkezett a birtokán, miközben érthetetlen okokból a legkülönbözőbb csapások sújtották a szomszédait. Azoknál gyakran hónapokig nem esett eső, ha meg mégis jött, akkor felette hatalmas vihar formájában köszöntött rájuk. De tombolt jégeső is a legkritikusabb napokban, amikor be kellett volna takarítaniuk azt a keveset, ami mégis megtermett. De Pim meg Mircina birtoka szépen gyarapodott, bár eleinte a királyné birtokairól is szöktek parasztok Pimhez, mindaddig, míg Mircina észbekapván ugyanolyan törvényeket nem vezetett be, mint azt Vallindra tette volt.

Persze a szomszéd birtokosok sem voltak éppen hülyék, s kitalálták, hogy nem véletlen ám az őket érő sorozatos katasztrófa! Tudták, hogy az ezt előidéző ok neve így hangzik: Mirjan. És némelyek komolyan megfontolták, hogy Mirjan segítségével nem is olyan lehetetlen Pimnek királlyá lennie, s ezek felkeresték Pimet, és biztosították a támogatásukról. És Vallindra meg Mircina tanácsára Pim olyan feltételeket szabott nekik, hogy meghagyja őket birtokaikban, és Zammá nevezi ki őket, de ezért cserébe csak egyetlen várukat tarthatják meg, és az összes többi várukba Pim nevez ki megbízható, hozzá hű várkapitányt!

Ez persze sokaknak nem tetszett, főleg a nagyobb birtokosoknak, és szervezkedni kezdtek Pim ellen. De hát egy háborúhoz elsősorban katona kell, a katona meg már akkoriban is két dolgot igényelt leginkább: zsoldot és ételmet! De pénzből mindig kevés van, és Pimnek több pénze volt, pedig Mirjan még nem is varázslott aranyat, de ha volt is pénze ellenségeinek, élélme annál kevesebb! Ha egy nagyúr hadsereget kezdett el gyűjteni birtoka egy részén, akkor azt az ottani parasztnak kellett élelmeznie nagyjából, ez mindig így volt szokásban. De a nép már olyan kiéhezett volt, hogy gyakran fakérget öröltek liszté, hogy azt egyék, s a hadsereg még a legutolsó kicsinyke élelmiszerartalékokat is felzabálta! A parasztok már kutyákat sem ehettek, mert azt is és a macskákat is rég megették. Ott tartottak az emberek, hogy kifejezetten örültek, ha kóbor farkasok törtek be a faluba, mert akkor azokat megölve húshoz jutottak.

Ha tehát egy földesúr hadsereget kezdett gyűjteni, akkor azzal azt érte el, hogy a gyülekezőhely környékén birtoka tökéletesen elnéptelenedett, mert az ott lakó parasztok vagy éhen haltak, vagy elszöktek valamerre. Általában most is Pimhez. És Pim mindig azzal kezdte a szökevények befogadását, hogy kiadósan megvendégelte őket, majd kijelölte a falut amelyikben laknak, a falusiak közösen felépítették az új jövevények kunyhóját, aztán megkapták a vetőmagvat, és abban az évben Pim csak az adó felét várta el tőlük, hogy kissé gazdagodhassanak. Nem csoda, hogy úgy érezték a parasztok, hogy leszállt a földre a mennyország!

Az is megtörtént, éppen a legerősebb szomszédjuknál, hogy amikor az nagy nehezen összeszedett egy mindössze ezerötszáz főből álló hadsereget, s már éppen Pimre tört volna vele, a nagy elkeseredés miatt birtokán parasztlázadás tört ki. Mert bizony a parasztokat nagyon megviselte a második éve tartó éhség, s a katonák fosztogatásai, erőszakoskodásai! A föld kérgestalpú, megvetett népe kapára-kaszára kapott, sokuknak csak cséphadaró vagy sarló jutott, de úgy is a katonák ellen vonultak egy Tork nevű férfi vezetésével, aki különben az egyik falu bírása volt, és bár az ő parasztjai nem voltak csak alig nyolcszázan, és rosszabbak voltak a fegyvereik is, de akkora volt a kétségbeesésük, hogy a katonákat szinte az utolsó emberig lemészárolták, igaz, az ő nyolcszáz parasztjából sem maradt életben csupán alig háromszáz! De győztek! És még maga a földesúr is elesett a csatában, Tork ellenben csak könnyebben sebesült meg!

Nosza, rögvest kijelentette, hogy mától ő a földesúr, elvégre ha Pim is lehet földesúr, aki paraszt volt, ő, aki bíró volt, miért ne lehetne?! És maga is kijelentette, hogy az adó már csak a kétharmada, és nincs első éjszaka joga. Tanult a szomszédjától!

Ennek nagyon örvendtek a birtokán lakók, de a várkapitányoknak a várakat eszükben sem volt átadni, mert tudták, hogy Torkot nem segíti egy varázslónő, és azt is tudták, hogy Tork a háromszáz parasztjával és kaszákkal nem képes bevenni a várakat, még akkor sem, ha sokkal több paraszt csatlakozik hozzá. Sőt, a szomszéd birtokosok összefogtak, és kicsinyke seregeiket, melyeket eddig Pim ellen gyűjtögettek, most Tork ellen indították. Őt veszélyesebbnek tartották. Mert Pim, ha paraszt is, de legalább békésen uralkodik a birtokán, ám ha Tork tettét büntetlenül hagyják, az követendő példa lesz a maguk birtokán lakó parasztok számára is!

Akkora veszélynek tartották ezt, hogy kis időre még a távolabbi földesurak is abbahagyták az egymás ellen acsarkodást, és ők is küldtek sereget Tork ellen. A hírek szélvészkeént terjedtek, és még meg sem kezdődött a döntő csata, máris kiderült, hogy Tork parasztjai ellen mintegy tízezer harcedzett katona igyekezik!

Ez már nem volt semmiség, bár már Torkék sem csak néhány százan voltak, sokan csatlakoztak még parasztok a seregéhez, voltak már ők is legalább háromezren! De hát ez akkor is nyomasztó túlerő volt. És ekkor Tork a fenyegető veszedelem hatására elszánta magát egy talán nem is annyira meglepő lépésre. Felkereste személyesen Pimet, és hűséget esküdött Pim királynak!

Pim pedig elfogadta, hogy ezentúl ő lesz a hűbérura.

A hűbéri kötelék viszont nem csak azt jelenti, hogy a hűbéres szolgálni tartozik a gazdájának, hanem azt is, hogy a hűbérúr adott esetben segítséget nyújt hű szolgájának. Pim tehát kinevezte Torkot Zammá, elismerte, hogy a szomszéd birtok Torké, majd kivonult a seregével az ellenség elé. Tork serege is felvonult. A földesurak bandériuma rárontott a sokkal gyöngébb parasztseregre, ám ekkor hátulról rájuk rontott Pim, és neki is jól képzett zsoldosai voltak, sőt, a legjobb katonák épp nála szolgáltak, mert ő jól meg tudta fizetni őket, és élelemben sem szűkölködtek. Pim serege egymaga nagyobb volt az urakénál, tizenötezer fő, ráadásul váratlanul támadt, tehát az ellenállást pillanatok alatt szétzilálta, s aki nem halt meg, az futásban keresett menedéket.

Ezután természetesen Tork birtokán is csodálatosképpen megjavult az idő, mintha rossz soha nem is lett volna...

Pim nem hagyta kihasználatlanul a győzelmet, sorra megtámadta a szomszéd birtokokat, ahol ellenállásra alig akadt, mert hisz épp most győzte le egyesült seregüket, s bár Mirjan már nem is segített neki, mindet elfoglalta. Mire hadjárata befejeződött, már igazán nagy úrnak mondhatta magát. Mert bár a főváros még nem volt az övé, de immár birtokolta Troggföld bő egynegyedét. Pedig ekkor kezdődött csak meg uralmának harmadik esztendeje!

Mirjan mindenesetre ekkor befejezte időjárásrosszabbító ténykedését. Azt mondta, nem szeret pusztítani, s erre már nincs is semmi szükség, ha Pim ügyes. Ha viszont hülye, vessen magára!

– Mindig is azt szerettem benned húgocskám, hogy olyan érzékeny lélek vagy, és olyan finoman, kíméletesen fejezed ki magadat! – válaszolta erre a beszédre Pim.

Az mindenesetre egyre időszerűbbnek látszott, hogy bevegyék a fővárost, Vuárdot, amely különben nem is volt nagyon messze birtokaiktól. A főváros az egész ország jelképe, ha azt birtokolnák, már sokkal több joggal mondhatná magáról Pim, hogy király, sőt, egy ünnepélyes koronázást is megrendezhetne!

Igen ám, de Lírisez nagyon erős volt. És tartott Pimtől, tehát nagy erőket állomásoztatott Vuárd közelében. Csöppet sem volt nyilvánvaló, melyikük győzne egy csatában, de ha súlyos véráldozatok árán győzne is Pim, Vuárd falai vastagok, erősek, nehéz lenne megostromolni azt!

– Márpedig rám ne számítsatok! – szólott Mirjan, amikor ezt óvatosan megemlítették neki. – Túl szép város ahhoz Vuárd, hogy romhalmazzá csináljak belőle! Igazán nem vagy végveszélyben, bátyókám, tehát tessék magadnak kitalálni valamit!

Javában tanakodtak hát, amikor egyszercsak azzal a hírrel kereste fel őket egy szolga, hogy Vuárdból jött követ Pimhez, méghozzá egy bizonyos Ninez nevű főpap!

Egy főpap, ráadásul Vuárdból, elég fontos személy volt ahhoz, hogy Pim azonnal fogadja. Mirjan épp nem volt a várban, így a fogadáson csak maga Pim vett részt, ezenkívül Vallindra és Mircina.

Udvariasan hellyel kínálták Ninezt, amikor bekísérték, némi finomságot is elébe tálaltak, amit az el is fogadott, majd megkérdezték tőle, hogy minek köszönhetik megtisztelő látogatását.

– Megbocsáss, hogy őszinte leszek – kezdett bele a pap, és láthatóan hosszas beszédet készült mondani –, de szent egyházunkhoz is eljutottak különböző híresztelések azokról a furcsa ügyekről, amik itt e birtokon történtek! Például sokan azt rebesgetik, hogy te igazság szerint közönséges paraszt volnál, akinek ekképpen semmi joga nincs nemhogy a koronára, de még csak földesúrnak lenni sem! Továbbá, hogy húgod gonosz varázslata folytán szereztél meg e birtokot is Kotrigez úrtól, sőt nem egy más birtok megszerzésében is Mirjan húgod varázslatai segítettek! Tudom, persze, hogy az ember ellenségei szívesen összehordanak fűt-fát, aminek a fele sem igaz, de Zermitez testvérünk, ki Nakjú falu papja volt, elmenekült, és szavai úgy tűnik megerősítik a szóbeszédet! És egy másik falu papja is, szintén a te birtokodról, igencsak gyanús körülmények között halt meg!

Pim már majdnem megszólalt, de felesége megelőzte.

– Ha azt hiszed, hogy védekezni fogunk vádjaid ellen, tévedsz! Férjem, Pim, valóban parasztnak született. A maga erejéből lett azzá, ami, s erre büszke lehet! És lesz ő hamarosan még ennél is több, úgy beszélj és viselkedj! Birtokát önmaga kiválóságának köszönheti, s annak köszönheti majd egész Troggföldet is, mert erősen hiszem, hogy megszerzi a trónt is! Ami meg a húgáról szóló mendemondákat illeti, ez nem ránk tartozik. Intézd el ezt az ügyet

Mirjannal, szentatyám! És ne feledd, a vád dolga a bűnösség bizonyítása, nem az ártatlan dolga a védekezés!

– Ebben nagyon tévedsz, leányom! Szent egyházunknak már régóta jelszava, hogy inkább pusztuljon száz ártatlan, mintsem megmenekedjék egyetlen bűnös is! Ráadásul azt se feledjük, hogy ha Kotrigez úrnak ama bizonyos testrésze nem nő olyan hihetetlen méretűre, akkor az itt ülő Pim semmiképp sem szerezhette volna meg e birtokot, ebben biztos vagyok, bármilyen kiválóak legyenek is amúgy a képességei! Erős érvek szólnak hát amellet, hogy Mirjan valóban varázsló!

– Mi úgy tudjuk, hogy szentéletű remete! – válaszolta még mindig Vallindra Pim helyett. – De ismétlem, ha ti ott a főpapok köreiben másképp gondoljátok, akkor menjete csak nyugodtan Mirjan elé őt kérdőre vonni! Igazán nem tiltjuk meg senkinek, hogy Mirjannal beszélgessen! Minekünk mindenesetre semmi közünk esetleges varázslóságához, erről mit sem tudunk, s még ha ki is derülne róla, hogy varázsló, és ő ártott Kotrigeznek, az sem a mi bűnünk! Azt meg senki nem vetheti szemünkre, hogy amikor Kotrigez elmenekült innen, bűnei helyszínéről, akkor a jó alkalmat meglátva férjem megragadta a szerencse üstökét és sikeresen lett parasztból földbirtokossá! Még ha egészen nyilvánvaló is, hogy egy varázsló üzte volna el Kotrigezt vagy mást, akkor sem hibáztatható az, aki a megüresedett helyet betölti, másokat megelőzve ügyessége, fürgesége által!

– De Mirjan Pim húga!

– Mindenki rokona valakinek! Akár neked is lehet olyan rokonod, atyám, aki bűnös útra tért, de ettől még senki nem kételkedik a te erényeidben! És ismétlem, Mirjan bűnössége csöppet sem bizonyított!

– Egyházunk szemében meglehetősen bizonyosnak tűnik Mirjan varázslósága!

– Akkor intézkedj, hogy kihallgattassék! Ez nem a mi dolgunk!

– Még ez sem igaz, gyermekem! Mert ne feledd, bár Pim, te is elismerted, paraszt volt...

– *Most* várúr! Már nem paraszt! Meg ne halljam még egyszer ezt a szót!

– Éppen erről van szó! Egyházunkat nem túlzottan érdekli Pim úr múltja. Hanem épp az érdekel bennünket, hogy *most* ő nagy úr, roppant birtokok tisztelik akaratát! Márpedig mindenkinek, aki jogosan, elismerten óhajt uralkodni, akár kicsinyke úrként is, hát még ha a koronára tör, annak kötelessége a szent egyház védelme, támogatása, az igaz hit óvása, gyarapítása! Felhívom Pim úr figyelmét arra, hogy minden földesúrnak joga az eretnekek, boszorkányok, varázslók üldözése, megégetése, ellenük a küzdelem bármely eszközzel, s különösen akkor, ha az egyháztól ilyen értelmű felszólítást kap, minden eszközzel a hit jámbor szolgálóinak segítségére kell sietnie! Tekintettel tehát a Mirjan elleni súlyos vádakra, Pim úr legelemibb kötelessége, hogy elfogja hűgát, és elszállítsa Vuárdba, ahol a Vörös Kör Védelmezői előtt válaszolhat kérdéseinkre!

Erre már aztán elfutotta Pimet a méreg. Ültében előrehajolt, s biztos fel is ugrik, ha Vallindra vissza nem húzza.

– Hát idefigyelj, te hájas, csuhás barom! – kezdte nekihevülten. – Ha te azt képzeled, hogy a te fülsértő csaholásodra, rühes eb, majd én láncra verem a húgomat, hogy aztán ti ott Vuárdban halálra kínozzátok és...

– Csillapodj már, édesem! – fogta be a száját Vallindra. – Kérlek őrizd meg a nyugalmadat! Mutass több méltóságot!

– Sietek eloszlatni egy félreértést! – szólalt meg gyorsan a pap. – Én nem mondtam, hogy Pim úr tegye meg e lépéseket Mirjan ellen! Én csupán azt mondtam, hogy ez tulajdonképpen

kötelessége volna! Ám van egy jó hírem a számotokra: egyházunk nem kívánja egyelőre, hogy Pim úr teljesítse e kötelességét! Pillanatnyilag elállunk ettől az egyébként jogos igényunktől!

– Mindjárt elolvadok a gyönyörtől! Micsoda nagylelkűség! – fintorgott Pim.

– Valóban az! – mondta nyugodtan a pap. – És ennek az az oka, hogy komolyan érdeklődtünk Mirjan tettei után, és ennek alapján ő túl nagy hatalmú varázslónak tűnik ahhoz, hogy feltételezhetnénk, hogy te uram sikeresen lennél képes fellépni ellene, még ha akarnád is! És nekünk nem célunk lehetetlent kívánni tőled, s az sem, hogy összevesszünk veled ok nélkül! Van ellenben másvalami, amit megtehetnél egyházunkért, és én azügyben jöttem. E kérés teljesítése előnyösen befolyásolhatná döntésünket, amikor határoznunk kell arról, kit ismer el egyházunk Troggföld jogos királyának! Mondhatom hát miről van szó?

– Csupa fül vagyok! – bólintott figyelmesen Vallindra. Pim arcán is megkönnyebbülés látszott. Örült, hogy végre nem a húgáról van szó.

– Én a gurgujok ügyében jöttem! – jelentette ki komolyan, szinte ünnepélyesen Ninez. – Pim úr nagy érdemének ismerjük el, hogy sikerült kiparancsolnia őket a mocsárból, s így letelepítvén őket nem háborgatják többé a troggok békés népét, ugyanakkor nem hallgathatjuk el, hogy szívünkbe jogosnak tartott aggodalom költözött, látván Pim úr hitbeli renyhességét, ki eltűri, hogy ez a pogány fajzat a maga bűnös, és istenektől utált szokásait kövesse, lányaik kedvükre ribancoskodjanak, sőt erre biztassanak tisztességes trogg lányokat és asszonyokat is! Mindeközben pedig eszükbe sem jut templomba járni és imádkozni, hogy a templomi adók megfizetéséről ne is beszéljek! Különben is törvény van rá, hogy gurguj és trogg nem házasodhat egymással!

– Már nincs ilyen törvény! – mosolyodott el hirtelen Mircina királyné. – Pim király eltörölte ezt az igazságtalan rendelkezést, különben nagyon helyesen, és nekem is legteljesebb megelégedésemre szolgál e rendelkezés, nem mintha gurguj férjem lenne, de mindig is igazságtalannak tartottam, hogy akik szeretik egymást, azok ne lehessenek egymáséi! Remélem, mint szegény néhai Togornyez király egykori felesége, véleményem mérvadó a papság körében is!

– A szent egyház hozzájárulása nélkül senki nem lehet király! – ingatta a fejét a pap. – Márpedig az nyilvánvaló, hogy csak a hitben serény, s buzgóságban nem lankadó jelöltek közül választjuk ki azt, aki a koronázás szentségében részesedhet!

– Mint például Lírisezt, ugye?! – kérdezte metsző gúnnyal Mircina. – Az nem zavarja a papság kényes orrát, hogy Lírisez királygyilkos, a férjemet is ő gyilkolta meg?!

– Erre semmi bizonyíték! – legyintett Ninez. – Különben is, a szent papi rend nem törődik világi dolgokkal! Az, hogy Lírisez rendeztetett egy koronázási ceremóniát, mit sem számít, mert mi papok azon nem vettünk részt, az tehát nem érvényes! És mert mi csak a lélekkel törődünk, aggódunk gurguj testvéreink lelki üdve iránt, akiknek gyermekei a szent tanokat meg nem ismerve, a pogányság szennyében, a bűn fertőjében növekednek fel! Azt kívánjuk tehát Pim úrtól, hogy térítse az igaz hitre őket!

– Éppenséggel beszélhetek velük ezügyben – vonogatta a vállát Pim –, de mi lesz, ha nem éreznek kedvet hozzá?

– Akkor erőszakkal kell célt érni! Ennél semmi sem fontosabb! – húzta ki magát határozottan Ninez. – E tétivel Pim bebizonyíthatná nekünk, hogy az egyház hú gyermeke, s ártatlan húga vétkeiben!

– Úgy látom, főpap, megfelelkezel egy nem is olyan jelentéktelen tényről! – szólt most Vallindra. – A gurgujok azért élnek már évek óta békében a troggokkal, mert kijöhettek a mocsárból! De nem csak azért jöhettek ki onnan, mert mi megengedtük kijövésüket, hanem mert ők is hajlandóak voltak kijönni! Márpedig nem lettek volna hajlandóak erre, ha bele-

szólunk életükbe, főleg nem, ha erőszakoskodunk velük! Amint férjem erővel lép fel ellenük, rögvést kiújul az ellenségeskedés, tehát mindazt az előnyt, melyet velük kapcsolatban elértünk, semmivé tennénk!

– Nem azért beszéltek-e így, mert a gurgujok jelentős haderőt képviselnek az oldalatokon?! Nem érzitek át, mekkora bűn pogányokkal cimborálni hitvány világi dicsőségért?!

Pim ugyan nem érezte át ezt, ám így válaszolt:

– Egyáltalán nem jelentenek már nekem olyan számottevő erőt a gurgujok! Úrrá válásom kezdeti időszakában, úgy négy-öt hónapig valóban nagyon jól jöttek a parasztok fékentartásához, addig tehát, amíg kellő számú zsoldossereget toborozhattam, de most már segítségük csöppet sem számottevő a trogg haderőmhöz képest! Nélkülözhetném bátran őket, és biztos vagyok benne, hogy nélkülük is megszerezhetném a királyi hatalmat. Mindazonáltal csöppet sem áll érdekemben belháborút kirobbantani velük a birtokomon! A szokásaik furcsák ugyan, de engem nem zavarnak. Békésen élnek a falvukban, és nemcsak engem, de senki mást sem zavarnak!

– Pedig igenis terjesztik az erkölcstelenséget, tudok róla, hogy több nő is akadt, aki trogg létére hozzájuk költözött, hogy az ő szokásaik szerint éljen, sőt férjes asszonyok is akadtak, akik a szent házassági kötelem alól kibújva, férjüktől elszökvén most közöttük laknak, nem térnek vissza urukhoz, és szabadon paráználkodhatnak, kiélve bűnös hajlamaikat!

– Igen, tudok ilyen esetekről, de nem sok ilyen akadt, s ezek is olyan nők, akiknek férje részeges és verekedős volt! – legyintett Vallindra. – Különben is, kit érdekel ez a néhány nő?! A pontos számot ugyan nem tudom, de legfeljebb két-három tucatnyian lehetnek! Ha a férfi jól bánik a nejevel, az biztos nem szökik el! Én sem szököm el Pim mellől! És ne feledd, hogy férfiak is akadtak, akik beálltak közéjük!

– Annál rosszabb! Nem tűrhetjük az erkölcstelenséget, még a lányok esetében sem, de főleg nem úgy, hogy egy nő elhagyja a férjét, s összefeküdjön akárkivel!

De ezt már nem hagyta Pim. Előrehajolt és a pap szemébe nézett.

– Persze, azt nem lehet hagyni, hogy egy nő a maga szabad akaratából tegye szét a lábát annak, akit erre eléggé rokonszenvesnek tart, de azt lehet, hogy egy szintén férjes asszonyt, sőt, egy szüzet, menyasszonyt, az esküvője napján felrendeljen magához a földesúr, és meghágjon tetszése szerint, nem is egyszer, sőt azután akár a katonáinak is odalökjön, mi?! Azt lehet ugye?! Az már nem erkölcstelenség, mi?! Ne mondd, hogy ez nem így van, mert megtörtént édesanyámmal is, és minden más kicsit is szemrevaló nővel megtörténik, s mert ti papok is jókora birtokok gazdái vagytok, magatok is jócskán bűnösek vagytok az efféle erkölcstelenségben és igazságtalanságban!

– Más az úr joga, kötelessége és erkölce, és más a szolganépé! Most már te is úrnak számítasz, nem kritizálhatsz bennünket!

– De még mennyire, hogy megtehetem, annál is inkább, mert nem is igazán tartotok úrnak, hiszen most is azzal jöttél ide, hogy parasztnak születtem! De hagyjuk – legyintett. – Ha csak egy mód van rá, nem akarok összeveszni az egyházzal.

– Nem is ajánlatos az, fiam!

– Ami a gurgujok szokásait illeti, még csak nem is szólok nekik. Az nem rám tartozik, de nem is rátok, papokra. Hiszen azt mondtátok, benneteket nem a test, csak a lélek érdekel!

– Azt nem mondtam, hogy a test nem érdekel bennünket!

– El is hiszem! Nem állnak távol tőled sem a test örömei! – nézett a pap pocakjára Pim. – Pedig a test is világi dolog! Na de ami a lényeg: beszélek a gurgujokkal a vallási kérdésekről.

Ha áttérnek a trogg hitre, csak örvendek neki. Bár meg kell mondjam, eddig enélkül sem okoztak bajokat, és fogalmam sincs, hogy mi is az ő hitük, eddig valahogy nem került szóba ez a téma a beszélgetéseinkben... Szóval, mindent elkövetek. De csak békés eszközökkel! Arra ne is számíts atyám, hogy tűzzel-vassal, erőszakkal hajtom be őket a templomokba!

– Igyekezz gyermekem, mert ettől függ, elismerjük-e majdani uralmadat! – állt fel a pap.

– Hatalmat szerezni nem imádkozással, hanem fegyverekkel lehet!

– Hatalmat, azt igen. De a hatalommal párosuló méltóságot már csak az egyház adományozhatja neked, mert az az égből száll alá, s mint ilyent, a papok közvetítik!

– Legrosszabb esetben rendezek egy papok nélküli koronázást! – vigyorgott Pim a pap szemébe. – Nekem, a tuskó parasztnak a hatalom a fontos, nem a méltóság! És ne feledd atyám: csak akkor vagy az atyám, ha annak nevezlek! Talán hallottál a törvényeimről, hogy minden nemesi címet eltöröltem, s újakat alkottam a helyükre! Ismételten hangsúlyozom, hogy ha nem muszáj, nem akarok összeveszni az egyházzal, de jó, ha tudod, nem tűröm el, hogy uralkodásomba a papság beleszóljon! Én szívesen meghagyom a túlvilág dolgait nektek, papoknak, de akkor ti hagyjátok meg ennek a világnak a dolgait énnekem! Foglalkozzatok valóban csak lelki kérdésekkel! Ha elmentek a gurgujokhoz prédikálni, sok sikert kívánok nektek, hogy minél többüket megtérítsétek, és esküszöm magam és egész családom életére, hogy nem fogom eltérni, hogy a gurgujok részéről egyetlen papot is ezért bántalom érjen! A vétkekre kegyetlenül lesújtok! De azt sem tűröm, hogy a papság alkalmazzon erőszakot, mert a pap kezébe könyv és toll való, ajkaira meg imádság és nem csatakiáltás! A kard a király kezébe való, csakúgy mint a parancs-szó is a király szájába illik, a pap maradjon a parancsolás helyett a szolgálat mellett...

– Még hogy szolgáljon! Szolgáló egyház! Borzalmasan hangzik!

– Pedig én szolgáló egyházat akarok, igenis azt! A pap ne parancsoljon, hanem kérjen, rábeszéljen, és életével példát mutasson! Súlyosan félreértelmezi a világban neki rendelt helyét az egyház, ha azt hiszi, hogy neki kell királykodnia a király helyett! Én tehát beszélek a gurgujokkal, és még azt sem kétlem, hogy idővel, ha sok pap támogat, sikeresen megtéríthetjük őket. Ez azonban évtizedekbe telhet, talán egy-két nemzedékbe is, mert szokásaik valóban nagyon különösek. Egy vagy két év alatt valóban csak fegyveres erővel lehetne sikert elérni, de az is olyan siker volna, amiben nincs köszönet, mert nagyrészüket meghalna vagy visszaszökne a mocsárba, aki meg áttér, az is csak látszataból hódol be, és szívében nem vallja a hitet, sőt talán átkozza is az isteneket és a papokat!

– Az mindegy, ha engedelmes lesz!

– Aha, tehát nem is a lélek számít, csak a templomi adó! – szólt erre gúnyosan Vallindra.

– Nem vitázni jöttem, hanem kötelességekre figyelmeztetni benneteket!

– Kötelessége itt csak az egyháznak lehet! Én nem parancsoló, hanem szolgáló egyházat akarok!

– Nagyon szemtelenül beszélsz az istenek szolgájával, Pim! Mert mi papok az istenek és nem az emberek szolgálai vagyunk! Úgy látom, hogy pogány lettél magad is!

– Én pedig nem vagyok hitetlen, de úgy vélem az istenek a papi rendet igenis nem a maguk, de az emberek szolgálatára hozták létre, hiszen az istenek mindenhatóak, amit akarnak megvalósul, tehát nincs is szükségük szolgára!

– Ez eretnek, felforgató tan!

– Nekem ez a véleményem, de megnyugodhatsz, nem fogom hirdetni, amíg nem avatkoztok a dolgaimba! Ne feledd, megmondtam: a kard az én kezembe való, nem a tietekbe, papokéba!

– Én is megmondtam, amit akartam! De mondok mást is: a világon két kard létezik: a lelki, amit az istenek az egyház kezébe adtak, s a világi, anyagi kard, amit a királyok kezébe adtak az istenek, hogy ezzel az egyházat védjék és szolgálják a királyok és urak!

– Aha, tehát azt mondom, lényegében minden a papoké!

– Nem én mondom ezt, hanem az istenek! Különbözik is: minden az isteneké, mert ők teremtetek mindent! Ne értelmezd a hitet a saját szájad íze szerint, Pim!

– Nem teszem, de csak egy feltétellel, amit sokszor elmondtam már neked különböző szavakkal: ha nem akartok királykodni! Mert gondoldj arra – és itt Pim kegyetlenül elmosolyodott –, hogy ha egy pap, vagy papok egy csoportja úgy gondolhatja, hogy lehetnek ők királyok a király helyett, akkor én a király is gondolhatom úgy, hogy lehetek pap a papok helyett, lehetek én a legfőbb főpap!

– Egyházi felszentelés nélkül?!

– Miért ne?! Majd felszentelem magamat! A koronát is a fejemre tehetem a segítségetek nélkül, nem olyan nehéz az! Persze, sokkal szebb lenne, ha ünnepélyesen történne, és a ti segédletetekkel, de ha muszáj, elviselem ám a hiányokat!

– Az istenekkel nem szállhatsz szembe!

– Azt nem is szándékozom. De most nem látok magam előtt istent, csupán egy hóbörgő papot, aki nem érti meg, hogy a célját tévesztett erőszak több rosszat tehet, mint jót! Mert a kardot könnyű kirántani, de nehéz visszadugni a hüvelyébe! Nagyon könnyű levágni egy végtagot, de visszailleszteni azt a helyére, az már oly nehéz, hogy azt még állítólag varázsló húgom, Mirjan sem képes egyelőre! Üzenem tehát mindenkinek ott a papi tanácsban, akit illet: mindenre nyitott vagyok a hit érdekében, amihez nem kell erőszak, találjatok ki értelmes törvényeket, amik előnyössé teszik például a megtérést, és ezeket örömmel megbeszélem! De nem vagyok a fegyveretek senki ellen, csakis azokkal hadakozom, akikkel azt én magam jónak látom! És bár elismerem, hogy veletek papokkal veszélyes összeveszni, de tudjátok meg, hogy velem is veszélyes összeveszni! Mert hatalmam csorbításába soha bele nem egyezem, és végső esetben arra is hajlandó vagyok, hogy akár minden papot kiirtsak Troggföldön! Nem azért, mert pogány vagyok, mert nem ez a célom, de az ellenségeimmel ezt teszem, tehát rátok is ez a sors vár, ha az ellenségeimmé váltok!

– Ostobaságot beszélsz, meglátszik, hogy paraszt vagy! – tört ki türelmét veszítve a pap. – Ha mi nem leszünk, mi lesz akkor a vallással, a szentségek kiszolgáltatásával?!

– Az élethez kenyér kell, víz, szeretet és lakhely, nem szentség!

– Vallás nélkül képtelenség élni!

Erre megszólalt Vallindra. Akinek nagyon tetszett Pim visszafogott, de bátor beszéde.

– Igazad van, Ninez! Vallás valóban kell az embernek! Mert olyan az ember vallás nélkül, mint a hal levegő nélkül!

E szavakra egy pillanatnyi csönd telepedett a teremre, majd Pim is és Mircina is hangos kacagásba tört ki.

– Akárhogy is, de a trogg nép nem lenne hajlandó lemondani a hitéről!

– Kivéve, ha más hitet kínálok neki! – szólt most csendesen Pim. – Mert elég jó nevelést kaptam ahhoz, hogy tudjam: más istenek is vannak! A dzsanarok Haddahja például, vagy a gүнүл istenek, a rilgent istenek, a zasseni istenek, s nyilván még sok más is távoli népeknél... De itt van akár a gurgujok hite is, akármi legyen is az... De ismétlem, ez nekem nem célom. Ezt csak azért mondtam, hogy tudd, te főpap: én sem vagyok védtelen, főleg nem fegy-

vertelen! Mert azt ne feledd, hogy az én kardom acélból van, a te kardod, a papok kardja azonban jobbra csupán szavakból! Ami lehet veszedelmes, de az enyém is veszedelmes! Hagyjatok békén engem és a gurgujokat! Van bőven egyéb más eretnek mozgalom, amivel foglalkozhattok, például a Rúm-szekta, azok még embereket is áldoznak! Sokkal undokabbak, mint a gurgujok! Vedd komolyan a figyelmeztetésemet, főpap!

– Békével jöttem. Nem gondoltam rá, hogy hadat üzensz a papi rendnek! Nagyon bízol a varázsló húgodban!

– Ahhoz, amit mondtam, nem kell varázslás! Hiszen Troggföld negyede máris az enyém! És ha békével jöttél, békével is távozhatsz! És ne feledd, hogy én nem üzenek ellenetek hadat, amíg ti ezt meg nem teszitek ellenem! Ám abban biztos lehetsz, hogy megteszem önmagam és szeretteim védelmére a kellő intézkedéseket, akár földesurak, akár papok, akár az istenek fenyegezzék is őket vagy engem magamat! Mert azt nem feledek, hogy igenis paraszt voltam, és soha egyetlen pap vagy isten sem segített sem nekem, sem apámnak-anyámnak, sem nővéreimnek, mindent csupán önmagam erejének köszönhettem! Az erőről tehát nem mondok le, s nem hagyom, hogy ami erőt megszereztem, azt ti papok irányítgassátok a saját önző céljaitok érdekében! És most, mert békével jöttél, azt mondtad, távozz valóban békével! – intett, mire Ninez megfordult, és szó nélkül kísértelt az ajtón.

– Azt hiszem, sikerült az összes papot az ellenségeddé tenned! – foglalta össze a történeteket a főpap távozása után Mircina.

– Pim márpedig nagyon helyesen beszélt! – kelt a férje védelmére Vallindra. – Többször is kihangsúlyozta, hogy nem célja a papokkal való ellenségeskedés vagy a hit megváltoztatása, sőt kész mindenre a hit érdekében békés eszközökkel, mindössze határozottan közölte azt is, hogy nem tűri, hogy beavatkozzanak az uralmába! Én ilyennek szeretem őt, igen, ha ilyen, akkor nem a parasztot látom benne, hanem valóban a királyt, aki az én méltó párom! Igen, most valóban volt benne királyi méltóság, szinte először azóta, hogy hozzá mentem! Nem volt durván erőszakos, mint egy bunkó paraszt, de határozott és célratörő, mint egy igazi úr! Igen, azt kell mondjam, hogy a pap tévedett, mert a méltóság nem az égből száll alá, azt az ember megteremti magának, mint a hatalmat is, csak persze a méltósághoz más eszközök kellenek! Igen, Pim végre kezd méltóvá válni leendő trónjára, igen, nagyon tetszett nekem, ahogy beszélt, az is, amit beszélt, remélem mindig ilyen marad, ilyen örökké!

Pim szinte elolvadt a dicsérő szavak áradatától. Ennyit még sosem dicsérte őt a felesége. Összesen sem, nemhogy egyfolytában.

– Ettől függetlenül az biztos, hogy most az összes pap az ellenségünk! Pedig, ha a gurgujokat sikerülne megtéríteni, támogatták volna uralmi törekvéseidet, ezt mondta a pap! – tartott ki véleménye mellett Mircina.

– Te is tudod, anyácskám – szólt kedveskedően az exkirálynéhez Vallindra –, hogy Pim valóban nem alkalmazhat velük szemben erőszakot!

– Ez igaz, én csak arra gondoltam, nem kellett volna ilyen durván beszélni a pappal! Elvégre nem kell okvetlenül elsőre kiteríteni mindig minden érvünket a másik elé, diplomácia is van a világon!

– Amit a nagyurak diplomáciának neveznek, nem más, mint hazugságok kusza szövedéke! – legyintett Pim. – Ráadásul nem is hittem el egy szavát sem! Mert tegyük fel, szép szóval vagy erővel, mindegy hogyan, de megtérítem a gurgujokat. Azt hiszed Mircina, betartották volna a szavukat, hogy engem koronáznak meg?! Á, dehogy! Azt koronázzák meg, akinek sikerül az összes többi trónra vágyót legyőznie! Ez egészen biztos! Mindazonáltal valóban beszélek a gurgujokkal, még hozzá most azonnal, mert alig hiszem ugyan, hogy sikerül megtéríteni őket,

de ne mondhatta senki, hogy nem volt meg bennem a jó szándék, meg most már valóban kíváncsi is vagyok arra, hogy miben is hisznek ők! És hogy véletlenül se legyen olyan látszata a dolognak, mintha parancsolni akarnék nekik, nem is idehívatom Hörtegaszt, hanem én magam keresem fel őket!

– Veled megyek! – szólta Vallindra.

– Gyere, ha akarsz! Aki akar, követhet nyugodtan!

A gurgujok faluja nagyon közel esett a várhoz, alig tíz percnyi lovaglás után már ott is voltak. Takaros, szép házikókban laktak a gurgujok, és örömmel fogadták Pim látogatását. Barátjuknak tartották.

Épp ezért Hörtegasz törzsfőnök meglehetősen meglepetéssel hallgatta Pim javaslatát, hogy talán jó lenne, ha áttérnének a trogg hitre!

– Annyira vallásos lennél, jó uram? Mert eddig ezt valahogy nem vettem észre rajtad! – érdeklődött óvatosan a törzsfőnök.

– Á, dehogy! Neked bevallom, nincs hitem egy csöpp sem! De előnyös lenne a számomra, ha elmondhatnám, hogy megtérítettelek benneteket, mert így nem kéne összevesznem a papokkal! – és őszintén beszámolt Hörtegasznak Ninez látogatásáról.

– Aha! Tehát innen fúj a szél! Örömmel hallom, hogy nem magadnak jutott eszedbe ez a képtelenség!

– Már miért volna ez képtelenség?!

– Mert tudod uram, nálunk gurgujoknál az a mondás járja, hogy „Amit megeszel, abból te leszel!”. Márpedig, ha ez igaz a testi dolgokra, igaz kell legyen a szellemi táplálékra is, sőt még inkább, elvégre az embert nem a teste, de leginkább a tudata teszi emberré, hiszen például egy majom sokkal kevésbé különbözik tőlünk emberektől testileg, mint gondolkodási képességeiben! És a vallás, az nem más, mint szellemi táplálék! Ha elfogadjuk, az olyan e szellemi táplálék részére, mint a testi táplálék, ha megesszük! Aki hisz egy vallásban, az olyanná válik az ő gondolkodásában, amit a vallás előír a számára! Ténylegesen igaz hát e szellemi dolgokra is, hogy amit megeszel, abból te leszel! Mi gurgujok pedig, legalábbis azok, akik itt laknak az én falumban, mi, akik mocsárlakók voltunk, őszintén szólva nagy zagyvaságnak tartjuk a trogg hitet! Ismerjük ám jól, csak nem hiszünk benne! De a dzsanarok hitében sem. Semmiféle olyasmiben nem hiszünk, amit ti vallásnak neveztek!

– Nem értem! Csak kell, hogy legyen nektek magatoknak is valamiféle vallásotok!

– Pedig nincs! Tudod uram, nálunk ősi hagyomány, hogy valamikor régen volt két nagy nép, nagyon nagy tudással bírtak, egyiknek a neve Tlapantlua volt, a másiké Timmu, s ezek egy nagy háborúban teljesen elpusztították egymást, s a világ többi részét is nagyjából. De előbb még sikerült rájönniük az élet lényegére, és mindenféle élőlényeket készítettek a saját kedvük szerint. Kísérleteztek az ember tökéletesítésével is, és így alkottak meg bennünket gurgujokat! És el kell mondanom, hogy bár nem vagyunk lényegesen tökéletesebbek, mint ti troggok, de a hallásunk például jelentősen élesebb! Mi még azt is tudni véljük, hogy név szerint egy Xadzs nevű ember alkotott bennünket, aki komoly tudósnak számított Tlapantluában.

– Jó, jó, ez az én fülemnek egy szép mese csak, de ha így van is, mi köze ennek a hithez?

– Hát az, hogy mi valóban nagyon különbözünk a többi embertől, például a fülünk miatt! Ez alátámasztja legendáink igazát. Ha pedig tudjuk, hogy bennünket úgy csináltak, és emberek

csináltak, nem istenek, a tudomány és nem a varázslat eszközeivel, akkor hogy hihetnénk azt, hogy mégis az istenek alkottak bennünket?!

– Jó, hát akkor benneteket nem ők alkottak, hanem az a Xadzs! Higgyétek csupán a nem gurgujokról, hogy az istenek teremtményei!

– Ez nem ilyen egyszerű! Mert a papok nem hisznek a legendánkban, ők elvárnák, hogy magunkról is azt higgyük, hogy az ő isteneik teremtettek bennünket! Ők nem hisznek Xadzsban, és az egészből semmit nem értenének, jobbik esetben azt hinnék, hogy Xadzs a mi istenünk, pedig erről szó sincs, nem tartjuk Xadzsot istennek, még varázslónak sem, csak egy nagyon okos embernek! Mi még, ha el is hinnénk a trogg istenek létét, akkor is legfeljebb azt hihetnénk, hogy a troggokat azok teremtették, vagy a legősibb embereket, de nem minket! De még ezt sem hisszük, mert ha bennünket képes volt egy okos ember a semmiből csak úgy megcsinálni, akkor ehhez, az emberteremtéshez egyáltalán nem kell isteni közreműködés! Akkor lehet, hogy az emberek csak úgy kialakultak maguktól. Vagy lehet ugyan, hogy valóban éltek azok, akiket a troggok isteneknek neveznek, és valóban ők csinálták a troggokat vagy más népeket, de azok is csak emberek voltak, még a tlapantluaiaknál is ősi népek fiaileányai, tehát igazából nem is istenek, csak azóta már rengetegsok idő eltelt, és a troggok, elfeledve igazi eredetüket, istenekként tisztelik őket! Akárhogy is, most már biztos nem léteznek, és ezért fölösleges az imádásuk!

– Tehát nem hisztek a halál utáni életben? A lélekben?

– Nem. Minek is az?! Hát nem nagyszerű dolog tudni, hogy egyszer minden bűn-bánatnak vége lesz?! De még nem is ez a legfontosabb. Hanem ha hinnénk abban, hogy tovább élünk a halál után, akkor ezzel leértékelődne e mostani életünk jelentősége! Így, éppen mert tudjuk, hogy csupán ez az egyetlen életünk van, igyekszünk ezt a lehető legjobban eltölteni, s egyben a másoknak sem bánatot okozni, mert neki is csak ez az egy élete van! Igyekszünk minél több jótettet is belezsúfolni életünkbe, mert amit elmulasztunk, nem tehetjük jóvá később, halálunk után!

– Nézd, Hörtegasz, nem azért vagyok itt, hogy vitázzam! Tőlem gondolhattok, amit akartok, de legalább látszatra nem lehetne áttérnetek?

– Mit képzelsz uram! Nem szokásunk hazudni! – ámult Hörtegasz.

– Jó, jó, csak úgy mondtam...

– Ugye Mirjan úrnő nem tud erről a javaslatodról?

– Nem. És nem az én javaslatom, igazság szerint csak azért vagyok itt, mert az a Ninez főpap meglátogató!

– Remélhetem hát, hogy vallási különbségeink ellenére is fennmarad a jó viszony közöttünk?

– tudakolta óvatosan Hörtegasz.

– Természetesen! Különben is, ami engem illet, Xadzsban ugyan nem hiszek, nem kell ahhoz tudomány, hogy egy embercsoport másképp nézzen ki, a négerek szerintem furcsábbak, mint ti, mert teljesen fekete a bőrük, de ennek ellenére merem állítani, jóval közelebb áll a nézetem hozzátok, mint a papokéhoz! Csak nem óhajtanék azokkal sem összeveszni. Megnyugtathatlak, eszem ágában sincs erőszakoskodni ilyesmiért veletek! Amíg békességben vagytok, nem loptok-raboltok, mondtam már, hogy addig barátotok maradok! Azt azonban elvárom, hogy ha a papok küldenek ide hozzátok hittérítőket, azoknak bántódásuk ne essék! Vitázni velük szabad, nézeteiket kigúnyolni is szabad, de megverni, megölni...

– Nem vagyunk gyilkosok! De áttérni nem fogunk, hiába is kísérleteznének vele! Már csak azért sem térünk át, mert látjuk, hogy milyen élete van azoknak a gurgujoknak, akik már

áttértek! Csöppet sem fogadták őket be maguk közé a troggok, nem tekintik testvéreiknek őket! Hallottunk Csividzstől is éppen eleget arról, hogy korábban miként élt ő meg a szülei! És szinte naponta jönnek közénk gurgujok messzi vidékekről, mert hallották, hogy itt szabadon élhetnek velünk! És mind ugyanazt tapasztalhatták, hogy az azonos vallás ellenére mélyen megvetik őket! Persze közöttünk éppen ezért hamar el is felejtik azt a zagyvaságot, aminek trogg hit a neve... Semmi előnyünk nem származna hát az áttérésből! És saját szavaid szerint is uram, Ninez főpap maga nehezményezte, hogy itt a birtokon a gurgujok és troggok szabadon házasodhatnak egymással! Azért térjünk át, hogy másodrendű troggoknak számítsunk, a szolgák szolgálinak, utolsók utolsóinak?! Mert ebből aztán nem kérünk! Ezt már régen elérhettük volna, de inkább maradtunk a mocsárban! Megmondom én neked uram az őszinteséget: szerintem a papok nem azt bánják, hogy az isteneiket nem hisszük, hanem hogy nem adózunk nekik, és bosszantja őket nagy összetartásunk is! Ám mi büszke és szabad nép maradunk!

– Hát, végül is megértetek... De ha jönnek papok, ne öljétek meg őket! Ne kezdjük mi az ellenségeskedést!

– Nem vagyunk barbárok! A vendégbarátság törvényét tiszteljük mi is!

– Úgy legyen! – állt fel Pim, és távozott.

A papok azonban nagyon erősnek hitték magukat, és ha Pim nem akart is ellenségeskedést kezdeni, kezdeményezték azt ők maguk, még hozzá nagyon is hamar! Mert fél esztendő sem telt el Ninez főpap látogatásától számítva – és az tényleg nem nagy idő az akkori közlekedési viszonyokat figyelembe véve! – amikor Feoi és Ázezár, akik valami kereskedelmi ügylet kapcsán Vuárdban jártak, hírül hozták Pimnek, hogy a Vörös Kör Védelmezői, akiknek a vallás védelmezése, és így az eretnekek, pogányok, varázslók és boszorkányok elleni küzdelem volt a feladatuk, ők tehát, szent háborút hirdettek Pim ellen, aki – szerintük – áruló módon az igaz hit ellen tör, vitát és ellenségeskedést akar szítani az istenek hívei között, kárhozatba akarja őket taszítani, húga pedig, Mirjan, veszélyes varázsló vagy talán boszorkány, aki bár remetének vallja magát, de egyáltalán nem úgy él, sőt, nyugodtan tekinthető a Gonosz Erők küldöttének, afféle hamis prófétának is!

– A papok – mesélte Feoi – lépten-nyomon hangoztatják, hogy te igazából nem is vagy jogosult a földesúri kiváltságokkal élni, mert csak egy közönséges, bárdolatlan paraszt vagy! Azt ugyan mi is tudjuk, hogy ebből legalább annyi igaz, hogy valóban parasztnak születél, de ezt igazán nem szükséges állandóan az emberek fülébe rágni, márpedig ők még a templomi szószékekről is ezt prédikálják, a saját fülemmel hallottam vuárdi tartózkodásom alatt nemesyszer! Úgy vélem, azért teszik, hogy ezzel is jó híredet rombolják!

– Amíg csak handabandáznak, nemigen érdekel a kuruttyolásuk! – mosolygott Pim. – Szavaktól nem félek!

– Igen ám, de csöppet sem szándékoznak megállni a szavaknál! – vette át a szót Ázezár. – Mert tudd meg uram, hogy megegyeztek Lírisszel! Elismerik őt királynak, ha cserébe vállalja, hogy nagy sereget szervez ellened, élére áll a teellened szent háborúra készülődők seregének, és elpusztít téged és Mirjant! Lírisez természetesen boldogan beleegyezett ebbe a feltételbe. S hogy nagyobb kedvvel gyülekezzenek az emberek, az egyház a katonának jelentkezőknek teljes bűnbocsánatot hirdetett!

Most nevetett csak igazán Pim!

– Nagyszerű! Látszik, hogy nem értenek a hadakozáshoz a papok! Hiszen így mindenféle koszlott, félnyomorék koldusnépség is hozzájuk megy majd katonának! Meg parasztok is elszökdösnek uruktól katonának...

– Nem ám! Ne becsüld le a papokat! Természetesen kihirdették, hogy katonának csak szabad emberek jelentkezhetnek, s a parasztokat nem tartják annak, hisz uruk engedélye nélkül nem költözhetnek! S aki katonának jelentkezik, az ezt saját költségén kell tegye, tehát a katonáskodása idejére, amit legkevesebb fél esztendőben szabtak meg, gondoskodni köteles saját ellátásáról is! Lírisez király csak a fegyverekkel való ellátást vállalta, már például lovat sem ad, aki lovaskatona akar lenni, saját lovával kell menjen! Továbbá, hogy azért a parasztok se maradjanak ki az ellened való küzdelemből, kihirdették, hogy aki maga fél hadba szállni, vagy nem teheti ezt valami ok miatt, például épp azért nem, mert paraszt, azért az is részesedhet a bűnbocsánatból, ha valakit maga helyett hozzásegít a hadbaszálláshoz úgy, hogy ellátja a kellő mennyiségű pénzzel! De akinek erre nem telik, csak kisebb adományokra, az is adakozhat nyugodtan a papoknak e célra, s ezért kisebb mértékben ugyan, de bűnei büntetésének egy része alól mentesedik!

– Undorító, miként híznak a papok az emberek félelmén! – fintorgott Pim.

– Az, de a szemünket nem hunyhatjuk be a tények előtt, és rengetegen gyülekeznek a papok és Lírisez zászlaja alá! A papok hatalma valóban nagy! Elérték, hogy számos főúr elismerje Lírisez uralmát, de még akik ezt nem ismerték is el, azoktól is ígéretet vettek a papok, hogy az egymás közötti és a Lírisszel való ellenségeskedést teljes három esztendőre beszüntetik, fegyverszünetet kötnek tehát, hogy ezalatt az ország teljes népessége, a főurak legalábbis, ellened vonulhassanak, és egymástól félniük ne kelljen! Vuárd alatt máris táborozik teljes húszezer katona, s naponta újak és újak gyűlnek! A ruhájukra elől és hátul nagy vörös köröket varnak, az egyház jelképét, ezzel is kinyilvánítva vállalkozásuk szent voltát! És mert a papok azt hirdetik, hogy te nemcsak el akarod törölni a szent hitet, de még a teljes trogg népet is szolgáskorba akarod taszítani, hogy a gurgujok uralkodjanak felettük, ezért Vuárdban minden gurgujt megöltek, azaz, csak meg akartak ölni, mert a gurgujok óvatosak, s az első néhány kilengés, tehát gyilkosság meg halálra kínzás után a többségük elmenekült! Véleményem szerint többségük hozzád igyekszik majd, csak mi előbb érkeztünk, mert jó lovaink vannak, ők meg többnyire gyalog menekülnek.

– Ebből az következik, hogy Troggföld teljes gurguj lakossága az én zászlóm alatt száll majd hadba a papok ellen!

– Ez igaz, de ez csak megerősíti majd a trogg népet abban a hitében, hogy te a gurgujok királya vagy!

– Tévednek! Én a híveim királya vagyok! Ha egy gurguj a hívem, annak királya vagyok! Ha egy trogg a hívem, annak is a királya vagyok! És mindenkinek, aki nem a hívem, ellensége vagyok! Nos, jó! A papok kezdték, és én megmondtam, amit megmondtam!

– De a papok ereje nagy! És egész Troggföldet mozgósították ellened! – szólt Feoi. – Azt meg még el sem mondtam, hogy a legfőbb főpap, Drügez atya, egyházi átok alá helyezte a birtokodat, és minden szövetségesed birtokát! Ez pedig annyit jelent, hogy amíg ezt vissza nem vonja, addig tilos az itteni papoknak a szentségek kiszolgáltatása! Többé nem eskethetnek, nem mondhatják el a haldoklóknak az Utolsó Fohászt, és az újszülötteket sem vehetik fel a Szent Egyházba! Egyedül az engedélyezett, hogy az e területen lakó főpapok kispapokat felszenteljenek – gondolom, az utánpótlás biztosítása érdekében, hogy ezzel is nőjön az erejük!

– Ebbe sem halunk bele! – vonogatta a vállát Pim.

– Az igaz, de úgy látom, te uram teljesen vallástalan lettél! Ami talán nem is baj, másképp gondolkodásodon a papok uralkodnának. De gondold bele kérlek, hogy amint ezt kihirdetik a birtokodon a papok, az emberek rögvést ellened fordulnak, és soha még olyan parasztlázadás nem volt, mint ami erre kitör! Az emberek, az „egyszerű lelkek” ahogy a papok mondják,

iszonyúan megijednek majd, hogy netán az Utolsó Fohász nélkül kell meghalniuk, és ezért örökre elkárhoznak! De aki nem fél is ettől, az is, ha kicsit tehetőbb, szeretné például, ha pap áldaná meg esküvőjét, s erre sem lesz módja! Sokan igénylik, hogy hetente legalább egyszer misét hallgassanak...

– Aminek úgysem értik a tlapantluai nyelvű szövegét! – mondta megvetően Pim.

– Az mindegy, az ünnepélyes ceremónia a lényeg! Hogy elhiggyék, ettől valami szent dologban vesznek részt, amit érdemükül tudnak be majd a túlvilágon! És ezentúl a misézés is tilos, nem lehet a vétkeiket meggyónni a papoknak... Tehát lényegében a vallás tiltott dologgá vált birtokaidon, amíg a főpap újra nem engedélyezi!

– Velem elfeledték ezt közölni! – mondta Pim.

– No igen, mert tudták, hogy úgysem hallgatnál a jó szóra! Szerintem nagyon veszélyesnek tartanak téged a főpapok, mert oly bátran ellenük szegültél, s mert már igen nagyok a birtokaid is! Mindenképpen le akarnak számolni veled. Az ellenséget pedig nem szokták előre figyelmeztetni. De biztosra veheted, hogy a papok már megkapták az értesítést, hogy valamely számomra ismeretlen időpontban a szószékről egyszerre kihirdessék mindenütt a birtokodon, hogy istentelen életed miatt az egész vidék egyházi átok alá helyeztetett! Nem tudom, hogy mikor lesz ez, talán már holnap is, és ha mi nem vagyunk, erről még csak hírt sem kapsz előre!

– Köszönöm a híreket! Ne féljete, tudom mit kell cselekednem! – válaszolta erre Pim.

Bár Pimnek voltak elképzelései – még hozzá eléggé határozottak – arról, hogy mit cselekszik, elhatározta, hogy előbb összedugja a fejét Mirjannal, Mircinával és a feleségével. Elvégre ez nagyon komoly lépés lesz!

Elmondta nekik Feoiék híreit. Erre Vallindra rögvest ezt kérdezte:

– Más vallást akarsz most bevezetni?

– Szívem szerint megtenném, sőt, eltörölném a vallást, tehát nagyjából a gurguj „hitet” vezetném be, de ezzel csak feleslegesen felingerelném a tudatlan embereket. Márpedig én király akarok lenni, nem a vallástalanság mártírja! Hanem, ugye szívecském – nézett Vallindrára – sok egykori tanítványod van még, akikben megbízhatunk, de még nem jutottak jelentősebb megbízatáshoz?

– Persze, akad ilyen bőven! Sajnos, a legtöbbjük nem volt alkalmas várúrnak meg hadvezérnek, hiszen nem eléggé erősek, sokan meg is vetik a harcot, verekedést... Elvégre az eszüket és nem az izmaikat fejlesztették Feoi iskolájában!

– Pompás! Éppen ez kell nekem! – azzal maga elé hívatta Rattyázt, Zsellárt és Fibrezt, azt a három katonát, akik Kotrigez távozása után a várban maradtak. Így szólt hozzájuk:

– Mindhárman gadirok vagytok. Szeretnétek Zammá lenni?!

– Igen, hát persze királyom! – kiáltották szinte egyszerre.

– Remek! Erre most lehetőségetek nyílik. Szervezzétek meg, de gyorsan ám, hogy minden pap, főpap, paptanuló, segédpap, tehát mindenki, aki csak él egyházi személy a birtokaimon vagy szövetségeseim birtokán, azonnal, haladék nélkül, sőt: lóhalálában ide Nakjú faluba érkezzen! Beszélni akarok velük, még hozzá minddel egyszerre! Vallindra királyné majd ad nektek erről írásos parancsot is! Szeretném hangsúlyozni, hogy nem érdekel, el szándékoznak-e jönni ide egy kis beszélgetésre! Aki nem jönne szépszerével, azt hozzátok ti vagy az általatok küldött katonák erővel! Megengedem azt is, hogy ha a pap netán fegyveres ellenállást tanúsítana, akkor végső esetben megöljétek, bár jobb lenne élve elhozni!

– De királyom... a papok egyházi személyek! Papot megölni... – sápadt el Zsellár.

– Csak az ellenkező papot! Különbözik pedig ne higgyétek, hogy rossz ügy érdekében fáradtok. Először is, minden vétkeket, ami emiatt rátok hárulna a túlvilágon, ezennel ünnepélyesen magamra vállalom! – jelentette ki a lehető legméltóságteljesebb arcot vágva Pim. – Egyáltalán, bármikor bárki bárhol jár el a parancsaim szerint, azért büntetést nem kap sem itt evilágban, sem a túlvilágon, mert minden ilyesminek a vétkeket vállalom! Mindig vállalni szoktam a felelősséget, s így lesz ez a túlvilágon is!

Bár Pim ezt elég csekély értékű érveknek tartotta, mégis meglepődve hallotta most Zsellár válaszát:

– Ezt igazán megkönnyebbülve hallom kegyes uram! Így már mindjárt más a dolog!

A másik két katona arca is jelentős megkönnyebbedést mutatott. Nem is kételkedtek benne, hogy Pimnek módjában és jogában áll lelki vétkeket magára vennie. Rattáz azért a biztonság kedvéért megkérdezte:

– És ha túlbuzgóságunkban netán túllépjük a kellő határt?

– Egyetlen dolog érdekel: hogy minden papi személy minél előbb ideérkezzék! Bármit kövessetek el e cél érdekében, arra előre is áldásomat adom, s a vétkeket magamra vállalom! Mind, kivétel nélkül! Ráadásul e tett miatt nemhogy nem kell félnetek kárhozattól, büntetéstől, de még jutalomra is számíthattok a túlvilágon! Tudjátok meg ugyanis, hogy Drügez főpap Vuárdban eladta lelkét a Gonosz Erőknek! Ezt nagy jótevőnk, Mirjan derítette ki áldásos lelkigyakorlatai közepette! Mert ő, ha varázsló is, mégis szent remete, időnként üzennek neki az istenek, sőt, épp azért lehetett varázsló, mert az istenek megajándékozták őt e képességgel! Mert bármit mondjanak is a papok, nem minden varázsló gonosz! És erre bizonyítékunk is van, hiszen Mirjan remek életet teremtett itt a birtokon, nem igaz?!

A katonák élénken bólogattak. Egyrészt mert valóban így hitték, másrészt nem is lett volna ajánlatos ellentmondani Pimnek, főleg nem Mirjan színe előtt!

– Na hát, Mirjan megtudta, hogy Drügez főpap eladta a lelkét a Gonosz Hatalmaknak, és most szent tisztségével visszaélve, egyházi átok alá kívánja helyezni minden birtokunkat! Ugye tudjátok, hogy mit jelent ez?!

A katonák elsápadtak. De még mennyire, hogy tudták, mit jelent ez!

– Szerencsére van egy jó hírem a számotokra! Minthogy Drügez már nem is jogosult a főpapi címre, hiszen lelke a gonoszoké, nem az övé, így átka érvénytelen! S hogy a szent egyház ne legyen vezető nélkül maradjon, mely által úgy nézne ki, mint egy fej nélküli ember, ezért úgy döntöttem, hogy megmentem az egyházat a végső kárhozattól és széthullástól, és ezentúl én leszek a legfőbb főpap!

– De uram, még fel sem vagy szentelve! – ámult Fibrez.

– Igen, ez így van! – mosolygott Pim. – Na és épp ezért kellett ti, a ti hű segítségetek, hogy minden papot minél sürgősebben idehozzatok! Ne féljete, nem megölni akarom őket! De fel kell, hogy szenteljenek, minél előbb, hogy azután teljesen szabályosan én lehessenek a legfőbb főpap a hitehagyott, eretnökké vált Drügez helyett! Mert Drügez eretnokségében nem is lehet kételkedni! Gondoljatok csak bele! Először is, elismerte királynak Lírisezt! Bárki mást ismer el királynak, fejet hajtok akarata előtt, de éppen Lírisezt nem lett volna szabad, hiszen ő gyilkolta meg az előző királyt, márpedig a királyokat is felszentelik trónralépésükkor, ő tehát egy felszentelt személyt gyilkolt meg! Ez iszonyatos bűn, ilyen személy nem való királynak! Aztán, nyilván ti is sejtitek, hogy valamiért nem tetszem neki, ezért helyezi épp az én birtokomat átok alá, de hát szabad-e ezt?! Gondoljatok csak bele! Ha csak engem helyez egyházi

átok alá, az hagyján, akkor vitatkozhatnánk arról, van-e ehhez joga! De mennyi rengeteg sok ember él itt, például ti is, és mind szentségek nélkül maradnának, csak mert az én pofám nem tetszik egy főpapnak?! Pedig mekkora igazságtalanság egyetlen ember miatt másokat, ártatlanokat büntetni, még hozzá tízezrével! Ehhez nincs joga senkinek sem! Ilyet csak egy súlyosan eretnek és gonosz személy cselekedhet! Az egyházi átok arra szolgál, hogy az eretnekeket kiközösítsék az egyházból! De még ha én esetleg eretneknek találtatnék is, bár nem vagyok az, abban senki nem kételkedhet, hogy itt a birtokon az emberek túlnyomó többsége istenfélő és kegyes életet él! Drügez főpap tehát visszaél a hatalmával, és a Gonosz Erők sugallataira hallgat! Nekünk tehát, hű híveim, meg kell mentenünk az egyházat a pokol fertelmes erőitől! Most minden rajtatok múlik! S ne ijedjete meg a feladat nagyságától, mert nektek csak annyi a dolgotok, hogy minden papot idehozzatok, én már tudom, hogy utána mit kell tenni! Ezért nemhogy kárhozát várna rátok, de biztos vagyok benne, óriási érdemetekül tudják majd be az istenek Odaát! És bár vétkeitekért a büntetést vállalom én, a jutalomból mit sem kérek, az mind marad a tietek! Higgyétek el, ezért ha most kitesztek magatokért, minden korábbi bűneitek alól bocsánatot nyertek! Egyben mindhárman Zammá neveztettek ki!

Pim beszédére a katonák arca ragyogni kezdett a boldogságtól. Így már mindjárt más, hogy az egyházat kell megmenteniük! S amikor Pim intett, hogy mehetnek, olyan gyorsan indultak a dolguk után, hogy Zsellár megbotlott a küszöbben és hasra esett. De rögvest felpattant, s már szaladt is a többiek után.

A katonák távozása után Vallindra csodálattól teli hangon szólt a férjéhez:

– Ez nagyszerű ötlet, drágám! Zseniális húzás, hogy nem a papok ellenségeként lépsz fel Drügez ellen, hanem az egyház megmentőjeként! Így nem kockáztatod a lázadást, mert az emberek, akik szeretik az itteni viszonylag jó körülményeket, amik a birtokon uralkodnak, inkább hisznek majd neked, mert úgy nem kell fellázadniuk a jólét ellen! És még a papok közt is akadhat, aki inkább neked hisz! De még aki nem hisz is feltétlenül neked, az is lehet, hogy meg lesz zavarva, s mert nem tudja, neked higgyen-e vagy Drügeznek, ezért inkább semleges marad!

– Pontosan emiatt teszek így!

– Igazán királyhoz méltó ötlet!

– Te Vallindra, én úgy szeretlek, amikor így nézel rám!

– Én meg pontosan emiatt teszek így, ezért nézek így! – nevetett Vallindra.

– Jó, jó, de miért is kellene neked Vallindra tanítványai? – kérdezte Mircina.

– Hát, mert azt nem tagadhatom, az emberek valóban igénylik a vallást. Amióta például innen Nakjú faluból elmenekült a pap a húgom miatt, azóta nincs itt pap, és tudom, hogy ez nem nagyon tetszik nekik, mert azóta más falvakba járnak az emberek misét hallgatni, meg esküvőre, meg máshonnan hívatnak papot a haldoklókhoz, de az persze így sokkal többbe kerül, mert messziről kell jönnie a papnak és több pénzt kér érte! Tehát ide Nakjúba papot nevezek ki, úgy döntöttem. És biztos lesz olyan pap is, aki minden figyelmeztetésem ellenére is ellenem szegül, azt kénytelen leszek megölni vagy ha ügyes akkor elmenekül, de abba a faluba is, ahol ő volt pap, kell papot kineveznem, hogy a nép vallás nélkül ne maradjon, s ne lázongjon! Ezen általam kinevezett papok természetesen már hozzám lesznek hűek. És e célra nekem nagyon megfelelnek majd Vallindra tanítványai! Okosak, és tisztelik is a királynét. Ha pedig Vallindrát tisztelik, akkor engem is tisztelnek!

– De semmit nem konyítanak a valláshoz, legtöbbjük még tlapantluaiul sem tud, pedig az az egyház nyelve!

– Ellenben igen jól beszélnek a trogg nyelvet! Engem pedig ez érdekel, velem is troggul kell beszélniük, mert tlapantluai nyelven magam sem sokat tudok! Az meg nem érdekel, hogy a többi pap szent nyelvét beszél-e!

– De a mise nyelve a tlapantluai!

– Teljesen mindegy, mert a parasztek azt úgysem ismerik! Majd gagarásszanak mindenféle értelmetlen halandzsaszöveget, amikor a szent mozdulatokat végzik, azt meg, hogy mikor mit kell csinálniuk például a szenteltvíztartóval, ők is tudják, mert voltak épp elégszer misén! De engem az sem érdekel, ha ezentúl trogg nyelven miséznek, a parasztek tán még örvendenek is majd neki, mert így legalább töményebb, érthetőbb szentségben lesz részük a miséken! Ha pedig nagyon lelkiismeretes akar lenni valamelyikük, elmegy valamely olyan paphoz, aki már régebben pap, igazán pap, de elfogadja az uralmat, s tőle tanul valamennyit! Engem mindenesetre egyáltalán nem érdekelnek a részletkérdések, kizárólag az, hogy a nép nyugton maradjon, ne lázongjon! Tőlem, ha megakadályozza a lázadást, akkor akármit is csinálhat a faluban, templomban vagy akárhol, akár orgiákat is rendezhet az oltár tetején vagy mise helyett, szeretőket tarthat, hülyeségeket beszélhet, nyilvánosan részegeskedhet, az sem zavar! Az a lényeg, hogy a nép ne lázongjon, semmi más! A hitet nem akarom megváltoztatni, de nem tűröm, hogy Drügez gondolkodjon a parasztjaim fejével! Aki alkalmasnak érzi magát arra, hogy úgy beszéljen, hogy a nép elfogadja az uralmat Drügez akarata ellenére is, az most pap lehet, és ezért az egyért cserébe minden javadalmat megkap, amit a papok szoktak, sőt a Zam címet is, és semmi dolgába nem szólok bele! Tehát Vallindra kedvesem, szólj a legokosabb fiúknak, jöjjenek, Nakjába kell rögvest egy okos fickó, de tartok tőle, hogy nem-sokára még sok más papi hely is lesz nekik, mert gyorsan megüresedik némelyik...

* * *

Gyorsan intézkedtek Pim emberei, és legalábbis a környékről már egyetlen hét elteltével is számos pap gyülekezett össze Nakjába, néhány főpap is akadt közöttük. S egyre újabbak érkeztek. Bár a papok igazából nem is Nakjú faluban lettek elszállásolva, mert hogy meg ne szökjének, Pim felrendelte őket a várba – és itt szépen betelerelte őket egy nem használt istállóba, amit erősen őriztetett.

De Pim nem várta meg, míg a távolabbi helyekről is befut az összes pap, úgy gondolta, elmondja inkább ugyanazt többször. Ezért mikor mintegy háromszáz pap összegyülekezett, Pim elébük állt.

De nem egyedül tette ezt. Sok katona kíserte, közöttük nem kevés gurguj is akadt, akik igazán nem sokra becsülték a papok egyházi személyiségét. Főleg azért nem, mert eddigre a vuárdi gurguj menekülők is megérkeztek, akik beszámoltak nekik az ottani gurguj-mészárlásról. Azt sem hallgatták el, hogy erre a papok uszították a vuárdi trogg lakosságot. Igencsak mérgesen pillantgattak hát most a papokra, akik bizony féltetni kezdték a bőrüket!

Egyik nap tehát, déltájban, Pim besétált hozzájuk jó száz fős kísérettel, vele volt Vallindra és Mircina is. Mirjan nem, nem tartotta szükségesnek jelenlétét. Pim katonái felálltak körben a falak mellett, a papokat középre, egy csomóba terelték. Pim pedig így szólt:

– Bizonyára megkaptátok a parancsot Drügeztől, hogy ekkor vagy akkor kihirdessétek: a birtokaim egyházi átok alá vannak helyezve! Nos, közölhetem veletek, hogy Drügez rendelkezése érvénytelen! – és itt Pim elsorolta a papoknak azokat az érveket, amiket Zsellárnak s a másik két katonának is elmondott. Ezután így folytatta:

– Tekintettel arra, hogy az országnak nincs törvényes királya, ellenben én vagyok a legnagyobb birtokos, így illendő, ha a királyi hatalom mellett a legfőbb egyházi hatalom gyakorlását is kezembe veszem, amíg rendeződik a helyzet! Drügez ugyanis azáltal, hogy ártatlanokat is büntetni szándékozik nagy tömegben, s mert eladta lelkét a Gonosz Hatalmaknak,

eretnekké vált! Én tehát, mint világi hatalom, mint király, megesküszöm nektek, hogy miután visszatértetek egyházi szolgálatotok helyszínére, azután azt közületek, aki kihirdeti Drügez átkát, azt elfogatom és a legválogatottabb kínzásokkal végeztetem ki! Az a legkevesebb, hogy karóba húzom! Minden szentséget továbbra is ki kell szolgáltatni mindenkinek, aki igényli azt! Továbbá: Ezentúl nemcsak kiszolgáltatjátok a szentségeket, de ingyen teszitek ezt! Aki bármi szentségért pénzt kér, azt szimónia vétkében bűnösnek találom, és ezért büntetésből levágatom minden ujját mindkét kezéről, mert azokkal a bűnös pénzt fogdosta, ami nem méltó egy paphoz! A megélhetésetek miatt ne aggódjatok, mert ezentúl tőlem kaptok megfelelő fizetést munkátokért, akkorát, amekkorának munkátok értékeltetett! S nem lesz vita afelől, hogy mennyire értékes a munkátok, mert rendszeresen, évente legalább egyszer, de lehet, hogy többször is, vizsgálóbizottságot küldök ki minden egyes faluba, ahol a bizottság kikérdezi a falusiakat arról, mennyire vannak megelégedve a papjukkal, s az inspekciós biztos jelentésének megfelelően kapjátok a fizetéseket, de a nagyon rossz hírű papot lehet, hogy el is csapom!

– Te uralkodni akarsz az egyház fölött! – hördült fel az egyik öreg főpap.

– Én nemcsak akarok uralkodni az egyház fölött, de fogok is!

– Ugyan miféle jogcímen?!

– Azon jogcímen, hogy megmentsem azt Drügeztől, s főleg a... hogy úgy mondjam... az elvilágiasodástól! Mert az egyházban a szentségnek bizony parányi nyoma sincs jelenleg, minden büzlük a kenőpénzek, a megvesztegetés szagától, a hatalommal való visszaéléstől, olyan most az egyház, mint egy nagy, dicső, de belsejében korhadó fa! Az egyház akkor lesz nagy, ha nem uralkodni, de szolgálni akar! Vegyetek példát szentatyák a remetéről, azok is milyen kevéssel beérik, nem akarnak parancsolni senkinek, s éppen ezért minden főpapról nagyobb a tekintélyük a lakosság körében! Azok életükkel tesznek bizonyosságot hitükről!

De ne ijedjete meg, nem kötelező mindegyiketeknek remetévé lenni! Ám e pompázatos hiúságokat, mint aranylánc, bíborköpeny, gyűrűk – mutatott végig a papokon – ezeket le kell vetni, mert nem illik egy papra ilyesmi akkor, ha a falujában nyomorognak az emberek! Ezentúl tehát én leszek a legislegfőbb főpap!

– Fel sem vagy szentelve! – hangzott az ellenvetés.

– Még nem. De ti épp ezért vagytok itt! Ti most szépen, percekben belül felszenteltek engem!

– Az nem megy olyan egykettőre!

– Nem baj. Előbb felszenteltek segédpappá, a legalacsonyabb szentséget kapom csak meg tehát. Azután várunk egy percet, majd felszenteltek pappá. Azután egy újabb perc múlva megyéspüspök leszek, és így tovább, ha valami fokozatot kifelejtettem volna, csak szóljatok! És amikor már minden olyan szentségben részesedem, mint Drügez, akkor mi, akik így együtt vagyunk, szépen egyházi átok alá helyezzük az eretnekségben megátalkodott Drügezt! Világos?!

– Nem hagyjuk, hogy egy paraszt diktálja a hitet! – kiáltotta egy bátrabb pap.

– Nem akarom a hitet mindenáron diktálni, de fenntartom magamnak a jogot, hogy ha úgy tetszik, megtehessem! S meg is teszem! Nincs módokban ellenszegülni akaratomnak! – azzal intett a gurgujoknak. – Ezt a szájhőst, aki parasztnak nevezett, vigyétek ki és játsszatok el vele kedvetek szerint!

A gurgujok azonnal ki is rángatták a sikoltozó papot a társai közül, s már vitték is kifele. Soha nem tért vissza a többiekhez.

– Nagy vétek egy papot megölni! – kiáltotta valaki. Persze a papok közül.

– Lehet, de ez az én vétkem! Megnyugtatlak benneteket is, minden vétket vállalok, ami a parancsaimból következik! És ne merészeljétek parasztnak nevezni! Valaha paraszt voltam ez igaz, de mára már majdnem király vagyok, tiszteljétek is hát annak! És sokkal okosabb, tanultabb is vagyok, mint némelyikötök! Mindenesetre a legtöbb földesúrnál biztos tanultabb, mert azok a nevüket sem tudják leírni! Na de nem azért vagyok itt, hogy győzködjélek benneteket. Akad valaki, aki nem hajlandó részt venni a felszentelésemben és utána Drügez kiátkozásában?!

Körülnézett, de sehol nem mozdult senki.

– Aki nem hajlandó erre, csak szóljon és emelje fel a kezét!

Néma csönd. Erre Pim elmosolyodott.

– Jól van! Na már most, tudnotok kell, mert ti tanítjátok, hogy a szentségek önmagukban hatásosak, és nem a kiszolgáló személye által! Ez azt jelenti, hogy ha valaki elfogad egy szentséget egy paptól, akkor az csak az esetben nem részesedik belőle, ha ő maga, a szentség felvevője nem hisz a szentségben! Akkor is érvényes a szentség tehát, ha azt akár bűnös, vagy éppen hitetlen pap szolgáltatja ki, sőt, akkor is, ha a kiszolgáltató netán nem is minősül papnak, mert egyedüli feltétel, hogy a szentség élvezője higgyen!

Mindezt Pim Feoitól tudta, aki iskolájában imákat is tanított, s egyéb ezzel összefüggő dolgokat annakidején.

– Vagyis – folytatta Pim, s most már mosolya határozottan kegyetlen volt –, ha ti most engem felszenteltek, én akkor is valódi főpap leszek, ha e felszentelést ti nekem félelmekben adjátok ki, mert én, én, Pim király elhiszem, hogy e szentség valós, én hiszek benne! Ha ti egyszer főpappá szenteltek engem, akkor én az egyház szabályai szerint valóban főpap is vagyok! És jogomban áll minden más papot tetszésem szerint leváltani, vagy újakat kinevezni! És hitemre mondom, élek is majd e jogommal, ha nem úgy táncoltok, ahogy én füttyölök nektek! Persze akinek úgy tetszik, elszökhet Lírisezhez és Drügezhez, de először is, ha elkapom szökés közben, őt is karóba húzatom, nem azért, mert tőlem elszökött, hanem mert cserbenhagyta, elhagyta egyházközségét, a rábízott nyáját, az embereket, akik megbíztak benne, papjukban! Másodszor, nem is hiszem, hogy Drügez annyira örvendene annak, aki közületek eljut hozzája! Mert miután kiátkoztuk őt, azután írunk egy levelet neki, azaz én már megírtam, és ti mindannyian aláírjátok és lepecsételitek! E levélben az áll, amit most nektek is elmondtam, és az, hogy én vagyok a legfőbb lelkipásztor már, hogy őt kiátkoztuk, mert egyhangúlag eretneknek találtuk, s ami ennyi papnak tetszik, az nem lehet más, mint az istenek véleménye és akarata! Akinek aláírása szerepel azon a levélen, azt nem hiszem, hogy nagyon kedvelné majd!

– Én nem tudok írni! – kiáltotta az egyik legtekintélyesebb főpap.

– Aha! Nagyon sajnálom, de olyan papokra, akik nem tudnak írni, akik tehát hülyébbek, mint én, a parasztkirály, mert én bizony tudok írni, olyanokra nincs szükségem! Vigyétek! – intett a gurgujoknak Pim, s azok már ugrottak is az öreg főpapért.

– Várj Pim kérlek, várj, csak vicceltem, tudok írni! – kiáltotta a főpap.

– Te nem vicceltél, hanem hazudtál, de hazug papokra sincs szükségem! Vigyétek csak! – intett újra a gurgujoknak.

A teremre a rettegés légköre telepedett rá. A papok belátták, hogy Pim a végsőkéig elszánt, és lehetetlen ellene szegülni.

– Én szeretem a hősöket – mondta Pim. – De hősnek katona való és nem pap! Hadd lám, akad még köztetek, aki nem tud írni?! Ki akar ellenkezni velem?!

Senki nem válaszolt.

– Remek! Akkor most vetkőzzetek azonnal pucérra!

– Pucérra?! – tátotta el a száját azonnal az egyik pap.

– Aha, tehát süket vagy! Sajnálom, picikém, de süket papokra sincs szükségem, mert azok nem hallják meg sem a parancsaimat, sem a nyomorú nép jajszavát, a segítséget kérők könyörgését! Vigyétek! – intett ismét a gurgujoknak.

A többi pap már villámsebesen dobálta le magáról az összes ruhát. Most Pim a gurgujokkal összeszedette azokat, és lehúzatta a papok ujjairól a drága aranygyűrűket is. Persze a nyakláncok, karkötők, egyéb ékszerek is mind hozzá kerültek.

– Ezekre úgysem lesz szükségetek, mert én nem gazdag, nem hivalkodó, hanem szolgáló egyházat akarok! Hanem mindjárt hoznak az embereim szőrcsuhákat nektek, az való papokra! Legalább egy kis alázatot tanultok!

Meg is érkeztek a csuhák, és ezután Pim hamarosan felszenteltetett a legislegfőbb főpappá. Igaz, hogy ez késő estig elhúzódott, mert minden szentséget szabályosan átvett, és az eljárások nem voltak éppen rövidek, de hősiesen tűrt. Azután a papokat elengedte, de később mindig, amikor újra összegyűlt egy újabb csomó pap, újra és újra felszenteltette magát azokkal is, hogy semmi vita ne lehessen afelől, hogy ő igazán felszentelt, és mindegyik pappal kiátkoztatta Drügezt, és mindegyikkel íratott levelet is Drügeznek.

De e leveleket nem küldte el, megtartotta magának. Higgyék csak a papok azt, hogy elküldte a leveleket, de ő nem kockáztatja a futár életét!

A kivégzett papok falvaiba azonnal küldött papokat Vallindra tanítványaiból. Papi ruha volt bőven, azokból, amit elvett a régi papoktól...

Persze Pim így sem érhetett el mindenütt sikert. Akadt több olyan falu is, ahol már kihirdette a pap az egyházi átkot, mire Pim legényei odaértek. De azért a papot így is elfogták, s elvitték Pimhez. És Pim parancsára, no meg fenyegetéseinek a hatására bizony jobb belátásra tért a pap, és amikor visszatért a falujába, kihirdette, hogy tévedés volt az egyházi átkot, mert nem is Drügez már a legfőbb főpap, ő eladta a lelkét a Gonosz Erőknek, az igazi főpap maga a nagybecsű Pim, aki íme jólétet hozott nekik, és természetesen továbbra is mindenki részesedhet a szentségekben, sőt mostantól már ingyen! És az emberek áldották Pimet, még azok is, akik pedig már-már fegyverkezni kezdtek ellene, és átkozták Drügezt. És minden más faluban és városban is kihirdették a papok, ahol Pim vagy Pim valamelyik szövetségese volt hatalmon, hogy Pim a jogos legfőbb főpap, és Drügezt kiközösítették az egyházból!

Mindenütt kihirdették ezt, igaz, a pap nem mindig volt erre hajlandó, akadt, amelyik elszökött inkább, de azt vagy elfogták vagy nem, ha elfogták, valóban karóba húzták, ám akármilyen történet is vele, az biztos, hogy a falu nem maradt pap nélkül, mert hamarosan kapott új papot, Vallindra egykori tanítványai közül.

És egy szép napon így szólt Pim, magában beszélve, csak úgy, senkihez sem intézve a szavait:

– Kíváncsi lennék, mit szól mindehhez Drügez!

Szavait azonban épp hallotta Feoi, s rögvest így válaszolt:

– Ezt rögvest megtudhatjuk! Bár azt hiszem, kitalálni is könnyű! Ám ha pontos híreket óhajtasz, nos, meg lehet szervezni azt is, csak némi pénz kérdése az egész!

– Hajlandó vagyok jelentős összegeket is fizetni hasznos hírekért! Nem feledhetem, hogy itt a papok támadásának veszélye, s jó lenne ismerni az ellenség szándékait! Mennyibe kerülne?

– Nekünk semmibe uram, mi már bőven meg lettünk fizetve húgod által, aki visszaadta a fiatalságunkat, de egy jó kémhálózat kiépítése nem olcsó! Főleg, ha a hírhozókat a palotából vagy épp a főpapok szolgáláiból akarjuk lepénzteni, netán épp néhány papot...

– Gondolod, hogy megvesztegethetőek?

– Mindenki megvesztegethető! Hajaj, de még mennyire! Egyedül az összeg nagyságától függ, hogy sikerül-e, és attól, hogy megtaláljuk a megfelelő szavakat! Ezt én már kereskedő koromban megtanultam nagyon alaposan! Mert persze nem úgy kell kezdeni az ilyesmit, hogy „hé te bugris, itt van öt arany, ha elárulod a gazdádát, és elmondod nekem a titkait”! Mert tudománya van ennek, kérlek szépen! Akad ember, aki megteszi így is, de a legtöbbnek önérzete van, aki ugyan szívesen megtenné ezt pénzért, de elvárja, hogy közben úgy tegyünk, mintha nem is azt csinálná, amit, mintha ő tulajdonképpen nem is áruló lenne! Elvárja, hogy közben becsaphassa önmagát, s mi ebben az önbecsapásban segítsünk neki, hogy így megőrizhesse az önbecsülését! Ezt a tudományt nagyon hasznos ám ismerni!

– Szívesen megtanulnám!

– Neked, uram, semmi szükséged erre! Egy király a parancsolás tudományát ismerje, meg a hadvezetését! Erre itt vagyok én, no meg a férjem! Mi volna, ha kineveznél kémfőnököddé?!

– Ezen igazán ne múljk! – kacagott Pim. – Máris az vagy! Tehát képes volnál még a palotából is híreket hozni?

– Persze! Nem is lesz nehéz! Előző életemből, hogy úgy mondjam, elég sok embert megismertem ott, szokásaikkal, titkos vágyaikkal, nem egyet lefizettem már akkor is, tudom mennyi az ára, s milyen szavakkal kell közelednem hozzá! Ismerek olyan urat is, akiről véletlenül tudom, hogy megcsalta egyszer a feleségét, s hozzá a saját leányával, és borzasztóan fél attól, hogy ezt megtudja a felesége, mert ha az asszony kivallatja a leányt, az nem tud majd tagadni... Ezzel egyszer régen megszaroltam már, amikor messzi vidékről, Zassenből hozattam egy hajórakomány szőrmét, de mire ideért már megrágták a molyok, és azt mondtam, vagy megveszi mindet, vagy elárulom a titkát... Igaz, nem szabtam nagy árat, éppen csak annyit, mint amibe nekem került, de így legalább nem volt veszteségem, s nem akartam elviselhetetlen árat szabni, nehogy annyira megijesszem, hogy meg akarjon ölni. Bár nem olyan fajta, de ki tudja, hogy ki mire képes, ha sarokba szorítják... Különben nem lett nagy kára, mert féláron sikerült eladnia néhány éhenkórásznak és pár kolduscsapatnak, azoknak jó volt a molyrágta is, ha olcsó... Na de akár a kincstári szolgákat is meg lehet vesztegetni! Azt kell mondani nekik, hogy nézd barátom, én kereskedő vagyok, és szeretnék jó üzletet kötni, ehhez jó volna tudnom, hogy mikor hol épp mekkora hadereje gyülekezik Líriseznek, és mikor merre szándékoznak vonulni, tehát ismernem kellene a haditervet, hogy tudjam, mikor hova miből mennyit érdemes szállítanom, amit ott jó áron el tudok adni! És ha jól belegondolsz uram, ez egészen hihető lesz, ráadásul valóban kereskedő vagyok! No persze, eszem ágában sem lesz táplálnom Lírisez csapatait! Nem mondom, más körülmények között boldogan megtenném, mert pompás üzlet ez, de nem feledem, hogy szőröstül-bőröstül a tied meg Mirjané vagyok, amint Mirjan azt nyíltan ki is fejtette annakidején! Na és meg kell nyugtatnom a kiszemelt leendő árulót, hogy senkinek el nem mondom, amit megtudok tőle, bolond lennék, hisz akkor más kereskedők eloroznák az üzletet az orrom elől! Ez megnyugtatja majd őt, a lelkiismeretét, hogy nem tesz semmi rosszat, de még ha nem is hiszi el, akkor is tehet úgy mintha elhinné, és ez a lényeg!

– Te egy zseni vagy, Feoi!

– Á, dehogy, csupán kereskedő!

– Ha ilyen jó kereskedő vagy, akkor nem szeretném, ha lemaradnál a jó üzletről! Tudd meg nekem Lírisez haditervét, de megengedem, hogy emellett kereskedj az ellenséggel! De csak

akkor, ha eléred, hogy minden fontosabb dolgot egyedül tőled vegyenek nagy mennyiségben! Főleg az élelmet! Azt akarom, hogy bár jó üzleteket köss, de elég olcsón add nekik az élelmet, hogy senki más kereskedő ne tudjon üzletet kötni velük! A közelükben minden gabonát vásárolj fel, és szállíts olyan helyekre, ahol az én embereim őrizhetik azt, de add olcsón Lírisezéknek! De mindig csak annyit, ami néhány napra fedezi a szükségleteiket, és nyugtasd meg Lírisezt meg a hadvezéreit, hogy amíg tőled veszik, mindig lesz gabona, ennivaló, s mindig ilyen olcsón! Aztán a döntő csata előtti időkben váratlanul megszűnik az élelmezésük! Te persze eltűnsz, visszatérsz ide hozzám, nem találhatnak meg. Gabona nem lesz egy szem sem, mert te mindet felvásároltad és ideszállítottad! A katonák éhezni kezdenek, amitől elégedetlenkedni kezdenek, fellázadnak, szétszélednek, de akik maradnak, azok harci kedve is jócskán megcsappan, míg az én harcosaimnak teli lesz a hasuk! Érted már?!

– Parancsod szerint járok el, jó uram! – hajolt meg Feoi.

– Eh, hagyd ezt az uramozást! Most már a kémfőnököm vagy, nyugodtan szólíthatsz úgy, mint régen: úgy, hogy kedves Pim! – nevetett Pim. – Elvégre, ha király vagyok is, maradhatunk jó barátok!

– Azok vagyunk! – mosolygott Feoi. – És megszerzem a haditervet, ígérem! Neked, ki a királyom is vagy, és a barátom is...

* * *

És Feoi valóban megszerezte a haditervet! Ami pedig nem is lehetett olyan egyszerű, mert, mint kiderült, az ellenség haditerve több részből tevődött össze. Ugyanis nem egyszerre akartak támadni. És ennek két oka is volt.

– Meglehetősen félnek a katonák Mirjantól! – magyarázta a haditervet Pimnek a térkép fölött Feoi. – Tudod, Kotrigez óriási hímtagja nagyon elhíresült mindenfelé, s még akad jó pár méter is belőle itt-ott, amit valaki megszerzett magának, megszártotta vagy besózta, és most jó pénzért mutogatja! És a katonák nem akarnak úgy járni! Ezért aztán azt találta ki Lírisez és a főpap, hogy nem vonják össze a teljes haderőt egy helyre, hogy egyetlen döntő csatában ütközzenek meg veled, hanem sokfelé támadnak, itt is – ott is, mert Mirjan, ha akar is segíteni neked, semmiképpen sem lehet mindenütt egyszerre, ilyesmi képességet a legnagyobb varázslókról sem rebesgettek soha! És ez megnyugtatta a katonákat, mert Lírisez kijelentette, hogy egyszerre legalább tíz helyen támadják meg a birtokaidat, és így legfeljebb egytized az esélye annak, hogy a katona találkozik Mirjannal!

A másik ok pedig, hogy így döntöttek, az az, hogy annál sokkal több katonát amennyi most állomásozik a főváros környékén, nem is lehet már egy helyen fékentartani, így is mindnaposak a tömegverekedések, gyilkosságok, naponta tucatnyiszor is megesik, hogy megerőszakolnak a katonák egypár csinosabb városi menyecskét, rabolnak, fosztogatnak, szóval a táborban lassan mindenki csöcselékké válik, hogy a nagyrabecsült Szunszen kedvenc szavával éljek jómagam is! Ezért is több helyen kell gyülekeztetni a haderőt. Lírisez úgy döntött, hogy amint vége a betakarítás idejének, és az már legfeljebb két héten belül bekövetkezik, megindul ellened, a legnagyobb haderővel éppen Vuárd felől, arról tehát amerről Csidevzi és Mircina meg a társaik jöttek annakidején, az viszonylag jó út a haderő felvonulásához. Aztán a többi csapat itt és itt fog támadni – mutatta a térképen – tehát délről és észak felől egyaránt támadást várhatsz! Sok katonát hajókkal szállítanak el a birtokaid tengerparti városaiba, hogy ott szálljanak partra, s azokat vegyék be. Ellenben a Dorp hegyek felől nem akarnak megtámadni, mert azon nehéz lenne átkelniük. De arra te sem nagyon menekülhetsz, egykettőre beszorítanának valami szűk völgykatlanba!

– Ez egyáltalán nincs is szándékomban, nem menekülni akarok, hanem támadni és győzni! Megvan már a pontos felvonulási terv?

– De hiszen épp most mondtam el!

– Az időpontok érdekelnének, hogy melyik csapat mikor indul támadásra, és hol, mikor akarnak találkozni egymással!

– Az nincs meg, szerintem azt még ők sem tudják pontosan. Az az igazság, Pim, hogy nagyok a viták, mert Lírisez természetesen magának követeli a fővezérséget, de ezt sok főúr, akik a királyságát sem ismerik el, inkább magának akarná! Mert az lehet, hogy most békét kötöttek egymással, hogy ellened törjenek, de mindenki tudja, hogy e béke csak ideiglenes, és sejtik, hogy már akkor is véres harcok következnek, ha majd meg akarnak osztozni a birtokaidon!

– Azt ugyan várhatják! Na jól van. Köszönöm Feoi! Most akkor arra kérlek, hogy ne nyugtalankodj, megbirkózom én ezzel a támadással, de hogy könnyebb legyen a dolgom, és kevesebb az embervesztés, eredj vissza Vuárdba, és ejts el olyan híreket mindenfelé, hogy ez meg az a főúr itt meg ott hátba akarja támadni ezt vagy azt a másik főurat, amíg az ellenem hadakozik! Meg olyasmiket, hogy ez meg az majd a döntő csata létfontosságú pillanataiban...

– Átáll hozzád! Értelek uram!

– Nem! Ezt ne híreszteld el, ezt nemigen hinnék el. Hanem csak annyit, hogy majd késlekedik a támadással, hogy az ellensége vérezzen el a katonáim fegyvereitől, s neki érintetlenül maradjon meg a hadereje a győzelem utánra, amikor majd minél nagyobb darabot akar kihalászni a birtokaimból egykori szövetségesei kárára, sőt, azokat minél több katonával tudja megtámadni! Ezt elhiszik majd, mert erre már biztos gondolt némelyikük, ha nem is mindegyikük, de aki nem gondolt is eddig erre, most majd gondol rá! Egymást fogják figyelni szüntelenül, egymás után kémkedni, egymást vádolni még akkor is, ha az illető ártatlan, hogy hátsó gondolatokat melenget, azért késlekedik a felvonulással, azért nem teszi azt, amit a másik akar... Ez nagyon jó lesz, mert így könnyen összeveszíthetjük őket, és bizalmatlanságot hintve soraik közé mindegyikük inkább egymásra ügyel majd, semmint énrám és a hadmozdulataimra! Így cselekedj hát, Feoi!

És minden pontosan így is alakult. Alig kezdték meg a hadműveleteket Lírisezék Pim ellen, váratlanul súlyos élelmiszerhiány tört ki a táboraikban. Az addig oly pompás ellátást biztosító Feoit persze sehol sem találták, erre elterjedt a körökben, hogy Feoit megölték Pim emberei. Feoi addigra persze a legteljesebb biztonságban és jólétben ücsörgött Pim várában. Élelem viszont valóban kevés akadt, mert a környék minden gabonája gondosan begyűjtve szintén Pim erődítményeiben várakozott jobb időkre. Hiába termett az Lírisez meg szövetségesei birtokain, mert Feoi felvásárolta és Pimhez szállította azt. S erre, mert a katonák nem akartak éhezni, még inkább nekivadultak és fosztogatni kezdtek, rabolták az élelmet, ahol tudták, főleg a parasztoktól. Na de a parasztok sem voltak hülyék, jól emlékeztek még a nem is olyan régen történt nagy éhínségre, ami élelmük volt azt jól elrejtették, amit meg nem tudtak elrejtetni, vagy amit felfedeztek a katonák, azt foggal-körömmel védték, sokhelyütt véres harcok dúltak az élelemért. Pedig még meg sem támadták Pimet!

És nemcsak a parasztokkal harcoltak. Gyakran megtörtént, hogy az a földesúr, akinek a birtoka Pimével szomszédos volt, megharagudott a parasztjait gyilkoló szövetéses katonákra, és mielőtt Pim ellen indult volna, azokra rontott az embereivel. A támadás Pim ellen tehát teljes zűrzavarban kezdődött.

Pim pedig jól ismerte már, hogy melyik hadsereg merről akar ellene vonulni, bár hála Feoinak, annyit késlekedtek Lírisez csapatai, hogy minden különösebb kémkedés nélkül is megtudta volna eddigre Pim. És Pim megindult a csapataival, hogy sorra minden ellenséges haderővel leszámoljon.

Biztos, ami biztos, hívta Mirjant is. Jó ám az, ha van egy varázsló az ember közelében! Ám Mirjan határozottan nemet mondott.

– Szó sem lehet róla! Megmondtam már korábban is! A mágia nem arra való, hogy ártatlan embereket gyilkolásszunk vele!

– Arra való, amire használják! És ki mondja meg, ki ártatlan és ki nem?!

– Természetesen én!

– Na de, hűgocskám, ez végül is az ellenség, pusztítani, gyilkolni, fosztogatni jönnek!

– Meglehet. De más szempontból nézve, ezek pontosan ugyanolyan katonák, mint akik a te seregében harcolnak! Mások hatalmi vágya miatt haljanak tán meg?!

– Ennek kockázatával tisztában voltak már akkor, amikor zsoldosnak elszegődtek!

– Ezen ne vitázzunk, kérlek! Én nem szeretek gyilkolni! Nem mondom, hogy viszolygok attól, hogy néhány gazembert megleckéztsek vagy jobblétre szenderítsek, de hogy ezrével gyilkoljak ártatlanokat, az nem nekem való! És ez neked se lenne jó, Pim! Ha most győzöl, elmondhatod, hogy jelentős részben saját erődből nyerted el a trónt, és nem a hűgicád ajándékaként van a korona a fejedben, mert én csak az elején segítettem egy keveset!

Így hát Pim Mirjan nélkül vonult hadba. És valóban nem is volt Mirjanra semmi szüksége. Kiderült, hogy nem hiába forgatta még annak idején Feoi iskolájában annyit a hadművészeti irományokat, mert jól megtanulta az abban leírtakat, s önmagának is volt tehetsége a hadvezérséghez. S persze segítette Feoi hírszolgálat is abban, hogy meglephesse az ellenséget. Leginkább talán mégis az ellenségei közti széthúzás, össze nem tartás, zűrzavar segítette. Tényleg úgy vonultak ellene, mint valami gyűlevész csöcselék, fegyelemnek nyoma is alig akadt soraikban.

Mert azt az ellenség is hamar megtudta, hogy Mirjan nem jött el Pim seregével. Erre pedig nagyon nekibátorodtak ám az ellenségei, akárki volt is épp a szemben levő sereg vezére! Lebecsülték Pimet, azt hitték, most már semmitől sem kell tartaniuk. Hiszen Mirjan nincs itt, Pim pedig csak egy paraszt! És nekirohantak, egymást be sem várva, minden hadúr csak magának engedelmeskedett, nem hallgatva a fővezér parancsaira, és saját fegyvereseit ott vetette hadba, ahol ő épp úgy látta jónak! Akadtak, akik Pim gyöngébb hadseregrészeit akarták megtámadni, tekintet nélkül arra, hogy az általuk gyöngének ítélt seregrész a mező túlsó oldalán állt, és embereiknek parancsot adva a többi támadó seregrész között áttülekedve nyomultak arra, ezzel megakasztva a roham lendületét, s teljes zűrzavart idézve elő. Mások nem igyekeztek annyira kímélni seregüket, s minél gyorsabban egyéni diadalt akarván aratni, be sem várva a többieket, vakon loholtak előre, s így nem kapván erősítést, védelmet, szárnyaik oldalról védtelenek maradtak, amit Pim alaposan ki is használt. Megint más nagyurak, akik nem sok lovassal, de annál több gyalogossal indultak hadba, azt mondták, hogy az ő gyalogosaik sem alábbvalóak, mint mások lovasai, s erőnek erejével a lovasság elé állították fel a gyalogosokat, ez már önmagában is elég volt ahhoz, hogy a lovasság erejét, a mindent elsöprő lendületet ki ne tudják használni. Egyszóval, Lírisez és társai annyira félték Mirjantól, hogy amikor megtudták, hogy nincs a táborban Pimmel, az örömtől és megkönnyebbüléstől teljesen eszüket veszítették, s ami hibát csak el lehetett követni a hadvezetésben, azt mind elkövették. Kis túlzással hát azt lehet mondani, hogy Mirjan a távolmaradásával nagyobb segítségére volt Pimnek, mintha ott lett volna mellette!

Az eltelt évek alatt Pim maga is meglehetősen alaposággal kitanulta a fegyverforgatás csínját-bínját. Nem is akárkitől, hanem az igazi szakértőtől, Szunszentől! Mostanára eljutott odáig, hogy gyakorlatilag bárkit le tudott győzni, persze Szunszen kivételével. Szunszen maga nemegyszer lesajnálóan nyilatkozott Pim satnya küzdelmi képességeiről. De ezt Pim nem

bánta, úgy vélte, neki ennyi bőven elég! És jó eredményének az is okozója volt, hogy nem félt gyakorolni Szunszennel vagy bárkivel, nem félt a sérülésektől, attól, hogy eltörik valamije, vagy megvágja magát, mert tudta, hogy Mirjan úgyis meggyógyítja, amint ezt meg is kellett tennie Mirjannak több alkalommal. És Pim most nagyon remélte, hogy itt a csatában megmutathatja személyes bátorságát is, habár Vallindra ettől óva intette. Azt mondta neki, ha megtudja, hogy vitézkedik és megsebesül, akkor Mirjan gyógyíthatja Pim orrát is, mert azt ő, Vallindra fogja betörni, Pim csak ne kockáztassa az életét!

Pimnek feltett szándéka volt, hogy ezúttal nem fogadja meg felesége intelmeit, elvégre férfibüszkeség is van a világon, nem lehet, hogy életében legalább egyszer meg ne mutassa katonáinak, hogy milyen bátor is ő, leendő királyuk!

Ám a sors másképp rendelkezett. Mert ugyebár mégiscsak az volt Pim elsődleges feladata, hogy irányítson, csapattesteket vezényeljen, s amikor már úgy gondolta, megy minden nélküle is igen jól, átadhatja a parancsnokságot helyettesének, aki különben Gító volt, nos, addigra már olyan messzire futottak a menekülők, hogy nem volt értelme üldözni őket, Pim legfeljebb néhány sebesült és ezért lemaradó, sántikálva futó, jajgató nyomorultat érhetett volna el a lován, hogy azokat levágja, de ezt igazán méltóságán alulinak tartotta volna. Hiszen abban tényleg semmi vitézi, semmi dicsőséges nincs!

Több csatát is vívott Pim, hol itt, hol ott, de valahogy mindig úgy alakultak az ügyei, hogy sosem tudta senkivel sem összemérni a kardját, mert olyan ügyesen irányította a hadmozdulatokat. Végül vállat vont és így szólt:

– Annyi baj legyen! Ha úgy veszem, az is vitézség, hogy ügyességemnek hála, rendszeresen győzők kétszeres túlerő ellen is, és nekem általában feleannyi halottam sincs, mint az ellenségnek!

Mire beköszöntött az új esztendő, Pim nemcsak kisöpörte az ellenség minden csapatát a birtokairól, de annyira tönkrevverte az ellenséget, hogy még ellentámadásra is futotta erejéből, és jelentős nagyságú területekkel gyarapította birtokát, számos kulcsfontosságú vár is az övé lett, kelet felé határa elérte a szomszédos országot, Rilgentiát. Szédületes hadvezetési sikereinek olyannyira híre szaladt, hogy a rilgent király, aki épp a zasseniekkal hadakozott, megijedt, hogy Pim esetleg országára tör, hogy abból is területeket csípjén le magának, míg ő kelet felé van elfoglalva az ottani harcokkal, és sietve követet küldött Pimhez, hogy az kipuhatolja a szándékait. Pim megnyugtatta a rilgenteket, hogy a legkevésbé sem áll szándékában a támadás, ő Troggföldet akarja magának, nem Rilgentiát. Pim tehát eljutott odáig, hogy, mint egy igazi király, más királyokkal tárgyaljon!

Csak éppen még mindig az az átkozott főváros, Vuárd nem volt az övé. Lírisez ugyanis, bár maga is csatát veszített Pimmel szemben, kétszer is, valahogy mindannyiszor megmenekült, és serege maradékát összevonva Vuárd alá, „gunnyasztott, mint pók a hálójában”, ahogy Tipiti mondta egyszer találóan.

– Akkora vereséget mértem a főurakra, hogy ha végre enyém lehetne a főváros is, akkor már biztos, hogy legkésőbb öt éven belül egész Troggföld elismerné legfőbb hatalmamat! – újságolta hadjáratáról hazaérve Pim.

– Helyes bátyókám, ess akkor neki és vedd ostrom alá! – javasolta Mirjan. – Várat még úgysem sokat ostromoltál, itt a nagyszerű alkalom, hogy e területen is megmutasd az ötletességedet!

– Lehet, de tudod ugye, hogy sokan meghaltak azért az én seregemből is? Ha legalább a falakat lerombolnád, csökkenne az áldozatok száma!

– Ugyan már Pim, ne mondd, hogy nem volt kedvedre, hogy dicsőséget arathattál a magad érdeméből! Ugyanez lesz most Vuárddal kapcsolatosan is! Ha végveszélyben lennél, persze segítenék, megvédenélek, de erről szó sincs! Még abba se hálnál bele, ha netán nem te lennél a király, mert bőven te vagy a legnagyobb urak egyike már most is, ha ugyan nem a legisleg-nagyobb! Ha most kijelentenéd, hogy a birtokod egy külön ország, aminek te vagy a királya, senki nem tudna beleszólni, hisz lényegében már most is királykodik, ugye? Koronád is van! Akár saját pénzt is verethetsz, rajta a képmásoddal! Főpap is vagy! Tehát nem olyan fontos ám Vuárd, hogy ezért odamenjek és a villámaimmal megsütöggessem az emberek fenekét!

Pim nem is erőszakoskodott tovább, helyett inkább elment, hogy összedugja a fejét a feleségével, meg Mircinával, Indzsével és Hollószárnyal, akik nagyon szomjúhozták Lírisez vérért, még Hollószárny is, aki időközben letett arról, hogy meghódítsa Pimet, mert erre semmi reményt nem látott, ráadásul egészen jól kijött férjével, Núnna is. Részt vett e tanácskozáson Szunszen is, meg néhány más főember Pim hívei közül.

Mirjan azonban nem, ő inkább visszavonult – nem is mágiát tanulni, mert az utóbbi napokban nagyon sokat foglalkozott varázslással, szinte zúgott a feje tőle, hanem hogy felfrissüljön kissé, pihenésképpen elővette rég nem forgatott matematikakönyveit, hogy azokba belekukkantson. Ám nem sok ideig volt nyugovása a tanulásra.

Épp a legizgalmasabb résznél tartott pedig.

– Abból következően – szölt a szöveg –, hogy a Kajjám-féle kvázi-fraktál típusú n -dimenziós diszkrét konvergenciastruktúrák vektorteret alkotnak, megállapítható, hogy minden jól rendezett pszeudo-mágiatéren értelmezett egy olyan asszimptota-halmaz, melynek számossága...

Ám mielőtt befejezhette volna a mondat olvasását, megtudva így, hogy mi a helyzet az asszimptota-halmaz számosságával, kinyílt az ajtó, s azon át Ticsmi rontott be hozzá, sietve, de zokogva, könnyei csak úgy patakzottak az arcán.

– Jaj, Mirjan drága, én olyan szerencsétlen vagyok! – kiáltotta, azzal Mirjan karjaiba rogyott.

Mirjan nagy sietve odébb rakta a könyvet, nehogy elázzanak a lapok Ticsmi könnyeitől, mert tudta, hogy nemigen lesz képes beszerezni egy újabb példányt ebből az értékes műből, majd végigtapogatta Ticsmit, nem sebesült-e meg valahol. De a leány láthatóan egészséges volt.

– Mi a baj? – kérdezte erre Mirjan, megnyugodva.

– Meghalt! Meghalt, vége, nincs többé, pedig úgy szerettem! – kiáltotta Ticsmi, még mindig zokogva.

– De hát ki halt meg?!

– A férjem! A huszonhetedik férjem! Pedig még csak két éve volt a férjem, de őt szerettem a legjobban!

– Ó, szegény! Sajnálom! De hát mi történt vele? Ha beteg volt, miért nem keresett fel, meggyógyítottam volna, már csak mert a te férjed, azért is, de egyébként is! Tudod, hogy kedvellek titeket gurgujokat!

– De hát nem betegségben halt meg, hanem a csatában! Most tudtam csak meg, hogy Pim hazaérkezett! Hiába győzött a király, mégis meghaltak sokan a csatákban, és ő is az elesettek között van! Pedig mennyire szerettem! És neki volt nálam a legtöbb napja is, teljes másfél hónap! Ez most ugyan felszabadult, választhatok új férjet, és szeretem is a változatosságot, de hidd el Mirjan, egyáltalán nem örülök ennek! Nagyon szerettem őt! Ó jaj nekem, miért is kellett meghalnia! Épp neki! Én olyan szerencsétlen vagyok!

Ticsmi sokáig lógott még Mirjan nyakán, aki tőle telhetően igyekezett vigasztalni a valóban nagyon megviseltnek látszó leányt. És belül égette a lelkiismeretfurdalás. Mert bár Ticsmi

egyetlen szó szemrehányást nem tett neki, kénytelen volt mégis arra gondolni, hogy ha elmegy a csatába, akkor egyetlen villámmal porrá égetheti az ellenséges sereget, és akkor Ticsmi huszonhetedik férje nem hal meg!

Mire Ticsmi végre elaludt, különben épp Mirjan heverőjén, Mirjan már nagyon dühös volt magára, amiért nem így cselekedett. De mert Mirjan nem volt egy különösebben töprengő, önmarcangoló típus, ezért dühe hamarosan Lírisezre tevődött át.

– Ez is annak a dögnék a vétke! Hogy száradna le a férfiassága! Miatta halt meg Ticsmi férje, sőt, miatta nem tudtam ma matematikát tanulni!

Óvatosan átnyúlt az alvó Ticsmi fölé, hogy fel ne ébressze, és kezébe vette a könyvet. Megpróbálta ismét beleélni magát a szövegbe. Kis ideig követte a bonyolult levezetést, majd, mert nem értette pontosan, visszalapozott.

– Hogy is van ez ezekkel a konvergenciastruktúrákkal? Miért olyan biztosak ezek benne, hogy vektorteret alkotnak?

Sehol sem találta meg a levezetést. Csak egy hivatkozás szerepelt a könyvben, hogy az egy másik műben már be lett bizonyítva. Talán mondanunk sem kell, hogy Mirjan dúlt-fúlt dühében.

– Ez alapvető, lényegi pontja az egész levezetésnek! Ezt nem lehet elintézni így, pár szóval! Ha akarom hiszem, ha nem akarom, nem hiszem! Hogy lehet ilyen hitvány módon félbehagyni egy fontos bizonyítást, csak így ideokádni, nem végigvezetve minden lépést, leírni, ahogy a szerző úrnak épp tetszik és máris továbbállni, úgy itthagyni, mint eb a szarát?!

Mirjan annyira felmérgeződött ezen is, hogy bár nem is készült varázsolni, de szeme sárgán kezdett világítani, s ezt most ő maga is észrevette, mert sárga fénykör vetült a könyv lapjaira. De nem is törődött ezzel, annyira tudni akarta a bizonyítást, hogy nem restelt a lúdtollért nyúlni, és egy tiszta papiruszon azonnal nekikezdett a levezetésnek ő maga. Végül így kiáltott fel:

– Ez a Kajjám tényleg egy balfasz! Lehet, hogy a szellemekhez nagyon ért, de a matematikához csapnivaló az esze! Nem is igaz, hogy a Kajjám-féle kvázi-fraktál típusú n -dimenziós diszkrét konvergenciastruktúrák vektorteret alkotnának!

Felugrott a helyéről, és fel-alá kezdett járkálni a szobában.

– Nem igaz! Nem, nem és nem! Nem arról van szó, hogy nem tudom bebizonyítani, hogy vektorteret alkotnak, hanem be tudom bizonyítani, hogy *nem* alkotnak vektorteret! Mert máris találtam egy kivételt! Ha pedig akad egy kivétel, akadhat akárhány is!

Újra számolni kezdett, s hamarosan bebizonyította, hogy végtelen sok kivétel létezik.

– Igaz, a konvergenciastruktúrák is végtelen sokan vannak, így hiába végtelen sok a kivétel, a teljes számosságnak ez mégis mindössze mintegy pí-tízbilliomod részét teszi ki, de mégis kivételek, és ezért nem alkotnak vektorteret! Igaz, a levezetés végeredménye ragyogó közelítés, de mégis az következik ebből, hogy minden tízbillió efféle varázslatból nagyjából három nem fog sikerülni! Ez, elismerem, kevés, de nem ok az elbizakodottságra! Ez nagyon távol van a matematikai precizitástól! A matematikában vagy van bizonyítás, vagy nincs semmi! És milyen nagyképűen tálalta az ő hatalmas felfedezését! Hogy ő *bebizonyította*! Holott! Talált egy jó közelítést, de bizonyításnak ez nem bizonyítás, ez csak egy szar! Hú! Hú, de mérges vagyok! Ölni tudnék! El sem tudom hinni, hogy ne vette volna észre ezt az óriási szarvashibát! Hiszen ez mindenkinek ki kell bökje a szemét, aki csak kicsit is ért a matematikához! Meg tudnám fojtani a nyomorultat! Hát már a tudományos könyvekben sem lehet megbízni?! Hol találok bizonyosságra, ha már a matematikában sem?!

És hirtelen megszületett a fejében az ötlet. Igenis elmegy Kajjámhoz, és istenesen beolvas neki! Valahogyan csak meg lehet tudni, hol lakik ez a nyomorult varázsló, aki szégyent hozott a matematikára e bizonyításnak csúfolt förmedvénnel! Meg aki oly ragyogóan ért a szellemekhez, csak éppen beszél ám velük kapcsolatban mindenről, csupán a legfontosabbakról sem! Például azt sem írja le, hogy miként néz ki egy halott márid, hogy más egyebekről már ne is beszéljünk!

Igen, elmegy hozzá, megkeresi, és jól megmondja a magáét!

Csak hogy előtte még ki kell tombolnia a haragját, másképp, amint megpillantja azt a hülye Kajjámot, rögvést nekitámad villámokkal vagy máshogy, és annak nem lenne jó vége, mert akkor vagy Kajjám halna meg, ha elfelejt védekezni meglepetésében, vagy ő, Mirjan hal meg, ha mégis védekezik és ellentámadásba lendül! Megölni pedig talán mégsem kell a vén nyavalyást! Másan kell kitombolnia magát, és erre kiváló alany Lírisez, aki miatt meghalt szegény Ticsmi huszonhetedik férje is! Hát mit képzelsz ez a Lírisez, hogy miatta szegény Ticsminek már mindössze csupáncsak huszonhat férje marad?! Na de most véget vetünk a disznóságainak! Nem ártatlan katonákat kell öldökölni, hanem azt, aki igazán vétkes, a nagyurakat! Legfőképpen Lírisezt! Ha annak vége, Pim dolga is jelentősen megkönnyebbedik!

Mirjan nagy sietve útiruhába bújt, hangtalanul kinyitotta az ajtót, azzal a várkapuhoz sietett, már a lován ülve. A kapusnak csak ennyit mondott:

– Üzenem Pimnek, hogy vonuljon seregével mielőbb Vuárd alá, mert elmentem megölni Lírisezt! – azzal már el is tűnt az éjszakában.

* * *

Vuárdba hamar elért Mirjan, és az odafelé vezető út napjait sem kellett éhezve eltöltenie, mert indulás előtt természetesen bőven ellátta magát pénzzel, nem is kevéssel, annyira nem volt dühös, hogy erről megfeledkezzék. Általában elmondható volt róla, hogy meglehetősen előrelátó. Igazság szerint nagyon váratlanul, a maga számára is váratlanul kerekedett fel e nagy vállalkozásra, s ezért ruhája úgy nézett ki, hogy... szóval, nem sokkal különbül, mint egy tisztes kereskedő leányáé, mert sosem fordított nagy gondot az öltözködésre, pénze ellenben volt annyi, hogy nem sok hercegnő lehetett gazdagabb nála!

Késő este érkezett meg a fővárosba, és megszállt a legjobb hírű fogadóban. Tudta melyik ez, hiszen sokáig itt tanult. És reggelig volt bőven módja gondolkodni azon, miként is jusson be a palotába, vagy csak úgy egyszerűen Lírisez közelébe. Persze az egész idefelé vezető úton is ezen gondolkodott. És semmi jó ötlet nem jutott eszébe, azon kívül, hogy erőszakhoz folyamodjék, holott ez nem túlságosan volt kedvére. Nem minden alap nélkül gondolta, hogy annak a vége az lenne, hogy Lírisez ugyan elpusztul, de a palota közben romba dől, amit pedig jobb szeretne Pimnek meghagyni, s emellett temérdek ártatlan ember is elpusztulna, s ezt sem akarta. Ő ugyan szeretett volna minél többeket megölni, de egyáltalán nem az ártatlannak, bár ostobának tartott katonák és szolganép tagjai közül, hanem a népnyzó földesurak, s a kevély, gőgös, felfuvalkodott, megvesztegethető hivatalnokok közül. De legfőképpen a legmagasabb rangú urakra, hercegekre, bárókra meg hasonlókra haragudott.

– Egyik sem jobb cseppet sem, mint Kotrigez volt! – gondolta. – Mindegyik csak nyúzza a parasztokat, mindent elszednek tőlük, a lányaitat megbecstelenítik, és még egymással sem tudnak megférni, mert meg nem szolgált jólétüket, sok szabadidejüket arra használják csak fel ezek az ingyenélő barmok, hogy egymással hadakozzanak, s eközben is az ártatlan földművelők pusztulnak! Hanem most itt vagyok én, most ők fognak pusztulni!

Igen ám, de ehhez jó lett volna bejutni a palotába, mert ott volt a legtöbb úr, akit Mirjan halálra ítélt, s ott kellett legyen Lírisez is.

Igazság szerint eszébe jutott egy jó megoldás Mirjannak. Ha láthatatlan lenne, könnyen besétálhatna a palotába. Csakhogy ő nem tudta, miként kell magát láthatatlanná tennie! Kajjám egyik varázskönyvében írva volt ugyan, hogy ennek kétféle módszere is létezik. Az egyiknél, a könnyebbiknél csak az ember, azaz varázsló teste lesz láthatatlan, öltözéke nem, vagyis míg láthatatlan, aközben pucéran kénytelen ténykedni az emberek között, mert meglehetősen feltűnő lenne egy gazda nélkül mozgó ruha! Ám így a láthatatlan varázsló ki van téve az időjárás szeszélyeinek, a hidegnek, melegnek, esőnek is. Talpát böki minden túske és kavics... Épp ezért e módszer kényelmetlen, s a varázslók nem szokták használni. A másik módszerhez láthatatlanná tevő varázsgyűrűt kell készíteni. Ez már jobb, mert vihar esetén ugyan így is meglátszik rajta a lefolyó víz, de legalább a ruhái is láthatatlanok! És ezért Kajjám nem is tárgyalta az előbbi módszert, pedig Mirjan annak is nagyon örvendett volna, csak a láthatatlanná tevő gyűrű készítését írta le, de ahhoz mindenféle csillagképek meg holdállások kivárása volt szükséges. Azt viszont egyetlen szóval sem említette, miként lehet meghatározni, hogy mikor áll így vagy úgy a hold meg az egyes csillagok, sőt, a csillagképeknek is kizárólag a tlapantluai elnevezését említette, amiből Mirjan azt sem tudta, mikre vonatkoznak, és nem rajzolta le őket, hogy legalább az alapján felismerhesse őket az asztrológiát tanulni vágyó! Mirjan persze dúlt-fült dühében.

– Hiába vagyok szorgalmas tanuló, s hiába vannak tele Kajjám könyvei érdekesebbnél érdekesebb dolgokkal, amit ez a hülye ír, annak legfeljebb tíz százalékát vagyok képes hasznosítani! Komolyan, néha az az érzésem, azért van ez, mert biztos agglegény, és nincs egy felesége, aki a körmére néz, és ellenőrzi a munkáját! De majd én elmegyek hozzá és jól beolvasok neki! Amit csinál, az egyszerűen merénylet a mágiát tanulni vágyók ellen!

Most azonban nem Kajjám megnevelésének volt itt az ideje, hanem a palotába bejutásnak. Így amikor reggel lett, felkerekedett, és elsétált a palota elé, hogy körülnézzen kissé. Eszébe jutott, hogy talán valamiféle papnak öltözve bejuthatna, mint Csividsziék tették azt annakidején, de elvetette az ötletet, mert azóta erről a nagyszerű cselről biztos értesült már Lírisez, s nyilván megtette a megfelelő óvintézkedéseket holmi álapok ellen.

Ahogy az utcán a palota felé tartott, mind több és több furcsa öltözetű embert vett észre. Az elsőt, aki kakasnak öltözött, még örültnek nézte, de ahogy a harmadikkal is találkozott, igaz, az nem kakast hanem farkast igyekezett alakítani, eszébe jutott, hogy hiszen ma van farsang! Az óév búcsúztatója! Ilyenkor nagy ünnepeket szoktak rendezni mindenféle, lármáznak, zajonganak, hogy a rossz szellemeket elűzzék, akik az új évet, amíg még kevés nap telt el belőle, tehát fiatal és gyenge, megronthatnák. Az álarcoknak is ez az értelme, minél ijesztőbbre sikerül megformázni azt, annál jobb, annál jobban megijednek tőle a Gonosz Erők küldöttei! És a királyi palotában is most van az álarcosbál ideje!

Dzseoli meg a többiek, akik korábban bejáratosak voltak a palotába, mesélték azt is Mirjannak, hogy gyakran szolgált ez az álarcosbál alkalmul titkos kapcsolatok létesítéséhez, mert így a hűtlenkedni vágyó nők, vagy valaki után epekedő férfiak és lányok meglehetősen zavartalanul találkozhattak egymással, hisz nemigen kellett félniük attól, hogy valaki felismeri őket!

Ez aztán adott egy ötletet Mirjannak. Gyorsan elment a piactérre, az egyik mutatványos sátrához. Ennek mindenféle jelmezei voltak, természetesen, hiszen kellett az előadni kívánt darabokhoz.

– Jelmezt keresek az esti álarcosbálra! – közölte vele, amint odaért hozzá.

– Nem eladók a jelmezeim! Kellenek a munkámhoz! Különben is az a szokás, hogy mindenki maga készíti el a maszkját! – válaszolta a mutatványos.

– A szokásokat bízd rám, te meg az üzlettel törődj! És ne beszélj olyan hülyeséget, hogy nem eladók! Minden eladó, csak meg kell fizetni! – és Mirjan elővett egy marék aranyat a zsebéből. – Ez csak elég lesz, nem gondolod?!

A mutatványosnak nagyra tágult a szeme. Ennyi pénzt csak nagyon sokára szerezhette volna meg, produkciójáért általában csak rézpénzeket szokott kapni, nem aranyat, még ezüstöt sem nagyon!

– Ó igen, igen, így mindjárt más... bocsáss meg úrnőm, csupán nem tételeztem fel öltözéked alapján, hogy...

– Vedd úgy, hogy most is álöltözetben vagyok! – vágta el a mentegetőzését Mirjan. – Hol vannak már a maszkok?!

A mutatványos bevezette őt a sátrába, s mindent, ami csak volt neki, kezdett Mirjan elé pakolni.

– A királyi meg királynői ruhákat ne is hozd, azok nem érdekelnek! Valami ötleteset keresek, valami különlegeset!

– Van vizilójelmezem is!

– Olyan kövér vagyok?!

– Van majom...

– Azt tartsd meg magadnak!

– Örömlányjelmezem is akad...

– Minek annak jelmez?! Elég, ha pucérra vetkőzőm!

– Matróz...

– Ki hinné el rólam, hogy matróz vagyok?!

– Meg lehet azt oldani, némi bajusz és szakáll felragasztásával! De lehetsz éppen hóhér is, ott a csuklya úgyis eltakarja az arcot!

– Na, ez már jobban hangzik! – és Mirjan arra gondolt, úgyis Lírisez hóhérra akar lenni. Sőt, a halála.

– Tényleg, halálnak nem öltözhetnék? – kérdezte.

– Olyan jelmezem nincs, de ha kívánod úrnőm, boldogan elkészítem neked!

– Á, az soká tartana!

– Dehogy, egy órán belül megleszek vele, különben is, a bálók este szoktak kezdődni!

– A palotában is?

– Hát oda igyekszel?! – ámult a mutatványos.

– Igen, de ez az én dolgom!

– Megnyugtathatlak úrnőm, hogy bár én még nem voltam soha a palotában, de tudom, hogy este hat óra tájt szokott kezdődni ott is a bál, és tart egészen reggelig! Nem késel el róla! Csinálok én neked ezért a pénzért olyan jelmezt, amilyent csak kívánsz!

– De az aztán olyan halál legyen, hogy azt se tudják megállapítani belőle, férfi vagyok-e vagy nő, és mindenkit a hideglelés kerülgessen, ha csak reám pillant! Ne valami kellemes elmúlásra gondoljanak, ágyban, párnák közt, ha engem meglátnak, hanem valami borzalmasra, iszonytatóra, azt sem bánom, ha elokádják magukat utálatukban!

– Ne félj semmit úrnőm, úgy lesz! A feleségem meg a lányaim nagyon ötletesek, és én sem vagyok éppen minden ész híján!

– Hát nem te csinálod?!

– Ugyan, varrni, szabni, az a nők dolga! De ne aggódj, minden remek lesz! – azzal a férfi máris kifordult, ám pár pillanat múlva vissza is tért egy középkorú asszonykával és két serdülő leánykával. Elmondta nekik, hogy az úrnő – és itt Mirjanra mutatott – halálnak akar öltözni, és jól megfizeti fáradozásukat, tehát fogjanak azonnal hozzá és csinálják meg a legszönyegesebb halálmazskot, ami csak létezik és elképzelhető!

Amint meglátták a sok aranyat, a három nő fölöttébb nagy buzgalommal látott neki a feladatnak.

– Semmi gond, meglesz – mondta az asszonyka –, de akkor te apjuk szaladj el ide a szomszédba és vedd el a disznóhólyagot! Hozz vért is, meg jó erős csirizt vagy más ragasztót, kell aztán a parókakészítőtől haj is...

– Az minek? – kérdezte Mirjan. – Hiszen hajam van nekem is!

– Ó, úrnőm, hallgass csak rám, én értek az ilyesmihez, rengeteg jelmezt csináltam már! A hajadnak olyannak kell lenni, mint egy hulláénak, ami már évek óta a sírban fekszik! És ugye nem szeretnéd, ha a szép hajadat összeragasztgatnám?! A hajadat természetesen beborítjuk valami kendőfélével, sőt, leginkább bőrrel, és arra ragasztjuk a megfelelően elcsúfított műhaját!

– És mire kell a disznóhólyag?

– Az arcodra! Attól sima, kifejezéstelen lesz a képed, persze réseket vágunk majd rajta a szádnak meg a szemednek!

– Az orromról se feledkezz meg!

– Nem, persze hogy nem! Olyannyira nem, hogy vékony csontlemezeket ragasztunk majd rá oldalt meg elöl, hogy úgy nézzen ki, mintha lefoszlott volna róla a hús!

– Hallgass csak a feleségemre, pompásan ért ehhez! – nyugtatta meg a mutatványos. – Persze, ha jól belegondolok, talán jobb lenne mégis valami szelídebb jelmezt választanod! Mert az én aranyoskám annyira nagyon ért ehhez, hogy olyan utálatos és ocsmány halál leszel, hogy undorukban be sem engednek majd a palotába!

– Ellenkezőleg! Épp mert ilyet még nem láttak, sokkal több az esélye, hogy bejut, mint egyébként lenne! – vélte a nő. – Persze, nem sokkal éjfél után le szokták vetni a maszkokat, és ha akkor kiderül, hogy az úrnő jogtalanul tartózkodik ott, hát akkor nem tudom mi lesz! El kell jönnie előbb! No persze, ez már az ő dolga!

– Igen, ez már az én dolgom! – erősítette meg Mirjan is. – Ti csak ténykedjétek az öltözékem érdekében!

– Hajaj! Én is szívesen bemennék egyszer a palotába, hogy lássam a bált! – sóhajtott fel a nagyobbik lány. – Nem mehetnék veled? – kérdezte Mirjantól. – Én lennék a kis halál, te meg a nagy halál!

– Semmi esetre sem! – rázta meg a fejét határozottan Mirjan. – Tudjátok, én nem véletlenül leszek halál! Én valóban a halála leszek ott valakinek! Nem is egyvalakinek!

– Gyilkolni készülsz?! – riadt meg a nő.

– De még mennyire! De ne aggódjatok, senkinek sem árulom el, hogy honnan van a jelmez, sőt, el sem kapnak! Na gyerünk, munkára, elég a beszédből!

Felkerült Mirjan arcára a disznóhólyag, orrára a csontlemezek, és hogy közről se lehessen látni, hogy a csontlemezek ragasztva vannak, arra is hólyag került, mintha tehát rászáradt volna a félig elrohadt hús és bőr. Haját is bőr alá rejtették, s e bőrre ráragasztották a parókástól hozott haját. E haját itt-ott összezsírizták, és vért fröcsköltek rá, ami aztán megszáradt. Mirjan levetette és a mutatványosnál hagyta ruháját, ellenben fekete köpenyeget húzott magára, csuklyáját a fejére borítva.

– Ez nagyon jó lesz, fokozza a komorságot! De még jobb lenne, ha a köpeny belseje bíborszínű lenne! Ugy nem kételkedhetnek gazdagságomban, még biztosabb hát, hogy beengednek, ráadásul a bíborszín előkelő, a halál pedig nagy úr, a legnagyobb úr, adjuk meg neki a tisztességet, méltóságot!

– De úrnőm, nem tudod mit beszélsz, a bíborfesték rémületesen drága! Egész életemben nem keresek annyit, hogy akár egy zsebkendőt is bíborra festethessek! – szólt a mutatványos.

– De ugye tudod, hogy hol árulnak bíborfestéket?! Nesze, itt a pénz – lökte elé az aranyakat Mirjan – aztán hozd a festéket és tedd, amit mondtam!

Ezek után nem kételkedtek abban, hogy látogatójuk – aki be sem mutatkozott – igen-igen nagy úrnő, álöltözetben, sőt abban sem, hogy bemehetne ugyan a palotába a maga jogán is, csak valóban gyilkolni akar, ezért nem szeretné, ha felismernék! De hát akkoriban könnyen ment a halál, így hamar túltették ezen magukat. Ha gyilkolni akar, az az ő dolga, no meg azé, akit meg akar ölni! Még azt sem furcsállották, hogy fegyvert nem látnak nála. Később is felfegyverkezhet! A mutatványos tehát elszaladt bíborfestékért, s amikor visszatért, befestettek vele egy szőrmedarabot, aztán azt a fekete köpeny belső oldalára varrták, szőrével befelé. Ez nem is volt éppen oktalanság, mert olyan évszakban jártak, amikor napközben meleg volt ugyan, de éjjelente eléggé hűvös. Most hát Mirjan a fekete köpenyben nagyon komoran nézett ki, de ha széttárta azt, a bíborszínű szőrmén látszott, hogy gazdag, nagyon gazdag, van pénze bőven!

Annyira látszott, hogy ez alá nyugodtan felvehetett mindenféle szakadt rongyokat, s így is tett. Mint aki évtizedek óta a sírban nyugodott, s most onnan kelt ki. Már csak a kezével kellett kezdeni valamit. Ezt is megoldotta az ügyes asszonyka: kézfeje nyers húsból ragasztott különböző cafatokat, rendkívül élethűen, mintha foszladozna rajta hús, bőr és ín, minden, ami csak csontot boríthat! Ruháit is bevérezte sokhelyütt. Végül így szólt:

– Készen vagyunk!

– Nem! – szólt erre Mirjan. – Hozzatok nekem egy kaszát! Jó nagy, és élesre köszörült kaszát!

Nosza, került kasza is hamarosan, s ekkor már igazán halálnak nézett ki Mirjan.

– Most vagyunk készen! – mondta erre. – Akkor megyek is! A maradék festék a tietek! – azzal kilépett a sátorból.

Olyan ocsmány halálnak nézett ki Mirjan, hogy amikor egy pocsolya víztükrében megnézegette a képét, hát maga is majdnem megijedt önmagától. És bár a farsang napján a járókelők sokféle fura szerzettel találkozhattak, és fel voltak készülve lélekben a legkülönösebb különbségekre, de ilyen élethű halál láttán mégis sokan megbámulták Mirjant, a kisebb gyerekek pedig nagy óvatosan széles ívben kikerülték, némelyik pedig ijedten a szájába vette az ujját, sőt akadt, amelyik sírni kezdett félelmében.

Mirjan útja egyenesen egy olyan áruhoz vezetett, akinek boltocskája fölött már a cégtáblára rajzolt jókora könyv is azt hirdette, hogy mindenféle irományok árusításával is foglalkozik. S íme, amikor Mirjan belépett oda, hát nyolc vaskos könyvet is látott odabent a polcon, ami szörnyen soknak számított akkoriban, hiszen egyetlen effélén is évekig dolgoznak a másolók!

De hát az is lehet, hogy saját kódexmásoló műhelye volt az árusnak, ahol fizetett írnokok vagy tudós rabszolgák rótták a betűket.

Amikor Mirjan rémületes öltözéke elsötétítette a bejáratot, odabent a boltos úgy megijedt, hogy felugrott a székeről. Előbb jött az ijedelem, s csak utána a felismerés, hogy hiszen ma farsang van!

– Szükségem volna a Sors Könyvére! – szólt azonnal Mirjan, itt sem vesztegetve bemutatkozásra az időt. Hiszen úgyláthatta rajta mindenki, ki is ő: a Halál!

– A Sors Könyvére?! Ilyen nincs nálam! – válaszolta a könyvkereskedő.

– Akkor majd megcsinálod! És gyorsan, sőt azonnal! – azzal Mirjan néhány aranyat dobott az asztalra. – Nem lesz nagy dolgod vele! Egy jókora, alkarnyi könyv kell, kemény, fatáblás borítóval, a borító színe fekete legyen, rá bíborszínnel egy halálfej pingálva, alatta a felírás, hogy „A Sors Könyve”, s benne legyen csupa üres lap! Emellé meg adj egy jó lúdtollat is. Mert azt már én tudom, hogy mit kell írni bele!

Furcsa kívánság volt ez, de az üzlet, az üzlet volt már akkoriban is! A kereskedő tehát szólt a szolgálóinak, s azok megcsinálták, amit Mirjan kért, nem tellett egyetlen órába sem. Ekkor Mirjan elballagott a könyvvel és a kaszával a fogadóba, ahol megszállt, és a hátralevő órákat estig szobájában töltötte nagy elmélyedésben. Azzal foglalkozott, hogy a Sors Könyvébe bejegyezze mindazon uraknak a nevét, akikről feltételezte, hogy megfordulhatnak itt a ma esti jelmezbálon a palotában, s ráadásul Pim nagy ellenségei voltak. Legislegelőre természetesen Lírisez neve került, nagyobb betűkkel, mint a többieké, kétszer gondosan aláhúzva.

Nem siette el a dolgát Mirjan. Nem igyekezett a palotába a bál elejére. Semmi szándékában nem állott ott kóricálni tétlenül, míg kiszemelt áldozatai megérkeznek. Nem volt ugyan még a palotában, de nem érdekelték különösebben az ottani kincsek sem. Ezért aztán kivárt vagy este hétig, s csak akkor ballagott a palotakapu elé.

– Állj, ki vagy?! – kérdezte tőle a két strázsa közül az egyik, s még alabárdjaikat is keresztbetették előtte.

Mirjan felnevetett.

– Ennél hülyébb kérdést még nem hallottam a sok ezer év alatt, amióta a munkámat végzem, s a túlvilágba ragadom az emberi lelkeket! Hát nem ismered meg a Halált, te emberi korcs?!

– Csak nem képzeled, hogy beengedünk a palotába akárkit?! – vágott vissza az őr, aki jól emlékezett rá, hogy Mircina királyné és lányai szökése után Lírisez a teljes aznapi őrséget kerékbe törette büntetésből. Nem akart hasonló hibát elkövetni. Borzadt, ha csak Mirjanra pillantott, a hányinger kerülgette, de kitartott szándéka mellett.

– Ha nem hiszed, hogy a Halál vagyok, az a te bajod, mert akkor neked is halálod leszek! Azonnal beírlak a nagy könyvembe! – azzal Mirjan kinyitotta a könyvét, kaszáját a vállának támasztotta, zsebéből pedig egy szénrudacskát vett elő, hogy azzal írjon. Mindeközben köpönyege elől szétnyílt, s persze pontosan ezért csinálta ezt az egészet. Így ugyanis látni lehetett annak belső bíbor színét. El is ámultak a katonák ezen, mert ennyi bíbort még soha senkin nem láttak. Ráadásul a szörme megfestéséhez sokkal több festék kell, mint a sima szövethez, hiszen a milliónyi kis szőrszál mind mohón falja a festéket, nagyobb az összfelületük.

– Na hát fiam, beengedsz vagy mondd meg a nevedet, hogy feljegyezzelek a halni vágyók közé! – szólt Mirjan.

– Na jól van, nem bánom, mehetsz! – intett neki a katona. Elvégre, akinek pénze van ennyi bíborfestékre, ráadásul egy jelmez kedvéért, az nagyon gazdag kell legyen. Annak lehet jussa bemenni a palotába.

Mirjan becsukta a könyvet, felemelte a kaszát, és besétált a kapun.

– Te, nem lesz ebből baj? A múltkor Mircina szöktetői pestiseseknek öltöztek, és ez is éppen elég ocsmány volt! – kérdezte a katonát a társa.

– Azok nem pestisesek voltak, hanem himlősek, te hülye!

– Jó, akkor himlősek, na és?! Nem mindegy?!

– Nekem nem! És ez egyedül van, meg nő is, hallani lehetett a hangján! Meg gazdag! Ha akar sem tud nagy bajt csinálni, az meg csak érthető, ha nem akarja elárulni a nevét éjjél előtt!

– Jó, jó, na, te vagy a főnök, nem szóltam én semmit, csak a csuda tudja, nekem borzong ám a hátam! Valahogy valóban úgy nézett ki, mint a Halál! És talán nem volt jó ötlet beengedni a palotába a halált...

Mirjan valóban nem akarta elárulni a nevét, de nagyon is más véleményen volt azt illetően, tud-e kárt okozni. A járást ugyan nem ismerte odabent, de hamarosan meglátott egy kétlábú tevét, s azt követte a távolból, remélve, hogy így a bálteremhez ér. És valóban el is talált így a mulatság színhelyéhez.

A bálterem bejáratánál posztoló két alabárdos ugyancsak nagyot nézett a láttán! S még mielőtt megszólalhattak volna, Mirjan ezt parancsolta:

– Jelentsétek, hogy megérkezett a Halál!

Ez volt hát az előzménye annak az emlékezetes álarcosbálnak.

11. fejezet

Kajjám, a nagy varázsló

MIRJAN ÉS TÉOÉ alig egy napot kellett, hogy kettesben ballagjanak, s máris szembe-
találkoztak Pim hadseregével. Melyben persze, mint fővezér, maga Pim is ott volt.

– Idenézz, bátyókám, kit hoztam neked! – mutatta be büszkén a királynét Mirjan. – Ő a néhai „király”, Lírisez felesége, Téóé hercegnő! Szándékosan nem mondtam a „néhai” helyett „megboldogult”-at, mert nem hiszem, hogy lenne túlvilág, ahol boldog lehet, de ha van is túlvilág, akkor se legyen boldog, mert disznó módra bánt Téóével! Na, mit szólsz hozzá, kit hoztam én neked?! – büszkélkedett Mirjan.

Erre persze nem is annyira Pim csodálkozott el, aki nem is igen kételkedett abban, hogy Mirjan, ha akarja, képes is megölni Lírisezt, vagy akár foglyokat is ejteni, hanem Téóé arcára ült ki a döbbenet.

– De Mirjan, az összes istenekre kérlek, te ajándékba adogatsz engem?! Te is úgy bánsz velem, mint Lírisez, mint egy rabszolgával?! Ezt nem tételeztem volna fel rólad!

– Ki a nyavalya akar elajándékozni téged, te nagyon értetlen?! – ámult őszintén csodálkozva Mirjan.

– Hát nem épp most mondtad, hogy Pimnek hoztál?!

Erre aztán kitört Pimből a kacagás.

– Nyugodj meg, nem kellesz a szeretőmnek! És Mirjan sem úgy értette. Csak valahogy úgy, gondolom én, hogy ismét a híveim közé lépett ellenségeim vagy ellenfeleim valamelyik rokona! Sőt, leginkább nem is így, hanem hogy egy újabb királyné szegődött mellém! Mert nem te vagy az egyetlen: gondolom, mesélte már neked Mirjan, de tán máshonnan is tudsz róla, hogy Mircina is, ki Togornyez király felesége volt, s így királyné, szintén mellém állt, s tekintélyével engem támogat!

– Igen, pontosan erre gondoltam! – válaszolta Mirjan.

– Akkor megnyugodtam, de igazán nyugodt csak akkor lennék, ha határozottan megesküdnél rá, itt mindenki színe előtt, hogy amikor király leszel, tiszteletben tartod rangomat, s meghagysz bántatlanul birtokaimban! Pontosabban Lírisez birtokaiban... Biztosíthatlak róla, hogy engem legkevesbé sem érdekel származásod, sem semmi más, s nem óhajtok semmibe sem beleszólni, még a palotában élni sem, nem kívánom, hogy a királynét tiszteljék bennem, belátom, hogy már nem vagyok az, de szeretnék megmaradni továbbra is hercegnőnek, még hozzá nem is szegényen!

– Hát ez őszinte és gyors, lényegre törő beszéd volt! – nevetett fel Pim. – De se baj, épp az ilyet szeretem! Utálok a hosszas, értelem nélküli udvariaskodást, az időhúzást! Hát, Téóé, őszinte beszédre őszinte lesz a válasz, még hozzá olyan, amit szívesen hallasz majd. Királyné valóban nem lehetsz. Ami a hercegnői címedet illeti, semmi kifogásom ellene, hogy megmaradj hercegnőnek, tehát megerősítelek benne. Azt, hogy Lírisez birtokaiból mit tarthatsz meg, még meglátjuk, a fővárost egészen biztos, hogy nem. Sőt, tartok tőle, hogy közel sem lesz olyan hatalmas birtokod, mint gondolod, mert elvem az, hogy minden hatalmat a királynak, tehát nekem! Sőt, csöppet sem szándékozom sok földet elosztogatni. Amit adok, azt sem örökbe adom, s nem úgy, hogy a tulajdonjog öröklődjék, csak a hasznát, a javak élvezetének jogát adom kedvelt híveimnek, azt is csak mintegy kölcsönbe, míg jól viselkednek, míg tehát meg nem gondolom magamat! Mert minden az enyém, mert én vagyok a király!

Ettől függetlenül természetesen lesz birtokod, Téóé, ahol élhatsz, s gondoskodom róla, hogy ne kelljen szégyenkezned jövedelmed miatt. Biztosíthatlak róla, hogy éppen pontosan olyan körülmények közt élhatsz majd, mint Mircina egykori királyné! Ezt itt mindenki előtt jelentettem ki, ahogy kérted! Megfelel ez neked?

– Igen, és köszönöm neked felség!

– Hanem a palotában valóban nem lakhatsz! Ne is haragudj, de én is nyíltan beszélek: ingyen-élőkre ott nincs szükség! A palota az én uralmam alatt nem céltalan mulatozások helyszíne lesz, hanem komoly, országépítő munka színtere! Mindenkitől elvárom, aki ott él, hogy valami hasznos, értelmes tevékenységet folytasson!

– Nem érezném magamhoz méltatlannak, ha Vallindra királyné udvarhölgye lehetnék! De természetesen zokszó nélkül elmegyek a vidéki birtokomra, ha ezt parancsolod!

Most megszólalt Mirjan.

– Én úgy vélem, Pim, hasznos, ha megbízható hívekkel vagy körülvéve, és nem hiszem, hogy Téóé részéről árulástól kellene tartanod. Sőt, szilárd meggyőződése, hogy nála hübb híved kevés akadhat! Ő maga segített csapdába csalni Lírisezt, hogy megölhessem, s bár a királyt enélkül is elpusztíthattam volna, de így nem keltettem feltűnést, s még sok más úrral is végezhettem a király után! Téóé nagy szolgálatot tett már eddig is neked, Pim! Megérdemli nemcsak a jutalmat, de azt is, sőt azt még inkább, hogy bízz benne! És tud olvasni, sőt valamennyire írni is, tehát nem ostoba! Amennyiben ő is akarja, én javaslom, hogy adj neki valami komoly, felelős hivatalt!

– Igen, nagyon szeretnék megbecsült tisztséget betölteni udvarodban, Pim, mert akkor nem a régi király ribancát látnák bennem az emberek!

– Jól van, nincs kifogásom ellene, de hogy pontosan mi leszel, majd még meglátjuk. De ebben az esetben sürgősen jobbítsd meg írástudásodat, mert megkövetelem minden főemberemtől, hogy legalább olyan jól értsen ehhez a tudományhoz, mint én magam – a paraszt! – nevetett Pim, azzal barátságosan megveregette Téóé vállát, ami nem volt sértés, mert ő volt a király, s máris Mirjan mellé lépett.

– Most nagy lehet a zűrzavar a palotában, ugye?

– Hajaj! Téóé szavával élve lefejeztem az egész országot! Majdnem minden valamire való nemes ott volt az álarcosbálon, s én túlnyomó többségükkel végeztem!

– Akkor erőltetett menetet parancsolok a katonáimnak, s estére már a falak alatt leszünk! Szerintem hamar bevesszük a fővárost. Senki katona nem harcol szívesen, ha nincs vezér, aki irányítsa!

– De eddig is erőltetett menetben kellett jönnötök, ha mostanra ideértetek!

– Igen, de nem annyira, mint gondolod: amint megkaptam az üzenetedet, már nem is bírtam aludni, megparancsoltam, hogy szedelődzködjön a sereg, s éjfélkor már úton is voltunk! Igazán, csak annyival értünk ide később, mint te, amennyivel egy gyalogos sereg lassabban haladhat, mint egyetlen lovas ember!

– Örülök, hogy volt annyi eszed, hogy engedelmeskedel a parancsomnak, és nem vesztett kárba beléd helyezett bizalmam! Jó gyermek voltál bátyókám – veregette meg leereszkedően a nála legalább egy fejjel magasabb Pim széles vállát – és jó magaviseletednek meg is lesz a jutalma: most már igazán tied lesz a királyság nagyon hamarosan!

– No igen... csak a koronát el ne lopja valaki az utolsó pillanatban! Mert hiába van nekem is koronám, azért az az igazi, ami már sok trogg királyt ékített, s azt tisztelik a legjobban...

– Hát még nem mondtam?! Ennyi eszünk nekünk is van! Ott a korona Téóénél a batyuban, a jogarral együtt! Elhoztuk neked! Különben ebben is Téóé segédkezett...

Nosza, Pim máris Téóéhez ugrott, elővette a koronát, s gyönyörködött benne. Fel is próbálta.

– Nem mondom, csinos jószág... De nekem azért mégis jobban tetszik az, amit az a Tindra varázsolt a szüleimnek...

Addig-addig gyönyörködött, míg egyszercsak ismét felbukkant Mirjan, de rohanva ám, és se szó – se beszéd, kétszer teljes erőből képen törölte Pim királyt, bár már az első ütésétől is lerepült Pim fejéről a korona.

– Te bolond, te barom, te állat! – kiáltotta, és még sok mindennek lehordta a királyt ott mindenki előtt. – Hát húgy folyik az ereidben vér helyett?! Hát szart hordasz a fejedben agyvelő helyett, csak mert mindkettő olyan puha és pépes?! Mondd Pim, szoktál néha gondolkodni?! Hogy akarsz király lenni, ha annyi eszed sincs, mint egy tyúknak?!

– De hát mi történt?!

– Mi, mi, azt neked nagyon jól kell tudnod, de nem vagy képes kellően súlyozni a tényeket! Ne mondd nekem, hogy nem tudsz róla, hogy újra megjelent a márid! Hiszen számosan vannak gurgujok a seregben! És épp most tudtam meg, méghozzá nem is gurgujtól, hanem fővezéredtől, Torktól, aki bár nem gurguj, de a gurgujok nagy barátja lett, hogy a márid három gurgujt is elragadott, amíg én távol voltam! És egyikük megint az én drága barátnőm, Ticsmi egyik férje volt! Pedig szegény Ticsmi huszonhetedik férje már épp a te háborúd miatt Pim, úgylis életét vesztette! És nekem ne merd azt mondani, hogy nem tudtál erről, amikor már Tork is, aki nem gurguj, tud róla!

– Persze, persze, tudtam róla, csak értsd meg, még nem volt időm szólni neked, mert...

– Mert ezt az ostoba koronát próbálgattad te idióta! – azzal Mirjan dühében jókorát rúgott a legszentségesebb trogg ékszerbe, a szent koronába, amely Pim fejéről lerepülve, még mindig a földön feküdt. Most Mirjan rúgásától messzire szállt, s egy pocsolya közepében állapodott meg. Hárman is ugrottak érte, felemelték, s látták, hogy bizony a rúgásnak nyoma lett: néhány helyen megrepedezett a finom zománcozás, néhány vékonyabb aranydíszítés behorpadt, s a korona tetején is az aranyból mintázott kör, mely a trogg vallást jelképezte, a Vörös Kört, vagy másképp nevezve a Szent Kereket, nos, ez is jócskán elgörbült. Sokhelyütt helytelenítő mormogás hallatszott a seregből, azok részéről, akik ezt látták. Mert jó, jó, Mirjan ugyan varázsló, de hát így bánni a szent koronával...!

Mirjan azonban nem törődött a véleményükkel.

– Ne bámuljatok ostoba vízilovak, hiszen úgy meresztgetitek a szemeteket mintha előtettek párzanék egy bakkecskével! Ez a vacakság – intett a korona felé – csak egy hitvány aranydarab, de a márid embereket eszik, méghozzá a barátainkat, hát mi a fontosabb?! Természetesen azonnal el kell mennem vissza a várunkhoz, és megpróbálni tenni valamit e szörnyeteg ellen!

– De húgocskám, ha már a múltkor sem sikerült megölnöd...

– Az teljesen mindegy, akkor is én vagyok a legalkalmasabb rá, hogy szembenézzek vele! A várost egyedül is be tudod már venni, hiszen se király, se ellenséges urak nem akadályoznak, ha meg mégsem sikerül, hát meg is érdemled, aki hülye, az haljon meg! – azzal már fordult is, kinézte magának a legjobb lovat, hátára pattant, és ellovagolt.

– Nem kéne kíséretet adni mellé? – kérdezte óvatosan Mircina királyné.

– Mirjan mellé?! Ugyan mi baja történhet?! – ámult őszinte csodálkozással Pim. – Nem, nem, semmi szüksége ránk! A máridtól féltünk, de mástól igazán nem! A márid miatt viszont

tényleg értelmetlen kíséretet küldenem mellé, mert ahol Mirjan nem ér célt, ott egész hadseregem is tehetetlen! Ne is törődjünk ezzel, menjünk inkább Vuárd ellen, mert tényleg szégyen volna, ha még ezek után sem sikerülne elfoglalnom! Iszonyú szégyenbe kerülnék a hűgom előtt! Tehát gyerünk, szálljon fel lóra, akinek van hátasa, a többiek pedig lépjenek ki, mert alkonyatra körbe akarom zárni a várost!

* * *

– Halljuk, mi történt! – kérdezte néhány nap múlva Mirjan Ticsmit, miután elérkezett a gurgujok szálláshelyére.

Ticsmi hálásan simult Mirjan karjába, habár idősebb volt néhány évvel, mint a varázslólány.

– Úgy örülök, hogy látlak, Mirjan! Nem csalódtam benned! Tudtam, hogy visszatérsz és ismét elűzöd ezt a borzalmas szellemet!

– Visszatértem, de azt, hogy elűzöm, nem ígérhetem meg, mert megidézni nem tudom, akkor pedig, ha magától nem jelenik meg előttem, például azért, hogy megpróbáljon engem is megenni vagy elpusztítani, sajnos mit sem tehetek ellene, és nem lehetek ott egyszerre minden gurguj mellett! Mondd inkább, miként is történt ez az újabb szerencsétlenség egyik férjeddal?

– Igazán nem tudom, mert az a helyzet, hogy a márid eredetileg engem szeretett volna megenni!

– Hogyhogy?!

– Hát úgy, hogy éppen szeretkezéshez készültünk én meg a férjem, tudod, ő egy viszonylag jelentéktelenebb férjem volt, mert csak három napja volt nálam, de nagyon várta már ezt a három napot, és most lett volna belőle a legelső...

Ticsmi szipogni kezdett, de abbahagyta és így folytatta:

– Már korán reggel megérkezett, és mondta, hogy az utolsó pillanatig ki akarja élvezni ezt a három napot, mert én vagyok a legcsodálatosabb gurguj lány mindegyik között, és tudtam, hogy egy icipicit túloz, mert sok más gurguj lány is van, aki majdnem olyan csinos, mint én, például Tipiti is egész csinoskává serdült az utóbbi években... de jólestek a szavai, és mondtam, hogy álmos vagyok ugyan, de jól van, ha annyira akarja, kezdhetjük, de úgysem fogja addig bírni, mint én... És akkor neki is veselkedtünk, és sokáig bírta, de aztán csak abba kellett hagynia, és akkor megreggeliztünk, és ő mondta, hogy várjam csak ki a végét, mire befejezzük az étkezést, ismét fickós kedve lesz... És igaza is lett, de alig állt fel a finom falatok mellől, megjelent a márid, és nagy sötét tömegével beborított engem! Hú, de megijedtem, kiderült később, hogy még össze is pisiltem magamat ijedelmemben! És hangosan kiáltoztam, de bár sokan laknak a házam közelében, senki nem hallott semmit, azt mondták! De szerintem csak hazudnak, mert gyávák voltak segítségemre sietni!

– Ez egyáltalán nem biztos, Ticsmi! Ha beburkolt a márid, akkor könnyen lehet ám, hogy a belsejéből nem szűrődött ki a hangod! De meséld tovább, mert nagyon érdekel, hogy miként menekültél meg! Még nem hallottam olyanról, hogy egy szellem elengedte volna a zsák-mányát!

– De Mirjan, az Alkotónkra kérlek, ne várd tőlem, hogy megmagyarázzam neked a csodát, te vagy a varázsló, neked kell értened ehhez, nem nekem! Én csak annyit tudok, hogy azt hittem itt a vég, de egyszercsak kívül találtam magamat a máridon, fogalmam sincs miként, biztos a márid ment el onnan, ahol voltam, és azt láttam, hogy a férjemre veti magát, aki ugyan fogott egy kést, és megpróbált védekezni, de hát hiába kaszabolta a pengével azt a ködszerű izét, a márid csak beborította, és már el is tűnt vele! És azóta sem tért vissza!

– Örülj neki, hogy nem tért vissza!

– Én a férjemről beszéltem! Biztos meghalt már!

– No igen, efelől nem sok kételyünk lehet... – tűnődött el Mirjan. – De ne is haragudj Ticsmi, most nem fogok együtt zokogni veled, mert sokkal jobban érdekel, hogy ugyan mivégre engedett téged el, ha már benne is voltál, hogy úgy mondjam, a gyomrában! Még nem olvastam ilyesmiről! Bár igaz, az a Kajjám, akitől a szellemes könyveim vannak, sok mindent nem ír le... de akkor is... amit mégis leír, az biztos igaz, mert már tízezer évek óta a szellemgyűjtés a mániája... és azt írja, hogy a szellemek ugyan rengeteg nagyszerű dologra képesek, de általában, ha nem parancsolnak rájuk, semmit nem csinálnak, mert lustábbak, mint bármelyik ember, akár ha a király lustájának jelentkeznek is az ember... Nem logikus hát, hogy a márid elengedte a zsákmányát! Hiszen felesleges fáradság volt, hogy téged kiöklendezzen, és elmenjen a férjedért! Mert nem nagy távolság az igaz, de akkor is munka, és valahány szellem is van, irtózik a munkának még a halovány gondolatától is, ezért is kell mindenféle furfangos módszert kieszelnie a varázslóknak ahhoz, hogy a szolgálatukba kényszerítsék őket!

– Hát ezzel a máriddal megtehetné egy varázsló, hálás lennék neki, ha már nem abajgatna többé bennünket! – jegyezte meg Ticsmi, de Mirjan elmerült a gondolataiba, talán meg sem hallotta a szavait.

– Ráadásul úgy áll a dolog, hogy valamelyik varázskönyvben, már nem tudom melyikben, de azt olvastam, hogy a legtöbb nem emberi lény, ha embert eszik, kifejezetten a nőket és a fiatal lányokat szereti, nem a férfiakat! Ezt tudják már az ősi emberi legendák is, azokban is mindig olyasmikről írnak, hogy a sárkánynak, démonnak, ilyesminek, fiatal szüzeket áldoznak az emberek, például kikötik a tengerpartra, vagy a szent fához, egyéb helyekre... és ebben rejtezik is egy csepp igazság! Mert a szüzességgel ugyan nem sokat törődnek az efféle lények, de a nők úgy tűnik jobban ízlenek nekik! És még ez sem véletlen, mert tud meg Ticsmi, hogy bár némely helyeken, falvakban a parasztok közt az a szokás dívik, hogy az „ember”-szó egyszerűen férfit jelent, s a nőt csak úgy emlegetik, hogy „fehérmép”, „fehércseléd” sőt úgy, hogy „asszonyállat”, de igazából az *ember*, az nem más, mint a *nő*! Legalábbis tudományos szemszögből. Sőt továbbmegyek: minden élőlényformának alapvetően a női alakja az igazi, hogy úgy mondjam az alapszabása, tehát például a lovagnál is a nőténylő, a kanca az igazi ló és nem a mén, a kacsánál is a tojó, nem a gácsér, és így tovább! Mert már Tlapantlua nagytudású lakói kiderítették, hogy minden szervezet alapvetően női irányba fejlődik, ha semmi nem jön közbe. De a férfiak esetében közbejön valami: és ez a férfimag! Pontosabban annak egy bizonyos kicsinyke része, amit meg is neveznek a varázskönyveink, Y-kromoszóma a neve, de a részletekkel nem akarlak terhelni... Nos, ez készíti a normától való eltérésre, hím-irányú fejlődésre a testet! A férfi, az tehát egyfajta torzulás az emberi nemen, amire ugyan szükség van, de semmiképp sem lehet olybá tekinteni, mint az emberi nem alapvető tervrajzát! S ez így van, mint mondtam, nemcsak a férfiakkal, de minden hím állattal is! Na már most, eddigi hosszas eszmefuttatásomat azért mondtam el Ticsmi, hogy megértsd, lehetséges, hogy a férfiak nemcsak alakjukat tekintve mások, mint a nők, torzulások az emberi alapformához képest, hanem lehet, hogy eltorzultak ízükben is, hogy úgy mondjam, más a férfihús íze, mint a nőké! A bakkecskét mi emberek is bűdösebbnek, rosszízűbbnek tartjuk, mint a nőtény kecskét! És lehet bizony, hogy ezt nem szeretik annyira a szellemek meg más emberevő lények, mint a női hús ízét!

– És ha csak azért engedett el, mert ízé... mert én ott benne bepisiltem?! – pirult Ticsmi.

– Nem lehet. Megesett ez bizonyára másokkal is, akik nem élték túl.

– De én, bevallom neked, nemcsak bepisiltem ám, hanem... szóval... nagyobb csúfság is megesett velem ott rémületemben!

– Ne szégyenkezz, lehet, hogy én is összeszartam volna magamat rémületemben, ha velem esik ez meg! – vigasztalta szabadszájúan Ticsmit Mirjan. – És nem lehetséges! Ettől nem fog

undorodni a márid! Gondolj csak bele, minden ember belében van bizonyos mennyiségű szar, és ettől még jóízűen elfogyasztja őket a márid! Nem, nem, itt valami másról lehet szó, és nagyon furcsa, mert ha előbb a férjedet kebelezi be, s utána kiköpi, hogy téged egyen meg, akkor megérteném, igen, mert a nőket jobban szeretik a szellemek, de hogy fordítva tegye ezt meg...

Majd egy hirtelen ötlettel ezt kérdezte:

– Nem használtál esetleg valami különleges illatszert nem sokkal korábban?

– Nem, semmit, miért kérded?

– Mert ha nem harapott beléd, akkor még azt sem tudhatta a márid, hogy milyen az ízed! De valamiből azt kellett gondolja, hogy nem vagy finom! Feltételezem, szag után ment, mint a ragadozó állatok...

– Nem, nem illatosítottam be magamat, bár szoktam azt a szeretkezések előtt, de most nem tettem, mert olyan kora reggel jött az én szegény drágám, és nem hagyott időt nekem, meg álmos is voltam, s így lusta hozzá. Utána meg nem is lett volna értelme elpocsékolni a drága illatszert, amikor úgyis csülkös bablevest ettem, az meg fokhagymával az igazi, hát képzelheted Mirjan, mit ér a legjobb illatszert is, ha fokhagymát eszünk előtte?! Mondta is szegény férjem, hogy ezt azért nem kellene, mert ő nem szereti még a babot sem, nemhogy a fokhagymát, ő sajtot meg túróval evett rozscipóval, de én meg azt feleltem, hogy ha a férjem is, nem mondok le semmi finomságról miatta, bár sajnálom már, hogy úgy beszéltem akkor vele...

– Elég! – pattant fel Mirjan, elvágva Ticsmi fecsegésének fonalát. – Lehet, hogy épp a fokhagyma mentette meg az életedet, Ticsmi! Az önzés olykor életmentő lehet!

– Hogyhogy?!

– Bűdösnek tartott! Igen! Ez lehetett az oka! És lám csak, nem hülyék az emberek, gondolj csak a sokfelé burjánzó babonára, hogy az újszülöttek nyakába fokhagymagerezdeket aggatnak, mert azt hiszik, hogy az elűzi a boszorkányokat! Nos, a boszorkányok ellen nem hiszem, hogy hatásos, de ennek a hiedelemnek is lehet valami alapja, könnyen elképzelhető, hogy az emberevő szellemek nem szeretik a fokhagymaszagot! Akárhogy is, de érdemes kipróbálni! Jó lenne tudni, hogy az a másik két ember, akit elvitt a márid, evett-e előtte fokhagymát!

– Azt már sosem tudjuk meg... de nem csak hármat vitt el a márid, hanem másik kettőt is azóta! Két szép nő!

– No ugye, mondtam, hogy a nők a szellemek körében is kelendőbbek... Keressük csak meg a törzsfőnököt, és mondjuk el neki, hogy próbálkozzatok ezzel! Az kell, hogy a fokhagyma, s talán a hagyma is, nemzeti eledetezzé váljon! Mindent fokhagymával kell ennetek! Minden húst, a tésztákat is, főzelékeket, leveseket, nyers fokhagymával, de még az almát, gyümölcsöket is fokhagymával egyétek, készítsetek fokhagymaitalokat, sőt, még a fokhagymát is fokhagymával egyétek! Minden gurguj messziről bűzölöggön a fokhagymaszagtól, akkor nem kell majd a máridnak!

– De hát úgy nagyon bűdösek leszünk!

– Á, dehogy! Észre sem veszitek egymáson, ha a ti szagotok is olyan!

És Hörtegasz törzsfőnök, aki maga is kedvelte a fokhagymát, nagyon hálás volt Mirjannak az ötletéért, és támogatta tekintélyével a törzsbeliek előtt, hogy fogyasszanak minél több fokhagymát. És mert Mirjannak hittek a többiek is, nemcsak a törzsfőnök, a gurgujok temérdek fokhagymát kezdtek termesztetni, de közönséges hagymából is sokat, annyit, hogy jutott belőle

bőven még eladásra is, és hamarosan nem is nevezték másként őket a trogg parasztok, mint úgy, hogy a „fokhagymazabálók”. Valóban, még egy hét sem telt el Mirjan javaslatát után, de máris nemcsak eszegették a fokhagymát, hanem a hagyma és fokhagyma kipréselt levét összekeverték egy kis narancslével, s ezt fogyasztották kedvtelve. A nyakukban ők is fokhagymagerezdekből font füzért viseltek ékszerek helyett, sőt, divat lett a körükben olyan kalapot hordani, amit fokhagyma száraz szárából és leveleiből fontak, és ráadásul úgy, hogy a kalap alakja hagymaformát mutasson. Némelyek meg egyenesen hagyma és fokhagyma száraz leveleivel töltötték meg fű helyett a derékaljukat, s azon aludtak...

És ezután valóban nem volt rá példa, hogy a márid bármelyiküket is megette volna. Néha ugyan meg-megjelent valamelyikük előtt, de miután rájött, hogy a gurgujok íze menthetetlenül elromlott, leszokott róluk. De a környékről azért nem tűnt el, és Mirjan hallotta, hogy hol itt – hol ott jelent meg a márid, és elragadott – ezúttal nem gurguj, hanem trogg embereket. És a gurgujok mondták a trogg parasztoknak, hogy egyenek ők is sok fokhagymát, mert az segít, de a troggok nem hittek nekik. Hiszen ezek gurgujok, tehát hazugok, és rosszat akarnak a troggoknak! Különbösen sem lehet igaza azoknak, akik oly nagy erkölcstelenségben élnek, hogy mindig más férfi hágja ugyanazt a nőt!

– Bolondok! Még ha erkölcstelenek lennénk is – az erkölcsnek semmi köze a fokhagymához!
– legyintett Hörtegasz törzsfőnök.

Mirjan azonban egyre inkább időszerűnek látta, hogy elmenjen Kajjához. Bosszantotta, hogy nem bírta megölni a máridot, s nagyon esedékesnek látta, hogy végre alaposan megmondja a magáét annak a varázslónak, aki nem tud megírni tisztességesen még egy olyan varázskönyvet sem, ami a saját szakterületéről, a szellemológiáról szól! Sőt azt sem tudja, mi a matematikai bizonyítás!

Úgy vélte, nyugodtan elmehet hosszabb időre Troggföldről, mert Pim valóban sikeresen elfoglalta a fővárost, még hozzá kardcsapás nélkül, beengedték első szóra hisz a király halott volt, s így most már csak két vagy három kisebb főúr makacskodott az uralma ellen a félsziget legdélibb csücskében. Őket egyelőre békén hagyta Pim, persze nem sokáig: a nyár derekán óhajtott hadjáratot vezetni ellenük, úgy vélte, ez lesz az utolsó belháborúja, s ezután végre mindenütt rend és nyugalom lesz az országában.

Különbösen pedig azért nemcsak a gurgujok lettek „fokhagymazabálókká”: Pim természetesen hitt varázsló húgának, hitt Mirjannak apja-anyja is, meg Szunszen, meg Mircina, meg Téóé, és minden más barátja, ismerőse is. De erre sokan a régebbi előkelőségek közül csak legyintettek, s azt mondták, Pim azért eszik annyi fokhagymát, mert paraszt, s a többiek követik a király példáját, nehogy az megharagudjon rájuk...

Egy szép napon, mintegy három hónappal Vuárd bevétele után, azzal fordult Mirjan Pimhez, hogy márpedig ő elmegy tőlük, megkeresi Kajjámot.

– Az ígéretemet betartottam, király lettél! Most már minden rajtad múlik bátyókám!

– Azért a koronázást még megvárhatnád! Egy hét múlva lesz!

– Jó, azt még megvárom. De tovább nem maradok, mert el kell mennem ahhoz a hülye Kajjámhoz! A máriddal csak ő bír el, és én is sokat tanulhatok tőle.

– Gondolod, hogy hajlandó lesz tanároddá válni?

– Letépek a pöcsét, ha nem teszi meg! Addig örüljön, amíg csak a tanítványa akarok lenni és nem a felesége! Úgyis megérdemli, hogy ne hagyjak nyugtot neki! Egészen biztos vagyok benne, hogy könnyedén elbánhatnék magam is a máriddal, megvan rá bőven az erőm, ha leírta volna a pontos módszereket, de eszébe sem jutott! Hú, de haragszom rá! Igen, meg is

érdemelné, hogy a felesége legyek, és egy életen át büntessem azért, amiért ilyen válogatott hülye, azaz, egy örökkévalóságon át, mert hát természetesen Kajjám is örökéletű... De semmi kedvem egy ilyen idegbajos hülyével kínlódni, aki azt hiszi, a szellemek mindenkit csak szolgálnának, holott jól tudja, hogy esznek is embereket... de az isteneknek sem írja le a védekezést ellenük!

– Ne is álmoldj róla Mirjan, hogy a felesége leszel, hiszen amilyen soká élt már Kajjám, biztos van felesége!

– Nem álmodok én ilyesmit, legfeljebb rémálmaimban! Hanem hogy ennek felesége legyen?! Egy ilyen hülyének, balfasznak, egy szellemi csotrogánynak?! Hiszen a könyvei minden mondatából kisüt, hogy ez egy beképzelt majom! Ki lenne az a jobb sorsra érdemes, de örült nő, aki a sorsát hozzáköti egy ilyenhez?!

– De hiszen épp az imént mondtad, hogy...

– Hogy megérdemelné a büntetést, hogy a felesége legyek! Igen! Meg is érdemelné! De nem azt mondtam, hogy leszek is a felesége! Hogy én ennek?! Ennek, és én?! Azt ugyan már soha! Nem ment el teljesen a józan eszem! Ne is biztass ilyesmire, bátyókám, mert megharagszom! Hiszen ez nem is ember, ez egy állat, ez még azt sem tudja, mi az a bizonyítás, ennek teljesen eldugaszolódtak a gondolatjáratok a fejében, mindegyikben egy-egy szellem ül, másra sem tud gondolni csak rájuk, de még róluk sem tud egyetlen tisztességes könyvet sem írni! Nem, nem, egészen biztos, hogy nincs felesége, mert nincs nő egész nagy Tlaxánon, aki képes lenne elviselni őt akárcsak egy röpke emberélet tartamára is, nemhogy mindörökre! Ez egy kerge agglegény, az holtbiztos! Amelyik nő a felesége lenne, annak már tényleg módfelett eszementnek és perverznek kellene lennie, és a nők úgy általában sokkal normálisabbak ennél! Hiszen gondolj csak bele, Pim! Ez a Kajjám csak egy hülye, és valószínűleg nem tehet róla, hogy ilyen, mondjuk, ilyennek született és kész. Habár kétfajta hülye van: az egyik úgy születik, a másik úgy képzi magát hülyévé, mondhatni, nagy fáradsággal, és szerintem Kajjámra mindkettő igaz... De legyünk jóindulatúak! Tételezzük fel, hogy úgy született, és nem tehet róla a szerencsétlen! De akárhogy is, hülye! Hanem mit mondanál arról a nőről, aki tudja ugyan, hogy a leendő férje egy seggfej, egy hülye, és mégis a felesége lesz, holott erre senki nem kényszeríti?! Ugye, hogy az még nagyobb hülye lenne?!

– Hát igen, úgy is mondhatjuk... – tűnődött el Pim.

– Na hát, én nem vagyok hülye! Az én nevem Mirjan, és nem az, hogy Hülye! Elmegyek hozzá, hogy jól beolvassak neki, meg hogy tanuljak tőle, de nem feleségnek megyek oda, ezt jól jegyezd meg!

– De hát Mirjanka drága, ne bizonygasd már ennyit, hogy nem leszel a felesége, mert még azt hiszem látatlanul belészerettél! Én csak arra kértelek, hogy a koronázást várd meg!

– Megvárom. De miért nem rendezted meg előbb?

– Vitáim vannak a papokkal. De semmi baj, legalább közben az az aranykezű Nún rendbe hozta az órát is, pedig senki nem hitte volna, hogy lesz még óra abból a roncsból... de megtette! Most már tehát tökéletes a tróntermem. Csak a papok...

– Ha elmegyek, velük is könnyebb lesz minden. Most csak nem tetszik nekik, hogy varázsló a király húga!

– De tudod egyáltalán, merre lakik Kajjám?

– Nem. De biztos, hogy van valaki, aki tudja!

– És tudod, hogy ki az, aki tudja Kajjám lakhelyét?

– Nem.

- Akkor fogalmad sincs, kitől tudakozódhatsz!
- Ez igaz, ám én mégis tudom, miként kell megkérdezzem ezt az illetőt, akit nem is ismerek!
- nevetett Mirjan, azzal otthagya az ámuló Pimet.

És Mirjan valóban tudta, hogy is kérdezze meg azt, akiről nem is tudta, kicsoda!

Szépen kiballagott a palota legfelső teraszára, és szigorúan megtiltotta, hogy bárki is megzavarja magányában. Ott pedig tudatát a Nap felé fordította, előbb jól feltöltötte magát energiával, majd nekikezdett, hogy megváltoztassa a Nap alakját kockaformájúra. De nem sietett, csak úgy szép lassan, kényelmesen, komótosan fogott hozzá. Úgy vélte, erre mindenképpen jelentkezik a Hang, és ha valaki, hát a Hang, aki maga is varázsló, s nem is akármilyen varázsló kell legyen, nos, ő aztán igazán kell, hogy tudja, merrefelé is lakik Kajjám!

S valóban megszólalt valaki a fejében.

– Ha beszélgetni szeretnél velem, nem kell ilyen bonyolult kerülőútra fanyalodnod! A Napnak semmi köze kettőnk dolgához!

Valóban, a Napnak ehhez semmi köze nem volt, s így Mirjan abba is hagyta a központi csillaggal való foglalkozást. Kissé pirulva szólt:

- De hát te nem is az a Hang vagy, aki akkor régen hozzám szólt! Te nő vagy!
- Valóban, de csak nem gondolod, hogy minden jelentéktelen aprósággal a Mesterem fog foglalkozni?!
- Én nem vagyok jelentéktelen apróság! – horkant fel Mirjan.
- Számunkra és egyelőre még igen. Lehet, hogy egyszer majd fontos leszel, de most még nagyon gyerek vagy, olyan, mint az éretlen szilva: zöld! Hiszen lám, olyan ostobaságokkal foglalkozol, mint királyság, trón, hatalom, a közönséges emberek ügyes-bajos, apró-cseprő dolgai... Beöltözve bohóckodni jelmezbálon, mint a majmok, dicsekedni, kérkedni a tudásunkkal, hogy lám ki vagyok én, maga a Halál... Értelmetlen, hívságos ostobaságok...
- Jó ügy érdekében tettem!
- De a módszer nevetséges. Különb is: a Történelem nagy áramlatának csak a felszínét kapirgálsz így. A lényegen nem változtatsz, mert nem is változtathatsz: a közönséges emberek menthetetlenek! De ha akarsz is tenni értük, azt nem ilyen fiatalon kell tenned. Előbb önmagadat kell jól kiművelned, kellő tudásra szert tenned, és nemcsak mágikus téren, de azt illetően is, amit úgy hívnak: élettapasztalat! Különb ne hidd, hogy hibáztatlak vagy haragszom rád. Erről szó sincs. Valamikor mindegyikünk hasonlóan kezdte. Én is.
- Tanulok is! Fejleszttem a tudásomat!
- Igen. De nagyon visszafog, hátráltat a rokonságod, az, hogy hozzájuk kötődsz érzelmileg!
- De hát mit tehetnék?!
- Gondolod, hogy ez az életcélod?
- Mi más lehetne?
- Azt neked kell megtalálnod, én nem segíthetek! – és a Hang fokozatosan elhalkult.
- Várj még! – kiáltotta gondolatban Mirjan. – Nem te vagy véletlenül az a Tindra nevű nő, aki születésemkor...
- És ha az vagyok? Számít ez valamit?!

– Nekem igen! És kérlek mondd meg, hogyan jutok el Kajjámhoz!

– Fel akarod keresni a varázslót? Gondolod, hogy fog veled foglalkozni?

– Azt csak bízd rám! Te csak mondd meg a hozzá vezető utat!

– Hát igen, talán nem is rossz ötlet, hogy elmenj hozzá! – tűnődött a Hang. – Valóban, ő is csak olyan, mint te: egy nagy gyerek, egymáshoz valók vagytok! – azzal a hang elhallgatott, és Mirjan érezte, hogy el is távozott a tudatából Tindra.

– De hát válaszolj már, miként jutok el Kajjámhoz?! – kiáltotta világgá gondolatait. Ám még végig sem mondta (persze gondolatban) e szavakat, máris hökkenten tapasztalta, hogy hiszen ő *tudja*, hogy hol lakik Kajjám! Tudja! Pontosan tudja, semmi kétsége nem volt ezt illetően: Kajjám a Kis- és Nagy Sivatagon túl lakik, egy Nyamma nevű tó partján álló várban, ez a tó egy Nyauri nevű folyó folyásában van, és bár ez egy vár, de egyedül áll a dzsungel közepén. Kajjám magányosan éldégl ott, egymagában. Pont úgy, ahogy Mirjan sejtette.

Mirjan egészen belezöldült irigységébe, belegondolva, mekkora óriási hatalma van Tindrának! Egyszerűen csak belerakta az ő fejébe a szükséges információkat, a tudást! Nyilván mert ez kényelmesebb, egyszerűbb volt a számára, mint hosszasan magyarázkodni, merre is kell menjen Kajjámhoz! Pedig ő, Mirjan is varázsló! De ő még csak hasonlóra sem képes! És akkor mit tudhat Tindra titokzatos Mestere!

De erről az élményéről sem beszélt Pimnek és barátainak. Szégyellte volna, hogy akadnak a világban varázslók, akik ennyivel jobbak, tapasztaltabbak nála. Tudta, hogy nevetséges és indokolatlan e szégyen, de mégis... Nem tehetett róla, így érzett, és nem bírta túltenni magát ezen. Így aztán, amikor megkérdezték, tudja-e már merre él Kajjám, azt mondta, hogy tudja. S amikor megkérdezték, miként derítette ki, csupán annyit mondott, hogy ő, mint varázsló, talált erre megfelelő módszert, s legyen elég ennyi!

És persze senki nem merte tovább faggatni Mirjant, a hörcsöglányt. Különben is feltételezték, hogy a bonyolult mágikus magyarázatból mit sem értenének...

Megoldódott hát, merrefelé utazik Mirjan, s még az sem okozott gondot, hogyan. Ugyanis Mirjan nemes egyszerűséggel kijelentette, hogy ő nem fog gyalog kutyagolni olyan messzire, főleg nem a sivatagban, mert a sivatagot, bár még nem is látta, de már híre alapján is utálja, tehát Pim biztosítson a számára egy hajót! A hajó átkel majd vele a tengeren Trapanba, ott ömlik a tengerbe a Nagy Folyó, azon kissé felhajóznak, majd betérnek a Nagy Folyóba ömlő Nyauri folyóba, azon is tovább hajóznak egészen a Nyamma tóig, ott kiteszik Mirjant a hajók, s már fordulhatnak is vissza.

– És akkor hazafelé miként jössz? – kérdezte tőle Pim.

– Repülőszőnyeggel – vont vállat Mirjan. – Miért, mi másra gondoltál?!

– De hiszen nincs is repülőszőnyeged!

– Persze hogy nincs, ha volna, nem szállnék hajóra, hogy tengeribeteg legyek! De mire vissza kell jönnöm, egészen biztos, hogy lesz repülőszőnyegem, ne aggódj!

– Gondolod, hogy Kajjám majd ad?

– Naná, még szép, hogy ad, mert megmondom neki, hogy vagy ad, hogy mielőbb elmenjek tőle, vagy kénytelen lesz megvárni, amíg nála kitanulom az effélék készítését, s mérget vehetsz rá, nem óhajtja majd, hogy tovább boldogítsam, mint feltétlenül muszáj! Ne feledd – nevetett fel – egy hörcsög kellemetlen lakótárs!

– És meddig maradsz nála? – kérdezte erre Pim.

– Nem tudom – válaszolta Mirjan. – De, szóval... készülj fel rá, lehet, hogy évekig. Vagy évtizedekig. Nehéz dolog a mágia! – és olyasmit tett, amit talán még soha: átölelte bátyját, és erősen megszorította. – Szeretlek téged te idióta, te bunkó, te hülye, te nagyon férfi! És szeretlek nemcsak téged, de mindannyiótokat is! De el kell mennem.

– Olyan fontos, hogy megmondd a véleményedet neki?

– Á, dehogy! Azt még elviselném, hogy nem mondok neki semmit. De tanulnom kell, érted?!

– Itt nem tanulhatsz a varázskönyveidből?

– Ugyan már! Ezekben csak jelentéktelen apróságok vannak leírva, mondhatnám, gyerek-könyv valamennyi! Mármost mágusi nézőpontból. Hiszen mit sem ér a tudományom, látom már! Arra jó csak, hogy benneteket közönséges embereket elkápráztassalak vele! De ne is haragudj, nem azért akarok varázsló lenni, hogy aztán valami király bohóca legyek, udvari varázsló, vagy ilyesmi! Hiszen még egy közönséges máridot sem tudok legyőzni! El kell mennem, Pim, és valószínűleg iszonyúsokat tanulni, ha majd odaértem, lehet, hogy évszázadokon át! De azért majd időnként meglátogatlak... amíg élsz! – és Mirjan elmázolt egy könnyecseppet a szeme sarkában, majd elfordult.

– Menj most, Pim. Eredj! Készülj a koronázásodra! A mi utunk nem egy és ugyanaz, ennyi az egész. És ha emlékszel Tindra jóslatára, amit gyerekfüllel kihallgattál, tudod jól, hogy semmiképp nem is lehetett volna egy a mi utunk! Nem azért van ez így, mert varázsló lettem. Ha hadvezér, világhódító válik belőlem, az sem lett volna jobb: idővel kivégeztettem volna a rokonaimat, tehát téged is!

– Ezt nem hiszem rólad, Mirjan! Szerintem ebben tévedett Tindra!

– Nem tévedett. Akkor kissé más ember lettem volna, s hiszen így is én vagyok a hörcsöglány... Szóval, ne sajnáld, hogy varázsló vagyok. Így legalább szeretlek. Foglalkozz a dolgoddal, Pim, és én ott leszek a koronázásodon, de nagyon kérlek, ha majd indul a hajó, ne gyere ki, hogy megnehezítsd az elválást hosszas búcsúzkodással! Se te, se más ne jöjjön ki. Úgyis fölösleges, nem kellene mások csak egy kapitány és a matrózok, az útirányt úgyis én tudom magam... Na, eredj már! – lökte meg Pimet. – Indulj, beszélj a főpappal!

No igen, a főpap. Sajnos azonban Drügez főpap egyáltalán nem lelkesedett annyira Pim megkoronázásáért, mint Mirjan.

– Nem vagyok gyáva ember, Pimez! – mondta neki, amikor Pim maga elé hívatta. – Egyáltalán nem vagyok gyáva, és ezért a szemedbe mondom, hogy te jogtalanul ülsz e trónszékben, bitorlod a hatalmat, mert nem vagy egyházunk szerető közösségének tagja, hiszen kiátkoztalak! Tévtanokat hirdetsz, és az istentelen gurgujokkal közösködöl, húgod ráadásul veszélyes praktikák tudója, gonosz varázsló vagy boszorkány!

– Több dologban is tévedsz! Legelsőbbben is abban, hogy én tévtanokat hirdetnék. Tudtommal pedig semmiféle módon nem magyaráztam a szent írásokat, semmiféle tant nem hirdetek, egyedül csupáncsak annyit, hogy nem hagyom, hogy ti papok beleszóljatok az uralkodásomba! Aztán tévedsz abban is, hogy a húgom gonosz volna. Mert jól van, tegyük fel, hogy varázsló, de akkor sem gonosz!

– De igenis gonosz, mert megölte a jó Lírisez királyt!

– Azt a derék, tisztességes embert, aki megölte a fiamat, férjemet, s úgy melleleg még a feleségét is elkártyázta?! – kérdezte metsző hangon Mircina, aki jelen volt e beszélgetésen.

– Nincs rá bizonyíték, hogy ő ölette volna meg a királyt, a feleségével való bánásmódja pedig a magánügye, nem tartozik ránk! A nő természetesen tulajdona a férjének, és engedel-mességgel tartozik neki!

– Ezzel kapcsolatban merőben más a nézetem! – szólt Vallindra, aki szintén jelen volt. – A nő természetesen engedelmességgel tartozik egy bizonyos határig a férjének, ez nyilvánvaló, én vagyok az első, aki ezt vallja, mert ha nem gondolja így, akkor ne is legyen a felesége! Csak-hogy szerintem igenis létezik ez a határ, szerinted pedig, főpap, nincs ilyen határ! Téőé nagyon súlyosan hibázott, amikor engedelmeskedett Líriseznek, és erköcstelenséget is meg-tett parancsra, de hibáját menti a tény, hogy erre kényszerítettett, mert Lírisez megverte! Nem is azért említem ezt, hogy most más, nem is jelenlevő személy magánéletéről és bánatáról csámcsogjak, mint disznó a makkon, csak hogy megmutassam, hogy Lírisez egyáltalán nem volt derék és jóra való ember! Ha Mirjan megölte, akár varázslattal, akár máshogyan, nagyon jól tette, s kívánom, hogy még milliónyi sok más, hasonlóan jellemtelen és gazember férfival végezzen az elkövetkező években!

– Gonoszat beszélsz, asszonyállat, nem is hallgatok rád! Fülemet nem a te locsogásodnak tartom nyitva, hanem urad szavainak! Különben is, Mirjan nemcsak Lírisezt ölte meg, de rengetegsok más nagyurat is!

– Akik ellenségeim voltak! – szólt keményen Pim. – És ha bátor is vagy, ne hidd, hogy annyira becsülöm a bátorságot, hogy eltűröm, a feleségemet asszonyállatnak nevezd! Ő Val-lindra királyné, és most azonnal bocsánatot kérsz tőle, vagy pedig kerékbe töretlek! S miután veled végeztem, kiirtok minden papot az országban! Nekem fontos a vallási béke, s többször is kinyilvánítottam követeim útján, hogy békességre törekszem az egyházzal, ám nem minden-áron, olyan áron biztos nem, hogy hagyom, hogy a feleségem becsületébe gázoljanak!

– Félreértettél, ez csak amolyan népies elnevezése a nőknek, ami...

– Kuss! – dörrent rá Pim. – Ne hazudj! Én parasztnak születtem, de mifelénk sem mondják akárkire, hogy asszonyállat! Nagyon jól tudom, hisz ki más tudná jobban ezt, mint én, a paraszt?! Fehérnépnek mondják mifelénk a nőket legtöbbször, de Vallindráról még ezt sem tűröm el! Azt, hogy asszonyállat, megvetően mondják, arról a nőről, akit semmire sem becsülnek! Fékezd a nyelvedet, főpap!

– Megfontoltabb leszek! – hajtott fejet Drügez. – De a húgod akkor is tömeggyilkos!

– Nem mindegy az neked, csatában öltem-é meg azokat az urakat, vagy mondjuk egy bér-gyilkost küldtem a nyakukba?! Mert igazán tudhatod, hogy a nagyurak körében ez utóbbi sem ritka!

– De a húgod nem katona, és nem is bérgyilkos, hanem gonosz varázsló!

– Ha annyira zavar téged Mirjan, van egy jó hírem a számodra: koronázásom után Mirjan elutazik nagyon messzire, el Troggföldről!

– Hogyne, biztos valami varázsló barátjához, hogy ott tovább mélyítse ismereteit a sötét praktikákban!

– Majdnem eltaláltad! De nem mindegy ez neked?! Itt Troggföldön nem lesz, nem ez a lényeg?!

– Márpedig nem koronázunk meg egy olyan személyt, mint te, Pim, akinek a húga varázsló, sőt aki maga is a gurgujokkal van sülve-főve, s nem hajlandó őket az igaz hitre téríteni!

- Nekem semmi bajom a gurgujokkal.
- Nekünk papoknak viszont annál több!
- Nézd Drügez, ha az a bajotok, hogy a gurgujok nem fizetnek egyházi adót, legyen neked: én a király fizetek nektek annyit a kincstárból, amennyit a gurgujoktól várhatnátok, rendben lesz így? Lásd, mindenáron a békességet keresem veletek!
- Ez elvi kérdés! A gurgujok élete erkölcstelenséget terjeszt mindenfelé, és felbátorítja az egyházzal ellenkezni akaró troggokat is! Nem tűrhetjük a létezésüket, legalábbis így, pogányként, nem!
- Jól van főpap – állt fel komoran Pim – én igazán mindent megpróbáltam! Nem mondhatod, hogy nem volt bennem meg a jószándék, hiszen Mirjan elmegy, trónharcban más is gyilkol urakat, nemcsak én, sőt az én hatalomra jutásom nem is került oly sok és véres csatába, mint amiket ismer a történelem, és még a gurgujok adóját is befizettem volna nektek! De én király leszek az engedélyetek nélkül is, ha viszont nem segítesz ebben, akkor ellenségemnek tekintelek, s úgy is bánok veletek! – azzal megrázott egy csengőt, mire négy izmos gurguj testőr lépett be.
- Fogjátok el a főpapot, és zárjátok be a palota legmélyebb tömlöcébe! – rendelkezett. – Ne bántsátok, de nagyon szigorúan őrizzétek! Ott talán megjön az esze! Mert – szólt a döbönt paphoz – van, ami az én számomra is elvi kérdés! Mégpedig az, hogy egy hét múlva mindenképpen megkoronáztassak!
- Én szent ember vagyok, engem nem lehet csak úgy börtönbe záratni!
- Dehogynem lehet! Mindjárt meglátod, hogy lehet! És még az sem biztos, hogy le nem fejeztetlek! Na, vigyétek! – intett türelmetlenül a gurgujoknak. S azok el is vitték Drügezt.
- Ebből botrány lesz, szívem! – figyelmeztette őt Vallindra.
- Lesz. De mást nem tehetek. Nagyobb veszély, ha hagyom szabadon, hogy nyugodtan szervezkedhessen ellenem!

Hogy mit gondoltak a papok, s mit nem, nem tudni, de egy hét múlva csak azért is megrendezte a koronázást Pim, de azon egyetlen főpap sem vett részt, azokat a papokat kivéve, akiket már ő maga nevezett ki, és szentelt fel. A koronát az egyik ilyen paptól vette át Pim, és saját maga illesztette a fejére. Az ország jogarát pedig nem más nyújtotta át neki, mint Mircina, Togornyez király felesége, az egykori királyné, a koronázási palástot pedig Téóé terítette a vállára, két sarkát e palásnak pedig Tűzmadár és Hollószárny fogta, ők vitték Pim után, amikor végigvonult a palota folyosóin, s később a téren is, a ceremónia számára felállított emelvényre. Amit persze Nún és emberei nagyon megvizsgáltak, nem viaszszegekkel készült-e, s minden szempontból eléggé biztonságos-e...

És bár így a papok áldása hiányzott, de az előző két király családtagjainak segédkezése igazán hatásosan bizonyította ország-világ előtt, hogy Pimnek komoly jogalapja van a trónon ülni.

S három nappal később felvonult Pim hadserege, hogy leszámoljon a végsőkéig kitartó déli be nem hódolt nagyurakkal.

Hanem ezt Mirjan már nem várta meg, hanem hajóra szállt, és elvitorlázott Troggföld partjaitól az Új, az Ismeretlen felé.

*

KAJJÁM, A NAGY VARÁZSLÓ nagyon agglegény volt. Hogy milyen egy *nagyon* agglegény? Hát olyan, mint egy... szóval, mint aki nem kicsit agglegény, hanem nagyon. Ami abból áll, hogy az agglegénységgel együtt járó örömet, ahogy mondani szokás, *csontig* kiélvezi.

Mert bár az agglegénységnek bizonyára akadnak hátrányai, Kajjám úgy vélte, nemcsak hogy vannak előnyei, örömei is, de ezekből lényegesen több akad, mint hátrányból! Hogy mik ezek az örömek? Hát például, hogy nincs az embernek felesége! Ez hihetetlenül nagy előny! Mert egy feleség, az olyan ízé... olyan házsártos, elviselhetetlen, kiállhatatlan, undok, kötekedő, parancsolgató, veszekedős, mindenbe beleszól, ráadásul ostoba, folyton fecseg, be nem áll a kereplője, és az esze állandóan csak a cicomázkodáson jár, mindenféle mulatságokon, szórakozáson, ahelyett hogy olyan magasröptű dolgokkal foglalkozna, mint a szellemológia nagy kérdései, mint például a máridok megidézése a Negyedik Kör tartományon túlról, a szellemek palackozásának módszertana, a bűvös pecsétek energiájának fluktuációja, vagy a Kajjám-féle félgyűrűk eldöntésproblémája... Utóbbi nem egy félbevágott gyűrűt jelentett, hanem egy matematikai objektumot, egyfajta végtelen halmazt... És hát bizony a nők ezeket nem nagyon értékelik!

Igaz, az ember, ha jól belegondol, azt hihetné, ha egy férfivarázsló párt keres magának, könnyű a dolga. Mert valahogy olyan furcsán van berendezve a világ, hogy minden egyes mágikus érzékkel megáldott férfira, akiből tehát varázsló válhat, feltucatnyinál is több olyan nő esik, aki hasonlóan jó képességű varázsló lehet! Sokkal több tehát a varázslónők száma, mint a férfivarázslóké! Ezért is van az, hogy a közönséges emberek, akik nemigen képesek megkülönböztetni még olyan egymástól gyökeresen eltérő dolgokat sem, mint a varázsló meg a boszorkány, s hajlamosak még a varázslókat is néha boszorkánynak tekinteni, ők is észrevették ezt, és például Trogg földön sokkal több nőt égetnek meg boszorkányvád miatt, mint férfit. Azok persze leginkább csak ártatlan gyógyfüves asszonyok, vagy bolondok, akik csak hiszik magukat boszorkánynak...¹⁰

Mindazonáltal, hiába volt bőséges nőtöbbség a varázslók között, Kajjám gondjait ez nem oldotta meg. Néha, ifjúkorában, eleinte tehát, amíg még fiatal volt, talán még tízezer éves sem, ő is elbeszélgetett ezzel-azzal a varázslónők közül, de hamar észrevette, hogy hiába áradozik nekik a legcsodálatosabb befogott szellempéldányokról, vagy a legújabb készítésű varázspálcájáról, azokat ez nem érdekli, unatkoznak mellette, sőt, lenézik, amiért ilyesmivel foglalkozik. Ennek persze az volt az oka, hogy a legtöbb varázsló vagy Badzsahárata tanítványa, vagy az volt valamikor, márpedig Badzsahárata, bár maga is nagy varázsló, de a mágia teljesen más ágát művelte, mint Kajjám. Megvetett minden olyan varázslatot, amihez tárgyak, talizmánok, akár varázspálcák is kellettek, és a szellemeket is bizonyos értelemben a tárgyakhoz sorolta – mert a varázslón kívüli dolognak tekinthetők – méghozzá nagyon megbízhatatlan tárgyaknak! Badzsahárata nem szerette, ha másoktól függ a hatalma, akár élettelen objektumoktól is, márpedig a szellemek nagyon is élők!

Kajjám elismerte, hogy van némi igazság Badzsahárata véleményében, de Badzsahárata módszerei nagyon vesződésesek voltak, legalábbis szerinte, és ő sokra becsülte a kényelmet.

Mindenki elismerte varázslói berkekben, hogy Kajjám nagyon nagy tudású, de kissé különnek tartották. Igazi sikert nem tudott elérni, kívívni közöttük. A szellemgyűjtést furcsa, megmosolyogni való hobbinak tartotta minden varázsló. Amit annyiból nem is bánt Kajjám, hogy biztos lehetett benne: előbb-utóbb így a világ valamennyi szelleme az ő birtokában lesz! Ezt nagy, lelkesítő célnak tartotta, amiért élni és ténykedni érdemes!

¹⁰ Ha a Tisztelt Olvasót érdekli hogy mi a pontos különbség a varázsló és a boszorkány között, úgy azt nagyon részletesen leírva megtalálja abban a könyvben, melynek címe: *Kajjám és a Rejtett Város*

Aztán megpróbálkozott azzal is Kajjám, hogy a közönséges emberek közül kerítsen párt magának. De ez sem hozott sikert neki. S nem is azért, amiért hihetnők, hogy mert néhány évtized múltán meghalt a felesége. Kétségtől a jelentős élethosszbeli különbség is megzavarta volna harmóniájukat idővel, de sokkal korábban kezdődtek mindig a bajok. Mert lényegében csak kétféle nő közül választhatott Kajjám: előkelő, gazdag nő illetve szegény leány között. De amikor előkelő nőre esett a választása, például királylányra, akkor az idővel mindig azt követelte tőle, hogy Kajjám avatkozzon bele országa sorsába, győzzön le egy ellenséges országot, varázsoljon neki meg apjának sok-sok aranyat, s eleinte Kajjám még meg is tette ezt, mert szerette, ha felnéznek rá, volt benne nem kevés hiúság, csak aztán idővel a szolgálatai természetessékké váltak abban az országban a felesége rokonai számára, már nem is dicsérték annyira, ellenben megsértődtek és veszekedtek, ha valamit valamiért nem csinált meg. És mind több és több szolgálatot igényeltek tőle, egyre kevesebb ideje maradt a kutatásaira, s akárhányszor próbálkozott is ilyesmivel Kajjám, idővel mindig azt vette észre, hogy közönséges udvari varázslóvá züllött le, egy király vagy királynő szolgájává, és milyen dolog is az, hogy neki Kajjámnak egy közönséges ember parancsolgasson?!

De ha szegény leányt vett feleségül, az sem volt jobb. Mert az az első néhány év boldogsága után, de sokszor már jóval előbb, egy vagy két hónap után is, beleszokott a jólétbe, s ő is mind többet követelt: elsősorban gazdagságot, aranyat, gyémántot, magának, szüleinek, egyéb rokonainak, barátainak, aztán hogy Kajjám pusztítsa el az ellenségeit, akik valaha bántották vagy közömbösek voltak a sorsa iránt, aztán hogy tegye királynővé valamelyik országban, és Kajjám még ezt is mind megtette a legtöbbjüknek, de ezután az következett, hogy Kajjám csináljon belőle is varázslót, és erre már Kajjám sem volt képes, pedig szerette volna! De ezt a nők többnyire nem voltak hajlandóak elhinni neki. Aztán azt akarták, hogy Kajjám adjon nekik néhány szellemet, akik szolgálják őt, természetesen a leghatalmasabb szellemek közül, a máridokból. És Kajjám, ha adott szellemet, azt azonnal arra használták, hogy országokat hódítsanak a szellemhadseregekkel, rabszolgák tízezreit szerezzék meg, aranypalotákat építtettek maguknak, dőzsöltek a gazdagságban, és mindenkit mélyen megvetettek, akinek nem voltak szellemei.

Kajjám még ezt is elviselte. Ő sem sokra becsülte a közönséges embereket. Igen ám, de ezek a nők is, mint a királylányok, ugyanúgy viselkedtek ekkorra már, mind többet és többet követeltek, sőt, hamarosan úgy bántak Kajjámmal, hogy kijelentették: ha nem tesz meg nekik Kajjám ezt vagy azt, akkor ne közelítsen hozzájuk! Tehát zsarolták őt! Őt, Kajjámot!

S ha volt valami az életben, amit Kajjám ki nem állhatott, akkor az a zsarolás volt. Ilyenkor mindig eszébe jutott, hogy mire olyan nagy a pofája ennek az ostoba néembernek, akiből ő csinált majdnem világurát, és elhagyta a nőt, úgy, hogy visszavette tőle nemcsak a szellemeket, de még a kincseket is, sőt akadt némelyik, akit haragjában agyon is csapott egy villámmal.

És arra is kellett gondolnia, hogy igazából ezek egyikével sem volt soha boldog, még házasságuk elején sem. Mert hiszen ezeket sem érdekelte a mágia általa űzött területe, még kevésbé, mint a többi varázslónőt. Hiszen ezek a nők tudták, hogy felesleges ezt tanulniuk, úgysem lesz belőlük varázsló! És így mélységesen unatkoztak Kajjám hosszas magyarázatai alatt.

Ezért aztán az utóbbi néhány ezer évben Kajjám leszokott a nők társaságáról, s úgy vélekedett, hogy legjobb a magány. Igazán alkotni csak úgy lehet, elmélyült, feszült koncentrációban, amikor semmi meg nem zavarja a varázsló figyelmét, és gondolatai szabadon összpontosulhatnak a kutatási téma köré! Hiszen nem is való őhöz egy közönséges nő, elvégre ő, Kajjám sem közönséges!

Pedig különben nem lett volna nehéz újabb és újabb feleségeket találnia magának, mert nemcsak varázsló volt, de nem is csúnya arcú. Rokonszenves, kedves bácsikának nézett ki, afféle

fiatalos öregapónak, hosszú, ősz szakállal, élénken csillogó szemekkel. S ha valaki azt gondolná, hogy a fiatal lányok mégsem efféle kérére vágnak, azt megnyugtathatjuk: Kajjám ezt az alakot csak azért viselte, mert ha nagyritkán a közönséges emberek közé merészkedett, úgy vette észre, e formát, a kort, jobban tisztelik, mint a fiatalabb külsejűeket. Valójában azonban Kajjám akármilyen alakú is lehetett (azt kivéve, hogy nővé változni nem volt képes), s ha akart, lehetett fiatal külsejű is, akár törpe, akár háromméteres langaléta óriás, külsejét illetően igazán csak a fantáziája szabott neki határt. S amint legtöbbünknek vannak kedvenc ruhái, nemcsak a nőknek, de még a férfiaknak is, úgy Kajjámnak is voltak kedvenc testformái, s éppen ez volt a számára a legkedvesebb.

Most is e formájában varázsolgatott vára központi, nagy, hatszögletű termében. Komoly kísérletet akart végrehajtani: keresztezni szeretett volna egy vörös máridot egy kék ifrittel, kíváncsi volt, lesz-e termékeny utód a szellemházasságból!

Sajnos azonban a szellemek egyelőre vajmi kevés hajlandóságot mutattak az egyesülésre, mindegyikük kölcsönösen undorítónak tartotta a másikat. Pedig milyen nagyszerű is volna, szellemtenyésztet létrehozni, sőt, új meg újfajta saját tenyésztésű és nemesítésű szellemekkel ellátni a világot!!

Kajjám igazság szerint el sem tudta képzelni, hogy ne örvendene mindenki neki, ha még több és több szellem volna a világban, sőt, nemcsak több, de több különböző fajta is. Milyen nagyszerű lehetőség ez! Beláthatatlan előnyökkel járna, ha sikerülne szaporodásra készíteni ezeket a lusta dögöket, akik még a párzásra sem hajlandóak, annyira kényelmesek!

Annyira belemerült Kajjám az ez irányú foglalatosságba, hogy észre sem vette eleinte, hogy látogatója akadt. Arra lett csak figyelmes, hogy egyszercsak így szólt hozzá valaki:

– Hé, te vagy az a Kajjám nevű hitvány kotoréke, aki azzal dicsekszik, hogy ő varázsló, holott akkora seggfej, hogy még azt sem tudja, mi az a matematikai bizonyítás?!

Kajjám döbbsen, sőt riadtan fordult meg. Nem is tudta, hány ezer esztendeje nem történt már meg vele, hogy a várában idegen hangot halljon! A szellemek csak akkor szólaltak meg, ha ő erre utasította őket, sőt, még légy, szúnyog vagy más bogár sem zümmöghetett a várában, mert arra is külön szellem vigyázott, hogy semmi efféle be ne tehesse ide a lábát... azaz, a szárnyát sem!

Varázsterme ajtajában csinos fiatal leány állt, csipőre tett kézzel.

– Na mi az, öregapám, megkukultál?! Szíveskedel már végre válaszolni, ha arra méltattalak, hogy kérdeztem tőled valamit?!

– De hát ki az isten vagy te, hogy így mersz beszélni velem?! – jött meg végre Kajjám hangja, és nem mondható, hogy kevés düh csengett volna benne!

– Hej, de ostoba vagy, nahát, persze nem csodálom, hiszen csak egy buta férfi vagy! Hát úgy nézek én ki, mint aki isten volnék?! Nem, egyáltalán nem vagyok isten! De, ha szabad ezt mondanom, én bizonyos értelemben több vagyok, mint egy isten, mert istenek nincsenek, de én nagyon is vagyok, még hozzá nem is akárki vagyok: én magam vagyok Mirjan! – és Mirjan, ahogy csak bírta, kihúzta magát, s ettől formás mellei peckesen előremeredtek, s úgy kidomborították elől a ruhát rajta, hogy még Kajjám dühös szeme is megakadt rajtuk. De mérge elsöpörte e vonzó felismerést.

– Gondolod, hogy tudnom kéne, ki a nyavalya az a Mirjan?!

– Azt nem, de ne aggódj, hamarosan megtudod! Mert most jól beszéltél! Nem is sejted, mekkora nyavalya vagyok én! Életed legnagyobb nyavalyája leszek nemsokára, úgy vigyázz!

Megemlegeted te még ezt a pillanatot, Kajjám, ezt itt most, amikor betoppantam hozzád! Mert vedd tudomásul, hülyikém, hogy itt maradok nálad...

– Azt szeretném én látni! – vágott közbe majdnem riadtan Kajjám.

– Örülök, hogy teljesíthetem e kívánságodat! Ha szeretnéd magad is látni, remek, mert láthatod! Valóban itt maradok! – azzal Mirjan előballagott az egyik asztalhoz, amire rendetlen összevisszaságban mindenféle holmik voltak rádobálva, mint például varázskönyvek, talizmánok, varázspálcák, egy félig kész kristálygömb, gyűrűk, és sok más egyéb is, most Mirjan egy széles karmozdulattal ezek többségét lesöpörte a földre, maga pedig az asztal sarkába telepedett.

– Mit csinálsz te! – kiáltotta Kajjám riadtan.

– Ne fossál a félelemtől, ettől sem lesz itt nagyobb rendetlenség! Hanem figyelj már rám a szentségit te beképzelt majom, ha nem akarod, hogy meghúzgáljam a szakálladat! – ripakodott rá Mirjan. – Van neked fogalmad róla, mit vétettél te ellenem?! Mondhatom, tönkretetted az életemet, megkeserítetted egész fiatalságomat!

– Én a tiedet?! Hiszen azt sem tudtam eddig, hogy létezel!

– Az mindegy, mert én viszont tudtam a te létezésedről, legnagyobb szerencsétlenségemre! Azok közé a sajnálatra méltó nők közé tartozom, akik arra a kínszenvedésre ítéltettek, hogy a te legfeljebb seggtörésre alkalmas csapnivaló könyveidből kell, hogy elsajátítsák a mágiát! Hát van neked fogalmad arról, mi minden borzalomban volt részem nekem mindmostanáig?! Amíg a könyveid fölött görnyedtem, lélekben évezredekkel öregedtem!

– Miért, hány száz éves vagy?!

– Egy sem te hülye! Nem erről beszéltem! Képletesen értettem!

– De hát azt mondtad, varázsló vagy!

– Naná, de azok is születnek valamikor, nem?! Azoknak is kell tanulni, nem?! Na de hogy a te könyvedből! És majdnem meg is haltam miattad, mert amilyen válogatott idióta vagy, hát úgy magyarázol mindent, hogy vagy nem írsz le fontos dolgokat, vagy meg sem lehet érteni a magyarázatodat! Mondhatom, egy szellem is jobb könyveket írna, mint te, nem is kell ehhez márid, ifrit sem, egy ghúl is jobb könyvet szerkesztene! És a legszomorúbb az, hogy a legrosszabb könyveid épp azok, amiket arról a témaköréről írtál, amire pedig a legbüszkébb vagy: a szellemekről! Ó ti összes varázslatok, milyen csapnivaló lehet a tudásod a többi területen, ha még az általad legjobban ismert szellemekkel kapcsolatban is csak ennyire futotta a képességeidből!

– De hát mi a bajod az én könyveimmel?! – kiáltotta Kajjám kétségbeesetten.

– Tudtommal épp most magyaráztam el agyatlan fejednek, picinyem!

– De hát azokban igenis jól van leírva minden varázslat, többször is leellenőriztem mindegyiket!

– Nem is azzal van a bajom, amit leírtál, hanem amit nem írtál le! Például érdekel, hogy miért haltam meg majdnem miattad?!

– Tudod mit, nem érdekel, takarodj a váramból! – kiáltotta Kajjám.

– Megható az együttérzésed, de akkor is elmondom! Tudod, némi vitám támadt egy máriddal! Mondd, tudod te, hogy mi az a márid?!

– Ne gúnyolódj, még szép, hogy tudom, van belőlük a gyűjteményemben több mint...

– Tehát egy máriddal – vágott közbe Mirjan. – És te, te Kajjám, te szerencsétlen hülye, írsz ám velük kapcsolatban mindenről, de arról már például nem, hogy miként lehet megölni őket! Talán nem is vagy képes elpusztítani őket, azért hagyta homályban e fontos kérdést! Akkor pedig nem is érthetsz olyan nagyon hozzájuk!

– De az összes szellemekre, ki az az örült varázsló, aki el akarna pusztítani egy máridot?! Még egy kis szellemet sem szoktam soha elpusztítani, nemhogy épp egy máridot, minden szellemek leggyönyörűsegebbikét! El sem tudok képzelni ennél borzalmasabbat, egy szellemet elpusztítani, na hát! Ez valóságos szentségtörés! Egy ilyen pompás jószágot megölni, ó borzalom! Amikor inkább arra kéne törekedni, hogy minél több legyen belőlük a világban! Hát persze, hogy nem írtam erről, meg sem fordult a fejemben soha, hogy valaha is megöljek egy szellemet! Azokat nem megölni kell, hanem szolgálatunkba kényszeríteni, a szellemeket be kell fogni, mint a méhészt befogja a gazdátlan méhrajokat...

– Márpedig én egyáltalán nem bánám, ha minden szellem eltűnne a világból, mert ez a rohadék márid meg akarta zabálni az én barátaimat, és én harcoltam ellene, égettem villámmal, antianyaggal, de nem használt! Igaz, a végén elkergettem, súlyosan megsebesülhetett...

– Ó, szegény! De sajnálom!

– Te nem vagy normális, Kajjám! Engem sajnálj te állat, te, mert majdnem engem ölt meg a márid! Bezzeg viszont ő nem dőglött bele a csatába, később meggyógyulhatott, mert most is vissza-visszajár, és bár ügyel arra, hogy velem ne találkozzék, de titokban most is zabálja az embereket!

– Na és?! Mit bánt az téged?! Hiszen téged nem támad meg, fél már tőled, sőt lefogadom akármibe, hogy nem is ő kezdte az ellenségeskedést veled, mert a máridok képesek látni azt, hogy egy ember varázsló-e vagy sem, és sokkal kényelmesebbek, lustábbak, vagy ha úgy tetszik hát óvatosabbak annál, hogy varázslóra támadjanak!

– Ez igaz, de nem hagyhattam, hogy bántsa a barátaimat!

– Tudod mit, engem nem érdekelnek a közönséges emberek, annyiba se becsülöm őket, mint a ghúlokat, sőt, szerintem egy közönséges embernek több a haszna, ha halott, mint ha élő, mert a hullákból, ha akarom, dzsohokat készíthetek, azok pedig kiváló szolgák, nem úgy, mint az élő közönséges emberek, akik lopnak, csalnak, hazudnak, rabolnak, és örökké csak az aranyon jár az eszük, pedig az csak arra jó, hogy belőle tárgyakat és evőeszközöket készítsünk, mert nem rozsdásodik, különben semmi haszna, azt sem tudom megérteni, hogy például ti nők miért szeretik annyira, például fülbevalót is csináltok belőle, pedig az arany meglehetősen nehéz fém...

– Na, végre valami értelmeset is hallok tőled te vén bolond! Az arannyal kapcsolatban tökéletesen egyetérték veled. Én sem vagyok képes felfogni, miért vannak érte oda az emberek! Azt ugyan megértem, hogy pénzként használják, s mindenki akar magának pénzt, de miért épp az aranyat használják e célra, amikor némely kagylók és csigák sokkal szebbek, nos, ezt nem értem! És hátrább az agarakkal Kajjám, engem csak ne sorolj a többi nő közé, én egészen különleges nő vagyok, mert egyrészt varázsló vagyok magam is, másrészt én Mirjan vagyok, a hörcsöglány!

– Találó név!

– Na ugye! És mondd, látsz te rajtam fülbevalót, aranyat, mi?! Ugye, hogy nem?! Tehát fogd vissza magadat kérlek, s beszélj velem tisztességesen!

– De hiszen te is énvelem...

- Az más! Te megérdemled, mert olyan hülye vagy, hogy azt hiszed, mindenkit boldogan szolgálnak a szellemek...
- Dehogy, épp elég nagy munka őket erre rákényszeríteni! De megéri, mert...
- Ha pedig ezt tudod, akkor miért nem írsz arról, hogy ha nem akar szolgálni egy szellem, akkor...
- De írtam erről is, csak az biztos nem abban a könyvben volt, amit te olvastál, de nem fér minden egyetlen könyvbe, és...
- Akkor is, a kezdőknek való könyvbe leginkább épp azok a részek valók, amik által a kezdő, s még csekély képességű varázsló megvédheti magát a veszedelmek elől, és a máridok épp elég veszélyesek tudnak lenni!
- Ugyan már kérlek, hiszen ha már mindenáron olyan aljas akar lenni egy varázsló, hogy van szíve megölni egy szellemet, akkor ez egészen egyszerű, az esetben, ha meg tudja idézni, vagy ha nem idézi is meg, de a márid olyan hülye, hogy megjelenik előtte! Ha viszont nem jelenik meg előtte a márid, akkor nem is árthat a varázslónak! Semmi más nem kell ehhez ugyanis, mint például egy kard, amit megfelelően megbűvölt a varázsló, s ha ezt beleszúrja a máridba, akkor az elpusztul! De van még sok más módszer is, tehát...
- De te vén bolond, e sok módszer közül egyet sem írtál le! Na de mit se aggódj, most már itt vagyok én, mert tudd meg, hogy azért jöttem hozzád, hogy jól leszidjalak, na, mondjuk ez meg is történt, s még azért is jöttem, hogy mágiát tanuljak nálad! És majd én rendbe hozom a dolgaidat, apuskám, majd én megmutatom neked, hogy milyen könyveket kell írni! Majd én megmondom, hogy mi legyen benn azokban a könyvekben! Mindig amiről épp tanulni vágyom nálad, azt szépen leírod a készülő legújabb könyvedbe!
- Pillanatnyilag nem szándékoztam könyvet írni...
- Nem baj, az nem számít, hogy mit szándékoztál eddig, mert e pillanattól már azt szándékozod, amit én!
- De hát mégis, minek képzeled te magadat, ki fia borja vagy te, hogy nekem, Kajjámnak parancsolni merészelj, és...
- Én senkinek sem vagyok a *borja*, mert ember vagyok, és fia sem, mert nő vagyok, nem is akármilyen! – húzta ki magát megint Mirjan, ezúttal ültében. – És már régen rájöttem arra, hogy mi nők sokkal okosabbak vagyunk, mint ti, bezápult agyú, tohonya gondolkodású férfiak!
- Eh, hülyeség, a nők majdnem mind ostobák!
- Ha így van is, én vagyok a „majdnem”, a kivétel, de különben sem értek egyet veled! Ám nem is azért jöttem, hogy vitázzam veled. Ha semmiképp sem akarsz könyvet írni, még azt sem bánom, lehet velem beszélni, majd megírom én, te csak taníts, ez a lényeg, mert bár borzasztóan haragszom rád, azt készségesen elismerem, hogy sokkal többet tudsz a varázslatokról, mint én! És nekem minden vágyam, hogy tanuljak! Különösen a szellemológia érdekel jelen pillanatban, mert a márid alaposan bebizonyította nekem, hogy ez bizony komoly dolog! Mutasd meg hát a szobámat, de most azonnal hallod-e, aztán máris kezdheted az okításomat, mert csöppet sem vagyok fáradt!
- Azt hiszed te taknyos csitri, hogy minden dolgomat félbehagyom miattad, hogy nyálás kis kezdőket oktassak a mágia egyszeregyjére, és...
- Nem több kezdőt, csak egyet, s az sem akármely, hanem én magam! És nem vagyok taknyos, nem is lehetek, mert már rég tudok annyit, hogy meggyógyítsam magamat akármiféle betegségből is, nyáladzani sem szoktam, mert nem veszett kutya vagyok, de ha tovább ellenkezel,

lehet, hogy megharaplak! Mindennek a tetejébe pedig ha nem dugaszolódott volna el mindkét füled egy-egy szellemmel, eljutott volna tudatodig a szavam, hogy antianyaggal is küzdöttem a márid ellen, ami ha nem is a legjobb módszer ellene, de kétségkívül feltételez már némi mágikus tudást, ami nem kezdőszintű, nem gondolod?!

– Eh, anyaginvertálás, az is valami?! Az igazi mágia, az éppen ott kezdődik, hogy a szellemeknek parancsolni tudjunk!

– Nagyszerű, azt is szívesen megtanulom, épp erről beszéltem!

– Én viszont nem akarok kezdőket tanítgatni, az unalmas feladat, nem is hálásak a tanítványok, más a dolgom, te is nagyon szemtelen voltál velem, örülj neki, hogy jókedvemben találtál és nem sütögetlek meg a villámaimmal, de különben is, ha foglalkoznék is valakivel, vedd tudomásul, hogy te vagy a világon a legutolsó személy, akinek megmutatnám a szellemológia magasiskolájának tudományát, különösen nem a szellemek elpusztításának módszerét, mert nem képzek ki szellemgyilkosokat! A szellemeket dédelgetni, babusgatni kell, azok aranyos, kedves kis jószágok...

– Eszed tokja, azok embereket zabálnak!

– Nagy ügy, valamit nekik is kell enni! Minket varázslókat nem fogyasztanak, ez a lényeg! A szellemek nem arra valók, hogy öljék, sokkalta inkább, hogy befogják őket!

– A pofádat fognád be, Kajjám, figyelj már rám, értsd meg, engem nem érdekel, megdöglik-e az a rusnya márid, nekem az ellen sincs kifogásom, ha bezárod egy palackba, befogod, csak ne kószáljon szabadon, embereket éve!

– Majd ha egyszer arra járok, biztos azt is befogom! Mindennek megvan a maga ideje! De te gonosz varázsló vagy, Mirjan, meg akarod ölni az én drágaságaimat, a szellemeket! Nem, nem, téged aztán nem tanítalak, és nagyon örülök, hogy nem értesz a szellemekhez, nagyon jól van ez így! Milyen jó is, hogy épp a szellemekkel kapcsolatban okosabb vagyok, mint te!

– Hogy te Kajjám okosabb vagy, mint én?! Ugyan már! Néhány dologban többet tudsz róluk, mint én, de úgy általában és ami a legfontosabbakat illeti, éppen én tudok róluk többet!

– Kötve hiszem!

– Nem kell ahhoz megkötni téged Kajjám, hogy elhidd, mert elég, ha csak annyit mondok neked, hogy óriási, világrengető tévedésedre jöttem rá, amit ráadásul közre is adtál az egyik könyvedben! Lefogadom, hogy azóta a varázslók egész társadalma rajtad röhög, de még senki nem jött hozzád, hogy a szemedbe mondja, mekkora kolosszális ostobaságot írtál az egyik könyvedben, s éppen a szellemekről! Bizony!

– Azt mondtad te is, hogy amit leírtam, az jó!

– Általában igen, kivéve két dolgot: az egyik, hogy nem tudod mi a matematikai bizonyítás, mert tudd meg, nem is igaz, hogy a Kajjám-féle kvázi-fraktál típusú n -dimenziós diszkrét konvergenciastruktúrák vektorteret alkotnak! Végtelen sok kivétel van, minden pí-tízbilliomodik eset kivétel!

– Ezt nagyon jól tudom!

– Akkor miért írod, hogy *bebizonyítottad*?!

– A kivételek száma egészen jelentéktelen, és...

– Nem jelentéktelen! De ennél sokkal súlyosabb hibát is elkövettél, és éppen a szellemekkel kapcsolatban! Bizony!

– Hát pedig ott aztán nem tévedhetek! Az teljesen kizárt!

– De még mennyire, hogy tévedhetsz! Még hozzá nem is valami olyasmiben, amit akár a te zápult agyad is „egészen jelentéktelen”-nek mondhat! Hanem olyan igazán fontos, alapvető kérdésben, mint a szellemek osztályozása! Ezt pedig gondolom, szerinted is már a legisleg-kezdőbb varázslóknak is tudnia illik!

– Tudják is! Vagy te talán új szellemfajtát fedeztél fel? A ghúlokon, ifriteken, dzsinneken és máridokon kívül léteznek netán holmi Mirjan-féle szellemek is?! – kérdezte gúnyosan Kajjám.

– Azok nem, de például tudok mondani neked olyan máridfajtát, amit nem is ismersz, aminek a létezéséről sincs fogalmad! Bizony!

– Ugyan már, ne nagyozolj! Nemcsak kiállhatatlanul szemtelen vagy, undok, veszekedős némbér, káráló tyúk, de még pimaszul hazudozol is! De én sokkal nagyobb varázsló vagyok annál, hogy higgyek az ostobaságaidnak, sőt hogy akár figyeljek is rád! Távozz azonnal a jószántadból, vagy kidobatlak egy szellemmel, és még örülhetsz, hogy élve elhagyhatod a váramat!

– Megható a szívélyességed, ó minden varázslók legbeképzeltőbbje, de ezzel csak azt bizonyítod, hogy nem mersz szembenézni a tényekkel! Na de figyelj csak, fogadjunk, jó?! Tudod mit, ha nincs igazam, alázatosan bocsánatodért esdeklek, s már itt sem vagyok, eltűnök a bal-fenéken, ahogy mondani szokták, és soha az életben nem háborgatlak! Ha azonban nekem van igazam, és létezik olyan máridfajta, amit nem ismersz, akkor addig maradhatok nálad, amíg csak akarok, és te mindenre megtanítasz, amire csak kíváncsi vagyok, és amit csak tudsz!

– De hiszen az évezredekbe telhet!

– De nagyon szorgalmas tanítvány leszek.

– Á, a nőket nem érdekli az, ami engem...

– Én vagyok az üdítő kivétel! Különb is, mi lelt Kajjám?! Félsz, hogy mégsem tökéletes a szellemológiai ismereted?!

– Dehogy félek, éppen a máridokat már igen alaposan kikutattam...

– És azt írtad, hogy két fajtájuk van, a fehér és a vörös! Így van?!

– De még mennyire hogy így van! Én aztán csak tudom!

– Na hát, én azt mondom neked, hogy létezik egy harmadik fajtájuk is! Lehet, hogy több is, de hogy legalább még egy, egy harmadik is van, az teljesen biztos!

– Lehetetlen! Tudnék róla, ha volna olyan!

– Pedig én ehhez jobban értek, Kajjám! Na, fogadjunk?!

– Hát...

– Jól van, nem muszáj ám! – csúszott le az asztról Mirjan. – Elmegyek, ha nem fogadsz.

– Az jó lesz! Végre újra szabadon dolgozhatom! És ezentúl őriztetni fogom a váramat a hozzád hasonló pimasz nőszemélyek meg mindenki ellen! Gyártok néhány dzsohot, az hamar megy, s aki a közelembbe jön, annak kiszívják a véré!

– Tedd azt, de én nem akárhogy megyek ám el! Ha annyira sem bízol magadban, hogy fogadj velem, ráadásul épp szellemológiával kapcsolatban, akkor megkeresek minden varázslót a világban, aki csak akad, és elújságolom nekik, micsoda beképzelt barom vagy, amit ugyan biztos régen tudnak már, de azt is hozzáteszem, hogy még csak a saját tudásodban sem bízol, dicsekszel ugyan, de fogadni már gyáva vagy! És megmutatom nekik szavaim bizonyoságaképpen azt a máridot is, aki szerinted nem is létezik, és hozzá megmutatom a varázskönyvedet

is, amiben nagy bőszen bizonygattad, hogy csak kétfajta márid létezik, nem három! Na hát, akkor pá, picinyem, elmentem, és egy év sem telik el, mindenki rajtad röhög majd!

– Várj, én nem úgy értettem, én természetesen hajlandó vagyok veled fogadni, én bízom magamban, csak amíg bebizonyítod, azaz amíg én bizonyítom be, hogy tévedtél, és valami mást néztél különleges fajta máridnak, az sok idő, s azt sajnálom elvonni a kísérleteimtől...

– Ostobaság, ne beszélj mellé! Tíz percedbe sem telik! Fogadtunk hát?!

– Igen, igen, persze, csak szabaduljak meg tőled!

– Az én feltételeim szerint fogadtunk, amit az előbb kötöttem ki?!

– Igen, csak sose lássalak már!

– Pedig épp most egyeztél bele, hogy akármeddig is nálad maradhatok! Na szóval, remélem, van kristálygömböd?!

– Még szép!

– Mi az, hogy „még szép”?! Idővel talán megcsúnyul?! Na de ha van, akkor igazán egyszerű a dolog! Én ugyanis a máridok fekete fajtájára gondoltam! Olyan is létezik, nemcsak fehér és vörös!

– Nem létezik!

– Akkor kérd meg a kristálygömbödet, hogy mutassa meg neked azt a máridot, amivel én megküzdöttem! Az ugyanis fekete. Nagyon alaposan bebizonyította nekem, hogy márid, és óriási hatalmú, és színvak sem vagyok, hogy vöröset nézzek feketének!

Kajjám azonnal intett a kezével, mire valahonnét az egyik sarokból, egy nagy halom mindenféle földön fekvő kacat mögül felemelkedett egy kristálygömb, és hozzárepült.

– Ha nincs igazad, patkánnyá változtatlak, és úgy dobatlak ki egy szellemmel! – morogta mérgesen Mirjanra. – Nem tűröm, hogy ostoba fehérnepek rikácsolása megháborítsa a magányomat!

– Sok a duma, pedig ahogy mifelénk mondják, bolond likból bolond szél fúj! – legyintett Mirjan. – Nézz már bele a gömbödbe te tökfej, kíváncsi vagyok, utána milyen lesz a képed!

Kajjám bele is nézett, s igazán nem tartott soká a nézelődése, de miután felemelte onnan a tekintetét, az orra igazán megnyúlt.

– Izé... hidd el, én tulajdonképpen egyáltalán nem akartalak megbántani... – nézett Mirjanra, és vigyorogni próbált, de mosolya igazán nagyon szánalmasra sikeredett.

– Elismered, hogy igazam van? Hogy legyőztelek? Hogy megnyertem a fogadást?!

– Igen, igen, tulajdonképpen úgy is mondhatjuk...

– *Csak* úgy mondhatjuk!

– Jó, jó, de te úgy erőltetted rám a fogadást...

– Az mindegy! Beleegyeztél! Ha valaki kiugrik az ablakon, számoljon a zuhanás következményeivel, akkor is, ha úgy kergették ki az ablakon!

– Jó, igen, de...

– Kajjám! Tudtál a fekete máridról vagy nem?!

– Nem.

- Na hát, akkor én nyertem! Maradhatok ameddig csak akarok! És ugye nem akarsz elkergetni, hogy a szégyenedet világgá kürtöljem?!
- Nem, persze hogy nem, de izé... a fekete máridok akkor is léteznek, egy mindenképpen létezik belőlük... tehát idővel mindenképpen kiderül... és ó jaj nekem, valóban mekkora iszonyú szégyen, ha kiderül, hogy nem én, a nagy varázsló fedeztem fel, hanem egy kezdő kis varázslótanonc, aki, hogy úgy mondjam, még alig bújt ki a tojásból... pedig ez a márid valóban a leghatalmasabb lehet az összes máridok közül, úgy számítom, mert főbb paramétereit megmutatta a gömböm... és még csak be sem fogtam... Ó jaj nekem, mit számít az, hogy most meséled el mindenkinek, hogy ennyire melléfogtam a máridokat illetően, most vagy kétezer év múlva, nekem már mindegy lesz... valóban, Badzsahárata meg a többiek rajtam köszörülik majd a nyelvüket...
- Fogalmam sincs ki az a Badzsahárata, de lehet segíteni a dolgon! – szólt nagy kegyesen Mirjan, aki szinte megszánta Kajjámot, annyira látszott a kétségbeesés a varázslón.
- Igen?! Hogyan lehet segíteni rajta?! Hiszen már könyvet is írtam róluk, ami a te kezébe is eljutott, és abban valóban azt írtam, hogy csak kétfajta márid létezik!
- Na idefigyelj, tényleg maradhatok?! Tényleg megtanítasz mindenre?!
- Igen, igen, mindent megteszek, de akkor tényleg segíts nekem!
- Jó. Helyrehozom a balfaszságodat, látod, tényleg jó néha egy nő a háznál! Na hát, legfontosabb feladatod, hogy minél előbb befogd ezt a fekete máridot, minden más munkádat félre kell tenni, míg ezzel nem végzel...
- Naná, nem is kérdéses, hogy ezt kell tenni, persze hogy világos, mint a Nap, ez nyilvánvaló, egyértelmű, nem is tudnék nyugodtan aludni, nem lenne szemvillanásnyi nyugovásom sem, amíg ez a pompás példány be nem kerül a gyűjteményembe, hiszen ez igazi unikum, ritkaság, ő lesz gyűjteményem legpompázatosabb díszé...
- Sokat fecsegsz, Kajjám! Hallgass már tovább! Tehát befogod a máridot, és aztán nyugodtan tanulmányozhatod! Aztán írsz egy könyvet, és abban leírod, hogy felfedezted egy új fajtáját a máridoknak, a feketét...
- De hát te fedezted fel!
- Á, az csak amolyan véletlen volt! – szerénykedett Mirjan. – Én tényleg véletlenül botlottam belé, különben is, nagyban segített épp a te könyved, mert ha nem írod, hogy csak kétféle márid van, akkor nem is veszem észre, hogy ilyen ritkaság került az utamba, hiszen nem is sejtettem volna, hogy a fekete színű márid olyan különleges! Tulajdonképpen a tévedésem is nagyot segített nekem, látod!
- Ó igen, igen, valóban! – nyugodott meg kissé Kajjám. S máris jobban érezte magát. Nem is olyan fúria ez a Mirjan, van azért benne tisztesség, elismeri mások érdemeit!
- Igen, látod Mirjan, nem kell olyan csúnyán beszélned velem, én olyan hatalmas varázsló vagyok, hogy még a tévedéseim is mások hasznára válnak!
- Persze, persze! Na és abban a könyvben őszintén bevallod, hogy előző könyvedben ugyan csak a máridok két fajtájáról tettél említést, de akkor az igaz is volt, a fekete márid valószínűleg azóta érkezett a világunkba!
- Ez még csak nem is lehetetlen!
- Na látod, mégis sikerül rendbe hozni mindent! De ehhez én kellettem!
- De, izé... nem fogsz a későbbiek során azzal hencegni, hogy te fedezted fel?!

– Az nem lenne *hencegés*, mert *valóban* én fedeztem fel! Hencegni csak te szoktál, Kajjám! De megalkudhatunk: én lemondok a felfedezés dicsőségéről a javadra, de akkor tényleg mindenre megtanítasz, amit csak akarok tudni, márpedig mindent tudni akarok, amit te, és nekem lesz elsőségem bármi egyébbel szemben! Ha azt akarom, hogy engem taníts, minden munkádat félbe kell szakítanod, amíg csak azt óhajtom, hogy a rendelkezésemre állj!

– Jó, legyen, bennem is van tisztesség, állom az egyezséget, de csakis ami a mágiaokítást illeti! Ám olyasmiben nem veszek részt, hogy aranyat varázsoljak neked vagy a rokonaidnak, királyt vagy királynőt csináljak belőled, apádból vagy mit tudom én milyen rokonodból...

– Ettől nem kell félned, akit királynak akartam látni, abból már királyt csináltam megérkezésem előtt! Csak taníts meg mindenre, aztán ha ilyesmire szottyán kedvem, magam is elvégezhetem, amit kell!

– Na jól van! – fűjt egyet Kajjám. – Akkor ezt meg is beszéltük. Ami meg a márid begyűjtését illeti, most mindjárt...

– Hohó! Lassan a testtel! Előbb szépen megmutatod a szobámat, varázsolsz valami finom vacsorát is, mert irtóra megéheztem, aztán megmutatod a várat, bemutatsz az összes szellemeknek, és megparancsolod nekik, hogy minden, de minden kívánságomnak engedelmeskedjenek ezentúl, ugyanúgy, mint a te óhajaidnak, megmutatsz minden mást is, amiről úgy véled, hogy tudnom érdemes, hogy kiismerjem itt magamat, és ajánlom, hogy mindezt vedd komolyan, már csak a saját nyugalmad érdekében is, mert csak ha így teszel, csak akkor veheted biztosra, hogy nem fogok minden apróságért hozzád szaladni s téged háborgatni!

– Hú! Magasságos szellemek, hogy én mibe keveredtem! – sóhajtott Kajjám, de tett mindent, amit Mirjan mondott neki.

*

A SZELLEMEK, főleg a máridok befogása még Kajjám számára sem megy csak úgy hipp-hopp, egyik pillanatról a másikra! Ilyen feladatnak természetesen alaposan neki kell készülni. Főleg, hogy Kajjám úgy sejtette, a fekete színű márid a leghatalmasabb szellem lesz, amit valaha is begyűjtött!

Komoly előkészítő munkálatokat végzett hát, három napig alig mozdult ki a terméből, s amikor úgy érezte célt ért, s már minden elképzelhetőre felkészült, amivel a márid próbálkozhat, bejelentette Mirjannak, hogy kis időre Troggföldre megy, mert igaz, hogy elvileg megidézhetné itt a várában is a máridot, de különböző okok miatt könnyebb a dolga, ha ezt ott végzi, ahol a márid valószínűleg úgylis tartózkodik épp, azon hely környékén.

– Megyek veled! – szólt Mirjan.

– Nem, nem, izé, az... hogy is mondjam... nem tudnék jól a munkára figyelni, ha mindent el kéne magyaráznom neked, mindennek az okát, miértjét...

– Néma leszek, mint egy hal, már csak azért is, mert a máridot veszélyesnek tartom, és nem vagyok hülye, hogy a fecsegéssel megzavarjam a jó ügy harcosát: téged!

– Igen, de épp ez az: a márid valóban veszélyes! Én nem félek tőle, de elképzelhető, hogy végső dühében rád támad, és hogy téged is védelmezzelek, az már nagyon körülményes! Én ezt egyedül szoktam csinálni, és tehát szóval hagyj békén Mirjan, ez nem a te dolgod!

– Na jó, rendben van, a szakemberre bízom a hozzáértést kívánó munkát, de figyelj rám jól Kajjám: én az utóbbi három napban nagylelkű voltam veled, mert el tudtam képzelni, milyen rossz tanár lettél volna, ha arra kényszerítelek, hogy velem foglalkozz, amíg be nem fogtad a máridot, hisz gondolataid örökké ezen jártak volna, nem a tanításon, azt meg már régen megfigyeltem, hogy a férfi olyan ostoba fajzat, amely egyszerre csupán egyetlen dologra tud

figyelni! Az is erre sarkallt, ezt sem titkolom, hogy szeretném, ha a márid mielőbb befejezné az emberevést! De figyelj rám Kajjám! Amint palackba dugtad a máridot, minden időd az enyém, érted?! Csak amikor nem tartok igényt a szolgálataidra, csak akkor foglalkozhatsz mással!

– Jó, jó, na, megértettem!

– Nagyszerű, akkor most indulhatsz, de vissza ne merészelj táncolni, szavadat ne szegd, ha hazaértél a máriddal vagy nélküle!

– Nélküle, olyan kizárt!

– Jó, ne dicsekedj, hozzáértésedet tettekkkel bizonyítsd, szavakra nincs szükségem, beszélni én is tudok!

Kajjám tehát elrepült Troggföldre, és Mirjan magára maradt. Méghozzá egy teljes hétre, mert bár korábban Kajjám fogadkozott, hogy így meg úgy, mindössze néhány órába telik neki már csak a márid befogása, hiszen mindent elintézett az előkészületekkel, Mirjan jól látta a kristálygömbbel, hogy minduntalan közbejött neki valami, a márid elképesztő trükköket produkált, nagyon ravasz volt, újra meg újra kihussant a köréje szőtt varázsigékből alkotott bűvös hálóból. De azért Kajjám valóban nem volt akárki, és idővel mégis a nagy mágus győzedelmeskedett. Diadalittasan tért meg otthonába, kezében elegáns kis palackot tartva, abban szorongott a korábban oly hatalmas márid.

– Mégiscsak sikerült! Igazam lett! Elbántam vele! Én aztán valóban értek a szellemekhez! – és míg e szavakat mondta, olyan peckesen sétált fel – s alá, hogy a leggögösebb pávakakas is elbújhatott mellette.

– Kissé ugyan soká tartott... De jól van, nem akarom rontani a jókedvedet, meg vagyok elégedve veled! De most már jól gondold meg, hogy mikor engeded ki! Sőt, nyugodtabb lennék, ha mindörökre bezárva maradna! – mondta Mirjan.

– Még csak az kéne! A szellem úgy ér valamit, ha szolgál!

– De akkor újra embereket fog enni, ugye?

– Igen, de az a lényeg, hogy szolgál! És majd az emberevést is megoldom valahogyan... Például úgy, kigondoltam én ezt már a zsenialitásommal az út során, hogy rábízom valami nép, mondjuk egy néger törzs gondjaira, akik ellátják szabályos időközönként a megfelelő mennyiségű emberanyaggal! Ahogy számoltam, a márid fogyasztása mintegy tizenkét fő lehet havonta, s megparancsolom neki, hogy mást ne merjen enni, csak akiket e törzs feláldoz neki! Ez már mégsem ugyanaz, mint amikor véletlenszerűen kapdosott el ezt-azt! Így a törzs maga döntheti el, kiket ad neki, például a bűnözőket, akikért nem kár! Igazságos, korrekt, tisztességes módszer!

– Kétségkívül vannak előnyei e megoldásnak... – tűnődött el Mirjan.

– Na ugye! Hiába, az én páratlan, ragyogó tehetségem mindig megtalálja a legmegfelelőbb választ a felmerülő kérdésekre! – áradozott a saját zsenijétől megrészegetült Kajjám. – Persze, az még soká lesz, míg e módszert bevezethetjük, mert a máridok makacsak, legalább két-három évszázadot a palackban jó hagyni őket, mielőtt elkezdjük a megszelídítésüket, akkor könnyebben hallgatnak a meggyőző szóra, nem lesznek olyan nyakasak, s ez csak jó nekünk! Na hát akkor Mirjan, én tudom, hogy tanulni akarsz, de kérlek legalább addig hagyj még nyugtot nekem, amíg elhelyezem megfelelően a máridot, s legalább egy-két dolognak utánanézek vele kapcsolatban!

– Hát nem tudsz mindent fejből a máridokról?

– Jaj, dehogynem, nem erről van szó, csak néhány adatot kideríteni róla a varázseszközeim-mel, hogy tudjam, miféle kincset őrizgetek...

– Tehát varázsolni akarsz! Na jól van te nagy gyerek, legyen neked, úgylát dél felé jár már az idő, még ezt a napot neked hagyom, de holnap aztán amint felébredtem, komolyan elkezdjük: én a tanulást, te a tanítást!

– Igen, igen, úgy lesz, csak ma még egy kicsit hadd foglalkozzam vele!

– Eredj csak! – intett neki kegyesen Mirjan.

És Kajjám ment, de nem is ment, hanem majdhogynem repült végig a folyosókon, nagy, hatszögletű terme felé, ahol a leggyakrabban szokott varázsolgatni.

Ám alig ért oda, olyan rémült üvöltözésbe csapott, hogy Mirjan azonnal odarohant, nem is volt kevésbé rémült, mint Kajjám, bár fülét befogva rohant oda, mert Kajjám olyan hang-erővel ordibált.

– Mi történt?! – kérdezte ijedten Mirjan.

– Mi, mi, azt neked kell tudnod, mert te csináltad te átkozott boszorkány! – és Kajjám gyűlölettől remegő ujjal mutatott Mirjan mellére, majd felháborodásában további szavai dadogásba torzultak.

– Én... én... igazán... igazad volt... megbántam még a na...napot is, amikor téged te szemét, mocskos, szemét, mocsokságban világra pottyantott bűzhödt barom, a váramba fogadtalak!

– Hogy mersz velem így beszélni?! – villant baljóslatúan Mirjan szeme.

– Hogy, hogy, mi az, hogy hogy, hát úgy, hogy te meg hogy merészeltél a dolgaimhoz nyúlkalni?!

– Mi az, hogy nyúlkaltam, tolvajnak nézel talán, te korcs, rühes eb?! Eltűnt talán valami, te hebegő majompofa?!

– De még mennyire, semmit nem találok!

– De csak mert minden a helyén van, s te már évezredek óta leszoktál a rendről, azt sem tudod talán, mit jelent ez a szó! Lennél inkább hálás, megállás nélkül dolgoztam az elmúlt héten, míg mindent rendbepakoltam! Pedig még néhány szellem is segített nekem az egyszerűbb dolgokban! Olyan volt ez a vár, mint egy patkánylyuk, egy koszfészek, egy nyomornegyed, egy tetűbánya és egy lepratelep keveréke!

– Nem is igaz, itt nem éltek tetvek!

– De csak mert azok is undorodtak e nagy rendetlenségben lakni! Amikor kerestem egy kristálygömböt, még azt sem találtam eleinte, pedig miután rendet raktam, kiderült, hogy nyolc is van belőlük...

– De az összes szellemekre, minek azokat keresni?! Elég, ha csak intek, s a legközelebbi kristálygömb azonnal hozzám repül! Mit érdekel engem, hogy hol van egy kristálygömb, nehogy már még én keresgéljem azt, amikor azért van a gömb, hogy engem szolgáljon, nem azért, hogy én pakolgassam, babusgassam, hogy jaj kincsem, neked itt a helyed!

– Persze, mert te csak a szellemeket babusgatom!

– Mert azok olyan aranyosak!

– Nekem pedig a gömbök jobban tetszenek! És nekem nem repülnek oda!

– Mert még nem tanultad meg a megfelelő varázslatot! De nem nehéz, és hamarosan megtanulhatod, ezért nem kellett volna összevissza háyni mindent!

- Én nem azt tettem, hanem rendet teremtettem! Minden egyetlen kupacba volt hányva ide, majdnem a terem közepére, egy rakáson voltak könyvek, bűvös terítők, a halom mindegyik végéből más varázspálca kandikált ki, semmiről nem lehetett tudni, hol lelhető, mire szolgál...
- Én igenis tudtam mindenről, hogy merre keressem! A halom keleti végében voltak a csillagászzal foglalkozó könyvek, erre balra voltak a legfontosabb varázspálcák...
- De hogy a halom mélyében mi van, azt például nem tudad, ez biztos!
- Igen, de ez nem számít, mert azok épp azért kerültek a mélybe, mert nem nagyon, csak ritkán van rájuk szükség!
- És ha nem találtál valamit a fontosabbak közt, amire pedig szükséged volt?!
- Akkor is tudtam, hogy hol keressem: éppen a halom mélyén, csak kissé bele kellett túrnom, s máris megtaláltam! Sosem kellett még negyed óránál tovább keresgélnem, akármire volt is szükségem! Most meg semmit sem lelek!
- De mindjárt megtalálsz mindent, mert én körbevezetlek az egész várban...
- Jóságos szellemek, hát nemcsak ezt a termet tetted tönkre?!
- Elképesztő a hálátlanságod, Kajjám, sokkal inkább dicséretre számítottam!
- De hát igazán nem gondolhattam, hogy mire hazajövök, idegenvezető kell mellém a saját váramba, hogy megtaláljak valamit!
- Ugyan már, a szobák beosztását nem változtattam meg, még a bútort is csak néhol alakítottam át a szellemekkel! Különben, egészen hasznosak ezek a szellemek! Kissé nehézfejük néha, de bevallom, kezdem megkedvelni őket, mert tényleg remek szolgák! Persze az, hogy kedvelem őket, nem az emberevő szellemekre vonatkozik!
- Te, Mirjan, izé... te tényleg kedveled a szellemeket?! – torpant meg Kajjám.
- Annyira biztos nem, mint te, és mondtam, hogy nem is mindet, a márid, mármint ez a fekete, biztos sosem lesz a kedvenc szellemem, de valóban, akad némelyik szellem, amelyiket egészen rokonszenvesnek tartok, főleg az ifriteket szeretem, bár nem is azok a leghatalmasabbak! De amit én akarok a szellemektől, azokra ők is bőven elegek! Véleményem szerint sokkal megbízhatóbbak, mint az emberszolgák, például nem lehet őket megvesztegetni! De mit csodálkozol ezen, hiszen te is kedveled őket, nem?!
- Én igen, csak még nem találkoztam olyan varázslónővel, aki osztotta volna a lelkesedésemet!
- Nem szeretném lerontani rólam alkotott kedvező véleményed szépséges épületét, de lelkesedésről azért szó sincs! Csak belátom, hogy szellemgyűjtési mániádnak határozottan vannak előnyös oldalai is! Azt persze nem értem, minek kell neked a szellemekből több ezer, szerintem egyetlen is elég, legfeljebb minden fajtából egy-egy, de tény, hogy egy szellem néha határozottan jó a háznál!
- Ó, Mirjan, nem is vagy te olyan buta, mint más nő! – nézett rá újkeletű lelkesedéssel Kajjám. – Sőt, te olyan izé vagy... olyan más, mint a többi!
- Csakhogy észrevetted! Na, mutathatom végre, hogy mi hol van?!
- Ó igen, hát ezt azért nem kellett volna tenni a dolgaimmal... – mormogta Kajjám, de már nem volt olyan mérges a hangja. Nem is olyan rossz ez a Mirjan, hiszen aki a szellemeket szereti, rossz ember nem lehet!

Mirjan körbemutogatott neki mindent a ragyogóan kisuvickolt, patyolattiszta várban, ahol egyetlen porszem sem maradt, még a varázseszközök is fényesre lettek pucolva, majd így szólt:

– És ennek a szellemnek, amely ehhez a gyűrűhöz lett kötve, megparancsoltam, hogy mindent jegyezzen meg, hogy mi hol van, csak a dolog nevét kell megmondanod neki, s ő megmondja neked, hogy merre találsz, ha magad elfelejtenéd! Húzd az ujjadra a gyűrűt, Kajjám, s többé az sem lesz baj, hogy rend van a várban! – tette hozzá nem kevés gúnnyal. De ezt Kajjám észre sem vette.

– Ó... ez valóban kézenfekvő ötlet, érdekes, hogy nekem soha nem jutott az eszembe!

– Mert csak egy férfi vagy! – kapta meg erre a választ, azzal Mirjan otthagya, hogy varázsoljon nyugodtan, maga pedig megterítettett magának a szellemekkel, s nekifogott, hogy tanulmányozza Kajjám könyvtárának kincseit. Elvégre megígérte, hogy aznap még hagyja Kajjámot játszadozni.

* * *

Teltek-múltak a napok, aztán a hetek is. Sőt, Mirjan egészen elfeledkezett az idő múlásáról, s amikor egyszer mégis utánanézett, mennyi időt töltött már itt, tanulmányaiba mélyedetten, csodálkozva vette észre, hogy már négy teljes hónapja Kajjám várában él, és napokon belül betölti itt az ötödik hónapot is!

Egyáltalán nem érezte itt rosszul magát. Ételre-italra nem volt gondja, a szellemek mindennel ellátták, volt nagy fürdőmedence, amibe mindig épp olyan hőmérsékletű vizet engedtek a szellemek, amilyent kívánt, e medence természetesen színaranyból készült, mert az nem rozsdásodik, ha akarta, szellemek masszírozták meg izmait, varázshangszerek kellemes zenével szolgáltak neki csak úgy maguktól, akárhová ment sötétedés után, egy kristálygömb lebegett előtte, árasztva magából a fényt, nem mintha erre Mirjan magától képes ne lett volna már, de ez sokkal kényelmesebb volt, nem került semmi energiájába. Ha elfáradt a tanulásban, röpdösött egyet a környék szép tájain a repülőszőnyeggel...

Ó igen, a tanulás. Ezt élvezte a legjobban! Be kellett lássza, hogy élete legislegokosabb döntése volt, hogy felkereste Kajjámot, és a legnagyobb siker, amit életében eddig elért, az, hogy rá tudta venni Kajjámot, hogy tanítsa őt. Mert Kajjám ugyan csak egy nagy gyerek, és betegesen hiú, de nemcsak rosszindulat nincs benne, s még kedvelni is lehet, hanem azért valóban mérhetetlenül nagyobb a varázsló tudása, mint az ő, Mirjan ismeretei! És Mirjan elhatározta, nem nyugszik, míg ő is mindent meg nem tanul, amit Kajjám tud!

Ez pedig, bár Mirjan gyorsan haladt, de így is rengeteg időbe fog telleni, ez nyilvánvaló volt.

Kajjám azonban nagyon lassan haladt a szellemgyűjtéssel az utóbbi időben, aminek kézenfekvő magyarázata az volt, hogy Mirjan csaknem minden percét lefoglalta. Azt várhatnók, hogy emiatt Kajjám bosszús volt, azonban ennek épp az ellenkezője az igaz! Bár igazán mindennek volt mondható csak barátságosnak nem Kajjám és Mirjan találkozása, de ahogy múlt az idő, Kajjám mind jobb s jobb véleménynyel lett Mirjanról!

– Valódi hörcsöglány, igaz, nagyon találó e név, de azért mégiscsak más, mint a többi! Mirjannak esze van! Nem olyan hülye, mint a közönséges emberek lányai, hogy már az olyan végképp idióta, pocsolyalé-agyú némberekről, mint a varázslónők, már ne is beszéljek! – és mert épp Mirjant tanította, míg e gondolata támadt, ki is részletezte neki ebbéli véleményét. Márpedig, ha Kajjám magyarázott, akkor mondanivalóját igazán bő lére eresztette.

– Tudod Mirjan, kezdem már látni, hogy te egészen különleges nő vagy! Igen, nem túlzok, ha azt mondom, te legalább olyan nagyszerű példány vagy az emberek, az embernőstények között, mint a Fekete Márid a szellemek között... mert ezt a nevet adtam neki az egyszerűség

kedvéért... De hogy szavamat ne feledjem, nem a testi adottságaidra gondolok, amik ugyan szintén nem megvetendőek, de hát ez nálunk varázslóknál igazán nem számít, mert akár-milyen karóorrú bányarémnek szülessen is egy varázsló, hamarosan megtanulja, hogy miként változtassa meg alakját, lehet tehát belőle világszépe is, ha akar, ez tehát nem számít... Hanem én arra gondolok, hogy neked van érzéked ahhoz, mi a fontos a mágiában, és mi nem! Te értékeled a kutatásaimat! Mert ugyebár, ha egy közönséges, mágikus érzéknek híján levő szerencsétlen, nyomorú emberi lény, egy lány, nem tudja felfogni, micsoda nagyszerű eredményeket értem el a szellemek palackozása terén, hát az még csak hagyján, arra nem is haragszom, inkább csak szánom az igazi érték iránti vaksága miatt, hiszen nem tehet róla, hogy egy egész világgal szegényebb, nem lévén mágikus tehetsége... De mit mondjak arról a nőről, aki bár varázsló, esetleg egészen kivételes képességű varázsló, de mégis behunyja a szemét az előtt, ami a mágia legislegszebb részterülete, nem veszi észre a szellemek pompázatos világának színpompás gazdagságát, remek alkalmazhatóságukat, s azt a temérdek örömet, amivel a velük való foglalatosság jár, kezdve a felfedezésükön, folytatva a megidézésükön, palackozásukon, behódoltatásukon át egészen a mindennapos használatukig?! De te Mirjan, te, ó, te, te igen, te mindig úgy figyelsz a szavamra, ahogy azt még senkitől sem láttam! Igazán, minden nők közül a varázslónők a legislegostobábbak úgy általában, mert ők érthetnének a szellemekhez, mégis megvetik őket, de te nemcsak varázslónő vagy, de ráadásul még tudod is, hogy mi az igazán nagyszerű a mágiában, van érzéked hozzá, igen, Mirjan, látom már, te nagyra vagy hivatott, nagy tudásra és nagy tettekre!

Kajjám ömlengő dicséretének megvolt a maga valóságalapja. Mirjan ugyan csöppet sem rajongott annyira a szellemekért, mint Kajjám, de nem is bánt lekezelően a varázslóval, amikor Kajjám az ő drágaságairól mesélt neki, mert egyszerűen nem érezte magát eléggé szakavatottnak úgy általában a mágiában és különösen a szellemológia terén, hogy véleményt mondjon. Ellenben, mint a szivacs, itta magába a mágiatudomány minden morzsáját, függetlenül attól, melyik területtel legyen is az kapcsolatos, így természetesen figyelt Kajjám magyarázatára, akkor is, ha, mint általában, Kajjám a szellemekről beszélt neki. És Kajjám hátát, hiúságát mintha hájjal kengették volna, amikor látta Mirjan szép arcából az okosan kitekintő két nagy szemet, nagyon élvezte, hogy Mirjan közbe szinte soha nem szól, így beszélhet, dicsérheti magát, jó húszezer éves munkásságának minden eredményét felsorolhatja, és ha mégis megszólalt Mirjan, akkor is legfeljebb azért, mert még több részletet óhajt valami túl nagyvonalúan megemlített, elnagyoltan kezelt témakörrel. S Kajjám persze boldogan, sőt repeső szívvel adta meg a megfelelő felvilágosítást. És egyáltalán nem bánta, hogy közben nem kísérletezhet, mert rájött, hogy még soha, de soha életében nem érezte ilyen remekül magát, mint Mirjan társaságában, igen, ezekért a pillanatokért érdemes volt dolgoznia, élnie, kutatni a mágia és különösen a szellemek titkait!

Valójában e pillanatban Kajjám úgy vélte, hihetetlen, de van valami, ami a szellemgyűjtésnél is izgalmasabb és kellemesebb: tanítani, amennyiben ilyen figyelmes, megértő, serény, szolgálatkész és hálás közönsége, tanítványa van a tanárnak!

El is határozta, hogy még egyszer megpróbálkozik azzal, amivel már sokszor kudarcot vallott varázslólányoknál: legislegnagyobb életcéljáról beszél most Mirjannak! Ha van valaki a világon, aki megértheti, akkor az csak ez a nagyszerű nő lehet!

– Tudod Mirjan – kezdte – életem egyik nagy vágya egy egészen különleges varázspálca készítése! A varázspálcák, mint bizonyára tudod már, lényegében véve talizmánok, márpedig a talizmánok között előfordulhatnak olyanok is, melyeknek bizonyos tudatuk, gondolkodóképességük is van! Érdekes módon azonban értelmes varázspálcát még senki sem készített, úgy tudom! Na de nem is erről akartam beszélni... Amelyik talizmán nem értelmes, annak van egyfajta elemi utasításkészlete. Ez sokféle lehet, de úgy nagyjából azért azt mondhatom, hogy meglehetősen szabványos utasításokból áll össze egy ilyen talizmán-parancsnyelv. Én

azonban, Mirjan, erősen hiszem, kifejlesztettem egy speciális utasításkészletet, ami kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy az ezt értő talizmán – például varázspálca – által sokkal hatékonyabban tudjon a varázsló, tehát én, szellemeket befogni, megidézni, no meg parancsolni nekik!

De ez még semmi. Mert ugye, az efféle talizmánokat el kell készíteni, és ez mégiscsak nagy munka. Ezért kidolgoztam egy olyan talizmán elkészítésének módszerét, mely talizmán, megfelelő parancssorozat kiadásának hatására, magától elkészíti nekünk az előbb említett másik talizmánokat, azokat, melyek értik a Kajjám-féle parancsnyelvet, és különlegesen hatékonyak a szellemekkel kapcsolatos varázslatok terén! S meg kell jegyezzem, ez az utóbbi talizmán, tehát a talizmánkészítő talizmán, már el is készült! Egyetlen baj van csupán vele: bár érti a megfelelő parancsokat, de nagyon hosszadalmas megmondani neki, hogy éppen milyen fajta, szellemekkel kapcsolatos talizmán elkészítését várjuk tőle, mert az ugye sokféle lehet, én tehát most azon dolgozom, hogy...

– Mindjárt kitalálom! – szólt nevetve Mirjan. – Te most egy olyan talizmánt akarsz készíteni, amelyiknek egyszerűen meg lehet mondani, hogy miféle szellemekkel kapcsolatos talizmánt szeretnél, és ő elmagyarázza ezen óhajodat a talizmánkészítő talizmánnak, azon a nyelven, amit az megért!

– Nahát, hogy találhattad ezt ki ilyen könnyen?! – ámult Kajjám.

– Nem volt nehéz, kezdelek már kiismerni! – vont vállat Mirjan.

– Hihetetlen!

– Pedig kénytelen leszel elhinni!

– És, izé... Mi a véleményed a tervemről?! Ugye te is remek ötletnek tartod?! – kérdezte reménykedően Kajjám, és csak úgy sugárzott arcából, hogy nagyon reménykedik az igenlő válaszban.

– Előbb azt szeretném tudni, mit is tudnak majd pontosan az elkészült talizmánok, amiket a szellemek miatt készítesz?

– Hát, hogy ezentúl még gyorsabban lehet majd a szellemeket gyűjteni velük...

– De mire neked annyi szellem? Hiszen már most isannyid van belőlük, hogy osztogathatnád ajándékba őket, mint a nagyanyó az édességet az unokáinak...

– Mi?! Hogy én elosztogassam a drága szellemeimet?! Azt már ugyan soha! Hogy is tehetnék olyat, hiszen akkor nem lenne teljes a gyűjteményem, sőt lehet, hogy a szellem új gazdája rosszul is bánná szegénykével...

– De akkor mire ilyen talizmán neked?

– Mégsem értesz, Mirjan?! Hiszen a szellemeket gyűjteni kell, ez magától értetődő, evidens tény, afféle matematikai axióma, önmagától értetődő alapigazság, ami nem szorul külön magyarázatra! És én ezekkel az újkészítésű varázspálcákkal sokkal hatékonyabban gyűjthetem őket, könnyebben parancsolhatok nekik, nagyobb lesz az engedelmességi százalék...

– Úgy érted, biztonságosabb lesz a velük való foglalkozás, nem fognak annyit hóbörögni, engedetlenkedni, és könnyebben be lehet fogni az emberevő szellemeket is?

– Igen, igen, pontosan úgy!

– Tehát kisebb veszélyt jelentenek a szellemek, ezeknek hála?

– Hát, én Kajjám vagyok, a hatalmas varázsló, nekem egy mégoly hatalmas szellem sem jelent soha fikarcnyi veszélyt sem, de ha mondjuk egy kezdő varázsló akarna ilyesmivel fogla-

latoskodni, hát igen, akkor azt is mondhatjuk, hogy az én módszeremmel sokkal könnyebb és biztonságosabb lenne neki...

– Nem is olyan hülyeség ám akkor, amit csinálsz, Kajjám! Bevallom, először nem sok értelmét láttam, de most, hogy így jobban megmagyaráztad a dolgot, határozottan értékes foglalatosságnak tartom!

– Igen?! Igen?! Ó, Mirjan, hát ez nagyszerű, mi ketten rokonlelkek vagyunk, látom már! – és Kajjám, túlaradó boldogságában szinte remegve, magához szorította Mirjant, ám Mirjan, nem udvariatlanul, de határozottan eltolta magától.

– Lassan a testtel, Kajjám! Nem vagyok sem a feleséged, sem a szeretőd, ráadásul szűz vagyok még...

– Ó, azon könnyen segíthetünk, ismerek varázslatot, ami megszünteti az első szeretkezés fájdalmát, de még ennél is egyszerűbb, ha átalakítjuk a testedet úgy, hogy megszüntetjük azt a bosszantó szűzhártyát...

– Csakhogy én egyelőre nagyon jól érzem magamat így, ahogy vagyok, és szeretkezni sincs kedvem! Még veled sem! Különben is, csak azt mondtam, hogy a céllal, hogy hatékonyabban uralhassuk a szellemeket, ezzel egyetérték, de azzal már, ahogyan a problémához közelítesz, egyáltalán nem! A harmadikfajta talizmánra egyáltalán nincs szükséged! Te teljesen elveszel a különféle parancsnyelvekben! Miért nem készíted el a talizmánkészítő talizmánt úgy, hogy kitalálja a gondolataidat?! Belátom, ez bizonyára nehezebb, tovább tart, de így kevesebb talizmánra lesz szükséged, s a hatékonyság is sokkal nagyobb, nem úgy véled magad is?! És ha nehezebb is a feladat, nemde a nehezebb feladatok méltóak egy olyan hatalmas varázslóhoz, mint te vagy?! Mert bevallom, nekem halvány fogalmam sincs róla, miként készítek gondolatolvasó talizmánt, de neked ezt is tudnod kell!

– Hát tudni ugyan nem tudom, de máris vannak elképzeléseim a dologról... igen, Mirjan, te egy zseni vagy, ez egészen új oldaláról világítja meg a problémát... – és Kajjám felugrott, s fel-alá kezdett el járkálni a szobában. – Tényleg, nem is értem, miért nem nekem jutott ez az eszembe!

– Mert férfi vagy, s ti férfiak elvesztek a részletekben, mi nők meg mindig a lényegre, a célra összpontosítunk! Itt meg nem az a cél, hogy sokfajta bugyuta talizmánt gyártsunk, hanem hogy minél erősebb hatalmunk legyen a szellemek fölött!

– No igen, igen, természetesen, a szellemek, az a lényeg... – azzal Kajjám már meg is feledkezett Mirjanról, és elszietett, hogy varázsoljon, s Mirjan egészen biztos volt benne, hogy Kajjám ezúttal a gondolatolvasó talizmánokkal kapcsolatban akar utánanézni valaminek.

* * *

Eltelt újabb egy hónap, és Kajjám egy reggel azzal állt Mirjan elé, hogy aznap jó lenne, ha Mirjan nem igényelné tanári szolgáltatásait.

– Valami fontos varázslatra készülsz? – kérdezte Mirjan.

– Nem, hanem, izé... szóval, el kell mennem! – közölte Kajjám, és pirult zavarában, igazán olyan vörös volt az arca, mint egy rózsa.

– Hová?

– Hát csak úgy, el!

– Na de mégis!

– Ez csak rám tartozik, magánügy, na!

– Olyan nincs, hogy magánügy, mert elvesztetted a fogadást, vállaltad, hogy tanítasz, amikor csak kérem, tehát ha nem engedlek el, nem mész sehová! – toppantott mérgesen a lábával Mirjan. – Vagyis tessék megmondani, hogy mi ez az egész, ez a váratlan mehetnék, mert tőlem függ, hogy elmehetsz-e!

– Nem vagyok a rabszolgád!

– Az nem, de örökös tanárom, az igen, addig legalábbis, míg mindent nem tudok, amit te! És ugye nem akarsz azt mondani, hogy vagyok már olyan jó varázsló, mint te?!

– Dehogy, erről szó sem lehet, az én kiválóságommal senki nem vetekedhet...

– Na hát azért! Tehát, hová is igyekszel ilyen nagy buzgalommal?

– Jól van Mirjan, én elmondhatom, de ez olyan férfidolog, és te akartad, ne feledd, hogy szokimondó legyek!

– Nem feledem! Nyugodtan beszélhetsz bármiről, én magam is eléggé szabadszájú vagyok, különben is sokat érintkeztem gurgujokkal, akik szabadon beszélnek illetlennek tartott témákról! Hanem eddigi nyöszörgéseidből, úgy hiszem, tudom is már a lényegét! Valami csinos kis nőcskéhez igyekszel, hogy kiéld rajta férfiúi vágyaidat?

– Hát, majdnem! És igazán nem hibáztathatsz Mirjan, elvégre valóban férfi vagyok, ha varázsló is, és senki nem várhatja el tőlem, hogy évezredek át úgy éljek, mint némely szüzességet fogadott papok! Habár, ha az „örök szüzesség” amit fogadtak, náluk is évezredekig kéne, hogy elviselt légyen, és nem csak mondjuk húsz-harminc évig, amíg élnek a fogadalom letétele után, azt hiszem ők is meggondolnák, hogy vállalják-e!

– Ne beszélj mellé, mondd már, miféle nő ez, akihez mész!

– Igazán nem értem, Mirjan, mit érdekel ez téged annyira, ennek semmi köze a mágiához! Különben, ha nagyon tudni akarsz, nem is egy nőről van szó!

– Aha, tehát egy egész bordélyt látogatsz meg!

– Ha úgy volna is, ahhoz sem lenne közöd, de meg nem is bordélyról van szó! Mert nem mondom, eleinte az is megesett velem, de már jó pár évezrede nem megyek olyan helyekre, mert sokkal jobbat is találtam magamnak! – azzal Kajjám ismét belemelegedett a magyarázatba, ez látszott rajta, ahogy csillog a szeme, holott most nem is a szellemekről tartott kiselőadást. – Mert, tudod – folytatta – a bordélyházi nőcskék, azok igencsak primitívek az én ízlésemnek! Nagyon csúnyán beszélnek, gondolkodásuk alantas, ráadásul más sem érdekli őket, csak hogy mielőbb túllegyenek az egészen, és ez meg aztán igazán kiállhatatlan bennük, még ha a beszédjüktől el is tekintek! És hiába fizetek nekik sok aranyat, semmi tiszteletet nem kapok tőlük! Hanem, ez a másik hely, ez, ahova most megyek...

– Igen, igen, halljuk már! Erről beszélj Kajjám, ahová mész, ne arról, ahová nem mész!

– Jó. Tudd meg tehát, hogy messze délen, de tényleg messze, repülőszőnyeggel is beletelik bő két órába, míg odaérek, de azért még ezen a kontinensen, ott tehát, él egy néger törzs, amit úgy hívnak, hogy *csiszi*! Egy kis faluban laknak, annak Zsixi a neve. És e törzsnek az a különlegessége, amivel egyedülállóak a világban, hogy csupa-csupa nő él benne, férfiak egyáltalán nem!

– Az meg hogy lehet?! – ámult Mirjan.

– Úgy, hogy természetesen ezek a nők is szülnek fiúkat, de a fiúcscecsemőket mindig megeszik! Csak a lányokat tartják meg! S mert így saját törzsükből valóval nem pározhatnak – így nevezik e dolgot, pázásnak – ezért megtermékenyülés céljából más törzseket keresnek fel, s ott a legkiválóbbnak tartott férfiakkal egyesülnek! Meglehetősen harcias nők, meg tudják

védeni magukat, ugyanakkor nagyon szépek is, hiszen így szinte tudatosan tenyésztik magukat, mondhatom, négerben még nem láttam náluk szebbeket, de igazság szerint a nem négerek között sem, mert bár feketék, az arcformájuk valahogy olyan, hogy mégsem néznek ki *egészen* négereknek, ugyanakkor a környező törzsekhez képest nagyon okosak is, és ami engem leginkább érdekel, tiszták, és bár a férfiakat úgy általában mélyen megvetik, de elismerően szoktak nézni a kiváló testű férfiakra! Én tehát azt találtam ki már jó ideje, hogy amikor épp olyan kedvem van, akkor átváltoztatom az alakomat egy egészen kiváló néger férfi testévé, amely meglehetősen jó kétméteres, de akár annál is nagyobb valamivel, olyan külsőt veszek fel, hogy lábamon és karomon dagadozzanak az izmok, erősebb legyek, mint egy hegyi gorilla, tehát páromat ne lehessen találni sehol a csiszik lakhelye közelében, de másutt sem, aztán elrepülök a falujuk közelébe. De úgy, hogy ne lássanak repülni, mert nem akarok dicsekedni előttük a varázslóságommal, ez csak megzavarná őket, mert ők nem hisznek semmiféle istenben, varázslásban sem, amit nem is csodálok, mert csak ostoba törzsi varázslókkal találkozhattak eddig, akik persze hogy mit sem értenek a varázsláshoz, csak úgy tesznek... De ha bebizonyítanám nekik, hogy varázsló vagyok, rögtön ez érdekelné őket, nem a párzás... Tehát leszálok előbb, odaballagok a kerítésükhöz, mert tudod óriási kerítéssel vették körül a falujukat, és odakiáltok nekik, hogy akar-e párzani valamelyikük! És még sosem volt úgy, hogy ne akadt volna, amelyik akart, nem is egy, de két vagy három tucatnyi is jutott mindig nekem belőlük, mert annyira elálmélkodnak mindig a roppant méreteimen, bizony, mindig jön annyi, hogy sosem tudok olyan erős és kitartó testet alkotni a legnagyobb gondossággal sem, hogy ne fáradna előbb ki, mint ahogy a csiszik! De így is álmélkodva cuppognak mindig, hogy mennyi sokat bírok ellátni közülük! Igen, Mirjan, ott ezek megbecsülnek engem, amit annál is inkább értékelek, mert tudom, hogy a többi férfit mennyire megvetik! Mindig barátságosan válunk el egymástól, és biztatnak, hogy jöjjenek csak minél előbb hozzájuk! Ez nekem nagyon jó, mert a feketeségük igazán nem zavar, és szebbnél szebb nőkkel lehetek sokat, és nekik is jó, mert a varázsolt testem kiváló képességeit valóban öröklik az utódaik, ahogy arra számítanak is, nem csapom tehát be őket, és így pontosan az történik, amit akarnak: nemesedik a népük! Meg kell mondjam, talán sehol másutt nem is él olyan törzs, amelynek női magasabbak lennének, mint ők!¹¹

– Tehát hozzájuk akarsz menni, hogy jól kikujonkodjad magadat.

– Igen, persze hogy, épp erről beszéltem!

– Azért érdekes ez! Eddig még sosem láttalak más testben, mint ez az idősecske!

– Ezen ne múljék, tessék, ebben a testben akarok a csiszikhez menni! – szólt Kajjám, és a következő pillanatban valóban ott állt Mirjan előtt egy roppant néger, megvolt jó két méter tíz centis, Mirjan bizony a mellkasáig sem ért neki!

– Hű a csudába is! Ideje lesz megtanulnom az alakváltoztatás varázslatait! – szívtá a fogát irigykedve Mirjan.

– Ha visszajöttem, szívesen elmagyarázom, mert nem olyan nagy tudomány ám az egész! – szólt kegyesen Kajjám, akinek határozottan jólesett Mirjan álmélkodó pillantása.

– Hanem elég régóta élek már veled, Kajjám, és csak most jött meg a kedved ahhoz, hogy nővel legyél?! Nem vagy egy nagyon férfias férfi akkor, azt kell mondjam!

– Dehogyan, csak általában jobban érdekelnek a varázslataim, meg amióta itt vagy, nagyon sok időmet lefoglaltad, nem nagyon juthatott eszembe más nő, hát lásd be Mirjan, igazán nem viselkedtéél úgy, hogy időt hagyj nekem másra is gondolni, aztán meg nincs is igazad, szeret-

¹¹ Tisztelt Olvasó! Ha érdekel a csiszik népe, elárulhatjuk, hogy számos regény szól róluk a Tlaxán sorozatban, ezek közül a legelső időrendben az, melynek címe: *A barbár nő*

tem volna én veled a múltkor is, de te azzal az ürüggyel utasítottál vissza, hogy még szűz vagy...

– Kikérem magamnak, az nem ürügy volt, én valóban az vagyok!

– Az a te bajod, mert én nem sokba nézem a szüzességet, az, hogy az érték, csak ostoba papi kitaláció, ezzel kapcsolatban majdnem úgy gondolkodom én is, mint egy csiszí! Ha nem akarsz, hát nem pározol, engem nem érdekel, nekem ott vannak a csiszí! De azt ne mondd, hogy nem vagyok igazi férfi, mert bennem megvolt a jószándék, csak te nem akartad!

– No igen, igen, de akkor is csak egyszer akartad volna jó fél év alatt!

– Most mit kötekedel velem, azt szeretted volna, ha amint eljössz hozzám, megerőszakollak?!

– Eh, ne vitatkozz Kajjám, mit sem értesz az egészből, ostoba vagy néha, mint egy tyúk! Arról még nem hallottál, hogy a nőknek udvarolni szoktak?!

– Az meg micsoda? Mit kell nekem csinálnom az udvarodban, ami nincs is?!

– Az azt jelenti, hogy a férfi először csak a nő udvaráig merészkedik, nem megy be hozzá, bókol neki, szépeket mond neki...

– Hát nem mondtam én neked, hogy mennyire más vagy, mint a többi nő?! De Mirjan, különben is, nem azért jöttem, hogy vitázzam veled, mert veled nem lehet vitatkozni, te mindig olyan furcsán beszélsz velem, nem ismerem ki magamat a gondolkodásodon! Megyek a csiszíkhöz, most mindjárt, s akkor még alkonyat előtt vissza is jöhetek, ami jó, mert nem szeretek sötétben repülni...

– Veszélyes talán?

– Ugyan kérlek, egyszerűen unalmas!

– Tehát te jól megvagy ezekkel a csiszíkkal.

– De még mennyire, igazán kedvelem őket, az összes népek közül, minden közönséges ember közül ezeket kedvelem a legjobban, már gondoltam is rá, hogy varázsolok nekik mindenféle sok szépet és jót, ami megkönnyíti az életüket, de aztán amikor ez jut az eszembe, gyorsan lebeszélem magamat róla, mert félek, hogy elrontanám őket! Meg Badzsahárata is mindig azt mondja, hogy jobb, ha a varázslók nem avatkoznak bele az emberek életébe! És igaza lehet, mert próbáltuk már ezt mi varázslók, de rossz vége lett neki... Én tehát nem varázsoltam eddig semmit a csiszíknak.

– Ez tőled igazán szokatlan bölcsességre vall!

– Most dicsérsz vagy gúnyolódol?

– Magam sem tudom! – felelte őszintén Mirjan. És igazán nagyon zavarban volt. – Arra még nem gondoltál, Kajjám, hogy valami állandóbb társ jó volna neked?

– Egy feleség? De még mennyire, hogy gondoltam rá, volt is számtalan feleségem...

– Mind meghaltak?

– Dehogy, egy sem bírt megöregedni mellettem! – és Kajjám elmesélte Mirjannak, miként járt a feleségeivel.

– Ó te szegény! Az első csalódás lehetett biztos a legrosszabb!

Kajjám arcára zavart fintor költözött.

– Bármilyen furcsa is Mirjan, de fogalmam sincs már, hogy ki volt az első feleségem! Azt sem tudom, hány feleségem volt eddig, nem számoltam őket! Félszáz egészen biztosan! Sőt,

nemcsak arra nem emlékszem, ki volt a legelső, de még arra sem, ki volt a legutóbbi, hogyan nézett ki! Az is nagyon régen volt. Azt tudom, hogy azt szerette volna, ha a szellemekkel elhordatom a Zordhegységet, hogy a helyén szép sík terep legyen, s a hegy anyagával betemetem a Gyöngy-tenger nagy részét, így uralkodhatott volna a hegy helyén keletkezett síkságon is, s a betemetett tenger fölött is... Így akarta megnövelni a birodalma területét...

– Na és? Nem lettek volna erre képesek a szellemek?

– Ez már bizony nekik is fogós feladat lett volna, de persze meg tudták volna csinálni, nem ez a baj... Hanem ezt már azért én is megsokalltam! Nem vagyok képes belátni, hogy miért kéne nekem ekkora fokú hatalomvágyat kielégíteni! Különben is: Badzsahárata épp a Zordhegységben lakik, eszem ágában sincs összeveszнем a Nagy Guruval holmi kerge nőszemély kedvéért! Ráadásul a hegynek is megvan a maga előnye: sok szép állat csak hegyekben tud élni, és védi a délebbre levő területeket a hideg északi szelektől... De hiába magyaráztam annak a buta tyúknak, az csak azt hajtogatta, hogy ha nem teszem meg neki, akkor nem is szeretem igazán! Mert nekem még azt is meg kéne tenni, hogy azt a hegyet a saját kezemmel hordom el, a zsebkendőm négy sarkába kötve a porát, szikláját, egyéb anyagát! Nemhogy szellemekkel! És ahogy hallgattam ezt a kolosszális hülyeséget, ami tényleg nagyobb ostobaság, mint maga az említett Zordhegység, rájöttem, hogy igaza van a nőnek, mert már tényleg nem szeretem!

– És mi lett vele? Elváltál?

– Elválni? Minek? – csodálkozott Kajjám. – Hiszen nem is házasodtam meg vele a közönséges emberek szabályai szerint, ezt mi varázslók nem szoktuk! Miféle pap adna bennünket össze, s milyen vallás szerint, amikor a papok és vallások legalább ötvenszer cserélődtek a környéken, amióta élek?! Sokkal idősebb vagyok, mint bármelyik vallás, mi varázslók a saját törvényeink szerint élünk, és ez nagyon jó, ez a varázslólét egyik legnagyobb előnye! S nem is kell ide holmi pap meg bíróság, meg egyéb ilyesmi, mert nem vagyunk annyian! Nálunk a legfőbb elv, hogy az adott szó kötelez, s hogy valaki szavát szegte-e azt könnyű kideríteni, mert ott a kristálygömb! Ha valaki nagy disznóságot művel, összeül a többi varázsló és ítélni kezd felette, de effélére évezredek óta nem volt példa!

– Jó, jó, ez világos, de mi lett a nővel?

– Odaadtam az egyik emberevő szellemnek, hogy csináljon vele, amit akar, gondolom jóízűen befalatozta! – vonogatta a vállát Kajjám.

– Juj, de csúnya dolog, ezt talán mégsem kellett volna!

– Miért nem? – nézett rá csodálkozva Kajjám. – Hiszen csak valami királylány volt, közönséges ember, nem varázsló!

– Eh, nem érted! – legyintett Mirjan. – Te még talán a gyermekkorodra sem emlékezel!

– Furcsa, de arra nagyon is jól! Úgy látszik az első évek kitörölhetetlenül bevésődnek az emberbe! A későbbi évszázadok már meglehetősen homályosak ugyan bennem, sőt az első egy-két ezer évről alig van emlékem, de a gyermekkoromra igenis emlékszem! De mi köze van ennek a feleségemhez?

– Semmi. És mindegy, nem akarok veszekedni veled! Azt hiszem, alapjában úgylis igazad van, mert nem valók a közönséges nők hozzád!

– Feleségnek biztos nem, de ami a csiszíket illeti...

– Azok sem! Szeretőnek még csak-csak megjárják, elismerem, de feleségnek nem!

– Nem is feleségnek kellene! De most már tényleg fejezzük be, Mirjan, folytassuk máskor a beszélgetést, mert el akarok menni!

– Elmehetsz! De velem.

– Te is párizni akarsz a csiszíkkal?! Hiszen te nő vagy! – nézett nagyot Kajjám.

– Dehogy! – és Mirjan elnevette magát. – Hanem neked, szegénykém, fogalmad sincs, milyen mulatságos vagy, amikor azt emlegeted, hogy „el akarsz menni”! Mert mifelénk, ha egy férfi azt mondja egy nőnek, hogy ő „el akar menni”, az arra a bizonyos dologra utal, mert az „elmenés” a párizs legkéjesebb pillanatait jelenti, azt, amikor a férfi a magját veti épp!

– Akkor sem hazudtam, mert a csiszík közt nagyon is ez a szándékom!

– Márpedig te nem mész hozzájuk! – ragadta meg Kajjám karját Mirjan.

– De bizony, hogy elmegyek!

– El! De mondtam már, hogy velem! Ezentúl sosem mész a csiszík közé, de más nőkhöz sem! Hiába is áradozol róluk Kajjám, készségesen elhiszem, hogy ezek a csiszík a világ legnagyobb-szerűbb népe, s nagyra hivatottak felsőbbrendű kultúrájukkal, mely a gyermekevés nemes szokására épít, még talán az is lehet, hogy valaha nekem is kedvenc népemmé lesznek, de hogy te többé soha az életben nem mész közéjük párizni, az olyan biztos, mint a halál, mert ha megteszed, kikaparom a szemedet! Te ezentúl velem párizol!

– Úgy érted, hogy... hogy...

– Ne tátsd a szádat, vetközz inkább! Vedd már észre te hülye, hogy neked tényleg kell egy feleség, igenis nem ágyas, nem ribanc, hanem feleség, aki a körmödre néz, aki az általad elkövetni szándékozott temérdek baromság legalább egy részéről lebeszél, és ez csak egy varázslónő lehet! Ráadásul azok közül sem akárki, hanem éppen pontosan én!

* * *

Jó egy órával később, amikor Kajjám elégedetten, kielégülten hevert Mirjan mellett, egyszer-csak megszólalt a férfi:

– Most már értem, mi az az „udvarlás” – dolog, amit említettél! Művelnem kell az ültető-fámmal a kertcskédet, amibe a magomat vetem...

12. fejezet

Kajjám szerelme

MÁR EGY TELJES ESZTENDEJE tanult Mirjan Kajjámnál, mindkettejük legteljesebb megelégedésére, amikor Mirjan eljutott arra a szintre, hogy Kajjám úgy vélte, elkezdheti neki magyaráztatni a kristálygömbök készítésének módszereit. És bár néha eddig is használta Mirjan a nagy varázsló kristálygömbjeit, most érhetően sokkal többet foglalkozott ezekkel a hasznos tárgyakkal, és emiatt gyakran nézdegélt beléjük. Például, hogy kipróbálja, mit is tud az általa épp elkészített példány... És nem kell nagy tudomány ahhoz, hogy kitaláljuk, a világ melyik részét nézegette a leggyakrabban: természetesen Troggföldet, és családját, rokonait, ismerőseit, a gurgujokat, Pimet, szüleit, Csividzsit, Szunszent, Vallindrát, Ticsmit, Tipitit meg a többieket...

És bizony úgy látta, hogy van némi igazság Tindra szavaiban, hogy ismerősei visszahúzzák a tanulmányaiban. Mert egyre inkább úgy látta, hogy neki nagyon is időszerű visszatérnie egy kis időre, hogy rendet teremtsen Troggföldön!

Mert Pim dolgai egyre rosszabbul mentek.

És nem azért, mintha Pim rossz, gonosz, vagy akárcsak tehetségtelen király lett volna. Míg Mirjan Kajjámnál tanult, Pim letört minden lázadást, és immár az ország teljes területét uralta. Most már minden főúr elismerte a hatalmát, mert aki mégsem tette meg, az eddigre rég halott volt.

Hanem nagy gondok voltak a papokkal és a gurgujokkal...

Mert igaza lett Vallindrának: Óriási botrány tört ki abból, hogy Pim merészelte börtönbe csukatni a legfőbb főpapot!

Persze nem rögtön, mert az akkori csigalassú közlekedési viszonyok mellett a hírek sem terjedtek gyorsan, és épp a hírforrás közelében, a fővárosban, semmit nem tehettek a papok vagy mások, mert itt nagyon erős volt Pim hatalma. De idővel a maradék papok nagyon is elkezdtek szervezkedni, s mert a főuraknak már több eszük volt annál, hogy akár vallási okok miatt is Pimre támadjanak, – féltették az életüket – így a papok az uraknál lényegesen ostobább, s ezért könnyebben fanatizálható köznépet vették célba propagandájukkal. Óriási felkelést szítottak a „gonosszal cimboráló”, a „pogány gurgujokkal egy tálból cseresznyéző”, „varázslógyanús”, „hitetlen”, „bűneiben megátalkodott”, sőt: „királygyilkos” Pim ellen!

És bár eleinte lassan bonyolódtak-szerveződtek az események, mert nagyon óvatosak voltak már a papok, de azután annál gyorsabban zajlott minden, s mire Mirjan észbekapott, s rájött, hogy mi a helyzet, addigra már lángokban állt egész Troggföld!

Pim szinte mit sem tehetett. Az volt a szomorú igazság, hogy hol itt – hol ott lángoltak fel felkelések, ami általában azzal kezdődött, hogy a parasztok kapára-kaszára kaptak, s minden gurgujt meggyilkoltak, aki a környékükön lakott, még akkor is, ha korábban évtizedekig semmi bajuk nem volt velük. Felgyújtották a gurgujok házait, a menekülőket megölték, a gurguj nőket-lányokat előbb még meg is erőszakolták többnyire, de a gurguj csecsemőket is falhoz csapkodták, mert elhitték a papoknak, hogy minden gurguj egy kishatalmú boszorkány, és az istenek már a hegyes fülekkel is épp azért látták el ezt az átkozott fajzatot, hogy ezzel is figyelmeztessék az igazhitűeket: nem tisztességes emberrel állnak szemben!

Nem véletlenül tettek így a papok. A gurgujok Pim leghűbb hívei voltak, s ezért meg akarták fosztani Pimet legerősebb fegyverétől.

Persze, ezzel sokat nem értek el. A legtöbb gurguj a főváros környékére költözött eddigre, s a messzi vidékekről is idesereglettek a vérengzéseket túlélte menekülők. Itt talált gurguj-társaiknak megrázó beszámolókat mesélhettek.

– Nem tudják megbocsátani, hogy a jó Pim király szabadságot adott nekünk! – hallatszott mindenfelől. – Átkozott trogg parasztok!

Valóban majdnem úgy lett, ahogy a papok vádolták Pimet, hogy a gurgujok királya: bár kicsiny csöppnyi gurguj vér sem folyt Pim ereiben, s füle még véletlenül sem volt hegyes, a gurgujok igazán a saját királyuknak tekintették, saját népe, a trogg viszont nem!

Mindezt a helyzetet persze a papok idézték elő uszító politikájukkal, de most mégis állandóan azt hajtogatták, hogy ők bezzeg előre megmondták!

Természetesen a gurgujok, ha aránylag szelíd nép is, de nem szent. Bennük is van bosszúvágy! S amikor egy-egy helyen sok gurguj menekülő gyűlt össze, s mindegyikük fájón emlékezhetett valamelyik meggyilkolt sőt halálra kínzott szerettére – mert sok gurgujt például elevenen égettek meg – akkor ők is váratlan támadást intéztek némelyik falu ellen, ahol troggok éltek, s kímélet nélkül mindenkit lemészároltak maguk is, akit csak leltek. És a Vuárd környékén állomásozó gurguj hadsereg egyre hangosabban követelte Pimtől, hogy teremtsen végre rendet, és fegyelmezze meg a lázadókat! S a nem gurguj része is a seregnek ezt szerette volna. Ezek veterán, harcedzett zsoldosok voltak, és nem érdekelte őket, hogy kik ellen kell harcolniuk, ám szerettek volna újabb sikereket elérni, mint a trónszerzés dicsőséges napjaiban.

Ám Pim nehéz helyzetben volt. Amikor időben kapott hírt valami mozgolódásról, akkor természetesen ki is vonult oda a hadseregével, és rendet teremtett. De e rendteremtés sokszor azt kellett jelentse, hogy a fél falut le kell mészárolnia, míg megértik, hogy ki az erősebb, sőt sokszor minden férfit, aki ott lakott, meg kellett öljön, mert nemigen félték a haláltól, a papok azt hirdették nekik, hogy aki e jó ügy érdekében hal meg, azonnal a mennybe jut!

Mondta is Pim nem egy alkalommal:

– Az efféle rendcsináláshoz nincs sok kedvem! Ami rend énutánam ott marad, az a halál, a temető rendje és a kripták csendje!

És mindezek tetejébe Pimet az is nagyon zavarta, hogy a parasztok, tudta nagyon jól, ártatlanok, mert csak a papok zavarják meg keneteljes beszédükkel azok józan eszt. És ezek pontosan ugyanolyan parasztok, mint amilyen néhány éve még ő maga is volt, mint amilyen apja is volt, anyja is volt... És Pim nagyon jól tudta a lelke mélyén, hogy ha nem születik varázsló húga, ha Mirjan határozott parancsának engedve nem megy el tanulni Feoi iskolájába, akkor bizony ő is maradt volna ugyanolyan ostoba tahó, mint ezek a lázadók, s bizony most vagy hasonló esetben ő is hajlandó lett volna a papok szavára a gurgujokat gyilkolni, s annál büszkébb lenne, minél többet gyilkol meg belőlük... És nem félt volna a király katonáitól, mert ő bátor ember, aki az igazságért küzd, s különben is, ha meghal, annyi baj legyen, várja őt a túlvilági jutalom...

A papok a bűnösök!

S mert jobbat nem tudott kitalálni, Pim nagy hadjáratba kezdett a papok ellen. Bejárta seregével az egész országot, s ahol olyan papot talált, amelyet nem ő nevezett ki, azt egyszerűen karóba húzatta.

Igen ám, de ez sem vezetett eredményre. Mert a parasztok az első néhány ilyen eset után már bújtatták papjaikat, a Pim által a meggyilkoltak helyére kinevezett papokat pedig nem voltak hajlandók beengedni a faluba, templomba, rosszabb esetben pedig ők gyilkolták meg azokat! Igaz, az ezt elkövető falvakat utána Pim nagyon megbüntette, de belátta, hogy nem sokat

tehet, mert ha minden parasztot megöl, akkor nem lesz, aki adót fizessen! A kincstár bevételei úgylis napról-napra apadnak, márpedig a katonákat is fizetni kell valamiből!

Rájött, hogy ez egyfajta kiéheztetési játék közte és a papok között. Ha a papok tovább bírják az üldöztetést, mint ő pénzzel, katonával, akkor azok nyernek. Különben ő. S mindeközben a legtöbbet az ártatlan trogg nép szenved, s a gurgujok!

De a papokat nem érdekli, ki mindenki pusztul el, s nyomorog, csak az az egyetlen, hogy ők minél nagyobb hatalomra tegyenek szert...

Egyedül azokon a birtokokon volt aránylag nyugalom, amelyeket már királlyá levése előtt is birtokolt Pim. Itt a parasztok már tapasztalták, hogy nem is olyan rossz, ha „van egy varázslónő a háznál”! Jól emlékeztek még rá, milyen nagyszerű érzés volt, amikor mindenfelé az országban éhínség dúlt, de náluk bőven termett minden, hála Mirjannak! És itt már régebb óta működtek a Pim által kinevezett papok is, jobban elfogadták őket a parasztok. De itt is csak aránylag uralkodott béke, mert a papok küldöttei elterjesztették a hírt, hogy Mirjan meghalt, azért nem lehet mostanában látni, és jaj mindenkinek, aki Mirjan varázslatainak jótéteményeiből részesedett, mert most jön a fizetség órája, és mindenki hamarosan meghal, sőt elkárhozik, hacsak nem ragad fegyvert Pim ellen, hogy vérével váltsa meg bűneit!

És akadtak ostobák, akik hittek nekik...

– Éppen itt az ideje, hogy bebizonyítsam nekik, hogy nagyon is élek, létezem! – szolt határozottan Mirjan.

– Elmész te is? Hatalmi harcokba bonyolódol? Ó, Mirjan, rólad igazán többet tételeztem fel! – csóválta a fejét Kajjám.

– Nem maradok soká! És nem hívlak, hogy segíts. Emlékszem még, hogy ismeretségünk kezdetén kikötötted, hogy ilyesféle viszályokban nem veszel részt. Nem is kell, hogy gyere! Majd én magam elintézek mindent, amit kell! Elég bőven a tudásom ahhoz, amit tennem kell.

– De Mirjan, izé... siess ám vissza!

– Hát nem is örülsz, hogy megszabadulsz tőlem, s nyugodtan varázsolgathatsz?

– Nem! – felelte őszintén Kajjám. – Már előre látom, hogy az első néhány napban ragyogóan fogom érezni magamat nélküled, de utána minden unalmas és szürke lesz! Ki fog velem veszekedni, ha te nem leszel?! – nézett kétségbeesetten Mirjanra, hogy a nő elnevette magát.

– Azt hittem, utálod a házsártos nőket!

– Naná, de még hogy, azokat igen! A hátam borsódzik tőlük! De te más vagy. Neked általában igazad van, és...

– Nemcsak általában, de mindig!

– Általában. De ezen most ne vitázzunk! És különben is, te nem akármiről vitázol velem, nem olyan hülyeségekről, hogy jól van-e ott a Zordhegység, ahol van, hanem olyan fontos, lényegbevágó kérdésekről, amik a mágia területéhez tartoznak, például legutóbb is, ami a gondolatolvasó talizmánkészítő talizmánt illeti... És ez egészen más ám! Én tulajdonképpen mindig ilyen nőre vágytam, mint te, aki a feleségem, és varázslónő, de nem olyan varázslónő, akit teljesen elrontott Badzsahárata nevelése, akinek kificamodott az ízlése, s nem látja meg, mi a szép és jó abban, amit csinálok... te igazi társam vagy, Mirjan! Nagyon becsüllek! Ne maradj soká! Egy hét mondjuk, igen, az éppen pontosan jó, az elég lesz neked is, ugye?!

– Ezt nem ígérhetem! Lehet, hogy lesz abból egy hónap is, vagy még több!

– Ez borzalmas! Azt túl sem élem!

- Te, az örökéletű?! Na ne viccelj!
- Na jó, persze, túl tudnám élni, de nem akarom!
- Pedig akárhogy is, azt, hogy vagyok egyáltalán, a szüleimnek köszönheted, azt meg, hogy nemcsak vagyok, de éppen ilyen vagyok, a barátaimnak és szintén a szüleimnek, mert ők neveltek, ők alakították a gondolkodásomat! Amíg élnek, addig még tartozom nekik annyival, hogy ha bajban vannak, segítek nekik! Hogy mást már ne is mondjak, anyám döntött úgy, hogy varázsló legyek, ha nem ez az akarata, lehet, hogy csak Troggföld legnagyobb kurvája leszek, s akkor neked sem kellenék, nem is tudnál a létezéséről! Ezt a száz évet még bírd ki így, Kajjám! De sietek én is vissza, ígérem!
- De én féltetek is, Mirjan!
- Engem?! Ugyan mi baj érhetne?! Még ha szíven lönek nyílvezzővel, váratlanul, orvul, hátulról, az sem végzetes, mert kirántom a nyílvezzőt, azután meggyógyítom magamat, s jaj annak, aki rámlótt! El sem tudom képzelni, hogy a közönséges emberek részéről bármi bánatalom érhetne!
- De nekik is lehetnek ilyen-olyan talizmánjaik...
- Mindegy! Nagyobb az én hatalmam annál, hogy ilyesmivel, éppen mágiával, ők hadakozhassanak ellenem! Mert az lehet, hogy varázslónak még nem vagyok valami nagy, de varázsló nem is áll a szolgálatukba, hogy ellenem harcoljon, különben is, a trogg papok épp azért utálnak engem, mert varázsló vagyok, minden varázslót mélységesen utálnak!
- Persze, de én többet éltem, mint te, Mirjan, és nem véletlenül utálok ám az embereket! Megvetem őket! Én, Mirjan, láttam már többször is elpusztulni az egész világot! Én már akkor is éltem, amikor az ember még nem is ezen a bolygón élt! És ha valamit megtanultam az emberekről, nos, ez az, hogy az emberek aljassága végtelen! Nem is igen hiszem, hogy létezik jó ember! És mert végtelen az ő aljasságuk, te is el lehetsz készülve minden aljasságra! Nem kell hozzá más, csak például, hogy álmodban lefejezzenek! És az már gyorsabb halál, mint amit egy nyílvezző okoz, és semmiféle tudományod nem segít rajtad!
- Ne tréfálj már, természetesen eszem ágában sincs ellenséges környezetben nyugovóra térnem! – kacagott Mirjan. – Ennyi eszem nekem is van! De meghat igazán, hogy aggodol! Nézd, ha ez megnyugtat téged, segíthetünk a dolgon! Készíts egy talizmánt, ami például megvörösödik, ha bajban vagyok! Nem hiszem ugyan, hogy ez megtörténhet, de abban igazad van, hogy az óvatosság sosem árt, jobb semmit sem kockáztatni...
- Jé, most egészen úgy beszélsz, mint egy csiszí! Az ő jelszavuk, hogy soha semmit nem kockáztatnak!
- Elég legyen ebből, ne emlegesd őket, mert még azt hiszem, hogy még mindig őket szereted!
- toppantott a lábával mérgesen Mirjan. – Én nem csiszí vagyok, hanem Mirjan, tehát úgy viselkedj!
- Az összes szellemekre, semmi rosszra nem gondoltam! És hidd el, én valóban szívesen a segítségedre sietek, ha bajban vagy, de hát csak nem képzeled, hogy egész nap, sőt hónap-számra valami ostoba talizmánt bámulok majd, hogy megvörösödött-e?!
- Jaj Kajjám, te vagy az ostoba nem a talizmán! Hát mire valók a híres szellemeid?! Szólj az egyiknek, hogy bámulja az a nagy gülü szemeivel a talizmánt, aztán ha netán vörösre váltana, majd szól neked ő, a szellem! Ez olyan jelentéktelen feladat, hogy még a ghúlok legcsekélyebbike is képes rá!
- Milyen igazad van! Tényleg! – szólt a fejéhez kapva Kajjám. – Azonnal varázsolok egy zsebkendőt, ami megvörösödik, ha bajod esne! De izé, Mirjan... – és egyik lábáról a másikra

állt – mondd, nem vinnél magaddal egy szellemet?! Sőt, kettőt, nem, inkább mégis hármat vagy négyet...

– Természetesen viszek magammal szellemet!

– Az jó! Ajánlom neked az egyik máridot, amely akár a Fekete Márid rokonának is tekinthető...

– Márid nem kell, túl sok az emberevő közöttük, nem szeretem a fajtájukat! Dzsinn viszek magammal! Azokat szeretem, és egy kis lidércet is. Tudom, hogy te nem becsülöd sokra a lidérceket, de én annál inkább kedvelem őket, mert az igaz, hogy a hatalmuk meg sem közelíti a szellemekét, ellenben sokkal értelmesebbek, mint amazok, nem olyan tompaagyúak, van bennük kezdeményezőkézség! És nagyon ragaszkodóak! Na hát, ő majd ott ül a vállamon, s figyel mindenre, még hátrafelé is! Kizárt dolog, hogy bántalom érhetne!

Így esett, hogy Mirjan egy szép napon repülőszőnyegre szállt, s még aznap belibbent Pim palotájának ablakán.

Éppen egy nagy tanácskozás kellős közepére érkezett, amin minden fontosabb régi barátja ott volt, tehát nemcsak Pim és Vallindra, de Csividzsi, Szunszen, Nún, a szülei, Mircina, Téóé, Feoi, Ázezár, Hörtegasz, Indzse, de még Hollószárny is, aki már nem is bánta, hogy nem királynő vagy királyné, amióta látta, milyen nehéz dolog az uralkodás.

Annyira váratlanul érkezett, s olyan szokatlan módon, hogy az egyik testőr megijedt, vagyis inkább túlteljesítette kötelességét, és rálőtt Mirjanra – még szerencse, hogy a kis lidérc, Lidike, aki ott kucorgott Mirjan bal vállán, mint afféle fura kis szőrös gyík, észrevette a veszélyt, s elkiáltotta magát:

– Vigyázz, úrnóm!

Abban a pillanatban felderengett Mirjan körül az erőter, ezúttal aranyárgán, mintha a Nap fonna glóriát köré, s a nyílvessző hullócsillagként izzva hamvadt el, amint hozzáért.

– De hiszen ez Mirjan! – kiáltotta Indzse, és azonnal hozzászaladt. Átölelte barátnőjét, s nem ijedt meg Lidikétől sem. – Ti ostoba barmok! – förmedt aztán a testőrökre. – Még egyszer meg ne történjen, hogy bármelyiktek is fegyvert emel egy varázslóra, különösen ne Mirjanra! Jegyezzétek meg egyszer és mindenkorra, hogy a varázslók, varázslónők, azok a mi barátaink, de legalábbis nem ellenségeink! Mirjan aztán végképp nem! Én is neki köszönhetem az életemet!

A hirtelenkedő őr lehajtotta a fejét, és szeretett volna valahol nagyon máshol lenni. Tartott Mirjan bosszújától is, de Mirjan igazán méltóságán alulinak tartotta, hogy foglalkozzék vele.

– Úgy látom, épp jókor érkeztem! – szólt, körbenézve a tanácskozókon. Azok azonban nem is válaszoltak neki, hanem ehelyett mindenki köréje sereglett, és boldogan üdvözölték, édesanyja egyenesen könnyekre fakadva, mintha legalább ötven éve nem látta volna a leányát.

– Ugye megmondtam bátyókám, hogy repülőszőnyeggel érkezem vissza! – azzal Mirjan nem is túl kíméletesen, sőt jó alaposan, hasba öklözte Pimet. Aki azonban csöppet sem haragudott meg érte.

– Hát igen, úgy tűnik így első látásra, sikerült teljesítened a magad elé tűzött tervet, és sikerült úgy megutáltatnod magadat Kajjámmal, hogy valóban adott neked repülőszőnyeget, csak hogy mielőbb megszabaduljon tőled!

– Eh! Épp ellenkezőleg! Eleinte ugyan valóban viharosnak indult a kapcsolatunk, de most, ma reggel, ahogy elindultam volna hozzátok, majdnem sírt a szerencsétlen, hogy maradjak még egy kicsit, mert nem szívesen válik meg becses személyemtől! Bizony, egészen belémszerel-

mesedett, ha ugyan lehet ezt mondani róla, mert csöppet sem biztos, hogy nem csupán a szellemei iránt képes efféle heves érzelmekre... De az biztos, hogy a világ minden női közül engem kedvel legisleginkább!

– Hát ezt nem hittem volna! – nézett nagyot Pim.

– Én előre sejtettem! – mondta csendesen Zítia, aki még jól emlékezett a jóslatra.

– Csak nem vagy képes feleségül menni ahhoz a hülyéhez?! – ámult Pim.

– Egyáltalán nem hülye! Csak nem nagyon ért az emberekhez, mert megveti őket, amire különben számtalan jó oka van, például az is, hogy az emberek már többször is csaknem teljesen elpusztították a világot! És nem kell feleségül mennem hozzá, mert máris a feleségének számítok a varázslók szokásai szerint!

– Na ne mondd! Mirjan! Hiszen te emlegetted elutazásod előtt, hogy milyen ilyen meg olyan hülye nő az, aki egy Kajjámhoz hasonlatos marhához feleségül megy! Aki még azt sem tudja, mi a matematikai bizonyítás!

– Tudjátok – szólt Mirjan, és pirult, pedig ez ritkaság volt nála –, Kajjám néha valóban nagyon hülye, de rájöttem, hogy jó egy hülye a háznál! Nem olyan vészes a helyzet, ha nálam a kormánypálca, és én parancsolok, márpedig nálunk ez a helyzet! És igenis kell valaki, aki féken tartja! És ha jól emlékszem a jóslatra, anyám, amit mondtál nekem, akkor Tindra azt jósolta, hogy én majdan egy varázsló felesége leszek! Szerintem Tindra, akiről már tudom, hogy egy Badzsahárata nevű varázsló tanítványa, azért mondta ezt, mert előre sejtette, szinte kinézte nekem éppen Kajjámot! Jól eldöntötték azok ott Badzsaharatánál, hogy kell Kajjám mellé egy határozott feleség, aki féken tartja, és szükség esetén a körmére néz, s én erre valóban alkalmas vagyok, sőt kedvemre is való ez az élet! Most azonban beszéljünk rólatok!

– De ő kicsoda? – kérdezte kíváncsian Tipiti, és Lidikére mutatott.

– Ő Lidike! Egy lidérc. Ne félj tőle, nagyon kedves kis lény, különben pedig nem mindig ilyen, akármilyen alakot képes felölteni, sőt láthatatlan is tud lenni.

Lidike hirtelen kinyújtotta hosszú nyelvét, mely egy kaméleonnak is becsületére vált volna, és végignyalta vele az ijedten hátrahőkölő lány arcát. Ezután megszólalt:

– Kedvelem őt! Jó az íze!

– Ő így barátkozik! – nevetett Mirjan. – Ne félj, nem azért mondta, mintha meg akarna enni vagy akárcsak kóstolni is!

– És képes varázsolni is?

– Azt nem. De bárhová be tud menni, mert mint mondtam, alakváltó, egyedül az a korlátja, hogy a térfogata meg kell maradjon, ha tehát például cérnavékonná változik, akkor nagyon hosszú kell legyen, mert a cérnának kicsi a vastagsága... De nem is azért hoztam magammal, mintha sok szolgálatot várnék tőle. Csak mert kedvelem! Ha valami nagy varázslat kell, arra itt vagyok én, ha meg segítségre van szükségem, akkor hívom őt! – azzal megdörgölte bal kezén a gyűrűt, mire a következő pillanatban szinte a trónterem is elsötétedett előttük, mert megjelent egy szellem. Nem is akármilyen szellem!

Nagyjából emberalakú volt, de bőre koromfekete, mint a legsötétebb négereké. Magassága legalább hét méter, feje majdnem a trónterem tetejét verte. Oldalán kard lógott, s e kard pengéje szélesebb volt, mint egy megtermett ember dereka. De kard nélkül is veszélyesnek ígérkezett ez az óriás, mert mindegyik ujján akkora karmok meredeztek, hogy a leghosszabb henteskés ezekhez képest csak fogpiszkálónak volt nevezhető!

És akkor még nem is említettük a fogait, pedig azok sem akármilyenek voltak...

Mindenki rémülten meredt e csöppet sem barátságosan festő jelenségre, csak Szunszen volt oly bátor, hogy azonnal kardot rántott, lehet, hogy ijedtében, de a szellem észrevette, és fűjt egy nagyot. A váratlan szélroham a trónterem túlsó végébe repítette a paján harcost.

– Ne vitézkedj ellene Szunszen, úgysem tudod legyőzni, és felesleges is, mert ő nem ellenség, ő jó barát! – támaszkodott a szellemnek Mirjan. – Az ő neve úgy hangzik, hogy Trrzsi Brrfe, de mivel ezt nehéz kimondani, általában csak úgy hívom, hogy Nekro. És nemcsak roppant erős, de ő ráadásul képes varázsolni is, és varázsol is, ha kell! Tehát nem Lidikét hoztam magammal szolgálni, akár harcolni is, hanem ilyesmire ott van, ha kell, Nekro!

– Ez nem egy másik emberevő szellem, aki szintén gurgujokat eszik?! – érdeklődött óvatosan Ticsmi.

– Nem, ez nem eszi meg a férjeidet, nem emberevő szellem! Különb is, ő nem márid, hanem dzsinn! Ő legfeljebb akkor enne embert, ha megparancsolom neki, de akkor is nagyon nem szívesen!

– Akkor mire valók ezek az óriási fogai?

– Ó kicsikém, emberevéshez harmadekkora fogak is bőven elegek volnának! Nekro, válaszolj Ticsminek, mire használsz a fogaidat!

– Kellenek a kövekhez! – morogta Nekro. Olyan mély volt a hangja, hogy alig lehetett megérteni a szavait. – Szeretem a köveket! Finomak!

– De hát azok kemények! – csodálkozott Pim.

– Persze! Az a jó! Minél keményebb, annál finomabb! Ropogtatni őket, ó, nincs is annál jobb! Az én világomban, ahonnan jöttem, már nincsenek kövek! – azzal Mirjanhoz fordult. – Úrnőm, itt minden tele van finom márvánnyal, ugye szabad ennem belőle?! – és sóvár szemekkel kezdte vizsgálgatni a terem oszlopait.

– Azt hagyd csak békén, Nekro, az nem a gyomrodnak van szánva! Hanem kaphatsz egy kis csemegét, ne mondd, hogy rossz vagyok hozzád! – azzal odafordult ahhoz a testőrhöz, aki rálőtt:

– Hé, fiacskám, add csak ide a kardodat meg a páncélsírt!

– Adjam oda?!

– De gyorsan ám, másképp Nekróval vétetem el tőled!

Az ő nem mert ellenkezni, s átadta a páncélsírt s a kardot Mirjannak.

– Tessék, Nekro, ezt megcsócsálhatod!

Az óriási szellem arcára boldog mosoly költözött, s pillanatok alatt eltűntette a szájában a kardot is, páncélsírt is, jól megrágta, ropogtatta, mint más a süvegcsukrot, úgy gyúrta-gyömöszölte nyelvével a vasat, mint a gyerekek a lépes méz viaszát, s látszott rajta, hogy élete legboldogabb pillanatait éli át.

– Finom volt, jó volt, csak kevés volt! – közölte végül.

– Most nincs több, de azt hiszem lesz hamarosan rengeteg finomságod! Most eltűnhetsz! – közölte vele Mirjan, mire Nekro azonnal el is tűnt.

– Tudjátok, a kövek, az csak amolyan hétköznapi étel neki! Igazából azért kedveli nagyon az emberek világát, mert az emberek sok fémeket olvasztanak, a színvas, réz, bronz pedig valószínűleg mennyei csemege neki! Ha nincs más, megeszi az aranyat és ezüstöt is, de azt nem nagyon szereti, mert azt túl puhának tartja.

- A réz is puha! – jegyezte meg Feoi.
- Igen, nem is szereti annyira, mint a vasat...
- Akkor ezt nem is fogja a kard? – kérdezte Szunszen.
- Még szép! Kizárólag mágiával lehet elpusztítani. Tökéletes testőr, ugye?
- Igen, csak a neve nem tetszik nekem! – csóválta a fejét Mircina. – Amennyire ismerem az ősök nyelvét – nem nagyon, az igaz – a „nekro” szó a tlapantluai nyelvben szóösszetételek első tagjaként a halállal kapcsolatos dolgot jelent! Például nekromantia – halottidézés!
- Épp ezért hívom így! Ő lesz ellenségeim halála! – vont vállat Mirjan. – Na de most már tényleg beszéljünk a ti dolgaitokról!
- Ha van repülőszőnyeged, bizonyára van kristálygömböd is már – szólt Pim – és így nyilván tökéletesen tudsz mindent rólunk, sőt jobban, mint mi, mert tudod az ellenség terveit is!
- De még mennyire! Nagyon jól tudom, hogy most az a bajod, hogy a papok fellázították északon a parasztokat, és húszezer paraszt tör Vuárd ellen! S te azon gondolkodol, miként győzd le őket úgy, hogy minél kevesebb legyen az áldozat a seregében, sőt, lehetőleg a parasztok közül is kevés hulljon el, mert halott paraszt nem adózik, meg mert sajnálod is őket...
- Neked biztos van valami jó terved!
- Persze, hisz épp azért jöttem hozzátok! Na figyeljetek csak... – kezdte Mirjan, azzal már mondta is, hogy mit talált ki.

* * *

Húszezer fő, az már akkor is félelmetes erőt képvisel, ha nem harcedzett katonákból áll, csak felbőszített parasztokból, akiknek kardjuk is kevés van, s inkább csak kiegyenesített kaszákkal, meg cséphadarókkal hadakoznak. Meg aztán nemcsak kardja, de páncélja is akadt némelyiknek, amit legyőzött katonáktól zsákmányoltak.

Várat szerettek volna megostromolni, de erre nem volt semmi esélyük. A várak megvívásához nem voltak ostromgépeik, s azokat különben is Pim hű emberei védték, harcedzett, vén katonák. És most nem akadt a parasztok közt egy Tork, aki hadvezéri zsenijével győzelemre segíthette volna őket. Tork nagyon boldog volt Pim király mellett, esze ágában sem volt felülni a papok beszédének, és inkább a fellázadt parasztok ellen vezetett hadjáratot, nem is jelentéktelen sikereket aratva.

De azért a parasztok így is nagy pusztítást vittek végbe mindenütt, ahol gurgujok laktak, sőt, sokszor a trogg parasztok közül is megtámadták azokat a falvakat, ahonnan a férfiak nem csatlakoztak a seregükhöz, mert ezeket árulóknak tartották, ezenkívül a kisebb városokat is felprédálták, amik az útjukba kerültek, ha nem védte városfal ezeket. És raboltak, fosztogattak mindenfelé.

– Halál Pim királyra! Eladta a népet a hegyesfülűeknek, a fokhagymazabálóknak! – ordibálták teli torokból, valahányszor csak csatába indultak.

– Ez nem hadsereg, csak horda, csürhe! – nézte őket Pim egy magaslatról, amikor most felvonult ellenük a seregével. – Hiába van csak tízezer fős seregem, egykettőre szétverem őket! Menekülnek majd ész nélkül! De így is sok lenne a halott, főleg természetesen öközlük, de azért az én seregemből is! Igen, Mirjan, igazad van, azt kell tenni, amit te javasoltál! Az a jó ötlet, az igazi megoldás!

S erre Mirjan intett a kezével, mire megjelent a dereka magasságában egy repülőszőnyeg. Felszállt rá, s az ellenséges sereg katonáinak feje fölé repült.

– A papok hazudnak nektek! Nem haltam meg! Élek, létezem, láthatjátok! – kiáltotta le nekik.

– Rohadt boszorkány! – kiáltották vissza a parasztok, és nyilazni is kezdtek rá, de persze hiábavalóan.

– Hülyék! Én nem boszorkány vagyok, hanem varázsló! De jól van, ti akartátok! – azzal Mirjan megdörzsölte a gyűrűt, mire azonnal megjelent előtte Nekro. Így, hogy Mirjan olyan magasan repült, mint egy templomtorony, éppen Nekro fejével egymagasságba került, ami nagyon jó volt Nekrónak. Nagyon utálta, amikor mindenféle palotákban, meg egyéb efféle kicsiny viskókban idézték meg, mert olyankor mindig össze kellett kucorodnia, és nem szeretett meggörnyedni.

Nekro megjelenése némi – nem is kicsi – pánikot idézett elő a parasztseregben, mert bár Nekro egyáltalán nem akart pusztítani, de óriási talpa megjelenése pillanatában bizony három parasztra is rátaposott, és azok nem úgy néztek ki, mint akik valaha még felkelnek onnan, ahová be lettek lapítva! Ezt Nekro minden rosszindulat nélkül tette. Egyszerűen, ha az úrnő hívja, muszáj megjelennie, késlekedés nélkül, s valahová neki is lépnie kell!

– Itt ez a hadsereg, Nekro – szólt hozzá Mirjan – és van náluk sok kard, páncél, kasza, meg ilyesmi! Megengedem, hogy megegyél mindent, ami náluk van és féméből készült! Ha végeztél, eltűnhetsz! Máris indulhatsz csemegézni!

– Ah, végre egy jó lakoma! – bömbölte örömtelin a szellem, azzal lehajolt, és villámsebesen kezdte elkapdosni a rémülten szétrohanó embereket, többet is beszorított egy-egy markába, szájához emelte őket... De nem ette meg azokat, nem harapott beléjük, csak óriási fogaival letépte róluk a páncélt, pajzsot, de még a nadrágszíjat is, ha azon fémcsat volt, és eközben a bátrabbak hiába csapkodták a kaszákkal vagy akár kardokkal is a szellem tölgyfavastag lábát, ez annak nemhogy fájt volna, de még csak észre sem vette. Legfeljebb, ha mégis érzett valamit, arra volt ez jó, hogy az emberek felhívják magukra a figyelmet, s pillanatok alatt az ő fegyvereik is Nekro feneketlen pocakjába vándoroltak.

– Finom vas, jó vas! Ah, ó, hogy én mennyire szeretem az embereket! – bömbölte a szellem, és az utánpótlást biztosító szekerekhez caplatott. Azokon halmokban voltak a kaszák, meg sok-sok vasnyílhegy. Nekro becsemegézte azokat is, s hogy gyorsabban haladjon, elszakította a lovak istrángját, azok világgá futottak, ő meg egyszerre egy-egy egész szekeret tömött a szájába, amúgy mindenestől. Szétrágta, a faszilánkokat pedig kiköpdöste mindenfelé. A vas, ilyesmi a szájában maradt. Valamiképpen képes volt a nyelvével kiválogatni az őt érdeklő vasat, fémet a törmelékből.

– Van bronz is! Ó, azt nagyon szeretem! – kiáltotta, amikor néhány bronzpáncélt zsákmányolt.
– Ó hogy én mennyire szeretem az embereket! A bronz különösen finom! Milyen nagyszerű csemegéket is gyártanak ezek az okos kis emberkék! Jaj, de szeretem őket! – kiabálta, s egyre messzebb haladt a csatamezőn, s megrabált mindent, ami csak a szeme elé került: nemcsak a kardokat, pajzsokat, sisakokat, de a lószerszámot, kopjákat, dárdahegyeket, ón ivópoharakat, ékszereket, késeket, kaszákat, láncokat, s ez utóbbiaknak különösen örült az a néhány rab, akik a parasztsereg foglyai voltak. Milyen nagyszerű is ez a szellem! Csak elkiáltja magát, hogy „Ide azokkal a láncokkal!”, s már is letépi róluk a bilincseket, megeszi azokat, s ők rögvest szabadok...

– Nem túl lassú a szellemed? – kérdezte Pim, mikor Mirjan visszarepült hozzá. De húga vállalt vont.

– Teljesen mindegy, holnap ilyenkorra mindenképpen végez! Mert Nekro minden csak nem hülye! Igaz, annyi esze nincs, mint nekem vagy neked, de a szellemekhez képest szinte lángész! És nagyon szereti a hasát. Légy nyugodt, amint azt mondtam neki, hogy e sereg

minden fémtárgyat megeheti, azzal kezdte, hogy egyetlen szempillantás alatt végigfuttatta a tekintetét minden egyes ellenséges katonán, jól megjegyezte a pofájukat, és nem tudnak olyan helyre futni, hogy Nekro meg ne találja őket! Utánamegy mindegyiknek, az biztos, mint a halál, és elszedi tőlük, ami fémjük csak van! Lesz olyan paraszt, aki talán már haza is ért, és boldog, hogy megmenekült, de Nekro egyszercsak a háza előtt terem, leemeli a háztetőt, elbömböli magát, hogy „Ide a csemegémme!” vagy valami hasonlót, és már zabál is mindent, ami a parasztnál van! Egy árva rozsdás szeg nem marad a fickónál, az biztos, mert Nekro a fémét ellenszélben is megérzi kétszáz méterről, ráadásul igazi haspók! És nem hiszem, hogy az a paraszt, akinek nem maradt még egy kalapácsa sem, veszélyes ellenfél lenne! Különbön pedig még nagyobb is lesz a bánatuk, mert Nekro természetesen az összes pénzüket is megeszi, hiszen az is fémből van...

– A pénzüket nem bánom, de mivel szántanak majd, hiszen Nekro még az ekevasat is megeszi!

– Faekével, mint az őseik! Ők akarták! – vont vállat Mirjan. – Engem nem érdekel! És azt hiszem, ezennel vége is a lázadásnak, mert ennek az eseménynek igen alaposan híre szalad majd!

Valóban, ezen híres „csata” után nagy nyugalom köszöntött az országra. Legalábbis, ami a nyílt lázadásokat illeti. Néha fellángolt itt-ott egy-egy kis nyugtalanság, de ilyenkor Mirjan gyorsan a színhelyre repült, és a lázongó faluból Nekro minden fémtárgyat felzabált. Még a kovácsüllőket is. És ez sokkal jobban fájt a parasztoknak, mintha valami büntetőexpedíció megölt volna néhányat közülük, mert a fémtárgyak nagyon drágák voltak, s ez azt jelentette, hogy a Pim elleni lázadás egyenlő a teljes elszegényedéssel, a legmélyebb nyomorral!

A Pimhez hű falvakban viszont minden a helyén maradt, és az ottani lakosok jót röhögtek a többiek búján-baján...

De sajnos tényleg csak látszólag jött rendbe minden. Mert a gurgujoknak továbbra sem volt biztonságban sem vagyonuk, sem életük. A trogg parasztok rendszeresen megtámadták őket, és hiába derítette ki a vétkesek kilétét utólag Mirjan a kristálygömbbel, s hiába büntette meg őket, ez a megölt gurgujokon már nem segített.

Mirjan azt is megtette, hogy kiderítette, mely papok uszítják leginkább a népet, s ezeket Pim elfogatta, s kivégeztette. De ez sem hozott megoldást, sőt, csak rosszabbodott minden, mert ez még nagyobb felháborodást szült, s emiatt újra fellázadtak sok helyen az emberek, amit ugyan Pim megint levert, de ennek csak Nekro örült...

– Ezek az átkozott papok olyanok, mint a mesebeli hidra: Ha levágom egy fejüket, hét másik nő a helyére! – panaszkodott Pim.

– Apránként majdcsak győzünk! – sóhajtotta Mirjan. – Az jutott az eszembe, hogy a papokat is el kell szegényíteni, akkor kisebb lesz a hatalmuk! Nekróval minden kincset, ami a papok templomaiban van, áthordatok a te kincstáradba!

– Annak meg az lesz a vége, látom már, hogy rám fogják, hogy kirabolom az isteneket!

– Nem mindegy az neked?! Ennél rosszabb már úgysem lehet!

– Nekem akkor sem kellenek a papok kincsei! Ne mondjanak ilyesmit rám, nem akarok még népszerűtlenebb lenni a köznép szemében! De az valóban helyes, ha a papok kezében nincs sok pénz. Egye meg a kincseiket Nekro...

S így aztán Mirjan elkezdte sorra járni Troggföld templomait, s mindből felzabálta szellem-szolgája, Nekro az összes fémét, tehát az aranyat, ezüstöt is. De mert az túl puha, s jobb

szerette a keményebb vasat, s mert derekas munkát végzett, néhol a templom is összedőlt, akkor, ha például fából készült, s a gerendákat vaskapcsokkal illesztették egymáshoz. Mert Nekro figyelmét bizony ezek sem kerülték el, kiszimatolta a vaskapcsok helyét, s azokat is megcsócsálta...

De Mirjan nem bánta a templomok pusztulását sem.

Hanem egy alkalommal, amikor vacsora közben épp legújabb tetteit mesélte Pimnek, nagyon elálmosodott, ezért korán nyugovóra tért. S nagyon kellemetlen álmai voltak, bár felébredése után nem emlékezett az álmaira. De az nem is aggasztotta, hogy az álmokra nem emlékszik, ugyanis amikor kinyitotta a szemét, csak valami homályos vörös fényt látott maga előtt pislogni.

Nagyon bágyadt volt, alig bírta nyitva tartani a szemét. Meg akarta dörgölni, de mozdítani sem bírta a kezét. Sőt... bal keze nagyon fáj!

Körülnézett, s elképedve tapasztalta, hogy egy kínzókamrában van. Ettől kissé magához tért, az ijedelem néha nagy erőt ad, fejét balra fordította, s azt látta, hogy nem véletlenül fáj a bal keze: valaki levágta róla a gyűrűsujjat!

– Még egy köcsög hidegvizet! – hallotta valakinek a hangját, mire nagy adag hidegség zúdult a nyakába. – Nem kellett volna ennyi vérét kiengedni, így nem tudjuk rendesen kivallatni!

– Nem tehattünk másként, hiszen nagyon veszélyes varázsló... – mentegetőzött egy csuklyás ember, a hóhér. Az előbb megszólaló férfi azonban nem törődött vele, hanem előrelépett, hogy így jobban beleessen Mirjan látóterébe.

– Hát megcsíptünk téged, te gonosz pára! – és belerúgott Mirjan térdébe. – Sokáig pusztíthattad a Szent Hitet, soha senki még nem okozott akkora pusztulást egyházunknak, mint te, de igazságos istenünk, a nagy Júsen, éberen örökdi az ő hívein! Kezünkre adott! Nem is sejtet uge, hogy miként, mi?!

Mirjan valóban nem sejtette, de a férfi megmagyarázta neki.

– Nagy ám a Hit hatalma! Mindenütt vannak híveink! Még bátyád, a parasztkirály palotájában is! És még csak nem is volt nagyon nehéz elfogni téged! Elég volt egy kis altatóport keverni az italodba! Aztán betekertünk valami szőnyegbe, s már ki is hozhattunk onnan! És most én, Kukálivez főpap, aki az érdemes Drügez főpap távollétében irányítom a Szent Kerék egyházának működését, rögvést ítéletet mondok feletted, csak előbb, mert rend a lelke mindennek, kivallatunk téged, mint minden más varázslót vagy boszorkányt is, különösen hogy megtudjuk, kik a cinkosaid, természetesen Pimen kívül, mert róla már tudunk, s hogy azt is megtudjuk, miféle módon kötöttél szövetséget a Gonosz Erővel, hogy tőlük hatalmat kapva varázsló légy!

– Ez ostobaság, a boszorkányok kapják a hatalmukat kívülről, de még ők sem holmi gonosz erőktől... és én varázsló vagyok! – nyögte Mirjan.

– Aha, máris bevallottad hát, hogy varázsló vagy, de ezt persze már régen tudjuk! Arra felelj, miként nézett ki a Sötétség Ura, amikor megjelent előtted, s felajánlotta, hogy add el a lelkedet a varázslói hataloméért?!

Mirjan ezt egetverő hülyeségnek tartotta, hiszen tisztában volt vele, hogy ő semmiféle ilyen lényel, mint a Sötétség Ura, nem találkozott soha, még létezésében sem hitt. De nem a válaszon törte most a fejét, hanem varázsolni igyekezett. Meg akart szabadulni. Ám rémülten jött rá, hogy szinte alig él, nemhogy megszabaduláshoz nincs elég ereje, de még akár ahhoz sem, hogy a kezén esett sebet begyógyítsa!

S azt is tudta, mi lehet ennek az oka. Hiszen hallotta a feléledésekor, hogy azt mondta ez a Kukálivez főpap, hogy sok vérét engedték ki! Ezzel elapadt az ereje, harmatgyöngye lett!

Mirjan kénytelen volt belátni, hogy most bizony valóban a papok hatalmába került. És még csak abban sem reménykedhet, hogy nagyon hamar feltöltekezik valahonnét energiával. Mert még csak a Napot sem láthatja, hisz a kínzókamra a föld mélyén van!

Újra megcsonkított kezére nézett. Pillantását észrevéve Kukálivez elnevette magát.

– Ezt keresed?! – tartotta a magasba Mirjan levágott ujját, rajta a gyűrűvel. – Nem segíthet rajtad a szellemed, mert már nálam a gyűrű! Az a másik, az a szőrös patkány pedig, amely a válladon szokott ülni, gyáva volt, biztos kishatalmú lehet, elmenekült, amikor a legényeim felemelték az alvó testedet! Hiába minden, láthatod! Abban természetesen nem kételkedhetsz, hogy halál vár rád, nem is áttalak azzal, hogy megmenekülhetsz, el kell pusztulnod, túl sokat ártottál ahhoz, hogy megbocsáthassunk, de az őszinte, töredelmes vallomás sokat segíthet rajtad! Először is, könnyebb halálot lesz, mint lenne egyébként, és a túlvilágon is kevesebb büntetést kapsz, ha most az utolsó órákban bűnbánatot tanúsítasz!

Mirjan agyában egészen más eshetőségek kergetőztek. Időt kell nyernie! Most már egészen biztos vörös a zsebkendő, ami Kajjámnál van, a szellem biztos szolt már a varázslónak, már javában errefelé kell, hogy repüljön Kajjám... És az lehetetlen, hogy Kajjám hatalmával dacolhassanak ezek az ostoba, rusnya papok! Időt kell nyernie! Akárhogy kínozzák is, ki kell tartania, nem szabad elsietnie semmit, mert nem az a cél, hogy mielőbb végezzenek vele, hanem az, hogy megélje Kajjám jöttét, aki megmenti őt!

S ezért, meg mert saját büszkesége is erre ösztökölte, Mirjan ezt mondta:

– Nem kellett ahhoz „Sötétség Ura”, hogy varázsló legyek! Saját erőmből lettem varázslóvá, hála vele született tehetségemnek és szorgalmamnak!

– Tehát tagadsz.

– Egyáltalán nem, egyszerűen ez az igazság! Nem is hiszek olyasmiben, hogy Sötétség Ura!

– Aha! Tehát szerinted szent egyházunk annyi sok embert ártatlanul égetett el?!

– A legtöbbet bizonyosan, mert legfeljebb véletlenül és nagy aljassággal tudtok elfogni néha egy-egy igazi varázslót, mint most engem is! És még azok is ártatlanok, mert nem gonoszak, ráadásul én, egy igazi varázsló aztán csak tudom, mi kell és mi nem kell ahhoz, hogy valaki varázsló legyen! – azzal Mirjan feje hátrahanyatlott a kárpadon, mert összefolyt a szeme előtt minden. A vérvesztés egészen elgyöngítette.

– Jól van, te akartad! Hóhér, rakd a nyújtóra! – vezényelte Kukálivez.

A hóhér erre azonnal összekötözte Mirjan csuklóját a háta mögött, majd e köteléknél fogva felakasztotta Mirjant egy mennyezetről lelógó kampóra. Mirjan ordított, mert a karja, vállai egészen kifícamodtak saját súlyától.

– Vallasz már? – kérdezte Kukálivez, és amikor nem kapott választ, intett:

– Súlyozd meg a lábát!

Erre a hóhér Mirjan összekötözött bokáira ráakasztott egy jó húsz kilós vasgolyót. Most még inkább megfeszült Mirjan vállában az izület. Mirjan majdnem elájult a kintől, és kétségbeesetten próbálta gondolatban elérni Tindrát vagy Badzsaharatát vagy akárkit, de nem sikerült, túl gyöngye volt. Értettek ehhez a papok, meg kellett állapítsa! Nyilván régóta észrevették, hogy a beteg varázsló nehezebben tud varázsolni – nosza, betegítsük meg az elfogott varázslót! S erre legalkalmasabb eszköz, ami igazán könnyű is, a vérvesztés!

– Még súlyt rá! – intett Kukálivez. És a hóhér újabb harminc kilóval terhelte meg Mirjan lábát. S erre egy nagy reccsenéssel kifordult Mirjan mindkét vállizülete, s immár teljesen egyenesen állt a két karja, úgy lógott rajta Mirjan, és minden izülete karján is és lábán is megnyúlt a súlytól, s vállánál elsötétült a bőr, ahogy a tönkretett izületek alá vér folyt.

– Vallasz már?! – kiáltott rá a főpap.

De Mirjan a kérdést már nem hallotta, mert elájult a kintől.

* * *

TIPITI ARRA ÉBREDT, hogy egy hosszú nyelv nyalogatja az arcát, és kis kezek cibálják a ruháját, sőt, legszentebb hegyes gurguj fülét!

– Tipiti, Tipiti, baj van, kelj fel gyorsan, ébredj, hallod, gyorsan, gyerünk, mozdulj már, gyorsan, kelj fel, ébredj, siess, mert megharaplak!

Tipiti álmosan nyitogatta a szemét. Lidikét látta az ágya mellett. A nagy szemű, szőrös kis lény rendkívül izgatott volt, egyik lábáról a másikra ugrált, és ráadásul még a színét is egyre változtatta, a citromsárgától egészen a mély ibolyakékig. De leginkább zöld volt és vörös.

– Te úgy is tudsz beszélni, hogy közben nyalogatsz a nyelveddel?! – csodálkozott a gurguj lány.

– Igen, de ez nem fontos! Baj van! Gyere! Segítenünk kell rajta!

– De hát miféle baj?!

– Elvitték! Ó jaj nekem, elvitték! Becsavarták egy szőnyegbe és elvitték! Pedig én sejtettem, hogy baj lesz, igen, abban a pillanatban, amint megjelentek azok a csúnya csuklyás emberek, meg sem kellett nyalnom őket ahhoz, hogy tudjam, hogy gonoszak akarnak, igen, kinyitották az ajtót és bejöttek, de csendben ám, lopakodva, és én azonnal tudtam, hogy baj van, mert nem aludtam, nekem sosem kell aludni, és kötelességem a figyelés, igen, jöttek, lopakodtak, settenkedtek, osontak, sompolyogtak, és én megpróbáltam felébreszteni, szóltam hozzá, de nem mozdult csak hortyogott, hiába böködtem, csipkedtem, csiklandoztam, még a fülébe is beleharaptam, bizony, de nem mozdult, és ó jaj nekem, akkor az egyik le akart szúrni egy késsel, de ezt már nem hagyhattam, elugrottam, és akkor becsavarták és elvitték...

– Kit?! Csak nem Mirjant?! – sikoltott fel Tipiti.

– De, de, bizony hogy őt, az én drága jó úrnőmet, pedig nála aranyosabb nincs sehol a világon, olyan kellemes nyalogatni, még neked sincs olyan jó ízéd, Tipiti, már meg ne sértődj...

De Tipiti már nem is hallgatta tovább a kis lidérc bőbeszédű locsogását, azonnal rohant végig a palota folyosóin Pimet keresve, még azzal sem törődve, hogy mindössze egy vékony bugyi van rajta, s felül szép mellei teljesen mezítelenek. Mögötte Lidike sietett, ezúttal egy kecskebékává változva, hogy nagy ugrásokkal követhesse Tipitit; végül be is érte, ekkor ráugrott a ruhájára, pókká változott és ott lógott rajta, azután felmászott a fejére, s ott trónolt, a változatosság kedvéért ezúttal rózsaszínűre változva.

Nagy volt a szomorúság a palotában! Elfogták, mégiscsak elfogták Mirjant a papok!

Mert abban, hogy a papok tették, senki nem kételkedett. S amint Mirjan barátai összegyűltek, Lidike elmondott nekik újra mindent, még részletesebben. És kivétel nélkül mindenki a papok cinkosait sejtette a merénylet mögött.

– De hát Mirjant, ha el is kábították valamivel, ha felébred, meg kell, hogy tudja szabadítani magát, nem?! – csodálkozott Ticsmi.

– Vagy igen, vagy nem! – szólt komoran Pim. – Én nem értek a papok praktikáihoz, de ha nem ölték azonnal meg a húgomat, akkor meglehetősen biztosak kell legyenek benne, hogy rabságukban tudják tartani! És sokat tudnak Mirjanról, az is ezt bizonyítja, amit Lidike mondott, hogy még be sem csavarták a lepedőbe, de már le is vágták a gyűrűsujját, s így Nekrót sem tudja segítségül hívni!

– Mi lesz most? – kérdezte sápadtan Vallindra.

– Ki kell szabadítanunk! Minél előbb! És nemcsak azért, mert a húgom, de azért is, mert ő az én hatalmam legerősebb támasza! Gondolom, ezért is sújtottak le rá a papok!

– Azért mégiscsak disznóság, hogy ilyesmi történhet a saját palotánkban! Ha ez megeshetett, akkor velünk is megtörténhetett volna, akár téged is elrabolhatnak a trónszékből!

– Merényletek sajnos minden királyra leselkednek, drágám, ne feledd, hogy Togornyez király is merénylet áldozata lett! A királyszakmának ez a kockázata, ez a munkakör, hogy úgy mondjam balesetveszélyes, s a baleset a többi ember képében leselkedik az uralkodókra! De ne hidd, hogy megúsztatják a tettesek!

– Van rá ötleted, hogy miként nyomozd ki a vétkeket?

– Nincs. De mert a húgomnak köszönhetek mindent, s mert mindennél jobban szeretem őt, ezért meg sem próbálok nyomozgatni! Hanem kiadok egy bizonyos parancsot egy bizonyos embernek, annak, aki jó harcos és akiben leginkább megbízom! – azzal Szunszenre nézett.

– Szunszen! Ugye tudod, hogy miről beszéltünk itt mi most? Ugye mindent tökéletesen értettél?

– Ne sértegezz Pim, már régóta majdnem anyanyelvemmé vált a trogg!

– Árulók vannak a palotaörségben, és valószínűleg a konyhai dolgozók között is! Ha akarnak, megmérgezhettek mindenkit, még a te Csividzsidet is! Úgy vélem, helyes volna, ha kivétel nélkül mindenkit kardélre hánynál, aki ma este örségben volt, megérdemlik, mert ki lehetett csempészni tőlük Mirjan elaltatott testét, és ki kell végezni mindenkit a konyhán, mert hagyták, hogy altató kerüljön Mirjan ételébe vagy italába! Ki kell végezni minden szobalányt és ajtónállót is, akik Mirjan lakosztálya körül teljesítettek szolgálatot, mert az is lehet, hogy ők tették be az altatót abba, amit fogyasztott! Ugyanez vonatkozik az inasokra, lakájokra, mindenkire, akinek módja lehetett erre, vagy ha figyelmesebb, megakadályozhatta volna a merényletet!

– Máris intézkedem! – távozott Szunszen.

– Iszonyú! Legalább kétszáz embert ítélsz halálra! – sápadt el Zítia.

– Ugyan már anyácskám, még hogy kétszázat! Közelebb esik a számuk az ötszázhoz, mint a kétszázhoz! Elvégre a palota minden kapujának az örségét kivégeztetem, mert nem tudhatom, hogy hol vitték ki Mirjant!

– De én tudom! – pattant le Tipiti fejről Lidike. – A nyugati kapun vitték ki!

– Mindegy, akkor is pusztulnia kell a többi örségnek is, mert lehet, hogy ott jöttek a merényletbe, és elvárom, hogy az én embereim szagról felismerjék a papokat! Az álrúhás papokat is! És ne feledd anyám, sajnálni őket felesleges, mert lehet, hogy leányod e pillanatban már halott!

– Bár úgy lenne! – sóhajtotta Zítia.

– Mit beszélsz?! – ámult el Pim, de nemcsak ő. Mindnyájan az örültség jeleit keresték Zítia arcán.

– Te anyám, talán azt szeretnéd, ha Mirjan meghalna?! – kérdezte Mirjan egyik nővére, sőt e kérdés ráripakodásnak is beillett.

– De még mennyire, hogy azt szeretném, sőt, nemcsak hogy egyszerűen meghaljon, de hogy minél előbb haljon meg az én szegény kislányom! – hangzott a válasz, majd végignézte rajtuk, Zítia hozzátette:

– Ugyanis úgy szenved a legkevesebbet.

– Ezt még értem is – felelte Pim –, de nem az a fő cél, hogy meghaljon, hanem, hogy ha lehet, kiszabadítsuk, s mielőbb! Annak meg csak úgy van értelme, ha él.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy vagy máris halott, vagy meghal mire sikerül a közelébe férköznünk! Akkor meg már jobb, ha minél előbb hal meg. De ne is sajnálkozzatok ezen, mert jól van ez így! Életem legboldogabb pillanatai ezek! – azzal Zítia felnézett a magasba, arcára csodálatos mosoly költözött, s döbbenten hallgató barátai előtt a következő szavakat ejtette ki:

– Nem nagyon hiszek az istenekben, de most mégis köszönetet mondok nekik, ha léteznek, mert alig-alig reméltem csak, hogy megélem e nagyszerű pillanatokat, Mirjan halálát, de íme, mégis megsegítették, s tanúja lehetek ennek a nagy-nagy csodának! Annyira reméltem, hogy előbb hal meg, mint én, de igazán hinni sosem mertem benne!

– Te tényleg megőrültél, anyám! – kapta meg a véleményt Pimtől.

– Eh, nem értesz semmit, pedig már régóta bevallottad, hogy állítólag hallgatóztál, amikor Tindra a jóslatot mondta a még újszülött Mirjanról! De úgy látszik gyermeki agyadban csak az ragadt meg, hogy húgod varázsló lesz – a többi már nem!

– Dehogynem! Arra is emlékszem, hogy Tindra azt mondta, hogy egy varázsló felesége lesz! És ez be is teljesedett! De mi köze van ennek ahhoz, hogy örülsz a halálának?!

– Csak az, hogy Tindra akkor azt is megjósolta, hogy a papok majdan halálra kínozzák a lányomat! Ennek ellenére választottam neki a varázsló-sorsot, mert a többi sorsban is ott leselkedett számára a korai halál, de Tindra azt mondta, a varázsló férje így feltámasztja majd a lányomat!

– Igen, ez igaz – szólalt meg most aggódva Ofmózer –, de ne feledd asszony, hogy Tindra azt mondta, hogy még azelőtt kínozzák meg a papok Mirjanát, hogy a varázsló feleségévé vált volna! Márpedig ez a része a jóslatnak nem teljesedett be, mert Mirjan előbb lett Kajjám felesége – akárki is az a Kajjám – és mégis most, azután kínozzák őt a papok!

– Ugyan már, ostoba férfi! – legyintett Zítia. – Mit értesz te ehhez?! Hogy is lehetne a varázsló felesége még Mirjan – ha egyszer lakodalmat sem rendeztünk nekik?!

– Mirjan azt mondta, a varázslók szokásai szerint ő már Kajjám feleségének számít!

– Az igaz, de mondd csak, mit érdekel engem a varázslók szokása?! Hát varázsló vagyok én?! Tindra nekünk mondta a jóslatot, tehát a mi emberi szokásaink szerint kell értenünk azt!

– Nincs igazad, mert Mirjan, hogy nyíltan szóljak, biztos lefeküdt már a varázsló férjével!

– Nem a párzás tesz valakit egy férfi feleségévé! Ha így volna, a legtöbb parasztlány valamelyik földesúr feleségének kéne, hogy számítoadjék! Mirjan, mindig is tudtam, rokonszenvezik a gurguj szokásokkal, s már régóta sejtettem, hogy így lesz – azon csodálkoztam volna, ha megtartóztatja magát a lakodalomig! De természetesen akkor a felesége bárkinek is, ha mi, a barátai elismerjük ezt!

– Neki erről biztos egészen más a véleménye! – ingatta a fejét kétkedően Vallindra.

– Az már az ő dolga, de a jóslatot nem ő kapta hanem mi, pontosabban én, ismétlem tehát, az én véleményem számít, márpedig én azt mondom, amíg nincs lakodalom, nincs addig se férj, se feleség! Semmi baj tehát a jóslattal! De most ne is erről vitázzunk, ti buggyant férfiak! Azonnal szervezzétek meg a kiszabadítását, mert ha kedvező is a jóslat, az nem azt jelenti, hogy ölbetett kézzel kell ülnünk! Természetesen mielőbb meg kell mentenünk a holttestét – persze ha mégis élve mentjük ki, az ellen sincs kifogásom – mert a varázslók holttestét a papok el szokták égetni, s nem hiszem, hogy a hamuból is újjá lehetne éleszteni! De ó, hogy én milyen boldog vagyok! Jaj kislányom, csak halj meg mielőbb, úgy nem ér már szenvedés! És miután feltámadtál, tudom majd, hogy beteljesedett a jóslat, és már semmi baj nem történhet!

– Igaza van anyámnak, csak tudnám, hogy hová rejtették Mirjant! – felelte Pim.

– Én tudom, én tudom, én tudom! – kezdett el erre ugrálni Lidike, és vibrálni kezdett előttük, mert izgatottságában másodpercenként láthatatlanná vált, majd visszaváltozott láthatóvá. – Persze hogy tudom, hogy hova vitték! Hát azt hiszitek rólam, hogy csak úgy elhagyom az úrnőmet?!

– De azt mondtad, hogy elszaladtál! – szólt Tipiti.

– Nem is igaz, csak elugrottam! De rögvest láthatatlanná is váltam! És aztán, amikor vitték ki Mirjant, ráugrottam a hasára, úgy láthatatlanul, igen, senki nem is vett észre, és így engem is elvittek azok a csúnya, rosszcú csuklyás emberek, igen, hú, de bűdös volt a pofájuk, pedig a bort nagyon utálok, még a sört sem szeretem, igen, elvittek Mirjannal együtt, egy szűk, sötét pincébe, és ott felkötözték őt egy kőpadra, bizony, és én csak akkor hagytam ott, eljöttem onnét, és még akkor is csak azért, hogy szóljak nektek!

– Ó, Lidike, hogy is lehattél ilyen buta?! Rögtön, amikor ott ülsz Mirjan szőnyegbe csavart testén, kiáltoznod kellett volna a kapunál az öröknek, hogy Mirjant akarják épp elrabolni!

– Jaj, Tipiti, most meg vagyok sértődve! Te vagy a buta vedd tudomásul! Ilyesmit nem tehetek, mert amint meghallják a hangomat, megölnék! Elkapnak! És én ugyan nagyon nehezen halok meg, de ha például kettévágnak, már nekem is végem! De ez még a kisebbik baj, mert nem is tudhattam, melyik ő az ő emberük! Érted már?! A legbiztosabb az volt, ha olyasvalakinek szólok, akinek jó íze van, akiben megbízom!

– Igen, Lidike, igazad van! – mondta Pim is. – És eszerint nem is vihették messzire, itt kell legyen Vuárdban! Igen, Lidikének igaza van – attól, hogy szőnyegbe csavarva vitték ki a hűgomat, még le lehetek fizetve az örök, hiszen a város utcáin sem vihették másképp feltűnés nélkül! Jól van Lidike! Meg tudod mondani, hová vitték?

– Azt nem, de oda tudlak vezetni benneteket!

– Akkor gyérünk! Szóljatok azonnal Szunszennek, és mozgósítom a hadsereget is! – indult előre Pim.

– Megállj! – szólt azonnal Hollószárny. – Ne kövess el ostobaságot, Pim király!

– Micsoda?!

– Nézd, lehet, hogy nemigen bíztok meg bennem, mert valaha régen el akartalak csábítani, de kérlek hallgass rám! Ha most felvonulsz a papok ellen sereggel, akkor azzal eléred azt, hogy elfoglalod azt a házat, templomot vagy akármit, ahol Mirjant rejtegetik, s ott mindenkit kard-élre hánysz! De az is biztos, hogy ha eddig nem ölték meg Mirjant, megölik az utolsó pillanatban! Ez még ugyan a kisebbik baj lenne, ezt Zítia megmagyarázta nekünk, bár azt nem tudom, mitől olyan biztos benne, hogy megérkezik ide az a varázsló, s ha meg megérkezik, miért nem ő menti meg Mirjant?! De mindegy, ehhez én nem értek! Hanem lehet ám, hogy úgy miszlikbe szabdálják Mirjant, hogy már semmi varázslat nem segít rajta! Vagy lesz elég

idejük elégetni! Hallgassatok rám, nem vagyok a papok embere, de nem szabad nyíltan és nagy erővel támadni!

– Másképp nem érünk célt, mert biztos nagyon alaposan őriznek mindent! Főleg épp most, ezekben a pillanatokban!

– Igen ám, de nekem van egy jó ötletem! Menjen be Mirjanért Lidike! Ő képes erre, hisz már meg is tette egyszer!

– Nem vagyok olyan erős, hogy kihozzam! És ő egyelőre nem is tud láthatatlan lenni, főleg, ha halott! – válaszolta erre a kis lidérc.

– Nem is Mirjant kellene kihoznod! Elég lenne csak a levágott ujja, sőt, rajta a gyűrű, ha már leszedték az ujjról! Hiszen ahhoz van kötve Nekro! Szerezd meg a gyűrűt! Ha Mirjan még él, add oda neki, ő majd tudja, mit parancsoljon Nekrónak! Ha Mirjan már halott, akkor dörzsöld meg a gyűrűt, és parancsold meg Nekrónak, hogy üssön agyon mindenkit a templomban, Mirjant kivéve...

– Eh, azt nem lehet! Nekro egy szellem, én meg csak egy kis lidérc vagyok! Nem engedelmeskedne nekem, még csak meg sem jelenne a dörzsölésemre, miért is tenné, hiszen én nem tudok varázsolni, ő meg még arra is képes!

– És nekünk, nem-varázsló közönséges embereknek megjelenne? – kérdezte Pim.

– Persze, és engedelmeskedne is, már persze csak ha úgy csinálták meg a gyűrűt... De valószínű, hogy úgy van elkészítve, hogy a talizmán birtokosa, feltéve, hogy ember, parancsolhasson Nekrónak... Így szokták elkészíteni a talizmánokat, mert ha lehet is másképp, úgy tudom az nagyon bonyolult, és az ilyesmivel nem szoktak törődni a varázslók, mert nem szoktak megválni a talizmánoktól... De azért nem kell ám mindent elhinni nekem, mert nem biztos ám, hogy jól tudom, én nem vagyok varázsló, csak egy kis lidérc, s csak annyit értek a mágiához, amennyit Mirjan és Kajjám beszélgetéséből fél füllel felcsipegettem...

– Nem baj, akkor is jónak tűnik Hollószárny ötlete! Ha Mirjan halott, hozd ki a gyűrűt, add a kezembe, s majd én, Pim, majd én megmondom, hogy mit csináljon Nekro!

– Jó, jó, jó, remek, megyek máris!

– Várj, követünk! – szólt Zítia.

– Nem, anyám! Csak én követem Lidikét! – szólt Pim. – Nem akarom, hogy a papok észrevegyenek és gyanút fogjanak!

– Még te sem! – szólt most Tipiti. – Gondolhatod, hogy a királyt nagyon jól ismerik! Én fogok odasétálni, Lidike majd a vállamon ül, de szigorúan láthatatlanul, s csak a papok búvóhelye előtt ugrik le a vállamról! És majd ha kijön, nekem adja oda a gyűrűt!

– Az nem ér semmit, a Fekete Márid, tudod Mirjantól, kijelentette már, hogy a gurgujokat nem tartja embernek, tehát neked nem biztos, hogy engedelmeskedne Nekro!

– Nem is tartok igényt rá! Én majd a gyűrűt elviszem neked! Hol őrzik Mirjant? – kérdezte Lidikétől.

– Itt Vuárdban egy templomban! A templomot ugyan bezáratta Pim, de a papok az egyik szomszédos házat megvették, mert onnan titkos alagút megy a templomba, és most ott tanyáznak!

– Ismerem azt a helyet! – bólintott Pim. – Egészen közel esik Feoi volt iskolájához!

– Nagyszerű! Akkor menj oda Pim, az senkinek nem lesz gyanús hisz sokan tudják, hogy ott tanultál valaha, és én odaviszem a gyűrűt! Gyere Lidike, pattanj a vállamra s már megyünk is!
– szolt Tipiti, s meg sem várva Pim válaszát, már futott is ki a trónteremből.

Lidike nemcsak meg akarta menteni Mirjant, de nagyon haragudott a papokra is, meg a papok szolgálaira is. Ezért szilárd elhatározása volt, hogy nemcsak megszerzi a gyűrűt, de a maga módján, amennyire lehetőségeiből futja, meg is leckézteti őket!

A templom melletti ház előtt nem állt semmiféle őrség. Épp az lett volna a gyanús, ha áll, mert közönséges polgárok, kereskedők háza előtt minek is állna fegyveres őrség?! Ez pedig látszatra csak egy közönséges, szerény, mindennapi ház volt.

Még az ajtaja is nyitva. A láthatatlan Lidike tehát könnyűszerrel besétálhatott.

Bent azonban már volt őr, kettő is, arra a célra, hogy megakadályozzák, hogy hívatlan látogatók a belső szobába léphessenek! És mert az égvilágon semmi dolguk nem volt, dologtalan óráikat arra használták, hogy kockázzanak. Mindegyikük előtt ott hevert a pénzhalom, aprópénzből, ott volt köztük a kupa, melyben a kockákat rázták, és izgatottan figyeltek minden dobásra. Ahogy az lenni szokott, hol egyikük-hol másikuk nyert, a pénzhalom megközelítőleg egyenlő volt mindkét oldalon.

Lidike szívesen eljátszadozott volna velük, sokáig, tréfás kis lény lévén, de nem feledte, hogy minden pillanat növeli úrnője szenvedéseit. Ezért aztán a gyorsabbik módszert választotta. Keresett egy szalmaszálat, s még mindig láthatatlanul az egyik őr mögé settenkedett. Hogy még véletlenül se ejtsen zajt, szőróstalpú, pandamaciszerű kis lénné változott, mert voltak kedvenc alakjai, s erről tudta, hogy rendkívül nesztelenül képes sompolyogni.

– Milyen jó is, hogy nem látnak! – gondolta. – Nagy szerencse, hogy képes vagyok testem optikai törésmutatóját a nullára redukálni!

Szívesen fejezte ki magát bonyolultan, tudományosan, ha tehetné, mert ilyenkor nagynak, okosnak, hatalmasnak, tudósnak érezte magát. Igen, írni-olvasni sem tudott, de jóformán képtelen volt felejtetni, és bőséges szókincsre tett szert az emberek nyelvét beszélve. Persze nemcsak tudományos szavakból: ha akart, káromkodni is bírt, mint a vízfolyás! Még hozzá legalább hetvenféle nyelven. Nem ismerte ugyan a világ minden nyelvét, de a legtöbbet igen, s még hozzá jó pár holt nyelvet is.

Most a szalmaszálat, vigyázva, nehogy azt a szemben ülő játékos észrevegye – mert a szalmaszál már nem volt láthatatlan – bedugta az előtte ülő őr fülébe, s nemcsak bedugta, de jó alaposan bele is nyomta.

– Áááúá! – kiáltott fel az őr, és a füléhez kapott, de a szalmaszál akkor már nem volt ott.

– Mi van? – kérdezte erre a másik.

– Valami rohadt bogár mászott a fülembe, és meg is csípett!

– Agyoncsaptad legalább?

– Nem, azt hiszem nem... – és az őr igyekezett a kisujjával a füle belsejébe nyúlni, de sikertelenül, mert a szalmaszál sokkal mélyebben bökte meg, mint ahová az ujjával befért.

– Ne azzal vacakolj, figyelj inkább a játékra! Te következél!

– Jól van! – szolt az őr, és a kockákért nyúlt. Ám épp amikor el akarta gurítani a kockákat, az a rohadt bogár, hát nem belecsípett megint a fülébe?!

Mérgesen hördült fel, ismét a füléhez kapott, s hirtelen mozdulatától még a kockák is messzire repültek.

- És ráadásul ugyanabba a fülembe! Ó, hogy fáj! – sziszegett az őr.
 - Jobban örülsz neki, ha mindkét füled fáj?! – röhögött rajta a másik.
 - Akkor legalább szimmetrikusak! – válaszolta az őr helyett Lidike. Még hozzá az ő hangján. Bármilyen hangot képes volt remekül utánozni, még a rozsdás kilincs nyikorgását is. És persze a fájósfülű őt azt hitte, a társa gúnyolódik vele. Amaz meg azt hitte, ez válaszolt neki.
 - Ne gúnyolódj, hé! – kiáltotta a fájósfülű. – Szedd inkább össze a kockákat!
 - Minek szedjem fel, te gurítottad el őket!
 - De a bogár miatt! Jaj, eredj már értük te seggfej, én addig megpróbálom megkeresni a bogarat! Tényleg nagyot csípett!
- Lidike gyorsan a másik őr háta mögé lépett, és olyan hangot hallatott, mint aki iszonyatos nagyot szellent.
- Hé, ezt nem kellett volna! – mondta erre a fájósfülű.
 - Nem én voltam, biztos te voltál!
 - Már ki a nyavalya más lett volna, amikor felőled jött a hang!
 - Igen, én is a hátam mögül hallottam, de én tudom, hogy nem fíngtam, tehát az csak a tiednek a visszhangja lehetett!
 - Ne dumálj, szedd már össze a kockákat!
 - Majd, ha fagy!
- Lidike visszaszaladt az előbbi őrhöz, és most már nem is a szalmaszálat használta: túhegyes karmot növesztett két ujjára, és alaposan belecsípett az őr fülcimpájába.
- Ááááá, miért utál ez engem ennyire, hát már megint belecsípett! Rohadt kibaszott bogara! – ordította az őr, és egy rongyot felemelve, ide-oda kezdett ugrálni a szobában, mint az őrült, mindenfelé csapkodva a rongydarabbal. Lidike alig bírt kitérni előle.
- A társa csak nézte, és röhögött rajta. Könnyen tehetné, őt nem bántotta a bogár. Végül belátta, hogy mit sem tehet, a másik nagyon el van foglalva, nagyon *bogaras* lett, kénytelen tényleg ő megkeresni a földre hullott kockákat, s így neki is fogott.
- Lidike csendben meghúzódott egy sarokban, s nem piszkálta őket. Csak éppen mielőtt ezt tette volna, a kockakereső őt pénzének nagyobbik részét megmarkolta, beiszkolt vele az asztal alá, és gyorsan egy marék földet szórt rá. Tehetné, mert földpadlós volt a helyiség.
- Ezután csendben várt. Nem is kellett soká várnia.
- Az őt abbahagyta a láthatatlan bogár kergetését, eddigre már a füle sem fáj úgy, s remélve, hogy nem piszkálja őt tovább a rovar, megint kockázni szeretett volna.
- Megvannak már a kockák? – kérdezte a másiktól.
 - Persze, épp sikerült meglelnem az utolsót! – válaszolta az, majd az asztalra nézve, tekintete elsötétült.
 - Te rohadt szemét, azonnal add vissza a pénzemet!
 - Mi?! Én?! Miféle pénzedet?!
 - Amit elloptál! Nézz csak ide, le sem tagadhatod, a pénzem nagy része eltűnt! Hát azt hiszed, olyan hülye vagyok, hogy nem emlékezem, mennyi pénzem volt itt?!
 - Én ugyan egy garast sem vettem el tőled, biztos zsebre vágta, és most engem vádolsz!

– Azonnal add vissza a pénzemet! – ordította vörösre vált arccal az őr.
– Verjen ki a ragyás nyavalya, dögölj meg te mocsok, ne engem vádolj, ne rajtam akarj nyereszkedni! – kiáltotta a másik.

– De igenis vádollarak, s most már azt is tudom, azért tettél úgy, mintha bogarak csípnének, hogy eltereld a figyelmemet és meglophass! De most véged, te senkiházi! – azzal kardot rántott, és a másikra vetette magát. Az alig bírta a maga fegyverét elég gyorsan előkapni, s máris vadul villogtak a gyilkos pengék.

Lidike pedig elégedetten kuncogva átment a másik szobába.

– Ami munka itt még hátravan, azt ezek a derék őrök maguk is boldogan elvégzik – gondolta – még hozzá abban a szilárd meggyőződésben végzik áldozatos tevékenységüket, hogy az igazságért küzdenek! Milyen jó is az, amikor egy lidérc ennyi sok örömet okozhat az embereknek!

A másik szobában senki nem volt, de amikor Mirjant vitték erre, Lidike megfigyelte a titkos ajtó működését. Csak annyit kellett tenni, hogy a falon az egyik képet leakasztja a szegről, s mögötte megnyom egy téglát. S erre máris feltárult mellette az alagút bejárata.

Lidike besurrant, s denevérré változva végigszállt a szűk folyosón. Az alagút ide-oda kanyargott, de Lidikét ez nem zavarta, hiszen szonárjukkal, az ultrahangoknak hála, a denevérek sötétben is kiválóan képesek tájékozódni. A folyosó végén meg még titkos ajtóval sem kellett törődnie, mert az alagút a templomkertbe nyílt, egy vadrózsákkal eltakart zugba, s bejáratát mindössze egy vékony lepedőszerűség takarta, s ezelőtt egy szőlőlugas.

Hajnalodott már, mire Lidike odaért. S bár a templom hivatalosan zárva volt, a kertben mégis nagy volt a nyüzsgés, sok pap sőt szerzetes tartózkodott itt, semmibe véve Pim király akaratát.

Lidike kinézte magának a legrangosabb papot, még mindig denevérként jó magasra felrepült, majd átváltozott lódarázssá. Márpedig Lidike akkora volt nagyjából, mint egy nagyobb egér vagy kisebb patkány, vagy, szebb állatot véve hasonlatunk alapjául, mint egy kaméleon, s bár képes volt rovarrá is változni, a mérete meg kellett maradjon! Ő tehát most igazán minden idők legnagyobb lódarazsa lett. És kiszemelt áldozatát célbavéve, láthatatlanul bár, de szédületes sebességgel dübörgött most le a kéklő égből, szinte zúgott körülötte a levegő!

– Áááá! – ordította a főpap, és persze ő is a nyakához kapott, mint korábban az őr a füléhez, de mindhiába, mert Lidike kis méretének megvolt az az előnye is, hogy nagyon gyors tudott lenni, ha akart, hiszen nem kellett nagy tömeget mozgatnia, s most igenis *akart* gyors lenni. Mire a főpap a nyakához kapott, ő már jó öt méterrel távolabb egy fa ágai közt csimpaszkodott, a farkán lógva, mint egy kis majom, és kíváncsian várta az eseményeket. Annyit máris látott, hogy a főpap arca jó dagadt, holott még másodpercek is alig teltek el a csípéstől számítva, és úgy sejtette, lesz az hamarosan még nagyobb is, akkora is, mint egy kelesztett cipó!

Nem is várta meg a végeredményt, ment tovább. Ismerte a járást, hisz vitték őt már erre, de amikor épp be akart térni az alagsorba vezető folyosóra, hogy megnézzé Mirjant, él-e még úrnője, hát egyszer csak fenséges illatok szálltak át a levegőn!

– A közelben kell legyen a konyha! – értette meg rögtön, s gyors fecskévé válva, azonnal az illat nyomába eredt.

Nem is kellett messzire szállnia. Az udvar sarkában egy különálló épület volt a konyha.

– Vigyázz azzal a csirkével te! – hallotta a főszakács hangját, amint a kuktát inti. – Kukálivez atya morcos lenne, ha lepottyantanád!

A kérdéses csirke nagy aranytálcán illatozott, bár ezt még Lidike is inkább csak sejtette, mert ezüstburával takarták le.

– Aha, tehát az a disznó főpap sült csirkét falatozik, míg az én drága úrnőmet kínoztatja! – dühödött meg Lidike. – Na, abból ugyan nem eszik az biztos! Én is szeretem a csirkét! Mi lenne, ha szépen lerágnám róla a húst, hogy éppencsak a csontjai maradjanak?! De nem, az nem elég jó... Vagy ha egyszerűen ellopnám... Á, az sem az igazi, kicsit később ugyan, de hoznának neki másikat, és csak a kuktára lennének dühösek... Engem ugyan az sem érdekel, de nem ő a legfőbb bűnös akkor sem... Megvan! – jött rá a megoldásra hirtelen.

Valahol a távolból már jó ideje kutyaugatást hallott. Most odarepült. Óriási kutya feküdt az ól előtt, megláncolva, szájában rémületes fogakkal. Lehet, hogy az éhségtől ugatott, mert még a nyál is csorgott le az állán. Lidike most leszállt elé a földre, láthatóvá változott, s nem is akármivé: szép, fekete kandúrrá. Egészen közel ment a kutyaához, ami vadul ugatott rá. Olyan közel ment, hogy orra a kutya orrával szinte összeért. A lánc pattanásig feszült.

És ekkor Lidike mancsa megvillant, s néhányszor nagy macskapofonokat kevert le a kutyanak. A macskapofonról pedig illik tudni, hogy kinyújtott karmokkal adják!

Meg is látszott a kutya arcán hamarosan a Lidike-cica karmainak nyoma! Úgy nézett ki a bőre, de még érzékeny orra is, mintha eke szántotta volna fel. S persze ezek után igazán semmi más vágya nem volt a kutyanak, csak hogy elkapja ezt a pimasz macskát!

Lidike megfordult, farkát megcsóválta a vadul ugató kutya előtt, majd láthatatlanná vált, gyorsan pókká változott, a kutya fejére ugrott, ahol a kutya semmiképp sem bírta elérni, majd ügyes lábaival pillanatok alatt kibontotta a kutya nyakörvét. Ezután leugrott a kutya fejről, ismét láthatóvá és macskává változott, vadul fújni kezdett a kutyára, majd elszaladt.

A kutya persze megpróbált utána futni, alig is reménykedve a sikerben, s meglepve tapasztalta, hogy szabad! Nosza, rohant, mint aki megveszett, s Lidike egyenesen a konyha irányába vezette. Most nem volt baj, hogy látható, hisz mit is láthatnak a papok: egy macskát, amit egy elszabadult kutya kerget!

A konyhában aztán iszonyatos felfordulást rendeztek. Lidike szándékosan mindig olyan helyekre bujt, hogy az utána csörtető kutya a lehető legnagyobb bajt kavargassa, s így a konyhában sorra dőltek a polcok, borult ki a kondér, törtek a tojások, szakadt a liszteszsák, folyt a leves, s bár Lidike igazán nem töltött el két percnél többet a kergetőzéssel, mire kijött onnét, a konyha egy merő romhalmazzá vált.

S ezért mindenki a kutyát hibáztatta, nem őt. Őt nem is lehetett, eddigre már megint láthatatlan volt.

Hanem a sült csirkének nem esett baja, az kint az udvaron egy asztalra rakva pihent, ezüsfedőjében!

De nem sokáig. Pillanatnyilag igazán senki nem nézett oda, mindenki csak a konyhával foglalkozott. S most Lidike odarepült, maga is kutyává változott, s jóízűen befalatozta az egészet, csak úgy csontostól. Ettől eredeti méretének majdnem háromszorosára dagadt. Imádta a sült húst! Legalább annyira, mint Nekro a vasat!

Különben mindenevő volt, a gyümölcsöket is szerette.

De még nem végzett. Mert visszarepült a most gazdátlan kutyaólhoz, s megkereste a kutya tálcáját. Ezt megtöltötte az ól környékéről összeszedett kutyaapiszokkal, mindenfélével, régivel is, de főleg frissel, lédússal, illatossal, ezt elrepítette a tálcához, ráborította, az egészet letakarta az ezüstburával, a lábost visszavitte a kutyaólhoz, azzal már repült is tovább, a börtönfolyosóhoz.

A folyosón többen is örködtek, de az egérré változott gyors Lidikének ez igazán nem jelentett akadályt. Főleg, mert most is láthatatlan volt... S így aztán nagyon hamar elért a kínzókamrának berendezett helyiségbe.

Mirjan még mindig ott lógott a nyújtón. Kukálivez főpap már nem volt itt, de három másik pap még igen, a hóhérral együtt, és hevesen vitatkoztak.

– Én ugyan nem mondom meg neki, hogy meghalt! Leszedné a fejemet! – mondta határozottan egy fiatal, de kopasz, tojásfejű pap.

– Pedig te mondd meg, mert te mondtad, hogy nem kell szünetet tartani a kínzással, s még ma ki kell szedni belőle mindent!

– Igen, de a te javaslatodra engedett ki annyi vért belőle a hóhér, hogy nem bírta a tortúrát!

– Az kellett ahhoz, hogy ne tudjon varázsolni! Ráadásul talán meg sem halt volna, ha ez a hülye – fordult a harmadik pap felé – most utoljára azt nem mondja, hogy dugjunk fel neki tüzes vasat! Biztos azért halt meg, mert szétégette a belsejét!

– Én nem vagyok hibás, végsőkéig kitartó makacs varázslók esetében gyakran alkalmazzuk e módszert, és sikerre is szokott vezetni, mert ezután mindent bevallanak! Különben is, megvan az szabva, hogy meddig szabad feldugni, ha szétégetett odabent valami létfontosságú szervet, akkor csak a hóhér lehet a hibás!

– Én igazán mindent szabályosan csináltam, szentatyák! – kiáltotta sietve és sápadtan a hóhér.

E vita közben Lidike Mirjan teste mellé lépett, majd szemügyre vette azt. Úrnője valóban halott volt, mert nem hallotta szíve dobogását, és nagyon szánalmas látványt is nyújtott: két karja a vállánál egy merő lilásvörös duzzanat volt, testén több helyütt véres sebek tátongtak, ahol fogókkal marcangolták róla a húst vagy tűkkel szurkálták, lába közénél a szőr összepöndörödött, és a hús vörös volt, sült, nyilván, ahogy a beszédből is kitűnt, azért, mert itt égették tüzes vassal...

Márpedig Lidike nagyon szerette Mirjant. Különösen azért, mert nagyon jól tudta, hogy a varázslók többsége még a szellemeket sem nagyon becsüli, hiszen Kajjámot is különnek tartják emiatt, de a lidérceket még annyira sem becsülik, mint a szellemeket! A lidérceket még Kajjám sem becsüli! De Mirjan mindig nagyon aranyosan és szeretettel bánt vele!

Tudta, hogy mielőbb meg kell szereznie Nekro gyűrűjét, de nem bírt ellenállni bosszúvágyának. Nem messze Mirjan kampón lógó testétől ugyanis látott egy mély vermet, melynek alja is, fala is jókora szegekkel volt kirakva. Ez adott neki egy ötletet.

Láthatatlanul a kínzókamra ajtajához lépdelt, majd láthatóvá változott. Nagyon is láthatóvá! És nem ám akármivé, hanem csörgőkígyóvá.

Igaz, a csörgőkígyók általában nagyobbak szoktak lenni, mint amekkora ő lett. Méretét nem tudta megnövelni. Így, hogy hosszabb s kissé félelmetesebb legyen, inkább vékonyabbra változott. S most vadul tekergőzni kezdett, körbe-karikába, még vadabbul rázta a farkán a száraz pikkelyeket, amik azt a zörgő hangot hallatták, amiről e kígyófaj a nevét kapta, s egyre közelebb csúszott a papokhoz, közben sziszegve rájuk, s a száját tátogatva, meg-megvillogtatva a méregfogakat.

A három pap s a hóhér négyesében elképesztő riadalom támadt! Mindenre el lehettek készülve itt a föld alatt, a kínzókamrában, csak arra nem, hogy egy mérgekígyóba botlanak! Kiabálni, sikoltozni kezdtek, de hiába, egyedül az ajtó felé menekülhettek volna, ott volt épp arra azonban a kígyó... ijedtükben eszükbe sem jutott, hogy mögöttük ott a szeges verem, csak léptek hátra, ugrottak el a kígyó elől...

S mind belepottyantak! Nosza, erre lett aztán csak igazán üvöltözés odalent! Többüknek eltört valamelyik végtagja, de amelyik egészben maradt, az sem járt jól, mert az éles, hegyes szegek beléjük fúródtak, némelyiknek egyenesen az arcát fúrták át, s persze mind szabadulni igyekezett a kintől, felállni szeretett volna legalább, de minden mozdulatával valamelyik társát lökte meg, még mélyebben bele a szegekbe... A négy ember odalent egy merő sikoltozó, vérző, s egymással küzdő masszává vált.

Lidike nézte őket egy darabig elégedetten, majd elment, láthatatlanul kiszaladva a sikoltozásra bejött ijedt, értetlen ör háta mögül. Kukálivez főpapot szerette volna megtalálni, úgy sejtve, nála lesz a gyűrű.

És biztos volt benne, nem lesz nehéz megtalálnia. Most vihetik neki azt, amiről azt hiszik: sült csirke. Elég lesz követnie az étekvivőket, s megleli a vágyott célt!

Kukálivez főpap nemcsak arról volt híres papi berkekben, hogy engesztelhetetlenül gyűlöli a boszorkányokat és varázslókat, de arról is, hogy bár nem kövér, de imádja a hasát. S minden éték közül a szárnyasokat kedvelte leginkább, azokat is elsősorban sült, s a szárnyasok közül főként a csirkét! Nem is annyira a legfiatalabb csirkéket, a jércéket, s persze nem is a kivénhedt, rágós tojókat, hanem a „középkorúakat”, amik se nem voltak túl puhák, se nem kemények, éppen megfelelőek, s elég nagyok is ahhoz, hogy legyen rajtuk elegendő rágivaló!

Azt szerette, ha egészben van megsütve a csirke, hogy két combja álljon fel, s az egészben sült csirkét ő maga darabolhatja szét tetszése szerint.

– Akkor szép egy sült csirke, ha áll a két lába, mint a szűz menyasszony combjai az ágyban! – szokta mondogatni gyakorta tréfálkozva.

A kukta vigyázva vitte a főpap szobája felé a tálcát. A főszakács követte, hogy megmondhassa neki a főpap, mit kíván majd ebédre.

– Remélem jókedve lesz az úrnak, azért is csináltam neki a kedvencét – morogta félhangosan a főszakács –, mert ha álmos, olyan, mint az elszabadult gonosz lélek, márpedig az este sokáig fenn volt! Ráadásul azért sem lehet jókedve, mert az az átkozott boszorkány nem vall!

– Boszorkány az öreganyád! – gondolta Lidike. – Mirjan varázsló! És ha ő átkozott teneked, akkor te meg énnekem vagy átkozott! – azzal a főszakács háta mögött sündörögve, amikor az lépésre emelte a lábát, kissé meglökte a bokáját, hogy beléakadjon a másikba. A természetes szakács akkorát pottyant, hogy csak úgy döngött a padló, öröm volt nézni. Még az orra is betört, ömlött belőle a vér, s most keservesen jajgatott, majdnem nyivákolt.

A kukta a segítségére akart sietni, de a szakács feltápáskodott maga is. Szégyellt volna a kuktától elfogadni segítséget, hiszen ő maga botlott meg. Különben is, férfiembernek nem illik jajgatnia! Így hát gyorsan lecsendesítette magát, ruhaujját az orrához nyomta, igyekezve elállítani a vérzést, s így szólt:

– Elég, nincs semmi bajom! Vidd már az ételt az atyának, őt nem szabad megvárakoztatni! Igyekezz! Nehogy megdühödjék! Még szerencse, hogy legalább épp az ő étkének nem esett baja! Bele se merek gondolni, mi lett volna, ha azt elviszi a kutya! Nem lett volna idő másikat sütni, sőt, még *hol* sem! Ajaj! Úgyis mérges lesz, ha megtudja, mit csinált az az átkozott dög a konyhával!

– Igen, mindig csak dühösködik, bezzeg enni azt tud! – morogta a kukta. – Én is szívesen elfogadnám az efféle finomságot!

– Mindenki olyat kap, amilyent megérdemel! Na gyerünk, mozgás már! – intett a szakács, azzal ott is voltak az ajtó előtt. Azt egyetlen katona őrizte, de ismerte már őket, s így beengedte mindkettejüket.

Kukálivez atya hajnal három óra felé feküdt le, addig végig Mirjannal foglalkozott, csak ezután bízta a nőt a segédeire. Így mostanáig alig aludt négy vagy öt órát. De ő maga parancsolta meg, hogy a szokásos időben keltsék, hogy ismét átvehesse Mirjan vallatását. Ezt nagyon fontosnak érezte.

Most álmosan nyitogatta a szemét. Hálósipkájában, hálóköntösben, ami alól kilátszott szőrös lába, ahogy most így nekiült reggelizni, igazán nem nyújtott valami felemelő, előkelő, tekintélyes látványt.

– Elment az emberek esze, hogy efféléket hajlandóak szolgálni! – fintorgott Lidike. – Előbb nyalnám ki egy emberevő márid бүдös seggét, minthogy ezt a ronda kreatúrát megnyaljam! Úgyis tudom, hogy hányingert keltő volna az íze!

Lidike persze nem nézegette sokáig a főpapot, akin úgysem sok látnivaló akadt, nem érdekelte, hogy miként fújja az orrát, miként krárog, miként túrja a fülét, ehelyett, amúgy láthatatlanul, odaóvatoskodott a főpap levetett ruháihoz, leginkább persze a papi köntöshöz ott a fogason, vékony, érzékeny, de hosszú, nagyon hosszú ujjakat növesztett magának, valóságos csápokokat, és kikutatta a ruhák minden zsebét, zegzugát, hajlatát, hátha megtalálja a gyűrűt vagy az ujjat. De nem lelte egyiket sem.

– Biztos a hálóköntösben lesz! – gondolta. – Óvatos ám a főpap! De akkor is megszerzem! Meg én! Az olyan biztos, mint hogy lidérc vagyok! Vakuljak meg, sőt: változzam közönséges emberré, ha nem így lesz!

Közben a főpap magához tért valamennyire nagy álomosságából, bár még most is kissé laposakat pislogott. De ő maga is sejtette és remélte, hogy ha tele a hasa, majdcsak jobb kedve kerekedik.

– Lássuk a reggelit! – szólt, s intett nagy kegyesen.

– A kedvencedet csináltuk, nagy jó uram! – szólt a főszakács. – Azt, amiről tudom, hogy nagyon imádod!

– Elhallgass te ostoba, imádni csak az isteneket lehet!

– Persze, persze... De ezt most egészen különleges módon készítettem el, puha, mint a vaj, szinte elolvad az ember szájában... – dicsérte a készítményét a főszakács, azzal intett a kuktának, s az Kukálivez elé rakta az aranytálcát, majd udvariasan hátralepett, nehogy leheletével beszennyezze a finomságot.

És most a főpap felemelte az ezüstburát.

Nem tört ki botrány azon másodpercben. És ennek egyszerűen az volt az oka, hogy a főpap nem is ismerte fel mindjárt, hogy mi van előtte. Igazság szerint a kukta előbb érezte meg, hogy itt nagy baj lesz, bár a kutyaszart ő sem azonosította be rögvest. De azt látta, hogy ott a búra alatt nem csirke van, márpedig tudta, hogy ott annak kéne lennie! Óvatosan hátrébb lépett, az ajtó felé oldalazott.

A főszakács inkább csak az orrával törődött ekkor még, így később kezdett gyanakodni, mint a kukta, de még ő is előbb sápadt el, a felismerésre rádöbbenve, mint a főpap.

Kukálivez ugyanis, aki szokva volt, gazdag ember lévén, a mindenféle furcsa ínycsiklásokhoz, mint például a nyers fecskeszemek mézzel leöntve, borban pácolt flamingónyelv darabok, vagy éppen nyers osztriga darabokra vágott főtt fűrbéllel keverve, ő, aki már sok ilyesmit

evett bődületesen sok pénzeket fizetve ilyesmikért, amit sok ember ingyen sem enne meg, sőt még akkor sem, ha fizetnének neki, ő, az igazi ingyenc tehát az első pillanatokban azt hitte, valóban valami messzi föld ritkaságát találta fel neki a szakács.

Csak egyetlen dolgot nem értett.

– Lehet, hogy ez finom csemege, de az én kedvencem a sült csirke, mindenki tudja! – azzal felemelte a villát, és kíváncsian belepiszkált az előtte levő kakikupacba. – Aztán, az ilyen pépes, darabos ételt nem tálcán illik behozni, hanem tálkában, hogy könnyen fel tudjam szedni minden morzsáját! S úgy a zaftját is kitunkolhatom! Különben is, hol van ehhez a kanál?! Ejnye, főszakács, napról-napra hanyagabb leszel, s már a tálaláshoz sem értesz!

– Azonnal elszaladok kanálért, nagyuram! – szólt gyorsan a kukta, s okos fiú lévén, már szaladt is el, felhasználva a menekülési lehetőséget. És persze esze ágában sem volt visszatérni. Ő már felismerte, mi van a tányéron. S akárki is a tréfamester, tudta jól, hogy őt, a legcsekélyebb rangút büntetnék meg érte. Soha többé nem tér vissza a főpaphoz, tudta jól, sőt, ezután minden papot messzire elkerül!

– Na mindegy, lássuk, milyen az íze! – szólt a főpap, aki kissé rövidlátó is volt, s az orra sem valami híres, ráadásul még mindig eléggé álmos is, így még mindig nem vett észre semmit. Különben sem tételezte volna fel legborzasztóbb rémálmában sem, hogy valaki ezt meri tenni éppen övele!

Villájára szúrta egy nagyobb darabot a szárazabb részből, s a szájához emelte.

– Pfuj! Hiszen ez ocsmány! – köpte ki rögtön, s a borzasztó íztől kiment minden álom a szeméből.

S igen, most aztán nagyon alaposan megnézegette az „ételt”, s mert hirtelen gyanús lett neki, meg is szaglászta.

– De hiszen ez csak közönséges *SZAR!* – üvöltötte el magát hirtelen. – Ez itt nem étel, ez *KUTYASZAR!!!*

S ahogy belegondolt, hogy az előbb ezt még meg is kóstolta, hirtelen elokádtta magát. Egyenesen bele a főszakács arcába, aki ekkor már térdreerogyott, úgy könyörgött kegyelemért, és igyekezett megmagyarázni, hogy semmiről sem tehet, biztos az az átkozott kutya volt a bűnös, aki a konyhát is tönkretette, de a főpap meg sem hallgatta.

– Hát mi vagyok én, döglégy talán, hogy szart tálalsz fel nekem enni?! És még gúnyolódol is velem, hogy ez a kedvenc ételem?! – azzal arcul akarta csapni a főszakácsot, de annak arcát a saját okádéka borította be, így undorodott tőle, ezért inkább belerúgott.

– De nagy jó uram, hiszen mindenki azt kap enni, amit megérdemel! – ismételte el Lidike a főszakács kuktához intézett szavait, természetesen a főszakács hangján.

– Micsoda?! Még most is gúnyolódol velem?! – ordította a főpap. – Hé, őrszem! Börtönbe az átkozottal! – kiáltotta.

A nagy lármára s a főpap hívására valóban belépett az ör. De minő szerencsétlenség! Valahogy összeakadtak neki is a lábai, mint korábban a szakácsnak, s most elesett, egyenesen arccal előre a finom csemegébe!

Most már a főszakácsnak is eszébe villant, milyen bölcs is volt a kukta, s a fiatal fiú példáját követve szeretett volna elinalni. Elvégre ahol börtönnel fenyegetnek valakit, onnan jobb távozni! De szándékát észrevette a főpap is.

– Hohó! Azt már nem, galambocskám! A saját kezemmel szorítom ki belőled a szuszt! – és megragadta a szakács ruháját.

Igen ám, de az nagyon megijedt, mindenáron szabadulni szeretett volna, az ajtó felé igyekezett, s a ruha szakadni, hasadni kezdett. A szakács megijedt, hogy a ruha teljesen leesik róla, és pucéran mégsem menekülhet, ezért kezével megragadta a ruhát, s megrántotta azt. A ruhát erősen fogta a főpap, a rántás lendületét követve lépett egyet előre, de felbukott az őr testében.

Míg mindhárman a földön vonaglottak, s felállni igyekeztek, Lidike gyors kezecskéivel végigkutatva a legfelül heverő főpap hálóköntösét. S íme, annak zsebében meg is találta a gyűrűt, még az ujját is, mert le sem húzták a gyűrűt Mirjan ujjáról!

– Hohó! Győztem, győztem, győztem! Sikerült! Igen! Tudtam, hogy sikerülni fog! – kiáltotta a kis lidérc, nem is törődve már vele, hallják-e a hangját vagy sem ezek itt hárman. És most felugrott a polcra, s amit csak talált ott, könyveket, gyertyatartót, boros palackot, egyebeket, mind a három ember fejéhez vágta, főleg a főpap fejéhez, majd elszántan szorongatva az ujját, ismét fecskévé változva, kirepült a szobából.

Habozás nélkül Tipitihez repült.

– Sikerült?! – kérdezte izgatottan Tipiti.

– Gondolod, hogy visszajöttem volna, amíg meg nem lelem?! Ó, Tipiti, te tényleg feltételezel rólam ilyesmit?! – kérdezte szemrehányóan a kis lény.

– Jaj, bocsáss meg, ne haragudj, tényleg! Csak mi emberek ezt így szoktuk kérdezni! Nagyon bíztam benned! Csak olyan izgatott vagyok...

– Itt van! – nyújtotta át neki Lidike az ujját.

– És Mirjan? Vele mi van?

– Ő meghalt. És nagyon csúnyán megkínózták! Ki kéne kaparni a szemüket! De meg is teszem, ne legyen lidérc a nevem, megteszem én, de meg ám, ha Nekro nem jelenik meg Pimnek! – és mérgében jó méteres, bár vékony karmokat növesztett, s azokat meresztgette.

– Igazad van, siessünk gyorsan Pimhez!

Már az iskola ajtajában állva lesték érkezésüket Pim meg a többiek, s amikor meglátták, hogy Tipiti feléjük igyekszik, rögvest elébeszaladtak.

– Ne is késlekedjünk, intézkedj gyorsan, Pim! – szólt Tipiti minden szertartásosság nélkül, és átadta neki az ujját.

– A mocsok férgek! Levágni Mirjan ujját! De most mindenképpen megkapják a magukét! – azzal Pim megdörzsölte a gyűrűt.

És Nekro azonnal megjelent. Szemlátomást meglepődött, hogy nem Mirjant látta maga előtt.

– Te vagy az új gazdám?! – kérdezte ámultan, miközben a járókelők rémulten üvöltözve menekültek előle.

– Nem, a te gazdád továbbra is Mirjan, de most egyetlen feladatot én határozok meg neked!

– Én csak Mirjannak engedelmeskedhetem, és még a gyűrűben is az ő ujjja van!

– Éppen azt akarom, hogy újra neki engedelmeskedhess! A papok elfogták és megölték Mirjant! Abban a templomban van a teste, ott! – mutatott a templomra.

– Szegény Mirjan, ha meghalt, biztos már sosem ehett jókat, igaz?! –

– De igen, ha kihozod a holttestét, mert akkor Kajjám feltámasztja majd!

– Igen, Kajjám biztos meg tudja tenni! De én semmit nem tehetek, Mirjan megtiltotta, hogy bármit tegyek, amit nem ő mond nekem!

- De Mirjan meghalt!
- Az az ő dolga. Én nem szeghetem meg a parancsát!
- Ajaj! – sóhajtott elkomorodva Vallindra. De Pim nem adta fel.
- Hé, Nekro, és enni szeretsz?
- Hajaj, de még mennyire! Valahogy sosem tudok annyit enni, hogy igazán jóllakjam! Legfeljebb kis, rövid időkre!
- És miért nem eszel csak úgy, bármit, ami megtetszik neked?
- Azt nem szabad, minden varázsló nagyon dühös, ha csak úgy elkezdek enni, mert mindig olyasmit eszem meg, amit nem szabad! Csak azt szabad megennem, amit Mirjan vagy más varázsló megenged!
- Azt tudod, hogy ki vagyok én?
- Persze, te vagy Pim király!
- És mi az, hogy király?
- Az egy ember, akié egy egész ország! – és Nekro sóhajtott egy hatalmasat, amitől a szemközi házról lerepült néhány cserép. – Jó a királyoknak! Azok biztos mindig eleget ehetnek! Bronzot, vasat, márványt... nekem meg még gránit és bazalt is alig jut!
- Tessék, Nekro, ne mondd, hogy rossz vagyok, kapsz egy kis csemegét! – nyújtotta át neki Pim a pajzsát. – Ezt megeheted, ne mondd, hogy rossz vagyok hozzád!
- Megehetem?! De tényleg?! – nézte a pajzsot sóvár szemekkel a szellem.
- Persze, most mondtam, hogy megeheted!
- De Mirjan nem lesz dühös?!
- Egészen biztos, hogy nem, hiszen ez az én pajzsom, azt teszek vele, amit akarok!
- Ide vele! – bömbölte a szellem, és máris elropogtatta a pajzsot. Majd szokása szerint ezt mondta:
- Finom volt, jó volt, csak kevés volt!
- Akarsz még?
- Persze!
- Na hát, Nekro, te mondtad, hogy király vagyok, tehát az egész ország az enyém, ugye?
- Igen!
- Én nem parancsolhatok neked. De megajándékozhatlak! Ott az a templom. Megengedem, hogy azt a templomot és mellette azt a házat, ott ni, teljesen megegyed, ha akarsz! Nem muszáj megennem, de ha kedvet érzel hozzá...
- Hajaj, de még mennyire!
- ...akkor megeheted. Mindent megehetsz belőle, ami ízlik, a vasat, bronzot, rezet, aranyat, ezüstöt, még a köveket is, igazán mindent, az emberek tárgyait, fegyvereit is, igazán mindent, mert az mind az enyém, s én Pim király neked adtam! Csak arra vigyázz, hogy odabent van Mirjan is, és az ő testét nem szabad bántanod, mert akkor haragos lenne!
- Persze, persze, azt nem szabad bántani, értem én!

– Akkor máris csemegézhetsz! – intett neki kegyesen Pim. S erre Nekro nem is kérette magát, nekilódult, egyetlen lépéssel a templom mellett termett, majd ráhajolt a toronyra, s úgy felülről lefelé haladva, egyszerűen falni kezdte. Néhány kő ugyan lehullott, de ezzel nem törődött. Előbb-utóbb egészen biztos, hogy leér az alapokig, s akkor azokra is sort kerít...

A papok az udvarból menekültek, de Pim résen volt, eddigre sok katonát vezényelt már a környékre, s a menekülőket most sorra mind elfogták.

Félórácska sem tellett belé, s a templomnak meg a háznak híre-hamva sem maradt. Helyükön csak néhány föld alatti lyuk emlékeztetett a pincékre, kazamatákra, mert Nekro még ezek falazatát is behabzsolta. Pim és barátai pedig a nyomában jártak, s hamarosan megtalálták Mirjan megnyomorított holttestét. Nekro azt nem bántotta, erre gondosan ügyelt, de azért a láncokat, bilincseket lecsemegézte úrnőjéről. Gondolta, az már úgysem kell neki... És ezúttal jól gondolta a tompaagyú szellem.

– Hogy én mennyire szeretlek, Pim király! – bömbölte végül, majd megdörgölte a hasát, és eltűnt.

– Lám csak, így kell ezt! Ez az igazi tudománya az uralkodásnak: amikor ajándékozással érünk célt ott, ahol a parancs sikertelen! – mosolygott Pim. – De most már rajtad a sor, anyám, te mondd meg mit tegyünk, mert te értesz úgy a jóslathoz! Hol találjuk meg azt a Kajjámot, hogy felélessze Mirjant?! Mert tudod ugye, ha el kell vinnünk hozzá a testét, mire odaér, már csak a csontváz marad Mirjanból, s nem hiszem, hogy azzal akár ő is, bármit is tudna kezdeni!

– Nem tudom – tárta szét a karját tanácstalanul Zítia –, szerintem maga Kajjám kéne, hogy idejőjjön! De erről mit sem mond a jóslat!

– Akkor hol marad?

– Nem tudom!

– Én sem értem – rázta a fejét Lidike – mert tudom, hogy Mirjan ideutazása előtt Kajjám varázsolt egy zsebkendőt, ami megvörösödik, ha Mirjan bajba kerül! S hogy ez el ne kerülhesse a figyelmét, még egy szellemet is megbízott, hogy figyelje, s ha vörös lenne, szóljon neki! Egyszerűen nem értem, hogy mi történhetett Kajjámmal, hogy még nem érkezett meg!

– Mindenesetre vigyük a palotába a testét! – rendelkezett Pim. – Addig talán Kajjám is megérkezik!

De Kajjám egyelőre nem érkezett meg.

Hogy Kajjám nem érkezett meg, azon senki nem csodálkozhat, aki kicsit is ismeri a nagy varázslót. Szó sincs ugyan arról, hogy Kajjám ne szeretne volna Mirjant, de a bőréből ő sem bújhatott ki, Kajjám, ha szerelmes volt is, akkor is Kajjám volt és maradt! Ráadásul az az igazság, hogy Kajjám olyan ember volt, aki ha szerelmes lett, nemhogy megjavult volna ettől, de még sokkal kajjámabb Kajjámmá vált, mint amilyen úgy egyébként volt!

Hogy miben is nyilvánult meg az ő még kajjámabb volta? Nos, abban, hogy a szerelem neki is, mint némely művészeknek, lélekben szárnyakat adott! Úgy érezte, most tényleg valami nagyot, hatalmasat, kolosszálisat képes alkotni!

Nem is akármit. Megalkotja azt a talizmánkészítő talizmánt, amit már régen szeretett volna, még hozzá úgy, hogy az gondolatolvasó legyen, ahogy azt Mirjan kiötölte volt! Ó igen! Mennyire fog örülni neki az a drága, nagyszerű Mirjan, hogy készen lesz vele már ilyen hamar, elkészül vele mire az ő imádott, csodálatos felesége hazatér!

Korábban úgy érezte, évek, talán évtizedek kellenek ahhoz, hogy elkészüljön vele, de Mirjan alig utazott el tőle, már egyetlen hét múlva úgy érezte, lelkében ragyogó, kristálytisztá gondolatforrások fakadtak, de mit források, tavak, tengerek, óceánok, és mindnek a medre telis-teli van jobbnál-jobb ötletekkel, miként is oldja meg a gondolatolvasás roppant problémáját!

– Nagyon büszke lesz az én drága aranyom, hogy ilyen pompás, jól alkalmazható ötletet adott! – gondolta Kajjám. – Igaz, persze, nélkülem nem lett volna képes elkészíteni, ehhez kellett egy Kajjám, igen, kellettem ehhez én, magam, de az alapötlet, nem tagadhatom le, az övé! Jaj, csak sikerüljön befejeznem mire megérkezik! Rossz ugyan nélküle, de bárcsak elmaradna még egy kicsit, igen, hogy biztosan kész legyek... És akkor majd odaadom neki, megkérdem, hogy na mi ez, ő meg csak néz majd, fogalma sem lesz róla, esetleg mond valami csúnyát is, ahogy már szokta... de nem számít, sőt annál jobb, és akkor én diadalittas arcot vágva azt mondom majd neki, hogy én édes drágaságom, kis gyöngyharmatos cuncimókuskám, meglep, hogy már a saját találmányodat sem ismered fel, mert hiszen ez az, amiről te beszéltél, és én ezt elkészítettem neked, látod, és már ilyen hamar, látod, ilyen hatalmas varázsló vagyok én! De elismerem, remek ötletet adtál, méltán lehetsz büszke, valahányszor reáveted ragyogó pillantásodat! És akkor majd ő olyan érzékenyen néz rám, s azt mondja majd, hogy „Ó, Kajjám, te valóban a legkiválóbb varázsló vagy mind között! Nem is hittem volna, hogy ilyen hamar elkészülsz, de neked párod nincs széles e világban!” És akkor én azt válaszolom...

De hiába jutott idáig a gondolataiban, – mert ezt napról-napra elgondolta, mind szebbé és gyönyörűbbé kiszínezve a feleségével való újbóli találkozást – amikor egy kis ghúl jelent meg előtte.

– Uram, hatalmas varázsló... – kezdte a kis szellem.

– He?! Mi?! Mi bajod?! Hogy merészszel engem zavarni?! – hördült fel Kajjám, aki, mint a legtöbb férfi, talán azt utálta a legesleginkább, ha ábrándos gondolatait félbeszakítják.

– De hát...

– Tűnj el innét, de azonnal! – ripakodott rá a varázsló, mire a szellem azonnal köddé vált.

A szép álmok azonban elröppentek, s így Kajjám nekiállt dolgozni. Bűvölt, varázsolt, könyveket tanulmányozott, számítgatta a csillagképek állásait jó három órán keresztül, vagyis folytatta az előző napokban elkezdett munkáit, és határozottan úgy érezte, hogy nagyszerűen halad. Csak még egyetlen hete legyen, és elkészül, de el ám, elkészül a nagy munkával, az összes szellemekre is! És akkor kezében az ő páratlan zsenialitásának eme ékesszóló tárgyi bizonyítékával csak úgy szépen odaáll Mirjan elé, ártatlan félmosollyal az arcán, mintha kettőig se tudna számolni, mintha semmi jelentőset nem alkotott volna a neje távollétében, és akkor...

És akkor megint megjelent előtte a kis szellem.

– Igazán nem szeretnék zavarni téged, hatalmas varázsló – nyöszörögte kétségbeesetten –, de...

– Pedig igenis zavarasz! Nagyon zavarasz! Tűnj már el, ne lábatlankodj itt nekem!

– De hát te magad mondtad, hogy...

– Még mindig itt vagy?! Ha jót akarsz magadnak, kotródsz innen, de gyorsan! Micsoda pofátlanság, az arcátlanság netovábbja, hogy egy szellem csak úgy megjelenik hívás nélkül! Lehet, hogy nem neveltem meg eléggé, hogy tudja ki az úr a házban?! – dohogott Kajjám.

– Én csak... – kezdte újra a szellem, sírós hangon, de Kajjám közbevágott.

– Hallgass már el! Mindig megzavarod a gondolataimat! Nem szívesen ártok szellemeknek, de ha tovább idegesítesz, bezárlak egy palackba tízezer esztendőre!

Több sem kellett a szellemnek, villámgyorsan eltűnt. Kajjám pedig újra csak varázsolt, varázsolt, nagyon jól ment neki aznap a kísérletezés, le sem feküdt aludni, pihenni, de nem is érezte álmosnak magát.

– Mennyire fog örülni az én drága kis Mirjankám ennek, amit csináltam! – sóhajtott fel később, amikor már csaknem kilenc óra felé járt az idő. Elégedetten húzta ki magát, csak úgy ropogtak belé a csontjai. – Igen! Már majdnem készen vagyok! Már csak az utolsó simítások hiányzanak a talizmánhoz! És akkor ezzel olyan talizmánokat készíthetek, hogy segítségükkel még gyorsabban gyűlnek majd a szellemeim, sőt, még jobban meg is lehet fegyelmezni őket! Mint például ezt a kis mitugrást is... elképesztő, mit meg nem engednek maguknak egyes szellemek! Hovatovább egészen elszemtelenednek! Remélem Mirjan biztonságban van, és sem az a gyanús korcs nem lázadozik ellene, az a Lidike nevű torzképződmény... nem is tudom, mit szeret rajta Mirjan, nem bírom én ezekben a vakarcsokban, hogy lidérc, kobold meg ilyesmi, félúton a szellemek és az állatok között... sem Trrzsi Brrfe nem lázadozik neki... Neki is micsoda hülye nevet adott Mirjan! Még hogy „Nekro”! A Trrzsi Brrfe sokkal szebb, van benne valami ősi keménység, mint a kőben, amit megeszik... Igen, lehet hogy nem épp Trrzsi Brrfét kellett volna magával vinnie! Elég lett volna az ő tudásának egy ifrit is, de ő persze dzsinnt választott... makrancos, önfejű nő... Aztán ha bajba kerül, mert nem képes parancsolni a szellemnek, persze engem hibáztatna... Még szerencse, hogy ha bajba kerül, arról azonnal tudomást szereznek... – és pillantása szórakozottan vándorolt a terem túlfelében kifüggesztett zsebkendőre. Az vérvörös volt, sőt, nemcsak vérvörös volt, de még világított is vörös fénnel. Igazán, teljes képtelenségnek tűnt, hogy bárki figyelmét is elkerülje egy percre is, nemhogy órák hosszát!

Kajjám abban a pillanatban felugrott a helyéről, de úgy ám, mint akit kígyó csípett meg az alfelén. Rögvest megvilágosodott előtte, hogy mit akart az a szerencsétlen kis szellem mondani neki!

– Jaj, ó, ajaj, jaj nekem, hatalmas szellemek, most mit tegyek?! – kezdett el sopánkodni, majd észbekapva, varázsolt egy kristálygömböt maga elé, egyetlen mozdulattal, és belenézett, hogy megtudja, mi történt Mirjannal.

* * *

– Nem tudom, hogy hol a nyavalyában késlekedik már ez a Kajjám! – idegeskedett Zítia. Előtte hevert a trónus lábánál Mirjan teste, kiterítve. Még ujját is, rajta Nekro gyűrűjével, odatették bal kezéhez, ahol lennie kell.

– Na, csak kerüljek haza, igen, megmondom én a magamét Kajjámnak, de meg ám! – fogadkozott Lidike. – Ha elkésik és Mirjan végleg meghal, jaj lesz neki! Mert azt tudom, hogy nem lehet akármilyen régi halottat feltámasztani! Én ugyan nem értek semmit a feltámasztáshoz, de tudom, hogy néhány órával a halál után még fel lehet támasztani bárkit, kivéve, ha végelgyengülésben halt meg, és az illetőnek nem lesz semmi baja, eltekintve persze a rossz emléktől, mert a haldoklás nem éppen kellemes... Aztán ha néhány napja halt meg valaki, abból már legfeljebb dzsohot lehet csinálni, az már nem ő maga, csak élőhalott, hú, de utálom azokat, azoknak van ám csak rossz ízük, egyszer megnyaltam egyet kíváncsiságból, és napokig egy falatot sem tudtam enni, beteg is lettem, pedig egyébként nekünk lidérceknek semmi bajunk nem szokott lenni... hogy is lehetne, ha észrevesszük, hogy betegek vagyunk, átváltozunk olyan állattá, amiben nem tud megélni a betegséget okozó élőlény... Na és, ha már néhány napszál is idősebb a hulla, akkor már még dzsohnak sem jó! De ha ez történik az én drága úrnőmmel, akkor Kajjám megkeserüli!

– Ugyan mit tehetsz te éppen Kajjám ellen?! – nézett rá Tipiti.

– Nagyon is sokat! Hajaj! Persze nem leszek olyan bolond, hogy nekitámadjak! Vele szemben még az sem segítene, ha láthatatlanná válok! De ajaj! Tudom ám, hogy mi az ő igazi gyöngye pontja! Éjszaka, amikor alszik, belopódzom a várába, és bemegyek abba a terembe, ahol a szellemei vannak! Azok a szellemek, amiket csak befogott már, de még nem kényszerítette a szolgálatába őket! Ezek palackokban vannak! Nagy-nagy terem, polcokkal, temérdek polc, és rajta a szellemek üvegei! És akkor én sitty-sutty, zitty-zutty összetöröm mindet! – és Lidike izgatottságában legalább húsz kart növesztett, és csépelni kezdte velük a levegőt, karjai alig látszóttak, oly sebesen mozogtak. – Így töröm össze őket! Meg így! Ezt is meg azt is! Mindet! Úgy ám! És akkor a sok-sok szellem kiszabadul, sok százan lehetnek, és elrepülnek, de el ám, úgy ám! És amikor Kajjám felébred, addigra már egy sem lesz belőlük! Bizony! Ó, hogy mennyire sajnálná őket Kajjám! Az ő drágaságait! Még sírna is! Bizony! Persze, idővel biztos befogná mindet, de az évezredekbe is beletelne! Hajaj! Nagyon is tudok ám én ártani Kajjámnak, ha akarom!

– De hát nem Kajjám a te igazi gazdád? Nem ő adott Mirjannak? – kérdezte Ticsmi.

– Hogy ő?! Ugyan már! Mélyen megvet bennünket lidérceket! Pedig mi sokkal eszesebbek vagyunk, mint azok a buta szellemek! Még Nekro az egyik legértelmesebb köztük, de ő is, lám, hogy viselkedett! Nem, nem, Mirjan meg én, ó, mi egészen másképp találkoztunk...

Ticsmi szerette volna megkérdezni, hogy hogyan, de ekkor nagy robajjal beszakadt a trónterem fala, s a nyíláson át berepült egy szőnyegen ülve Kajjám, a nagy varázsló.

– Elnézést, de siettem! – mondta mentegetőzősképpen, azzal máris Mirjan mellett termett. – Milyen jó, hogy megvan a teste! Szerencsétek, hogy megszereztétek, különben iszonyú bosszút álltam volna!

– Te vagy, Kajjám?! Miért nem jöttél időben?! – állt elé csípőre tett kézzel Zítia.

– Jöttem, amikor jöttem, ki vagy te hitvány nőszemély, hogy kérdőre vonsz engem, engem, Kajjámot, a nagy varázslót?!

– Mirjan anyja vagyok!

– Ja vagy úgy... – vált szelídebbre Kajjám hangja, mert belátta, hogy ha feltámasztja Mirjant, akkor nem égetheti porrá Zítiát, akárhogy beszéljen is, mert Mirjan nyilván nem örülne édesanyja halálának.

– Időben jöttem, mert még fel tudom támasztani!

– De nem figyeltél a zsebkendőre! – kiáltotta Mircina.

– Hát erről is tudtok?! – sápadt el Kajjám.

– Igen, mert én megmondtam nekik! – pattant Kajjám elé most Lidike.

– Veled semmi dolgom, takarodj innen te undok, áruló korcs!

– Elég legyen ebből, mert seggberúglak! – kiáltotta most Tipiti. – Lidike nélkül nem szereztük volna meg soha Mirjan tetemét! És most fogd be a szádat, és azonnal támaszd fel, mert ha nem, akkor én kaparom ki a szemedet!

– Csak az egyik szemét, mert a másik szeme az enyém! – szólt erre gyorsan Vallindra, és maga is Kajjám elé lépett. – De mert te szóltál előbb erről, Tipiti, nem bánom, kiválaszthatod, melyik szemét akarod...

– Én meg szétrúgom a pöcsét! – csatlakozott erre hozzájuk Ticsmi. – Ha belegondolok, hogy ennek a vén hülyének a hibája miatt mennyit szenvedett szegény Mirjan, hát nem biztos, hogy még akkor is megtartóztatom magamat, ha feltámasztja! Szerencsétlen Mirjan, hogy csak

ilyen férjet talált magának! Nem adnék egy ilyennek egyetlen napot sem magamból, még egy egész királyságért sem!

– Ti fenyegetni merészeltek engem?! – dühödött meg Kajjám.

– Még szép! És meg is tesszük, amit ígértünk, ha nem kezdesz neki azonnal a feltámasztásnak, te vén bolond! – mondta erre Téóé. – És ne csodálkozz, hogy nem félek, mert tudván tudom, hogy mit sem tehetsz ellenünk! Mindnyájan Mirjan legislegjobb barátnői vagyunk, ha tehát bármit teszel ellenünk, akár fel se támaszd őt, másképp rád sem nézne utána, de ha mégis, az annál rosszabb lenne neked!

– Indíts, munkára azonnal te vén fasz, vagy kezdem én magam a zrityód szétrúgását! – és Hörtegasz törzsfőnök olyan rémisztő arccal közeledett Kajjám felé, hogy a varázsló komolyan megijedt, de eszébe sem jutott erőszakosnak lenni, mert időnként azért képes volt Kajjám agya is gyorsan gondolkodni, és belátta, hogy valóban semmit nem tehet ezekkel, Mirjan barátaival. Különben is: úgy sejtette, hogy Mirjan talán egy picikét meg lesz sértődve a késlekedés miatt, ha magához téríti! Nem lenne jó, ha még barátai halála miatt is magyarázkodnia kéne!

Így aztán mindenfélét, amit magával hozott egy batyuban, kirakosgatott most a tetem köré, aztán hosszas bővülésbe kezdett. Varázspálcájával is többször megérintette Mirjant, s mindig ahol megérintette, Mirjan teste meggyógyult. Végül pálcájából széles fehér fénypászmát vetített Mirjanra, mely teljesen beburkolta. Erre minden maradék karcolás eltűnt a lányról, és levágott ujjja is visszaozott a helyére.

– Kész! – sóhajtott. – Nem mondom, jó kis varázslat volt! Igen régóta nem műveltem, majdnem elfeledtem már...

– De még nem tért magához! – aggódott Zítia.

– De él, lélegzik, csak alszik! Lám csak! Nem akárki vagyok én! Úgy ám! Most már könnyű felébreszteni... – szólt, azzal a kezét Mirjan homlokára tette, és motyogott valamit.

Mirjan nagyot sóhajtott, és felnyitotta a szemét. Tekintete Kajjám tekintetébe fonódott, s azonnal megértett mindent.

S ha Kajjám azt hitte, most Mirjan háládatos köszönetet rebeg neki, hát nagyon tévedett! Mert Mirjan először nemhogy köszönetet mondott volna, de még szidalmat sem! Ehelyett lendült a tenyere, s iszonyatosat csattant a varázsló arcán. Kajjám hátra is hőkölt!

De hiába. Mert most Mirjan másik keze moccant, s az ellenkező oldalra is lekevert egy óriási pofont, akkorát, amekkorát csak bírt.

És ez még mind semmi sem volt, mert Mirjan felugrott, és olyan sebesen lendült Kajjám felé, hogy nyilvánvaló volt: részéről még korántsem tekinti befejezettnek a verekedést, sőt, mintha csak most kezdené!

Szégyen ide – szégyen oda, de Kajjám bizony úgy gondolta, jobb az óvatosság, a védekezés, és vörös erőter derengett fel körülötte!

– Aha, te vén svihák! Félsz mi?! – kiáltotta Mirjan, és csípőre tett kezekkel állt meg Kajjám erőtere előtt. – Félhatsz is, mert most bemegyek hozzád, és jaj neked!

– Nem tudsz bejönni, Mirjan! Szerencsére, az teljesen lehetetlen! – szólt Kajjám, de hangja mintha kétségbeesett lett volna. – De annak örülök, hogy megszólaltál, mert látom, hogy valóban te vagy az, s nem változtattalak tévedésből dzsohhá, vagy valami undoksággá!

– Naná, de még mennyire, hogy én vagyok!

- De miért haragszol ennyire rám?! Hát nem örülsz, hogy feltámasztottalak?! Olyan jó volt talán halottnak lenni, hogy...
 - Te eszement hülye! Halottnak lenni egyszerűen semmilyen sem volt! Hanem amíg meghaltam! Amíg haldokoltam! De még az is hagyján!
 - Ha hagyján, akkor ne haragudj! Hiszen nem történt semmi baj, feltámasztottalak...
 - Naná, mertél volna csak halva hagyni! És nekem ne pofázz olyan hülyeségeket, hogy nem történt semmi különös! Nagyon is történt! Mert ezt én vagyok hivatott megítélni! Egyedül én!
 - De kincsem, drágám, így legalább tapasztalatokat szereztél, most már biztosan tudod, hogy nincs túlvilág...
 - Azt eddig is tudtam! Hanem Kajjám! Most már aztán tényleg fogd be a szádát! Mert semmi jogod beszélni! Hát voltál már halott?! Na, azt mondd meg, voltál már?! Legalább egy kicsit?! Egy icipicit?! De mondom, majdnem igazad van, mert ez szinte valóban hagyján, ahhoz képest, ami előtte volt! Nem mondanám, hogy csuda kellemes dolog meghalni, de igazán semmiség ahhoz, hogy előtte mit kellett elszenvednem a kínzások miatt! Majd akkor beszélj, ha neked ficamítják ki a karodat, ha neked dognak fel tüzes vasat a... Na, mindegy, neked nincs olyan, de mondjuk a fenekedbe... Igen! Akkor beszélhetsz! De most nem! Mert mindezt most nekem kellett elviselnem! És a te hibádból! Mert késlekedtél, mert...
 - Csak nagyon elmerültem a kísérleteimben! És csak jót akartam, mert...
 - Magasságos egek, mi történt volna velem, ha rosszat akarsz nekem?!
 - De Mirjan, hallgass meg, kérlek, a szerelmünkre kérlek! Én meglepetést szerettem volna okozni neked, és ezért...
 - Sikerült! Büszke lehetsz magadra! Igazán, hogy mesterem, Serte kanász szavával éljek, kurva nagy meglepetés volt, hogy a szellem már akkor kellett jelezzen neked, amikor elkábítottak és levágták az ujjamat, biztos is vagyok benne, hogy jelzett, de te mégsem jöttél! Pedig egyre azt számolgattam a nyújtón függve, hogy még a leglassúbb repülőszőnyeggel is már rég itt kéne lenned, de te mégsem jöttél! Kibaszottul nagy meglepetést szereztél nekem, úgy ám, a kinkeserves kurva úristenit neki! Akármilyen volt is a terved, Kajjám, ezt semmi sem menti! És most igenis bemegyek érted, és alaposan gatyába rázlak!
 - Igen, igen, mutasd meg neki, kapard ki a szemét! Miért volt olyan szemét! – ujjongott Lidike, izgatottságában megint vibrálva.
- És Mirjan megtette! Maga is hirtelen erőteret fejlesztett maga körül, majd Kajjám erőtere mellé lépett. A vörös és a fehér erőter a találkozási ponton villogni kezdett, különböző színekben pompázott, szikrák pattogtak ide-oda...
- Hiába erőlködöl, Mirjan, úgysem sikerül semlegesítened az erőteremet! – jelentette ki magabiztosan Kajjám. – Ez más, sokkal hatalmasabb varázslóknak sem sikerülhet!
 - Dehogynem! Megint lebecsülsz! Egyedül akkor úszhatod meg a büntetésedet, ha megölsz, de ha nem teszed, akkor én bemegyek, be én! Nem is lesz nehéz! Elég lesz az erőtered mintázatának tükörképét, negatív kópiáját generálnom, s máris kioltódik mindkettő: az enyém is és a tied is! Mint amikor egy pozitív és egy negatív szám összege nulla! Akkor aztán azt csinálom veled, amit akarok!
 - Reménytelen, Mirjan, ne is kísérletezz vele! Végtelensokféle védőerőter van, lehetetlen, hogy sikerülne! Hiszen én magam is akármikor változtathatom a mintázatot!
 - De le lehet nyomozni, mi az aktuális mintázat!
 - Az időbe telik!

– De kevesebb időbe, mint neked a változtatás! És te, mint férfi, egyszerre csak egyvalamire tudsz figyelni, de én, mert nő vagyok, többre is! Tehát gyorsabban gondolkodom, mint te! És nem is vitatkozom veled tovább! Bizonyítok! És tudom, hogy te is tudod, hogy győzők, különben nem igyekeznél lebeszélni!

Azzal Mirjan erőtere többször gyorsan színt váltott, különböző hálózatos minták kezdtek el gyorsan villogni a fényburában, majd pokoli reccsenés hallatszott, s hirtelen eltűnt mindkét erőter: Kajjámé is, és Mirjané is!

– Na ugye, megvagy te komisz, rosszcsont kölyök! – kiáltotta Mirjan, azzal Kajjám mellé ugrott, és fülöncsípte, tényleg úgy, mint egy rossz gyereket: mint réges-régen apja tette Pimmel, amikor a kis Pim gurgujt játszott.

– Nesze! Ezt megérdemled! Nesze! Nesze! – kiáltotta Mirjan, azzal többször is felképelte Kajjámot, majd végezetül jól seggbe is rúgta.

– Így ni! Ugye, jobb tanítványod voltam, mint hinnéd!

– Nem is igaz... Ezt soha nem tanítottam neked... és különben is, soha életemben nem foglalkoztam erőter-közömbösítéssel...

– Ez nincs is leírva egyetlen varázskönyvben sem! De, hogy úgy mondjam, kézenfekvő! Én találtam ki! Nem volt nehéz, mert jóformán tiszta matematika! Abban pedig máris jobb vagyok, mint te! – jelentette ki Mirjan, és hangjában alig leplezett büszkeség csengett. – Ez az első igazi, önálló találmányom a mágiában! És amennyire tudom, példa nélküli ilyen fiatal varázslóként máris maradandót alkotni! Na és most lássuk, hogy pontosan mi történt, részletesen! Adj Kajjám egy kristálygömböt, mert azt még nem tudok varázsolni, azaz, ha tudnék is, még nagyon soká tartana...

Kajjám adott kristálygömböt Mirjannak, s közben ezt nyöszörögte:

– Az összes szellemekre kérlek Mirjan, gondoldj arra, hogy csak neked akartam jót! Én szeretlek téged, ne feledd! És az is az én ötletem volt, hogy egyáltalán legyen jeladó zseb-kendő! A saját ötletem volt, ne feledd és én előre figyelmeztettelek, hogy az emberek részéről minden aljasságra el lehetsz készülve! Nagyon szépen kérlek szerelmem, ne feledd, hogy én nem is akartam, hogy elmenj, én kértelek, hogy ne menj el! Kérlek Mirjan, emlékezz erre!

Mirjan válasza sem méltatta. Hanem ahogy nézegette az eseményeket, egyszercsak dühtől sárgán világító szemmel tekintett fel a gömbből, de dühe ezúttal nem Kajjámnak szólt, hanem Pimnek. Oda is ugrott bátyjához, s ahogy az előbb Kajjámot, most Pimet képelte fel.

– Te barom, te állat, te átkozott, te! Hát mi vagy te, ember vagy egy gyilkológép?! Hogy is ölethetnél meg annyi sok ártatlan embert?!

– Bosszút álltam miattad, meg a biztonságunk miatt, hiszen...

– Hülye! Annyira biztosak voltatok benne, hogy ügyis feltámadok! Hiszen anyám mindegyiketeknek elmondta, csak előttem hallgatta el a jóslat ezen részét!

– Csak hogy ne háborítsam nyugalmaidat, lelki békédet, kislányom... – kezdte édesanyja, de Mirjan nem is figyelt rá.

– Ha ennyire bíztatok benne, igazán meg is várhattátok volna még ezt a pár órát, hiszen most már kristálygömbbel igazán gyerekjáték kideríteni, ki az igazi bűnös! Hogy is büntethetsz néhányak vétke miatt ártatlanokat, még hozzá százával?! Idefigyelj Pim, ha valaha is uralkodásod alatt még egyszer ilyet teszel, esküszöm, iderepülök és saját magam égetlek porrá!

– Most pedig – fordult Kajjámhoz – Pim mindjárt idehozhatja a kivégzettek tetemét, te pedig, átkozott tudatlan majom, azonnal feltámasztod mindet! Kivéve persze akiről azt mondom,

hogy mégsem. Mert mindjárt kiderítem, hogy kik voltak lefizetve, megvesztegetve, vagy kik cselekedtek meggyőződésből ellenem, azokat természetesen nem támasztjuk fel! De a többit igenis azonnal!

– Szépséges zsarnokom, de hiszen ezek nem is rokonaid, nem is ismered őket, és ez rengeteg munka, ötszáz embert, azt nagyon sokáig tartana, és...

– És ha nem teszed meg, akkor soha a büdös életben rád sem nézek, és mehetsz helyettem újra a csiszíkhöz párizni! Feltéve persze, ha meghagyom a pöcsödet! – jelentette ki nemes egyszerűséggel Mirjan. Közben, Mirjan akaratát hallva, Pim már ki is adta a megfelelő parancsokat, s azonnal elkezdtek behordani a holttesteket a trónterembe. Legtöbbjük fejetlen volt, mert Szunszen a kardot kedvelte.

– Ó jaj nekem! Még azt is ki kell derítenem, melyik fej kihez tartozik! – sápítozott Kajjám.

– Ne sopánkodj, cselekedj inkább gyorsan! – intett neki Mirjan. – Én most elmegyek a barátaimmal ebédelni, mert nagyon megéheztem, mire visszajövök, kész legyél legalább a felével!

– És honnan tudom, kiket nem kell feléleszteni?!

– Azokat be sem hozzák neked! – azzal Mirjan távozott. Pim, Tipiti, Lidike meg a többiek követték. A szomszéd teremben aztán Mirjan befejezte a kristálygömb-nézegetést, s megmondta az igazán vétkesek nevét Pimnek. Mindössze heten voltak.

– Látod?! A többi négyszáznyolcvankettő mind ártatlan volt! Ezeknek a tetemeit különítsd el, a többit igenis támassza fel Kajjám! És többet ne csinálj ilyet! Te sem szeretted volna, ha amikor még paraszt voltál, valaki más hibája miatt megölet téged Kotrigéz úr!

– Megértettem, Mirjan! – hajtotta le a fejét Pim.

Ticsmit más foglalkoztatta.

– Mirjan... Nem akarok beleszólni a választásodba, de ez a Kajjám olyan hülye. Biztos vagy te abban, hogy jó ötlet, ha éppen ez a varázsló lesz a férjed?!

– Biztos. És nem nagyon válogathatok. Sokkal több a varázslónő, mint a férfi varázsló!

– De akkor legalább ne add neki mind a háromszázhatvanöt napodat! Ekkora balfasznak elég lenne bőven mondjuk egyetlen hét minden hónapból!

– Nálunk nem így mennek a dolgok! – nevetett Mirjan. – És azt kell mondjam, hogy semmit nem értesz, kedveském!

– Dehogynem! Még csak nem is valami nagy varázsló, hiszen legyőzted!

– Ugyan már! Ne tévesszen meg a látszat! Az erőterét semlegesítettem, és ezzel megleptem, ez igaz. De ettől ő még igazán nem lett legyőzve! Nehogy már azt hidd, hogy erőter nélkül egy varázsló már semmi, nulla! Kajjám, ha akarja, már akár az első pofon után megsemmisíthetett volna, és fikarcnyit sem lettem volna képes védekezni ellene! Ehhez még a szellemeit sem kellett volna előhívnia! Pedig hívhatta volna azokat is! Ó nem, nem, ha Kajjám komolyan védekezni akart volna ellenem, akkor az első pofont lekeverhettem volna neki, de hogy többé semmit, az olyan biztos, mint hogy meghaltam!

– De akkor miért hagyta, hogy még seggbe is rúgd?!

– Mert szeret engem! – lágyult meg Mirjan pillantása. – Mert azért én is nagy varázsló vagyok, ha ő még nálam is nagyobb, és tudta, hogy legyőzhetne ugyan engem, ha akar, de akkor kénytelen lenne olyan erős varázslatokhoz folyamodni, amikkel csak elpusztítani tudna engem! Ezt pedig nem akarta! Igen! Kajjám szeret engem, ezért viselte el tőlem ezeket a megaláztatásokat, amiket, gondolom, senki mástól nem tűrt volna el!

- Te, Mirjan, te tényleg szereted őt! – nézett rá csodálkozva Zítia.
- Igen, anyám! Kajjám tényleg olyan, mint egy nagy gyerek! Természetesen nem akármilyen gyermek, hanem zsenigyerek, de azért akkor is gyerek! Igenis lehet szeretni! Persze, vele is sok a baj, hiszen a tehetséges gyerekekkel máshol is több a baj, mint az átlagosakkal! És, tudjátok, ő valóban nekem szeretett volna örömet, meglepetést okozni, ezért merült úgy bele a munkájába és az ábrándozásba, ezt jól láttam a kristálygömbön át most! – azzal Mirjan el-tűnődött.
- Eh, nem is tudok már haragudni rá! – legyintett kicsit később.
- Tehát nem válsz el tőle? – kérdezte Vallindra.
- Én?! – nézett rá őszinte csodálkozással Mirjan. – Majd ha bolond lennék! Én már mindörökre hozzá tartozom, ezt világosan érzem! Meg sem fordult a fejemben egy pillanatra sem a válás gondolata!
- Akkor feleségül kell menned hozzá, mégpedig teljesen szabályosan! – jelentette ki határozottan Zítia. – Nagy-nagy lakodalmat rendezünk nektek, amire hivatalos lesz minden barátod...
- Ugyan már, anyám, hiszen Kajjám halálosan unná magát egy efféle ünnepélyen, amiről csak annyit tudna, hogy itt viselkednie illik, amit ki nem állhat, de arról már halovány fogalma sem lenne, hogy hogyan is viselkedjék...
- Ha szeret téged, elviseli a kedvedért, mondd meg neki, hogy ez a megbocsátás ára! És különben nem is érdekel Kajjám, meg hogy miként viselkedik! Engem te érdekel, kislányom! Csak egyet sajnálok!
- Mit?
- Hogy azt a Tindrát nem hívhatom meg a lakodalomra! Pedig közöttünk lenne a helye! De nem tudom, hogyan értesítsem!
- Én igen! És lehet, hogy fogok is szólni neki, mert igazán szívesen megmondanám a véleményemet neki!
- Akkor most megteheted! – hallott egy hangot, s a következő pillanatban épp az orra előtt jelent meg egy nő. Karcsú, fekete hajú lány volt, nagy, zöld szemekkel. – Én vagyok Tindra! Halljuk, mi a bajod velem, Mirjan?
- Aha! Hát épp ez! Hogy most is itt vagy! Mindig figyelsz, ugye?! Akkor miért nem segítettél?! Miért hagyta, hogy megkínozzanak?! Hogy meghaljak?! Vagy talán nem tudtál arról, mi történik velem?! Mered letagadni?!
- Merni éppenséggel merném, de eszem ágában sincs! Minden apróságról tudtam, az első pillanattól kezdve!
- Hát akkor?! Hogy is lehet az, hogy ennyi összetartás sincs a varázslók között?! Ó bárcsak egy olyan néphez tartoznék, ahol mindenki bármikor kész mindent megtenni a közjük tartozók legcsekélyebbikéért is!
- Ha ez a vágyad, ajánlom, fordíts egy kis figyelmet Kajjám kedvenceire, a csiszíkre... de hogy kissé megjavítsam rólam alkotott rossz véleményedet, s érdemben válaszoljak a kérdésedre, természetesen nem hagyunk volna végleg meghalni, igazán gondolhatnád!
- Ezt talán még el is hiszem, most már, utólag, de akkor nem tudhattam!
- Sejthetted volna pedig!
- Akkor sem volt kellemes a kínzás!

– Pedig a felét sem érezted annak, amivel az efféle jár, mert amennyire a távolból lehetett, csillapítottam a fájdalmadat, holott ez nekem sem kevés fájdalommba került, mert ez csak úgy lehet, hogy amit te nem éreztél, azt éreztem én – komorodott el Tindra.

– De miért nem szabadítottál meg?! Nem lehetett volna?!

– Nem. Úgy értem, neked ez kellett! Hasznodra vált! Tanultál valamit!

– Ugyan mit, te eszement?!

– Például azt, hogy a te helyed Kajjám mellett van! Például azt, hogy mi mindent néz el neked Kajjám, mert ő tényleg belédszeretett! Most már tudod, hogy szinte bármit megtehetsz vele, meg is tesz neked mindent, és hogy te vagy az úr a házában!

– Na és?! Miért fontos ez?!

– Mert Kajjám, amint látod már végre, valóban csak egy nagy gyerek! De roppant nagy a hatalma! És mi többi varázslók, Badzsahárával az élen, úgy látjuk, hogy Kajjám így roppantul veszélyes, mert felelősségérzete egyszerűen semmi! Kajjám nagy-nagy fenyegetés a világra, tehát őt vagy meg kell ölni, vagy állandó felügyelet alá helyezni! Gondnokság alá, hogy úgy mondjam! És mert mi varázslók nem szeretünk egymással hadakozni, egymást öldökölni, ezért, meg mert Badzsahárata személy szerint is meglehetősen kedveli a vén Kajjámot, emiatt tehát nyilvánvalóan a második megoldás mellett döntöttünk. És elhatároztuk, hogy mintegy kinevelünk neki egy hozzávaló feleséget!

– Ti úgy csináltatok engem, szándékosan Kajjám számára?! – döbbsent meg Mirjan.

– Dehogysis! – nevette el magát Tindra. – Arra még mi sem vagyunk képesek! De figyeltük a születendő varázslókat, s mert téged különösen alkalmasnak találtunk, igyekeztünk apránként úgy befolyásolni az eseményeket, hogy mindenképpen találkozz Kajjámmal! Remélem nem bánod!

– Nem... Igazán nem rossz vele némelykor... De a kínzások...

– Hát igen! De úgy kellett, hogy essék, hogy vagy Kajjám szabadítson ki téged, s így megerősödjön a kapcsolatotok, vagy ha nem is ő ment meg, de ő támasszon fel, és így szintén, ha más módon is, de e kaland által megerősödik a kapcsolatotok! És az ugye előttem is világos, Mirjan, hogy csak azt lehet feltámasztani, aki meghalt!

– Az azért durva dolog ám, ennyire beleavatkozni az ember sorsába!

– Emberekébe nem is szoktunk. De te varázsló vagy Mirjan, nem is akármilyen varázsló, és a varázslólét nagy hatalommal, tehát nagy felelősséggel jár, ahhoz pedig nagy, komoly, sőt komor tapasztalatok tartoznak! Valamit valamiért! Különben is úgy illik, hogy egy varázsló ismerje meg a halált is! Úgy kevésbé fél tőle! Aztán meg, ugyan ki más ismerje a halált, ha nem egy varázsló?!

Hirtelen átölelte Mirjant.

– Ugyan már, ne haragudj! Legyünk jó barátnők! Ne feledd, hogy a kínjaid egy részét átvállaltam! Különben is, most erre az egyetlen halálodra vagy olyan beképzelt, dühös, gőgös, büszke és mérges?! Mert tudd meg, majdnem igaza van Kajjámnak! Nekünk varázslóknak nem olyan nagy ügy a halál. Pláne nem egyetlen! Elismerem ugyan, az első halál olyasmi lehet, mint az első szerelem, nagy élmény, örökké emlékezetes marad, de akkor is... A későbbi halálokhöz már hozzászokik a varázsló, hidd el! Én már majdnem mindenféle módon meghaltam, ahogyan csak lehetett! Épp nemrég, alig háromszáz esztendeje haltam meg százegyedszerre... – és barátságosan hátbaveregette Mirjant. – Na, meghívsz a lakodalmadra?!

* * *

Igen ám, de a lakodalommal volt egy kis gond. Mégpedig az, hogy Zítia most már tényleg mindenféle szempontból szabályos esküvőt akart, az pedig úgy dukált, hogy papok is részt vegyenek rajta! Mégpedig nem is csak olyan papok, akiket Pim nevezett ki, hanem a régi papok közül valók is!

– Ha csak a te papjaid adnák össze a lányomat, az olyan volna, mintha te adnád össze őt Kajjámmal! – magyarázta Pimnek.

– De anyám – érvelt Mirjan –, se én, se Kajjám nem hiszünk semmiféle istenben! És te sem nagyon!

– Ez igaz. De nem is emiatt ragaszkodom hozzá, csak hogy ne mondhassák az ismerőseim, hogy az én lányom csak erkölcstelenül együtt él valakivel!

– Mit számít ez, legkésőbb száz év múlva mind meghalnak, én meg még ezer évek múlva is élek!

– Úgy van, és örülök is neki, de én, ha meg is fiatalítasz, akkor sem élhetek többet, mint legfeljebb még kétszáz esztendő, még annyit sem, nekem tehát hosszú idő, amíg ezek pusmoghatnak!

– De nem merik a szemedbe mondani!

– Az is igaz, de engem bosszant, ha tudom, hogy erre gondolnak! És az sem érdekel, ha az a véleményed, hogy lélekben még paraszt vagyok! Valóban az vagyok! De ennyit megtehetsz a kedvemért, mert ne feledd, hogy én tettelek varázslóvá!

Mirjan nagyot sóhajtott. Sosem szeretett anyjával vitázni.

– Jól van na, de honnan szerzel te régi papokat, akik összeadnak két varázslót?!

– Ez már a te dolgod, édes gyermekem, a tied meg Pimé, oldjátok meg, hisz ti olyan okosak vagytok, én meg csak egy buta parasztasszony... De nekem ez a kívánságom!

És erre megszólalt Hörtegasz törzsfőnök, aki hallotta e szavakat.

– Én azt hiszem meg tudom oldani a gondjaitokat!

Mindenki csodálkozva nézett rá.

– Hogy gondolod ezt? – kérdezte tőle Pim.

– Hát csak úgy, hogy már régebb óta törtem a fejemet valamin, ami megoldaná a gurguj-kérdést. Ehhez persze kéne Mirjan segítsége. Vagy Kajjámé, vagy más varázslóé, de a varázslók közül nekünk Mirjan a barátunk...

– Csak nem arra gondolsz, hogy varázsoljunk át benneteket nem-gurgujokká?! – nézett nagyot Mirjan. – És miként segítene ez a házassági gondon?!

– Nem, dehogyis! Mi alapján véve szeretünk gurgujok lenni. És ha nem lenne is hegyes a fülünk, a szokásainkat úgysem adnánk fel. Hanem én azt ötlöttem ki, hogy keressetek a kristálygömbbel vagy máshogy egy jókora lakatlan szigetet valahol a világban, és szellemekkel vagy máshogy, vigyetek bennünket gurgujokat, minden gurgujt, oda! Ott békében élhetnénk. Mert mi valóban szeretünk gurgujnak lenni, de csak akkor, ha békén hagynak bennünket! És ti aztán tudhatjátok, te is, Pim, hogy itt Troggföldön a papoknak hála, már akkora a gurguj-ellenesség, hogy soha nem lesz béke a gurgujok és a troggok között! Legfeljebb talán századok múltán. De addig temérdek gurgujt ölnek meg. És persze mi gurgujok is sok troggal végeznénk. És neked sem jó az Pim király, ha a saját trogg néped megvet, és nem bízik benned, mert nem irtasz ki bennünket gurgujokat! De ha a világ minden gurguját elvinnék egy szigetre... Ennek biztos is, hogy minden gurguj nagyon örvendene, főleg akik

most rabszolgák valahol, és biztos vagyok benne, hogy egypár szellemmel meg lehetne oldani ezt...

– Akkor elveszíteném a támogatásokat! – tört ki hevesen Pim.

– Ez igaz, de akkor nem is kéne már a saját néped ellen támogatás! És ha mégis, támogatásnak ott van Kajjám és Mirjan – ha bajban vagy, úgyis iderepül a húgod! De hogy folytassam, ha így megszabadítod tőlünk az országot, dicsekedhetsz azzal a nép előtt, hogy lám, téged félreismertek, mert te alapjaiban oldottad meg a gurgujkérdést: minden gurgujt eltüntettél! Ez nagyon fog tetszeni a troggoknak. Akik ostobák ugyan, de mit tegyünk, ezt tudomásul kell venni... És, ha bennünket így eltüntettél, akkor a papokkal békét köthetsz. Meg lehet magyarázni nekik, hogy te más módszerekkel ugyan, de szintén az egyházat véded, hiszen most már csak troggok élnek Troggföldön, akik mind az ő vallásukat hiszik. És talán még azt is elhiszik, hogy Mirjan, ha varázsló is, de nem gonosz, hiszen ő tette meg a hit kedvéért ezt a nagy csodát. Akkor pedig annak sem lesz akadálya, hogy Kajjámot és Mirjant szabályosan összeházasítsák!

– De akkor gurgujok nem vehetnek részt a lakodalmon!

– Az sem számít, lakodalmaskodjatok itt a ti szokásaitok szerint nélkülünk – azután jöjjetek el repülőszőnyeggel oda, ahol mi élünk, és ott rendezünk lakodalmat a mi gurguj szokásaink szerint, így legalább két lakodalmatok lehet egyszerre! A papoknak még tudniuk sem kell erről, még arról sem, hogy Pim vagy bárki elutazik hozzánk, hiszen a király akárhová eltűnhet egy kis időre... Így lesz a legjobb mindenkinek, higgyétek el, trognak is és gurgujnak is! Ez a legegyszerűbb, s így folyik a legkevesebb vér is, márpedig abból nagyon elégünk van! De gondolom, nektek is!

– Sajnos sok gurgujnak van trogg férje vagy felesége, és nem biztos, hogy el akarnak szakadni egymástól! – szolt Csidevzi. – Én sem válok el Szunszentől!

– Nincs olyan sok vegyes házasság ám, mint hiszitek! És mindenképp az kell, hogy történjen, hogy minden gurguj elköltözik egy helyre, különben az ittmaradtakból lassan újra elszaporodik Troggföldön a gurguj nép, és minden kezdődik előlről! De nem is hiszem, hogy a gurguj-üldözések után akad gurguj, aki maradni szándékozna... A trogg házastársakat meg kell kérdezni, jönnek-e vagy maradnak. Aki akar, maradjon. A többieket szívesen látjuk. Szunszent is. Olyan kevesen vannak, hogy úgyis hamar beleolvadnak a gurguj népbe...

– Nem szívesen szakadok el a barátaimtól! – lábadt könnybe Csidevzi szeme. – De azt hiszem, valóban ez lesz a legjobb... És legalább te, Mirjan, biztos gyakran meglátogatsz majd...

S ezek után nem maradt más hátra, mint hogy Mirjan a kristálygömbjével lakatlan szigeteket kerestessen a gurgujoknak.

Hamar találtak a Gyöngy-tenger közepén több lakatlan szigetet is, jó nagyokat, de Mirjan mégis kevesellte a nagyságukat.

– Nagyon kedvelem a gurgujokat! Nagyobb területet akarok nekik!

Ezek a szigetek a gurgujoknak sem tetszettek.

– A nagyságuk ugyan bőven elég volna – mondta Hörtegasz – és szépek is, de túlságosan körül vannak véve a nem hegyes fülűekkel! Nyugaton a kontinensen a néger törzsek, északon a szárazföldön ti troggok, meg a rilgentek, zasseniek meg a többi... Délen meg valami Laenor, amiről ugyan még nem is hallottam, de ti azt mondjátok, ott van, és én hiszek nektek... nem,

nem, csak legvégső esetben megyek oda, ha nincs más megoldás! Ne is haragudjatok, de minél messzebb mindenki mástól, az a legjobb!

– A déli sarknál messzebb úgysem mehetsz! – nevetett fel Mirjan, majd a homlokára csapott.
– Megvan! – és már mutatta is a kristálygömbbel Hörtegasznak. – Látod, törzsfőnök?! Nagyon-nagyon messze délen, az örök jég birodalmában óriási kontinens van! Természetesen, azzal a résszel, ami csupa jég, semmire nem mész, de jó messzire kinyúlik e terület északra, s ezen északi területein, mondjuk így: a kontinens partvonalán, már kellemes az éghajlat! Igaz, ott sem olyan meleg, mint itt Troggföldön, változnak az évszakok, de lehet élni, nagyjából olyan lehet az idő, mint Günül-föld északi részén, vagy a dafnaroknál... ezeket persze nem ismered, de emberek, tehát lehet élni ilyen körülmények között... és ez a partvonal jó széles, legalább háromszáz kilométer széles, ez, ahol nincs mindig jég, és nagyon hosszú, körbeéri az egész kontinenst! Ez a földrész most lakatlan, és tényleg nagyon messze van mindenki mástól, ennél messzebbre nem mehettek! És nagyobb is lesz így a területetek, mintha az előbbi szigetekre költöznétek!

– Jó! Megbízom benned, Mirjan! Vitess hát bennünket a szellemekkel oda!

Hanem mielőtt a szellemet hívta volna Mirjan, előbb még Pim király ítéletet hirdetett a húga elleni merényletben vétkesek fölött. Az ítélet nem is lehetett kétséges: halál!

Azon azonban, hogy milyen halál, már vitakoztak egy kicsit. Pim karóba húzást javasolt. Mirjan azonban kegyesen intett.

– Ahogy múlik az idő, úgy egyre kevesebb bennem a bosszúvágy! Adja oda őket Kajjám a kedvenc emberevő szellemeinek! Így ezek a férgek kevesebbet szenvednek, Kajjám dédelgetett kedvenckéinek meg lesz egy jó napjuk...

S mert ezt Mirjan mondta, a leginkább érdekelt fél, természetesen így is lett.

S mindezek megtörténtével Pim maga elé rendelte az azóta is a börtönében raboskodó Drügez főpapot. A főpap ugyancsak megviseltnek tűnt. Nagyon kellemetlen ám az idő egy börtönben, még akkor is, ha a király börtöne az!

De sejtette, hogy Pim egyezkedni akar vele, ha nem ez lenne a szándéka, akkor nem a trónterembe, hanem a vesztőhelyre vitette volna, így bátran nézett a király szemébe.

– Mit akar tőlem a Hit Ellensége?! – kérdezte fennen.

Gurguj most nem volt a trónteremben. S Pim így szólt hozzá:

– Én a Hit Nagy Barátja vagyok!

– Az ellensége!

– Nem ám! Csak mások a módszereim, mint neked, főpap! Ami azt illeti, hatékonyabbak!

– Aki a gurgujok barátja, az nem lehet a hit barátja!

– Csakhogy én nem vagyok a gurgujok barátja! Én csupán felhasználok őket a magam javára!

– Gonosszal ne cimborálj a hatalom érdekében, megmondta ezt már szent prófétánk is!

– Akkor sem, ha e cimborálásnak a vége a gonosz pusztulása lesz? – kérdezte Pim.

– Miről beszélsz?! – értetlenkedett a főpap.

– A húgom varázsló. És bevallom neked, egyszerűen gyáva vagyok tenni ellene, és ezt nem vetheted a szememre! De azért én mégis a Hit nagy barátja vagyok, és ezt be is tudom bi-

zonyítani! Sőt, a húgom sem gonosz. De ha már varázsló, igyekszem e helyzetből a lehető legnagyobb hasznot húzni, magamnak is, és a Hitnek is! Nos tehát, felelj nekem főpap: akarod-e, hogy egészen csekélyke szolgálatodért cserébe kiengedjelek a börtönből, Mirjan eltűnjön az országból, s egyben az összes gurguj is mindörökre eltűnjön Troggföldről?!

– Az összes gurguj?! – álmélkodott a főpap.

– Bizony ám! Nézd, ugye nem tévedek, ha azt mondom: a gurgujokat sokkal nagyobb ellenségnek tartod, mint Mirjant?

– Feltéve, hogy Mirjan nem varázsol valami szörnyűséget... igen! – felelte vonakodva a főpap.

– Elvégre Mirjan csak egyetlen személy, a gurgujok meg több ezren vannak...

– Tehát érdemesnek látszana Mirjannal békét kötnöd, ha ezért varázsol egy nagyot a Hit érdekében, és eltünteti a gurgujokat, nemde? – kérdezte Pim.

– Képes lenne megtenni ezt az a gonosz varázsló?! – kételkedett a főpap.

– Elképzelhető, ha beszélek vele! Elvégre a bátyja vagyok! S mielőtt azon gondolkodnál, hogy ezért elkárhozol, sietve közlöm, hogy előre magamra vállalom minden ezzel kapcsolatos vétket!

– De tőlem mit vársz?

– Megmondom. Kiengedlek, újra te leszel a legfőbb főpap, és elismered a hatalmamat. Bejelentem a népnek, hogy sajnálatos félreértés történt, mert félreismertél. Én ugyan valóban parasztnak születtem, de úgy látszik a Hit nagy harcosa vagyok, mert hiszen megszabadítom a gurgujoktól az országot, s az eddigi velük való barátkozásom csak csel volt, hogy csapdába csaljam őket. Ti papok nem értettétek meg az én szokatlan módszereimet. Ez biztos némi tekintélyvesztés lesz a részetekről, de el kell viselned, mert én győztem. Ne feledd: ahogy a gurgujokat, úgy benneteket is eltüntethetne Mirjan! Különben nekem mindegy, hogy miként magyarázod meg, rátok bízom, de engem semmi gáncs, szidalom, bántalom nem érhet, ehhez ragaszkodom! Teljesen tisztáztok a nép, az urak, a katonák és mindenki előtt! Ezután lesz még egy ünnepélyes koronázás, amin ti is részt vesztek. Mindenkinek, ismétlem, mindenkinek kijelentitek, hogy kétség sem férhet hozzá, hogy én vagyok az igazi, jogos, törvényes király!

– Ha a gurgujokat mind megöled...

– Nem megölem! Eltüntetem.

– Az nekem mindegy. És igazad van, ez nem az én vétkem lesz az istenek előtt, hanem a tied, mert én ezt csak elnézem a Hit kedvéért, de te végzed, és a világi hatalom kedvéért! Ha tehát ezt megteszed, amit kértél eddig, teljesítem, mert nem is olyan nagy ár!

– Csakhogy még egyvalamit kérek! Koronázásom után te, főpap, a kellő számú papi segédekkel teljesen szabályosan, ünnepélyesen, nagy-nagy nyilvánosság előtt összeadod a húgomat, Mirjant, egy Kajjám nevű varázslóval, aki a férje lesz!

– Soha! Nem élt még olyan pap, aki akár egyetlen varázslót is megnősített volna, nemhogy kettőt összeadjon!

– Akkor te leszel az első! És ne feledd: a Hit érdekében! És Mirjan nem gonosz, hiszen ő fogja a...

– Akkor is gonosz! Nem bízom benne! Nem tudom miért teszi, de egy varázsló csak gonosz lehet!

– De én azt mondom, hogy nem gonosz, és te nem két varázslót adsz majd össze! Nem kell kihirdetned, hogy varázslók! Hivatalosan nem tudsz róla! Nem tudhatsz, mert nem lettek kivallatva és elítélve, igaz?! Te csak azt tudod, hogy aki ott áll, az a király húga, a másik pedig

egy egyszerű, Kajjám nevű férfi! Őket kell összeházásítanod! És ez neked is hasznodra válik, mert ezután Mirjan elrepül Troggföldről!

– De biztos gyakran visszatér!

– Néha biztos. Jogom van látni a húgomat! De megígérem, hogy amíg nem áskálódtok újra a hatalmam ellen, addig soha nem fog varázsolni semmit! Itt, Troggföldön nem! És lesz benne annyi tisztesség, hogy csak titokban jöjjön, illedelmesen, hogy például senki ne lássa repülni... és figyelmeztetlek: ez az utolsó ajánlatom! Ha most nem válaszolsz kedvezően, azonnal lefejezek, s minden papot kiirtatok az országból Mirjannal, s ha a nép lázong, a troggokat tünteti el Mirjan, és nem a gurgujokat! Válaszolj, főpap!

Drügez sokáig hallgatott.

– Na mi lesz?! – sürgette aztán Pim.

– Az a házasság nem lesz érvényes az egyház szabályai szerint, mert zsaroltál! Kényszerítette vagyok!

– Engem ez sem érdekel. Gondolhatsz, amit akarsz, te is és a papok is. De ahhoz ragaszkodom, hogy ezt ki ne mondd sem Mirjannak, sem anyámnak, sem senkinek ki ne hirdessétek, mert abban a pillanatban nagyon megharagszom rátok, de nemcsak én, hanem Mirjan is... Világos?!

A főpap megint hallgatott.

– Most már válaszolj!

– Jól van. Megteszem. Ó hogy dögölne meg minden varázsló! – sóhajtotta a pap.

– Lehetnél kissé barátságosabb, elvégre egy varázsló szabadít meg a gurgujoktól!

– Valami csel van emögött, érzem! De talán valóban nem bánom, ha akármint lesz is, de Troggföldről eltűnnek...

És ezután egy éjszaka Kajjám, Mirjan határozott utasításainak engedelmeskedve több szellemet is előhívott, hogy gyorsabban bonyolódjanak a dolgok, s megparancsolta nekik, hogy minden gurgujt, akárhol legyen is a világban, szép óvatosan, kíméletesen ragadjon meg, és szállítson a déli sarki kontinensre, de ne a jégmezőre, hanem a tengerpartra. Ott elég meleg volt ekkortájt az idő. És több helyre varázsolta is Kajjám oda a közelükbe nagy házakat, teli élelemmel, hogy az első időkben ne szűkölködjének.

Ez le is zajlott alig egyetlen óra alatt. Ezután a szellemek azt a feladatot kapták, hogy a gurgujok trogg házastársait megkérdezzék, akarják-e követni a férjüket-feleségüket. És ezek többnyire akarták, hiszen nem azért mentek gurgujhoz a nagy népszerűtlenség ellenére is, mert nem szerették...

De a kevés megmaradó trogg társ részéről mégis kiderült, hogy a gurgujok nem megölve, csak elszállítva lettek.

– Sejtettem, hogy csel van a dologban! – mondta erre a főpap.

– Nincs csel! – válaszolta Drügeznek Pim. – Kihangsúlyoztam, hogy nem megölöm a gurgujokat, csak eltüntettem őket! És sok nép él a világban, aki nem trogg, élhet egy olyan is, aki gurguj! De azt garantálom neked, főpap, hogy olyan messzire kerültek, hogy még déd-unokáink idejében sem találkozhat soha egyetlen trogg sem gurgujjal, és biztos vagyok abban is, két-háromszáz év múlva már senki nem emlékszik arra, hogy valaha voltak gurgujok is Troggföldön, legfeljebb a mesékben maradnak fenn, mint afféle hegyesfülű mocsári manók...

És ezután már Drügezen volt a sor, hogy teljesítse ígéreteit. És ő teljesítette is becsületesen. Bár lehet, hogy nem is becsületessége miatt állta a szavát, csak mert megilletődött, látva Mirjan és Kajjám hatalmát. Be kellett lássa, hogy a szellemeknek valóban mindegy, és alig több fáradozással valóban elvihették volna a gurgujok helyett a troggokat is innen... és ezért elismerte Pim hatalmát, helyrehozta a király hírnevét a nép előtt, meg is koronázta ünnepélyesen, sőt, fogcsikorgatva bár, de még Kajjámot és Mirjant is összeházasította, amit nemcsak Kajjám, de Mirjan is nagy bohóckodásnak tartott, és ami azt illeti, Mirjan, aki tisztában volt a főpap érzéseivel, meg is mondta Drügeznek, hogy bugyutaságnak tartja az egészet, s maga is éppen annyira szenved, mint a főpap, de el kell viselniük – Zítia kedvéért!

És erre a főpap ezt válaszolta:

– Te, Mirjan egy gonosz varázsló vagy, jól tudom, és utállak téged, de bevallom, annak örülök, hogy ezt elmondtad nekem! Így legalább tudom, hogy ezzel, amit teszek, egyvalakinek jót teszek, aki igaz, hogy ha nem varázsló is, de egy varázsló anyja, ám legalább trogg, és mégis hisz az istenekben, különben nem ragaszkodna e házassághoz...

– Úgy van! – mondta Mirjan mosolyogva, és volt annyi esze, hogy ne világosítsa fel a főpapot, hogy törődik is Zítia az istennel, hisz anyját csak az ismerősei pletykálása izgatja...

Aztán, hogy megvolt a trogg esküvő, amire Mirjannak tényleg minden trogg barátja hivatalos volt, még a Serte kanász is, aki különben nem is kanász volt már ekkor, hanem nemes Zam, és Pim testőrségének feje, ezután tehát Kajjám gyártott kellő mennyiségű repülőszőnyeget, s elrepültek a gurgujokhoz is, és ott már lényegesen szabadabban mulatoztak, kötetlenebbül, bár a zenék már nem tetszettek annyira nekik. De itt legalább élvezhették Csividzsi, Ticsmi, Tipiti meg a többiek társaságát. És bár még csak néhány hét telt el a gurgujok áttelepítése óta, Hörtegasz törzsfőnök boldogan újságholhatta, hogy ragyogóan érzik magukat, mert óriási a szabadságuk, a környék tetszik, és végre senki nem üldözi őket.

– Milyen szép, nyugodt, barátságos nép ez a gurguj! – mondta később Mirjan Kajjámnak, már a saját várukban, amikor hazatértek a gurguj lakodalomból. – Nagyon tetszenek nekem, azt hiszem hamarosan kedvenc népemmé válnak, mint neked a csiszík! Ezek legalább nem esznek embert!

– Azok is csak az ellenségeiket!

– Meg a fiaikat!

– No igen... De tudod, némi igazuk van ám, mert a világot eddig még mindig a férfiak pusztították el...

– Te is férfi vagy!

– Ez nem számít, mert ugyanakkor varázsló is vagyok... Szerintem a csiszí nép még nagyra hivatott! És tudod Mirjan, ahogy te viselkedel... Én azt hiszem, mindig is kedvelni fogod a gurgujokat, de idővel neked is a csiszík lesznek a kedvenceid! Azok vélekednek úgy, hogy minden hatalmat a nőknek, hogy a nőknek kell uralkodni... És a szíved mélyén te is ezt hiszed! Igen, szilárd meggyőződésemm, hogy némi kis idő, mondjuk néhány száz vagy esetleg ezer év múlva legislegkedvesebb néped már neked is nem a gurguj, hanem a csiszí lesz!

– Nem hiszem! – rázta meg határozottan a fejét Mirjan.

Hanem ezúttal kivételesen mégis Kajjámnak lett igaza.

Ám a csisziokról szóló történetek már nem tartoznak e könyv keretei közé, azok más regényekben vannak leírva, melyek közül időrendben az elsőnek a címe:

A barbár nő

Ha pedig a Tisztelt Olvasó arra kíváncsi, mi lett a kis Lidikéből, miután felnővekedett, akkor azt megtudhatja abból a regényből, melynek címe:

Lidércgyermek

Vége

Elkezdve: 1999.11.06. 10 óra 56 perc

Befejezve: 2000.02.08. 22 óra 28 perc

A Poliverzum-sorozat eddig elkészült művei

a történetek hozzávetőleges időrendjében

A sorozat további részeinek kiadásához várom szponzorok, menedzserek, mecénások, kiadók, támogatók jelentkezését a violazoli@gmail.com címen!

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ¹²
A tökéletes megoldás	novella
Tenyészberek	kisregény
Y	regény
Badzsahárata	regény
Nyomorékok	novella
A kétlyukú férfi	kisregény
Az égigérő fa	kisregény
Kajjám, a Tévedés	regény
Sötét igazság	novella
Egykor egy kor...	novella
Kajjám szerelme	regény
Az akasztányok első inváziója	regény
A renegát	kisregény
A Villámok Ura	kisregény
Kajjám	regény
Kajjám és a diadém	kisregény
Kajjám és a Szörnyetegek Ura	regény
Az Elveszett Hercegnő	kisregény
Szitti, a varázs-ló	regény
Cukros bácsi	novella
Kajjám és a jövőmondó	regény
Kajjám és a Rejtett Város	regény
Kajjám kiszabadítása	regény
Kicsikém, a kicsi kém	regény
A papnő leánya	regény
Kajjám fogságban	regény
A Hatalom Könyve	novella
Fekete Gyöngyszem	regény
A törpe boszorkány	regény
A barbár nő	regény

¹² Terjedelem alatt itt azt értem, a mű regény, kisregény, vagy novella-e. Regénynek csak a 60 ezer szónál hosszabb műveket tartom.

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i>
A Nagy Elvándorlás	regény
Kajjám lánya	regény
A hernyó útja	regény
A Nagy Terjeszkedés	regény
A királynő emléke	regény
A testőrlő	kisregény
A fallokraták szigete	regény
A kalózkirálynő	regény
Diadaljelvény	novella
Kajjám fogadása	regény
A Fény Leánya	kisregény
Tigrisnász	regény
Nyau története	regény
Add vissza a halálomat!	Regény
Az Úszó Sziget	regény
A szexbomba	kisregény
Kajjám mint nő	regény
Maua	regény
Zardán, a zsarnok	regény
Árulók	novella
A borostyán szelleme	regény
Nyami mami	novella
Kolosszus	regény
A szex-rabszolgák	novella
Kajjám írása	novella
A Kajjám-terv	kisregény
Kajjám könyve	kisregény
Az igazi arany	novella
Aranyatya birodalma	regény
Az Értelme Lovagjai	regény
Lélektani regény	novella
Az utolsó napok	novella
A szem	kisregény
A szeretetpajzs	novella
Egérísten	novella
Lidércgyermek	regény
A Sors Könyve	novella
Bio	kisregény

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i>
A szeméthercegnő	novella
Szűzapa Gyermekei	regény
A csiszík bosszúja	kisregény
Barbárok	novella
A hősök visszatérnek	novella
Kajjám unokái	regény
Kajjám kísérlete	novella
A pénz vonzása	regény
Kajjám szelleme	regény
Kajjám, a sztár	regény
A Nagy Elvagyódás	regény
A földrengések szigete	regény
Szellemes ajándék	regény
Kajjám és az istenek	regény
Lélekjelenlét	kisregény
Az örökség	novella
Pénz beszél	regény
Fehérnép	regény
Fff	regény
Agy	regény
Alternatíva	novella
A megfelelő hely	novellasorozat
A menekülő vőlegény	novella
Dagik	kisregény
Őrördögök	kisregény
Rockzene	novella
Matt	novella
Tavas	novella
A zene hatalma	regény
Specialisták	regény
A Fényhozó	regény
A szivárványtündér	regény
Ofra Haza és Kajjám	regény
A szeretett nő	novella
Az igazi vágy	Novella
A ködlakók	regény
A Vas Gyermekei	regény
A Hét Nap Bolygója	regény

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i>
A hordozható lyuk	regény
Kajjám és a történelem	novella
A varázshintó	regény

A művek itt közölt, történet szerinti hozzávetőleges időrendje nem okvetlenül azonos a megjelenés sorrendjével!